

Giới thiệu Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em

"Da mặt cũng thật quá mỏng đi"

Cô lắp bắp, nói không lên chữ: "Tôi...tôi...không có..."

"Lắm chuyện"

Đồng Ngạc Ngạc dùng đôi mắt màu cà phê như đang phát ra tia lửa lườm hân.

"Ăn cháo đá bát"

Toàn thân hân phát ra hàn khí, Lăng Tư Duệ nhìn cô nói: "Nếu như cô muốn, tôi có thể giết chết cô bây giờ"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sa thải

Buổi sáng ấm áp tại thành phố Bắc Kinh. Những tia nắng tinh nghịch chiếu rọi trên những tòa nhà cao tầng làm sáng bừng cả một khoảng trời.

Bầu trời trong xanh, gió thổi nhẹ. Những bông hoa màu tím nhạt bay bay trong gió tạo thành một khung cảnh lãng mạn đến ngây ngất lòng. Trái ngược với bức tranh thiên nhiên tươi đẹp, một cô gái trông có vẻ vội vã bước nhanh trên đường.

Trên người cô mặc bộ quần áo công sở, gương mặt thanh tú lấm tấm mồ hôi. Tay cầm ổ bánh mì vừa ăn vừa oang oang:

- Trễ rồi! Trễ rồi!

Công ty IBC

Cô gái cho miếng bánh mì cuối cùng vào miệng nuốt một cái, thẳng lưng đi vào công ty. Dáng vẻ tự tin đến kì lạ.

Đột nhiên, làn hơi lạnh toát ra từ phía sau khiến cô lạnh tóc gáy.

- ĐỒNG NGẠC NGẠC!!!! Cô lại đi trễ???

Đồng Ngạc Ngạc nghe giọng nói với thanh âm cực lớn, dáng vẻ tự tin ban nãy đột ngột biến mất. Cô chùng người xuống, cúi đầu quay lại nhìn người trước mặt:

- Quản... quản... lý Trương. Tôi xin lỗi.

Người phụ nữ với gương mặt trát đầy phấn, đôi mắt như ánh lên tia lửa:

- Cô còn lý do gì để biện minh cho mình. Đồng Ngạc Ngạc!! Cô vào công ty này bao lâu rồi. Không lẽ không hiểu hết quy tắc. Cô đi trễ 1 lần, 2 lần thì còn có thể chấp nhận. Đằng này, một tháng có 30 ngày, cô đi trễ hết 29 ngày. Cô bắt tôi phải đối với cô như nào đây??

Gì chứ? Cùng lắm thì cô cũng chỉ đi trễ có 29 ngày thôi. Vẫn còn một ngày đi đúng giờ mà. Chưa kể đến, tháng nào có 31 ngày thì cô đi đúng giờ được 2 ngày. Đó không phải gọi là kỉ tích hay sao? Đồng Ngạc Ngạc cô đâu phải muốn đi trễ. Có trách thì trách tính ngu ngốc của cô.

Và lại, cô vào công ty này được 3 tháng rồi. Đây là công ty đầu tiên chấp nhận tuyển chọn cô. Cô biết cô không có đủ năng lực, làm việc gì cũng hậu đậu. Thành tích của cô lại không cao. Ba năm học cao học, cô toàn đứng bết lóp. Vào được IBC đã rất may mắn đối với cô. Nếu lần này, cô bị đuổi việc....Cuộc đời cô sẽ trở nên tăm tối.

Không có tiền thuê nhà. Không có cơm ăn. Không thể mua sắm. Không thể đi chơi....Còn phải đối diện với bama đại nhân. Thật đau khổ...

Nghĩ đến đây, Đồng Ngạc Ngạc méo mào nhìn Trương Tử Diệp:

- Quản lý Trương, chị có thể tha lỗi cho tôi lần này không? Tôi sẽ không dám đi trễ nữa. Tôi hứa với chị.

Trương Tử Diệp liếc mắt nhìn bộ dạng sợ sệt của cô. Gương mặt lạnh tanh không biểu lộ cảm xúc:

- Hừ.... Cô không cần phải hứa. Giám đốc Hà đã sa thải cô rồi. Hôm nay, cô không cần phải làm việc.

Sa thải. Sa thải!!!! Cô có đang nghe lắm không???

Tương lai của cô... Nơi nương tựa của cô... Làm sao có thể nói sa thải là sa thải...

Đồng Ngạc Ngạc cô không thể để người khác coi thường mình như vậy:

- Quản lý Trương. Lần này tôi sẽ khắc phục. Mong chị nói với giám đốc đừng sa thải tôi.

- Tôi không thể giúp cô. Đó là do cô tự làm tự chịu. Lần sau có đi xin việc, cô nên nói thật với người tuyển dụng là cô có tính ngu nường để người ta biết mà tránh cô ra.

Trương Tử Diệp vừa nói vừa cười khẩy. Cô ta đi lướt qua Đồng Ngạc Ngạc, bỏ lại một nụ cười khinh bỉ.

Đồng Ngạc Ngạc nắm chặt tay, mặt cúi gằm xuống đất. Chị ta đang khinh bỉ cô sao?

Cô sống trên thế gian này 21 năm, chưa từng bị người khác khinh bỉ. Dù thành tích cô không tốt, hay hậu đậu và có chút ngu ngốc, nhưng mọi người chưa bao giờ coi thường cô. Mẹ cô từng nói:" Ngạc Ngạc, dù thành tích con có thế nào, con vẫn là người giỏi nhất đối với mẹ ".

Ngạc Ngạc cô vì câu nói đó mà rất cảm động. Vì vậy mà cô đã rất phấn đấu. Cô đã rất cố gắng mới có thể lấy được bằng đại học. Dù nó chỉ ở loại trung bình nhưng cô vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này thôi đau lòng, cô bước vào phòng làm việc thu dọn đồ đạc của mình.

Ôm một thùng đồ rời đi, mọi người trong phòng xem cô như không tồn tại. Không ai nói với cô một câu nào.

Đồng Ngạc Ngạc vốn dĩ không nghĩ nhiều. Dù sao mọi người cũng đâu có thích một đứa ngu ngốc như cô. Aissssss.... Ông trời là đang trêu đùa cô sao??

Đồng Ngạc Ngạc bước đi trên đường, gương mặt ủ rũ sắp khóc đến nơi.

Bị sa thải...

Không có tiền, cô lấy gì để thuê nhà đây? Bà chủ nhà sẽ tống cổ cô ra khỏi chung cư. Cô sẽ không có nơi nương thân. Cô sẽ trở thành những người vô gia cư và... sẽ chết đói....

Đồng Ngạc Ngạc nghĩ đến khoảng thời gian tăm tối của mình, khẽ rung rung lau nước mắt.

Haizzzz... Ông trời trên cao có thấu nỗi lòng của cô không?

Cô đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì tiếng điện thoại vang lên.

Đồng Ngạc Ngạc lấy điện thoại đưa lên tai, lười nhác nói một tiếng:

- Alo!

- Ngạc Phi nương nương. Hôm nay rảnh không, đi uống nước với tại hạ.

Đầu dây bên kia hưng phấn hét vào tai cô khiến cô nhăn mày.

- Từ Hạ ái khanh, ô...ô...ô....

Đồng Ngạc Ngạc như òa khóc vào điện thoại.

Lâm Từ Hạ nghe tiếng khóc thảm thiết của cô, thần sắc có chút không ổn định:

- Ngạc Phi nương nương à. Người sao lại khóc thảm thiết đến vậy? Là ai bắt nạt người??

Đồng Ngạc Ngạc một tay xi mũi, một tay cầm điện thoại:

- Ta... ta bị... sa thải ô... ô... ô....

Lâm Từ Hạ nghe xong câu nói của Ngạc Ngạc, hận không thể bóp chết cô:

- Bà cô của tui à! Chỉ là bị sa thải thôi mà. Cậu đâu cần phải khóc thảm thiết như vậy. Không có công ty đó thì mình còn công ty khác.
- Nhưng... nhưng... khó khăn lắm mình mới được vào IBC. Đâu phải nói sa thải là sa thải chứ? Và lại, bà cô Trương Tử Diệp còn dám khinh thường mình.
- Trương Tử Diệp?
- Địch thị là bà cô già vừa khó tính vừa đáng ghét.
- Aizzzz.....Ngạc Phi à, có phải cậu lại ngủ nướng rồi đi trễ đúng không?
- Thì cậu biết tính mình mà. Dù có đặt 100 cái, 1000 cái báo thức thì mình vĩnh viễn không thể dậy nổi.
- Như vậy bị đuổi việc là đúng rồi. Cậu còn oan ức gì nữa chứ? Haizzzz
- Này này... Tử Hạ ái khanh, không phải khanh cùng phe với ta sao?
- Ngạc Phi nương nương, lần này tại hạ xin thất lễ. Đó là do nương nương sai trước.
- LÂM TỬ HẠ!!!
- Thôi mà... thôi mà.... đi uống nước với mình đi.
- Haizzzz..... Được rồi. Ở đâu?
- Coffee Joy.
- Ừm. Đi đi.

Đồng Ngạc Ngạc cúp máy, nặng nề bê thùng đồ lên xe buýt. Trước tiên cô phải về nhà trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Lăng Tư Duệ - Nam nhân lãnh khốc

Chung cư Tịnh Na

Đồng Ngạc Ngạc bê thùng đồ vào thang máy, nhấn nút lên tầng 10.

Aissss thật là khổ quá đi.

Ting..

Thang máy kêu lên một tiếng, cửa bật mở ra. Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng "Ting" vội vàng bê thùng đồ ra ngoài. Phòng của cô là 287. Đi một lúc nữa sẽ đến. Chung cư này rất rộng, có khoảng 13 tầng. Không khí cũng được coi là dễ chịu.

Phòng 287....

- Aizzzz cuối cùng cũng đến. Thật là mệt chết đi được.

Cô lấy chìa khóa mở cửa phòng, bê thùng đồ vào trong.

Căn phòng với tông màu tím nhạt mang đến sự mát lạnh kì diệu.

Đồng Ngạc Ngạc bỏ tất cả đồ đạc xuống, ngã người xuống chiếc giường êm ái.

Cô nhìn lên trần nhà, nơi có hàng vạn ngôi sao được cô tỉ mỉ dán lên. Đồng Ngạc Ngạc... Mà phải cố lên!!! Không được từ bỏ. Không được từ bỏ.

Đồng Ngạc Ngạc sau khi nằm nghỉ một lát thì vội thay quần áo đi đến Coffee Joy.

Coffee Joy.....

Lâm Từ Hạ nhìn thấy Đồng Ngạc Ngạc thì hươ hươ tay:

- Ngạc Ngạc, ở đây.

Ngạc Ngạc nhìn thấy Từ Hạ, vội đi đến chiếc bàn trong góc khuất.

- Aizzzz cậu làm gì mà mình đợi cậu này giờ vậy.

- Mình xin lỗi. Mình mệt quá nên nghỉ một lát.

Ngạc Ngạc kéo ghế ngồi xuống, gương mặt bí xị vì chưa quên chuyện ban sáng.

- Này, đừng buồn nữa. Cậu có thể tìm việc lại mà. Huống hồ IBC chỉ là một công ty nhỏ.

- Từ Hạ, cậu biết là trước khi tuyển dụng vào IBC, mình đi xin việc ở đâu người ta cũng không nhận.

Ngạc Ngạc vừa nói vừa đau lòng, gương mặt cô tỏ vẻ thống khổ đến đáng thương.

Lâm Từ Hạ nhìn nét mặt bi ai của cô thật muốn sặc nước.

- Được rồi. Hôm nay mình đãi cậu. Xem như là bồi thường tinh thần để cậu có thể tiếp tục sống.

- Thật không?

Ngạc Ngạc nghe câu nói của Từ Hạ, đôi mắt sáng lên như bắt được sao.

- Ồ... ờ...

Từ Hạ lúc này mới nhớ ra. Aisssss..... Sai lầm. Thật là một quyết định sai lầm. Đồng Ngạc Ngạc chính là một con heo có chiếc bụng không đáy. Cô mà ăn thì sẽ ăn nhiều vô kể, ăn xuyên lục địa. Ăn đến mức khiến người khác kinh sợ. Lần này, Lâm Từ Hạ cô tiêu rồi.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn gương mặt không bằng lòng của Từ Hạ, ngậy ngậy nở một nụ cười hiền lành:

- Vậy mình không khách sáo đâu. Phục vụ!!!

- Cho tôi món này... món này.... món này..... và món này nữa.

Đồng Ngạc Ngạc gọi một lúc toàn đồ ăn vặt. Cô ngồi ăn ngon lành, gương mặt không còn u sầu như ban nãy.

Lâm Từ Hạ ngồi nhìn cô ăn mà đau đến tận xương tủy:

- Ngạc Phi nương nương. Lần này người hại chết tại hạ rồi!!

Từ Hạ mếu máo, gương mặt trái đào tỏ vẻ không cam tâm.

Trái ngược với vẻ mặt đau khổ của Từ Hạ, Đồng Ngạc Ngạc tràn ngập hạnh phúc:

- Ái khanh... Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa. Ân tình của người, ta sẽ khắc cốt ghi tâm, mãi mãi không quên.

Lâm Từ Hạ miệng méo xệch. Đơ người nhìn con heo ham ăn trước mặt. Aizzzzzz.....

Buổi chiều tại Bắc Kinh....

Hoàng hôn chiếu rọi qua tầng kê lá, phản phát thứ ánh sáng mê đắm lòng người.

Ngồi bên hồ Khiết Ngạc, Đồng Ngạc Ngạc vơ tay ném mấy viên sỏi xuống hồ.

Haizzzzz thật là chán quá đi. Ngày mai cô phải đi tìm việc mới. Không biết có công ty nào chịu nhận cô hay không?

Mặc kệ, dù sao cô cũng phải thử. Đồng Ngạc Ngạc cô không phải loại người dễ bắt nạt. Cô sẽ chứng minh cho mọi người thấy được thực lực của cô.

Ở một nơi nào đó....

Nam nhân khoát trên người bộ vest đen lịch lãm. Gương mặt góc cạnh với làn da ngăm răn chắc. Đôi mày đậm hơi chau lại. Sống mũi cao thẳng tắp. Đôi mắt linh hoạt, sắc bén như loài báo sẵn có thể giết chết con mồi ngay tức khắc. Hắn ngồi trên ghế, tay lắc lắc ly rượu đỏ như máu, khoe miệng khề nhếch lên lãnh khốc:

- La Chính Vũ.... dám phản bội tôi?

Trịnh Quang gạt đầu, không dám nhìn thẳng vào tròng mắt đen như mực của hắn.

Nam nhân cười nửa miệng, nhấp một ngụm rượu, hắn liếc nhìn người đàn ông đang đứng đối diện.

- Vâng tôi hiểu rồi - Ông cúi đầu

Đi theo Lăng Tư Duệ lâu như vậy, ông lúc nào cũng hiểu rõ hắn nghĩ gì. Hắn là một nam nhân quá tài giỏi, quá lãnh khốc đến mức các bậc trưởng bối trong kinh doanh phải kính nể vài phần.

-Gọi Trạch Kha đến đây gặp tôi.

- Vâng thưa ngài.

Trịnh Quang lui ra ngoài, đóng cửa cẩn thận.

Lăng Tư Duệ ngồi trong phòng, xung quanh không ngừng toát ra khí thái bất phàm, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Hắn là Tổng giám đốc của công ty Lăng Duệ - công ty kinh doanh đá quý hàng đầu. Là một nam nhân lạnh lùng, tàn khốc. Bề ngoài dung mạo tuấn tú, làm điên đảo bao cô gái. Nhưng trái tim bên trong lại vô cùng cô độc, băng lãnh.

"Cốc Cốc!! "

- Vào đi.

- Thiếu gia, ngài gọi tôi.

Nam nhân tên Trạch Kha nghiêm chỉnh đứng trước Lăng Tư Duệ.

- La Chính Vũ, ông ta đã làm gì... Anh biết chứ?

Lăng Tư Duệ nhấp một ngụm rượu, con ngươi sắc bén xoáy sâu vào mắt Trạch Kha.

- Tôi biết thưa ngài. Ông ta đã bán đứng chúng ta. Trước lúc thỏa thuận với Lăng Duệ, ông ta đã giao du với một tổ chức có tên là CK. Tổ chức ấy chuyên làm hàng nhái. Số lượng sản phẩm sản xuất ra mục đích chỉ để mưu hại danh tiếng của những công ty đang trong tầm phát triển. Mục đích ông ta phản bội chúng ta vẫn chưa xác định. Số thông tin bị rò rỉ đã được người của ta điều tra. Không lâu nữa CK sẽ bị kiện vì tội giả mạo thương hiệu.

- Tốt.

- Thiếu gia... ngài còn gì giao phó cho tôi không?

- Ừm.. Cùng Trịnh Quang điều tra về La Chính Vũ. Chờ lệnh tôi.

- Vâng thưa ngài.

- Anh đi được rồi.

Trạch Kha cúi đầu rồi đi.

Lăng Tư Duệ cảm ly rượu trên tay, con ngươi linh hoạt phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gài bẫy

Buổi sáng tại chung cư Tịnh Na

Người nào đó vẫn đang ngủ say giấc mặc cho cái đồng hồ reng lên inh ỏi.

Đồng Ngạc Ngạc tay chân loạn xạ, chần chập tứ tung. Giương mặt say ngủ với mái tóc rối bù xù. Cô đã rất quyết tâm vậy mà...

Tiếng điện thoại đột ngột vang lên làm cô tỉnh giấc:

- A... lo.

- ĐỒNG NGẠC NGẠC!!! CẬU DẬY NGAY CHO MÌNH.

Để điện thoại cách xa tai mình, Đồng Ngạc Ngạc nhăn nhăn mày:

- Ái Khanh... ta vẫn còn buồn ngủ.

- Ngủ ngủ cái đầu cậu. Không muốn đi xin việc nữa sao???

- Azzzz không muốn nữa. Muốn ngủ.

- Đồng Ngạc Ngạc... Bà cô của tui à. Chẳng phải hôm qua cậu đã rất quyết tâm sao!!!

Đồng Ngạc Ngạc nghe đến đây thì tỉnh ngủ. Giương mặt ngơ ngếch suy nghĩ. Đúng vậy. Hôm qua cô đã rất quyết tâm mà. Azzzzz

- Được rồi. Cảm ơn cậu đã đánh thức mình dậy.

- Tốt. Mình đi làm việc đây. Tạm biệt cậu.

- Tạm biệt.

Đồng Ngạc Ngạc buông điện thoại, đi làm vệ sinh cá nhân. Hôm nay cô sẽ đi xin việc ở các công ty nhỏ.

Chỉnh trang trang phục của chính mình, Đồng Ngạc Ngạc khẩn trương bước ra khỏi chung cư.

Cầm tờ giấy quảng cáo trên tay, cô quyết tâm hôm nay phải xin việc thành công. Đầu tiên, cô sẽ đến công ty Nhật Tuệ.

Leo lên xe buýt, Đồng Ngạc Ngạc băng quơ nhìn ra ngoài đường phố. Cô lấy tay mở cửa sổ. Gió lùa vào khiến tóc cô bay bay. Giương mặt hình trái xoan nhắm tịt mắt lại với vẻ hưởng thụ.

Không khí dễ chịu khiến mắt cô nhắm dần nhắm dần và...ngủ thiếp đi.

Đồng Ngạc Ngạc ngủ quên mất. Giật mình tỉnh lại, cô hốt hoảng hỏi người gác xe:

- Đến công ty Nhật Tuệ chưa anh?

- Qua đó một đoạn rồi cô. Chắc cô phải đón xe để quay lại.

- Vậy anh cho tôi xuống xe ạ.

Bước xuống xe, cô chau mày lăm bằm:

- May mà chỉ qua một đoạn đường, nếu không mình sẽ chết vì tổn thương mắt haizzz.

Đồng Ngạc Ngạc quyết định đi bộ vì không muốn tốn tiền xe. Mặc dù là chỉ mất 2 tệ nhưng cô vẫn không muốn hao phí.

Bây giờ cũng đã 10h, thời tiết có chút nắng. Đồng Ngạc Ngạc đi trên đường, mắt nhắm lại vì không chịu được ánh nắng. Cô cứ đi như vậy mà vẫn không thấy công ty nào tên Nhật Tuệ. Không lẽ... anh gác xe nói dối cô.

Aissss....hình như....cô... cô đi nhầm đường rồi.

Con đường này vắng tanh không một bóng người, nhà thì lại thưa thớt. Đồng Ngạc Ngạc lấy tay vỗ vỗ trán:

- Đồng Ngạc Ngạc ơi là Đồng Ngạc Ngạc làm sao mà có thể đi nhầm đường được chứ?

Thú thật. Cô từ nhỏ đã bị mù phương hướng. Bị nhầm lẫn bên trái và bên phải. Không lúc nào là xác định đúng đường đi. Hồi cao học, trong một lần đi cắm trại. Cô đã bị lạc vào rừng. Mãi đến tối mới có bạn học đến cứu cô. Lần đó cô đã khóc thét lên vì sợ.

Đồng Ngạc Ngạc buồn rầu ngồi trên vỉa hè. Dù thế nào cô vẫn phải đi tiếp.

7h tối...

Đồng Ngạc Ngạc lang thang trên đường. Gương mặt bơ phờ vì sắp chết đói. Trời đã tối, ánh đèn đường bật lên càng khiến cô kinh hãi. Cuộc đời cô không có gì là tốt đẹp cả. Cô làm chuyện gì cũng gây nên xui xẻo. Đến chuyện đi xin việc mà cũng làm không xong. Cô cảm thấy mình chính là một kẻ bỏ đi.

Khẽ thở dài, Đồng Ngạc Ngạc ngồi xuống bên vệ đường. Ngược mặt lên trời, cô than vãn:

- Thiên Thiên đại ca, sao ngài có thể bắt công với tiểu nhân như vậy? Tiểu nhân cùng lắm chỉ cần một con đường sống, ngài cứ nhiên lại muốn diệt nó tận gốc sao? Ô... ô... ô...

Đồng Ngạc Ngạc rung rung nước mắt. Cô nhìn về phía xa xa, một tòa nhà cao tầng hiện lên. A... Hình như đó là một nhà hàng. Nơi vắng vẻ như thế này cũng có nhà hàng sao. Đồng Ngạc Ngạc cô thật không thể tin vào mắt mình.

Cô vội đứng lên, mỉm cười nhẹ một cái. Thiên Thiên đại ca cuối cùng cũng nhìn thấu nỗi lòng của cô rồi. Cô phải đến đó để nhờ người giúp mới được. Thật là may mắn quá đi.

Nhà hàng Temasu

Lăng Tư Duệ bị một đám người mặc áo đen vây hãm. Bọn chúng tay cầm súng, gương mặt bặm trợn đến đáng sợ.

- Lăng Tổng, nếu ngài chịu giao ra bản thiết kế ngọc hồng lựu màu lam. Chúng tôi sẽ tha cho ngài một con đường sống.

Lăng Tư Duệ nghe tên đó nói, khoe miệng khinh bỉ cười khẩy một cái.

- Hẹn tôi đến đây là vì chuyện này sao? Tổng gia các người cũng coi thường tôi quá rồi đó.

- Lăng Tổng, chúng tôi biết anh là một nhân vật tầm cỡ không dễ đối phó. Cái bẫy này là Tổng thiếu gia sắp đặt. Nếu không gài bẫy, anh chắc chắn sẽ không ngu ngốc mà đến đây.

Nực cười, Tống Nhất Hàn nghĩ anh ta có thể gài bẫy được Lăng Tư Duệ này sao? Hắn đến đây là muốn thuận theo sự sắp đặt của Tống Nhất Hàn. Để xem, tên tiểu tử này muốn đối đầu với hắn như thế nào?

Lăng Tư Duệ nhàn nhạt ngồi gác chân lên ghế, gương mặt góc cạnh không biểu lộ cảm xúc.

- Lăng Tổng, chúng tôi muốn bản thiết kế.

Đám người mặt áo đen nhất thời khản trương.

- Các người nghĩ quá đơn giản rồi.

- Lăng Tổng, anh nói vậy là sao?

- Các người sẽ tự biết. Trò chơi kết thúc rồi. Xin chào.

Lăng Tư Duệ một thân ảnh tiêu soái bước đi. Hiên ngang dứt tay vào túi quần. Đám người áo đen phía sau vội vàng đuổi theo.

- Bắt Lăng Tổng lại.

Lúc đám người ấy đuổi theo cũng là lúc người của hắn ủa vào. Hai bên đánh nhau, tiếng súng inh ỏi vang lên trong nhà hàng khiến người ta kinh hãi.

Vài tên áo đen đuổi kịp hắn, nổ súng.

Lăng Tư Duệ xoay người ra sau, con ngươi sắc bén nhìn thấu được tình hình hiện tại.

Hắn khẽ chửi thề một tiếng:

- Chết tiệt.

Thân thể uyển chuyển tránh né từng viên đạn. Hắn xoay người nhảy lên chiếc siêu xe màu bạc, chạy vun vút trong gió.

Tên áo đen thấy hấn đã khuất tầm mắt, rút điện thoại ra gọi cho ai đó:

- Tổng thiếu gia. Hấn chạy rồi.
- Khốn khiếp. Mau đuổi theo.
- Vâng.
- Cho thêm người của Hắc Phong sang chặn đường. Chắc chắn hấn sẽ không thoát được.
- Rõ thưa ngài.

Tổng Nhất Hân cúp máy, gương mặt anh tuấn tỏ ra lạnh nhạt. Lăng Tư Duệ... Tôi muốn đối đầu với anh!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tôi có thể giết cô ngay bây giờ nếu như cô muốn

Đồng Ngạc Ngạc vừa đi vừa hóng gió. Cô không hay biết rằng có một chiếc mô tô đang chạy tới với tốc độ xé gió. Lăng Tư Duệ tập trung lái xe, đôi mắt báo săn neho lại khi nhìn thấy Đồng Ngạc Ngạc nghênh ngang giữa đường.

Hấn quát to:

- Tránh đường.

Đồng Ngạc Ngạc vì tiếng quát của hấn làm cho kinh sợ. Theo phản xạ cô nhìn lên phía trước xem có chuyện gì xảy ra. Nhưng... ánh đèn mô tô quá chói khiến cô neho mắt lại không kịp né sang một bên.

Lăng Tư Duệ bị cô làm cho tức chết. Hấn phanh xe gấp, xoay đầu xe một cách điêu luyện.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy một màn trước mặt, không khỏi há hốc mồm. Cô đứng chôn chân không phản ứng.

Lăng Tư Duệ bước xuống xe, gương mặt lạnh lùng biến sắc:

- Muốn chết sao?

Đồng Ngạc Ngạc im lặng, không nói gì. Cơ thể cô đang run lên bần bật.

- Tôi cho cô 5s biến ra chỗ khác.

Nói rồi hấn lạnh lùng bỏ đi. Vừa định phóng lên xe thì một đám người áo đen từ đâu chặn đường. Lăng Tư Duệ liếc mắt nhìn đám người đó, con người như phát ra hơi lạnh:

- Hắc Phong.

Một tên mặc áo đen trong đó khẽ bước lên. Dung mạo thì cũng được xem là đẹp. Hấn cười ha ha:

- Không hổ danh là Lăng Tư Duệ. Có thể đoán ra tao quả là không tầm thường.

- Mày muốn gì?

Lăng Tư Duệ nhìn hấn, khóe miệng khẽ nhếch lên.

- Chuyện tao muốn, mày cũng biết. Mau giao bản thiết kế ra đây.
- Bản thiết kế là đồ của Lăng Tư Duệ này. Muốn lấy, phải xem mày có đủ tư cách không đã?
- Mày.... mày được lắm. Tội bây... Lên.

Đám người áo đen đó xông lên, nhắm thẳng vào người Lăng Tư Duệ. Tay chúng cầm gậy sắt, ra những chiêu thức khó tránh.

Lăng Tư Duệ một thân tay không chiến đấu. Bao năm trên thương trường, hấn đã từng trải qua rất nhiều nguy hiểm. Bị người khác mưu hại, phục kích

đối với hắn là chuyện bình thường. Người thân thuộc thì hắn không có nhưng kẻ thù thì lại có rất nhiều. Người ta xem hắn là cái gai trong mắt. Muốn hắn biến mất khỏi giới kinh doanh.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này vẫn không nhúc nhích. Cô đứng đó há hốc mồm, mắt tròn to nhìn người ta đánh nhau.

Gương mặt như đông cứng.

Lăng Tư Duệ đâm đá cùng đám người áo đen, gương mặt không biểu lộ cảm xúc. Làn da màu đồng thấm đẫm mồ hôi càng làm hắn trở nên ma mị.

Hắc Phong dùng gậy sắt đánh vào vai hắn. Hắn né sang một bên, cơ chân linh hoạt đập vào người Hắc Phong.

Loạng choạng, Hắc Phong cười khinh tiếp tục ra đòn.

Trận đánh ngày càng quyết liệt. Lăng Tư Duệ cũng không phải thần thánh. Hắn đã bắt đầu thấm mệt. Do bất cẩn, bả vai bên trái bị trúng một đòn của Hắc Phong. Hắn không kêu la, chỉ nhìn Hắc Phong bằng đôi mắt lạnh nhạt. Con ngươi từ đen chuyển sang đỏ rực. Gân máu như nổi lên.

Lăng Tư Duệ đâm vào mặt Hắc Phong khiến hắn ta loạng choạng.

Hắn còn định đâm thêm một phát thì một bàn tay từ đâu luồn vào tay hắn kéo hắn chạy đi.

Trong đám hỗn độn, Đồng Ngạc Ngạc đã dùng hết can đảm để nắm tay Lăng Tư Duệ kéo đi.

Lăng Tư Duệ nhìn thấy sự xuất hiện của cô gái ban nãy, gương mặt thấm mệt nay đã chuyển sang màu đen đầy hắc tuyến:

- Đồ phiền phức.

Lăng Tư Duệ không thích người khác chạm vào hắn. Thế nhưng, bàn tay này thật sự rất mềm. Hắn có cảm giác như bàn tay ấy thật gần gũi. Lăng Tư Duệ lắc lắc đầu, xua đi ý nghĩ điên rồ trong đầu mình. Dù thế nào nữ nhân đối với hắn vẫn là một loại người đáng khinh bỉ.

Đồng Ngạc Ngạc trước lời quát mắng của hắn không có phản ứng.

Đám người áo đen đằng sau vẫn cứ đuổi theo.

Cô chỉ khẽ đáp:

- Chạy thôi.

Lăng Tư Duệ mặc dù không muốn là kẻ thua cuộc nhưng trước tình hình hiện tại, hắn biết hắn không thể đánh thắng được bọn họ. Nên chạy đi là thượng sách.

Như vậy, hai con người một nam một nữ nắm tay chạy khỏi đám người áo đen. Hai người họ cố chạy nhanh, ẩn vào một bụi cây để đánh lạc hướng.

Đám người của Hắc Phong trong đêm tối không xác định được tình hình. Hắc Phong ném điều thuốc đang hút dở xuống, chửi thề một tiếng:

- Chết tiệt. Để hắn trốn rồi.

- Lục soát khu này. Không tìm thấy không về nhà.

- Rồi.

Đám người ấy chia nhau lục soát.

Đồng Ngạc Ngạc sau khi trốn thoát an toàn, thở phào nhẹ nhõm. Lăng Tư Duệ nhìn cô, khẽ hừ lạnh:

- Ngu ngốc.

Cô nghe hai chữ "ngu ngốc" phát ra từ miệng hắn, gương mặt khá ái ngại cau lại. Cái miệng nhỏ nhắn oang oang:

- Là tôi đã cứu anh đó. Cảm ơn một tiếng không được sao?

- Tôi không nhờ loại phụ nữ ngu ngốc như cô cứu tôi.

- Anh... Anh...

- Có tiếng gì ở bên đây này?

- Qua đó xem thử.

Lăng Tư Duệ lấy tay bịt miệng Đồng Ngạc Ngạc, áp sát cô vào ngực mình.

- Không có ai cả. Chắc là thú hoang thôi.

Đồng Ngạc Ngạc cô vì hành động của hắn mà bất động. Lồng ngực của hắn thật rắn chắc, cô còn ngửi thấy mùi hương bạc hà phát ra từ cơ thể hắn. Oa... Thật là.....

Khi hai người ấy rời đi cũng là lúc Lăng Tư Duệ buông cô ra.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này mặt đã đỏ lên, có chút ngượng.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Da mặt cũng mỏng thật.

Cô lắp bắp:

- Tôi.... tôi... không có...

- Lắm chuyện.

Đồng Ngạc Ngạc lườm hắn, đôi mắt màu cà phê như phát ra tia lửa:

- Ăn cháo đá bát.

Lăng Tư Duệ vì câu nói đó mà thay đổi sắc mặt. Toàn thân hắn không ngừng phát ra khí lạnh:

- Tôi có thể giết cô ngay bây giờ nếu như cô muốn?

- Tôi... Tôi...

Giọng nói lạnh đến âm độ khiến cô run sợ. Về mặt hắn lúc này như quỷ tula khiến cô không dám nhìn.

Gì chứ? Là hắn ăn cháo đá bát mà. Về mặt này là sao? Đồng Ngạc Ngạc bị hắn làm cho dọa sợ. Tốt nhất cô không nên dây dưa với loại người này.

Lăng Tư Duệ rút điện thoại ra:

- Trạch Kha... đến đường số 3, Thiểm Tây, gần Nhà hàng Temasu.

- Vâng.

15 phút sau.....

Lăng Tư Duệ bước ra khỏi lùm cây, gương mặt vì khó chịu mà nhăn nhó.

Trạch Kha lái xe đến, mở cửa xe mời hắn vào:

- Thiếu gia, mời ngài lên xe.

- Ừm.

- Khoan khoan đợi tôi nữa.

Đồng Ngạc Ngạc cũng từ đó chui ra, gương mặt hớn hờ vì gặp được vị cứu tinh.

Trạch Kha nhìn thấy cô, gương mặt ánh lên tia khó hiểu:

- Cô gái này là.....

- Mặc kệ cô ta. Đi.

- Vâng.

Đồng Ngạc Ngạc suýt sặc nước miếng. Không phải chứ? Con người này sao có thể tuyệt tình như vậy. Đầu phải nói đi là đi.

- Đại ca à, tôi vừa mới cứu anh một mạng. Không lẽ chút ân tình nhỏ nhoi này mà anh cũng không đền đáp được sao?

Lăng Tư Duệ trước câu nói của cô vẫn bình tĩnh, con ngươi nhìn cô trở nên lạnh lẽo:

- Nếu không phải tôi đền đáp ân tình của cô thì tôi đã giết cô từ lâu rồi. Trạch Kha... đi.

- Vàng thừa ngài.

Trạch Kha bước vào xe, ung dung lái xe rời đi.

Đồng Ngạc Ngạc bất động vài giây. Cô không nghĩ hắn ta là loại người tàn nhẫn như vậy. Dù là cô có chút phiền phức nhưng hắn cũng không cần nặng lời với cô. Cô cũng biết tổn thương mà.

Haizzzz... đành phải gọi người đến giúp vậy. Chắc giờ này Tử Hạ cũng làm việc về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nam thần trên xe buýt

- Tử Hạ... mau đến cứu mình.

- Ngạc Ngạc, cậu đang ở đâu. Có chuyện gì vậy?

- Ô...ô... ô...hình như là ở đường số 3, Thiểm Tây, gần nhà hàng Temasu.

Lúc này Ngạc Ngạc nghe Lăng Tư Duệ nói nên mới biết cô đang ở Thiểm Tây.

- Được rồi mình đến ngay đây.

30 phút sau.....

- Tử Hạ cậu đến rồi huhu...

- Sao vậy. Sao cậu lại ở đây?

- Mình muốn về nhà.

- Được rồi mau lên xe.

Tử Hạ chở Ngạc Ngạc về chung cư Tịnh Na. Vừa bước vào phòng, Đồng Ngạc Ngạc đã oang oang:

- Tử Hạ. Mình đã gặp một chuyện rất kinh khủng.

- Rốt cuộc là cậu đã xảy ra chuyện gì?

Đồng Ngạc Ngạc kể lại đầu đuôi cho Tử Hạ nghe. Sau khi nghe xong, Lâm Tử Hạ chỉ muốn đập đầu:

- Bà cô của tui à. Sao cậu có thể đi lạc đường được chứ? Còn nữa, việc của hắn ta cậu xen vào làm gì?

- Mình đâu phải muốn xen vào chứ? Chỉ là không biết sao khi đó lại muốn cứu hắn ta.

- Ngạc Ngạc à, sau này cậu đừng liều mạng vậy nữa. Hắn ta chắc chắn là loại người giàu có, coi thường mạng người như cỏ rác. Sau này nếu có gặp lại, tốt nhất cậu nên tránh hắn xa một chút.

- Được rồi. Được rồi. Mình cũng không thích dây dưa với loại người nhà giàu lắm tiền nhiều của. Sau này mình sẽ cẩn thận.

- Hôm nay xem như là cậu đi công cốc rồi.

- Aisss không sao. Minh hiện tại rất đói, cậu làm gì cho mình ăn đi.

- Ngạc Ngạc, mình nghĩ cậu nên đến công ty mình xin việc thử. Biết đâu sẽ thành công a~

- Ái khanh à, không lẽ khanh không biết trình độ của ta ra sao?

Đồng Ngạc Ngạc vừa nói vừa mếu máo.

- Mình biết mình biết, nhưng mà biết đâu cậu gặp may. Ngày mai cùng mình đến đó OK.

- Được rồi, cậu mau đi nấu đồ ăn cho mình đi. Mình sắp chết đói rồi.

- Con heo lười nhà cậu, mau vào phụ mình một tay.

- Nếu cậu không muốn đồ đạc hư hại thì đừng kêu mình vào bếp a~

- Thật là.....

Biệt thự Lăng gia

- Thiếu gia, xin lỗi vì đã tới trễ. Ngài không sao chứ?

- Tôi không sao. Tổng Nhất Hàn muốn có được bản thiết kế ngọc hồng lựu màu lam. Mục đích là gì?

- Thưa thiếu gia, hắn đang nắm quyền lực trong tay. Công ty Tổng Thụy hiện tại thuộc sở hữu của hắn. Muốn nâng tầm thương hiệu của mình hắn buộc phải dùng thủ đoạn để lấy đi bản thiết kế của Lăng Duệ. Hắn nhân cơ hội này đưa danh tiếng của Tổng Thụy lên cao. Nói trắng ra, hắn là đang muốn đổi đầu với chúng ta.

- Không ngoài dự đoán của tôi. Khi nào tiến hành thiết kế?

- Đầu tuần sau thưa ngài. Bộ phận thiết kế của chúng ta đang tiến hành chỉnh sửa bản vẽ.

- Ngọc hồng lựu màu lam là một loại đá quý rất khó tìm thấy. Không thể để rơi vào tay hắn dễ dàng như vậy.

- Vâng. Tôi sẽ cho người canh phòng cẩn mật.

- Ừm. Chuyện của La Chính Vũ tới đâu rồi.

- Thưa thiếu gia vẫn đang điều tra. Trịnh Quang nói vài ngày nữa hắn sẽ có một chuyến bay sang Hàn Quốc. Có cần theo dõi nữa không ạ?

- Đến ngày đó đích thân tôi sẽ đến gặp hắn.

- Vâng. Ngài nghỉ ngơi đi ạ. Tôi xin lui ra ngoài.

Trạch Kha lui ra ngoài, lấy điện thoại gọi cho bác sĩ.

- Đến biệt thự Lăng gia, thiếu gia tôi đang bị thương.

- Được tôi sẽ đến đây.

Trạch Kha nghe điện thoại xong, vội rời khỏi Lăng gia.

- Lăng thiếu gia, tôi giúp ngài băng bó vết thương.

Vị bác sĩ đứng cung kính đối diện Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ nhìn ông, nhíu mày:

- Trạch Kha gọi ông?

- Vâng.

- Phiền phức. Tôi tự lo được.

- Nhưng... thiếu gia.... ngài không thể....

- Ra khỏi đây ngay lập tức nếu không muốn tôi nổi giận.

Lăng Tư Duệ trầm mặt, con ngươi trở nên lạnh lẽo.

- Vâng... vâng...

Vị bác sĩ nhanh chóng rời đi, kinh hãi không dám xoay người lại phía sau.

Lăng Tư Duệ ngồi trên ghế, ngả đầu xuống về một mối. Hắn không thích ai chạm vào người hắn, nhất là những người hắn không cho phép.

Sáng hôm sau.....

Đồng Ngạc Ngạc bắt đầu lười biếng. Cô lại ngủ nướng quên trời trăng mây gió. Phải có cuộc điện thoại của Từ Hạ thì cô mới lồm cồm bò dậy.

Hôm nay chắc lại là một ngày dài rồi. Chuyện đi xin việc đối với cô không hề dễ dàng. Huống hồ cô lại chẳng có bằng cấp gì nổi bật. Chắc chắn chưa nhìn mặt cô thì người tuyển dụng đã đòi sa thải.

Bước ra khỏi chung cư, Đồng Ngạc Ngạc leo lên chiếc xe buýt quen thuộc. Hôm nay xe buýt rất đông đúc. Nhìn chiếc xe đầy người chật chội, cô chán nản thở dài. Cô vẫn chưa muốn nhệch thở chết đâu. Azzzzz

Miễn cưỡng bước lên xe buýt, Đồng Ngạc Ngạc cố đứng vững. Xe buýt đầy người vừa đi vừa rung chuyển tưởng chừng như sắp ngã đến nơi. Cô nhăn mày, vơ tay bám vào một cái gì đó để khỏi té ngã. Khó nổi, xe buýt đã chật lại còn không có chỗ để bám vào.

Bi phẫn, uất ức. Đồng Ngạc Ngạc hận không thể trút giận.

Đột nhiên, một giọng nói dịu dàng cất lên:

- Bám vào tôi này?

Người thanh niên nhìn cô cười dịu dàng. Gương mặt anh tuấn với làn da trắng như con gái càng khiến cậu ta trở nên thư sinh.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn cậu ta không chớp mắt. Gì chứ? Trên đời này còn có loại nam nhân đẹp hơn con gái sao?

Không thể tin được. Ô... ô... ô da cậu ta còn trắng hơn cả cô.

- Đây cô, không nghe tôi nói gì à?

- À... à... có... có....

Đồng Ngạc Ngạc đặt tay lên vai cậu ta, gương mặt có chút ngượng ngùng.

Cậu ta nhìn gương mặt ngại ngùng của cô thì khẽ cười.

Buổi sáng của Đồng Ngạc Ngạc diễn ra thật tươi đẹp khi nhìn thấy một nam thần đầy mỹ mạo. Cô vui vẻ bước xuống xe, đi thẳng đến công ty Phong Quê - công ty kinh doanh mỹ phẩm.

- Từ Hạ, mình đến rồi.

- Ngạc Ngạc, cậu đi thẳng lên tầng 2 nơi có văn phòng tuyển dụng rồi vào đó.

- Ừm mình hiểu rồi.

Đồng Ngạc Ngạc cúp máy điện thoại liền ngang đi vào.

Gặp được mỹ nam kia thật khiến tinh thần cô sáng khoái, ngập tràn năng lượng. Mặc dù là không biết tên cậu ta nhưng mà cô không tin suốt đời này cô không được gặp lại.

Tầng 2- Văn phòng tuyển dụng.

Người tiếp theo - Đồng Ngạc Ngạc.

- Có.

Cô đi vào bên trong hộp ngồi xuống ghế.

- Cô tốt nghiệp trường đại học nào.

- Lưu Vân.

- Bằng tốt nghiệp loại trung bình sao?

- Vâng.

Đồng Ngạc cúi cúi đầu, tay đan vào nhau tỏ vẻ lo lắng.

- Ừm. Trình độ và bằng cấp của cô không đủ để chúng tôi tuyển dụng. Nhưng hiện tại thì có một bộ phận đang thiếu người. Đó là bộ phận quảng cáo. Chúng tôi sẽ chấp nhận tuyển dụng cô nếu như cô đồng ý làm công việc đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bắt cóc

- Vâng... Tôi đồng ý.

- OK. Vậy từ ngày mai cô bắt đầu làm việc. Công việc của cô là đi quảng cáo sản phẩm ở nhiều nơi.

Giờ chứ? Cái đó chẳng khác nào là tiếp thị hàng hóa. Đồng Ngạc Ngạc cô không cam tâm.

Nhìn về mặt cô có chút khó coi, người tuyển dụng hỏi:

- Cô muốn thay đổi ý định không? Nếu muốn thì vẫn còn kịp. Vì khi kí hợp đồng rồi mà cô muốn thôi việc sẽ phải bồi thường một khoản tiền rất lớn.

- Tôi không thay đổi ý định ạ.

- Vậy kí vào đây.

- Vâng.

Đồng Ngạc Ngạc miễn cưỡng kí vào. Có công việc là may rồi. Cô không yêu cầu gì nhiều đâu. Giờ cô phải về nhà đánh một giấc để mai có sức đi làm. Nam thần lúc sáng chắc là thần hộ mệnh của cô rồi. Oa....

Nghĩ đến cậu, gương mặt cô như phát ra hào quang rực rỡ.

Đồng Ngạc Ngạc hứng khởi rời khỏi Phong Quế. A... Cô thật buồn ngủ nha~ Sáng nay phải dậy sớm đã là một cực hình với cô. Từ ngày mai, cô phải khắc phục tính ngủ nướng của mình. Phải phấn đấu hơn nữa.

Ngáp một cái rõ dài, Đồng Ngạc Ngạc đi đến trạm đón xe buýt. Đang đi thì có một bàn tay đánh mạnh vào gáy cô. Cô chưa kịp "a" lên một tiếng thì đã ngất đi.

- Vẫn chưa tỉnh sao?

- Vâng thưa thiếu gia. Để tôi làm cho cô ấy tỉnh.

Người đàn ông lấy một thùng nước lạnh đổ vào người Ngạc Ngạc.

Hơi lạnh xộc vào người khiến cô tỉnh lại, ho khan vài tiếng.

Đồng Ngạc Ngạc quan sát gian phòng xung quanh. Đây là một căn phòng tối như một nhà kho bỏ hoang. Cô nhắm mắt để nhìn rõ mọi thứ.

Trước mắt cô là một người đàn ông cao khoảng mét tám, gương mặt thanh tú với đôi mắt nâu sắc nhọn. Tưởng chừng như muốn ăn tươi nuốt sống cô:

- Tỉnh rồi sao?

Giọng nói vang lên khiến cô lạnh sống lưng. Người đàn ông này là ai đây? Sao lại bắt cô? Không lẽ... đây là cảnh bắt cóc tổng tiền trong truyền thuyết? Nhưng mà nói đi thì cũng nói lại, nhà cô làm gì có tiền để mà cướp. A... Không lẽ... không.. lẽ.... anh ta muốn cướp.... cướp... sắc....

Đồng Ngạc Ngạc lấy tay che người, gương mặt nhìn anh ta kinh hãi.

Nhìn biểu cảm gương mặt của cô, Tổng Nhất Hàn thật sự muốn đập đầu. Cô ta đang nghĩ gì vậy? Aisssss điên mất:

- Cô đang nghĩ linh tinh cái gì vậy?

- Ô...ô... ô....đại nhân à. Tôi không có gì để cướp đâu. Đừng bắt tôi. Mau thả tôi về với mẹ đi. Mẹ tôi vẫn đang đợi tôi về ăn cơm.

Đồng Ngạc Ngạc meo máo, lấy tay chấm chấm nước mắt.

Tổng Nhất Hàn mặt đầy hắc tuyến nhìn cô:

- Tôi không nhiều lời với cô. Nói. Bản thiết kế ngọc hồng lựu màu lam đang ở đâu???

Gì chứ? Anh ta không phải muốn cướp sắc cô. Nhưng... khoan đã... bản thiết kế ngọc hồng lựu màu lam là thứ gì? Quả thật cô chưa từng nghe qua nha~

- Tôi làm sao biết được chứ? Ngọc hồng lựu màu lam là thứ gì tôi còn chưa xem qua?

Đồng Ngạc Ngạc vừa nói vừa quan sát biểu cảm gương mặt anh.

- Giả nai. Cô tưởng tôi ngu ngốc lắm sao?

Tổng Nhất Hàn bước đến gần cô, khụy một chân xuống nhìn trực diện vào mặt cô.

- Gì gì chứ? Tôi không biết gì hết.

Đồng Ngạc Ngạc bị gương mặt mãnh nam của anh ta làm cho đông cứng. Sao...sao anh ta dám kẻ sát mặt cô như vậy chứ?

Lấy tay nâng cằm cô, Tổng Nhất Hàn cười nhếch mép:

- Cô là người của Lăng Tư Duệ không phải sao? Đừng tưởng có thể qua mặt được tôi.

Lăng... Lăng Tư Duệ là ai? Sống 21 năm trên đời, cô chưa từng nghe qua cái tên này?

- Tôi không quen.

Đồng Ngạc Ngạc nói với vẻ mặt ngoan cường, tỏ ra không sợ sệt.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô, khóe miệng cong lên một nụ cười coi thường:

- Được. Cứng miệng chứ gì? Tôi cho cô cứng miệng.

- Người đâu, đem cô ta....

- A... đại nhân.. đại nhân đừng giận. Có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng? Không cần nóng vội.

Đồng Ngạc Ngạc chen ngang lời anh ta, cười xoà.

Tổng Nhất Hàn liếc đôi mắt sắc nhọn nhìn cô.

- Được. Tôi cho cô cơ hội cuối cùng. Bản thiết kế đó đang ở đâu?

Bản thiết kế gì chứ? Anh ta có đào cả trăm cái mộ dòng họ tổ tiên nhà cô thì cô cũng không biết đó là thứ gì? Nhưng nói như thế nào anh ta cũng không tin. Chi bằng cô....

Mỉm cười gian xảo, Đồng Ngạc Ngạc hắng giọng:

- Muốn bản thiết kế đó chứ gì? Chuyện này quá dễ. Nhưng mà trước tiên tôi muốn ăn.

Tổng Nhất Hàn nghe câu nói của cô, khóe miệng giật giật:

- Cô muốn chết sao? Phiên phức.

- Nếu không cho ăn thì thôi.

Đồng Ngạc Ngạc khoanh tay lại về mặt đặc ý nhìn vào khoảng không.

- Được. Mang đồ ăn vào đây cho cô ta.

- No... No.... No. Tôi không muốn ăn ở đây. Đưa tôi đến nhà hàng Sky.

Cố kìm nén cơn giận, Tống Nhất Hàn gằn giọng:

- Không nhiều lời.

- Này. Người của anh đông như vậy, làm sao tôi chạy đi được. Và lại tôi cũng không muốn chạy.

- Được. Nói lời giữ lời. Đưa cô ta ra xe.

Đám người áo đen đi lại kéo tay cô.

- Ể... từ từ... đau. Tôi tự đi được.

Nhà hàng Sky...

Đồng Ngạc Ngạc vui vẻ đi vào, ung dung như một vị khách đặc biệt. Tống Nhất Hàn đi sau cô. Thần sắc không chút ổn định. Cuộc đời anh chưa từng bị phụ nữ dắt mũi. Vậy mà, cô gái này... thật không biết trời cao đất dày là gì mà. Hừ... quá mất mặt.

- Phục vụ.

Đồng Ngạc Ngạc oang oang.

- Menu đây thưa cô.

- À cảm ơn.

Liếc nhìn menu một hồi, Đồng Ngạc Ngạc vui vẻ gọi món:

- Cho tôi 1 phần vịt quay Bắc Kinh, 1 phần đậu xốt Tứ Xuyên, 1 phần hoành thánh, 1 phần mì xào, 1 phần sủi cảo, 1 phần tôm càng cay, 1 phần mì tay kéo Lan Châu.

- Cô chờ chúng tôi trong giây lát.

Sau khi gọi món, Đồng Ngạc Ngạc mỉm cười nhìn Tống Nhất Hàn.

- Đừng lo. Tôi sẽ ăn hết.

Cô gái này không phải là heo chứ? Tống Nhất Hàn anh chưa từng gặp loại người nào như cô ta. Vừa phiền phức vừa đáng ghét. Aizzzzz..

- Ừm. Tùy cô.

Phục vụ bày đồ ăn ra bàn. Đồng Ngạc Ngạc hít hà hương thơm của đồ ăn, đôi mắt cô như phát sáng. Cô cho thức ăn vào miệng nhai ngồm ngoàm liên tục.

Tống Nhất Hàn nhìn cô, có chút kinh hãi. Không ngờ một cô gái nhỏ nhắn mà có thể ăn nhiều đến vậy.

Nhưng mà... sao nhìn cô ta cũng có chút dễ thương nhỉ?

Aisssss Tống Nhất Hàn anh đang nghĩ gì vậy chứ? Cô ta không hề dễ thương... không hề.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lăng Tư Duệ - Tủ quần áo

Sau khi ăn xong, Đồng Ngạc Ngạc thỏa mãn ôm cái bụng tròn trịa của mình.

- Thật là no quá đi.

- Nói đi.

- Tôi vẫn chưa xong mà. Còn phải ăn tráng miệng nữa.

Tổng Nhất Hàn lúc này thật sự nổi giận. Gương mặt anh như nổi gân máu:

- Đừng tưởng tôi nhân nhượng với cô thì cô muốn làm gì thì làm?

- Đại nhân à....tráng miệng cũng là một món trong bữa ăn mà. Tôi phải ăn đầy đủ thì mới có thể chỉ tường tận cho anh được.

- Được. Nếu cô dám nói dối. Đừng trách tôi không báo trước.

Đồng Ngạc Ngạc trước câu nói của anh hơi run sợ. Cô vẫn chưa muốn chết, vẫn chưa muốn chết. Nhưng mà đã đến bước đường cùng rồi, cô đành phải liều thôi. Nghĩ đến đây, Đồng Ngạc Ngạc nhìn Tổng Nhất Hàn cười giả lả.

- Phục vụ. Mang cho tôi 3 kem dâu, 2 kem sôcôla.

- Vâng thưa cô.

5 phút sau...

- Cửa cô đây ạ.

- Cảm ơn cảm ơn.

Đồng Ngạc Ngạc cười hi hi, tiếp tục sự nghiệp ăn uống của mình. Cô chén hăng say 5 cốc kem đến mức quên đi sự tồn tại của người nào đó.

- Xong chưa?

Câu hỏi không nóng không lạnh của Tổng Nhất Hàn khiến Đồng Ngạc Ngạc suýt sặc nước miếng.

- Xong... xong... rồi.

- Vậy nói đi.

- Nói... nói gì?

Cô nhìn anh, gương mặt ngây thơ vô số tội.

- Bàn thiết kế đang ở đâu???

Tổng Nhất Hàn như mất kiên nhẫn, anh không khách khí quát lớn.

- Bàn... bàn... thiết kế ở... ở... bên kia.

Đồng Ngạc Ngạc giờ ngón tay chỉ sang hướng bên phải.

Theo phản xạ, mọi người nhìn theo hướng tay cô. Nhân cơ hội đó, Đồng Ngạc Ngạc bỏ trốn.

Tổng Nhất Hàn mặt đầy hắc tuyến nhìn cô chạy đi, đập bàn quát lớn:

- ĐUỔI THEO.

Vài tên người áo đen chạy đuổi theo Ngạc Ngạc. Cô vừa chạy vừa lau mồ hôi. Ai da~ làm sao đây?

Ngạc Ngạc cô vẫn chưa muốn chết. Cô còn phải về nhà thăm ba mẹ già nữa mà... Ô.. Ô... Ô...

A... Hình như phía sau nhà hàng này có khách sạn. Ý nghĩ hiện lên trong đầu khiến cô không khỏi vui mừng.

Được lắm. Cô chạy vào đó xem các người còn đuổi kịp không?

- Đứng lại. Cô gái kia đứng lại.

Đám người áo đen vừa đuổi theo vừa la hét. Bàn ghế bị va chạm đổ vỡ làm thành một đồng hỗn độn.

Đồng Ngạc Ngạc cố chạy thật nhanh. A... Đến khu vực khách sạn rồi. Yeanh yeanh yeanhh... Có giỏi thì các người mau đến bắt tôi đi.

Ngạc Ngạc bước nhanh vào thang máy, nhấn nút lên tận tầng 10.

Đám người áo đen không kịp vào thang máy, họ cố sức leo thang bộ.

Ai da~ đám nam nhân sức dài vai rộng này lại thua một cô gái sao? Xem ra Tổng thiếu gia nên đào tạo lại người của mình rồi.

Đồng Ngạc Ngạc thành công trốn thoát. Cô mỉm cười mỉa mỉ. Khoan đã....cô không nên vội vui mừng. Chưa chắc gì họ không đuổi theo cô đến tận đây. Mặc kệ. Cô tìm nơi ẩn nấp vậy.

Đồng Ngạc Ngạc lóng nga lóng ngóng. A... Hình như phòng kia không có người kia. Cửa phòng còn tự mở nữa. Ông trời là đang giúp một thiên thần xinh đẹp như cô rồi.

Đồng Ngạc Ngạc hứng khởi lần vào bên trong. Cô chui vào tủ quần áo để tránh thân chủ của căn phòng vào bất chợt. Vậy là... an toàn rồi.

- Cô ta đâu rồi.

- Tìm kĩ xung quanh rồi. Không thấy.

- Không lẽ cô ta trốn vào phòng sao?

- Báo lại cho thiếu gia nhanh.

Một tên chạy đến chỗ Tổng Nhất Hàn:

- Thiếu gia, chúng tôi đã tìm xung quanh nhưng không thấy. Tôi nghĩ chắc cô ta lẩn vào phòng khách sạn rồi ạ.

- Khốn khiếp!!! Một đám ăn hại. Bắt một đứa con gái cũng không xong là sao? Các người còn đáng để Tổng gia giữ lại??

- Thiếu gia, chúng tôi xin lỗi. Chúng tôi sẽ khắc phục.

- Đừng nhiều lời. Mau kiểm tra phòng.

- Thiếu gia, nhân viên khách sạn nói Lăng thiếu gia đang ở đây. Không thể tự ý lục soát phòng.

- Lăng Tư Duệ... Hừ... được lắm. Cô dám lừa tôi sao?

Tổng Nhất Hàn nắm chặt tay đến nổi gân. Anh lạnh giọng:

- Điều tra về cô ta cho tôi. Đi.

Anh phát tay. Đám người áo đen đi theo sau.

Lăng Tư Duệ sau khi lên sân thượng hóng mát thì trở về phòng. Nhìn cửa phòng không đóng, gương mặt hắn trở nên khó chịu. Trịnh Quang lại quên đóng cửa rồi.

Hôm nay hắn có một vài đối tác mời ăn trưa nhưng sắc mặt hắn không được tốt. Trịnh Quang đã giúp hắn đặt phòng khách sạn. Hắn nói với ông là lên sân thượng hóng mát. Chắc sau khi hắn đi thì ông cũng rời đi. Trịnh Quang đã lớn tuổi nên ông cũng rất hay đăng trí. Chuyện này cũng không trách ông ấy được.

Bước vào phòng, Lăng Tư Duệ ngã người xuống giường. Mấy hôm nay do chuyện của Tổng Nhất Hàn và La Chính Vũ khiến hắn đau đầu. Hắn nhắm hờ mắt, gương mặt góc cạnh tỏ ra mệt mỏi.

Đồng Ngạc Ngạc ngồi trong tủ quần áo, nghe tiếng đóng cửa thì không khỏi lo lắng. Không biết thân chủ của căn phòng này là ai? Nếu là nữ nhân thì cô có thể dễ dàng ra ngoài được. Nhưng nếu là nam nhân thì.... phải tính sao đây?

Lăng Tư Duệ sau một hồi ngả người ra giường, hắn rất muốn đi tắm. Ngồi dậy đi đến tủ quần áo, gương mặt hắn vẫn lạnh tanh không biểu lộ cảm xúc.

Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng bước chân ngày càng gần, mồ hôi túa ra như tắm. Cô nhắm tịt mắt lại không dám nhìn mọi thứ xung quanh.

Lăng Tư Duệ vẫn không hay biết sự có mặt của cô, hần đặt tay lên cửa tủ, nhẹ nhàng mở ra...

Đồng Ngạc Ngạc chấp hai tay lại, gương mặt mếu máo.

Cửa tủ bật mở, Lăng Tư Duệ đen mặt khi nhận thấy được sự có mặt của một vật thể lạ. Vật thể lạ này còn là một nữ nhân.

Gương mặt hần như tràn ngập hắc tuyến, khí lạnh tỏa ra từ người hần áp bức nhiệt độ của điều hòa trong căn phòng.

Đồng Ngạc Ngạc hắt xì một tiếng, cô mở mắt ra nhìn người trước mặt. A... Không thể nào. Đây là tên lạnh lùng tàn nhẫn mà cô gặp lần trước mà. Tại sao số phận lại đưa đẩy cô đến đây với hần chứ? Thiên Thiên đại ca, có phải người đã quá nhẫn tâm rồi không?

Ngạc Ngạc cô chỉ biết nhìn hần mà cười xoà:

- Đại... đại ca... tôi không phải muốn... muốn.... vào đây.

Lăng Tư Duệ trước câu nói của cô vẫn lạnh nhạt, đôi tay rắn chắc nắm tay cô lôi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mặt kè mặt, tay kè tay

Lực nắm của hần quá mạnh khiến Đồng Ngạc Ngạc nhăn mày:

- A... đau... đau... đại ca à. Anh nhẹ tay một chút được không?

Lăng Tư Duệ hắt tay cô ra, lạnh giọng:

- Biến đi nếu không muốn chết?

- Này. Anh có chút tình người không vậy? Tôi bắt đắc đi lắm mới vào đây, cùng lắm chỉ ở nhờ trong tủ quần áo của anh một lát. Anh cần gì phải khó chịu như vậy? Nếu không phải cái tên Lăng Tư Duệ rồi ngọc hồng lựu màu lam gì gì đó thì tôi không bị đuổi bắt như thế này?

Đồng Ngạc Ngạc vừa xoa xoa tay vừa oang oang cái miệng.

Lăng Tư Duệ nghe cô nhắc đến tên mình, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười khinh bỉ:

- Cô đang muốn gây sự chú ý với tôi sao? Còn giả vờ không biết tôi là ai??

Gì chứ? Hần ta bị gì vậy? Rõ ràng là cô không biết hần là ai.

- Anh là ai tôi không biết. Tôi không giả vờ gì hết.

- Còn nói không biết. Cô mới vừa nhắc đến tôi đó.

- Gì... gì... chứ? Anh... anh... là... Lăng... Lăng... Tư.... Duệ.

Thì ra hần là tên khiến cô bị hại thê thảm như vậy? Aissss...

Lăng Tư Duệ phớt lờ câu hỏi của Đồng Ngạc Ngạc, hần đi đến cạnh cô, con ngươi nhìn cô đầy chăm chọc:

- Loại phụ nữ như cô tôi không có hứng thú.

- Này anh. Anh quá đề cao mình rồi đó. Tôi không biết anh là ai, cũng không muốn gây sự chú ý với anh. Nhưng vì anh mà tôi mới bị bắt cóc, bị tra hỏi, bị đuổi bắt. Anh nghe cho rõ đây, nếu có phiền phức thì chính anh mới đem lại phiền phức cho tôi.

Đồng Ngạc Ngạc chống hông nhìn Lăng Tư Duệ. Đừng tưởng là cô đây dễ bắt nạt. Hừ....

Lăng Tư Duệ trước câu nói của cô vẫn đứng dưng như thường:

- Cô nghĩ tôi sẽ tin cô?

- Anh... anh...

Đồng Ngạc Ngạc giận đến tím mặt. Tên atula đáng ghét này. Sao hắn có thể cư xử như vậy với một cô gái chứ?

Lăng Tư Duệ nghe những lời nói của cô có chút nghi ngờ. Nhưng cái quan trọng ở đây là...ngọc hồng lưu màu lam. Đúng rồi, sao cô ta có thể biết được. Hiện tại, chỉ có mỗi Tổng gia mới biết được hắn giữ bản thiết kế trong tay. Không lẽ... cô ta là người của Tổng gia.

Bản thiết kế ngọc hồng lưu màu lam được người của Lăng Tư Duệ thiết kế. Việc tìm kiếm nó cũng là người của Lăng Tư Duệ. Hắn không biết tại sao Tổng Nhất Hàn biết được tin mật này. Nhưng hắn nhất quyết không để bản thiết kế cùng với loại đá quý đó rơi vào tay Tổng Nhất Hàn.

Lăng Tư Duệ bỗng nhiên trầm mặt, khóe miệng hắn nhếch lên thâm độc:

- Nói. Ai là người sai cô đến đây?

Đồng Ngạc Ngạc tròn mắt nhìn hắn. Gì chứ? Lúc này cô vừa mới bị tên đầu đất kia tra hỏi, giờ lại đến tên atula này. Chẳng lẽ, số mệnh cô quá đen đủi? Thiên Thiên đại ca... người thật tàn nhẫn với tiểu nữ.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của cô, Lăng Tư Duệ mắt kiên nhẫn gần giọng:

- Nói.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự bị giật mình:

- Tôi... à... tôi... không ai sai tôi đến đây cả?

- Nói dối.

Lăng Tư Duệ bóp chặt cằm Đồng Ngạc Ngạc, nhìn thẳng vào mắt cô. Con người của hắn như gai nhọn xuyên qua người khiến toàn thân cô lạnh run.

- Tôi... không... ai... sai... tôi cả.

- Còn mạnh miệng. Cô muốn chết chứ gì?

Lăng Tư Duệ một tay bóp chặt cổ cô kéo lên. Hắn chưa từng nương tay với bất kì ai gây hại cho hắn. Dù là phụ nữ hắn cũng không thể tha thứ.

Đồng Ngạc Ngạc bị hành động của hắn làm cho ngạc nhiên. Cô bị kéo lên đến mức không thở được, gương mặt tái xanh vì thiếu oxy.

- Có nói hay không?

- Tôi...không ai... sai... tôi...

- Đừng tưởng tôi không dám giết cô.

- Buông.... buông... ra...

Đồng Ngạc Ngạc nghẹt thở, cô hươ hươ tay chân loạn xạ đánh vào người hắn. Gương mặt càng ngày càng biến sắc.

Lăng Tư Duệ nhìn cô. Đôi mắt màu cà phê của cô như xoáy sâu vào đôi mắt đen như mực của hắn. Nó mang theo tia ngoan cường và có chút căm ghét. Lăng Tư Duệ không biết tại sao, hắn buông tay ra khỏi cổ Đồng Ngạc Ngạc, để cô té xuống đất.

Đồng Ngạc Ngạc sau khi thoát khỏi sự kiềm kẹp của hắn, cô ho sặc sụa, hít lấy hít để không khí vào người. Sau khi đã bình ổn thân nhiệt, cô căm phẫn nhìn hắn:

- Tên atula đáng chết. Anh nghĩ anh là ai mà có thể đối xử với tôi như vậy? Cuộc đời tôi chưa gặp ai như anh cả. Một con người vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn. Tôi đã nói là không ai sai tôi đến đây hết. Là tôi bị đám người áo đen kia đuổi bắt mới trốn vào đây. Anh nghĩ tôi muốn vào phòng của anh làm sao? Hừ... Mơ đi. Có cho tôi cũng không thèm.

- Xem ra cô vẫn còn hơi sức để mắng người nh?

Trước thái độ của cô, hắn vẫn lạnh nhạt không biểu cảm. Khóe miệng chỉ khẽ nhếch lên cười khẩy.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự bức tức. Cô không muốn dây dưa với loại người này thêm một giây phút nào nữa.

- Quân tử không chấp tiểu nhân. Cáo từ.

Đồng Ngạc Ngạc đứng dậy, bước nhón lên chưa kịp chạm đất thì hơi lạnh một lần nữa bao phủ cô:

- Cô nghĩ đây là gì? Muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao?

- Đây là khách sạn không phải sao? Anh đến được thì tôi đến được. Anh đi được thì tôi đi được.

- Cô....

Lăng Tư Duệ lần đầu tiên bị cứng họng. Hắn trở nên trầm mặt, thần sắc không chút ổn định.

- Hừ... tôi phải về nhà đốt phong long. Hôm nay gặp hai âm hồn bất tán quả là quá xui xẻo.

Đồng Ngạc Ngạc vẫn không hay biết hắn đang nổi giận. Cái miệng nhỏ nhắn cứ oang oang liên tục.

- Cô... được lắm.

Lăng Tư Duệ bất chợt áp sát người cô, đè cô xuống giường. Hắn lấy tay kiểm soát tay cô không cho cô cử động.

- Xem cô còn mạnh miệng được không?

Đồng Ngạc Ngạc bị hành động của hắn ta làm cho kinh hãi. Không phải chứ? Hắn đang định làm gì cô sao?

- Anh... Anh... định... làm... làm... gì?

Lăng Tư Duệ áp sát mặt hắn vào mặt cô. Để cho gương mặt tuấn mã phóng đại trước tầm nhìn của cô. Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ.

- Tôi làm gì... cô không có tư cách hỏi.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự rất ngại. Mặt cô đã đỏ như quả cà chua. Ai đòi đối diện với trai đẹp mà không ngại bao giờ. Hắn ta tuy có xấu tính nhưng nhan sắc thì lại vô cùng hoàn mỹ. Nếu mỹ nam mà cô nhìn thấy trên xe buýt có nét đẹp thư sinh, nhã nhặn thì vẻ đẹp của tên này lại mang theo sự nam tính, một chút phong trần cuốn hút người nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Xui xẻo nối tiếp xui xẻo

- Anh.... anh.... mau... buông....

Đồng Ngạc Ngạc dẩy dựa muốn thoát ra khỏi hắn. Nhưng đôi tay rắn chắc của hắn cứ kẹp chặt cô lại.

Lăng Tư Duệ nhìn cô như con mèo nhỏ xù lông, đáy mắt tỏ ra vài tia thích thú:

- Cô muốn tôi đối với cô như nào?

- Lăng Tư Duệ, tên atula đáng chết.

Đồng Ngạc Ngạc gọi thẳng tên hắn ta, gương mặt tràn ngập sự tức giận.

Lăng Tư Duệ khóe miệng giật giật. Cô ta dám gọi thẳng tên hắn sao?

Ngay cả những bậc trưởng bối trong kinh doanh còn phải kính nể hắn vài phần. Vậy mà cô ta... một con nhóc đất mũi chưa sạch lại ngang nhiên gọi thẳng tên hắn. Không lẽ cô ta... thật sự không biết hắn là ai.

- Cô dám gọi thẳng tên tôi???

- Sao lại không dám chứ? Anh là gì mà tôi không dám gọi?

- Được lắm. Tôi sẽ cho cô biết...

- Gì... gì... chứ? Anh... định.... định làm gì...?

Lăng Tư Duệ không trả lời, cười khẩy một cái. Hắn cúi xuống sát mặt cô...

Thời gian ngưng đọng khiến tim cô sắp nhảy ra ngoài.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên. Lăng Tư Duệ lúc này nhìn Đồng Ngạc Ngạc. Hai người nhìn chăm chăm nhau. Hắn không nói gì, đột ngột buông cô ra, gương mặt ánh lên tia khó chịu.

- Vào đi.

Đồng Ngạc Ngạc may mắn thoát khỏi hắn ta, gương mặt vẫn còn đỏ ửng. Vị cứu tinh của cô đến rồi. Lần này cô phải chuẩn thôi.

Cửa mở ra, một người đàn ông trông lớn tuổi bước vào:

- Thiếu gia, tôi mang vài bản hợp đồng đến đây cho ngài.

Như phát hiện ra Ngạc Ngạc, ông nhìn cô ngạc nhiên. Thiếu gia của ông có bao giờ gần gũi nữ sắc đâu chứ? Cô gái này là ai mà lại có mặt trong phòng thiếu gia vậy nhỉ?

Tiếng nói lạnh lùng của hắn như xua đi suy nghĩ trong đầu ông:

- Ủm. Để đó cho tôi.

Đồng Ngạc Ngạc nhận lúc hai người đang nói chuyện, mau chóng chuẩn đi.

Lăng Tư Duệ tuy nói chuyện với Trịnh Quang nhưng vẫn quan sát được nhất cử nhất động của cô. Hắn mặc cho cô bỏ trốn.

Sau khi cô rời đi, hắn lạnh giọng:

- Trịnh Quang. Điều tra về cô gái lúc nãy cho tôi.

- Sao... sao... ạ?

Trịnh Quang khó hiểu.

- Tôi không nhắc lại lần hai.

- Vâng thưa thiếu gia.

Đồng Ngạc Ngạc vừa đi trên đường vừa nhăn nhó. Hôm nay cô ra đường không coi ngày rồi, gặp toàn xui xẻo. Cũng may là được bù đắp một bữa ăn hoành tráng. Nếu không cô sẽ cảm thấy số phận mình thật quá đen đui.

Mà khoan đã....

Cô phải gọi điện cho Lâm Tử Hạ nhờ cô ấy nấu bữa tối giúp mới được.

Đồng Ngạc Ngạc cho tay vào túi xách tìm điện thoại. Tay cô ngo ngoáy trong túi một lúc lâu.

Gì chứ, điện thoại cô đâu rồi? Đồng Ngạc Ngạc mở toang túi xách, dùng thiên nhãn tìm kiếm. Nhưng đáp lại cô là một lỗ hổng to đùng ở ngăn đầu tiên của chiếc túi.

Không phải chứ??? Túi cô bị rách khi nào vậy? Không lẽ điện thoại cũng rơi mất??

Ồ... ô... ô... Sao số cô lại khổ như vậy? Hai tên kia đúng là âm hồn bất tán mà, toàn mang lại điềm xấu cho cô. Chỉ có mỹ nam trên xe buýt là đem lại may mắn cho cô thôi. A.... Thiên Thiên đại ca, người có thấu được nỗi lòng của tiểu nữ hay không???

Đồng Ngạc Ngạc khóc không ra nước mắt, cô thống khổ bước từng bước đến khu điện thoại công cộng.

Nhấn số mình, cô áp tai vào điện thoại. Chuông reng 3 hồi liên tục. Đồng Ngạc Ngạc lấy tay lau mồ hôi. Cuối cùng thì cũng có người bắt máy.

- Alo. Đầu dây bên kia là giọng của một cô gái.

- Tôi có đánh rơi một chiếc điện thoại. Không biết cô có phải là người nhặt được không ạ?

- À... tôi có nhặt được một chiếc điện thoại ở nhà hàng Sky. Là của cô sao?

- Đúng ạ. Trên màn hình điện thoại còn có ảnh của tôi.

- Lúc nãy ở nhà hàng tôi đang vội, không kịp gửi lại cho tiếp tân. May mà cô gọi cho tôi nếu không tôi cũng không biết làm sao để trả lại.

- Vậy cô có thể trả lại nó cho tôi không?
- Hiện tại thì tôi rất bận. Công việc của tôi vẫn còn chưa xử lý xong. Nếu được thì ngày mai cô đến công ty Lãng Duệ lấy điện thoại được không?
- Vâng... Được ạ! Mà xin hỏi cô tên gì?
- Tôi là Lưu Hiểu Phi. Cô cứ đến phòng thiết kế của Lãng Duệ rồi nói gặp tôi.
- Vâng. Cảm ơn ạ.
- Ừm không cần khách sáo. Tôi có việc bận phải cúp máy.
- Vâng chào cô.

Phiù.... Đồng Ngạc Ngạc thờ hất ra. May là có người nhặt được. Nếu không, cô lại phải tốn một khoản tiền lớn để mua điện thoại mới. Mà công ty Lãng Duệ là công ty nào nhỉ? Cô chưa nghe bao giờ. Không biết Từ Hạ có biết công ty ấy không?

Haizzzz... không thể về nhà ngủ được rồi. đành đến công ty Phong Quế đợi Lâm Từ Hạ vậy!!!!

5h chiều...

Đồng Ngạc Ngạc ngồi bên ngoài ghế đá của Phong Quế. Hoàng hôn chiếu rọi qua từng tòa nhà, phản phát chiếc bóng đầy đau thương của cô. Gương mặt cô mếu máo, tay cầm chặt túi xách. Dáng ngồi có chút thống khổ.

6h, Lâm Từ Hạ bước ra khỏi công ty. Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Ngạc Ngạc, cô chạy lại.

- Ngạc Phi nưng nưng, sao người lại rảnh rỗi đến đây thăm tại hạ vậy?

Đồng Ngạc Ngạc không trả lời, ngồi im như pho tượng.

Lâm Từ Hạ thấy cô không trả lời, lay lay tay cô:

- Ngạc Ngạc. Ngạc Ngạc. Ngạc Ngạc. Cậu sao vậy?

Lúc này, Đồng Ngạc Ngạc mới ngước mặt lên nhìn Từ Hạ, khóe miệng cô méo xệch:

- Minh... đợi... cậu... đến... đông... cứng.... rồi....

- Haizzzzz thật là. Mau đứng dậy, mình đưa cậu về nhà.

- Từ Hạ...ô.... ô.... ô.... Cuộc đời mình đúng thật là đen tối. Tại sao xui xẻo cứ bám riết lấy mình. Mình chỉ mới may mắn được sáng nay thôi mà.

Đồng Ngạc Ngạc mếu máo, thống khổ lau nước mắt.

- Chuyện... chuyện gì xảy ra với cậu vậy?

- Mình bị mất điện thoại rồi. Còn gặp phải hai tên đáng ghét kia. Hức...

- Mất điện thoại?

- Đúng vậy.

- Ngạc Ngạc, cậu mất điện thoại rồi thì làm sao mình liên lạc với cậu?

- Mai mình sẽ đi lấy điện thoại. Cô ấy nói mình cứ đến công ty Lãng Duệ thì cô ấy sẽ gửi lại điện thoại cho mình. Cậu có biết Lãng Duệ ở đâu không?

Lâm Từ Hạ nghe đến đây, há hốc mồm:

- Ngạc Ngạc à. Lãng Duệ là công ty kinh doanh đá quý nổi tiếng lắm đó. Trên thương trường, ai cũng không có tư cách là đối thủ của Lãng Duệ.

- Đáng sợ vậy sao?

- Đúng vậy nha. Mình còn nghe nói, người đứng đầu Lãng Duệ là một nam nhân tuấn tú, tài năng xuất chúng. Vừa tài giỏi vừa lãnh khốc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Bạn học cấp 2- Duẩn Mặc Nghiễm

- Aizzzz tóm lại mình không quan tâm. Mình chỉ muốn lấy lại được điện thoại thôi.
- Thôi được rồi. Cậu đừng xị mặt nữa. Cùng mình đi mua đồ nấu bữa tối nào.
- Nhưng mà Tử Hạ, không có điện thoại. Cậu gọi mình dậy bằng cách nào.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn Tử Hạ, gương mặt tỏ ra ai oán.

- Cậu làm quen với tiếng đồng hồ báo thức đi. Mình cũng không ở cạnh gọi cậu mãi được.
- Mình không cam tâm.
- Được rồi được rồi mà. Sẽ quen thôi. Đi mua đồ thôi nào.
- Thì đi.

Đồng Ngạc Ngạc mặt vẫn bí xị.

Biệt thự Tổng gia....

- Thừa thiếu gia, tôi đã điều tra về cô gái ấy.
- Nói đi.
- Cô ấy tên là Đồng Ngạc Ngạc, 21 tuổi. Về công việc, cô ấy vừa bị IBC sa thải vì không chấp hành đúng quy định, đi trễ nhiều lần. Hiện tại, cô ấy xin việc vào Phong Quê, ngày mai là ngày làm việc đầu tiên. Cô ấy tốt nghiệp bằng đại học loại trung bình, thành tích thì không có gì nổi bật.
- Không có thông tin gì cho thấy cô ta là người của Lăng Tư Duệ?
- Đúng thừa ngài.

Tổng Nhất Hàn nghe đến đây, gương mặt như nổi gân máu. Nữ nhân này... được lắm. Tổng Nhất Hàn anh sống trên đời 23 năm lần đầu tiên bị loại phụ nữ ngu ngốc như cô ta gạt. Đồng Ngạc Ngạc, cô cứ chờ đi. Tổng Nhất Hàn anh nhất định sẽ tìm cô tính sổ.

Biệt thự Lăng gia...

- Cốc... Cốc...
 - Vào đi.
- Đẩy cửa bước vào, Trịnh Quang cung kính cúi đầu:
- Thừa thiếu gia. Tôi đã điều tra về cô ta.
 - Ừm.
 - Cô ta tên là Đồng Ngạc Ngạc, 21 tuổi. Vừa mới bị sa thải vì tính đi trễ. Hiện tại, cô ta xin việc vào một công ty kinh doanh mỹ phẩm tên Phong Quê. Việc cô ta cứu thiếu gia đã khiến Tổng Nhất Hàn nghi ngờ cô ta là người của ngài. Tổng Nhất Hàn đã tìm cách bắt cóc và đưa cô ta đến nhà kho khu Đồng... Bla... Bla... Bla.... Mọi chuyện là như vậy ạ.

Lăng Tư Duệ sau khi nghe xong, gương mặt ánh lên vài tia thích thú. Lừa được Tổng Nhất Hàn, xem ra cô ta cũng không ngu ngốc như hần tưởng.

- Còn thông tin gì nữa không?
- Thừa ngài, thành tích khi học cao học của cô ta rất kém. Bằng đại học chỉ đạt loại trung bình. Nhìn chung, cô ta không có thành tích gì nổi bật.

- Ừm
- Nếu không còn gì khác, tôi xin lui ra ngoài.
- Khoan.
- Sao... Sao... ạ?
- Chuyện của La Chính Vũ... khi nào hắn có chuyến bay sang Hàn Quốc.
- Tuần sau thưa ngài.
- Được. Quan sát mọi nhất cử nhất động của hắn ta.
- Vâng thưa ngài.
- Ông lui được rồi.
- Vâng. Chào ngài.

Trịnh Quang cúi đầu rồi lui ra ngoài.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại Lăng Tư Duệ. Hắn tựa lưng ngã đầu ra ghế, những ngón tay thon dài gõ gõ theo từng nhịp.

Xem ra lời nói của cô ta là thật. Cô ta không phải người của Tống Nhất Hàn. Đồng Ngạc Ngạc... Nữ nhân ngu ngốc này xem ra cũng có chút thú vị. Lăng Tư Duệ nhớ đến bộ dạng ngại ngùng của cô, khoe miệng đột nhiên cong lên thành một đường cong tuyệt mỹ.

Một ngày mới lại bắt đầu...

Đồng hồ báo thức kêu inh ỏi khắp phòng, Đồng Ngạc Ngạc vẫn ngủ say. Không biết cô mơ thấy gì mà gương mặt trở nên nhăn nhó.

"Reng... Reng"

Âm thanh một lần nữa kêu lên. Đồng Ngạc Ngạc vẫn không có biểu hiện gì là nhúc nhích.

Không biết có chuyện gì, cô hét lên một tiếng "A" rồi ngồi bật dậy.

Không phải chứ? Tên atula kia tại sao lại xuất hiện trong mơ của cô?

Mà khoan... hình như đến giờ rồi. Aizzzzz cô phải nhanh lên mới được.

Chỉnh trang trang phục, Đồng Ngạc Ngạc đi ra trạm xe buýt.

Hôm nay, bầu trời trong xanh như nước biển. Gió thổi nhẹ càng khiến con người ta dễ chịu.

Đồng Ngạc Ngạc leo lên xe buýt. Đôi mắt tinh nghịch của cô như phát sáng khi thấy chàng mỹ nam thư sinh hôm nọ. Cậu ta đang ngồi cạnh cửa sổ, đeo tai phone và nhắm hờ mắt. Oa... oa.... oa... phong cảnh không chỉ hữu tình mà còn có tuyệt sắc nam nhân.

Đồng Ngạc Ngạc đi lại ngồi cạnh cậu ta, quan sát gương mặt mỹ nam tuyệt hảo trên từng xen ti mét. Woa... Lông mi trông cũng dài thật. Không biết cậu ta có dùng mascara không nhỉ??

Đang chăm chú nhìn ngắm thì cậu ta đột nhiên mở mắt.

Thấy cô nhìn cậu chăm chăm, cậu chỉ khẽ cười, cánh môi mỏng khẽ cong lên:

- Đồng Ngạc Ngạc, cậu không nhớ ra mình sao?

Gì gì chứ? Cậu ta biết tên cô này. Không lẽ cậu ta là người quen của cô.

- Anh... anh... là ai làm sao tôi biết được? Không lẽ anh biết tôi sao?

- Đồng Ngạc Ngạc, mình là bạn học cấp 2 của cậu. Dẫn Mặc Nghiễm.

Dẫn Mặc Nghiễm nhìn cô, đôi mắt màu nâu nhạt như tỏ ra mong chờ.

- Dẫn Mặc Nghiễm.

Đồng Ngạc Ngạc lẩm bẩm cái tên này trong đầu. Khổ nỗi cô không thể nhớ ra cậu ta.

- Người ở cạnh nhà cậu khi còn học ở Nam Hoa. Cậu không nhớ ai đã giúp cậu làm bài tập mỗi khi cậu lười biếng hay sao?

Đúng rồi. Năm 14 tuổi, cô là học sinh của trường Nam Hoa. Nhà cô ở cạnh nhà của một thằng nhóc có tính con gái. Lúc nào nó cũng chơi cùng cô chứ không chơi với tụi con trai. Thằng nhóc ấy rất tốt với cô, nó luôn giúp cô làm bài mỗi khi cô lười. Không lẽ... thằng nhóc ấy... là cậu ta....

- Cậu... cậu... không lẽ là thằng... thằng nhóc có tính con gái.

Câu nói của cô khiến cậu có chút không vui. Nhưng mà không sao, cô còn nhớ ra cậu là tốt rồi.

- Ngạc Ngạc, là mình đây.

- A~ Nghiễm Nghiễm, cô bạn thân của tôi ời.

- Mình là nam nhân. Cậu không cần trêu mình như vậy?

- Rồi rồi. Làm sao cậu nhận ra mình hay vậy?

- Từ lúc gặp cậu hôm trước mình đã nhận ra rồi. Cái bộ mặt nhăn nhó của cậu chẳng thay đổi tí nào.

- Mình nhăn nhó khi nào chứ?

- Ngạc Ngạc. Khi đó, mình chỉ muốn xem cậu có nhận ra mình hay không thôi. Ai ngờ cậu lại nhăn tâm tuyệt tình như vậy?

- Tại cậu thay đổi nhiều như vậy. Còn đẹp hơn cả mình, làm sao mình nhận ra cậu được chứ?

- Mình vẫn vậy mà, chỉ có dễ thương hơn thôi.

Duẩn Mặc Nghiễm phì cười.

- Xi.....

- A... Đến công ty mình rồi, hẹn gặp cậu khi khác nha. Tạm biệt.

Đồng Ngạc Ngạc nhanh chân chạy xuống xe. Gương mặt hớn hờ chào tạm biệt.

Nhìn nụ cười tươi rói của cô, cậu chỉ khẽ lắc đầu. Cô vẫn không thay đổi vẫn cứ vô tư như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kem trắng da hiệu Sonali. Mềm mượt, êm dịu, béo ngậy hương sữa

Đồng Ngạc Ngạc chạy như bay vào công ty. May mà vẫn còn kịp giờ.

Cô đi đến phòng quảng cáo của Phong Quế. Mở cửa bước vào, cô cúi đầu chào mọi người:

- Chào mọi người. Tôi là nhân viên mới. Tôi tên là Đồng Ngạc Ngạc, rất vui được làm việc với mọi người.

Trước lời chào hỏi của cô, cả phòng quảng cáo cũng vui vẻ đáp lại:

- Chào em, chị là Trương Hiên Mẫn. Là trưởng phòng quảng cáo.

- Dạ rất vui được gặp chị ạ.

- Chào. Anh là Tạ Duy Nam.

- Chào cậu, mình là Diệp Dung Vi.

.....

Mọi người trong phòng rất hòa đồng khiến Đồng Ngạc Ngạc an tâm. Cô thậm chí còn rất vui vẻ. Không như ở IBC, mọi người ai cũng tỏ ra lạnh nhạt.

Môi trường ảnh hưởng đến con người rất lớn. Sống trong một môi trường hòa đồng như vậy, đương nhiên là cô có tinh thần làm việc cao hơn hẳn. Đồng Ngạc Ngạc quyết tâm, từ bây giờ cô sẽ không vi phạm nội quy công ty nữa. Cô sẽ chứng minh năng lực của mình cho mọi người thấy. Hãy...

- Ngạc Ngạc.

Trương Hiền Mẫn gọi tên cô.

- Dạ, có em

- Hôm nay chúng ta có một chương trình quảng cáo nhỏ ở khu An Nam. Em cùng Diệp Dung Vi đi quảng cáo sản phẩm được không?

- Dạ được chị.

- OK. Sản phẩm lần này là kem trắng da hiệu Sonali. Mềm mượt, êm dịu, béo ngậy hương sữa.

Gì chứ? Cái câu quảng cáo gì nghe như thức ăn vậy?

- Ồ... dạ... dạ...

Đồng Ngạc Ngạc miệng méo xệch gật đầu.

- Dung Vi, em cùng Ngạc Ngạc đi đi, không sẽ muộn mất.

- Vâng, Ngạc Ngạc. Chúng ta đi thôi.

Trên xe....

- Khu An Nam là ở đâu vậy Dung Vi?

Đồng Ngạc Ngạc tròn mắt hỏi.

- À nó gần công ty Lăng Duệ đó.

Dung Vi vừa bấm điện thoại vừa trả lời.

- Thật vậy sao?

- Đúng vậy nha.

- Vậy thì tốt quá.

- Có chuyện gì sao Ngạc Ngạc?

- Có một chị trong công ty đó nhất được điện thoại mình đánh rơi. Chị ấy bảo hôm nay đến lấy. Hay là lát nữa cậu qua bên An Nam trước nha.

- Ừm vậy cũng được.

- Mà... cậu có thể cho mình mượn điện thoại một lát được không?

Đồng Ngạc Ngạc trở trở hai tay vào nhau, gương mặt có chút ngại ngùng.

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô, Dung Vi phì cười.

- Chỉ là mượn điện thoại thôi mà. Cậu đâu cần phải ngại vậy đâu. Nè... cầm lấy đi.

Nhận điện thoại từ tay Dung Vi, Đồng Ngạc Ngạc nhấn số điện thoại của cô. Khoảng vài giây, đầu dây bên kia bắt máy:

- Alo.

- Là tôi đây ạ. Lát nữa tôi sẽ qua chỗ cô lấy điện thoại.

- À vậy được tôi đợi cô.

- À vậy chà.... Tút tut tut....

Đồng Ngạc Ngạc chưa kịp chào thì đầu dây bên kia đã tắt máy.

Công ty Lãng Duệ....

Lưu Hiểu Phi đang nghiên cứu bản vẽ thì nhận được cuộc gọi của Ngạc Ngạc. Cô lấy tay nghe điện thoại mà không may Lãng Tư Duệ cùng quản lý Thương đang tiến lại gần.

Sau khi nói được vài câu, cô giật mình khi nhìn thấy Tổng giám đốc. Vội vàng tắt điện thoại đặt xuống bàn, màn hình điện thoại vẫn phát sáng.

Lãng Tư Duệ nhìn xuống màn hình điện thoại, nhận ra gương mặt của nữ nhân hôm qua. Hắn liếc nhìn Lưu Hiểu Phi, lạnh giọng:

- Cô nghe điện thoại trong giờ làm việc sao?

Lưu Hiểu Phi nhất thời bất động, cô rất sợ đối diện với những con người lạnh lùng. Đặc biệt Tổng giám đốc.

- Tôi... tôi....

Quản lý Thương lên tiếng đỡ lời:

- Tổng giám đốc, anh đừng trách cô ấy. Chắc có việc bận nên cô ấy mới dám sử dụng điện thoại.

Lãng Tư Duệ phớt lờ câu nói của Thương Vũ, hắn cầm chiếc điện thoại lên:

- Tạm thời, tôi giữ chiếc điện thoại này xem như là cảnh cáo.

- Tổng giám đốc, cái đó... cái đó.... không... không....

- Không được sao?

Lưu Hiểu Phi không biết trả lời làm sao? Điện thoại đó vốn dĩ đâu phải của cô.

- À được được. Đương nhiên là được rồi.

Quản lý Thương chen vào.

- Ừm.

Lãng Tư Duệ lạnh lùng phun ra một chữ rồi dứt tay vào túi rồi đi.

Lưu Hiểu Phi sau khi được giải thoát, cau mày nhìn Thương Vũ:

- Thương Vũ, điện thoại đó không phải của em? Em định trả cho người ta mà.

- Không phải của em là được rồi. Muốn bị đuổi việc sao?

- Được rồi. Em làm việc tiếp đây.

Haizzzzz Hiểu Phi cô biết ăn nói với chủ nhân của chiếc điện thoại làm sao đây?

- Đây trả điện thoại cho cậu này. Cảm ơn cậu.

- Đừng khách sáo. Mà hình như sắp đến An Nam rồi.

- Thật sao?

- Ừm.

- Vậy cứ đến An Nam trước rồi mình sẽ tìm cách đến Lãng Duệ.

- Để mình kêu bác tài dừng ở Lãng Duệ cho cậu.

Diệp Dung Vi cười dịu dàng.

Công ty Lăng Duệ.....

- Cảm ơn cậu nha Dung Vi.

- Đây là số điện thoại của mình. Có gì cần cậu cứ gọi cho mình. Tạm biệt nha.

Dung Vi đưa số điện thoại cho Ngạc Ngạc rồi vẫy tay chào.

- Tạm biệt cậu.

Đồng Ngạc Ngạc đứng trước Lăng Duệ. Gương mặt không khỏi trầm trồ. Wao... Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một công ty lớn đến vậy.

Bước từng bước đi vào, hành lang công ty được chạm khắc bằng đá hoa cương loại tốt thật bóng loáng. Chiếc cửa kính tự động đến mức khiến người khác phải thốt lên kinh ngạc. Mọi người ở đây làm việc thật nghiêm túc.

Nhìn cô tiếp tân xinh đẹp phía trước, Đồng Ngạc Ngạc đi lại:

- Chị ơi. Có thể cho tôi hỏi đường đến phòng thiết kế được không?

Người tiếp tân nhìn Đồng Ngạc Ngạc về dò xét:

- Cô là...

- Tôi là Đồng Ngạc Ngạc, tôi đến đây có một việc rất quan trọng.

- À...phòng thiết kế ở tầng 3, cô cứ đi lên đó sẽ nhìn thấy.

- Cảm ơn chị.

Đồng Ngạc Ngạc rào bước đi đến thang máy.

- Bảo vệ. Có một cô gái lạ mặt muốn vào phòng thiết kế.

Người tiếp tân gọi điện cho bảo vệ.

Hai người bảo vệ nghe vậy, nhanh chóng tiến đến giữ chặt tay Đồng Ngạc Ngạc.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn tay mình bị kẹp chặt, mặt đưa đám nhìn hai người họ:

- Bỏ tôi ra. Tôi đang có chuyện gấp cần giải quyết.

- Xin lỗi. Chúng tôi chỉ thi hành mệnh lệnh.

- Đáng ghét. Mau bỏ ra. Tôi không có thời gian đùa co với hai người.

Đồng Ngạc Ngạc vùng vằng, cố thoát ra khỏi hai tên bảo vệ. Tay chân cô hươ hươ loạn xạ.

Ting~ một ý tưởng lóe lên trong đầu cô.

- Nhìn đây, tôi đến đây là để quảng cáo.

Đồng Ngạc Ngạc rút trong túi xách ra một tuýt kem trắng da, cái miệng nhỏ nhắn đồng dạng nói:

- Kem trắng da hiệu sonali. Mềm mượt, êm dịu, béo ngậy hương sữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc*, Tôi Thích Em được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bạch mã hoàng tử

Hai tên bảo vệ nhìn cô, khóe miệng giật giật.

- Đây cô. Đây là công ty, không phải là siêu thị. Nếu cô muốn quảng cáo thì đi chỗ khác mà quảng cáo.

Gì chứ? Hai tên này đang gây sự với cô sao? Con đường làm ăn của cô mà cũng muốn phá đám. Aissss thật là...

- Đây nha. Tôi đến đây là có việc quan trọng thật. Nếu không tin anh cứ gọi Lưu Hiểu Phi ở phòng thiết kế xuống đây.

- Thôi đi. Kẻ bán hàng dạo như cô mà cũng đòi gặp nhân viên phòng thiết kế.

Tên này. Hắn đang coi thường cô. Hắn nghĩ hắn là ai chứ? Cuộc đời của Đồng Ngạc Ngạc hận nhất chính là bị người khác coi thường. Bán hàng dạo thì sao? Đó cũng là một công việc mà. Đáng chết.

- Tôi bán hàng dạo thì liên quan gì tới anh. Nếu không cho tôi vào đó thì gọi Lưu Hiểu Phi ra đây gặp tôi. Không gặp được cô ấy tôi sẽ không về đâu.

Đồng Ngạc Ngạc ăn vạ ngồi xuống. Muốn chơi với cô sao? Được. Cô ăn vạ ở đây xem các người làm được gì? Hừ...

- Cô... lời cô ta ra ngoài.

- Không tôi không đi.

Đồng Ngạc Ngạc ôm chặt trụ cột, nhất quyết không buông.

Mặc cho mọi người nhìn cô xì xào, bàn tán.

Hai tên bảo vệ một mực lời cô ra. Nhưng khổ nỗi, cô bám quá chắc. Có muốn đi chuyển cũng không đi chuyển được.

Bỏ cuộc. Một tên nói:

- Thôi thì gọi Lưu Hiểu Phi gì đó ra gặp cô ta vậy?

- Ừm.

- Biết vậy ngay từ đầu phải tốt hơn không?

Đồng Ngạc Ngạc đứng dậy lăm bằm.

Cô phui phui quần áo. Cảm nhận có hàng chục ánh mắt đang nhìn mình. Cô từ từ ngước mặt lên.

Gì gì chứ? Sao mọi người lại nhìn cô như vậy?

A.... Xấu hổ chết đi được. Đồng Ngạc Ngạc nhớ lại hành động của cô lúc nãy, hận không thể tìm cái hố mà chui xuống.

Huhuhu...nhân phẩm cao quý của cô!!!

5 phút sao....

Lưu Hiểu Phi bước xuống gặp Đồng Ngạc Ngạc.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy cô ấy, khẽ cúi người:

- Chào cô, tôi là Đồng Ngạc Ngạc.

Lưu Hiểu Phi nhìn Ngạc Ngạc, gật nhẹ đầu:

- Cho hỏi có phải cô là người đánh rơi điện thoại không?

- Đúng là tôi ạ.

Đồng Ngạc Ngạc cười cười nhìn Lưu Hiểu Phi khiến cô càng áy náy:

- À... có chuyện này. Cô Đồng... Thật ra... trong lúc nghe điện thoại của cô... tôi đã bị Tổng giám đốc bắt gặp... Ngài ấy đã lấy điện thoại của cô...xem như cảnh cáo tôi.

- Hả?

Đồng Ngạc Ngạc thật sự rồi. Cô nhẩn mặt như cố gắng tiếp thu mọi chuyện.

Điện thoại chuyển từ tay cô sang Lưu Hiểu Phi. Rồi bây giờ lại từ tay của Lưu Hiểu Phi sang tay của Tổng giám đốc Lăng Duệ.

Ôi cái số phận. Thiên Thiên đại ca, có phải kiếp trước tiểu nữ đã làm gì sai không? Sao kiếp này phải gặp nhiều chuyện xui xẻo đến vậy chứ??

Đồng Ngạc Ngạc khóc không ra nước mắt:

- Vậy tôi phải làm sao để lấy lại?
- Chuyện này tôi cũng thấy rất áy náy. Mong cô tha lỗi. Cô Đồng...Nếu cô cho phép, tôi sẽ mua điện thoại mới đền cho cô.
- A không... không cần phải thế đâu. Dù sao cũng cảm ơn cô rất nhiều ạ.

Đồng Ngạc Ngạc xua xua tay.

- Nhưng tôi vẫn thấy rất có lỗi.
- Không sao... không sao. Tôi có thể gặp Tổng giám đốc của cô thương lượng mà.

Lưu Hiểu Phi nghe đến đây, mặt tái đi. Cô ấy muốn gặp Tổng giám đốc của cô, con người lạnh lùng đáng sợ kia sao?

- Cô Đồng, tôi khuyên cô đừng nên gặp ngài ấy. Ngài ấy quả thật rất đáng sợ.
- Tôi không sao đâu. Cô cứ yên tâm. Hôm nay tôi cũng có việc bận. Hẹn khi khác gặp lại cô.
- Chào cô.

Lưu Hiểu Phi vẫn cảm thấy rất áy náy. Nhưng nhìn cách cư xử của Ngạc Ngạc, cô cũng xua tan đi áy ngại.

- Chào cô Hiểu Phi. Rất vui được gặp cô.

Đồng Ngạc Ngạc cười cười, vẫy vẫy tay chào tạm biệt.

Sau khi ra khỏi Lăng Duệ, Đồng Ngạc Ngạc thở dài. Haizzzz dù sao đó cũng không phải lỗi của Hiểu Phi. Lỗi là do Tổng giám đốc của cô ấy.

Aizzzz Cô phải qua An Nam cùng Dung Vi mới được. Chuyện này mai tính vậy.

Đồng Ngạc Ngạc quyết định đi bộ sang An Nam. Dù sao nơi đó cũng gần Lăng Duệ. Đường đi lại rất thuận lợi không sợ bị lạc đường.

Cô vừa đi vừa nhìn ngắm phong cảnh xung quanh. Con đường phủ một màu đỏ của lá cây ngô đồng. Loài cây được mệnh danh là "vương giả chi hoa".

Đồng Ngạc Ngạc nhìn ngắm cảnh tượng lộng lẫy đó, gương mặt không khỏi trầm trồ.

Woa... thật là lãng mạn.

Cô nhắm mắt mơ tưởng...

Chàng hoàng tử khoác trên mình bộ quần áo trắng tinh khôi, quyền quý. Còn cô mặc trên người chiếc váy dạ hội màu hồng phấn, điệu bộ ngai ngùng e thẹn.

Chàng thân cười bạch mã, phi đến bên cạnh cô. Phóng xuống ngựa, chàng ga lăng khuy một chân xuống, chìa tay ra trước cô:

- Đồng tiểu thư, nàng có nguyện cùng ta đi khắp thiên hạ. Để mọi người trong thiên hạ cùng biết tình yêu mãnh liệt của ta dành cho nàng là mãi mãi không gì lay chuyển được.

Đồng Ngạc Ngạc bộ dáng e lệ, mắt mơ màng nhìn chàng hoàng tử khôi ngô tuấn tú:

- Ôi... Hoàng tử của ta.... Ta nguyện ý làm vợ chàng..

Trí tưởng tượng của Đồng Ngạc Ngạc đang bay xa, bay cao, bay mãi thì một chiếc xe ô tô chạy ngang qua khiến cô tụt hứng.

Làn nước mát lạnh từ mặt đường tạt thẳng vào người cô.

Đồng Ngạc Ngạc giật tím mặt, cô dùng âm thanh la sát quát lớn:

- ĐỨNG LẠI CHO TÔI.

Đồng Ngạc Ngạc chạy đuổi theo chiếc xe. Gương mặt trần ngập nộ khí.

Người trong xe bỗng nhiên dừng lại, gương mặt thích thú nhìn thấy Đồng Ngạc Ngạc đuổi theo. Tổng Nhất Hàn anh hôm nay đến Lăng Duệ có chút chuyện, không ngờ lại bắt gặp bộ dáng mơ mộng của nữ nhân lừa mình hôm nọ. Không bỏ qua cơ hội nghìn năm này, anh đã chạy xe lướt ngang qua vũng nước trên mặt đường.

Trả đũa cô một vố như vậy không khỏi khiến tâm trạng anh trở nên vui vẻ.

Bước xuống xe, Tổng Nhất Hàn tiêu soái đứng trước mặt cô.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy tên đầu đất hôm nọ, nhất thời khựng lại. Cô xoay đầu định rút lui thì thanh âm sắc bén vang lên:

- Đồng Ngạc Ngạc, cô lại muốn bỏ trốn sao??

Gi... Gì chứ? Sao anh ta lại biết tên cô.

Đồng Ngạc Ngạc từ từ xoay người lại, gương mặt méo máo nhìn anh:

- Sao... sao lại biết tên tôi? Tôi... không... quen anh.

- Hừ... Cô còn định đánh trống lảng.

Tổng Nhất Hàn hừ lạnh nhìn cô.

- Tôi... không có.

- Đồng Ngạc Ngạc. Nữ nhân đáng chết dám lừa tôi.

- Ai... ai...lừa anh??

- Còn nói không phải?

- Là tại anh không tin tôi. Có trách là trách anh quá thông minh.

Đồng Ngạc Ngạc vẫn cố mạnh miệng.

Chết tiệt. Nữ nhân này dám sỉ nhục Tổng Nhất Hàn anh sao? Cô ta nghĩ cô ta có tư cách?

- Cô không có tư cách sỉ nhục tôi. Nữ nhân ngu ngốc.

- Anh nói ai ngu ngốc hả?

- Nói cô - Tổng Nhất Hàn vênh mặt thách thức.

- Tôi không có.

Đồng Ngạc Ngạc gằn giọng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nhớ lấy tên tôi

- Có - anh vẫn ngang nhiên nói.

Đồng Ngạc Ngạc tức giận tiến sát lại Tổng Nhất Hàn, gương mặt hung hăng như một kẻ đòi tiền thuê.

Anh nhìn mặt cô từ từ tiến sát lại mặt mình, khoé môi khẽ nhếch lên:

- Tôi biết tôi đẹp rồi, cô không cần tiến sát lại gần tôi như vậy?

- Anh...

Đồng Ngạc Ngạc kìm nén cơn giận, đôi mắt màu cà phê đột nhiên phát sáng:

- Ai da~ tôi phát hiện ra da anh đang trong trạng thái thiếu sức sống.

- Gì... Gì chứ??

Tổng Nhất Hàn đen mặt. Cô ta lại muốn làm gì đây?

- Nhưng yên tâm. Đã có kem trắng da hiệu Sonali. Mềm mượt, êm dịu, béo ngậy hương sữa.

Vẻ mặt cùng với hành động của Đồng Ngạc Ngạc khiến Tổng Nhất Hàn cười sắc súa. Anh thật không ngờ... cô ta lại có thể pha trò như vậy.

Trước điệu cười như chưa từng được cười của Tổng Nhất Hàn, Đồng Ngạc Ngạc xị mặt, tay nắm chặt như đang rất cố gắng kìm nén:

- Nè. Anh cười cái gì hả? Mau đặt hàng đi.

- Cô... ha ha.....

- Anh....

- Được rồi... được rồi. Mau đưa số điện thoại đây. Tôi sẽ đặt hàng.

- Đây là danh thiếp của công ty chúng tôi. Rất mong quý khách ủng hộ.

Đồng Ngạc Ngạc lấy danh thiếp trong túi ra đưa cho Tổng Nhất Hàn.

- Bây giờ đã hết việc. Tạm biệt quý khách mời quý khách ghé lại lần sau.

Đồng Ngạc Ngạc vừa nói vừa làm bộ dạng nghiêm túc.

Thế nhưng trong mắt của ai kia. Cô chính là rất buồn cười.

Tổng Nhất Hàn chưa từng cười nhiều như vậy. Cô gái này quả thật khiến anh có chút hứng thú.

Đồng Ngạc Ngạc nói xong, xoay người đi thì Tổng Nhất Hàn nắm bả vai cô kéo lại:

- Khoan đã.

- Gì???

Đồng Ngạc Ngạc lật mặt nhanh như lật bánh rán. Mới lúc nãy còn vui vẻ pr sản phẩm vậy mà bây giờ mặt đã như đưa đám.

- Tôi đưa cô đi mua quần áo.

- Aissssss không cần. Tôi còn phải làm việc.

- Thật sự không đi?

- Đúng.

- Vậy mặc cô.

- Ai cần anh quan tâm đồ đầu đất.

- Tôi là TỔNG NHẤT HÀN.

- Anh làm gì mà hét vào mặt tôi như vậy hả?

- Mặc kệ tôi.

- Cái đồ đầu đất. Tôi không đôi co với anh, đi đây.

Đồng Ngạc Ngạc xoay người đi, lạnh lùng bước dứt khoát từng bước.

Tổng Nhất Hàn nhìn theo cô cũng lạnh giọng:

- Nhớ lấy tên tôi.

Gi chứ? Cái tên đáng ghét đó cần gì phải nhớ đến. Đúng thật là.... Aisssss...

Tổng Nhất Hàn nhìn cô rồi đi, cười nhẹ một cái. Nữ nhân ngu ngốc.... thật thú vị...

Công ty Lăng Duệ....

Tổng Nhất Hàn một thân âu phục đi vào. Khí thế toát ra áp bức người nhìn.

Nữ nhân trong công ty nhìn anh say đắm, điệu bộ tỏ ra e thẹn mong anh liếc mắt dù chỉ một lần.

Tổng Nhất Hàn đi lại chỗ tiếp tân, lạnh giọng:

- Gọi Lăng Tư Duệ ra đây gặp tôi.

Nữ nhân viên trước câu nói của anh, gương mặt biến sắc:

- Anh có hẹn trước không ạ?

- Liên quan gì đến cô??

- Ồ...

- Nếu không gọi thì tôi tự đi.

Tổng Nhất Hàn oai phong đi vào thang máy, mặc cho bảo vệ muốn cản anh lại.

Văn phòng Tổng giám đốc.....

- Lăng Tư Duệ, anh ra đây cho tôi!!!!

- Anh không được vào đây đâu? Anh ơi... Không được.... - người bảo vệ áy náy nói.

Trạch Kha nghe thấy giọng của Tổng Nhất Hàn, bước ra:

- Tổng thiếu gia, anh rảnh rồi đến đây có chuyện gì?

Trạch Kha phát tay, ý chỉ bảo vệ lui ra.

- Gọi Lăng Tư Duệ ra gặp tôi.

- Tổng thiếu gia, Tổng giám đốc của tôi không có thời gian gặp anh. Nếu muốn gặp, anh trực tiếp đặt lịch hẹn.

- Hừ... Muốn gặp Lăng Tư Duệ khó đến vậy sao?

- Tổng thiếu gia, mong anh tự trọng. Chúng tôi không muốn dùng bạo lực đối với anh. Mong anh hãy tự rời đi.

- Anh nói vậy là sao hả? Tôi muốn gặp Lăng Tư Duệ, anh có tư cách gì ngăn cản tôi.

- Tổng..

- Để anh ta vào.

Lăng Tư Duệ lạnh lùng nói một câu rồi đi vào phòng.

- Mời anh.

Trạch Kha cúi người.

- Hừ...

Tổng Nhất Hàn hừ lạnh rồi đi vào.

Ngồi trong phòng khách của Lăng Tư Duệ, Tổng Nhất Hàn lên tiếng:

- Gặp Tổng giám đốc của Lăng Duệ xem ra khó thật nhỉ?

Lăng Tư Duệ nhìn anh, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Nhân viên của tôi chỉ làm đúng quy tắc.
- Ô....Thì ra là vậy.

Tổng Nhất Hàn giả vờ nhường mị, gật gật đầu.

- Nói vấn đề chính đi.

Lăng Tư Duệ lạnh giọng.

- Được thôi. Nếu anh đã thẳng thắn như vậy thì.... tôi muốn bản thiết kế.
- Hừ..... Bản thiết kế là do Phong Duệ thiết kế. Anh có tư cách gì nói muốn có nó.

Lăng Tư Duệ cười nửa miệng, đôi mắt báo săn linh hoạt dò xét.

- Tôi không có tư cách muốn nó thì sao? Anh đừng tưởng tôi không dám cướp nó.
- Tổng Nhất Hàn. Muốn đánh bại tôi, anh phải dùng cái đầu mà hành động. Đừng chơi trò trẻ con như vậy.
- Lăng Tư Duệ, anh...
- Tôi có cuộc họp quan trọng, hẹn anh khi khác. Trạch Kha. Tiễn khách.

Lăng Tư Duệ lấy áo khoác, sai chân ra ngoài.

- Anh đi đâu chứ? Tôi còn chưa nói xong mà. Này.... Aissss.....

Tổng Nhất Hàn không khỏi bực tức. Lăng Tư Duệ này quả thật là đang coi thường anh. Cứ chờ mà xem, anh sẽ đưa Tổng Thụy lên cao để xứng đáng là đối thủ của Lăng Duệ. Hừ... Chuyện ngọc hồng lựu màu lam... xem như anh không tranh giành với hắn nữa. Anh sẽ không dùng thủ đoạn như vậy để đánh bại hắn....

- Tổng thiếu gia. Mời anh.
- Không cần đuổi. Tôi tự đi được.

Tổng Nhất Hàn đứng lên chỉnh lại áo, gương mặt còn có chút tức giận rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Dây chuyền Lavender

Nhà hàng Lavender Story

- Bếp trưởng cho một phần sủi cảo nhân tôm thịt và một phần gà sốt bơ.
- Được.

Cậu nở nụ cười nhẹ với người phục vụ.

Đuẩn Mặc Nghiễm là chủ của nhà hàng này kiêm bếp trưởng. Cậu là một đầu bếp nổi tiếng. Món ăn của cậu mang những hương vị rất đặc biệt. Sự kết hợp giữa dịu dàng và táo nhả tạo nên một món ăn đặc biệt sang trọng.

Nhà hàng này mang phong cách Pháp. Hoa lavender là loài hoa đặc trưng ở đây. Sắc đẹp cùng mùi hương của nó không chỉ quyến rũ người nhìn mà còn khiến người ta có cảm giác như đang lạc vào một thế giới không có ưu phiền. Nó mang đến một làn gió mới khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

- Bếp trưởng, cho một phần tôm càng cay sốt đậu.
- Được.

Duẩn Mặc Nghiễm vẫn giữ nụ cười dịu dàng đó. Đôi bàn tay cậu thoăn thoắt điều luyện. Gương mặt mỹ nam hoàn hảo lấm tấm vài giọt mồ hôi càng khiến cậu trở nên mỹ hoặc.

Mọi người thắc mắc tại sao là một người nổi tiếng như vậy mà cậu ấy lại đi làm bằng xe buýt. Đơn giản đó là do cậu ấy thích như vậy.

An Nam....

- Dung Vi... để cậu đợi lâu rồi
- Không sao đâu, cậu lấy được điện thoại chưa?
- Vẫn chưa.
- Đừng lo. Sẽ nhận lại được thôi.

Diệp Dung Vi an ủi Đồng Ngạc Ngạc.

- Thôi mình làm việc đi. Mà có ai đồng ý mua sản phẩm của mình chưa?
- Chỉ có vài người thôi.
- Vậy chúng ta phải cố gắng hơn mới được.
- Ừm nhất trí.

Đồng Ngạc Ngạc và Diệp Dung Vi nhìn nhau quyết tâm

1h trưa....

Thời tiết oi bức khiến Tống Nhất Hàn bức bối. Anh ngồi trong văn phòng, gương mặt soái ca ánh lên tia khó chịu.

Lấy điện thoại lên gọi cho ai đó, anh trầm giọng:

- Chấn Phong, buổi tiệc chiều nay có quan trọng không?
- Quan trọng thưa cậu. Đây là buổi tiệc quảng cáo dòng sản phẩm mới của công ty Tô Đàm. Tô Diễm Hình chính thức là nhân vật chính của buổi tiệc.
- Tô Diễm Hình??
- Đúng vậy. Cô ta là tiểu thư của Tô gia. Vừa xinh đẹp vừa tài năng. Trong kinh doanh ai ai cũng biết đến.
- Ừm.
- Vậy cậu có muốn tham dự....
- Tất nhiên.
- Vâng thưa cậu.

Cúp điện thoại, Tống Nhất Hàn trầm tư suy nghĩ.

Buổi tiệc này chắc chắn sẽ huy tụ rất nhiều nhân vật tầm cỡ trong giới kinh doanh. Nhân cơ hội này, anh có thể giúp Tống Thụy mở rộng mối quan hệ với nhiều công ty khác.

Công ty Lăng Duệ...

Lăng Tư Duệ ngồi trong phòng, tay lật từng bản thiết kế ngắm nghĩ. Gương mặt hấn vẫn một mực lạnh tanh không biểu lộ cảm xúc.

Đột nhiên, thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Trạch Kha.

Trạch Kha đứng bên cạnh, vội cúi đầu:

- Vâng thiếu gia.
- Mở cuộc họp gấp.
- Vâng.

Phòng họp...

Lăng Tư Duệ đứng trước mọi người, gương mặt góc cạnh như tỏa ra sức hút kì lạ:

- Bản thiết kế ngọc hồng lựu màu lam...tôi đã xem qua. Nhưng hiện tại... tôi cần người thiết kế trình bày lại ý tưởng của mình cho mọi người ở đây cùng nghe.

Lăng Tư Duệ nói xong thì lạnh lùng ngồi xuống. Trạch Kha ở bên cạnh, nghiêm chỉnh nói tiếp:

- Đầu tiên, mời Phong Lam.
- Vâng.

Phong Lam đứng lên, cô chiếu trên màn hình bản vẽ của mình.

- Như mọi người được biết thì ngọc hồng lựu màu lam là một loại đá quý vô cùng hiếm gặp. Về ngoài màu lam của nó vô cùng bắt mắt, rất thu hút người nhìn. Vì vậy tôi đã nghĩ ra một ý tưởng là sẽ thiết kế nó thành một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn này mang hơi hướng hiện đại. Mọi người nhìn đây này. Đây là phần khuôn nhẫn, chúng ta sẽ đổ khuôn nhẫn bằng bạch kim loại tốt. Phần khuôn nhẫn sẽ được trang trí hoa văn. Đương nhiên ngọc hồng lựu màu lam sẽ nằm ở giữa để tạo điểm nhấn. Xung quanh tôi sẽ viền bằng ngọc trai nhỏ. Nhìn nó chúng ta sẽ liên tưởng đến một đóa hoa đang nở rộ. Tôi xin hết. Cảm ơn mọi người đã nghe.

- Mọi người có ý kiến gì không?
- Thưa Lăng Tổng, tôi cảm thấy nó rất thô khi trang trí một lúc nhiều ngọc trai lên bề mặt như vậy.
- Tôi cũng thấy nó rất thô.
- Nếu không còn ý kiến thì tôi xin mời người thứ 2, Lưu Hiểu Phi.
- Vâng.

Lưu Hiểu Phi bước lên, hơi hồi hộp:

- Thật ra bản thiết kế của tôi lần này lấy cảm hứng từ hoa lavender. Loài hoa này tượng trưng cho tình yêu bất diệt, là biểu tượng của sự nữ tính. Đây là thiết kế của tôi.

Lưu Hiểu Phi chỉ tay lên màn hình:

- Sợi dây chuyền có hình một nhánh lavender đang bung tỏa. Mặt dây chuyền sẽ là những viên ngọc hồng lựu màu lam đầy mị hoặc. Đầu tiên tôi sẽ làm khung để đính ngọc. Chất liệu làm khung là bạch kim. Thứ tự sắp xếp ngọc của tôi tương ứng với mỗi cánh hoa. Tổng cộng ở đây là có 10 cánh hoa. 2 viên ngọc đầu tiên sẽ được đính vào 2 khung cánh hoa thứ nhất. Tiếp đến là một viên ở giữa. Cứ tiếp tục như vậy cho đến viên ngọc cuối cùng sẽ là viên to nhất làm điểm nhấn. Để tạo sự tự nhiên cho mặt dây chuyền này, tôi sẽ xê dịch vị trí những viên ngọc cho chúng không cân xứng. Về phần dây, tôi vẫn sẽ sử dụng lại bạch kim. Phần dây vẫn sẽ được trang trí ngọc hồng lựu màu lam. Tôi muốn sợi dây chuyền của mình mang một làn gió mới, nhẹ nhàng mà tao nhã. Tôi xin hết. Cảm ơn mọi người.

Sau khi Lưu Hiểu Phi trình bày xong, một tràng vỗ tay vang lên.

Đúng vậy. Mọi người rất hài lòng với thiết kế của cô.

Lăng Tư Duệ lúc này đứng lên, hần nhìn mọi người về dò xét:

- Mọi người có ý kiến gì không?

Một nhân viên nam đứng lên:

- Lăng Tổng, tôi cảm thấy thiết kế này rất độc đáo, vừa tôn lên được đáng vẻ dịu dàng nữ tính lại vừa sang trọng quý phái.
- Đúng vậy. Phần mặt dây chuyền do được sắp xếp hợp lý nên nhìn không quá thô.

- Rất có thẩm mỹ.

- Vậy trong mọi người ai không đồng ý.

Giọng nói lạnh lùng cất lên khiến mọi người trong phòng im bật, không ai lên tiếng.

- Vậy tôi quyết định chọn sản phẩm của Lưu Hiểu Phi.

- Lưu Hiểu Phi cùng bộ phận thiết kế tiến hành cho ra sản phẩm. Tan họp.

Lăng Tư Duệ nói xong thì lạnh lùng rời đi.

Trạch Kha cũng rào bước theo sau.

- Thiếu gia, buổi tiệc chiều nay...

- Không tham dự.

Lăng Tư Duệ không thích sự náo nhiệt của những buổi tiệc xa hoa. Hắn chỉ thích những nơi yên tĩnh, trầm lặng như chính con người của hắn. Lúc nào cũng thích cô độc một mình.

- Nhưng Tô tiểu thư đã đính thân mời ngài. Nếu không đến, quả thật có chút thất lễ.

- Tô Diễm Hinh??

- Đúng vậy.

- Cô ta sao lại đính thân mời tôi.

- Thừa thiếu gia, tôi nghĩ cô ấy đang muốn tạo mối quan hệ tốt với ngài để Tô Đàm phát triển hơn nữa.

- Hừ.... nực cười. Tôi không đi.

Lăng Tư Duệ cười nửa miệng.

- Thiếu gia... Nếu không đi Tô gia sẽ nghĩ chúng ta coi thường họ. Đến lúc đó chúng ta sẽ có thêm một đối thủ nữa. Tôi không muốn ngài gặp nguy hiểm.

Lăng Tư Duệ im lặng một lúc rồi trả lời:

- Được rồi. Chuẩn bị đi.

Lăng Tư Duệ miễn cưỡng chấp nhận. Hắn biết Trạch Kha đang quan tâm hắn. Lớn lên cùng Trạch Kha, Lăng Tư Duệ hiểu rõ được tính cách cũng như con người anh ta. Đó là lý do mà Lăng Tư Duệ rất tin tưởng anh ấy.

- Vâng.

Trạch Kha cung kính. Cuối cùng thì thiếu gia cũng đã chấp nhận. Anh thật sự không muốn ngài ấy gặp thêm mối đe dọa nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Buổi tiệc của giới thượng lưu (1)

5h chiều.....

Đồng Ngạc Ngạc cùng Diệp Vi Vi thu dọn đồ đạc, cuối cùng thì cũng xong việc rồi. Bây giờ cô phải quay về nhà đánh một giấc mới được. Aissss

Đồng Ngạc Ngạc chào tạm biệt Vi Vi rồi đón xe về nhà trước.

Trên xe buýt....

Đồng Ngạc Ngạc tựa lưng vào xe ngủ gật. Hôm nay quả là một ngày cực nhọc đối với cô.

Chung cư Tịnh Na....

Đồng Ngạc Ngạc uể oải bước lên phòng. Vừa đến cửa thì cô đã thấy Từ Hạ:

- Từ Hạ. Sao cậu ở đây??
- Ngạc... Ngạc... cậu giúp mình chuyện này được không?
- Có chuyện gì vậy Từ Hạ?
- Khả Nhan nhờ mình giúp cậu ấy làm phục vụ ở một bữa tiệc.
- Khả Nhan?? Hình như cậu ấy làm quản lý nhà hàng mà phải không?
- Đúng vậy. Nghe nói tối nay có một tiệc buffet ngoài trời mà chỗ cậu ấy lại có nhân viên nghỉ việc.
- Vậy... cậu ấy muốn nhờ cậu làm phục vụ??
- Thật xin lỗi, phải nhờ cậu giúp rồi. Tối nay mình có công việc quan trọng cần phải giải quyết.

Lâm Từ Hạ nhìn Đồng Ngạc Ngạc áy náy.

- Không sao đâu. Để mình giúp cậu.
- Ngạc Ngạc...cậu không sao chứ?
- Mình không sao đâu. Cậu cứ lo việc của cậu đi. Mà mấy giờ thì mình đến đó?

Đồng Ngạc Ngạc cười nhẹ một cái, gương mặt mệt mỏi thay bằng sự lém lỉnh thường ngày.

- Khoảng 7h cậu đến William Vill, khu 4 đường Tây Du. Đây là một buổi tiệc quan trọng nên cậu không được hậu đậu đâu đó.

Lâm Từ Hạ không an tâm nhắc nhở.

- Mình biết rồi mà. Ái Khanh à, Khanh đừng lo lắng quá.
- Hoissss thiết là... Mình phải đi rồi. Cậu nhớ cẩn thận đó.
- Ừm cậu đi thông thả. Yên tâm đi, đừng lo cho mình.
- Được rồi. Tạm biệt cậu.

Lâm Từ Hạ vội vàng rời đi.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn theo, thờ dãi một hồi."Mày làm được mà. Cô lên Đồng Ngạc Ngạc".

7h tối...

Đồng Ngạc Ngạc đi bộ từ chung cư ra trạm xe buýt. Cô mặc bộ quần áo to thùng che kín hết mọi chỗ. Đầu đội nón len giữ ấm. Buổi tối mùa thu ở Bắc Kinh quả thật rất lạnh. Đồng Ngạc Ngạc lại quên mang theo găng tay.

Haizzzz.. Cô xoa xoa hai tay vào nhau, tạo hơi ấm áp vào mặt.

- Ước gì bây giờ được ăn một bát mì Tứ Xuyên vừa nóng vừa cay thì thích biết mấy?

A... nghĩ đến đã tiết nước bọt rồi. Thật đói...

Đồng Ngạc Ngạc ỉu xiu như mất đi sức sống vì không được ăn tối. Bụng của cô cứ cồn cào liên tục. Hậu quả của việc lười nấu ăn là đây.

Thú thật cô không phải nữ công gia chánh. Tính cô rất hậu đậu, đụng cái gì là hư hại cái đó. Vì vậy, từ nhỏ mẹ của cô đã không cho cô vào bếp. Mẹ cứ luôn ngăn cản mỗi khi cô muốn phụ mẹ nấu ăn. Đó là bởi vì bà không muốn nhìn thấy cô hậu đậu làm đau mình.

Đồng Ngạc Ngạc biết chứ. Cô biết mẹ rất thương cô. Lúc cô lên Bắc Kinh học cao học, mẹ đã khóc hết nước mắt vì sợ cô không thích ứng nổi. Ba cô

thì lại bảo:

- Nó đi học chứ có đi đâu mà bà lo.

Những lúc đó, mẹ lại mắng ông ấy vô tâm. Nhưng mắng thì mắng vậy thôi chứ mẹ cô biết ba cô rất thương cô.

Ngày mà cô chính thức ở lại Bắc Kinh tìm việc, mẹ đã can ngăn không cho cô sống ở đây. Vì bà sợ, bà sợ cô sẽ bị người khác coi thường, bị người ta bắt nạt.

Bà đã khóc đến đỏ cả mắt. Ba cô, ông ấy một mực an ủi, khuyên ngăn đủ lời:

- Ngạc Ngạc nó lớn rồi. Nó tự chăm sóc cho nó được. Bà đâu thể giữ nó lại bên mình mãi được.

Sau bao lời an ủi, mẹ cô mới chấp nhận cho cô ở lại Bắc Kinh.

Đồng Ngạc Ngạc hiện tại rất nhớ ba mẹ. Cô thật sự rất nhớ họ. Cô tự hứa với mình là phải trưởng thành hơn, phải chăm sóc tốt được cho mình để ba mẹ không phải phiền lòng về cô nữa.

William Vill...

Đồng Ngạc Ngạc đến nơi. Cô bước xuống xe thì gặp ngay Khả Nhan.

- Ngạc Ngạc.

Ngạc Ngạc chạy lại chỗ Khả Nhan. Bộ quần áo to đùng khiến cô trở nên thật đáng yêu.

- Thật xin lỗi vì đã làm phiền cậu.

Khả Nhan nhìn Ngạc Ngạc, hơi ngại ngùng.

- Không sao. Không sao đâu. Dù sao tối nay mình cũng rảnh mà.

Ngạc Ngạc nở nụ cười.

- Được rồi cậu vào thay trang phục đi. 8h sẽ tổ chức tiệc.

- Ừm.

Đồng Ngạc Ngạc vào phòng thay trang phục. Trang phục nhân viên nữ là áo trắng, có nơ đỏ. Mặc kết hợp với váy đỏ xếp ly.

Cô thay đồ xong thì ra giúp mọi người dọn bàn tiệc. Vì là buffet ngoài trời nên trên bàn toàn là món ăn. Những món ăn này vừa sang trọng vừa đẹp mắt đúng với nhu cầu của giới thượng lưu. Đồng Ngạc Ngạc nhìn mà muốn cho hết chúng vào bụng.

Phong cách của bữa tiệc cũng trang trí rất nổi bật. Một sân khấu đủ cho chủ nhân bữa tiệc tỏa sáng. Những ánh đèn xung quanh lung linh càng làm tôn thêm vẻ tinh tế và sang trọng.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự trầm trồ. Cô chưa từng thấy một bữa tiệc nào đẹp như vậy. Đúng là giới thượng lưu có khác. Họ chỉ thích sống một cuộc sống xa hoa đầy tiện nghi như thế này.

Không gian của buổi tiệc trở nên náo nhiệt khi mọi người đến đông đủ.

Mọi người khoác lên người những trang phục hàng hiệu xa hoa, nhìn vào khiến người khác choáng ngợp.

Những công tử nhà giàu khoác lên người bộ vest bóng nhẫy, thoang thoang mùi nước hoa Pháp. Những cô tiểu thư thì trông rườm rà hơn với những bộ váy rực rỡ kim tuyến.

Có một điều quan trọng là những người họ đều là nhân vật tầm cỡ trong giới kinh doanh.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này đi rót rượu. Cô đang rất cẩn thận để không xảy ra sai sót.

Tổng Nhất Hàn cùng Chấn Phong đến tham dự buổi tiệc. Anh mặc trên người bộ vest trắng hàng hiệu với chất vải mềm mịn và bóng loáng. Mái tóc màu nâu đen được chải chuốt cẩn thận khiến gương mặt mỹ nam trở nên cuốn hút. Anh đi loanh quanh bàn tiệc, trò chuyện với những nhân vật tầm cỡ:

- Chào Ứng thiếu gia.

- Ô... đây không phải là Tổng thiếu gia hay sao? Hôm nay anh rảnh rồi đến đây dự tiệc à?

Câu nói của chút châm chọc của Ứng Đại Siêu khiến Tổng Nhất Hàn đen mặt.

Tên thiếu gia này. Lâu ngày không gặp hẳn có cần cư xử với anh như vậy không?

- Nè Đại Siêu, cậu không cần châm chọc mình như vậy?

- Mình đùa chút thôi mà.

- Về nước sao không báo? Bạn thân mà đến cả chuyện này cũng không báo mình.

Ứng Đại Siêu là thiếu gia của Ứng gia. Dung mạo anh cũng được xếp vào hàng ngũ mỹ nam. Anh vừa mới đi du học ở Mỹ về. Hiện tại còn là Tổng giám đốc của công ty Ứng Vệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bữa tiệc của giới thượng lưu (2)

- Thôi được rồi, mình xin lỗi. Lần sau chuộc lỗi với cậu.

Ứng Đại Siêu nhìn Tổng Nhất Hàn cười giả lả.

Tổng Nhất Hàn không chấp nhận lời xin lỗi của anh ta, mặt bí xị không cảm xúc.

- Để mình mời cậu một ly xem như là chuộc lỗi. Phục vụ.

Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng kêu, vội vàng đi lại.

- Rót rượu.

- Vâng.

Cô rót hai ly rượu cho hai người, mặt vẫn một mực không ngẩng lên.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô, nhận ra có chút quen mắt. Anh cất giọng:

- Đây cô.

Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng gọi, theo phản xạ ngẩng mặt lên:

- Anh gọi t...

Cô kinh ngạc khi nhìn thấy Tổng Nhất Hàn. Sao anh ta lại ở đây chứ? Aisssss... để anh ta nhìn thấy quả thật quá mất mặt. Đồng Ngạc Ngạc thật sự muốn tìm cái hố mà chui xuống.

Tổng Nhất Hàn cũng ngạc nhiên không kém. Nữ nhân ngụ ngốc này sao lại ở đây? Lại còn mặc trang phục phục vụ nữa.

Hai người trở mắt nhìn nhau khiến Ứng Đại Siêu khó hiểu:

- Hai người quen nhau sao?

- Tôi /không quen/ anh ta.

- Mình /không quen /cô ta.

Hai người cùng đồng thanh.

Ứng Đại Siêu thích thú bật cười trước hành động của hai người họ.

- Cậu cười gì chứ?

Tổng Nhất Hàn khó chịu nhăn nhó.

- Nhất Hàn... ha... ha. Rõ ràng là cậu quen cô ta mà....

- Gì gì chứ?

- Nó hiện rõ trên mặt cậu kia. Thôi không làm phiền hai người nữa, mình đi tìm nửa kia của mình đây.

Ứng Đại Siêu cười ma mãnh rồi rời đi.

Tổng Nhất Hàn chỉ khẽ hừ lạnh, anh nhìn Đồng Ngạc Ngạc:

- Sao cô lại ở đây?

Đồng Ngạc Ngạc mắt dẹt nhìn anh ta. Chuyện của cô liên quan gì đến anh ta chứ?

- Tôi làm phục vụ không thấy sao?

- Phục vụ??? Từ khi nào cô làm nhiều nghề như vậy?

Đồng Ngạc Ngạc như cảm thấy bị khinh bỉ. Tổng Nhất Hàn... anh ta đang coi thường cô sao:

- Đây tôi làm gì là chuyện của tôi. Không liên quan đến anh.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô giận dữ, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh thốt lên câu nói:

- Ý tôi không phải vậy. Tôi không thích cô làm phục vụ cho người khác.

- Gì chứ?

Đồng Ngạc Ngạc có chút cảm động không ngờ anh ta lại có lúc tốt tính như vậy.

- Hơ hơ... ý tôi là tôi thích cô làm ôsin cho tôi.

Tổng Nhất Hàn có chút ngượng nên sửa lại lời.

Gì gì chứ? Cô còn tưởng anh ta biết nghĩ cho cô... vậy mà....

- Hừ... biến đi. Tôi phải đi làm việc.

Đồng Ngạc Ngạc nổi quạu, gương mặt hầm hầm.

Tổng Nhất Hàn nhìn gương mặt giận dữ của cô, khóe miệng khẽ cong lên:

- Giận cái gì?

- Hừ....

Âm thanh đột ngột vang lên từ sân khấu khiến mọi người chú ý:

- Cảm ơn mọi người đã đến tham gia buổi tiệc của Tô gia chúng tôi. Hôm nay là một ngày rất trọng đại. Dòng sản phẩm mới của Tô Đàm sẽ chính thức ra mắt mọi người trong vài giây nữa.

Tô Diễm Hình đứng trên sân khấu, gương mặt rạng rỡ không kém phần kiêu sa. Cô khoác lên mình bộ váy hở lưng táo bạo để lộ làn da trắng như tuyết của mình. Gương mặt xinh đẹp với đôi mắt to thu hút người nhìn. Toàn thân cô toát ra vẻ quý phái của một tiểu thư quyền quý.

Mọi người ở phía dưới nhìn cô, không khỏi chớp mắt. Tô Diễm Hình quả đúng thật xinh đẹp. Không hổ danh là con gái Tô gia.

Đồng Ngạc Ngạc ở phía dưới chăm chú nhìn Tô Diễm Hình. Cô ta quả thật là rất xinh đẹp. Nhìn cỡ nào, cô cũng không bằng một góc của cô ta.

Tổng Nhất Hàn cũng không phủ nhận Tô Diễm Hình xinh đẹp.

Mọi người vẫn đang chung vui với buổi tiệc thì tiếng bước chân đột ngột vang lên.

Tiếng giày va chạm vào mặt sàn tạo nên âm thanh khiến người khác mong chờ đoán xem chủ nhân của nó là ai.

Lăng Tư Duệ một thân ảnh tiêu sái bước vào. Dáng vẻ chững chạc của một nam nhân 25 khiến mọi người thập phần ngưỡng mộ. Xung quanh hẳn

không ngừng tỏa ra hàn khí khiến người khác lạnh lẽo.

Đồng Ngạc Ngạc khi nhìn thấy hắn, gương mặt trở nên kinh sợ. Không phải chứ, atula cũng ở đây sao?

Trước sự xuất hiện của Lăng Tư Duệ, một nam nhân từ đâu xuất hiện nở nụ cười châm chọc:

- Không ngờ Lăng Tư Duệ thiếu gia lại là một người thích đi trễ.

Lăng Tư Duệ trước lời mỉa mai kia vẫn một mực bình thản, khoé miệng khẽ nhếch lên:

- Buổi tiệc vẫn chưa bắt đầu.

- Bắt đầu? Theo anh thì như thế nào là bắt đầu.

- Tô gia muốn quảng cáo dòng sản phẩm mới. Tôi đến đây để xem sản phẩm. Không có thời gian rảnh rỗi như một số người lo chuyện người khác.

- Anh...

- Âu thiếu gia... mong hãy tự trọng.

Âu Dương Minh nhìn Lăng Tư Duệ căm ghét.

Âu Dương Minh là thiếu gia của Âu gia. Sở hữu trong tay công ty Âu Dương. Là một nhân tài của ngành kinh doanh đá quý.

- Mọi người đang nói chuyện gì vậy?

Tô Diêm Hinh chen ngang vào cuộc nói chuyện của hai người.

Nhìn thấy Tô Diêm Hinh, Âu Dương Minh nở một nụ cười nhạt.

- Tô tiểu thư không cần bận tâm đến chuyện của nam nhân chúng tôi.

Tô Diêm Hinh không đáp lời anh ta, cứ chăm chú nhìn Lăng Tư Duệ. Hành động này của cô càng khiến Âu Dương Minh bực tức.

- Lâu rồi không gặp, Lăng Tư Duệ.

Giọng nói nhẹ tựa lông hồng khiến người nghe êm tai.

Lăng Tư Duệ nhìn cô ta, đáy mắt vẫn một màu đen như mực, lạnh nhạt phun ra một chữ "ừm".

Lăng Tư Duệ gặp Tô Diêm Hinh trong một bữa tiệc. Hắn vốn không thích nữ nhân nên không tiếp xúc với bất kì ai. Phong thái ung dung, lạnh lùng của hắn khiến người khác có chút chú ý. Và ngay từ lần đó, Tô Diêm Hinh chính thức liệt hắn vào danh sách nam nhân cần được khai phá.

Tô Diêm Hinh trước câu trả lời lạnh nhạt của hắn, đuôi mắt như khẽ cười, cô dịu giọng:

- Phục vụ.

Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng gọi, vội vàng chạy đến. Tổng Nhất Hàn không kịp kéo tay cô thì cô đã chạy sang bên kia.

Đồng Ngạc Ngạc cô thật sự không muốn bị Lăng Tư Duệ phát hiện. Cô cứ cúi đầu xuống đất mà đi đến. Do tính hậu đậu, lần này cô lại gây ra chuyện.

Cả người bất cẩn vấp phải đá nên cô ngã nhào vào người Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ theo phản xạ đỡ cô. Bình rượu trên tay Đồng Ngạc Ngạc rơi xuống đất, vỡ tung, màu đỏ loang ra cả thảm đỏ.

Đồng Ngạc Ngạc nằm trong vòng tay Lăng Tư Duệ, gương mặt kinh ngạc không dám thở mạnh.

Lăng Tư Duệ nhận ra cô. Khoé miệng chỉ khẽ nhếch lên.

Thời gian ngưng đọng khiến mọi người trong buổi tiệc đứng bất động, ai cũng trở mắt nhìn.

Khả Nhan vội vàng chạy ra, vẻ hối lỗi:

- Xin lỗi ngài nhân viên của tôi vô ý quá. Ngạc Ngạc, lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Nữ nhân của tôi không phải để cô bắt nạt

Đồng Ngạc Ngạc bối rối, vội cúi xuống nhặt những mảnh vỡ trên mặt thảm.

Lăng Tư Duệ không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn cô. Hắn xem như chưa có gì xảy ra.

Tổng Nhất Hàn lúc này vội vàng đi lại chỗ Đồng Ngạc Ngạc, anh quên thân phận của mình là một thiếu gia, cúi người xuống nhặt giúp cô. Gương mặt còn tỏ ra bức bối:

- Đừng có đụng tay vào. Để tôi.

Đồng Ngạc Ngạc trước hành động của anh thoáng giật mình. Cô nhú mào:

- Đây là việc của tôi. Anh làm gì vậy? Mau đứng lên.

Tổng Nhất Hàn cương quyết không nghe, anh ta cứng đầu nhặt giúp cô những mảnh vỡ.

Tô Diễm Hình nhìn hành động của Tổng Nhất Hàn, gương mặt tỏ vẻ không cam tâm. Gì chứ? Cô ta chỉ là một phục vụ thôi mà. Có cần phải cúi người nhặt giúp cô ta như vậy không? Nói đúng ra là Tô Diễm Hình đang ghen tỵ với Đồng Ngạc Ngạc.

Chủ nhân của buổi tiệc hôm nay là cô mà. Tại sao chỉ vì hành động của con nhỏ phục vụ kia mà mọi ánh mắt đều đổ dồn vào đó chứ?

Tô Diễm Hình hừ lạnh, tỏ vẻ khó chịu:

- William Vill phục vụ khách hàng như vậy sao? Uổng công tôi tin tưởng các người?

Khả Nhan một bên ra sức cúi đầu nhận lỗi:

- Tô tiểu thư, chúng tôi thực xin lỗi. Sự cố này là do tôi quản người không nghiêm.

- Xin lỗi? Các người nghĩ xin lỗi là xong sao?

Quay sang Đồng Ngạc Ngạc, Tô Diễm Hình lạnh giọng:

- Cô kia. Đứng lên.

Đồng Ngạc Ngạc đang nhặt mảnh vỡ, không để ý đến Tô Diễm Hình.

- Cô không nghe thấy gì sao?

Tô Diễm Hình quả thật muốn giữ hình tượng thực nữ, dịu dàng trong mắt các nam nhân ở đây. Thế nhưng hình tượng của cô vì Đồng Ngạc Ngạc mà biến mất.

Khả Nhan một bên nhỏ giọng gọi Ngạc Ngạc:

- Ngạc Ngạc!!

Đồng Ngạc Ngạc nhìn lên Khả Nhan, ngây ngốc không hiểu.

- Mau đứng lên xin lỗi.

Khả Nhan nói nhỏ.

Lúc này, Đồng Ngạc Ngạc vội vàng đứng lên, bước đến chỗ Tô Diễm Hình, cô cúi đầu xin lỗi:

- Tô tiểu thư tôi xin lỗi.

Tô Diễm Hình khinh bỉ nhìn Đồng Ngạc Ngạc, gương mặt tỏ ra chanh chua:

- Hừ....cô nghĩ xin lỗi là xong sao?

- Tôi....

- Đúng là loại phục vụ vô dụng.

Tổng Nhất Hàn bực bội đứng lên. Anh nhìn Tô Diễm Hình bằng đôi mắt lạnh nhạt. Không ngờ cô ta lại là loại người nhỏ mọn như vậy:

- Cùng lắm chỉ là vấp té. Cô đâu cần phải nói người khác như vậy?

Tô Diễm Hình cũng khinh bỉ nhìn Tổng Nhất Hàn:

- Đường đường là một thiếu gia mà cúi đầu nhặt giúp một phục vụ. Anh nghĩ anh còn có tư cách nói chuyện với tôi?

Tổng Nhất Hàn trước câu nói của cô ta cười khẩy một cái:

- Hừ... không có tư cách? Tôi nghĩ điều đó phải dành cho cô mới đúng.

- Anh...

Tô Diễm Hình cứng họng. Tại sao anh ta lại bên vực cho con nhỏ phục vụ đó thay vì bên vực một tiểu thư như cô?

- Tô tiểu thư, tôi xin lỗi. Mong cô bỏ qua cho tôi.

Đồng Ngạc Ngạc lại một lần nữa cúi đầu trước Tô Diễm Hình. Cô không muốn Khả Nhan khó xử, cũng không muốn vì cô mà ảnh hưởng tới không khí của buổi tiệc.

- Muốn tôi bỏ qua sao? Được. Cô quỳ xuống xin lỗi tôi đi.

Tổng Nhất Hàn nghe đến đây, gương mặt như nổi đầy gân máu.

- Cô thôi đi.

- Chuyện này không liên quan tới Tổng thiếu gia, mong anh tự trọng.

- Cô...

Tổng Nhất Hàn thật sự muốn đánh cô ta một trận. Nếu cô ta không phải nữ nhân, đừng nghĩ anh không dám ra tay.

Đồng Ngạc Ngạc nắm chặt tay, cắn chặt môi. Đáng ghét, cô chưa từng hạ mình trước người khác như hôm nay. Cô biết được Khả Nhan cũng đang rất khó xử. Nhưng nếu cô không quỳ xuống, Tô Diễm Hình sẽ càng làm lớn chuyện.

Đồng Ngạc Ngạc ngược nhìn lên mọi người, chân từ từ khụy xuống.

Tổng Nhất Hàn một bên nổi cáu:

- Ngạc Ngạc, cô làm gì vậy?

Đồng Ngạc Ngạc không trả lời. Tương chừng như chân cô sắp khụy xuống đất thì một bàn tay rắn chắc ôm lấy cô.

Lăng Tư Duệ nãy giờ im lặng, đột ngột đi đến bế Đồng Ngạc Ngạc. Gương mặt hắn vẫn một mực lạnh tanh, đôi mắt sắc sảo linh hoạt nhìn thẳng vào Tô Diễm Hình. Hắn lạnh giọng:

- Nữ nhân của tôi... không phải để cô bắt nạt.

Tô Diễm Hình và mọi người đều ngỡ ngàng trước hành động của Lăng Tư Duệ. Hắn trước nay chưa từng gần gũi với nữ nhân. Vậy mà.... nữ phục vụ kia... rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào??

- Lăng Tư Duệ, anh...

Tô Diễm Hình cứng họng, trơ mắt nhìn hắn bế Đồng Ngạc Ngạc.

- Nếu cô ấy có làm sai... tôi sẽ đích thân dạy dỗ...không đến lượt cô quản.

Lăng Tư Duệ vẫn lạnh nhạt, gương mặt mỹ nam trong đêm tối càng trở nên mỉa mai.

Tô Diễm Hình lúc này rất tức giận. Con nhỏ phục vụ đó... hơn cô cái gì? Tại sao... ai cũng muốn bảo vệ cô ta? Tô Diễm Hình cô không cam tâm, bị mất mặt trước nhiều doanh nhân như vậy, cô thật sự muốn trút giận lên người của Đồng Ngạc Ngạc.

Lăng Tư Duệ không muốn phí thời gian với Tô Diễm Hình, bế Đồng Ngạc Ngạc rời đi.

Tổng Nhất Hàn cũng vội chạy theo:

- Này đợi tôi.

Buổi tiệc trở nên trầm xuống. Mọi người ai ai cũng bất ngờ về hành động của Lăng Tư Duệ. Họ rất cuộc rất muốn biết cô gái phục vụ đó là ai mà hắn ta lại bảo vệ đến vậy.

Tô Diễm Hình lúc này đứng bất động, nhìn Đồng Ngạc Ngạc được Lăng Tư Duệ đưa đi, đôi mắt cô tràn ngập lửa giận. Con nhỏ phục vụ đó... cô sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy đâu. Hừ...

Khả Nhan lúc này cúi đầu xin lỗi Tô Diễm Hình. Về mặt cũng biến sắc đi vài phần.

- Tô tiểu thư, mong cô tha lỗi.

Tô Diễm Hình không đáp, quay sang nở một nụ cười nhẹ với mọi người xung quanh:

- Mọi người cứ tiếp tục vui vẻ. Buổi quảng cáo sản phẩm sắp bắt đầu rồi.

Âu Dương Minh một bên nhìn Tô Diễm Hình, khóe miệng khẽ nhếch lên. Tính cách của cô ta quả thật rất giống anh.

Quay lại chỗ Đồng Ngạc Ngạc...

Cô sau khi được Lăng Tư Duệ bế lên thì không khỏi kinh ngạc. Cô thật sự khó hiểu. Không biết tại sao hắn lại giúp cô. Tên atula này có thể tốt tính như vậy sao?

Aissss không thể nào. Đồng Ngạc Ngạc lắc đầu xua đi ý nghĩ đó.

Hắn ta đâu có tốt như vậy. Chắc chắn là có âm mưu gì rồi.

A.... lúc này... lúc này hắn nói... hắn nói...cô là nữ nhân của hắn...

Nghĩ đến đây, gò má cô có chút ửng hồng.

Lăng Tư Duệ như đoán được ý nghĩ của cô, lười biếng nói một câu:

- Tôi không có hứng thú với loại phụ nữ ngu ngốc như cô.

Gi chứ? Hắn dám nói cô ngu ngốc sao?

Đồng Ngạc Ngạc tức tối, cái miệng nhỏ nhắn lại oang oang:

- Mau bỏ tôi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tôi đưa cô về

Lăng Tư Duệ đột ngột buông Đồng Ngạc Ngạc ra khiến cô té xuống đất.

A... Au... Đáng ghét. Cái tên atula này không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Đau chết mộng cô rồi.

Đồng Ngạc Ngạc vừa xoa xoa mộng, vừa ai oán nhìn Lăng Tư Duệ:

- Anh có biết nhẹ nhàng với phụ nữ không vậy? A...đau chết tôi.

Lăng Tư Duệ vẫn đứng đưng trước nỗi đau của cô:

- Là cô kêu tôi buông ra.

- Anh...

Đúng thật là cô kêu như vậy. Nhưng cô không nghĩ anh ta lại nhẫn tâm để một nữ nhân xinh đẹp như cô té xuống đất.

Lúc này, Tống Nhất Hàn cũng vừa đuổi kịp.

- Đồng Ngạc Ngạc, cô không sao chứ?

Đồng Ngạc Ngạc nghe giọng nói của Tống Nhất Hàn, có chút buồn bực:

- Không thấy tôi bị té hay sao mà còn hỏi. Mau kéo tôi dậy.

Cô đưa tay vói vói.

Tống Nhất Hàn chưa kịp chạm vào tay cô thì một bàn tay khác đã kéo cô lên.

Lăng Tư Duệ đưa tay ra kéo tay Đồng Ngạc Ngạc, gương mặt vẫn lạnh nhạt, không biểu lộ chút cảm xúc.

Đồng Ngạc Ngạc trước hành động của hắn, trở mắt kinh ngạc. Không phải chứ? Hắn lại giúp cô một lần nữa.

À... mà khoan... không phải... không phải... hắn chính là dùng chiêu vừa đánh vừa xoa.

Tống Nhất Hàn nhìn thấy tay mình đặt ở khoảng không, đen mặt nhìn Lăng Tư Duệ:

- Lăng Tư Duệ, rốt cuộc anh có ý gì?

Lăng Tư Duệ buông tay ra khỏi Đồng Ngạc Ngạc, gương mặt vẫn bình thản:

- Anh nghĩ tôi có ý gì?

- Anh không được có ý gì với Đồng Ngạc Ngạc.

Tống Nhất Hàn nhìn thẳng vào mắt Lăng Tư Duệ.

- Tại sao?

Lăng Tư Duệ cũng nhìn thẳng vào mắt Tống Nhất Hàn. Hai đôi mắt trừng trừng nhìn nhau như tạo ra tia điện.

- Tôi không thích.

- Chuyện của tôi, không cần anh quản.

Lăng Tư Duệ cười nửa miệng, dứt tay vào túi rồi đi. Trước khi đi hắn còn nhìn lướt qua Đồng Ngạc Ngạc. Gương mặt ngây ngốc của cô không khỏi khiến hắn thích thú.

Tống Nhất Hàn nhìn hắn rồi đi, con ngươi màu nâu như hắn lên tia lửa. Lăng Tư Duệ, rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì chứ?

Đồng Ngạc Ngạc lúc này mới hoàn hồn, cô nhìn sang Tống Nhất Hàn, cười xoà:

- Anh không về luôn sao?

- Không.

Tống Nhất Hàn lạnh lùng phun ra một chữ, vẻ mặt đặng đặng sát khí nhìn cô.

Gì chứ? Vẻ mặt của anh ta là sao? Cô đã làm gì sai ư?

- Này, tôi phải vào trong xin lỗi Khả Nhan.

Cô đánh trống lảng.

Tống Nhất Hàn không đợi cô bước đi, nắm tay cô kéo lại:

- Đi về.

- Gì gì chứ?

- Tôi đưa cô về.

- Nhưng... quần áo của tôi...

Tổng Nhất Hàn nhìn xuống bộ quần áo phục vụ của cô, nhũn mảy. Trời lạnh như vậy mà trang phục của cô chỉ ngắn đến đầu gối, thật là...

- Đi theo tôi.

- Này, anh đưa tôi đi đâu vậy. Này... Này....

Tổng Nhất Hàn một tay kéo Đồng Ngạc Ngạc đi, mặc cho cô la hét.

William Vill là một nhà hàng nổi tiếng tổ chức tiệc cả bên trong và bên ngoài. Bên trong là một không gian sang trọng, lộng lẫy được trang trí theo phong cách Tây. Còn bên ngoài là một không gian thoáng mát thuận lợi cho việc tổ chức buffet.

Tổng Nhất Hàn đưa Đồng Ngạc Ngạc vào quầy tiếp tân bên trong. Anh lạnh giọng:

- Gọi cho quản lý của cô, xin lỗi, đem quần áo.

Lúc này Đồng Ngạc Ngạc mới hiểu ý, vội vàng hỏi số điện thoại của Khả Nhan. Cô dùng điện thoại của nhà hàng để gọi:

- Alo Khả Nhan.

- Ngạc Ngạc cậu không sao chứ?

- Mình không sao, thật xin lỗi đã không làm tốt nhiệm vụ của cậu.

- Aisssss không sao đâu. Tô tiểu thư đó tính tình khó chịu như vậy mà. Cậu không sao là tốt rồi.

- Cảm ơn c...

Đồng Ngạc Ngạc chưa nói xong thì Tổng Nhất Hàn đã giật điện thoại, anh lạnh giọng:

- Mang quần áo cô ấy ra quầy tiếp tân cho tôi.

Nghe giọng nói lạnh nhạt của Tổng Nhất Hàn, Khả Nhan vội vàng "vâng" một tiếng rồi cúp máy. Không biết bạn cô có mối quan hệ gì với mấy người nhà giàu đó nữa. Quả thật khi Lăng Tư Duệ bế Đồng Ngạc Ngạc, cô đã cảm thấy rất ngạc nhiên. Không ngờ người đó lại thích bạn cô a~

Đồng Ngạc Ngạc bị Tổng Nhất Hàn cướp điện thoại, gương mặt đưa đám nhìn anh. Cô hừ lạnh.

Khả Nhan mang quần áo đến cho Đồng Ngạc Ngạc, nhỏ giọng gọi:

- Ngạc Ngạc.

Ngạc Ngạc nghe tiếng gọi, vội chạy ra:

- Cảm ơn cậu rất nhiều Khả Nhan. Mình cảm thấy thật áy náy.

- Aisssss không sao không sao. Nhưng mà cậu quen với mấy người nhà giàu đó từ khi nào vậy.

Đồng Ngạc Ngạc nghe đến đây, khước miệng giật giật.

- Mình đâu có quen chứ

- Thôi nha. Mình biết hết rồi nha. Lăng thiếu gia rõ ràng là quen biết cậu.

Khả Nhan cười mỉm

Tổng Nhất Hàn một bên u ám, khí lạnh toát ra:

- Ngạc Ngạc, đi thay quần áo.

Ngạc Ngạc một bên giả vờ không nghe thấy tiếng anh ta. Cô thanh minh với Khả Nhan:

- Mình với Lăng Tư Duệ không có gì đâu, cậu đừng hiểu lầm.

- Mình không tin đâu. Anh ta còn nói cậu là nữ...

- Cô nói quá nhiều rồi đó.

Tổng Nhất Hàn cất lời Khả Nhan.

Khả Nhan trước câu nói của anh ta, mặt tái mét không dám nói nữa, cô cười gượng:

- Thôi mình làm việc tiếp đi. Cảm ơn cậu đã giúp mình.
- Không... không... có sao... Cậu đừng khách sáo. Mình phải cảm ơn cậu mới đúng.
- Vậy cậu đi thay quần áo đi nha. Mình có việc rồi. Tạm biệt cậu.

Khả Nhan tạm biệt Đồng Ngạc Ngạc, không dám ngược mặt lên nhìn Tổng Nhất Hàn.

Sau khi cô rời đi, Đồng Ngạc Ngạc quay sang nhìn Tổng Nhất Hàn lạnh giọng:

- Ai cho anh mắng bạn tôi vậy hả??
- Cô muốn ở lại đây sao?

Tổng Nhất Hàn bỏ lơ câu hỏi của cô, gương mặt mỹ nam tỏ ra lạnh nhạt.

- Được rồi. Tôi đi thay quần áo.

Đồng Ngạc Ngạc xì mặt.

Sau khi thay xong, cô bước ra.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô không khác gì cái bánh cuộn, khoe miệng bật cười:

- Cô... Ha... ha...

Gì chứ? Anh ta cười cái gì? Bộ nhìn cô buồn cười lắm sao?

- Này anh cười cái gì?

Đồng Ngạc Ngạc nổi quạu.

- Cô ăn mặc như vậy mà cũng được sao? Gu thời trang thật là kém.

Gu thời trang kém sao? Anh ta là đang coi thường cô ư?

- Anh không thấy trời lạnh sao?

Tổng Nhất Hàn thôi cười. Anh chỉ muốn chọc cô một xíu thôi. Quả thật nhìn cô trong bộ dạng này có chút đáng yêu.

- Ừm. Đi thôi.

Tổng Nhất Hàn nói, cất bước đi. Đồng Ngạc Ngạc lảo đảo chạy theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cơ hội tốt

Trên xe.....

Đồng Ngạc Ngạc ngồi trong xe, áp mặt ra cửa kính nhìn ngắm thành phố. Bắc Kinh về đêm quả thật rất đẹp. Những tòa nhà cao tầng lung linh trong đêm tối như phát ra hào quang kì ảo. Xung quanh, những quán ăn, bảng hiệu lấp lánh ánh đèn tạo nên một bầu không khí náo nhiệt. Cô nhìn ngắm mọi thứ mà không khỏi trầm trồ.

Tổng Nhất Hàn nhìn biểu cảm đa dạng của cô, khẽ cười:

- Thích sao?

- Thích... thích... gì?

Đồng Ngạc Ngạc lấp bắp.

- Ý tôi là...

" Ợt ợt "

Tiếng bụng của ai đó kêu lên khiến Tống Nhất Hàn cười sặc.

Gì chứ? Sao nó lại kêu lúc này? Cô thật xấu hổ chết mất.

- Đói bụng sao?

- Không có.

Đồng Ngạc Ngạc dứt khoát trả lời.

Nhưng khổ nỗi cái bụng của cô một lần nữa phản chủ.

"Ợt ợt ".

Aisssss thật là.....

- Còn nói không...ha... ha....

- Anh cười cái gì?

Cô đen mặt.

- Không có gì? Tôi đưa cô đi ăn.

- Xì.....

Biệt thự Lăng gia...

- Thiếu gia sao ngài lại làm như vậy? Nhờ đâu nhà báo nhìn thấy, chúng ta lại dính vào một mớ rắc rối.

Lăng Tư Duệ không đáp, im lặng nhắm hờ mắt. Hắn cũng không biết, tại sao hắn lại làm vậy. Chỉ là lúc đó, nữ nhân ngu ngốc kia lại khiến hắn có chút chú ý.

- Chuyện này tôi sẽ lo liệu.

- Nhưng..

- CK đã bị kiện chưa?

Lăng Tư Duệ nói sang chuyện khác.

- Người của chúng ta đã cung cấp đủ bằng chứng, chiều mai sẽ chính thức ra tòa.

- Ừm, anh đi theo làm cho tốt.

- Vâng.

- Chuẩn bị cho chuyến đi Hàn Quốc vào tuần sau.

- Vâng thưa ngài.

- Ừm. Ra ngoài đi.

Trạch Kha còn muốn nó gì đó nhưng khi nhìn vẻ mặt của Lăng Tư Duệ, anh miễn cưỡng rời đi.

- Vâng. Ngài nhớ ngủ sớm.

Căn phòng dần rơi vào im lặng. Lăng Tư Duệ vẫn nhắm hờ mắt. Hắn thích sự im lặng của đêm tối, cũng giống như hắn...lạnh lùng mà cô độc.

Tổng Nhất Hàn đưa Đồng Ngạc Ngạc đến một nhà hàng nhỏ.

Cô hào hứng gọi món:

- Cho tôi hai bát mì Tứ Xuyên loại to.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô, cười nhẹ:

- Làm sao cô biết tôi ăn mì Tứ Xuyên mà gọi hai bát.

Lúc này, Đồng Ngạc Ngạc nhìn anh, chớp chớp mắt ngây thơ:

- Tôi gọi cho tôi hai bát. Anh ăn gì thì tự gọi đi chứ?

Tổng Nhất Hàn nghe cô nói, khòe miệng giật giật. Aisssss nữ nhân này...

- Phục vụ, cho tôi một bát mì Tứ Xuyên.

5 phút sau...

Phục vụ mang ra 3 bát mì Tứ Xuyên bốc khói nghi ngút. Đồng Ngạc Ngạc hít thở hương thơm của mì, không khỏi xuýt xoa:

- Oa... trời lạnh như vậy mà ăn mì Tứ Xuyên thì thật là thích.

Nói rồi cô vừa thổi vừa cho vào miệng.

Nhìn bộ dạng của cô, Tổng Nhất Hàn thật sự rất buồn cười. Cô không giống với những tiểu thư mà anh từng gặp. Hành động và biểu cảm của cô mang đến cho anh một loại cảm giác rất dễ chịu.

Đồng Ngạc Ngạc đang ăn, nhìn lên thấy Tổng Nhất Hàn băng quơ nghĩ gì đó, cô cười ma mĩnh.

Nhẹ lấy tay gấp miếng thịt to từ bát của anh, cô cẩn thận liếc mắt lên nhìn người nào đó.

Tổng Nhất Hàn lúc này đã thôi suy nghĩ, nhìn bộ dạng lén lút muốn trộm đồ của cô, anh lấy tay đánh vào tay cô:

- Ai cho mà lấy.

Đồng Ngạc Ngạc bị đánh, miếng thịt rơi ra khỏi đĩa. Cô uất ức nhìn Tổng Nhất Hàn:

- Đại nhân, chỉ là một miếng thịt. Anh không cần phải keo kiệt như vậy?

Tổng Nhất Hàn nhìn vẻ mặt của cô, phì cười:

- Cho cô là được chứ gì?

Anh gấp thịt sang bát cho cô.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thịt có cánh bay từ bát anh sang bát cô, thỏa mãn cười hí hì:

- Đa tạ, đa tạ. Đại nhân ăn ngon miệng.

Cô vừa gấp vừa húp nước xì xụp khiến ai kia buồn cười.

Đồng Ngạc Ngạc, nữ nhân này. Anh quyết phải giữ cô ở lại bên anh.

Sau khi ăn xong, Đồng Ngạc Ngạc từ chối đi xe của Tổng Nhất Hàn, cô muốn đi xe buýt về nhà vì không muốn người khác chú ý.

Tổng Nhất Hàn mặc dù không cam tâm nhưng khi nhìn vẻ mặt đưa đám của cô, anh đành phải chấp nhận.

Một ngày nữa lại bắt đầu...

Đồng Ngạc Ngạc đã dần khắc phục được thói quen ngủ nướng của cô. Đứng là chuyện gì mình cũng có thể làm được, chỉ cần mình cố gắng.

Bước ra khỏi chung cư Tịnh Na, Đồng Ngạc Ngạc tiếp tục đón xe buýt đến Phong Quế. Thời tiết hôm nay đã lạnh hơn hôm qua. Đúng vậy, mùa đông sắp đến rồi.

Mới hôm nào cô còn nhìn thấy những chiếc lá đỏ rực rỡ của cây ngô đồng, vậy mà bây giờ chỉ còn lại những khung xương trơ trọi.

Haizzzzz thời gian trôi qua nhanh thật. Cô lại cảm thấy nhớ ba mẹ rồi.

Phong Quế.....

- Chào buổi sáng mọi người.

- Chào em Ngạc Ngạc.

- Hôm nay công việc là gì vậy chị?

Đồng Ngạc Ngạc ngồi vào ghế, tròn mắt hỏi.

- Ủm hôm nay chị nhờ em đi quảng cáo sản phẩm mới của chúng ta - son môi hiệu Faino.

- Lại đi sao?

Đồng Ngạc Ngạc ừ ừ.

- Lần này em phải đi một mình rồi Ngạc Ngạc. Dung Vi hôm nay xin nghỉ việc vì có chút chuyện nhà.

Trương Hiền Mẫn nói, tay vẫn tiếp tục đánh máy.

- Vâng.

- Ủm bây giờ em đi đi. Đi sớm về sớm, xong việc chị cho em nghỉ.

- Vâng mà quảng cáo ở đâu vậy ạ?

- Lần này công ty không báo cáo địa điểm nên em cứ đi quảng cáo chỗ nào mà em thích. Xe sẽ là xe công ty.

Woa... Đây là cơ hội ngàn năm để cô lấy lại điện thoại... Thiên Thiên đại ca là đang giúp cô đây mà...

- Vâng vậy em đi liền ạ.

Đồng Ngạc Ngạc hứng khởi thu dọn đồ đạc, cô leo lên xe đến công ty Lãng Duệ.

Lãng Duệ.....

Lãng Tư Duệ ngồi trong phòng, nghiêm mặt đọc báo cáo. Lần này Tô Đàm muốn hợp tác với hần về dự án thời trang mùa đông. Hần thật sự không thích hợp tác với Tô Diễm Hinh. Nhưng dự án lần này có thể giúp trang sức của Lãng Duệ tiến gần hơn với thị trường thời trang. Thật sự rất khó nghĩ.....

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, tiếng điện thoại đột ngột vang lên:

- Ngạc Ngạc tiểu thư, có điện thoại kia... Ngạc Ngạc tiểu thư, có điện thoại kia....

Lãng Tư Duệ nghe nhạc chuông, đen mặt. Trên đời này còn có loại người cài nhạc chuông như vậy sao?

Hần lục trong ngăn tủ ra chiếc điện thoại lần trước, do dự không biết có nên nghe hay không. Dù sao đây cũng là điện thoại của cô ta.

Hần quyết định không nghe, định cất điện thoại đi thì nhạc chuông lại reo lên inh ỏi. Khó chịu vì âm thanh quá lớn, Lãng Tư Duệ bực mình nhấn nút.

Đầu dây bên kia vang lên là giọng của một người phụ nữ:

- Ngạc Ngạc, con dạo này có khỏe không? Sao lâu quá không thấy con gọi về cho mẹ.

Lãng Tư Duệ nghe giọng nói ấm áp của người phụ nữ đó, gương mặt đột nhiên trầm xuống. Hần chỉ lạnh lùng đáp:

- Ngạc Ngạc không có ở đây. Làm phiền bác gọi lại lần sau?

Lạc Thanh Yên nghe giọng nói lạnh lùng của Lăng Tư Duệ, gương mặt biến sắc đi vài phần. Cậu ta là ai mà lại nghe điện thoại của Ngạc Ngạc?

- Cậu là ai?

Lăng Tư Duệ kiên nhẫn nói vài chữ:

- Lần sau bác gọi lại cho cô ấy. Cháu có việc bận, thành thật xin lỗi.

- Vậy tôi cúp máy. Mong cậu chăm sóc Ngạc Ngạc giúp tôi, con nhỏ hậu đậu lắm.

Lạc Thanh Yên nói rồi cúp máy. Lòng bà tràn ngập thắc mắc. Bà không biết người đàn ông nghe điện thoại của Ngạc Ngạc là ai? Bà cũng rất lo lắng sợ Ngạc Ngạc bị người ta bắt nạt. Thế nhưng...bà nghĩ cậu ta là một con người tốt. Tuy giọng nói có chút lạnh nhạt nhưng lại rất lễ phép.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Khương Viễn - Là ai?

Lăng Tư Duệ bỏ điện thoại xuống bàn. Hắn lại nhớ đến mẹ hắn, người mà hắn yêu thương nhất. Người mà hắn xem là tất cả.....Giọng nói của bà.... cũng dịu dàng và ấm áp như vậy...

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì Trạch Kha lo lắng chạy vào:

- Thiếu gia, hôm nay các tờ báo trong nước đã đăng tin ngài và cô Đồng.

Trạch Kha đưa một tờ báo cho Lăng Tư Duệ. Hắn cầm tờ báo trong tay, dòng chữ hiện lên rõ nét "Nghị án Tổng giám đốc Lăng Tư Duệ có quan hệ mờ ám với nữ phục vụ".

Ảnh chụp rất mờ, không thấy được mặt của Đồng Ngạc Ngạc.

- Thiếu gia, họ đang điều tra danh tính của cô Đồng.

- Bảo mật danh tính của cô ta cho tốt.

Lăng Tư Duệ đen mặt, gân máu như nổi lên. Đám nhà báo đó đúng là quá ranh rồi.

- Trạch Kha, thu mua hết tất cả tờ báo trong nước. Không được để thông tin này lọt vào tay ai.

- Rõ thưa ngài.

Trạch Kha nhanh chóng rời đi.

Lăng Tư Duệ ngồi trong phòng, gương mặt lạnh lùng đến đáng sợ. Hắn lấy áo khoác rồi đi đâu đó.

Công ty Tổng Thụy....

- Con giải thích đi chuyện này là sao?

Tổng Giai Ninh mặt giận dữ nhìn con trai mình.

Tổng Nhất Hàn nhìn tờ báo cùng dòng chữ "Tổng thiếu gia vì một nữ phục vụ mà cúi người nhặt mảnh vỡ".

Gương mặt anh vì vậy trở nên méo mó:

- Ba... chuyện này cũng đâu có gì lớn. Báo chí mà, họ muốn nói gì thì nói.

- Nhất Hàn... Con không nghĩ đến con thì cũng phải nghĩ đến Tổng gia. Con làm như vậy, mặt mũi Tổng gia biết để ở đâu?

- Ba...chuyện này con tự làm tự chịu. Con sẽ không để Tổng gia mất mặt.

- Cô gái đó... ba cấm con không được qua lại với cô ta.

- Ba... ba nói gì vậy?

- Con mà không nghe lời thì đừng trách ba.

Tổng Giai Ninh tức giận nhìn con mình. Ông chỉ có một đứa con trai, ông không muốn sự nghiệp của nó vì loại phụ nữ tầm thường kia mà sụp đổ.

- Con không biết. Con thích cô ấy.

Tổng Nhất Hàn cương quyết nhìn ba mình. Kêu anh từ bỏ Đồng Ngạc Ngạc, anh thà chết chứ không đồng ý.

- Con....

Tổng Giai Ninh tức giận đến cao huyết áp. Ông ôm ngực khó thở.

Tổng Nhất Hàn vội vàng ôm lấy ba mình, anh lo lắng:

- Ba... ba không sao chứ?

- Nếu...con còn....cương quyết....chọn cô ta thì....đừng nhìn....mặt ba khu... khu....

- Ba.... con....

Tổng Nhất Hàn thật sự khó xử. Anh không biết phải làm sao. Giữa ba và Ngạc Ngạc, ai cũng quan trọng với anh. Mặc kệ, trước mắt cứ làm như vậy đã....

- Con nghe ba.

Tổng Giai Ninh nghe vậy, gương mặt dần ra:

- Vậy mới là con trai ba. À... ba có chuyện này muốn nói với con.

- Chuyện gì vậy ba?

Giọng nói của anh chùng xuống.

- Ba và Triệu Khắc Hùng đã quyết định cho hôn ước của con và Triệu tiểu thư. Hai tháng nữa, Triệu Ngôn Hy sẽ về nước.

- Con không đồng ý.

Tổng Nhất Hàn đột ngột trầm mặt, anh lạnh giọng.

- Ba đã quyết, con chỉ có thuận theo chứ không được phép cãi lại.

- Nhưng.... hạnh phúc của con.... tại sao.....ba lại quyết định?

Anh nói trong vô thức, gương mặt đau khổ đến tột cùng.

- Nhất Hàn, ba làm vậy là vì tương lai của con.

- Con không muốn.

- Con thôi đi. Đừng cứng đầu như vậy nữa.

- Con....

- Vậy đi. Ba có chuyện cần giải quyết.

Tổng Giai Ninh rời đi để lại Tổng Nhất Hàn ngồi đó.

Anh lơ đãng nhìn vào khoảng không vô định. Tại sao? Tại sao ba lúc nào cũng vậy?

Tại sao cứ ép anh làm những điều anh không thích? Tại sao lại quyết định cuộc sống của anh như vậy.....

Gương mặt thống khổ của anh thật khiến người ta đau lòng..

Lăng Tư Duệ lái xe đi đến một căn biệt thự nhỏ nằm gần bãi biển. Nơi này thoáng nhìn có vẻ âm u nhưng không khí bên trong lại vô cùng thoải mái. Hai hàng hoa hồng được trồng trước nhà mang đến cho người ta cảm giác dễ chịu.

Cất bước đi vào trong, Lăng Tư Duệ nhấn chuông cửa.

Vài giây sau một người phụ nữ mặc đồ hầu gái đi ra:

- Ngài muốn gặp ai?
- Cô Vũ Mặc.
- Vâng đợi tôi 2 phút.

Người phụ nữ đó đi vào trong, hai phút sau lại trở ra:

- Mời ngài.

Lăng Tư Duệ bước vào, căn biệt thự thoáng mùi hương của hoa hồng.

Hắn bước đến phòng khách, chủ nhân của căn biệt thự đang ngồi chễm chệ trên ghế. Người đó là một nam nhân da trắng tóc vàng. Gương mặt hoàn hảo với chiếc mũi cao ngất ngưỡng, đôi môi đỏ như máu và đặc biệt đôi mắt màu ngọc bích cuốn hút người đối diện.

Anh ta nhìn thấy Lăng Tư Duệ, cánh môi khẽ cong lên hoàn mỹ:

- Không biết ngọn gió nào đưa Lăng thiếu gia đến nơi hoang vắng như vậy??

Lăng Tư Duệ không khách khí ngồi xuống ghế, gương mặt băng lãnh bình thản trả lời:

- Cô Vũ Mặc, tôi có chuyện nhờ anh.
- Nhờ tôi?? Ha ha ha... Lăng Tư Duệ mà cũng có lúc nhờ người khác sao??

Cô Vũ Mặc cười ha hả.

- Tôi không đùa.
- Được rồi. Chuyện gì nghiêm trọng vậy?
- Tôi muốn nhờ anh điều tra về Khương Viễn - vụ án của ba mẹ tôi 15 năm về trước.
- Khương Viễn - chủ tịch tập đoàn Khương Thị?
- Đúng.
- Tại sao?
- Anh không cần biết.
- Anh có quan hệ gì với ông ta. Con cáo già đó, quỷ kế đa đoan. Tốt nhất đừng dây vào.
- Tôi có một số chuyện cần làm rõ.
- Tại sao không nhờ người của anh điều tra?
- Tôi không muốn họ nhúng tay vào chuyện này.
- Sợ họ gặp nguy hiểm sao?
- Anh hỏi quá nhiều rồi đó.

Lăng Tư Duệ không thích người khác hỏi quá nhiều thứ. Việc anh điều tra Khương Viễn cũng là có lý do.

- Được rồi. Chuyện này cứ để tôi.

Cô Vũ Mặc là một thám tử. Anh gặp Lăng Tư Duệ trong lúc giải cứu một đám trẻ khỏi vụ buôn người. Hai người đã kết hợp rất ăn ý để giải thoát cho

đám trẻ con vô tội. Từ lúc đó, Cố Vũ Mặc thật sự rất quý Lăng Tư Duệ. Anh rất thích cái cách Lăng Tư Duệ liều mình để cứu người khác. Mặc dù đối với nhiều người, Lăng Tư Duệ là một nam nhân lãnh khốc. Nhưng với anh thì Lăng Tư Duệ thật sự là một bậc chính nhân quân tử, rất tốt bụng.

- Ừm. Tôi về trước đây.

- Đi nhanh vậy sao?

- Tôi không có nhiều thời gian. Tôi còn chuyện phải giải quyết.

- Vậy... đi cẩn thận.

Cố Vũ Mặc vẫy vẫy tay, gương mặt ánh lên tia thích thú. Anh lại có chuyện hay để làm rồi. Khương Viễn sao?....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tôi lừa cô làm gì ?

Lăng Tư Duệ rời khỏi đó, gương mặt trở nên lạnh nhạt đến đáng sợ. Khương Viễn? Nếu suy nghĩ của hắn là đúng, ông ta chắc chắn có dính dấn đến vụ án năm ấy.

Hiện tại hắn phải trở về công ty. Nếu Trạch Kha và Trịnh Quang phát hiện ra hắn một mình điều tra chuyện này, chắc chắn sẽ lại ngăn cản hắn.

Công ty Lăng Duệ...

Đồng Ngạc Ngạc bước xuống xe, gương mặt dáo dác nhìn xung quanh xem có ai để ý không. Thật may, không có ai nhìn thấy cô.

Cô đeo khẩu trang, mang mắt kính che kín mặt. Dáng đi lấp ló rất giống một kẻ đáng nghi.

Haizzzz làm sao có thể vào đó đây, bảo vệ canh chừng nghiêm ngặt như vậy mà. Hay là đi lối sau vậy.

Đồng Ngạc Ngạc bước ra phía sau, quan sát xung quanh. Rất may là phía sau không có nhiều người canh gác. Cô nhân cơ hội người ta không để ý, len vào trong.

Vậy là bước thứ 1 đã thành công. Bước thứ 2 là tìm văn phòng Tổng giám đốc.

Công ty này lớn như vậy, không biết văn phòng Tổng giám đốc ở đâu đây?

Đồng Ngạc Ngạc ra vẻ trầm tư, gương mặt khả ái chau lại.

Mặc kệ, cô cứ đi trước đã. Cô không tin là cô không tìm ra.

Đồng Ngạc Ngạc len lén quan sát xung quanh, nhanh chân chuồn lẹ vào thang máy. Cô nhấn nút lên tầng 2.

"Ting"....

Thang máy mở ra, cô bước nhanh trên hành lang công ty.

Chỗ này không phải, đây là phòng hành chính. Chỗ này cũng không phải, đây là bộ phận kế toán mà. Còn chỗ này...lại không phải...

Aissssss.... Đồng Ngạc Ngạc vò đầu bứt tai. Tại sao đi mãi mà không tìm ra được chứ? Không lẽ..... nó không nằm ở tầng 2. Được rồi. Cô lên tầng 3 vậy.

Đồng Ngạc Ngạc vào thang máy, nhấn nút lên tầng 3. Chạy hết hành lang tầng 3, cô lại không tìm thấy.

Hành động của cô như lặp đi lặp lại cho đến tầng 10.

Đồng Ngạc Ngạc kiệt sức muốn khụy xuống. Một chết cô rồi. Tên Tổng giám đốc này, làm gì mà ở cao như vậy chứ? Nhờ đâu có cháy, hắn làm sao mà chạy xuống kịp.

Nhưng mà dù sao cô cũng phải ráng. Đồng Ngạc Ngạc gắng đứng lên, tìm một lượt tầng 10.

A....

Văn phòng Tổng giám đốc hiện lên trước mặt cô.

Cuối cùng thì cũng tìm thấy rồi. Thiên Thiên đại ca đã không phụ lòng cô vất vả tìm kiếm.

Ngó trước ngó sau, Đồng Ngạc Ngạc mở cửa bước vào. Căn phòng được bày trí gọn gàng, đẹp mắt. Bàn làm việc còn có nhiều xấp giấy tờ.

Cô đi lại bàn làm việc, tay lục lọi tìm kiếm điện thoại.

Đang lục lọi thì một thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Cô làm gì vậy??

Đồng Ngạc Ngạc nghe thanh âm đó không khỏi giật mình. Cô run run xoay đầu lại phía sau, mồ hôi túa ra như tắm.

Khi nhìn thấy Lăng Tư Duệ, cô có chút kinh ngạc:

- Sao lại là anh?

- Tôi hỏi cô đang làm gì vậy?

Lăng Tư Duệ mắt kiên nhẫn, gương mặt đầy hắc tuyến. Con ngươi báo sẵn như muốn thiêu đốt cô.

- Tôi... tôi...

- Nói.

- Tôi đến tìm điện thoại.

Đồng Ngạc Ngạc bị Lăng Tư Duệ dọa sợ, lỗ miệng nói ra.

- Nơi đây mà cũng dám vào. Xem ra cô không muốn sống nữa?

- Anh cũng vào đây không phải sao?

- Cô nghĩ tôi không được vào đây?

Lăng Tư Duệ nhìn Đồng Ngạc Ngạc, tiến sát lại gần cô.

- Anh...anh... định làm gì?

- Đem cô giao cho bảo vệ.

- Này tôi...tôi chỉ muốn lấy... lấy.... lại điện thoại. Anh cần gì phải nhẫn tâm như vậy?

- Cô đừng quên tôi là ai?

- Nè nha. Anh cùng lắm thì cũng là nhân viên của công ty thôi. Đừng có mà ra uy với tôi.

Đồng Ngạc Ngạc mạnh miệng, gương mặt tỏ ra đắc ý.

Lăng Tư Duệ lúc này mặt tràn ngập hắc tuyến. Cả người như toát ra hơi lạnh khiến người ta muốn đóng băng.

- Tôi cho cô nói lại?

- Tôi nói anh cùng lắm chỉ là nhân viên của công ty thôi. Đừng có mà ra uy với tôi.

Đồng Ngạc Ngạc không biết hấn đang tức giận, cái miệng vô tội vạ oang oang.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, cười lạnh. Hấn cúi xuống kề sát mặt cô.

- Một tiếng nữa.... công ty của cô bị phá sản.

Gì gì chứ? Hấn đang nói gì vậy? Hấn làm gì có uy quyền như vậy... Không lẽ... hấn là...

- Anh là Tổng giám đốc sao?

Đồng Ngạc Ngạc bắt giác lùi lại, gương mặt thập phần kinh sợ.

- Cô biết thì đã quá muộn rồi.

Lăng Tư Duệ cười nhếch mép, thông thả tựa lưng vào sôpha.

Chết chắc rồi. Đáng ra cô phải nhận ra sớm hơn chứ! Tên của công ty cũng là tên của hân, chỉ mất đi một chữ Tư.

Aissss lần này Đồng Ngạc Ngạc cô thật sự thảm rồi.

Đồng Ngạc Ngạc mếu máo nhìn Lăng Tư Duệ, cười giả lả:

- Đại... đại.... ca... tôi thật sự không muốn vào đây đâu... mong anh lượng thứ...

- Lúc này cô nói vào tay để lấy điện thoại không phải sao?

- À... Đúng rồi. Anh mau trả điện thoại lại cho tôi.

Nữ nhân ngu ngốc này, mới vừa này còn ra vẻ mếu máo vậy mà bây giờ đã như con mèo nhỏ xù lông. Mồm mép cũng thật giảo hoạt.

- Tôi nói không giữ thì sao?

- Không thể nào. Lưu Hiểu Phi đã nói anh giữ điện thoại của tôi.

- Đó là cô ta nói.

- Anh...

Đồng Ngạc Ngạc bị Lăng Tư Duệ làm cho cứng họng. Tên atula này.... thật đáng ghét. Cô mà không vì điện thoại, đừng hòng cô đến đây gặp hân.

- Nếu cô tìm thấy, tôi sẽ trả nó lại cho cô.

- Thật không?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn Lăng Tư Duệ nghi ngờ.

- Tôi lừa cô làm gì?

- Được. Quân tử nhất ngôn. Anh mà không giữ lời thì làm con bạch tuột.

Câu nói của cô khiến Lăng Tư Duệ cười nhếch môi.

Hân chăm chú nhìn cô lục lọi.

Gương mặt trái xoan không trang điểm trở nên thật xinh đẹp với làn da trắng không tì vết. Đôi mắt màu cà phê ánh lên tia tinh nghịch cùng với cái miệng nhỏ nhắn lúc nào cũng oang oang khiến hân càng thích thú.

Khoan đã.... Từ bao giờ hân bắt đầu chú ý đến một nữ nhân như vậy?

Vội lắc đầu xua đi ý nghĩ của chính mình, Lăng Tư Duệ trở về dáng vẻ lạnh nhạt ban đầu.

Đồng Ngạc Ngạc tìm hết tất cả mà không thấy. Cô bực mình, mở ngăn kéo tủ ra. Chiếc điện thoại màu hồng hiện ra trước mắt cô.

Cô vui sướng cười híp cả mắt:

- Oa tìm được em rồi. Điện thoại yêu dấu của chị. Chị nhớ em nhớ em nhiều lắm.

Đồng Ngạc Ngạc ôm điện thoại vào má cọ cọ.

Lăng Tư Duệ nhìn biểu cảm của cô, khóe miệng không tự chủ nhếch lên một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Muốn đi... Trừ khi cô chấp nhận làm ôsin cho tôi

Tim thấy rồi sao?

- Ừm.

- Vậy.... cô tính sao với chuyện mà cô vừa gây ra đây?

- Chuyện...chuyện gì?

Đồng Ngạc Ngạc ngây ngốc không hiểu.

- Nếu như dựa theo luật pháp, cô chính là phạm tội đột nhập bất hợp pháp.

Lăng Tư Duệ bình thản nói.

- Đột... đột nhập... bắt... bắt... hợp... pháp?

- Đúng vậy.

Gì gì chứ? Cô không muốn phải vào tù sớm như vậy? Cô chỉ mới 21 tuổi thôi mà... Cô còn cả một tương lai, cả một chặng đường dài phía trước nữa... Ô... ô... ô...

Đồng Ngạc Ngạc meo máo nhìn Lăng Tư Duệ.

- Đại... đại... ca....tôi thật sự không cố ý. Tôi có việc bận phải đi rồi. Ồ hơ hơ...

Đồng Ngạc Ngạc co chân định rồi đi thì một thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Đứng lại.

- Gì... gì chứ?

Cô xoay đầu, gương mặt trở nên méo mó.

- Cô tưởng tôi sẽ cho cô đi dễ dàng vậy sao?

- Anh.... anh... muốn gì?

- Muốn đi... trừ khi cô chấp nhận làm ôsin cho tôi.

Lăng Tư Duệ cười nhếch mép.

Cái gì? Ôsin??? Hẳn tưởng hần là ai chứ? Đồng Ngạc Ngạc cô chính là cành vàng lá ngọc, hà có gì phải đi làm ôsin cho hần?? Hừ...

Đồng Ngạc Ngạc tràn ngập tức giận:

- Này anh. Tôi chỉ vào đây một lúc. Không làm hư hại đồ của anh, cũng không làm mất miếng thịt nào của anh cả. Muốn tôi làm ôsin sao? Đừng có mơ.

Lăng Tư Duệ trước câu nói của cô vẫn bình thản, cánh môi mỏng khẽ cong lên:

- Cần tôi nói rõ cho cô nghe sao?

- Được. Anh có gì thì nói đi. Đừng tưởng tôi sợ anh?

Đồng Ngạc Ngạc vênh mặt.

- Thứ 1 cô đã được quy vào tội đột nhập bất hợp pháp. Thứ 2 dáng vẻ mờ ám, lấp la lấp lánh của cô đã được camera ghi lại. Thứ 3 nếu tôi kiện cô, phần thắng sẽ nghiêng về phía tôi. Như vậy đủ rồi chứ?

Lăng Tư Duệ lạnh lùng nói, con ngươi đen như mực ánh lên tia thích thú.

Đồng Ngạc Ngạc cắn cắn môi. Chết tiệt. Tên atula này, hẳn đúng là quá gian xảo:

- Nhưng chuyện đó thì liên quan gì tới việc làm ôsin? Và lại, người anh muốn không thiếu. Tại sao phải là tôi?

- Vì tôi thích.

Lăng Tư Duệ bá đạo trả lời.

- Anh... tôi không làm?

- Được. Cô không làm thì cứ chăm chỉ ngồi đó mà đếm lịch.

Tên atula đáng chết. Nếu tôi không phải nữ nhân, tôi đã đánh chết anh từ lâu. Đồng Ngạc Ngạc hận không thể bóp chết Lăng Tư Duệ.

Hiện tại cô phải làm sao đây? Nếu như hấn kiện cô thật, cô chắc chắn sẽ không có đường thoát. Không có tiền mời luật sư, cũng không có ai minh chứng là cô không lấy trộm đồ. Aaaaaa.... Cuộc đời của Đồng Ngạc Ngạc tại sao lại bị dính vào một tên đáng ghét như hấn chứ???

- Nghĩ kĩ chưa?

Thanh âm lạnh nhạt của hấn cắt lên.

- Tôi... tôi... Đại ca.....buông tha cho tôi một lần đi. Tôi hứa lần sau sẽ không lăng vãng trước mặt anh nữa.

Đồng Ngạc Ngạc meo mào nhìn Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ trước câu nói của cô có chút khó chịu. Cô ta muốn trốn khỏi hấn sao? Hừ... Nực cười. Nữ nhân ngu ngốc!!! Hấn nhất định không để cô chạy thoát dễ dàng như vậy??

- Tôi cho cô hai lựa chọn. Một... là làm ôsin cho tôi. Hai... là vào tù đếm lịch.

- Anh....

Đồng Ngạc Ngạc nắm chặt tay. Đáng ra cô không nên dây vào loại người nhà giàu như hấn. Ỗ có quyền thế rồi bắt nạt một nữ nhân vừa hiền lành vừa xinh đẹp như cô. Hấn chính là không đáng mặt nam nhân.

- Tôi không có nhiều thời gian đòi co với cô.

Đồng Ngạc Ngạc tức giận đến mặt đỏ gay. Cô hừ lạnh:

- Làm ôsin thì làm ôsin, anh nghĩ tôi sợ anh chắc. Cái đồ nam nhân keo kiệt, nhỏ mọn. Cái đồ bạch tuộc đáng chết.

- Ôsin không nên mắng chủ nhân mình như vậy? Quá vô lễ.

Lăng Tư Duệ cười khẩy, bình thản nói.

- Anh....

- Gọi tôi là thiếu gia...

Gì chứ? Gọi hấn là thiếu gia sao? Cô có chết cũng không muốn gọi.

- Không!

- Muốn đi đếm lịch sao? Được. Tôi thành toàn cho cô.

Lăng Tư Duệ rút điện thoại ra định nhấn nút.

Đồng Ngạc Ngạc thấy vậy, uất ức gọi:

- Thiếu gia...

- Tốt.

Lăng Tư Duệ khẽ cười. Hấn rốt cuộc không biết tại sao bản thân lại cảm thấy vui vẻ khi ở gần cô.

- Nhưng tôi làm ôsin của anh đến khi nào?

Đồng Ngạc Ngạc vội hỏi.

- Đến khi nào tôi chán.

Câu trả lời bá đạo của hấn khiến cô suýt sặc nước miếng.

Không thể nào? Cô không muốn số phận của cô bị dính liền với hắn. Ahuhu... Thiên Thiên đại ca, người mau dùng thiên lôi đánh chết hắn đi.

- Không cam tâm??

Hỏi gì chứ? Đương nhiên là cô không cam tâm.

- Tôi còn có công việc.

- Tùy cô. Nhưng khi tôi cần, cô phải có mặt.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự bị hắn làm cho tức chết. Thời gian của cô, không gian riêng tư của cô... Không lẽ chỉ vì hắn mà tiêu tan thành mây khói. Đồng Ngạc Ngạc cô không cho phép điều đó xảy ra... Ô... ô... ô....

Nhìn vẻ mặt thống khổ của cô, hắn vẫn đứng đung như thường:

- Tôi có chuyện gấp phải làm. Cô được phép đi rồi.

Hức... Cuối cùng cũng được giải thoát. Mặc kệ, cô cứ đi trước. Thời gian sau này tính tiếp.

- Cáo từ.

Đồng Ngạc Ngạc phun ra hai chữ, chân bước được vài bước thì bị kéo lại.

- Cho cô nói lại.

Nhìn gương mặt hắc tuyến của Lăng Tư Duệ, cô chỉ biết ngậm đắng nuốt cay mà miễn cưỡng:

- Thiếu gia, tôi lui ra trước.

- Được.

Đồng Ngạc Ngạc chỉ chờ có thể, co chân chạy nhanh ra khỏi căn phòng mà cô cho là hắc ám.

Lăng Tư Duệ, anh đừng có mơ tôi sẽ làm ôsin cho anh. Tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa đâu. Ahaha Đồng Ngạc Ngạc cô quá thông minh rồi.

Lăng Tư Duệ ngồi trong phòng, gương mặt ánh lên tia gian xảo. Đồng Ngạc Ngạc!! Cô nghĩ sẽ trốn được tôi sao?

Sau khi cô rời đi thì tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi.

Trạch Kha đi vào, gương mặt ánh lên tia phức tạp.

- Thế nào rồi? - hắn hỏi.

- Thiếu gia... buổi kiện của chúng ta đã thành công. Nhưng mà... CK vẫn không chịu khai ra những người có liên quan đến vụ án. Tôi không biết họ có cố tình bao che cho La Chính Vũ hay không?

- Bao che cho La Chính Vũ sao?

- Đúng vậy.

- Chỉ cần ông ta bước chân ra khỏi Bắc Kinh, bằng mọi giá phải bắt ông ta lại.

- Thiếu gia, tại sao chúng ta không nhờ cảnh sát điều tra. Như vậy, ngài sẽ không phải gặp nguy hiểm.

- Tôi muốn tự tay khiến kẻ phản bội tôi phải trả giá.

- Vâng.

Công ty Âu Dương

Âu Dương Minh một thân âu phục đen ngồi trong phòng, gương mặt ánh lên tia âm u, lạnh lẽo:

- Anh nói sao? Lăng Tư Duệ thu mua hết tất cả tờ báo trong nước sáng hôm nay.

- Đúng thừa cậu.
- Để làm gì?
- Theo như thông tin thì chuyện này đã được bảo mật kĩ càng.
- Khốn khiếp. Hắn đang có âm mưu gì chứ?
- Nếu muốn điều tra xem ra không dễ dàng.
- Tìm mọi cách điều tra ra chuyện cho tôi. Nếu không, các người đừng hòng sống.
- Vâng.

Người bên cạnh Âu Dương Minh là Thiết Vũ Hoành, cận vệ trung thành của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Mượn chỗ kinh doanh

Đồng Ngạc Ngạc hứng khởi bước vào xe, giờ cô phải đi làm việc mới được. Mà khoan đã... cô nên đi quảng cáo ở đâu nhỉ?

Ở An Nam hay là ở Tây Du đây?

Ngẫm nghĩ một hồi, Đồng Ngạc Ngạc nói với người tài xế:

- Chú ơi cho cháu đến trung tâm thương mại Kelly.

Trung tâm thương mại Kelly

Đồng Ngạc Ngạc bước xuống xe, tay ôm một thùng đồ đi vào. Gương mặt cô ánh lên tia tinh nghịch.

Chọn một nơi thích hợp, cô đặt thùng đồ xuống, lấy trong đó ra vài cây son.

Khẽ nở một nụ cười tươi tắn với mọi người, cái miệng nhỏ nhắn của cô oang oang:

- Xin chào mọi người. Đây là dòng sản phẩm mới của công ty chúng tôi - son môi hiệu Faino. Khi sử dụng sẽ mang đến cho chúng ta cảm giác dễ chịu, mềm mại và sẽ giúp cho đôi môi của chúng ta trở nên tươi tắn.

Giọng nói của Đồng Ngạc Ngạc làm thu hút sự chú ý của nhiều người. Mọi người vây quanh cô tạo thành một đám hỗn độn.

- Lấy cho tôi 1 cây.
- Tôi nữa, cho tôi 2 cây.
- Cô gì ơi làm ơn cho tôi 1 cây.

.....

.....

.....

- Vâng mọi người ai cũng sẽ có ạ.

Đồng Ngạc Ngạc hào hứng. Cô không hay biết rằng, bảo vệ của trung tâm thương mại đang tiến lại gần cô.

- Này cô kia, ai cho cô bán hàng ở đây hả???

Đồng Ngạc Ngạc nghe giọng nói hung dữ của người bảo vệ, gương mặt đột ngột biến sắc.

Aissssss tiêu rồi tiêu rồi. Bị họ đưa vào đồn cảnh sát thì cô chết chắc. Phải làm sao đây? Mặc kệ. 36 kế, chạy là thượng sách.

Đồng Ngạc Ngạc thu dọn đồ nhanh như chớp, ba chân bốn cẳng chạy đi.

Tên bảo vệ phía sau cũng vội đuổi theo sau:

- Cô kia. Đứng lại.

Đồng Ngạc Ngạc vừa chạy vừa xoay đầu lại lè lưỡi:

- Tôi không ngu ngốc để bị anh bắt kịp đâu. Có ngon thì đuổi theo tôi đi.

Do không nhìn đường, cô đã va phải một người, thùng đồ trên tay rơi xuống đất.

Đồng Ngạc Ngạc bị té, nhăn mặt xoa xoa mông.

- Đau chết lão nương rồi. Là ai??

Duẩn Mặc Nghiễm nhìn thấy cô, gương mặt tuấn mỹ phì cười:

- Ngạc Ngạc là mình đây.

Nghe giọng nói quen thuộc, cô ngước mặt lên nhìn:

- Nghiễm Nghiễm, mau đỡ mình dậy.

Nhìn vẻ mặt khản trương của cô, Duẩn Mặc Nghiễm nắm tay cô kéo lên.

- Aissssss Không nói nhiều với cậu được. Mình phải đi đây.

- Cô kia. Đứng lại. Đừng hòng chạy.

Người bảo vệ vừa kịp lúc nắm tay áo cô kéo lại.

Đồng Ngạc Ngạc mếu máo, xoay người đối diện nhìn tên bảo vệ:

- Đại nhân à, tiểu nhân mới phạm lỗi lần đầu. Mong ngài rộng lòng từ bi tha thứ cho kẻ làm thuê này.

- Cô đã phạm lỗi mà còn chạy. Tôi làm sao có thể tha thứ cho cô.

Người bảo vệ nghiêm mặt.

Duẩn Mặc Nghiễm một bên không hiểu, cậu ra về cầu hòa:

- Anh gì ơi. Có gì từ từ nói. Anh bỏ tay ra trước đi đã.

- Không. Tôi bỏ ra cô ta chạy nữa thì sao?

- Tôi không chạy đâu. Tôi hứa.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn người bảo vệ, gương mặt tỏ ra đáng thương.

- Anh bỏ tay ra đi. Tôi hứa cô ấy không chạy nữa.

- Được. Tôi tin mấy người.

Người bảo vệ bỏ tay ra khỏi Đồng Ngạc Ngạc.

Duẩn Mặc Nghiễm kéo tay Đồng Ngạc Ngạc, nói nhỏ:

- Cậu gây thù chuốc oán gì với anh ta vậy?

- Mình có làm gì đâu. Chỉ vào đây kinh doanh một chút thôi mà.

Đồng Ngạc Ngạc oan ức nói.

- Kinh doanh?

- Đúng vậy. Mình đi quảng cáo son môi.

- Cái... cái.. gì chứ?

Duẩn Mặc Nghiễm thật bị cô làm cho sặc nước miếng. Ai lại vào trung tâm thương mại quảng cáo bao giờ? Thật là bó tay với cô bạn ngốc nghếch này mà.

Nhìn thấy hai người thì thâm to nhỏ, người bảo vệ khó chịu lên tiếng:

- Hai người tính sao đây?

- Tôi chỉ mượn chỗ anh kinh doanh một lát thôi mà. Anh đâu cần phải keo kiệt như vậy.

Đồng Ngạc Ngạc không khách khí oang oang.

Người bảo vệ nghe cô nói, giận tím mặt:

- Này cô. Đây là chỗ người ta kinh doanh buôn bán. Cô vào đây không xin phép chẳng khác nào chiếm chỗ.

- Tôi...

Duẩn Mặc Nghiễm kéo tay Đồng Ngạc Ngạc, ý nói cô im lặng.

- Anh bảo vệ. Bạn tôi mới vi phạm lần đầu. Mong anh rộng lượng bỏ qua cho. Lần sau, chúng tôi sẽ không dám tái phạm nữa.

- Nói như anh thì còn nghe được.

- Ngạc Ngạc, mau xin lỗi.

Duẩn Mặc Nghiễm nói khề.

- Xin lỗi ạ.

Đồng Ngạc Ngạc cúi đầu, vẻ mặt tỏ ra không cam tâm.

- Được rồi. Tôi tha cho cô lần này, lần sau còn tái phạm thì đừng trách tôi.

- Vâng cảm ơn anh.

Duẩn Mặc Nghiễm cúi người cảm ơn.

Sau khi người bảo vệ rời đi, Đồng Ngạc Ngạc uất ức:

- Nghiễm Nghiễm, cậu cần gì phải đối tốt với loại người keo kiệt như vậy?

Duẩn Mặc Nghiễm nghe cô nói, khề cười:

- Cậu còn không biết nhận lỗi. Chuyện này cậu sai rành rành ra đó.

- Nghiễm Nghiễm...

Đồng Ngạc Ngạc phụng phịu.

- Được rồi được rồi. Lần sau đừng có làm loạn nữa. Cậu không may mắn được mình giúp lần hai đâu.

- Mình biết rồi. Mà sao cậu ở đây vậy?

- À... Mình đi mua chút đồ thôi.

Thật ra hôm nay nhà hàng của cậu nghỉ bán. Cậu đi mua chút đồ để về nhà nấu bữa tối.

- Vậy à. Bụng mình đói quá đi.

Ngạc Ngạc xoa xoa cái bụng, gương mặt ánh lên tia thống khổ.

- Được rồi cô nương. Tôi dẫn cô đi ăn.

Duẩn Mặc Nghiễm nhìn cô, khoe miệng khê cong lên.

- Woa... Nghiễm Nghiễm ca ca người thật hào phóng.

Đồng Ngạc Ngạc vui vẻ cười híp cả mắt.

Nina Food....

Duẩn Mặc Nghiễm bê ra hai đĩa gà KFC loại to và hai ly Coca.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn mà muốn nhỏ dãi. Lâu rồi cô không ăn gà KFC nha. Nhìn miếng gà với lớp da vàng giòn rụm kia đã khiến cô hào hứng muốn cắn một cái.

- Của cậu đây.

- Đa tạ đa tạ.

Đồng Ngạc Ngạc cho tay bóc một miếng gà, còn không thèm dùng nĩa. Mặc kệ, cô không thích rườm rà.

Miếng gà được cô bóc lên tỏa hương nghi ngút. Há miệng cắn một miếng, vị giòn rụm tan trong miệng càng làm cô kích thích vị giác.

Oa oa oa... Ngon không thể cưỡng lại được.

Duẩn Mặc Nghiễm một bên nhìn ngắm cô ăn, con ngươi màu nâu nhạt như ánh lên ý cười. Cô vẫn như vậy nhỉ? Ngày trước với bây giờ chẳng thay đổi là bao.

Đồng Ngạc Ngạc phát hiện cậu không ăn mà cứ nhìn cô chăm chăm, cái miệng nhỏ nhắn vừa ăn vừa nói:

- Cậu không ăn đi nhìn mình cái gì?

- Ừm. Mình ăn đây.

Vậy là buổi trưa hôm đó, Đồng Ngạc Ngạc được đãi một bữa ăn no nê mà không cần tốn tiền. Cô thật là thích ăn miễn phí..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tôi thật sự muốn em trở thành nữ nhân của tôi

Đồng Ngạc Ngạc sau khi ăn xong thì tạm biệt Duẩn Mặc Nghiễm. Cô còn phải về công ty một chuyến.

Công ty Phong Quế

Đồng Ngạc Ngạc ôm một thùng đồ đi vào phòng.

- Chị Hiền Mẫn, em xong nhiệm vụ rồi.

Trương Hiền Mẫn nghe giọng cô, khê đáp:

- Nhiều người đặt hàng không em.

- Dạ cũng bình thường ạ.

- Ừm được rồi. Em có thể về.

- Thật sao chị?

" Reng Reng.."

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, Trương Hiền Mẫn nhắc máy:

- Alo....Bộ phận quảng cáo của Phong Quế xin nghe.
- Anh cần đặt 2 thùng kem trắng da hiệu Sonali ạ?
- Vâng, chúng tôi sẽ cho người giao hàng.
- Vâng chào anh.

Tắt điện thoại, Trương Hiền Mẫn nhìn Đồng Ngọc Ngọc:

- Sao chị nhìn em ghê vậy?
- À... Ừm.... Có người đặt hàng, em đi giao giúp chị nha.

Gi chữ? Chẳng phải chị ấy nói cho cô nghỉ ngơi không phải sao?

- Trưởng phòng... em..
- Không nói nhiều. Em mau đi đi. Công ty Tổng Thụy đường số 5 Thập Nhất.
- Vâng.

Đồng Ngọc Ngọc ịu xịu, cô lững thững bước đi.

Aaaaaaa. Thiên Thiên đại ca là đang trêu cô...

Đồng Ngọc Ngọc leo lên xe, gương mặt bơ phờ nhìn xung quanh. Không biết ai lại đặt kem trắng da ngay giờ này. Cô mà biết là ai thì cô sẽ không tha đâu. Hừ.....

Tổng Thụy...

1h...

Đồng Ngọc Ngọc ôm hai thùng đồ cồng kềnh bước vào. Bảo vệ nhìn thấy cô, chặn lại hỏi:

- Cô cần gì?
- Tôi đến đây giao hàng.
- Giao hàng??
- Đúng vậy.
- À cô đợi tôi giây lát.

Người bảo vệ lấy điện thoại ra:

- Alo Tổng giám đốc, có người đến đây giao hàng.
- Kêu cô ta lên văn phòng ngài ạ.
- À vâng.

Cúp máy, người bảo vệ quay sang cô:

- Tổng giám đốc nói cô đem đồ lên phòng ngài ấy.
- Nhưng tôi không biết đường. Anh dẫn tôi đi được không?
- Được rồi. Cô đi theo tôi.

Văn phòng Tổng giám đốc....

- Đây ạ. Tôi đi trước.

- Vâng cảm ơn anh.

Đồng Ngạc Ngạc cúi đầu chào rồi bước đến gõ cửa:

- Vào đi.

Bê hai thùng đồ vào, gương mặt cô nhăn nhó khó chịu:

- Hàng quý khách cần đây ạ. Mong quý khách thanh toán nhanh để tôi còn về.

Tổng Nhất Hàn lúc này xoay người lại. Nhìn gương mặt méo mó của cô, anh khẽ cười:

- Cô làm gì mà đi vội vậy?

Lúc này, Đồng Ngạc Ngạc mới nhìn rõ mặt anh. Không phải chứ? Anh ta sao lại ở đây?

- Anh sao... sao... lại ở đây??

- Đây là công ty của tôi.

Tổng Nhất Hàn bình thản đáp.

- Thì ra người đặt hàng là anh??

Đồng Ngạc Ngạc mặt tràn đầy tức giận.

- Cô giận cái gì? Gặp tôi không thích sao?

- Đương nhiên là không.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn anh với đôi mắt hình viên đạn.

- Hừ... Cô được lắm.

- Tôi thì sao? Anh mau thanh toán cho tôi.

- Không.

Tổng Nhất Hàn lạnh lùng phun ra một chữ.

- Mau thanh toán!!

Cô lặp lại.

- KHÔNG!!!

- Anh hét vào mặt tôi như vậy đó hả? Aissss cái tên chết tiệt này. Buổi trưa tươi đẹp của tôi vì anh mà tan biến.

Tổng Nhất Hàn nghe cô nói, gân máu như nổi lên. Gặp anh cô khó chịu như vậy sao? Có biết bao cô gái muốn gặp anh mà không được.

Vậy mà... nữ nhân ngu ngốc này lại ngang nhiên nói như vậy?

- Đồng Ngạc Ngạc!!

- Gì?

- Cô còn mạnh miệng nữa, đừng hòng tôi thanh toán.

Gì chứ? Anh ta dám đem chuyện thanh toán ra hù dọa cô sao?

- Anh tưởng lão nương tôi sợ anh chắc?

Đồng Ngạc Ngạc vênh vao.

- Lão nương??

Tổng Nhất Hàn thật sự bị cô làm cho buồn cười.

- Ha ha... Lão nương???

- Anh cười cái gì? Cười cái gì?

Cô đen mặt.

- Tôi đương nhiên là cười cô rồi.

- Anh... Tổng Nhất Hàn... anh còn cười một tiếng nữa, tôi đánh gãy răng anh.

- Được. Nếu cô có gan thì cứ đánh.

- Anh... đừng tưởng tôi không dám.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự muốn bóp chết anh ta.

- Tôi ở đây. Cô muốn đánh thì cứ đánh.

- Anh...

Đồng Ngạc Ngạc lấy cái gối tựa lưng trên sôpha ném về phía anh.

- Nhưng đánh xong rồi thì phải chịu trách nhiệm với tôi.

Tổng Nhất Hàn vừa chụp gối vừa cười nham hiểm.

- Chịu... chịu... trách nhiệm gì chứ?

- Vì cô đánh tôi nên phải chịu trách nhiệm với tôi.

- Nực cười. Lý luận của anh không có logic gì cả. Tôi không có nhiều thời gian đâu, mau thanh toán để tôi còn về.

Đồng Ngạc Ngạc hỏi thúc.

Tổng Nhất Hàn còn muốn gấp cô lâu một chút nữa. Anh muốn ngắm cô, muốn được quan sát mọi biểu cảm trên gương mặt cô. Thật sự rất muốn.

- Ừm.

Anh chỉ đáp một tiếng, con ngươi màu nâu thoáng buồn.

- Tiền đây. Không cần thôi.

Gì chứ? Anh ta nghĩ cô là loại người háms tiền vậy sao?

Đồng Ngạc Ngạc bặm môi, cái miệng lại oang oang:

- Này Tổng Nhất Hàn, sau này tôi mà có trở thành tỷ phú, người đầu tiên tôi dùng tiền để chết là anh.

Tổng Nhất Hàn nghe câu nói của cô, cánh môi mỏng khẽ cong lên. Nữ nhân ngu ngốc. Có chết, anh cũng muốn chết trong tay cô:

- Được. Tôi đợi ngày đó của cô.

Đồng Ngạc Ngạc nắm chặt tay, gương mặt vì giận mà đỏ lên:

- Tôi đi đây. Tiền thôi của anh.

Bỏ lại tiền thối, Đồng Ngạc Ngạc rời đi.

Tổng Nhất Hàn nhìn theo cô, mỉm cười chua xót. Đồng Ngạc Ngạc, tôi thật sự muốn em trở thành nữ nhân của tôi. Thật sự....

Đồng Ngạc Ngạc bước ra khỏi Tổng Thụy, gương mặt hình trái xoan cau lại. Tổng Nhất Hàn đó thật sự là quá rảnh rồi. Hại cô bị mất một buổi trưa tươi đẹp. Giờ cô phải về nhà ngủ một giấc mới được.

Khẽ vươn vai ngáp một cái, Đồng Ngạc Ngạc lên xe đi về nhà.

Chung cư Tịnh Na

Đồng Ngạc Ngạc vào phòng, ngã người lên chiếc giường êm ái của cô. A.... Thật là thoải mái. Cảm giác sau một ngày làm việc vất vả được ngã lưng xuống chiếc giường thân yêu quả thật rất dễ chịu.

Đồng Ngạc Ngạc nhắm mắt, ngủ một giấc tới tối.

7h....

Đồng Ngạc Ngạc giật mình tỉnh dậy. Cô nhìn đồng hồ. Đã tối như vậy rồi sao?

A... Cô đói bụng chết mất, chắc phải đi tìm cái gì đó ăn thôi.

Đồng Ngạc Ngạc vào phòng thay đồ. Cô vừa bước chân ra khỏi phòng tắm thì điện thoại đột ngột reo lên.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn dây số lạ trên điện thoại, nhúm mày. Cô miễn cưỡng nhắc máy:

- Alo.

Đầu dây bên kia lạnh lùng đáp một câu.

- Đến địa chỉ 673 Hòa Mỹ.

Gì gì chứ? Người bên kia rút cuộc là ai?

- Anh là ai?

Đồng Ngạc Ngạc thắc mắc hỏi.

- Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ hừ lạnh đáp.

- Ừm.

Đồng Ngạc Ngạc mau chóng cúp máy. Làm sao hắn ta biết được số điện thoại của cô chứ?

Aisssss còn kêu cô đến địa chỉ đó. Ủầy... Lăng Tư Duệ, anh đừng có mơ Đồng Ngạc Ngạc tôi sẽ nghe lời anh. Tôi sẽ không đến đó đâu. Hừ....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tôi cho cô xem thế nào là vô sỉ

Đồng Ngạc Ngạc bước ra khỏi chung cư, lon ton đi đến trạm đón xe buýt. Cái tên atula đó, hẳn nghĩ cô sẽ nghe theo hắn mà đến đó sao? Cô sẽ không ngu ngốc mà chui đầu vào rọ đâu.

Ahahaha....cô cảm thấy chính bản thân cô thật thông minh.

Thời tiết hôm nay cũng thật là lạnh. Đồng Ngạc Ngạc đợi một hồi lâu mà không lấy chuyến xe nào. Cô xoa xoa tay áp vào mặt lạnh băng

- Không lý nào lại vậy. Rõ ràng xe buýt chạy đến 21h tối mà.

Vừa nói xong thì ánh đèn phía trước lóe lên làm cô chói mắt. Đồng Ngạc Ngạc theo phản xạ lấy tay che mắt.

Chiếc ô tô dừng lại trước mặt cô. Bước xuống xe là một nam nhân tiêu soái với gương mặt lạnh như băng.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy Lăng Tư Duệ, gương mặt méo xệch.

Gì chứ? Sao anh ta lại có mặt ở đây. Cái tên atula này đúng là âm hồn bất tán không thể siêu thoát. Tại sao lúc nào cũng đeo bám theo cô vậy nhỉ?

Khẽ co chân định tẩu thoát thì âm thanh lạnh nhạt vang lên:

- Đồng Ngạc Ngạc!!! Cô muốn chạy đi đâu?

Đồng Ngạc Ngạc nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hắn, mếu máo xoay đầu lại. Rõ ràng là cô đã tránh hắn. Tại sao vẫn cứ gặp chứ? Thiên Thiên đại ca, người đừng trêu tiêu nhân như vậy. Thật không vui nha~

- Sao... sao... anh ở đây?

Lăng Tư Duệ hừ lạnh, cánh môi khẽ nhếch lên:

- Bắt nô bộc bỏ trốn.

Gì gì chứ? Nô bộc?? Hắn là đang ám chỉ cô sao?

- Này anh. Tôi có việc gấp phải đi. Không có thời gian đôi co với anh.

Đồng Ngạc Ngạc kiểm soát chuồn đi. Aissss đôi mắt với tên này. 36 kế, chạy là thượng sách.

Lăng Tư Duệ nghe cô nói, cười khẩy một cái:

- Cô cứ đợi xe nếu như cô muốn.

- Anh... anh... nói vậy là ý gì?

Đồng Ngạc Ngạc lấp bắp nhìn hắn.

Lăng Tư Duệ bắt gặp ánh mắt của cô, cười tà mị:

- Xe buýt của đoạn đường này bị tôi niêm phong rồi. Cùng lắm thì ngày mai mới chạy lại.

Tên tù lạnh này. Vô sỉ. Hắn chính là quá vô sỉ. Dám chặn cả việc làm ăn của người ta.

- Anh...

- Mau theo tôi.

- Không đi. Tôi không muốn đi với loại người như anh. Mặt dày vô sỉ.

Đồng Ngạc Ngạc chưa gì đã oang oang cái miệng.

Lăng Tư Duệ vì câu nói của cô mà cười nửa miệng. Được lắm. Dám nói hắn vô sỉ.

- Cô nói tôi vô sỉ? Được. Tôi cho cô xem thế nào là vô sỉ.

Lăng Tư Duệ tiến tới bế bổng cô lên. Mặc cho cô la hét vùng vẫy muốn thoát ra, hắn vẫn một tay giữ chặt cô. Khoé miệng bất giác cong lên tà mị.

- Bỏ ra. Tên atula đáng ghét. Mau bỏ tôi ra. Cứu tôi với. Có ai không? Cứu mạng.

Đem cô bỏ vào xe, Lăng Tư Duệ áp sát vào mặt cô:

- Muốn tôi hôn thì cứ tiếp tục la hét.

Gì chứ? Hắn đang nói gì vậy? Muốn cưỡng hôn cô sao?

Ô... ô... ô... Đồng Ngạc Ngạc cô tuyệt nhiên không muốn. Cô còn chưa có nụ hôn đầu mà. First kiss của cô phải dành cho một chàng hoàng tử, một mỹ nam khuyênh quốc. Cô không muốn phải trao cho tên atula mặt dày vô sỉ này đâu. Thiên Thiên đại ca, người mau đem tên này đi xuống Ngũ Hành Sơn 500 năm đi.

Đồng Ngạc Ngạc lấy tay che miệng lại, không dám la hét. Gương mặt cô tỏ ra thống khổ đến đáng thương.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, cười nhếch môi một cái. Nữ nhân ngu ngốc này, cô ta đang nghĩ hắn cưỡng hôn cô ta sao? Nực cười. Lăng Tư Duệ hắn tuyệt nhiên không có hứng thú.

Bước vào xe, Lăng Tư Duệ nhìn nữ nhân ngoan ngoãn ngồi im, hừ lạnh một cái:

- Ngoan ngoan ngay từ đầu có phải tốt hơn không? Ngu ngốc.

Chết tiệt. Hắn đang mắng cô ngu ngốc sao? Cái tên này. Không biết kiếp trước cô gây thù chuốc oán gì với hắn mà kiếp này phải bị trả giá đắt như vậy?

Vẫn lấy tay che miệng, Đồng Ngạc Ngạc không thèm trả lời hắn.

Lăng Tư Duệ cũng không quan tâm, hắn lái xe đến biệt thự Lăng gia.

Biệt thự Lăng gia...

Cánh cổng to lớn này không khỏi khiến Đồng Ngạc Ngạc trầm trồ. Căn biệt thự này to không khác gì một lâu đài trong truyện cổ tích. Cô cứ nhìn nó ngây ngốc mà không phản ứng.

Lăng Tư Duệ nhìn biểu cảm của cô, lạnh lùng phun ra một câu:

- Muốn ở đây đến bao giờ?

Lúc này, Ngạc Ngạc mới hoàn hồn. Cô nhìn anh bằng đôi mắt hình viên đạn:

- Sao hả?

- Xuống xe.

- Xuống thì xuống. Ai cản anh hung dữ như vậy?

Lăng Tư Duệ cười khinh một cái:

- Đồng Ngạc Ngạc!! Cô nên nhớ cô là ôsin của tôi.

- Ôsin thì sao chứ? Anh định làm gì tôi?

- Nghe lời tôi cho tốt. Làm phật ý tôi, cô vào tù mà đếm lịch.

Lăng Tư Duệ nói xong, dứt tay vào túi lạnh lùng đi vào.

Gì chứ? Hắn ta đang lấy chuyện đó ra để đe dọa cô sao?

Đồng Ngạc Ngạc tức đến đỏ mặt. Cô giậm giậm chân đi vào nhà.

Biệt thự Lăng gia vừa huy nga vừa lộng lẫy. Nó có 5 tầng, mỗi tầng là nhiều phòng riêng biệt.

Đồng Ngạc Ngạc đi theo Lăng Tư Duệ đến phòng khách, gương mặt không khỏi cảm thán. Sống trong một căn nhà to như vậy thật là thích.

Mà khoan... Sao nãy giờ cô không thấy ai trong biệt thự to lớn này vậy? Chẳng lẽ chỉ có mình cô và hắn...

Ai da.... Không phải hắn có ý đồ gì khác với cô chứ?

Nhìn vẻ mặt đoán già đoán non của cô, Lăng Tư Duệ nhú mày:

- Cô đang nghĩ gì vậy?

Nghe giọng lạnh lùng của hắn, cô giật mình một cái:

- À... tôi chỉ thắc mắc sao không có ai trong biệt thự này?

- Tôi không thích người lạ.

Lăng Tư Duệ lãnh đạm nói. Hắn sống ở đây với Trịnh Quang và Trạch Kha. Trịnh Quang là người chăm sóc hắn cũng như là quản gia, ông sống với hắn khi hắn còn rất nhỏ. Còn Trạch Kha, trong một lần cứu anh ở đời hoang, Lăng Tư Duệ đã đưa anh về đây.

Nhưng hiện tại, hai người họ có công việc bận cần phải giải quyết nên không có ở biệt thự.

Nghe hấn nói vậy, Đồng Ngạc Ngạc gật gù.

Lăng Tư Duệ ngã người xuống sôpha, nhắm hờ mắt mệt mỏi. Hấn lạnh giọng:

- Nấu bữa tối cho tôi!!

Cái gì chứ? Nấu bữa tối?? Ngay cả bữa tối ở nhà cô còn không biết nấu, lấy kinh nghiệm gì để nấu cho hấn ăn.

Aissssss..... Thật là...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Giây phút ấy... Có thật là dịu dàng

Đồng Ngạc Ngạc cắn cắn môi, nhất thời không biết nói sao:

- Đại ca à, ngài có thể mua đồ ăn ở ngoài mà. Đừng bắt tôi nấu.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, hừ lạnh:

- Tôi cho cô hai lựa chọn...

- Rồi rồi. Tôi nấu.

Đồng Ngạc Ngạc cô biết thế nào hấn cũng đem chuyện kia ra mà đe dọa. Muốn cô nấu chứ gì. Uầy... Nấu thì nấu. Lần này cho hấn chết chắc ahaha...

Đồng Ngạc Ngạc mỉm cười ma mãnh. Cô bước đi thẳng. À mà quên, nhà bếp ở đâu nhỉ?

Cô xoay người sang hỏi Lăng Tư Duệ:

- Đây, nhà bếp ở đâu?

- Đi thẳng, quẹo trái rồi quẹo phải.

Cái gì mà rắc rối vậy. Cuộc đời của Đồng Ngạc Ngạc hận nhất là phương hướng. Hấn nói như vậy chỉ bằng đánh chết cô đi.

Aissss.... Đồng Ngạc Ngạc mếu máo:

- Đại ca~ tôi không biết đường.

Lăng Tư Duệ muốn nghỉ ngơi mà cũng không yên với cô. Nữ nhân ngư ngốc này, ngay cả phương hướng cũng không biết xác định là sao? Rốt cuộc đầu cô ta chứa gì trong đó chứ?

Lăng Tư Duệ cau mày, miễn cưỡng đứng lên.

- Phiền phức.

Hấn đi trước dẫn đường còn cô thì lon ton chạy theo sau.

Đến nơi, Lăng Tư Duệ lạnh lùng phun ra một câu rồi xoay người rời đi:

- Tôi cho cô 30 phút.

Gì chứ? Hấn nghĩ cô là siêu nhân hay thần thánh phương nào mà nấu được nhanh như vậy? Hừ....

Đồng Ngạc Ngạc bắt tay vào chế biến. Cô mở tủ lạnh ra, một thiên đường đồ ăn hiện ra trước mắt. Woa... Đúng là nhà giàu có khác. Thức ăn toàn loại thượng hạng trong siêu thị.

15 phút đầu tiên trôi qua....

Đồng Ngạc Ngạc nấu được một bát canh cải với đầy tâm huyết.

30 phút trôi qua...

Cô hoàn thành được một nồi thịt kho thơm phức.

45 phút trôi qua...

Đồng Ngạc Ngạc cắt nhâm vào tay.

Aaaaaaaa....

Tiếng la của cô vang vọng cả căn biệt thự.

Lăng Tư Duệ vì tiếng la thất thanh của cô mà tỉnh giấc. Khi này do mệt quá nên hắn thiếp đi lúc nào không hay.

Hiện tại, hắn vội vàng chạy đến phòng bếp. Nhìn gương mặt giàn giụa nước mắt và ngón tay nhuộm máu của cô, hắn trảm mắt.

Lấy tay cô rửa dưới vòi nước, âm thanh lạnh lùng cất lên:

- Nữ nhân ngu ngốc. Cô rốt cuộc là loại người gì chứ?

Đồng Ngạc Ngạc vừa đau vừa uất ức:

- Hức... Tôi... là...loại người gì mặc kệ tôi. Hức.... tại anh... tại anh....

Lăng Tư Duệ không thêm chấp cô. Kéo tay cô đi lại bàn ăn. Hắn mở ngăn kéo tủ lấy ra một hộp dụng cụ y tế.

Nhìn chai nước sát khuẩn trên tay hắn, Đồng Ngạc Ngạc nuốt nước bọt cái "ực".

- Đừng... rửa....hức... vết thương tôi bằng...cái đó. Không muốn... Hức...

Cô oang oang, nước mắt giàn giụa.

Lăng Tư Duệ nhìn biểu tình của cô thật sự muốn đập đầu. Gương mặt mỹ nam vì cô mà trần ngập hắc tuyến:

- Ngồi im

- Không... đau... Đừng mà... hức... huhu... Tôi không muốn.... đừng có rửa cho tôi bằng cái đó mà huhu...

Đồng Ngạc Ngạc vùng vằng muốn bỏ chạy. Ngay từ nhỏ cô đã rất sợ thuốc sát khuẩn. Có một lần bị té, chân cô đã chảy rất nhiều máu. Mẹ cô đã lấy thuốc sát khuẩn để rửa vết thương cho cô. Nó thật sự rất rất... rất rất.... Cô đã khóc không ngừng vì bị đau. Cũng chính lần đó mà cô không dám chạy nhảy lung tung, không dám làm gì để mình bị thương nữa.

Lăng Tư Duệ giữ chặt tay cô, lấy bông băng lau qua vài lần rồi dùng băng keo cá nhân băng lại.

Đồng Ngạc Ngạc vì bị rát mà không ngừng khóc. Quá đáng. Quá đáng. Đã biết là cô không muốn mà hắn còn làm vậy. Hức hức... đau chết lão nương cô...

Lăng Tư Duệ nhìn gương mặt không ngừng khóc của cô, khòe miệng giật giật. Chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà. Cô ta cần gì làm quá lên như vậy nhỉ?

- Nín ngay.

Lăng Tư Duệ quát.

- Không. Atula đáng chết. Tôi hận anh. Hức... Hức

Đồng Ngạc Ngạc uất ức khóc càng ngày càng lớn.

Bất lực, Lăng Tư Duệ dịu giọng.

- Được rồi. Đừng khóc nữa.

Hắn cầm ngón tay cô đưa lên miệng thổi thổi.

Đồng Ngạc Ngạc vì hành động của hắn mà bất động, quên luôn cả việc khóc.

Cô không nhìn lầm chứ? Hắn vừa mới dịu dàng với cô... vừa mới....

Lăng Tư Duệ cũng không biết tại sao hấn làm vậy? Chỉ là không muốn nhìn thấy cô khóc.

Nhìn gương mặt ngẩn ngơ của cô lúc này, hấn lạnh lùng nói:

- Nín khóc rồi thì dọn cơm ra đây. Tôi đói rồi.

Đồng Ngạc Ngạc nghe hấn nói, bểu môi. Còn tưởng hấn dịu dàng với cô, ai ngờ.... Chắc lúc nãy cô nhìn lầm rồi. Hấn... vẫn là một tảng băng ngàn năm không bao giờ tan chảy...

- Được rồi.

Cô đứng lên bê bát canh với nồi thịt kho ra bàn ăn, ngón tay vì chấn thương mà chìa ra trông rất buồn cười.

Lăng Tư Duệ nhìn hai thứ cô vừa mang ra, có chút giật mình. Đây cũng được gọi là đồ ăn sao?

Hấn đen mặt:

- Đây là cái gì?

Đồng Ngạc Ngạc ngây ngô trả lời:

- Là canh cải và thịt kho.

Uầy... Nói thật thì chính cô cũng không biết cô vừa làm ra thứ gì. Rõ ràng đây là canh cải nhưng không hiểu sao nó lại như ra như cháo. Còn thịt kho... nhìn chẳng khác nào thức ăn thừa ngoài nhà hàng...

Lăng Tư Duệ không thể chịu nổi nữa, đôi mắt báo săn sắc mùi sát khí:

- ĐỒNG NGẠC NGẠC!!! Đầu cô rốt cuộc chứa cái gì trong đó hả? Ngay cả nấu ăn mà cô cũng không biết nấu thì làm cái gì được?

Đồng Ngạc Ngạc như cảm thấy bị hấn coi thường. Cô vốn dĩ là không biết nấu, hấn cần gì phải nặng lời như vậy:

- Này. Tôi đã nói là tôi không thể nấu. Là anh ép tôi lựa chọn. Bây giờ quay sang mắng tôi là sao?

- Cô còn dám mạnh miệng?

- Rõ ràng là anh sai.

- ĐỒNG NGẠC NGẠC!!!

Lăng Tư Duệ trước giờ chưa từng mất bình tĩnh. Thế nhưng hấn lại vì nữ nhân ngu ngốc này mà nổi giận. Aissss.... Thật không hiểu nổi.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này mới phát hiện hấn khí toát ra từng người hấn. Cô biết điều im bặt không dám hó hé.

- Đem đồ đồng thức ăn này đi.

Gì chứ? Sao có thể nói đồ là đồ? Đây là công sức của cô mà. Cô xụ mặt.

- Uất ức sao? Nếu muốn ăn thì cô cứ ăn đi.

Lăng Tư Duệ hừ lạnh đi vào bếp, hấn đeo tạp dề vào.

Đôi bàn tay thon dài thoăn thoắt làm thức ăn. Nhìn cử chỉ điêu luyện của hấn, Đồng Ngạc Ngạc không khỏi cảm thán.

Không ngờ hấn lại giỏi như vậy? Còn biết nấu ăn nữa. Không như cô, cái gì cũng tệ.

Cô ngồi chống cằm nhìn hấn ngây ngốc. Quả thật.... hấn thật sự rất đẹp....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cô là ôsin hay tôi là ôsin ?

Lăng Tư Duệ sau một hồi xào nấu nấu thì hoàn thành xong bữa ăn. Hắn tháo tạp dề, mang thức ăn ra bàn.

Đồng Ngạc Ngạc cứ ngẩn người nhìn hắn mà không chút phản ứng.

Thấy cô ngây người ra đó, hắn lạnh giọng:

- Muốn chết đói sao?

Lúc này, Đồng Ngạc Ngạc mới hoàn hồn. Cô lắp bắp:

- À... Không... không... muốn.

Cô nhìn đồng thức ăn trên bàn, không khỏi cảm thán. Màu sắc và cách trình bày đều đẹp. Woa..... thơm quá đi. Như vậy làm sao cô cưỡng lại được đây?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn mà muốn nhỏ dãi.

Lăng Tư Duệ nhìn gương mặt đáng sợ của cô, lạnh lùng phun ra một câu:

- Ăn đi.

Chỉ chờ có thế, Đồng Ngạc Ngạc vội đưa gấp tới tận miệng. Cô cho thức ăn vào miệng liên tục. Vừa ngồm ngoàm vừa nói:

- Anh... ầu... ăn... on... thật a~

/ Anh nấu ăn ngon thật nha/

Lăng Tư Duệ lãnh đạm gấp thức ăn cho vào miệng, nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ. Nữ nhân ngu ngốc! Ai giành ăn với cô ta mà cô ta ăn liên tục như vậy? Còn nữa... bộ dạng này chẳng khác nào một con ma đói.

Đồng Ngạc Ngạc bắt gặp ánh mắt coi thường của hắn, nuốt hết thức ăn vào bụng. Cô nhìn hắn bằng đôi mắt hình viên đạn:

- Anh nhìn tôi như vậy là ý gì?

Lăng Tư Duệ không nhìn cô, lạnh nhạt đáp:

- Ăn đi.

Hừ... Tên atula đáng chết này, hắn đang coi thường bộ dạng ăn uống của cô sao?

Đáng ghét. Đã vậy, cô ăn cho bỏ tức.

Đồng Ngạc Ngạc cho hết thức ăn vào miệng, nhai ngấu nghiến như dồn hết bực tức vào đó.

Cho ngươi chết. Lăng Tư Duệ, dám coi thường ta sao??

Nhìn bộ dạng trút giận của cô, hắn đen mặt. Hắn chưa từng gặp nữ nhân nào như cô, ăn uống thì cứ vô phép vô tắc. Lại còn hay cãi bướng, đặc biệt là cãi nhau với hắn.

Thú thật, bộ dạng ăn uống của cô có chút khó coi. Nhưng...khi hắn nhìn cái miệng nhỏ nhắn phồng to ra của cô... quả thật có chút gì đó dễ thương.

Sau khi ăn sạch sẽ đồng thức ăn trên bàn, Đồng Ngạc Ngạc ngả người ra ghế xoa xoa bụng.

- Oa... thật là no quá đi.

Lăng Tư Duệ nhìn cô một mình xử hết đồng thức ăn đó, khóe miệng giật giật. Đây vốn dĩ là heo chứ không phải là người.

Hắn lạnh nhạt nói:

- Đi rửa bát.

Gì chứ? Hắn là đang kêu cô rửa bát sao?

Đồng Ngạc Ngạc vẻ mặt như đưa đám nhìn hắn, tròn mắt rung rung:

- Đại ca... tay tôi bị đau.

Cô giờ ngón tay được hấn bằng bó cần thận, mặt tỏ ra bất lực.

Hấn nhìn cô, gương mặt tràn ngập hắc tuyến. Lăng Tư Duệ hấn chưa bao giờ có quyết định sai lầm. Thế nhưng lần này phải xem xét lại rồi.

Mang cô ta về làm ôsin vậy mà rốt cuộc hấn lại phải dùng tấm thân ngọc ngà để phục vụ cô ta. Aisssss.... Rốt cuộc thì ai mới là chủ nhân chứ...

Lăng Tư Duệ hừ lạnh, không thèm đáp lời. Hấn mang đồng chén đĩa đi rửa.

Cuộc đời hấn, chưa từng nấu ăn cho nữ nhân nào. Cô ta có được diễm phúc đó là quá may mắn rồi. Còn ngược đãi hấn sao?

Lăng Tư Duệ hấn không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy đâu? Hừ....

Đồng Ngạc Ngạc thảnh thơi ngồi gác chân lên ghế. A.... Cuộc sống như vậy thật là sung sướng. Có người phục vụ cô như vậy thật là tốt.....

Cô nhìn hấn loay hoay trong bếp, lon ton chạy ra phòng khách xem tivi.

Lăng Tư Duệ sau một hồi rửa bát không thấy cô đâu, gương mặt tràn ngập hắc tuyến.

Hấn quát tên cô:

- ĐỒNG NGẠC NGẠC!!!

Nghe tiếng quát long trời lở đất của hấn, Đồng Ngạc Ngạc bất kinh thất sắc. Ủa.... lần này cô thâm rồi.

Khẩn trương chạy xuống phòng bếp, cô nhìn hấn vẻ hối lỗi:

- Đại... đại... ca... bớt giận.

Lăng Tư Duệ thật sự không thể bình tĩnh nổi. Lần này phải dạy cho cô ta một bài học để cô ta biết sợ.

Hấn lạnh giọng:

- Cô là ôsin hay tôi là ôsin?

- Đương nhiên là a... tôi...

- Xem ra cô còn biết nhận thức. Tôi tưởng đầu cô chỉ chứa toàn đậu hũ.

Lăng Tư Duệ khinh bỉ nhìn cô.

Chết tiệt. Hấn đang coi thường Đồng Ngạc Ngạc cô sao? Thật quá đáng.

Đồng Ngạc Ngạc tức giận, không khách khí lườm hấn một cái:

- Này, anh đâu cần phải khinh bỉ tôi như vậy?

- Cô nghĩ cô có tư cách để tôi khinh bỉ.

Hấn nhếch môi.

- Anh....

- Lau tầng 1 và tầng 2 của biệt thự cho tôi.

Lăng Tư Duệ lạnh nhạt phun ra một câu.

Gì chứ? Rõ ràng là đang nói chuyện, hấn bảo cô đi là đi sao?

Đồng Ngạc Ngạc ngang bướng không chịu, cô oang oang:

- Tôi không lau. Rõ ràng là tay tôi đang bị thương. Anh như vậy là ngược đãi phụ nữ.

Lăng Tư Duệ nghe cô nói, hừ lạnh:

- Cô mà là phụ nữ sao? Nực cười.

- Anh... anh....

- Tôi không nói nhiều. Hai lựa chọn.... cô tự mà quyết định.

Lăng Tư Duệ nói xong thì lạnh lùng rời đi. Phải dạy cô ta một bài học để cô ta nhớ... ai mới là chủ nhân.... Hừ....

Đồng Ngạc Ngạc nhìn bóng lưng to lớn của hắn khuất dần, gương mặt tỏ vẻ thống khổ.

Hắn đang trả thù cô sao? Đáng ghét. Cuộc sống an nhàn trong mơ của cô phút chốc bị tan biến chỉ vì hắn.

Thật là....

Đồng Ngạc Ngạc đi ra phòng khách. Nhìn bộ dạng thành thoi của hắn cô quả thật không cam tâm.

- Đây... Tôi không biết đường.

Lăng Tư Duệ đang nhàn rỗi ăn nho, nhìn về mặt như đưa đám của cô, hắn suýt sặc.

- Cô cứ đi lên cầu thang là tới tầng 1.

- Tôi bị mù đường từ nhỏ. _ cô viện cớ. Quả thật là cô bị mù đường, nhưng mà trong tình huống này... vì không muốn làm việc nên cô cố tình lấy lý do để thanh minh.

Aissss hắn thật bị cô làm cho tức chết.

Lăng Tư Duệ lạnh giọng:

- Đồng Ngạc Ngạc, rốt cuộc cô đã làm được việc gì nên hồn hả??

- Ngoài việc ăn và ngủ ra thì cái gì tôi cũng tệ.

Đồng Ngạc Ngạc xì mặt. Thú thật, cô chẳng biết bản thân cô làm tốt được việc gì?

Lăng Tư Duệ trầm mặt. Hắn cần thời gian để suy xét lại quyết định của hắn. Quả thật là sai lầm... chính là quá sai lầm...

- Cô...

Cạn ngôn. Hắn thật sự cạn ngôn rồi.

- Tôi có thể không lau không?

Đồng Ngạc Ngạc làm vẻ mặt đau thương nhìn hắn.

- KHÔNG!!

- Đây anh. Tôi chịu hết nỗi anh rồi đó. Tôi đã làm gì sai chứ? Cùng lắm chỉ bước vào phòng anh có một lần. Anh còn vì vậy mà lấy chuyện đó ra uy hiếp tôi. Còn bắt tôi làm ôsin cho anh. Lăng Tư Duệ... Anh nghĩ anh là ai chứ? Loại người giàu có coi thường người khác như anh thật đáng để tôi khinh bỉ. Anh chính là ép người quá đáng.

Đồng Ngạc Ngạc tức giận phun ra một tràn.

Lăng Tư Duệ mặt lúc này đã nổi gân máu. Con người báo oán như tỏa ra khí lạnh bức người. Hắn nhìn cô lạnh giọng:

- Ép người quá đáng sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cô muốn ngủ với tôi đến vậy sao?

Đồng Ngạc Ngạc bị hắn làm cho dọa sợ. Nhưng cô vẫn cố mạnh mẽ:

- Đúng.

Lăng Tư Duệ thật sự tức giận. Nữ nhân này đúng là không hiểu lý lẽ. Hắn đã nhân nhượng cho cô ta vậy mà... còn muốn chống đối hắn.

Được lắm. Đồng Ngạc Ngạc.... Tôi cho cô biết thế nào là ép người quá đáng.

Lăng Tư Duệ khẽ nhếch môi, con ngươi sắc bén trở nên lạnh lẽo:

- Tôi nay.... cô phải ở lại đây.

Gì chứ? Cô nam quả nữ ở cùng một nhà...Hắn nghĩ cô là hạng người gì? Đáng chết...

- Anh nói vậy là ý gì?

Lăng Tư Duệ hừ lạnh nhìn cô:

- Nghe không hiểu sao?

- Tôi... anh... Rất cuộc... anh muốn gì?

- Muốn gì? Cô có tư cách hỏi?

- Lăng Tư Duệ....

Đồng Ngạc Ngạc chưa nói xong thì Lăng Tư Duệ đã đẩy cô ngã xuống sôpha.

Hành động của hắn khiến cô không kịp phản ứng, cả người như bị đóng băng. Cô chỉ biết lắp bắp:

- Anh... anh.... định làm gì?

Lăng Tư Duệ cười nửa miệng, đôi tay chạm nhẹ vào môi cô:

- Tôi cho cô xem thế nào là ép người quá đáng.

Giây phút này, Đồng Ngạc Ngạc thật sự muốn rút lại lời nói ban nãy. Nếu biết trước hắn sẽ nổi giận thì cô đã không ngu ngốc mà mắng hắn xối xả. Ô... ô... ô.... Tất cả là tại cái miệng hại cái thân.

Nhìn gương mặt mỹ nam phóng đại của hắn, Đồng Ngạc Ngạc meo mào:

- Đại... đại... ca tôi biết lỗi rồi. Anh mau thả tôi ra đi.

Lăng Tư Duệ hừ nhẹ một cái. Con ngươi sắc lạnh xoáy sâu vào đôi mắt màu cà phê của cô:

- Chẳng phải cô nói tôi ép người quá đáng sao?

- Không có. Lúc nãy... ờ... lúc nãy... tôi chỉ thuận miệng.

Cô biện minh cho mình, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Thuận miệng? Nực cười.

Lăng Tư Duệ cười khẩy một cái.

- Đại ca, tôi... biết sai rồi. Làm ơn.

Đồng Ngạc Ngạc meo mào, tỏ vẻ thống khổ.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, bỏ tay ra khỏi đôi môi mềm mại ấy. Hắn lạnh lùng đứng lên. Thật sự hắn rất tức giận. Nhưng khi đối mặt với cô, hắn không biết tại sao bản thân lại như vậy....

Đồng Ngạc Ngạc được hắn giải thoát, cả người cảm thấy nhẹ nhõm. Quả thật, tư thế lúc này của hai người có chút ám muội.

Lăng Tư Duệ nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, đột ngột phun ra một câu.

- Đi ngủ!

Cái gì chứ? Đi ngủ là sao? Hắn... không lẽ....

Đồng Ngạc Ngạc cảnh giác ôm người.

Lăng Tư Duệ nhìn hành động của cô, khóe miệng giật giật. Cô ta đang nghĩ cái gì vậy chứ?

- Cô đang nghĩ cái gì vậy?

Đồng Ngạc Ngạc lắc lắc đầu.

- Tôi nói rồi. Nữ nhân ngu ngốc như cô... Tôi tuyệt nhiên không có hứng thú.

Hắn nói rồi lạnh lùng bỏ đi.

Đồng Ngạc Ngạc thở hắt ra. Mà khoan đã... Hắn nói không có hứng thú... ý là đang nhạo báng cô không quyền rũ sao? Aisssss... Cô cảm thấy bản thân cô cũng có chút thu hút mà. Không thể nào??? Lăng Tư Duệ... Hắn chính là bị mù rồi.... Hừ...

Đồng Ngạc Ngạc tự lẩm bẩm một lúc rồi ngược lên. Nhìn hắn đã đi xa một đoạn, cô gọi với theo:

- Lăng Tư Duệ... tôi không muốn ở lại đây!!!

Căn biệt thự rộng lớn như vậy khiến Đồng Ngạc Ngạc có chút sợ. Cô đi phía sau Lăng Tư Duệ, không dám nói nửa lời.

Lăng Tư Duệ bước lên cầu thang, đi lên tầng 1. Hắn đẩy cửa bước vào.

Đồng Ngạc Ngạc thấy hắn đi vào phòng cũng lon ton chạy theo sau.

Nhưng khi cô vừa định bước chân vào thì cánh cửa phòng đột ngột đóng lại. Trán cô đập mạnh vào cửa phòng một cái đau điếng.

Đáng chết. Tên atula này đúng là loại không có tình người mà. Đau chết lão nương cô rồi.

Đồng Ngạc Ngạc lấy tay xoa xoa trán, gương mặt ai oán nhìn cánh cửa phòng đóng im lìm. Cô lấy tay đập cửa:

- Lăng Tư Duệ!!! Anh mau mở cửa ra.

Lăng Tư Duệ hiện tại đang ngã người lên giường, nghe giọng nói không khách khí của ai kia, đen mặt. Hắn lười biếng lạnh giọng:

- Cô la hét cái gì?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn xung quanh. Màn đêm như phủ hết dãy hành lang cô đi. Cảm giác lạnh lẽo khiến cô bất giác rùng mình. Không phải chứ? Biệt thự này sao giống trong phim ma vậy? Thật đáng sợ... Ô...ô...ô....

Đồng Ngạc Ngạc meo meo:

- Lăng Tư Duệ, tôi sợ ma.

Lăng Tư Duệ nghe câu nói của cô, khóe miệng giật giật. Cô ta đang nghĩ biệt thự này có ma sao? Đúng là ý nghĩ trẻ con mà. Chẳng biết cô ta là loại người gì? Aissssss đúng là phiền phức...

Hắn miễn cưỡng đứng lên đi ra mở cửa.

"Cạch" một tiếng, cửa phòng bật mở.

Lăng Tư Duệ nhìn về mặt kính hải của Đồng Ngạc Ngạc, thật muốn trêu đùa cô một chút. Hắn cười nhếch môi:

- Cô muốn ngủ với tôi đến vậy sao?

Chết tiệt. Hắn đang nghĩ cô muốn ngủ với hắn sao? Nực cười. Nếu không phải tại không khí ở đây có chút cổ quái, cô cũng không sợ đến vậy?

Đồng Ngạc Ngạc không muốn đôi co với hắn, trầm giọng:

- Tôi không phải muốn ngủ với anh. Mau đưa tôi về nhà.

Hừ... Cô ta nghĩ cô ta là ai mà dám ra lệnh cho hắn.

- Cô nghĩ cô có tư cách ra lệnh cho tôi?

- Lăng Tư Duệ, tôi không đùa.

- Khuya rồi. Ngủ lại đây. Phòng bên cạnh.

Lăng Tư Duệ nói xong, lạnh lùng đóng cửa lại.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn cánh cửa đang dần khép lại, đưa tay vào chặn cửa lại. Cô mếu máo:

- Đại ca~ làm ơn. Tôi không muốn ở lại đây.

Lăng Tư Duệ thật sự mất kiên nhẫn, đôi mắt nhìn cô như toát ra hơi lạnh:

- Ở đây không có ma. Cô sợ cái gì?

- Tôi....nhưng tôi không...

Cô chưa kịp nói xong thì Lăng Tư Duệ đã kéo cô vào phòng.

Đồng Ngạc Ngạc vì hành động của hắn mà kinh hãi. Hắn rốt cuộc đang muốn làm gì chứ?

- Anh... Anh...muốn làm gì?

Lăng Tư Duệ lạnh lùng đi về phía giường, hắn tựa lưng vào thành giường, lạnh giọng:

- Chẳng phải cô sợ ma sao?

- Nhưng... tôi... đâu có nói sẽ ở cùng phòng với anh.

Đồng Ngạc Ngạc lấy hai ngón tay trò trò vào nhau, gương mặt tỏ ra ngại ngùng.

Đúng vậy nha. Cô chưa từng ở cùng phòng với nam nhân.

Lăng Tư Duệ nhìn gương mặt ngại ngùng của cô, khóe môi khẽ cong lên:

- Muốn ngủ cùng tôi thì cứ nói.

Gì chứ? Hắn đúng là ảo tưởng sức mạnh. Cô thêm vào. Tên ác ma như hắn chẳng có gì hấp dẫn cô cả. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có bạn học Nghiễm Nghiễm mới đủ khả năng dụ dỗ cô.

Đồng Ngạc Ngạc bẽn lẽn, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm "Tôi mà thêm ngủ với loại người như anh. Đồ tảng băng lạnh nhạt chả có gì hấp dẫn".

Lăng Tư Duệ nhìn bộ dạng của cô, mặt đầy hắc tuyến. Nữ nhân đáng chết... cô ta dám nói hắn không hấp dẫn sao? Hừ...

Lăng Tư Duệ hừ lạnh, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo:

- Đừng tưởng tôi không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Black Diamond- Nguy hiểm

Biệt thự Âu gia....

- Đã điều tra ra được chưa?

Giọng nói lạnh nhạt của Âu Dương Minh cất lên.

- Thừa thiếu gia, tôi nghe ngóng được bài báo sáng nay đăng tin của Lăng Tư Duệ và một nữ phục vụ nào đó.

Thiệt Vũ Hoành cung kính nói.

-Nữ phục vụ??

Hồi tưởng dòng kí ức, Âu Dương Minh nhớ ra Đồng Ngạc Ngạc. Hắn khẽ nhếch môi cười khẩy, con người nheo lại thâm độc. Nữ nhân đó chắc chắn là rất quan trọng với Lăng Tư Duệ. Vì bảo vệ cô ta mà ngăn chặn tin tức sao? Hơ.... Lần này có chuyện vui rồi đây.

- Vũ Hoành, điều tra về nữ phục vụ đó.

- Thiếu gia, tin tức về cô ta chắc chắn đã được Lăng gia bảo mật.

Câu nói của Vũ Hoành khiến Âu Dương Minh phát lòng. Hắn tức giận đập tay xuống bàn:

- Bằng mọi cách tìm ra cho tôi.

- Vâng. Còn một chuyện thưa thiếu gia.

- Gì?

- Về vụ hợp tác lần này với Black Diamond, cậu nghĩ thế nào?

- Tiến hành như trước.

Black Diamond là một công ty kinh doanh đá quý thuộc top. Công ty này ngoài mặt thì rất thiện lương thế nhưng phía sau lại là một thế lực bóng tối. Chủ nhân của Black Diamond đến tận bây giờ vẫn chưa ai nhìn thấy mặt. Nói về Black Diamond, đây là mối đe dọa của nhiều công ty khác về lĩnh vực đá quý. Thật sự nguy hiểm...

- Black Diamond đã tiến hành điều tra sản phẩm mới của những công ty khác. Lần này... hướng về Lăng Duệ.

Nghe đến đây, Âu Dương Minh cười lớn. Ông trời đang giúp anh đây mà. Sự hợp tác lần này chắc chắn sẽ mang về lợi nhuận cao cho Âu Dương.

- Tốt lắm. Lăng Tư Duệ... tôi muốn xem lần này hắn giải quyết như thế nào? Ha... Ha... Ha...

Biệt thự Lăng gia.....

Đồng Ngạc Ngạc nhìn về mặt hung dữ của hắn, bất giác lùi lại phía sau:

- Nghe... nghe... gì chứ?

- Đồng Ngạc Ngạc. Cô tốt nhất nên yên phận một chút.

Lăng Tư Duệ hừ lạnh.

Không phải hắn đã nghe thấy những gì cô nói chứ?

Đồng Ngạc Ngạc dè chừng quan sát biểu cảm của hắn. Cô cười giả lả:

- Đại ca... anh... tôi nghĩ tôi nên về rồi. Chào tạm biệt.

Cô vừa nói xong định xoay người rồi đi thì nhớ ra. Xe buýt không có... cô về bằng gì?

Lăng Tư Duệ nhìn cô đứng ngây ngốc ở phía cửa, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Sao không về?

Hắn biết rõ như vậy mà còn hỏi. Hại cô thể thảm như vậy, còn chưa thỏa mãn con người tàn nhẫn của hắn sao? Đồng Ngạc Ngạc thật sự không muốn ở gần hắn một giây một phút nào. Cô thật sự rất muốn về nhà. Nhưng bây giờ... làm sao có thể... Cô rất sợ lạc đường.

Nhưng nếu ngủ lại đây cô lại không thể ngủ được vì sợ ma.

Aissss phải làm sao đây.

Đồng Ngạc Ngạc vò đầu bứt tai. Làm ơn ai đó cứu cô ra khỏi đây đi:

- Tôi... không có xe...

Lăng Tư Duệ cười lạnh:

- Ở lại hay rời đi... tùy cô...

Nói xong hần ngã người xuống giường, nhắm mắt như đang ngủ.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hành động của hần, cô đứng bất động. Hần thật sự quá nhẫn tâm. Hiện tại, cô rời đi cũng không được mà ở lại cũng không xong. Phải làm sao đây?

Mặc kệ. Ngủ lại một đêm chắc cũng không mất tí thịt nào.

Sau khi đã nghĩ thông suốt, Đồng Ngạc Ngạc đi đến chiếc ghế sôpha ngã người xuống.

Lạnh như vậy. Tên atula thật đáng ghét. Cô cũng muốn đập chần.

Lăng Tư Duệ nghe tiếng bước chân của cô tiến đến sôpha, khoe miệng khê cong lên. Nữ nhân này cũng thật là cứng đầu.

Hần đột ngột đứng dậy, đi về phía tủ lấy ra một tấm chăn rồi lạnh lùng phun ra một chữ:

- Chần.

Đồng Ngạc Ngạc thấy hần xuất hiện ở cạnh sôpha, giật mình:

- Sao... sao... vậy...?

- Cầm lấy.

Đưa tấm chăn cho cô, hần không nói gì mà tắt đèn. Ánh đèn ngủ mờ mờ ảo ảo được bật lên chiếu rọi một khoảng không gian.

Đồng Ngạc Ngạc vẫn chưa hoàn hồn. Hần có thể tốt như vậy sao?

Nghĩ đến đây, cô vội lắc đầu. Đúng rồi. Hần là đang sợ cô lạnh chết. Như vậy sẽ mang đến phiền phức cho một Tổng giám đốc như hần.

Đồng Ngạc Ngạc tự đắp chăn cho mình, sau đó mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Lăng Tư Duệ hiện tại không ngủ được. Đây là lần đầu tiên hần ở cùng một nữ nhân như vậy. Cảm giác này có chút khác lạ. Nhìn gương mặt cô qua ánh đèn mờ nhạt, con ngươi linh hoạt như ánh lên ý cười mà ngay cả hần cũng không phát hiện ra.

Nữ nhân ngu ngốc. Ở cùng phòng với một nam nhân mà cô ta vẫn ngủ ngon như vậy sao? Thật là....

21h....

Công ty Khương Thị....

Bóng đen thoăn thoắt nhảy vọt qua. Vượt qua camera và bộ phận canh phòng ở bên ngoài, Cố Vũ Mặc hiện tại có mặt ở bên trong công ty.

Công ty này cũng được thiết lập nhiều camera nhỉ?

Trước tiên anh phải tắt hết camera đi đã. Lấy bản đồ ra, Cố Vũ Mặc cười nhẹ một cái.

Anh tiến đến phòng quan sát camera của công ty, cơ thể nhanh nhẹn ép sát vào tường. Khi đến nơi, Cố Vũ Mặc nhấn nút tắt, hàng loạt màn hình camera tối lại.

Bây giờ anh phải đến văn phòng Tổng giám đốc của Khương Thị. Điều tra về ông ta xem ra cũng quá dễ dàng rồi.

Văn phòng Tổng giám đốc...

Cố Vũ Mặc mở cửa bước vào. Chết tiệt. Cửa bị khóa sao?

Anh hừ nhẹ một cái, lấy trong tay ra một vật sắc nhọn. Chỉ trong tích tắc, vật sắc nhọn đó đã giúp anh mở được khóa.

Cẩn thận đi vào bên trong, Cố Vũ Mặc đề phòng quan sát xung quanh. Căn phòng tối đen không một ánh đèn khiến người ta có cảm giác run sợ.

Anh lấy đèn pin chiếu rọi, tay lục lọi xung quanh, về mặt trở nên căng thẳng. Con cáo già Khương Viễn này chắc chắn có dính liếu gì đó đến Lăng Tư Duệ. Nếu không hần cũng không nhờ anh điều tra về ông ta.

Xét về khía cạnh này, chắc chắn có một bí mật nào đó mà Lăng Tư Duệ muốn biết. Nhưng mà ở đây ngoài thông tin về công ty thì không có một thông tin nào khác.

Cố Vũ Mặc nhìn dòng chữ trong các tập tài liệu, hừ lạnh.

- Chết tiệt. Tại sao lại không có?

Khương Viễn là chủ tịch của Khương Thị. Vài năm trước ông ta chỉ là một người kinh doanh nhỏ. Không biết có lý do gì mà từ một cửa tiệm đồ ngọt biến thành một công ty chỉ trong một đêm. Nhiều người nói ông ta may mắn gặp được cứu tinh. Nhưng thực tế lý do này quá vô lý.

Lăng Tư Duệ muốn điều tra ông ta chẳng lẽ vì chuyện này. Cố Vũ Mặc thật sự khó hiểu.

Không đúng. Nếu Lăng Tư Duệ đã đích thân mời anh thì chứng tỏ chuyện này có gì đó rất bí ẩn.

Giữa hai người này rốt cuộc có mối quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Vừa ngu ngốc vừa ở bẩn

Đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì cửa phòng đồ ngọt mở ra. Một đám người vây quanh Cố Vũ Mặc khiến anh kinh ngạc.

Chết tiệt. Lần này anh đã quá sơ suất rồi.

Người đàn ông với vẻ mặt gian xảo bước lên, ông ta nhìn anh lạnh giọng:

- Mà là ai?

Thì ra ông ta là Khương Viễn. Cố Vũ Mặc lúc này đứng lên, con ngươi màu ngọc bích nheo lại:

- Tôi là ai ông không cần biết.

- Đột nhập vào được đây quả là không tầm thường. Hahaha....

Vì Cố Vũ Mặc có dùng khăn che mặt nên ông ta không nhìn rõ dung mạo.

- Nói. Mà vào đây với mục đích gì?

Cố Vũ Mặc cười khẩy một cái, lạnh giọng:

- Nực cười. Ông có tư cách gì để hỏi?

- Hahaha....mày đừng nghĩ có thể thoát ra khỏi đây.

Chết tiệt. Làm sao ông ta biết mà đến đây chứ? Đúng là một con cáo già.

Người của ông ta khoảng 20 người. Nếu đánh nhau với bọn chúng chắc chắn sẽ không thể ra khỏi đây nguyên vẹn. Anh lại không đem theo vũ khí. Nhưng nếu không đánh, chưa chắc gì đã an toàn. Phải làm sao đây?

Cố Vũ Mặc cau mày suy nghĩ. Đôi mắt màu ngọc bích sắc bén liếc qua phía cửa sổ.

Đây là tầng 8, nếu nhảy xuống đó.... Mặc kệ. Cố Vũ Mặc anh quyết định liều một phen.

Anh nhìn Khương Viễn khiêu khích:

- Nực cười. Ông nghĩ có thể bắt được tôi sao?

Khương Viễn không vội đáp, nhàn nhã hút một điếu thuốc.

- Muốn thì cứ thử. Tụi bây. Bắt nó lại.

Đám người đó tiến đến Cố Vũ Mặc. Chết tiệt. Họ có súng.

Cố Vũ Mặc phải dùng tay không đánh trả. Nhưng mà... Hình như họ không muốn nổ súng. Không phải là muốn bắt sống anh chứ?

Lăng Tư Duệ... tôi vẫn muốn gặp anh lần cuối. Vẫn muốn được cùng anh uống rượu. Tôi không muốn bị bắt sớm như vậy đâu!

Cố Vũ Mặc cau mày. Một thám tử như anh mà phải chịu thua đám người này sao? Như vậy thì quá mất mặt rồi.

Aissss... không được. Cứ đánh mãi như vậy cũng không thể thắng.

Khoan đã....

Con người Cố Vũ Mặc đột nhiên phát sáng. Anh lấy trong người ra một vật thể rồi quăng xuống đất.

Vật thể ấy khi chạm đất thì nổ lên một tiếng lớn, khói bay trắng xóa cả một khoảng không gian, che mắt đi tầm nhìn.

Cố Vũ Mặc nhân cơ hội trèo qua cửa sổ. Anh dùng dây có móc sắt móc vào thành tường từ từ tuột xuống. Rất may là anh có trang bị dụng cụ tẩu thoát. Sợi dây này có chiều dài tương đương với 8 tầng lầu. Ahaha... Cố Vũ Mặc anh đúng thật là quá tài giỏi.

Khương Viễn trước hành động của anh thì kinh ngạc không kém. Ông ta tức giận gầm lên:

- Khốn khiếp. Bom gây mê.

Cố Vũ Mặc sau khi tiếp đất an toàn lại gặp phải bộ phận canh phòng. Xem ra ông ta đã cho người chờ anh ở đây. Haizzzz con cáo già này... Cùng lắm chỉ điều tra về ông ta một chút.... cần gì keo kiệt như vậy...

Cố Vũ Mặc nấp vào bụi cây quan sát tình hình xung quanh. Người cũng đông nhỉ?

Nhưng mà không sao, anh vẫn còn một quả bom gây mê. Ôhôô.... Đột nhiên cảm thấy thật tự hào...

Cố Vũ Mặc ném quả bom lên không trung, âm thanh vang lên một lần nữa khiến mọi người hoảng loạn nằm xuống. Nhân cơ hội đó, anh leo lên xe chạy thoát. Trước lúc đi còn thả lại một nụ cười mỉa mỉ.

" Khương Viễn.... ông không nên coi thường tôi như vậy ".

Buổi sáng tại biệt thự Lăng gia....

Lăng Tư Duệ vì ánh nắng mà nhúu mày thức dậy. Khẽ liếc mắt nhìn sang sôpha, khóe miệng hần giật giật.

Hiện tại, Đồng Ngạc Ngạc thỏa mãn nằm ôm đất. Chân đạp chân tứ tung. Mái tóc đen mượt trở nên rối xù. Còn nữa... khóe miệng... hình như...có cái gì đó....

Lăng Tư Duệ đứng lên, đi về phía Đồng Ngạc Ngạc. Hần khụy chân xuống, nhìn chăm chăm cô.

Không biết cô ta có phải là nữ nhân hay không?

Đồng Ngạc Ngạc nhóp nhép cái miệng, mi mắt đột ngột mở ra. Cô giật mình khi thấy Lăng Tư Duệ ở trước mặt:

- Aaaaaaaa... anh sao lại ở đây?

Chưa gì mà đã oang oang rồi.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, lạnh lùng phun ra một câu:

- Vừa ngu ngốc vừa ở bẩn.

Gi chứ? Vừa mới sáng sớm mà hần đã muốn gây chuyện với cô sao?

Đồng Ngạc Ngạc lườm hần:

- Đây. Tôi làm gì mà ở bẩn?

- Khóe miệng.

Lăng Tư Duệ nói xong thì cười khẩy đứng lên.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hần bỏ đi, lấy tay đưa đến khóe miệng...

Ừầy... Không phải chứ? Hần đã nhìn thấy bộ dạng thảm hại của cô sao?

Aaaa... Thật là quá mất mặt, quá mất mặt. Cô thật muốn lấy cái gì đó đội lên đầu...

Mà khoan.... Hình như hôm nay cô tự thức dậy.

Oa đúng là kì tích. Đồng Ngạc Ngạc đã có thêm một bước tiến mới trong cuộc đời rồi. Thật là quá tự hào quá tự hào.

Cô ngồi đó cười khúc khích khiến Lăng Tư Duệ nhủ mày. Hắn từ phòng tắm đi ra, người chỉ quấn một chiếc khăn.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn, máu mũi như sắp phọt ra đến nơi. Mái tóc màu xanh đen còn vương vài giọt nước khiến hắn càng trở nên ma mị. Cơ thể màu đồng rắn chắc với body 6 múi thật sự rất quyến rũ.

Hắn lấy khăn lau lau tóc, vài giọt nước rơi xuống gương mặt mỹ nam khiến người nhìn ngây ngốc.

Ai da~ Đồng Ngạc Ngạc cô có phải là quá háo sắc rồi hay không?

Lăng Tư Duệ nhìn gương mặt ngây ngốc của cô, khoe miệng khế cong lên:

- Nhìn đủ chưa?

Đồng Ngạc Ngạc nghe hắn nói, gương mặt đỏ lên, cô lấp bắp:

- Tôi...tôi... đâu có...

- Còn nói tôi không hấp dẫn. Cô nhìn tôi đến nước dãi cũng chảy ra rồi.

Lăng Tư Duệ cười khinh bỉ nói.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự muốn tự mình đào hố chui xuống. Xấu hổ quá. Xấu hổ quá.

Như nhớ ra một cái gì đó, cô hốt hoảng:

- Tôi còn phải đi làm. Ahuhu... Làm sao đây... Tất cả là tại anh.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, lạnh giọng:

- Tại tôi?

- Là tại anh - Đồng Ngạc Ngạc ra sức gật đầu

- Hơ... Cô nói xem thế nào là tại tôi?- cười nửa miệng, hắn đáp.

- Này. Anh thử nghĩ đi. Nếu hôm nay tôi không đi làm, tôi sẽ bị mất tiền thưởng chuyên cần, tiền lương tháng của tôi cũng sẽ giảm xuống đáng kể. Tôi sẽ trở nên thiếu thốn, sẽ không có đủ tiền để chi tiêu, sẽ ăn mì gói dài dài. Và nếu ăn mì gói mãi như vậy... tôi sẽ bị suy dinh dưỡng, cơ thể yếu ớt và sẽ lâm bệnh nặng. Khi đó, ba mẹ sẽ phải chăm sóc tôi. Tôi sẽ trở thành gánh nặng của ba mẹ...Một hậu quả khôn lường..

Đồng Ngạc Ngạc vừa nói vừa lấy tay chấm chấm nước mắt.

Lăng Tư Duệ chán nản nhìn cô diễn thuyết, khoe miệng giật giật:

- Tôi không kêu cô nghỉ làm.

Nước lạnh. Nước lạnh. Nó đang ào ạt tạt vào mặt cô. Lăng Tư Duệ!!! Hắn mà không nói thì không ai nói hắn cầm đầu.

Đồng Ngạc Ngạc lườm hắn. Đôi mắt màu cà phê vừa hay chạm vào ánh mắt sắc lạnh của ai kia, cô cười giả lả:

- Tôi chỉ nói là nếu như thôi. Hi... Hihi... Hihihi....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Không muốn gặp lại hắn

Lăng Tư Duệ trước câu nói của cô không đáp. Hắn thông thả ngồi xuống giường, tay xoa xoa mái tóc rối xù:

- Ừm Lại đây sấy tóc cho tôi?

Cái gì chứ? Hấn là đang kêu cô sấy tóc cho hấn sao?

Nhưng bây giờ cũng sắp trễ rồi. Không chuẩn bị sẽ đến công ty không kịp. Đồng Ngạc Ngạc nhìn hấn, gương mặt ủy khuất méo mó:

- Đại ca~ tôi sẽ bị trễ.

Lăng Tư Duệ chỉ khẽ nhếch môi:

- Tôi đưa cô đi làm.

- Hả?

Đồng Ngạc Ngạc ngớ người, ngây ngốc nhìn hấn. Lăng Tư Duệ sẽ chở cô đi làm sao? Hôm nay hấn không phải mắc bệnh tốt bụng chứ?

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, hấn hừ nhẹ:

- Lại đây.

- Hả... à.... ờ...

Đồng Ngạc Ngạc luống cuống chạy lại. Cô còn chưa làm vệ sinh cá nhân nha. Nhưng mà chắc không sao đâu.

Lăng Tư Duệ ngồi trên giường, tấm lưng trần vì không mặc áo mà hiện ra. Làn da ngăm của hấn quả thật rất nam tính.

Mùi hương sữa tắm hòa quyện với mùi dầu gội càng khiến cô trở nên mê man, mặt đỏ lên.

Chết thật. Không ngờ hấn lại đẹp như vậy? Đúng là yêu nghiệt, yêu nghiệt.

Lăng Tư Duệ thấy cô im lặng, cánh môi mỏng khẽ cong lên:

- Còn đứng đó làm gì? Sấy tóc cho tôi.

- Ồ... ừm...

Đồng Ngạc Ngạc lúng túng cầm máy sấy tóc lên. Cô bật nút, những ngón tay thon dài luồn vào tóc hấn. Mái tóc màu nâu đen thoang thoang mùi hương bạc hà trở nên quyến rũ. Tóc hấn thật sự rất mềm, cảm giác như đang chạm vào những sợi tơ mảnh nhẹ.

Lăng Tư Duệ cảm thấy rất dễ chịu. Đã lâu rồi hấn không có cảm giác thoải mái như vậy?

Những ngón tay nhỏ bé chạm vào khiến da đầu hấn tê rần rần như có dòng điện chạy xẹt qua.

- Này xong rồi.

Đồng Ngạc Ngạc tắt máy sấy, chạy nhanh vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Lăng Tư Duệ nhìn hành động của cô, khóe môi khẽ nhếch lên. Nữ nhân này.... hấn cũng có chút hứng thú...

Đồng Ngạc Ngạc muốn che đi gương mặt ngại ngùng của mình. Aaaaaa... Cô không muốn nghĩ nữa. Lăng Tư Duệ...hấn thật quá đáng ghét.

- Bàn chải đánh răng anh để ở đâu vậy? - cô oang oang.

- Tự tìm - hấn lạnh giọng.

Xi... Đáng ghét. Có vài chữ thôi mà cũng tiết kiệm. Anh ta kiệm lời như vậy chắc chắn là một người rất keo kiệt.

Đồng Ngạc Ngạc lấy bàn chải trên giá, lầm bầm nói xấu ai kia.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, cô cần phải đi tắm. Nhưng mà... hình như có cái gì đó sai sai....

Đúng rồi. Cô đâu có mang quần áo chứ?

Hừ..... Tất cả là tại hấn ta.

- LĂNG TƯ DUỆ!!!! MAU TÌM QUẦN ÁO CHO TÔI.

Tiếng hét của Đồng Ngạc Ngạc làm rung chuyển cả một khoảng trời.

Lăng Tư Duệ đang đọc báo, nhúu mày ngoáy ngoáy lỗ tai:

- Không có - hần thờ ơ đáp.

Đồng Ngạc Ngạc giận tím mặt, cô từ phòng tắm chạy ra.

- Anh... hừ.... Anh... Mau tìm cho tôi.

Hần không thèm nhìn cô, đứng dưng nói một câu:

- Đi.

- Đi... đi... đâu?

Đồng Ngạc Ngạc khó hiểu hỏi lại.

- Lấy quần áo.

Lăng Tư Duệ bước vào phòng tắm mặc quần áo.

5 phút sau hắn bước ra lấy chìa khóa, lại nhìn sang ai kia đang đứng như trời trồng:

- Còn không mau đi.

- À... ờ...

Đồng Ngạc Ngạc hoàn hồn, mau chóng chạy theo sau hắn.

Bước ra khỏi biệt thự Lăng gia, Đồng Ngạc Ngạc đứng một góc quan sát. Thời tiết hôm nay cũng lạnh không kém. Vài ngày nữa là sang mùa đông rồi.

Lăng Tư Duệ lái chiếc BMW màu đỏ sang trọng ra khỏi cổng. Nhìn cô, hắn lạnh lùng phun ra một câu:

- Lên xe.

- À... ờ...- cô gật gật đầu. Không ngờ là chiếc siêu xe này đẹp thật. Chắc là đắt lắm đây.

Đồng Ngạc Ngạc mở cửa sau, vừa mới định bước chân vào thì thanh âm lạnh nhạt một lần nữa vang lên:

- Ghế trước.

Gì chứ? Hắn kêu cô ngồi ghế trước sao? Aiss... Cái tên này hình như không biết suy nghĩ thì phải. Cô căn bản là không muốn ngồi cạnh hắn.

Khẽ nhúu mày, cô nói:

- Tôi là ôsin, đâu thể ngồi ngang hàng với chủ nhân mình như vậy?

- Tôi không nói lần hai.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của hắn, Đồng Ngạc Ngạc bểu môi. Cái gì mà tôi không nói lần hai. Xi.... Cô phụng phịu bước lên mở cửa xe.

- Chỗ?

- Chung cư Tịnh Na.

- Ừm

Lăng Tư Duệ lái xe đi, dáng vẻ phong trần khiến hắn càng trở nên mị hoặc.

Chung cư Tịnh Na...

Đồng Ngạc Ngạc vừa mới bước xuống xe thì đã gặp người quen.

- Cô Đồng, cô đi cùng xe với ai thế kia?

Một người phụ nữ trung niên liếc nhìn Lăng Tư Duệ ở trong xe, tò mò hỏi.

- Ồ... dạ... anh ấy là bạn đồng nghiệp của cháu...

Đồng Ngạc Ngạc cười gượng.

- Bạn đồng nghiệp của cô chắc là người trong giới thượng lưu rồi. Chiếc siêu xe này nhìn là đã biết hàng chính hãng, rất đắt đó.

Người phụ nữ nhìn chiếc xe chặc lưỡi.

- Ồ hơ hơ... dì Hà, cháu có việc bận phải đi ngay ạ!

- Khoan đã. Cô đi gì vội vậy? Tôi còn chưa nói xong mà.

Đồng Ngạc Ngạc cúi người, cười méo mó rồi tiến nhanh vào chung cư.

Lăng Tư Duệ ngồi trong xe, có chút khó chịu. Hắn không thích người khác chậm chạp như vậy.

Không gian yên tĩnh đột nhiên bị phá vỡ bằng tiếng chuông điện thoại. Lăng Tư Duệ nhấn nút, áp điện thoại vào tai:

- Chuyện gì?

Đầu dây bên kia vội vàng đáp trả:

- Lăng Tư Duệ... tôi có chuyện muốn nói!!

- Sao?

- Khương Viễn... đến ngay đi.

Lăng Tư Duệ nghe đến Khương Viễn, đôi mắt sắc bén nheo lại. Hắn lạnh lùng đáp:

- Được.

Quay đầu xe lại, Lăng Tư Duệ nhìn vào chung cư. Tròng mắt hắn ánh lên vài tia phức tạp. Hắn nhìn một lúc rồi lái xe đi, gương mặt lạnh lùng không biểu lộ cảm xúc.

Đồng Ngạc Ngạc từ thang máy đi xuống, cô nhảy tung tăng như một đứa trẻ. Hôm nay hắn thật là tốt bụng, thật là tốt bụng. Có khi nào hắn đã xăm hỏi mọi lỗi lầm mà hắn gây ra cho cô không nhỉ? Ủầy... Chắc là không đâu...

Đồng Ngạc Ngạc vội vàng bước nhanh để hắn không phải đợi. Nhưng mà... khi xuống thì không thấy hắn đâu nữa.

Cô đảo dác nhìn xung quanh, đứng chôn chân tại đó. Hắn đâu rồi? Lúc này còn nói sẽ đợi cô mà.

Mất cô hơi ửng đỏ. Thật đáng ghét. Đồng Ngạc Ngạc cô từng tuổi này rồi, lần đầu tiên bị người ta đùa giỡn như vậy?

Nếu hắn không muốn đưa cô đi làm thì có thể nói cô tự đi mà. Sao lại lừa gạt cô như vậy?

Hại cô tin hắn. Còn tưởng hắn sẽ đối tốt với cô được một lần.

Cảm giác này thật khó chịu. Nó như là bị người khác bỏ rơi vậy. Mà cũng đúng, hắn chỉ xem cô là ôsin thôi, cần gì phí sức đối tốt với cô.

Lăng Tư Duệ!!! Cô không muốn gặp lại hắn... không muốn gặp lại hắn nữa....

Đồng Ngạc Ngạc lau lau nước mắt. Cô lững thững đi đến trạm xe buýt. Mặc kệ. Trẻ thì cũng đã trẻ. Cô không quan tâm nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Góc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mã Gia Lệ???

Ở một nơi nào đó....

- Mặc lão đại... tôi qua có người đột nhập vào phòng làm việc của tôi.
- Vậy sao?
- Đúng vậy. Nhưng tôi đã để hấn chạy thoát.
- Ngu ngốc.
- Vậy.... phải làm sao?
- Ha... Ha... Ha..... Xem ra đã hành động rồi.
- Ngài... ngài... nói vậy là có ý gì?
- Mày liệu mà xử lý... Đề lộ tin tức nào... Cái mạng của mày cũng không giữ lại được.
- Vâng vâng. Tôi hiểu thưa ngài.
- Giờ thì đi đi.
- Vâng...
- Khoan đã.
- Có chuyện gì thưa ngài?
- CK thế nào?
- Tôi đã cho người bật miệng đám người đó... dùng người nhà của họ ra đe dọa. Nếu họ dám hé răng nửa lời thì người nhà của họ sẽ không toàn mạng. Vì vậy... vụ kiện lần trước... họ đã không khai ra bất kì ai có liên quan.
- Tốt. La Chính Vũ... thì sao?
- Ông ta vẫn an toàn... tuần sau ông ta sẽ trốn sang Hàn Quốc.
- Ừm. Đưa ông ta một số tiền.
- Vâng thưa ngài.
- Ừm. Đi đi.
- Vâng. Tôi xin lui ra.

Căn phòng tối tăm không có một chút ánh sáng. Người đàn ông ngồi trên ghế, gương mặt hiện rõ những nếp nhăn. Trước mặt ông là một bàn cờ có hai quân đen và trắng. Lấy tay đẩy một quân cờ lên trên, ông lạnh lùng cười nhếch mép:

- Con cờ chủ chốt cuối cùng cũng đã hành động rồi. Mã Gia Lệ... em chỉ có thể là của mình tôi.... những kẻ khác muốn lại gần em... tôi sẽ giết....như cách mà tôi đã từng làm... Ha... Ha.... Ha....

Biệt thự Cố gia....

Lăng Tư Duệ bước vào, con ngưởi sắc bén liếc nhìn ai đó.

Cố Vũ Mặc ngồi trên ghế, thong thả ăn trái cây. Nhìn thấy Lăng Tư Duệ, hấn cười cười:

- Đến rồi.
- Nói đi - hấn ngồi xuống ghế lạnh giọng.
- Từ từ. Để tôi ăn đã.

Cố Vũ Mặc cho miếng trái cây vào miệng nhai nhóp nhép.

- Nói!!

Lăng Tư Duệ quát một tiếng. Hắn thật sự rất muốn biết, ông ta có dính dáng đến vụ án năm đó hay không?

- Được rồi - anh nuốt nước miếng, nhìn thẳng vào mắt Lăng Tư Duệ- Khương Viễn... ông ta không hề cất giấu tài liệu nào có liên quan đến vụ án 15 năm trước. Tôi đã tìm rất kỹ nhưng không phát hiện ra thứ gì ngoài văn kiện của công ty.

- Chết tiệt. Sao lại không có?

- Ông ta không phải loại người dễ điều tra. Tôi còn suýt bị ông ta bắt được. Hừ...

Cố Vũ Mặc cảm phần hừ lạnh...

- Ông ta quả thật muốn che giấu.

- Đây. Rốt cuộc anh có quan hệ gì với ông ta vậy?

- Kẻ thù.

Lăng Tư Duệ lạnh lùng phun ra một câu khiến Cố Vũ Mặc nhúm mày. Nếu là kẻ thù trên thương trường thì cần gì phải điều tra kỹ như vậy? Vụ án 15 năm trước xảy ra cũng lâu rồi. Không phải hẳn nghi ngờ ông ta có liên quan?

- Anh đang nghi ngờ ông ta?

- Ừm.

- Lăng Tư Duệ... ba mẹ anh bị tai nạn không phải là do ba anh bắt cần đâm xuống vực hay sao?

- Không phải - hẳn lạnh giọng.

- Tôi đã tìm tài liệu về vụ án năm đó. Cục cảnh sát đã tìm ra được bằng chứng chứng minh vụ án năm đó chỉ là một tai nạn. Ba mẹ anh quả thật đã gặp rủi ro khi đang lái xe.

Lăng Tư Duệ im lặng. Tại sao ai cũng nghĩ đây là một tai nạn? Tại sao lại không tin suy đoán của hắn. Năm đó, ba mẹ hắn trên đường lái xe về Hòa Mây thì xảy ra tai nạn.

Khi ấy hắn chỉ mới 10 tuổi, nỗi đau mất cha mẹ càng khiến hắn trở nên nhạy cảm với mọi thứ. Hắn lúc nào cũng nhốt mình trong phòng, lúc nào cũng im lặng không nói nửa lời.

Một đứa trẻ nhỏ như vậy làm sao có thể gánh chịu được sự mất mát đó. Hắn từng có gia đình, từng có tình yêu, từng có hạnh phúc. Vậy mà... ông trời lại nhẫn tâm cướp mất đi cả thế giới của hắn.

Một đứa trẻ... một thằng nhóc... thì làm sao có thể gánh chịu được nỗi tổn thương quá lớn. Hắn rất nhớ mẹ, rất nhớ cha. Hắn nhớ những giây phút cùng nhau vui vẻ. Hắn muốn quay lại... muốn quay lại khoảng thời gian đó... Nhưng mà... Mọi thứ dường như chỉ là quá khứ....

Ngày đám tan ba mẹ, hắn không khóc. Nỗi buồn trong lòng đau đớn đến mức hắn chẳng còn giọt nước mắt nào để tuôn ra. Hắn trở nên lạnh nhạt, ít nói.

Trịnh Quang nhìn hắn như vậy thì cũng rất đau lòng. Ông đã từng nói với hắn vụ án năm đó chỉ là một tai nạn. Thế nhưng trong suy nghĩ của một đứa trẻ, hắn lại không nghĩ như vậy... Hắn thật sự cảm thấy linh cảm của hắn là đúng... Ba mẹ hắn không phải là bị tai nạn... Mà là có kẻ hãm hại....

- Đây....

Cố Vũ Mặc gọi hắn.

- Vụ án năm đó chắc chắn có vấn đề.

- Lăng Tư Duệ... đó chỉ là quá khứ, anh không nên chú tâm đến những chuyện đã qua.

- Tôi sẽ tự điều tra - hẳn lạnh lùng đáp.

Cái tên này? Hắn thật sự quá cứng đầu. Chuyện đã qua lâu như vậy, hắn cần gì phải điều tra lại. Khoan đã... vấn đề ở đây là làm sao hắn biết Khương Viễn có liên quan? Mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào?

Cố Vũ Mặc nhìn hắn, trông mắt ánh lên vài tia phức tạp:

- Anh làm sao biết được Khương Viễn có liên quan?

- Chuyện của tôi...anh không cần biết. Lăng Tư Duệ lạnh lùng đứng lên bỏ đi.

Nhưng Cố Vũ Mặc đã nắm tay hắn kéo lại:

- Khoan đã. Tôi sẽ giúp anh... Nhưng phải nói rõ với tôi mọi chuyện.

Lăng Tư Duệ cười khẩy, lạnh giọng:

- Không cần nữa. Chuyện này anh không liên quan?

Hắn nói xong thì bỏ đi.

Cố Vũ Mặc nhìn hắn bỏ đi, gương mặt rơi vào trầm tư. Chuyện này chắc chắn không đơn giản như anh nghĩ? Nhưng tại sao Lăng Tư Duệ lại không muốn nói rõ? Hắn rốt cuộc đang suy tính cái gì?

Không được. Anh không thể để hắn một mình dẫn thân vào nguy hiểm? Nhất định anh sẽ điều tra rõ chuyện này.

Công ty Âu Dương

- Thiếu gia, tôi đã điều tra thông tin về cô ta.

Thiết Vũ Hoành đưa cho Âu Dương Minh một tập tài liệu.

Lấy tay lật từng trang giấy, khòe miệng anh khẽ nhếch lên:

- Lăng Tư Duệ muốn bảo vệ một cô gái tầm thường như vậy sao? Ha... Ha... Ha... Gọi nhà báo đến đây.

- Cậu muốn nói chuyện này cho nhà báo sao?

- Đúng. Tôi muốn xem thử... Lăng Tư Duệ sẽ làm gì?

Âu Dương Minh cười nham hiểm, đôi mắt trở nên cay độc.

Thiết Vũ Hoành cung kính gật đầu, anh tiếp tục nói:

- Thiếu gia... Còn chuyện của Black Diamond... Lần này, chúng ta sẽ là người phụ trách.

- Phụ trách? - Anh nhú mày hỏi lại.

- Đúng. Bên đó đã xâm nhập vào hệ thống bảo mật của công ty Lăng Duệ. Sản phẩm lần này là dây chuyền Lavender được thiết kế từ một loại đá vô cùng quý hiếm - ngọc hồng lựu màu lam. Người đứng đầu Black Diamond đã giao phó nhiệm vụ này cho chúng ta phụ trách.

Âu Dương Minh ra vẻ trầm tư như đang suy tính một điều gì đó. Lăng Tư Duệ từ lâu đã trở thành kẻ thù của anh. Là người anh muốn đánh bại nhất trên thương trường. Thế nhưng... anh chưa một lần nào thắng được hắn. Cơ hội lần này... anh sẽ tận dụng nó cho tốt.

Âu Dương Minh cười lạnh, đôi mắt thâm sâu khó đoán:

- Được. Lần này tôi nhất định phải khiến hắn thân bại danh liệt. Ha Ha Ha...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hồi ức

Phong Quế...

Đồng Ngạc Ngạc mặt như đưa đám bước vào phòng, cô ỉu xìu nói:

- Chào buổi sáng mọi người.

Trương Hiền Mẫn nhìn thấy cô, gương mặt trở nên nghiêm nghị:

- Ngạc Ngạc, sao em lại đi trễ như vậy?

- Dạ... em xin lỗi. Lần sau em sẽ khắc phục ạ - cô cúi đầu, nói lí nhí.

- Ngạc Ngạc, quy định của công ty em cũng đã biết. Lần này chị xem như em là người mới nên không suy xét. Nếu có lần sau thì chị bắt buộc phải trừ tiền thưởng chuyên cần của em.

- Vâng... em hiểu rồi ạ. Em xin lỗi.

- Được rồi. Mau vào làm việc đi.

- Vâng.

Đồng Ngạc Ngạc ngồi vào ghế, lười biếng lấy một tập tài liệu ra xem.

Dung Vi nhìn cô như vậy, lo lắng hỏi:

- Ngạc Ngạc, cậu không sao chứ? Sáng nay cậu mệt sao?

- À... ừ...mình không sao đâu Dung Vi. Cậu làm việc tiếp đi.

- Mình nghe nói chiều nay công ty có buổi quảng cáo ở Festival Will. Bộ phận chúng ta phải phụ trách phần phát giấy quảng cáo.

Diệp Dung Vi luyên thuyên nói.

- Vậy à?

- Ừm. Chị Hiền Mẫn nói chúng ta phải mặc trang phục mascot để quảng cáo.

- Mascot??

- Đúng vậy nha.

Không phải chứ? Đó là trang phục người đội lông thú mà. Nặng như vậy làm sao cô có thể mặc được đây. Haizzzz....

Công ty Lãng Duệ

Lãng Tư Duệ lạnh lùng bước vào phòng làm việc. Hắn lật tài liệu về vụ án 15 năm trước ra xem.

Năm đó, hắn đã nghe được cuộc trò chuyện...

~~~~~

- Alo.

Lãng Tư Vũ vừa đọc tài liệu vừa nhấn nút nghe điện thoại.

- Chủ tịch, tôi có chuyện muốn nói với ngài.

- Khương Viễn sao? Cậu muốn nói gì?

- Chuyện này rất quan trọng. Ngài mau trở về Họa Mây đi.

- Vài hôm nữa tôi về rồi. Cậu có gì đến khi đó hãy nói.

- Chủ tịch...chuyện này có liên quan đến ngài và phu nhân. Tôi không thể để đến khi đó để nói.

- Cậu có thể nói ngay bây giờ.

- Chủ tịch... ngài không tin tôi sao?

Lãng Tư Vũ hơi trầm mặt. Khương Viễn là người giúp việc ở nhà ông một năm trước. Anh ta là một con người thật thà, chăm chỉ, làm việc cẩn thận. Lãng Tư Vũ vì vậy mà rất tin tưởng anh ta, giao cho anh ta một số tiền để mở một cửa tiệm nhỏ.

- Tôi tin cậu nhưng công việc ở đây tôi vẫn chưa giải quyết xong.

- Chủ tịch... chuyện này liên quan đến tính mạng của ngài và phu nhân. Xin ngài hãy tin tưởng tôi một lần.

Lăng Tư Vũ nghe đến đây, gương mặt trở nên lo lắng. Liên quan đến tính mạng của ông và Gia Lệ sao? Rốt cuộc anh ta muốn nói chuyện gì với ông?

Lăng Tư Vũ là một người nổi tiếng trong giới kinh doanh. Công ty Lăng Duệ là một tay ông gầy dựng. Bao năm qua, ông đã từng trải qua rất nhiều nguy hiểm. Kẻ thù luôn rình rập chiếc ghế Tổng giám đốc mà ông đang nắm giữ. Lần này, có lẽ cũng không ngoại lệ. Nhưng... ông không muốn Gia Lệ phải gặp nguy hiểm..

- Được. Tôi sẽ về Hòa Mỹ- Ông đáp rồi cúp điện thoại.

Mã Gia Lệ lúc này từ trong phòng đi ra. Vẻ đẹp của bà kiều sa một cách kì lạ. Gương mặt tuy đã 30 nhưng vẫn sắc sảo, đôi mắt uơn ướn ánh lên tia dịu dàng, bà hỏi:

- Tư Vũ, anh sao lại lo lắng như vậy?

Ông nhìn thấy bà, gương mặt trở nên ôn nhu:

- Gia Lệ... anh phải về Hòa Mỹ một chuyến.

- Sao lại về đó? Công việc ở đây vẫn chưa xong mà. - Bà lo lắng.

- Khương Viễn nói cậu ta có chuyện muốn nói với anh.

- Tư Vũ, chuyện này quan trọng đến mức phải gặp trực tiếp sao?

- Ừm. Em cứ ở lại đây với Duệ Nhi. Anh về đó rồi sẽ mau chóng quay trở lại.

- Tư Vũ... em muốn đi cùng anh. - Mã Gia Lệ nhìn ông, ánh mắt uơn ướn, lấp lánh như sương đêm.

- Gia Lệ... em ở lại chăm sóc cho Duệ Nhi. Anh đi rồi sẽ về ngay mà... Em đừng lo.

Lăng Tư Vũ lấy tay vỗ nhẹ vai bà trấn an. Gương mặt tuy đã ngoài 40 nhưng vẫn không giấu nổi vẻ anh tuấn.

- Duệ Nhi đã có Trịnh Quang lo rồi. Em muốn đi cùng anh.

Quả thật Mã Gia Lệ rất lo lắng. Linh tính mách bảo bà chuyến trở về lần này của Lăng Tư Vũ không an toàn. Bà thật sự muốn đi cùng ông ấy... dù có như thế nào... bà vẫn muốn đi..

- Gia Lệ... em đừng ngang bướng nữa...

- Nếu anh không cho em đi thì đừng bao giờ nhìn mặt em nữa.

- Gia Lệ.....- Lăng Tư Vũ thờ dài. Bà ấy vẫn cứng đầu như ngày nào. Cứ như vậy thử hỏi làm sao ông không cung chiêu - Được rồi. Nhưng Duệ Nhi, anh sợ nó không đồng ý.

- Em sẽ khuyên nó mà. Anh yên tâm.

Mã Gia Lệ mỉm cười dịu dàng.

Lăng Tư Duệ nấp ở cửa, nghe được cuộc điện thoại và cuộc trò chuyện của hai người, hần im lặng không đáp.

Mã Gia Lệ từ ngoài gọi vọng vào:

- Duệ Nhi, con ra đây.

Lăng Tư Duệ nghe mẹ gọi, lon ton chạy ra. Khi đó nhìn hần rất mũm mĩm, rất dễ thương. Gương mặt trẻ con bùng ra sữa trắng mịn màng. Đôi mắt to tròn ngây thơ chớp chớp.

- Mẹ! Ba mẹ định đi đâu sao?

Mã Gia Lệ nhìn con trai, đáy mắt mui phần ôn nhu. Bà lấy tay xoa đầu hần, nở nụ cười ấm áp:

- Duệ Nhi. Lần này ba mẹ có công việc nên phải về biệt thự ở Hòa Mỹ. Con ở lại đây với Trịnh Quang có được không?

Đứa trẻ nhỏ ngây thơ lắc lắc đầu, đôi má hồng phụng phịu:

- Duệ Nhi không muốn ở lại đây. Duệ Nhi muốn đi theo ba mẹ.

Mã Gia Lệ nhìn về mặt nhõng nhẽo của con trai, cung chiều ôm hấn vào lòng. Bà biết chuyến đi này không đơn giản. Kẻ thù có thể gây nguy hiểm cho gia đình bà bất cứ lúc nào. Vì vậy, bà không thể để Lăng Tư Duệ theo cùng.

- Duệ Nhi, không được cãi bướng. Con phải nghe lời Trịnh Quang, đừng quậy phá làm phật lòng ông ấy.

Lăng Tư Vũ lúc này thôi làm việc, ông âu yếm nhìn Lăng Tư Duệ, chất giọng trầm trầm cất lên:

- Duệ Nhi. Con có muốn làm một đứa trẻ ngoan không?

Lăng Tư Duệ buông mẹ ra, nhìn ba ngây ngốc. Giương mặt bầu bĩnh gật gật.

- Vậy con phải ngoan. Phải ở đây đợi ba mẹ trở về. Có biết không?

- Dạ... Duệ Nhi nghe lời ba mẹ. Duệ Nhi ngoan. Duệ Nhi sẽ không quậy phá. Duệ Nhi đợi ba mẹ trở về.

Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của hấn, Lăng Tư Vũ và Mã Gia Lệ hài lòng ôm hấn vào lòng.

Giây phút ấy, Lăng Tư Duệ không hề biết hấn sẽ mãi mãi không thể gặp lại ba mẹ... mãi mãi... không được nhìn thấy họ....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hệ thống bảo mật

Cắt đứt dòng suy nghĩ của chính mình, Lăng Tư Duệ ngã người ra ghế. Hấn nhắm hờ mắt, đáng vẻ rất mệt mỏi.

Ánh mắt của mẹ hấn năm đó thật sự khiến hấn đau lòng. Nó rất dịu dàng, rất ấm áp... nhưng tại sao... khi đó hấn lại không nhận ra được sự bất an... Tại sao...

"Cốc... Cốc...."

Tiếng gõ cửa vang lên khiến hấn nhú mày. Miễn cưỡng nhếch môi, hấn lạnh lùng đáp một tiếng:

- Vào đi.

Trạch Kha được hấn cho phép, mở cửa đi vào. Anh cung kính nói:

- Thiếu gia... Tô tiểu thư muốn gặp ngài... Cô ấy đang ở ngoài đại sảnh.

- Bảo cô ta về đi - giọng nói sắc lạnh mang theo sự chán ghét.

- Thiếu gia... Cô ấy nói muốn bàn bạc về chuyện hợp tác.

- Hợp tác?

- Vâng.

- Cho cô ta vào.

Trạch Kha gật đầu, cúi người đi ra ngoài....

5 phút sau...

Tô Diễm Hình thân ảnh uyển chuyển bước vào. Cô ta mặc bộ váy cúp ngực để lộ vòng một quyến rũ.

Nhìn thấy Lăng Tư Duệ, cô ta e thẹn cười mỉm, cất giọng nói nhẹ nhàng:

- Chào anh.

- Ừm - hấn lãnh đạm.

Tô Diễm Hình đợi một lúc mà không thấy hấn mời cô ngồi, gương mặt ánh lên tia khó chịu:

- Tôi có thể ngồi chứ?

- Ừm - hấn không nhìn cô, đáp.

Cô bực bội ngồi xuống. Hấn sao có thể nào không quan tâm đến cô? Nhìn cô vốn dĩ rất có sức hút mà.

- Lần này tôi đến đây là muốn hợp tác với anh về dự án thời trang mùa đông.

- Tôi đã xem qua dự án.

- Vậy anh thấy thế nào?

- Đề nghị không tôi.

Tô Diễm Hình nghe hấn nói, vẻ mặt tỏ ra mừng rỡ. Nếu lần này hấn đồng ý hợp tác với cô, cô sẽ có nhiều thời gian để tiếp cận hấn. Cô không tin là cô không khiến hấn thích cô.

Nhoèn miệng cười, cô nhìn hấn nói tiếp:

- Vậy... anh đồng ý không?

Lăng Tư Duệ trầm tư suy nghĩ. Dự án lần này quả không tồi. Nếu hấn chấp nhận, Lăng Duệ sẽ tiến dần vào thị trường thời trang. Cơ hội tốt như vậy, hấn làm sao có thể bỏ lỡ. Chỉ là... nhìn cô ta... hấn có chút chán ghét.

Dùng cách này để tiếp cận hấn, cô ta quả là không tầm thường. - hấn nghĩ rồi cười nhếch mép -

- Được.

Tô Diễm Hình nhận được câu trả lời, vui sướng cười mím một cái. Cô ta lấy bản hợp đồng ra để Lăng Tư Duệ kí tên.

Hấn nhìn bản hợp đồng, cẩn thận đọc từng chữ rồi kí vào. Bản tính cẩn thận đã in sâu vào tâm trí của hấn.

Tô Diễm Hình vui vẻ cầm lấy bản hợp đồng đã có chữ kí của hấn, nhẹ giọng:

- Tạm biệt anh. Mong chúng ta hợp tác vui vẻ.

Cô nói xong thì đứng lên rồi đi. Trước khi đi cô còn lưu luyến nhìn Lăng Tư Duệ. Nhưng mà hấn chẳng mấy may quan tâm đến cô, chỉ lạnh lùng nói một câu:

- Trạch Kha... tiễn khách.

Sau khi Tô Diễm Hình rời đi thì căn phòng rơi vào im lặng. Lăng Tư Duệ rót một tách trà nóng, nhấp một ngụm. Thứ chất lỏng ấm nóng trôi xuống cổ họng khiến hấn trở nên dễ chịu.

Giây phút này, hấn đột ngột nhớ đến Đồng Ngạc Ngạc. Không biết nữ nhân ngu ngốc đó như thế nào rồi?

Lấy điện thoại ở trên bàn, hấn nhấn số gọi cho cô.

~~~~~

Đồng Ngạc Ngạc đang lười biếng nằm ườn ra bàn, nghe tiếng chuông điện thoại thì giật phắt dậy.

Nhìn dãy số trên màn hình có chút quen mắt, cô nhíu mày.

Đây là số của ai nhỉ? Nhìn quen quen mà cô không nhớ ra được. Haizzzz... Khô thân nào cá vàng.

Lười nhác nhác điện thoại, cô cất giọng náo nê:

- A...lô ~

Đầu dây bên kia đáp.

- Tôi đây.

- Tôi? Tôi là ai? Lão nương tôi không quen biết mấy người, lộn số rồi - cô bực bội.

Lăng Tư Duệ bên kia đen mặt. Mới xa hán nửa ngày thôi mà đã quên luôn giọng nói của hán rồi sao? Đồng Ngạc Ngạc... Cô được lắm.

- Tôi cho cô nói lại - hán nén giọng.

- Nói lại cái con khi? Mấy người rảnh rồi quá không có gì làm hay sao? Trưa trời trưa thật, nắng nóng muốn nứt da nứt thịt, rảnh rồi quá không có gì làm thì đi ra ngoài đường mà phơi nắng. Định gọi điện dụ dỗ con gái nhà lành sao? Hơ... Đừng có mơ. Bà đây không phải loại người dễ dụ đâu nhá. Biết điều thì mau biến đi. - Đồng Ngạc Ngạc chưa gì đã mắng xối xả.

Lăng Tư Duệ lúc này cố nén giận, xung quanh hán không ngừng toát ra hàn khí lạnh lẽo. Hán nhếch môi, âm thanh sắc bén như muốn nuốt chửng người khác:

- Đồng Ngạc Ngạc. Còn không nhận ra tôi?

Nghe giọng nói hắc ám của Lăng Tư Duệ, Đồng Ngạc Ngạc thộn mặt ra. Không... không... lý nào lại là hán... Tại sao lại gọi điện thoại cho cô chứ? Lúc sáng hán đối xử với cô như vậy còn chưa đủ sao? Còn muốn gây chuyện gì nữa đây... Hán hại cô thế thâm như vậy... cô một phút cũng không muốn gặp lại hán.

Nghĩ thế nào, Đồng Ngạc Ngạc không thèm đáp, cô cúp máy cái rụp. Cơ thể lười biếng nằm dài xuống bàn làm việc.

Chưa được 30 giây thỏa mãn, điện thoại lại một lần nữa vang lên. Đồng Ngạc Ngạc ức chế đập máy, tỏ ra bực bội.

~~~~~

Lăng Tư Duệ bị cô đập máy hai lần, gân xanh như nổi lên. Hán bóp chặt điện thoại như khiến nó muốn nát thành từng mảnh vụn. Khóe miệng khẽ nhếch lên hừ lạnh:

"Đồng Ngạc Ngạc - tôi không để yên cho cô đâu"

Định nhấn nút gọi thêm một lần nữa thì Trạch Kha từng ngoài lo lắng chạy vào. Nhìn vẻ mặt lo lắng của anh, Lăng Tư Duệ lạnh giọng:

- Có chuyện gì?

- Thiếu gia... nguy rồi. Hệ thống bảo mật của công ty bị xâm nhập. Một vài thông tin mật đã bị rò rỉ - Trạch Kha vừa nói vừa không ngừng lau mồ hôi.

- Khốn khiếp. Là ai xâm nhập?

Hán tức giận chửi thề một tiếng, con ngươi sắc bén muốn thiêu đốt mọi thứ.

- Người của ta vẫn đang điều tra. Hiện tại vẫn chưa xác định.

- Xâm nhập được vào hệ thống bảo mật của Lăng Duệ, người này rốt cuộc là ai?

Đúng vậy. Hệ thống bảo mật của hán được dàn dựng rất phức tạp. Đa số tất cả đều dùng mật mã đặc biệt và dấu vân tay. Muốn xâm nhập, hacker thông thường cũng không có đủ trình độ. Rốt cuộc ai có thể có năng lực đó?

- Đi.

Lăng Tư Duệ lạnh lùng nói, đút tay vào túi quần đi trước.

Trạch Kha hiểu ý vội vàng đi theo sau.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này vẫn lười biếng không thể ngóc đầu dậy nổi. Tiếng chuông điện thoại một lần nữa reo lên khiến cô một phát muốn ném nó vào thùng rác.

Cô khó chịu nhấc máy, lạnh giọng:

- Đây tên đáng ghét. Anh đừng có gọi nữa. Để tôi yên.

Trước lời nói lớn tiếng của cô, đầu dây bên kia dịu dàng đáp:

- Ngạc Ngạc... là mẹ đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kẻ đứng sau rốt cuộc là ai?

Mẹ... Mẹ... sao? - Cô ngớ người, lắp bắp.

- Con đang mừng ai vậy? - Lạc Thanh Yên dịu giọng hỏi.

- Không... không... có...ai... ạ!

- Ở trên đó có tốt không? Con dạo này ăn uống như thế nào? Có hay bị cảm lạnh không?

Bà tuôn ra một tràng lo lắng. Gương mặt phúc hậu ôn nhu kì lạ.

Đồng Ngạc Ngạc nghe giọng nói của mẹ mình, cô rung rung nước mắt sắp khóc. Đã lâu rồi cô không gọi cho mẹ. Dạo này không biết bà ấy như thế nào?

- Mẹ... con... ở đây vẫn tốt - cô nghèn nghẹn nói.

- Ngạc Ngạc... con khóc sao?

- Không ạ! Con nhớ mẹ..

- Ngoan. Ba mẹ ở đây cũng rất nhớ con. À mà.. khi nào thì con về nhà. - Lạc Thanh Yên nhẹ giọng hỏi.

- Con... - Ngạc Ngạc suy nghĩ.

Hiện tại cô không có thời gian rảnh. Công việc ở đây vẫn đang tiến triển tốt. Nếu muốn về nhà thì phải đợi đến dịp Tết.

- Mẹ chắc Tết con mới về nhà được. Mẹ với ba đừng buồn nha... Hai người nhớ giữ gìn sức khỏe đừng để bị cảm vặt.- Cô nhắc nhở.

- Vậy à... như thế thì lâu quá. Bây giờ chỉ mới là tháng 11 - bà nói giọng buồn buồn.

- Mẹ...nếu rảnh con sẽ sắp xếp để về mà. Mẹ đừng lo. À mà tiền lương tháng này con sẽ gửi về cho ba mẹ một nửa - Cô trấn an mẹ mình.

- Không cần đâu. Ba mẹ ở đây đã có một khoản thu nhập ổn định. Nếu con có thiếu thứ gì thì nói với mẹ.

- Mẹ... "Ngạc Ngạc "- giọng của Hiền Mẫn cất lên.

Đồng Ngạc Ngạc nghe Hiền Mẫn gọi, vội vàng nói với Lạc Thanh Yên:

- Lần sau con sẽ gọi cho mẹ. Bây giờ con có việc.

Lạc Thanh Yên chưa kịp nói gì thì cô đã tắt máy. Xem ra con gái của bà thật sự rất bận. Tội nghiệp con bé.

Bà thở dài, gương mặt ánh lên tia lo lắng. Bà còn có chuyện muốn hỏi....

Coffee House...

Tổng Nhất Hàn ngồi nhâm nhi tách cà phê, về mặt ánh lên tia buồn chán. Không biết bây giờ cô ta đang làm gì nhỉ?

Ứng Đại Siêu nhìn về mặt đầm chiêu của anh, phá lên cười:

- A... Ha.... Ha.... Ha... Tổng thiếu gia đang tương tư sao?

Tổng Nhất Hàn nhìn tên con trai không giữ hình tượng cười khanh khách kể bên, đen mặt. Nghĩ sao mà anh đang tương tư? Chỉ là hiện tại có chút....

- Không - anh lạnh lùng đáp.

- Ở thì không có. Mà cái cô phục vụ kia xem ra cũng có chút thú vị nhỉ? Mình để ý cô ta rồi.

Ứng Đại Siêu nhân cơ hội chọc tức anh. Gương mặt lộ rõ vẻ gian xảo.

- Cậu dám???- Tống Nhất Hàn gằn giọng. Anh thật muốn một tay bóp chết người trước mặt.

- Ha ha ha... Thấy chưa. Cậu rõ ràng là thích người ta như vậy...còn nói là không tương tư.

- Minh... Ừm.

Tống Nhất Hàn đuối lý "ừm" một tiếng. Thích cô ta thì sao đây? Cô ta căn bản là không để ý đến anh. Anh thở dài, uể oải uống một ngụm cà phê. Vị đắng tan trong đầu lưỡi khiến anh nhăn mày.

Ứng Đại Siêu ngồi kế bên, tặc lưỡi. Tống thiếu gia một thời đào hoa oanh liệt lại có ngày phải lòng một nữ nhân sao? Chuyện này quả là khó tin nha.

- Cậu định làm sao đây?

- Sao là sao?

- Ừm... đại loại như là tiếp cận cô ấy.

Ứng Đại Siêu nhìn anh, khóe môi khẽ cong lên.

Tiếp cận gì chứ? Cô ta chính là loại người vô cảm có mắt như mù. Tống Nhất Hàn anh đẹp trai ngồi ngồi thế kia. Dẫu không phải là siêu sao thì cũng là cực phẩm nam nhân. Vậy mà cô ta lại chẳng thèm để ý.

- Hừ... Cô ta chính là loại người không dễ tiếp cận- anh nói giọng buồn bực.

- À à thì ra là vậy. Lãng thiếu gia cũng có lúc phải đau đầu vì một cô gái ha ha ha..

Ứng Đại Siêu cười sáng khoáy đến ngoác cả mồm. Anh không may may để ý đến vẻ mặt tràn ngập nộ khí của ai kia.

Tống Nhất Hàn hừ nhẹ một cái, gằn giọng:

- Ứng Đại Siêu...nếu cậu muốn chết thì cứ tiếp tục cười.

Ứng Đại Siêu hiểu ý, cố nén cười. Anh nghiêm mặt trở lại:

- Thiếu gia à... cậu mà không nhanh tay thì thua tên Lãng Tử Duệ kia đó.

- Lãng Tử Duệ? - Tống Nhất Hàn cau mày hỏi lại.

- Đúng vậy. Cậu không nhìn thấy cách hắn bảo vệ cô ta ở buổi tiệc sao? Rõ ràng là có ý gì đó.

Ý gì là ý gì? Tống Nhất Hàn anh thật sự không hiểu. Lãng Tử Duệ chính là một tảng băng không cảm xúc... Nói hắn để ý nữ nhân ngu ngốc kia thì không thể nào....

- Cậu đừng có mà suy diễn lung tung. Anh ta chẳng qua là thấy chuyện bất bình nên ra tay tương trợ thôi. - Tống Nhất Hàn phân bua.

- Thiếu gia à... Cậu đừng có để cái tủ lạnh đó che mắt. Hắn ta nghĩ gì cậu làm sao biết được.

- Minh không tin đâu. Minh có việc nên đi trước đây. Tạm biệt cậu.

Tống Nhất Hàn nói rồi đứng lên rời đi. Trước khi đi còn không quên vẫy tay với Ứng Đại Siêu.

Nhìn thấy anh rời đi, Ứng Đại Siêu cau mày hét lên:

- Cậu... còn chưa trả tiền.

- Không phải cậu nói sẽ chuộc lỗi với mình sao? Mau trả tiền đi. Bye bye...

Ứng Đại Siêu nhìn bóng anh khuất dần, buồn bực lắm bậm.

"Tống Nhất Hàn đáng ghét, không nghe lời anh đi... Có ngày bị nâng tay trên thì đừng có oán trách".

Lãng Duệ....

- Lãng Tổng, thông tin của chúng ta đã bị rò rỉ không ít. Hiện tại tôi vẫn đang điều tra - Hoắc Kỳ Thiên vừa nói vừa chú ý nhìn sắc mặt của Lãng Tử Duệ.

Nhiệt độ trong căn phòng đang giảm dần do người nào đó không ngừng tỏa ra hàn khí.

Lăng Tư Duệ một mặt lạnh tanh, đôi mắt sắc bén như muốn nuốt chửng con mồi, khóe miệng hằn nếp máy:

- Các người làm việc như vậy sao?

Hoắc Kỳ Thiên biết hấn đang tức giận nên không dám làm phật ý. Anh nhìn màn hình máy tính trong phòng bảo mật, vội giải thích:

- Lăng Tổng... chuyện này nằm ngoài dự đoán của chúng tôi. Rõ ràng chúng tôi đã ngăn chặn thông tin bằng một phần mềm mới có cấu trúc vô cùng phức tạp. Phần mềm chỉ được mở khi có dấu vân tay của ngài. Ngoài ra mọi mặt khẩu đều không có cơ hội xâm nhập. Không hiểu nguyên nhân tại sao họ có thể xâm nhập vào được?

- Thiếu gia, nếu không có vân tay của ngài thì tuyệt đối không thể đăng nhập vào hệ thống bảo mật - Trạch Kha cũng lo lắng nói.

Lăng Tư Duệ trầm mặt. Kẻ thù của hấn ngoài kia không ít. Nếu người ta đã muốn đánh bại hấn thì sẽ không khách khí mà dùng mọi thủ đoạn tàn độc.

Nghĩ đến đây, hấn lạnh giọng:

- Kỳ Thiên... Khôi phục hệ thống bảo mật, ngăn chặn thông tin bị rò rỉ, điều tra người làm ra chuyện này.

- Rõ thưa ngài - Hoắc Kỳ Thiên cúi đầu, ánh mắt nhìn hấn như muốn nói "hãy tin tưởng ở tôi".

- Trạch Kha- hấn gọi.

- Vâng.

- Cho người canh phòng căn mật ngọc hồng lựu màu lam. Không được xảy ra sai sót.

- Tôi đã hiểu.

Lăng Tư Duệ nói xong thì nhanh chóng rời đi. Nếu hấn đoán không lầm thì kẻ thù lần này chắc chắn là đang nhắm đến sản phẩm mới của công ty hấn. Xét về yếu tố này, Tổng Nhất Hàn chắc chắn là không có khả năng. Vậy... kẻ đứng sau chuyện này là ai??

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc*, Tôi Thích Em được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Mái tóc đặc biệt

Phong Quế...

Đồng Ngạc Ngạc chán nản in giấy quảng cáo. Gương mặt cô như đưa đám.

Mới đây mà sắp đến chiều rồi. Cô không muốn phải mặc mấy bộ quần áo mascot gì đó đó đâu. Thật là bức chết mắt.

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của cô, Diệp Dung Vi đi đến vỗ vai cô một cái động viên:

- Đây...cậu đừng có mà bí xị như vậy. 8h tối mới tổ chức buổi quảng cáo. Vì vậy chiều nay chúng ta vẫn sẽ được về sớm, không cần lo đói bụng đâu.

- Thật không? - cô ngạc nhiên hỏi lại.

- Thật. Chị Hiền Mẫn nói 7h tối chúng ta mới có mặt tại đó.

Đồng Ngạc Ngạc như không tin vào tai mình. Oa... Oa... Oa... Thật là thích. Cô còn tưởng rằng không có thời gian nghỉ ngơi. Lát nữa cô phải rù Từ Hạ đi ăn mới được.

- Hìhì cảm ơn cậu đã nói mình biết nha.

- Không có gì nha~ cậu làm nhanh đi rồi về.

Đồng Ngạc Ngạc gật đầu, gương mặt không giấu nổi sự vui vẻ.

5h chiều...

Đồng Ngạc Ngạc nhảy chân sáo ra khỏi công ty. Cô lấy điện thoại ra gọi cho Tử Hạ:

- Ái khanh à, mau xuống đây chờ ta đi ăn.
- Ngạc Phi nường nường, công việc của ta vẫn còn đây này. Người đi ăn trước đi không cần đợi ta.
- Sao vậy? Cậu không được phép về sớm á?
- Đúng vậy. Phòng quảng cáo của cậu được về sớm là đúng rồi. Phòng thiết kế của mình vẫn đang tìm cách bày trí sản phẩm ở Festival Will.
- Vậy mình đi ăn một mình đây. Tạm biệt cậu. _ cô tủi thân đáp.
- Thôi được rồi mà. Lần sau mình đi ăn cùng cậu, giờ mình có việc rồi. Tạm biệt nha.
- Ừm tạm biệt.

Đồng Ngạc Ngạc cúp máy, thở dài một hơi. Tưởng hôm nay được đi ăn cùng Tử Hạ... vậy mà...

Haizzzz.... Thôi thì cô đi ăn một mình vậy...

Đồng Ngạc Ngạc đi xe buýt về nhà thay quần áo rồi chuẩn bị đi ăn. Vừa mới bước ra khỏi chung cư thì điện thoại cô kêu inh ỏi. Cô nhìn dây số lạ hoắc trên màn hình, linh cảm không an tâm đột nhiên trời dậy.

Đây không phải là số của tên atula chứ? - cô ngây ngốc nhìn dây số một hồi lâu rồi tắt điện thoại - Mặc kệ. Phòng bệnh còn hơn chữa bệnh.

Vừa bước được vài bước thì điện thoại lại reo lên. Rốt cuộc là ai gọi cô chứ? Người ta nói trời đánh còn tránh bữa ăn. Vậy mà tên đáng ghét này lại ngang nhiên ngăn cản con đường ăn uống của cô. Aisssss thật là bức mình.

Đồng Ngạc Ngạc bực bội áp điện thoại vào tai, quát:

- Tên điên nào phá bà vậy hả?

Đầu dây bên kia nghe tiếng quát của cô, hừ lạnh:

- Tên điên mà cô nói là TÔNG NHẤT HÀN đây.

Giọng nói la sát của Tông Nhất Hàn khiến cô nhũn mảy, để điện thoại cách xa tai một khoảng. Cô oan ức hét lại:

- Anh làm gì mà hét vào tai tôi như vậy hả? Tôi không có điếc.
- Hơ... Cô còn dám mạnh miệng?
- Anh gọi tôi làm gì? Sao biết số tôi mà gọi?
- Muốn biết thì sẽ biết. Cô nghĩ tôi là ai chứ?
- Anh là khách hàng đặt nhiều kem trắng da nhất từ trước đến giờ mà tôi biết. _ cô cố nén cười nói.
- Đồng Ngạc Ngạc!! Cô im miệng cho tôi. _ anh gằn giọng, gương mặt đã đen đi vài phần.
- Tôi không có thời gian nói chuyện với anh. Đi ăn đây.
- Khoan đã. Tôi cũng muốn đi ăn.
- Thì đi đi. Nói tôi làm gì? _ cô dừng dừng đáp.
- Đi cùng không? _ Tông Nhất Hàn dịu giọng.

Đi...đi... cùng sao? Anh ta hôm nay không mắc bệnh thần kinh chứ? Tự nhiên lại mời cô đi ăn cùng? A... Chắc là muốn ăn chùa rồi nhờ cô trả tiền đây mà... Xi... Đừng có nghĩ cô dễ dụ...

Đồng Ngạc Ngạc tự suy diễn rồi tự cho ra kết luận:

- Tôi không ngu ngốc bị anh lừa đâu. Định ăn xong rồi bắt tôi trả tiền chứ gì? Đừng... có.... mơ... _ cô gằn từng chữ.

Đầu dây bên kia, Tổng Nhất Hàn thật sự muốn đập đầu. Nữ nhân này rốt cuộc là nghĩ cái gì vậy? Đại thiếu gia như anh mà phải để một cô gái trả tiền sao?

Tổng Nhất Hàn lạnh giọng, con người màu nâu sẫm nhọn như muốn đâm xuyên cô:

- Tôi mời.

- Hà? _cô ngớ người, há hốc mồm ngạc nhiên.

- Hà cái gì? Đến nhà hàng Lavender Story, đường số 2 Thiêm Tây.

- Ồ... - Đồng Ngạc Ngạc vô thức gật đầu.

Tên này chắc là mắc bệnh thật rồi. Mặc kệ. Cô được ăn chùa chính là một điểm phúc. Ôhôô... Không phải lấy tiền túi ra thật là thích.

6h- Lavender Story

Đồng Ngạc Ngạc hiên ngang đi vào, gương mặt khá ái tuơi như hoa. Cô vừa vào đã nhìn thấy Tổng Nhất Hàn. Anh ta mặc trên người bộ vest đen nam tính, tóc vuốt lên trông thật ngầu.

Nhìn thấy cô, anh chỉ đáp một câu:

- Lại đây.

Đồng Ngạc Ngạc bước đến, tự nhiên kéo ghế ra ngồi. Ngay ngốc nhìn anh không chớp mắt.

- Tôi đẹp vậy sao? _ Lấy tay hươu hươu trước mặt cô, khoe miệng anh khê cong lên.

- À... ừm.... không phải. _cô thôi nhìn, khê tùm tùm cười.

- Gì vậy? Cô cười cái gì?

- Không. Tôi nhìn tóc anh giống cái bàn chải đánh răng mấy tháng rồi chưa thay của tôi. Ha ha ha...

Đồng Ngạc Ngạc không để ý hình tượng mà cười lớn.

Tổng Nhất Hàn nghe cô phán một câu...anh như từ thiên đàng rơi xuống mười tám tầng địa ngục. Gương mặt tràn ngập hắc tuyến nhìn cô:

- Cô câm miệng.

Đồng Ngạc Ngạc ngậm miệng lại, cả người vì cố nén cười mà run run, gương mặt đỏ lên.

Nhìn cô như vậy, anh thật sự bức bối. Đem anh ra làm trò cười vui vậy sao? Aissss....

- Cô còn cười nữa thì tự trả tiền.

Ể... Nói gì vậy chứ? Rõ ràng là anh ta nói sẽ mời cô. Vậy mà... cô chỉ cười có vài tiếng đã bắt cô tự trả tiền. Đúng là loại người dễ thay đổi. Được rồi. Không cười thì không cười.

Đồng Ngạc Ngạc hắng giọng, nói vào chủ đề chính:

- Ăn thôi.

- Ừm _ anh chỉ lạnh lùng đáp.

- Phục vụ. _ cô oang oang.

- Vâng quý khách dùng món gì?

- À... *nhìn menu* cho tôi 2 hoành thánh tôm thịt, 2 đậu hũ Tứ Xuyên, 2 súp hải sản cay, 2 thịt bò nướng Tứ Xuyên, 2 bào ngư xào nấm. Tạm thời bao nhiêu đó. _cô gấp menu lại, cười cười nhìn người phục vụ.

Người phục vụ vừa viết vừa lau mồ hôi. Cô gái này thật là... Không biết có ăn hết hay không mà gọi nhiều như vậy nhỉ?

- Xin quý khách đợi tôi vài phút.

- Cứ tự nhiên cứ tự nhiên. _ Đồng Ngạc Ngạc xua xua tay, điệu bộ trông rất buồn cười.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Cứ tự nhiên cái gì chứ? Nữ nhân này đúng là không hiểu rõ vấn đề mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Duẩn Mặc Nghiễm - đối thủ

- Bếp trưởng, cho 2 hoành thánh tôm thịt, 2 đậu hũ Tứ Xuyên, 2 súp hải sản cay, 2 thịt bò nướng Tứ Xuyên, 2 bảo ngư xào nấm. _ Tiểu Nhu vừa nói vừa chăm chú nhìn sắc mặt của Duẩn Mặc Nghiễm.

Duẩn Mặc Nghiễm nghe xong, chỉ khẽ cười. Vị khách này khiến cậu nhớ đến một người nha~

- Được rồi.

Tiểu Nhu nhìn thấy nụ cười nhẹ của cậu, không khỏi há hốc mồm. Người ta gọi nhiều món như vậy mà bếp trưởng không ngạc nhiên sao? Thật là kì lạ nha.

- Bếp trưởng, anh không ngạc nhiên khi người ta gọi nhiều món vậy sao? _ Tiểu Nhu thắc mắc.

Khoé môi cậu khẽ nhếch lên, đáy mắt như hiện ra ý cười:

- Anh đã từng có một người bạn như vậy.

Đúng vậy nha. Ngày trước, khi đi ăn cùng Đồng Ngạc Ngạc, cô lúc nào cũng gọi một bàn toàn thức ăn. Cậu nói là gọi ít thôi vì sợ sẽ ăn không hết. Nhưng mà với cái tính ham ăn kia, cô vỗ ngực tuyên bố "Mình sẽ ăn hết đồ ăn này cho cậu coi". Thật sự nhìn vẻ mặt của cô khi đó rất buồn cười. Hai gò má bầu bĩnh thật khiến cậu muốn捏 một cái.

Hồi tưởng lại dòng kí ức, Duẩn Mặc Nghiễm cảm thấy có chút tò mò về vị khách đó.

Ở chỗ Ngạc Ngạc...

Sau khi gọi món xong, cô ngồi chống tay lên cằm. Nhìn vẻ mặt sắp đối chết của cô, Tổng Nhất Hàn cười nhẹ một cái:

- Cô đối đến vậy sao?

Nghe giọng nói vo ve của ai kia bên tai, cô lười biếng liếc mắt lên nhìn:

- Đương nhiên là đối. Tôi làm việc cả ngày, đâu có thời gian rảnh thoa kem trắng da như anh. _ cô đá xoáy.

Tức chết mất? Nữ nhân này, không mở miệng thì thôi... Mở miệng ra lại khiến anh muốn bóp chết cô.

Tổng Nhất Hàn gờm gờm nhìn cô, hừ lạnh:

- Ai nói cô là tôi thoa kem trắng da?

- Anh mua cả tá kem trắng da ở chỗ tôi, không dùng thì đem đi bỏ à?

- Tôi phát cho nhân viên trong công ty. Không được sao?

- Ừm

Tổng Nhất Hàn nhìn cô, tức đến mức đen mặt. Làm sao trên đời lại có loại phụ nữ như cô ta? Ngồi cạnh một mỹ nam tuyệt sắc như anh mà cô ta không động lòng sao? Ít ra cũng phải chú ý đến anh một xíu chứ.

Đang nghĩ vẩn vơ thì một giọng nói cất lên:

- Thức ăn của quý khách đây.

Đồng Ngạc Ngạc nghe giọng nói có chút quen thuộc, ngẩng mặt lên nhìn.

Đuẩn Mặc Nghiễm chạm phải mắt cô, khoe miệng khẽ cong lên một nụ cười dịu dàng:

- Ngạc Ngạc, chào cậu.

Cô há hốc mồm, kinh ngạc lắp bắp:

- Nghiễm Nghiễm... sao... sao... cậu ở đây?

- Mình là bếp trưởng ở nhà hàng này _ cậu nháy mắt với cô.

Tổng Nhất Hàn nhìn hai người tình tứ, đáy mắt dâng lên một cỗ ghen tức. Gì đây? Hai người họ định đóng phim tình cảm trước mặt anh sao? Anh đến đây để ăn không phải để coi phim tình cảm Hàn Quốc. Hừ...

- Có thức ăn rồi thì ăn đi. Cô lăm chuyện như vậy làm gì?

Đồng Ngạc Ngạc vì câu nói đó mà quay sang lườm anh:

- Để tôi nói chuyện.

Đuẩn Mặc Nghiễm nhìn hai người, chỉ cười nhẹ một cái:

- Cậu dùng bữa ngon miệng nha. Mình vào trong có tí việc.

- Khoan đã. Cậu ngồi xuống đây ăn cùng mình đi.

Đuẩn Mặc Nghiễm xoay người rồi đi thì cô nắm tay cậu kéo lại.

Nhìn tay cô đặt trên tay của chàng trai kia, Tổng Nhất Hàn đen mặt. Nữ nhân đáng chết, anh ngồi đây mà cô ta xem anh như không tồn tại sao?

- Anh ta đã nói là có việc. Cô cần gì nú nịu kéo kéo như vậy? Không thấy cô đang gây ra phiền phức cho người ta sao?

- Đây tôi đâu có nhờ anh xen vào chuyện của tôi? _ cô nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn.

Đuẩn Mặc Nghiễm nhìn gương mặt nổi cáu của Tổng Nhất Hàn, khoe miệng khẽ cong lên:

- Ngạc Ngạc, cậu mau dùng bữa đi. Khi khác mình mời cậu đi ăn.

- Được rồi. Cậu hứa thì phải giữ lời đó. Tạm biệt _ cô xụ mặt.

Đuẩn Mặc Nghiễm nhìn cô phụng phịu, phì cười:

- Được rồi. Được rồi. Mình giữ lời.

Nói xong thì cậu rời đi. Trước khi đi cậu còn gật đầu nhìn Tổng Nhất Hàn như thể hiện ý chào.

Với phép lịch sự của Đuẩn Mặc Nghiễm, Tổng Nhất Hàn anh cao ngạo không thèm đáp lại. Dung mạo của anh ta cũng đẹp đó. Nhưng làm sao mà đẹp bằng anh chứ? Đồng Ngạc Ngạc... mắt cô chính là có vấn đề rồi.

Quay mặt sang nhìn cô, anh khẽ hừ lạnh. Mới lúc nãy còn nắm nắm, kéo kéo... Vậy mà bây giờ đã ăn như bị bỏ đói mấy ngàn năm. Đúng là.....

- Đây... anh ta là ai vậy? _ Tổng Nhất Hàn buồn bực hỏi.

Đồng Ngạc Ngạc đang ăn, nghe anh hỏi về Đuẩn Mặc Nghiễm thì im lặng không thèm đáp.

- Cô còn dám không trả lời? _ anh đen mặt, hơi lớn tiếng.

Đồng Ngạc Ngạc nuốt thức ăn xuống bụng, ưỡn khuỷu nhìn anh, giả vờ chấm chấm nước mắt:

- Anh làm gì mà lớn tiếng với tôi như vậy hả? Không thấy là tôi đang ăn sao?

- Tôi hỏi anh ta là ai? _ anh mất kiên nhẫn hỏi lại.

- Ừm... bạn tôi. _ cô đáp, cúi mặt xuống tiếp tục ăn.

- Ừm

Bạn mà gọi tên thân thiết như vậy sao? Cái gì mà Nghiễm Nghiễm chứ? Thật muốn nôn.

Tổng Nhất Hàn khinh bỉ nhìn cô, lạnh lùng nói:

- Bạn mà gọi nhau thân thiết vậy sao?

- Thì sao chứ? Liên quan gì tới anh?

Cô lườm anh một cái muốn bóng da.

- Hay cô gọi tôi là Hàn Hàn đi. _Tổng Nhất Hàn đột ngột phun ra một câu khiến Đồng Ngạc Ngạc sặc thức ăn.

Cô ho sặc sụa, mặt đỏ lên như gấc.

Nhìn thấy cô như vậy, Tổng Nhất Hàn vơ tay rót một ly nước để cô hạ hỏa.

Cô cầm lấy cốc nước từ tay anh, tu một hơi. Sau khi đã bình ổn trở lại, Đồng Ngạc Ngạc nhìn anh bằng ánh mắt dò xét.

- Tổng Nhất Hàn, anh không bị bệnh chứ?

- Không, _anh đáp.

- Đầu có phải là bị đập ở đâu nên mắc bệnh thần kinh không?

- Không!

- Ủầy... vậy chắc lúc trưa nắng quá nên bị tâm thần phân liệt rồi. Thật tội nghiệp.

Đồng Ngạc Ngạc chặc lưỡi, vẻ mặt lộ rõ sự cảm thông sâu sắc.

Tổng Nhất Hàn nghe cô nói, khóe miệng giật giật. Anh chỉ muốn cô ta gọi anh thân thiết một chút thôi mà cũng không được sao? Còn nói anh bị tâm thần phân liệt... Aissssss...

- Tôi không bị sao hết!!!

- Ừm. Vậy ăn đi _Đồng Ngạc Ngạc không thèm quan tâm đến ai kia, cúi mặt xuống bàn tiếp tục ăn.

Tổng Nhất Hàn nhìn bộ dạng của cô, thật sự tức chết. Cô ta còn thản nhiên như vậy sao?

Aissssss.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hàn Hàn

Sau khi ăn xong, Đồng Ngạc Ngạc thỏa mãn ngả người ra ghế. Cô cười cười nhìn Tổng Nhất Hàn:

- Anh không ăn sao?

Tổng Nhất Hàn nhìn một lượt bàn ăn bây giờ chỉ còn lại chén và đĩa, anh cau mày, u ám nhìn cô:

- Không phải cô đã ăn hết rồi sao? Hỏi tôi làm gì?

- Xi... _cô bểu môi, oang oang _Cái này là tôi gọi cho tôi. Anh ăn thì tự đi mà gọi.

Gì chứ? Cô ta... Cô ta... nói như vậy mà cũng nói được.

Tổng Nhất Hàn nắm chặt tay, cố gắng kìm nén cơn giận đang sôi sục trong anh:

- ĐỒNG NGẠC NGẠC!!!

- Tôi ở đây _cô không hiểu chuyện, cười hờn hờ đáp lại.

- Cô... _ với về mặt của cô, anh đột nhiên dịu xuống, không thêm đôi co.

- Máy giờ rồi nhỉ? _ Đồng Ngạc Ngạc không để ý đến anh, vội vàng lấy điện thoại ra xem. Nhìn trên màn hình đã 6h30, cô hốt hoảng.

- A... sắp trễ rồi. Tôi đi trước đây. Đồng thức ăn này anh thanh toán giúp tôi. _ cô co chân, định chuẩn đi nhanh chóng thì bị kéo lại.

Tổng Nhất Hàn giữ chặt tay cô, thanh âm lạnh nhạt cất lên:

- Đi đâu?

- Tôi đi làm việc. _ trước vẻ mặt hung dữ của anh, cô nuốt nước bọt cái "lực".

- Tôi đi cùng.

Cái gì đang diễn ra vậy nhỉ? Anh ta muốn đi cùng cô? Không phải chứ... Chắc chắn là não anh ta có vấn đề... _ Đồng Ngạc Ngạc len lén nhìn lên, gương mặt tuấn mã cau có như muốn ăn tươi nuốt sống khiến cô giật mình _ Không lẽ... anh ta bị tẩu hỏa nhập ma?

Cô kinh hãi nhìn Tổng Nhất Hàn, mặt tái đi. Loại bệnh này chỉ có Tôn đại ca, Khương lão đại, Na Tra đệ đệ mới có thể chữa trị được. Eo oi... biết tìm mấy người đó ở đâu đây...

Tổng Nhất Hàn nhìn gương mặt tái xanh của cô, nghi hoặc hỏi:

- Cô đang nghĩ cái gì vậy?

Đồng Ngạc Ngạc nhảy bắn ra cách xa anh một mét, cười giả lả:

- Đại nhân... Nếu anh bị tẩu hỏa nhập ma thì tránh xa tôi ra một mét.

Câu nói của cô khiến Tổng Nhất Hàn đen mặt. Anh như thế này mà cô bảo là anh bị tẩu hỏa nhập ma?

Không phải cô ta xem phim chương nhiều quá nên bị lú lẫn rồi chứ?

Anh gằn giọng, xung quanh không ngừng toát ra hơi lạnh:

- Đồng Ngạc Ngạc... cô im miệng cho tôi.

- Này. Tôi chỉ quan tâm anh một chút thôi mà... cần gì lớn tiếng như vậy?

- Tôi nhắc lại là tôi không bị sao hết? Cô mà còn suy diễn lung tung thì đừng có trách tôi.

Cô bị mắng, mặt ửng đỏ như cọng bún thiêu:

- Được rồi. Tôi đây không thêm.

Tổng Nhất Hàn nhìn vẻ mặt ủy khuất của cô thật sự muốn tăng huyết áp mà chết. Rõ ràng là cô chọc giận anh trước. Bây giờ lại dùng vẻ mặt oan ức đó là sao?

- Về mặt của cô là có ý gì?

- Không có nha. Tôi phải đi làm việc đây.

- Tôi nói là sẽ đi cùng cô.

- Không được. _ cô hét lên. Mọi người trong nhà hàng nhìn cô như sinh vật lạ rơi xuống từ hành tinh khác _ Ồ hơ hơ... tôi xin lỗi... _ cô cúi người, cười xoa.

Quay sang nhìn anh, cô kiên quyết:

- Này. Tôi không có đùa với anh đâu. Tôi có việc là thật.

Tổng Nhất Hàn nghe cô nói, cười nhếch môi. Anh có nói là không tin cô đâu... Chỉ là... tất cả là có mục đích - anh cười mà nãy, đẩy mắt ánh lên tia gian xảo.

- Muốn tôi không đi cùng sao?

Cô gật gật đầu.

- Vậy... cô gọi tôi là Hàn Hàn đi.

Sặc!! Sặc thật rồi!!!

Đồng Ngạc Ngạc chính là bị sặc nước miếng. Hàn Hàn sao? Buồn nôn chết đi được. Anh ta nghĩ gì mà bắt ép cô gọi là Hàn Hàn?

- Tôi... _cô thật sự không biết nói sao.

- Sao? _Tổng Nhất Hàn nhìn cô đầy nguy hiểm.

- Hàn... Hàn Hàn... _ cô ghen giọng, nói như sắp khóc đến nơi.

Đáng ghét. Quá đáng ghét. Tổng Nhất Hàn... Nếu cô không phải có việc bận thì cô chắc chắn không bao giờ gọi anh ta như vậy? Aisssss.... thật muốn nôn hết tất cả thức ăn mà cô đã cho vào bụng..

Tổng Nhất Hàn bên này thật sự thỏa mãn. Anh cười nhe răng để lộ hàm răng trắng sáng:

- Được rồi. Đi đi.

Chỉ chờ có thế, Đồng Ngạc Ngạc co chân chạy đi. Cô phải đến Festival Will nếu không sẽ không kịp.

Haizzzz tất cả là tại tên đầu đất đáng ghét đó.

Lăng Duệ....

Trời đã tối nhưng Lăng Tư Duệ vẫn đang ở công ty. Hấn đang cùng Hoắc Kỳ Thiên và Trạch Kha điều tra về người có khả năng xâm nhập vào hệ thống bảo mật:

- Lăng Tổng, trước mắt tôi đã khôi phục lại hệ thống bảo mật. Lần này chắc chắn sẽ không xảy ra sai sót. Nhưng mà... về người xâm nhập vào hệ thống thì vẫn chưa tìm ra tin tức.

Lăng Tư Duệ chỉ "ừm" một tiếng, gương mặt vẫn lạnh tanh không biểu lộ cảm xúc. Nếu đã muốn diệt trừ hấn thì chuyện tìm ra một hacker có tài năng là chuyện nhỏ.

- Thiếu gia....ngài hãy về biệt thự nghỉ ngơi đi. Tôi sẽ ở lại đây giúp Hoắc Kỳ Thiên.

Trạch Kha nhìn Lăng Tư Duệ, lo lắng nói.

Hấn nhìn anh, nhúu mày:

- Tôi không sao.

- Thiếu gia... hãy nghe tôi. Mọi chuyện ổn rồi.

- Đúng vậy. Lăng Tổng, mọi chuyện cứ để chúng tôi. _Hoắc Kỳ Thiên cũng đứng ra khuyên nhủ.

Lăng Tư Duệ nhìn hai người họ, im lặng một lúc lâu. Hấn biết là bọn họ lo lắng cho hấn. Nhưng mà hiện tại, mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến hấn đau đầu.

Chuyện của La Chính Vũ...vẫn chưa giải quyết xong. Người của hấn vẫn đang theo dõi hành tung của ông ta ở Bắc Kinh.

Tổ chức CK vẫn chưa chịu khai ra những người có liên quan đến vụ án. Hấn không biết rốt cuộc... bọn họ đang suy tính âm mưu gì. Nhưng hấn nhất quyết không để ông ta chạy thoát.

- Tôi đã nói là tôi không sao.

- Thiếu gia... _ Trạch Kha nhìn hấn, đầy mắt như cầu xin. Anh thật sự không muốn hấn suy nghĩ quá nhiều để ảnh hưởng đến sức khỏe.

Lăng Tư Duệ lúc này trầm mặt, hấn miễn cưỡng đáp:

- Ừm.

Lấy áo khoác trên sôpha, hấn lạnh lùng bước đi. Trong đêm tối, bóng dáng cao gầy của hấn càng khiến người ta có cảm giác bị thương. Trọng trách đặt trên vai hấn quá lớn.

Ngay từ khi mất ba mẹ, Trịnh Quang dạy dỗ hấn rất nghiêm khắc. Ông muốn hấn mau chóng tiếp quản công ty, muốn hấn tiếp tục đưa Lăng Duệ trở

thành một công ty danh tiếng.

Cuộc sống của một đứa trẻ 10 tuổi đột nhiên bị đảo lộn. Thế giới của hắn chỉ có học và học. Hắn cô đơn sống trong phòng tối, không muốn làm bạn với bất kì ai.

Năm 15 tuổi, hắn có đủ năng lực để chính thức tiếp quản Lăng Duệ. Hắn đã bỏ ra biết bao nhiêu công sức để gầy dựng, khôi phục. Để có được thành tựu như ngày hôm nay thì điều đó không hề dễ dàng.

Những đau đớn, uất ức mà hắn phải chịu có ai thấu. Trạch Kha sống cùng hắn vào năm hắn 17 tuổi. Sự quan tâm, ân cần của anh đã khiến hắn tin tưởng.

Cuộc sống của hắn, nếu như không có Trịnh Quang và Trạch Kha thì có lẽ nó chỉ là một thế giới cô độc với bốn bức tường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Gấu lớn...

Ở một nơi nào đó....

Căn biệt thự rộng lớn nằm trong rừng sâu. Xung quanh nó toát ra khí lạnh âm u, cổ quái đến đáng sợ.

Một người đàn ông bước xuống từ chiếc Lamborghini trắng, tiến vào bên trong biệt thự. Phía sau ông là hai hàng người mặc áo vest đen.

Căn biệt thự rộng lớn không có ai ngoài một vài người hầu. Vật dụng, đồ đạc trong đó đều bám chút bụi bẩn.

Dưới bước chân uy nghiêm của ông ta, các người hầu run run cúi đầu xuống:

- Mừng ông chủ trở về.

Người đàn ông khẽ cất giọng, chất giọng khàn khàn, khàn đục khiến người nghe không khỏi kinh hãi:

- Phu nhân... sao rồi?

Cô người hầu bước lên một bước, cúi đầu, tay đan vào nhau thể hiện sự khó nói. Cánh môi cô mấp máy:

- Vẫn như vậy... thưa....

* Chát *

Tiếng động vang lên trong không gian im ắng khiến người ta giật mình.

Cô hầu gái chưa kịp nói xong thì người đàn ông đã lạnh lùng tát cô một cái. Đáy mắt ông trở nên giận dữ, tay nắm chặt đến bật máu.

- Vô dụng. Tôi nuôi com cho các người quả thật phí phạm.

Lực đánh của ông ta quá mạnh khiến cô hầu ngã xuống đất. Má trái trở nên bồng rộp, khóe miệng cô còn vուն chút máu. Cô run run sắp khóc:

- Tôi... xin... lỗi. Mong ngài cho tôi một cơ hội.

- Hơ... tôi không có thói quen giữ lại những con người vô dụng. Người đâu. Đem cô ta đến Rose Love.

- Vâng, _ hai người áo đen tiến đến lôi cô hầu gái ra ngoài.

Cô ta khi nghe đến Rose Love, kinh hãi không thốt lên lời. Nước mắt giàn giụa chảy ra. Cô kêu gào trong vô vọng:

- Không... Đừng mà.... đừng mang tôi đến đó.... tôi xin ngài... làm ơn... ông chủ.... _ cô quằn quại dưới đất, mặc cho hai tên áo đen kéo đi, hai tay cô vẫn một mực bám lấy chân người đàn ông.

Người đàn ông trước hành động của cô không có gì là động lòng. Ngược lại, ông ta còn tỏ ra khinh bỉ. Ông ta dùng chân đạp lên người cô, cánh môi không chút tình người khẽ nhếch lên:

- Mang cô đến đó đã là nhân nhượng quá rồi.

Cô gái ôm bụng đau đớn. Khó khăn lắm cô mới có được một công

việc ổn định. Vậy mà... ông ta muốn mang cô vào chỗ kinh tởm kia sao? Nơi mà cô phải lẳng nhục chính mình, phải nhẫn nhịn hầu hạ lũ đàn ông khốn khiếp. Cả đời này, có chết cô cũng không muốn vào đó.

Hai tên áo đen vẫn ra sức kéo cô đứng dậy. Cô cố lách thân thể đau đớn của mình đứng lên. Nhìn ông ta bằng đôi mắt căm phẫn, cô nở một nụ cười chua xót.

- Đi.

Hai tên đó kiên quyết lôi cô đi. Nhưng chúng không ngờ rằng, cô đã nhanh tay lấy cây súng từ một tên áo đen, tự tay bắn vào đầu mình.

"Đoàng" một tiếng, cả người cô ngã rạp xuống đất. Máu từ đầu bắn ra, loang lổ trên mặt sàn. Mùi máu tanh bốc lên nồng nặc khiến người nhìn muốn nôn.

Hành động của cô diễn ra quá nhanh khiến hai tên áo đen không kịp trở tay. Đám người hầu trong nhà hốt hoảng nhưng không dám la hét. Họ biết ông chủ của họ là một tên máu lạnh, thủ đoạn lố người. Ông ta có thể giết bất kì ai nếu như ông ta muốn.

Mạc Hải Đường nhìn xác của cô ta trên sàn, chất giọng khàn đặc cất lên:

- Vứt xác cô ta ở rừng.

- Rõ thưa lão đại.

Hai tên áo đen đi đến kéo xác cô. Mặc cho gương mặt cô bị kéo lê dưới nền đất lạnh lẽo, chúng cũng không mấy may quan tâm.

Một cái chết thương tâm diễn ra khiến người nhìn đau đớn. Vậy mà... bọn họ vẫn không cảm xúc mà ngược đãi một thân xác đã chết. Gương mặt của cô, đôi mắt vẫn không thể nhắm lại. Có lẽ, cái cô muốn nhìn thấy cuối cùng là sự trả giá cho những hành động tàn bạo.

"Rose Love" một bar lớn ở Bắc Kinh. Nơi buôn bán ma túy và vũ khí trái phép. Nơi đây đầy rẫy những cám dỗ, thị phi khiến người ta kinh hãi không dám bước chân vào.

Festival Will...

Đồng Ngạc Ngạc hót ha hót hải chạy vào. Diệp Dung Vi mặc trên người bộ quần áo mascot hình mèo, nhìn thấy cô thì chạy ra, khăn trương đưa cho cô một sấp giấy quảng cáo:

- Ngạc Ngạc, cậu mau vào thay quần áo đi. Bây giờ chúng ta phải đi phát giấy quảng cáo. Nếu không sẽ không kịp cho buổi ra mắt sản phẩm.

- Ừm mình biết rồi. Quần áo của mình là hình con gì vậy?

- Hình như là gấu trúc đó. Nhanh lên nha. Mình đi trước đây. Cậu nhớ là phát giấy xung quanh đây thôi, đi ra xa một tí cũng được. Nhớ chưa? _ Dung Vi dặn dò.

- Mình nhớ rồi. Cậu đi cẩn thận. _ Ngạc Ngạc gật gật đầu, cô ỉu xiu đi thay quần áo. Haizzz.... không biết khi mặc vào rồi có đi nổi không?

Festival Will là một tòa nhà rộng lớn. Bên trong có bàn ghế, đầy đủ loại vật dụng phục vụ cho nhu cầu quảng cáo sản phẩm của mỗi công ty. Phong Quế tuy chỉ là một công ty nhỏ, nhưng nói về phần quảng cáo sản phẩm thì đây lại là công ty được nhiều khách hàng ưa chuộng.

Đồng Ngạc Ngạc sau khi thay quần áo mascot, cả người nặng nề bước ra. Aissss... cô đoán quả không sai. Bộ quần áo gấu trúc này, cái đầu thì to ơi là to, thân thì lại phì ra tròn tròn. Nhìn cô như một cục thịt to biết di chuyển. Đúng thật là...

Đồng Ngạc Ngạc cô chỉ cao 1m60. Với bộ dạng này thì trông chẳng khác nào một cây kẹo bông giòn sắp bị người ta nuốt chửng. Thật sự rất khó đi chuyển...

Cô khập khiễng bước ra, tay cầm sấp giấy quảng cáo. Gương mặt bên trong vì gấp khó khăn mà đỏ bừng.

May mà đây là buổi tối mùa đông, nếu không cô sẽ thành cục thịt xiên que nướng mát.

Cô cố gắng lách thân xác ục ịch của mình ra bên ngoài. Đường phố vẫn rất đông xe cộ, Đồng Ngạc Ngạc phát giấy quảng cáo cho một vài người:

- Mời anh chị đến tham dự buổi quảng cáo sản phẩm mới của công ty chúng tôi ạ. Địa điểm ở ngay trước mặt ạ.

- Vâng cảm ơn anh chị ạ!

Mỗi lần cảm ơn thì cô phải cúi người xuống trông rất khổ sở, trông chừng như đầu sắp lia khỏi cổ. Đã lùn rồi mà còn phải mang theo cái đó, đúng là thâm chết cô mà.

Đồng Ngạc Ngạc đi loanh quanh, vừa đi vừa phát quảng cáo, sắp giấy quảng cáo của cô vì vậy mà vui đi nhanh chóng.

Cô đi đến công viên gần Festival Will. Nơi đây rất náo nhiệt, đông đúc người qua lại. Đám trẻ con nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của cô liền chạy đến vây quanh.

Đồng Ngạc Ngạc đang ngu ngo chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cả người đã bị đám nhóc kia vây kín. Đám trẻ con chạm vào cô, những gương mặt trẻ thơ ánh lên tia thích thú:

- Gấu lớn... em muốn được bế.

- Gấu lớn... em muốn ăn...

- Gấu lớn... mau mau ôm em đi...

.....

.....

.....

Đám trẻ con cứ vây quanh khiến Đồng Ngạc Ngạc mủn lòng. Cô muốn tạo niềm vui cho đám trẻ.

Với thân hình ục ịch như vậy, Đồng Ngạc Ngạc nhảy nhót khiến đám trẻ cười lên vui vẻ. Những đôi tay múp múp, mồm mồm chạm nhẹ vào cô, xoa xoa chiếc bụng tròn trịa trong bộ quần áo mascot thật sự khiến người ta cưng chiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hấn là tên biến thái

Đồng Ngạc Ngạc dùng bàn tay to lớn được bao phủ bởi lớp vải bông xoa đầu những đứa trẻ. Cô huơ huơ tay, nhảy những động tác khiến đám trẻ con bật cười khúc khích.

Nhìn nụ cười ngây ngô của đám nhóc, cô cũng bật cười hạnh phúc. Niềm vui của con người đôi khi cũng rất đơn giản.

Đồng Ngạc Ngạc đang nhảy nhót linh tinh thì một thằng nhóc bị bấm đột nhiên nhảy lên ôm lấy cô. Hai chân nó câu chặt vào chiếc bụng tròn trịa khiến cô mất thăng bằng mà ngã người ra sau.

- Aaaaaaaa_ tiếng la thất thanh của cô vang vọng khắp công viên.

Cô thật sự không muốn, không muốn té. Ahuhu... Đồng Ngạc Ngạc lấy tay ôm thằng nhóc vào lòng để nó không bị thương. Đám trẻ con nhìn thấy cô sắp té thì vội tản ra nơi khác. Bọn nhóc chính là không muốn bị liên lụy nha.

Cô nhắm tịt mắt chờ đợi chạm đất. Nhưng đợi mãi đợi mãi mà vẫn không có cảm giác gì là đau. Ngược lại, một cổ ấm áp còn bao phủ lấy cô.

Tò mò. Cô mở mắt ra, ngây ngốc nhìn gương mặt của ai kia phóng đại trước tầm nhìn.

Lặng... Lặng... Tư Duệ.... Sao... Sao.... hấn lại ở đây... lại còn ôm cô... nữa... nữa... chứ?

Một tay Lăng Tư Duệ ôm cô, thằng nhóc bị bấm an toàn nằm ở giữa hai người. Tư thế quá ư là nguy hiểm.

Đồng Ngạc Ngạc hoàn hồn, vội vàng thoát ra khỏi vòng tay hấn, ôm đứa trẻ đặt xuống đất. Cô giả vờ ngó lơ hấn, lo lắng hỏi han đứa trẻ:

- Em có sao không? Lần sau không được nghịch hư như vậy biết không?

Thằng nhóc nghe cô nói, đôi mắt to tròn phủ một tầng sương, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo:

- Gấu lớn, em muốn bế hức hức...

Đồng Ngạc Ngạc nhìn gương mặt bầu bĩnh của nó, thật muốn ôm nó lên. Nhưng mà khổ nỗi, người cô như vậy làm sao có thể bế nổi nó.

Cô thở dài, không biết làm thế nào thì một đôi tay rắn chắc đã bế nó lên.

Lăng Tư Duệ bế thẳng nhóc, gương mặt vẫn lạnh nhạt không cảm xúc. Hắn có mặt ở đây cũng chỉ là do tình cò. Trên đường lái xe về biệt thự, Lăng Tư Duệ muốn đi hóng gió cho khuây khoả nên đã ghé vào công viên. Nhìn đám nhóc cùng một con gấu to bự chẳng chơi đùa, trong lòng hắn len lỏi một cảm giác kì lạ.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hành động của hắn, gương mặt kinh hãi không thốt lên được lời nào.

- Chú... cháu muốn gấu...bế... _thằng nhóc mắt ngấn nước nhìn Lăng Tư Duệ.

Hắn nhìn nó, khóe miệng giật giật. Đây là lần đầu hắn bế trẻ con, thật là.... Mà khoan. Chú? Cái gì chứ? Nó dám gọi hắn là chú sao? Hắn cũng đâu già đến vậy. Hừ...

- Ngồi im _ hắn nói, giọng vẫn mang theo hơi lạnh.

Thằng nhóc nhìn hắn, sợ hãi quấy khóc:

- Gấu...hức... gấu... lớn... ôm... ôm...

Lăng Tư Duệ trầm mặt, gương mặt lại tỏa ra sát khí nồng đượm. Thằng nhóc he hé mắt, nhìn thấy gương mặt đáng sợ của ai kia, tiếp tục khóc ré lên.

Đồng Ngạc Ngạc chán nản nhìn Lăng Tư Duệ. Trong bộ dạng này của cô chắc chắn hắn không nhận ra đâu.

Nghĩ rồi, cô tiến đến chỗ hắn:

- Đưa thằng nhóc cho tôi.

Hắn chuyển tầm nhìn về phía cô, con ngươi báo sẵn như muốn đốt cháy bộ quần áo mascot cô đang mặc. Đồng Ngạc Ngạc chảy mồ hôi như tắm, cả người run run vì sợ hắn phát hiện ra.

- Đây _ hắn lạnh nhạt, đưa thằng nhóc cho cô.

Cô ôm lấy thằng nhóc, cả người xiêng qua xiêng lại như sắp ngã đến nơi.

Lăng Tư Duệ nhìn bộ dạng của cô, khó chịu cau mày:

- Ngu ngốc. Đưa đây.

Đứa bé không chịu buông cô ra, cứ áp mặt vào người cô.

Đồng Ngạc Ngạc cũng bất lực, không biết làm thế nào.

Lăng Tư Duệ một bên hừ lạnh. Hắn đi đến tháo cái đầu gấu trúc to đùng mà cô đang vác trên người.

Hành động của hắn diễn ra quá nhanh khiến cô kinh ngạc bất động. Chết rồi, bại lộ bại lộ. Ahuhu.....cầu mong là đừng nhìn thấy, đừng nhìn thấy.

Cái đầu gấu chuẩn bị rời khỏi người cô thì một âm thanh vang lên. Lăng Tư Duệ theo phản xạ mà xoay người ra sau:

- Bảo Bảo...

Thằng nhóc nghe tiếng mẹ gọi, vẫy vẫy tay:

- Mẹ, Bảo Bảo ở đây.

Người phụ nữ chạy đến, ôm thằng nhóc từ tay cô, mỉm cười dịu dàng:

- Cảm ơn hai người đã trông chừng thằng bé giúp tôi.

- A.... _ Đồng Ngạc Ngạc chỉnh lại cái đầu gấu, cúi đầu nói với người phụ nữ_ Chuyện nên làm mà, không có gì đâu ạ!

- Bảo Bảo con mau chào hai anh chị đi.

- Vâng _ đứa bé gật đầu, quay sang nhìn hai người_ chào tạm biệt gấu lớn, chào tạm biệt chú đáng sợ.

Thằng nhóc nói xong thì được mẹ bế đi.

Lăng Tư Duệ đen mặt. Đồng Ngạc Ngạc thì cố nén cười đến mức bả vai run run.

- Cười cái gì? Đồng Ngạc Ngạc!! _ hấn liếc mắt nhìn cô, lạnh giọng.

Hơ... Đừng tưởng là hấn không nhận ra cô. Nghe giọng nói là đã nhận ra rồi. Hấn chỉ muốn xem cô đối với hấn như nào thôi? Không ngờ cô lại ngang nhiên tỏ ra không quen biết.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này bất động. Làm sao hấn có thể nhận ra cô được cơ chứ? Vốn dĩ cái đầu gấu này đã che đi gương mặt xinh đẹp của cô rồi cơ mà.

Cô nhú mày. Không được. Chắc chắn là hấn chỉ đoán mò. Cô phải giả vờ không quen biết hấn mới được.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hấn, cười giả lả. Cô cố nén giọng cho khác đi:

- Anh gì ơi! Anh nhận nhầm người rồi. Tôi không phải là Đồng Ngạc Ngạc. Tôi là Tạ Nhiên Nhiên.

Lăng Tư Duệ nghe cô nói, cười khinh bỉ:

- Tạ Nhiên Nhiên sao? Ghép lại cũng thật khiến tôi ngạc nhiên đó.

- Anh... Tôi đã nói anh nhận nhầm người rồi. Cáo từ _ Cô xoay người rồi đi thì bị hấn nắm tay kéo lại.

Lực đạo quá mạnh khiến cô đập đầu vào ngực hấn.

- Anh... bỏ tay tôi ra. Tôi đã nói tôi không phải Đồng Ngạc Ngạc. _ cô vùng vẫy, cố thoát ra khỏi hấn.

- Được. Vậy để tôi xem _ hấn cười nguy hiểm. Tay chạm vào cái đầu gấu muốn tháo xuống.

Đồng Ngạc Ngạc lấy hai tay giữ lại, không cho hấn có cơ hội tháo ra. Hai người giằng co, đẩy qua đẩy lại trông rất kịch liệt.

- Mau buông tay ra. Anh làm gì vậy? Tôi đã nói là không phải.

- Nếu không phải thì cô chứng minh đi. Ngu ngốc.

Hai bên kéo qua kéo lại thì Đồng Ngạc Ngạc mất thăng bằng ngã xuống đất, Lăng Tư Duệ cũng vì vậy mà ngã đè lên người cô.

Cái đầu gấu to bự yên vị ở nơi khác, gương mặt khá ái của cô lộ ra bên ngoài... đập mạnh vào ngực hấn.

Tư thế của hai người lúc này quả thật quá ám muội.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự đỏ mặt. Cô lấy tay đẩy hấn ra, gương mặt ngại ngùng không dám nhìn.

Lăng Tư Duệ nhìn hành động của cô, cười nhếch mép. Hấn không chịu đứng dậy, mặt dày nằm trên người cô.

- Anh mau đứng dậy _ cô lấy tay đẩy đẩy, mặt đã phỉm hồng.

- Chẳng phải như vậy rất thú vị sao? _ Lăng Tư Duệ bá đạo nói, con người báo săn đột nhiên trở nên nguy hiểm.

Người qua đường nhìn thấy hai người họ còn chỉ trỏ bàn tán:

- Cặp tình nhân kia thật là bất lịch sự quá.

- Đúng đúng. Ai đòi lại làm chuyện bậy bạ trước thanh thiên bạch nhật như vậy.

- Mẹ ơi! Hai người kia đang làm gì vậy? _ đứa bé gái nhìn hai người họ bằng ánh mắt ngây thơ.

- Trẻ con không được nhìn? Sau này con không được hư như hai anh chị đâu! _ người mẹ lấy tay che mắt đứa bé gái, dắt nó đi chỗ khác.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này mặt đã ngượng nạy lại đầy hắc tuyến. Cô bức bối hét to:

- TÔI KHÔNG PHẢI BẠN GÁI CỦA TÊN NÀY. HẤN LÀ TÊN BIẾN THÁI... BIẾN THÁI... CỨU TÔI VỚI. CỨU TÔI VỚI ...

Đồng Ngạc Ngạc oang oang, vắn volume to hết cỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tình hoa chắt lọc

Lăng Tư Duệ trước tiếng la hét inh ỏi của cô, khóe miệng giật giật. Hắn bắt ngờ cúi xuống, đôi môi mỏng phủ lên môi cô.

Đồng Ngạc Ngạc kinh hãi, mắt mở to nhìn hắn. What the hell!!! Hắn đang... đang... hôn cô... Ngạc Ngạc cô bất động, quên luôn cả việc la hét.

Cảm nhận đôi môi mềm mại của cô, Lăng Tư Duệ có chút cảm giác đặc biệt. Hắn đẩy người ngồi dậy, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Còn muốn la hét?

Đồng Ngạc Ngạc vẫn chưa hoàn hồn, cô lấy tay chạm nhẹ vào môi mình, vẻ mặt thất thần. Nụ hôn đầu của cô.... First kiss của cô... Tại sao lại là hắn... Ô... Ô... Ô...

Cô uất ức, cánh môi hồng nhuận mếu máo. Cố ngồi dậy, cô lấy tay đánh đánh vào người hắn:

- Hức... Lăng Tư Duệ... trả nụ hôn đầu lại cho tôi.... Huhu... ai cho anh cướp nó... mau trả nó đây... trả nó đây... đồ atula đáng chết... Hức... Hức...
Chồng tương lai ơi... vợ xin lỗi... huhuhu....

Lăng Tư Duệ nắm đôi tay nghịch ngợm của cô, gương mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc. Khóe miệng hắn khẽ cong lên tà mị:

- Còn muốn hôn??

Cô thật sự bị hắn làm cho tức chết. Nụ hôn đầu... Nụ hôn mà cô sẽ dành cho người mà cô yêu thương nhất... Vậy mà... hắn là cái gì mà dám hôn cô...

Hắn... hắn...

- Hức... anh... anh... trả lại cho tôi. Tôi muốn dành nụ hôn này cho người mà tôi yêu. Không phải anh... vốn dĩ là không phải anh...

Câu nói của cô khiến hắn đen mặt, hàn khí bắt đầu tỏa ra. Người mà cô ta yêu?? Nực cười...

- Cô muốn dành nó cho ai?

- Cho ai mặc kệ tôi. Miễn là không phải anh.

- Dành nó cho tôi... cô không muốn? _ hắn lạnh giọng. Dù sao... hắn cũng chưa từng hôn ai mà.

- Loại người chuyên đùa giỡn người khác như anh thì biết cái gì là nụ hôn đầu... _ cô nói như hét.

Gì chứ? Cô ta nói hắn đùa giỡn sao?

- Tôi đùa giỡn cô cái gì?

- Lăng Tư Duệ... anh đừng có giả vờ tốt bụng nữa. Một kẻ máu lạnh giả dối.

- Cô có biết là cô đang nói gì không??? _ hắn nắm chặt tay muốn bật máu.

- Tôi nói anh là kẻ máu lạnh giả dối.

- Cô im miệng cho tôi.

- Không. Sao tôi phải im? _ cô mạnh miệng.

Lăng Tư Duệ thật sự tức giận. Hắn đã làm gì mà cô ta nói hắn như vậy? Nữ nhân này... không chọc tức hắn thì cô ta không ăn cơm nổi sao?...

- Cô không im?

- Đúng _ cô vênh mặt.

- Được.

Hắn cúi mặt hôn cô, hai tay áp sát đầu cô vào mặt hắn. Nụ hôn như mang theo sự giận dữ mà ngay cả hắn cũng không lường trước.

Đồng Ngạc Ngạc kinh hãi, vội vàng đẩy hắn ra. Cô ngoan cố cắn vào môi hắn đến bật máu.

Sau khi đẩy hắn ra, cô lấy đôi tay gấu trúc chùi chùi môi mình. Đôi môi nhỏ nhắn bị cô làm cho đỏ lên. Cô nhìn hắn đầy căm phẫn:

- Lãng Tử Duệ... tôi ghét anh.

Lãng Tử Duệ nhìn cô, cười khinh bỉ. Cô đối với nụ hôn của hắn tỏ ra chán ghét như vậy sao?

- Không phải cô muốn vậy sao?

- Không có. Hức... tôi ghét anh... tránh xa tôi ra... _ cô cứ lấy tay chà vào môi, cơ hồ như muốn tẩy sạch tất cả.

Lãng Tử Duệ nhìn cô, lạnh lùng phun ra một câu:

- Đó là hình phạt của cô.

Hình phạt? Hắn nói cái gì là hình phạt? Cô đã làm gì sai để phải chịu hình phạt lãng nhục chính mình như vậy?

- Tôi không có làm sai. Anh rõ ràng là một tên giả dối. Anh đã nói sẽ đưa tôi đi làm... Nhưng mà cuối cùng thì sao....bỏ tôi một mình ở đó... hức hức...

Cô òa khóc nức nở như muốn trút đi mọi bức tức trong lòng mình.

Lãng Tử Duệ nghe cô nói, đáy mắt hơi dao động. Cô vì chuyện đó mà giận hắn sao?

- Tôi xin lỗi _ hắn dịu giọng. Lần đầu tiên hắn hạ mình xin lỗi một cô gái.

- Xin lỗi cái gì mà xin lỗi. Anh hại tôi thê thảm như vậy? Nghĩ xin lỗi là xong sao? _ cô vẫn còn khóc, đôi mắt màu cà phê vì ngấn nước mà trở nên long lanh.

- Vậy cô muốn như thế nào? _ Lãng Tử Duệ nhú mày. Hắn ghét nhìn thấy nước mắt.

- Trả lại nụ hôn đầu cho tôi _ cô khịt khịt mũi.

- Được. _ hắn mỉm cười nguy hiểm_ Tôi cho phép cô hôn tôi.

Giờ chứ? Cô đâu có muốn hôn hắn. Hắn đúng là tên biến thái... biến thái nhất hành tinh.

Cô chùi nước mắt, lờ mờ nhìn hắn:

- Tôi kêu anh trả lại cho tôi chứ đâu có nói là hôn anh.

- Tôi hôn cô. Cô hôn lại tôi. Công bằng.

- Anh...

Lãng Tử Duệ nhìn cô, cười khiêu khích:

- Thế nào?

- Hừ... Lão nương đây không thèm.

- Tùy cô. _ hắn không nhìn cô, ánh mắt lơ đãng nhìn xa xăm. Cảm giác lúc này thật sự rất lạ. Ở cạnh cô...con người lạnh nhạt của hắn bộc lộ mọi tính cách. Hắn không biết nguyên nhân tại sao... nhưng mà như vậy thật sự rất thoải mái.

Đang miên man với những dòng suy nghĩ thì tiếng động lạ cất lên.

- Khịt.... Khịt.... Khịt....

Cái...cái gì vậy? Lãng Tử Duệ cảm giác như áo hắn đang có một thứ chất lỏng nhom nhóp... Hắn quay đầu sang nhìn cô, gương mặt tràn ngập hắc tuyến.

Đồng Ngạc Ngạc muốn khịt mũi... Nhưng mà khổ nỗi...người cô lại bị vướng bận bởi bộ quần áo mascot. Cô nhăn mày, khó chịu không biết làm thế nào.

Nhìn thấy chiếc áo trắng tinh tươm của Lãng Tử Duệ, mắt cô như phát sáng. Không chần chừ, cô cúi đầu áp vào ngực hắn, khịt mũi vài cái. Sau khi thỏa mãn cái mũi của mình, cô nhìn hắn cười hi hi.

Lãng Tử Duệ nhìn chất nhầy nhựa được cô ban tặng, nộ khí như dâng lên:

- Đồng Ngạc Ngạc!!!

- Anh gọi tôi _ cô cười nhe răng nhìn hắn.

- Cô vừa làm gì cái áo của tôi vậy? _ hắn nói, mặt đã lạnh đi vài phần.

- Tôi... tôi... à... Anh ban cho tôi một nụ hôn... Tôi ban lại cho anh nước mũi của tôi. Như vậy là công bằng rồi. Chưa kể đến, anh cưỡng hôn tôi những hai lần... xét về khía cạnh này... tôi chính là người chịu thiệt.

Đồng Ngạc Ngạc phân bua, chu môi lý sự.

Lăng Tư Duệ thì khỏi nói rồi, hắn đang rất tức giận. Cuộc đời hắn... chưa từng bị nữ nhân nào đối xử như vậy. Đồng Ngạc Ngạc cô chính là một người đặc biệt nhất mà hắn từng gặp.

- Thật bản _ hắn cười khinh nhìn cô. Lăng Tư Duệ chính là mắc bệnh sạch sẽ.

- Bản cái gì mà bản. Đó là tinh hoa được tôi chất lọc. Hiếm lắm anh mới được nhận đấy.

Lăng Tư Duệ mặt đã đen nay lại càng đen hơn. Hắn thật muốn một tay bóp chết cô. Cái gì mà tinh hoa... cái gì mà chất lọc.....aiissss ghê chết được....

Lăng Tư Duệ không thèm chấp, lạnh lùng đứng lên.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn, bàn tay gấu trúc giơ lên với với:

- Kéo tôi. Kéo tôi.

Hắn nhú mày, miễn cưỡng kéo cô đứng dậy. Haizzzz... Từ khi gặp cô... hình như tính cách hắn có chút thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tin đồn

Sau khi đã được kéo lên, Đồng Ngạc Ngạc hít thở không khí trong lành, gương mặt ánh lên tia hạnh phúc.

Trái ngược với vẻ mặt của cô, ai kia lại rất khó chịu. Hắn thật sự muốn cời phăng cái áo này đi.

Nhìn về mặt nhăn nhó của hắn, cô bình thản nói:

- Về nhà thay áo đi.

- Ừm _ hắn lạnh nhạt đáp một tiếng.

- Tôi phải quay lại chỗ làm việc rồi. Không thấy tôi chắc mọi người sẽ lo lắng lắm.

- Ừm. Cô biết đường đi không? _ hắn hỏi.

Không phải là vì chuyện lần trước mà hắn coi thường trí nhớ của cô chứ? Mặc dù là cô không biết xác định phương hướng nhưng mà cô cũng đâu đến nổi ngốc. Con đường từ Festival Will đến đây ngắn như vậy... chỉ có não cá vàng mới không nhớ được thôi. Nào cô cũng được xem là tiến hóa hơn não cá vàng mà.

Đồng Ngạc Ngạc bểu môi, mắt dẹt nhìn hắn:

- Tôi đâu có ngu ngốc đến vậy.

- Ừm. Với tôi thì chính là như vậy._ hắn nói, tay đút vào túi quần rồi đi.

Nhìn bộ dạng đáng ghét của hắn, cô khinh bỉ phun nước bọt.

Hắn nghĩ hắn thông minh hơn cô hay sao mà nói vậy? Xi.... Nghĩ đi nghĩ lại cô cũng đâu có ngốc...

Đồng Ngạc Ngạc lau bầu một hồi, đi lại nhặt cái đầu gấu trúc lăn lóc trên mặt cô. Bây giờ cô phải quay lại Festival Will rồi.

Biệt thự Âu gia...

Âu Dương Minh nhìn tờ báo được in cho ngày mai, khóe miệng khẽ nhếch lên cay độc.

- Hahaha... Lăng Tư Duệ...đề xem lần này hắn đối phó với báo chí như thế nào??

- Thiếu gia... _ Thiết Vũ Hoành cất ngang làm anh mất hứng.

- Chuyện gì?

- Theo thông tin điều tra thì dây chuyền lavender vẫn đang trong giai đoạn thiết kế.

- Thì sao?

- Chúng ta phải đợi đến khi nó hoàn tất mới có thể tiến hành kế hoạch.

- Lâu vậy sao?

Âu Dương Minh anh thật sự muốn đánh bại Lăng Tư Duệ ngày nhanh càng tốt. Kêu anh chờ đợi, anh thật không cam lòng.

- Vâng. _ Thiết Vũ Hoành cúi đầu.

- Ừm Ra ngoài đi.

Âu Dương Minh nhăn trán. Hắn lấy một điếu thuốc ra hút. Mùi khói thuốc bay hòa quyện vào không khí thật khiến người ta khó chịu.

Sáng chủ nhật....

Buổi sáng mùa đông với cái lạnh âm độ thật khiến người ta không muốn thức dậy. Đồng Ngạc Ngạc cuộn tròn chăn, lười biếng tắt đồng hồ báo thức. Dù sao hôm nay cũng là chủ nhật, cô không phải đi làm. Ngủ nướng thật là thích..

Tương chừng như được thỏa mãn giấc ngủ thì tiếng chuông điện thoại của cô vang lên. Đồng Ngạc Ngạc nhú mày, lười biếng không chịu nhấc máy. Nhưng tiếng nhạc điện thoại cứ vang lên inh ỏi khiến cô nhức đầu. Bực mình, cô lồm cồm bò dậy, mắt nhắm mắt mở nhấn nút, nói giọng ngái ngủ:

- Alo.

- NGẠC NGẠC!! CÓ CHUYỆN LỚN RỒI _ Giọng của Từ Hạ vang lên khiến cô để điện thoại cách xa tai.

- Chuyện gì vậy Từ Hạ? Mới sáng sớm thôi mà.

- Ngạc Ngạc... hôm ở buổi tiệc...cậu đã làm gì? _ Lâm Từ Hạ khẩn trương hỏi.

- Mình có làm gì đâu cơ chứ?

- Cậu... thật là... bài báo sáng nay đăng tin cậu là người yêu bí mật của Tổng giám đốc Lăng Duệ đó _ Từ Hạ nói, giọng nói mang vài tia tức giận.

Cái... cái gì? Người yêu bí mật của Lăng Tư Duệ? Không phải chứ? Đám nhà báo đó chính là bị mù bẩm sinh rồi. Con mắt nào của bọn họ thấy cô là người yêu của hắn ta.

- Ái khanh... ta bị oan. _ cô mếu máo.

- Ngạc Ngạc. Bây giờ đám nhà báo đang truy lùng cậu đó... lo mà ở trong nhà đi... đừng có mà đi lung tung _ Từ Hạ nhắc nhở cô.

- Ái khanh.... Huhu ta không muốn bị cấm túc... Hôm nay là chủ nhật mà...

- Khóc cái gì? Đó chẳng phải là lỗi của cậu hay sao? Mình đã kêu đã đừng dây vào đám người nhà giàu rồi kia mà.

- Đầu phải là tại mình chứ? Nếu có trách thì trách mình có sức hút quá lớn khiến đám nam nhân kia lao đầu vào mình _ cô ủy khuất, bểu môi.

- Cậu còn nói. Lo mà tịnh dưỡng cho tốt đi. Hôm nay mình lại có việc bận...không rảnh nói chuyện với cậu.

- Ái khanh.....đừng bỏ ta... Huhu...

- Cậu đừng có chạy lung tung. Mình có việc bận rồi. Cúp máy đây.

Cô chưa kịp nói thì Từ Hạ đã cúp máy cái rụp....haizzzz số phận cô đúng là đau thương mà... tự nhiên đánh vào hân ta làm chi rồi bây giờ chuốc họa vào thân....

Biệt thự Lăng gia...

- Thiếu gia có chuyện rồi.. _ Trạch Kha nhìn Lăng Tư Duệ, gương mặt hơi hốt hoảng.
- Chuyện gì? _ hân nhấp một ngụm trà, cau mày.
- Bài báo sáng nay đột nhiên đăng tin tức của cô Đồng. Còn nói cô ấy là người yêu bí mật của ngài.
- Sao? _ Lăng Tư Duệ trầm mặt. Chẳng phải thông tin của cô ta đã được bảo mật rồi ư? Tại sao đám nhà báo kia lại biết?
- Thiếu gia... chuyện này chắc chắn là có kẻ tiết lộ.
- Anh nghĩ là ai? _ hân lạnh giọng.
- Thiếu gia... chuyện này tôi không dám chắc. Nhưng có lẽ người đó muốn gây rắc rối cho ngài.
- Ừm.

Hân trầm ngâm suy nghĩ. Ngày mai hân phải đích thân đi gặp La Chính Vũ. Nếu lần này không đi...chắc chắn sẽ mất đầu ông ta. Dù sao hân vẫn còn rất nhiều chuyện vương bận. CK và La Chính Vũ có lẽ nằm dưới trướng của một ai đó. Nếu không...tại sao CK lại không dám khai ra những người có liên quan đến vụ án. Chuyện này thật sự có quá nhiều khúc mắc.

Nhưng mà... nếu ngày mai hân đi thì cô ta sẽ phải làm sao? Đám nhà báo chắc chắn sẽ không chịu buông tha cho đến khi hân lên tiếng.

- Thiếu gia... _ Trạch Kha gọi hân.
- Ừm... bên phía nhà báo thế nào?
- Bên đó đã tìm được ảnh cá nhân của cô Đồng đăng lên bài báo sáng nay. Chắc họ vẫn đang tìm nơi ở của cô ấy để phỏng vấn.
- Ừm. Anh lái xe đến chung cư Tịnh Na... đưa cô ta về đây.
- Vâng.

Trạch Kha biết hân quan tâm Đồng Ngạc Ngạc. Sống cùng hân 8 năm.. anh chưa một lần nhìn thấy sự thay đổi của hân. Vậy mà từ khi cô gái này xuất hiện, tính tình của hân lại biến đổi thất thường. Gương mặt còn biểu cảm đa dạng hơn. Anh biết hân luôn cô đơn trong các mối quan hệ. Hân chẳng tin một ai bởi vì đối với hân tất cả mọi thứ đều chỉ là giả dối. Nhưng mà... anh tin rằng.. cô gái này... có lẽ là người mang lại niềm vui cho hân.. là người sẽ khiến hân tin tưởng.

Trạch Kha cúi người định rời đi thì:

- Khoan đã _ hân gọi.
- Có chuyện gì thưa ngài?
- Máy hôm nay... Trịnh Quang đi đâu?
- Ông ấy đang cùng người trong công ty quan sát quá trình thiết kế của ngọc hồng lựu màu lam.
- Ừm. Kêu ông ấy giữ gìn sức khỏe. Không cần cố sức.
- Vâng. Tôi hiểu. Ngài cũng nên giữ gìn sức khỏe.
- Ừm. Đi đi.
- Vâng.

Trạch Kha rời đi. Căn biệt thự to lớn chỉ còn lại hân. Aissss.... hân thật sự rất mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Đuổi bắt

Đồng Ngạc Ngạc cố gắng ngủ tiếp nhưng mà... cái bụng cứ đánh trống khiến cô không tài nào ngủ được. Khó chịu bật người dậy, cô vào phòng làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo.

Cô vì lời dặn của Tử Hạ mà bịt kín mặt, không dám để lộ sơ hở nào. Nhìn cô hiện tại giống như một tên ăn trộm rất khả nghi.

Vội bước xuống chung cư, Đồng Ngạc Ngạc ngoái qua ngoái lại xem có ai nhìn thấy cô không? Haizzz...đỉnh phải tin đồn thật là khổ. Cuộc sống tự do tự tại của cô đột nhiên trở nên lén lút như một kẻ phạm pháp. Tất cả là tại Lăng Tư Duệ. Nếu biết trước ngay từ đầu hấn xui xẻo như vậy thì cô đã không cứu hấn.

Aissss... cô đi bộ đến siêu thị nhỏ gần chung cư. Bước vào siêu thị, người ta nhìn cô chằm chằm như thể nhìn thấy người ngoài hành tinh. Cô chán nản cụp mắt xuống, không dám nhìn lên. Mọi người đều cần nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, vốn dĩ cô là người bình thường mà.

Bước đến mua một vài gói mì rẻ tiền, cô cầm túi mì rời đi. Bước chân không nhanh không chậm của cô lại bắt cần va vào một người.

- A... tôi xin lỗi. _ cô cúi đầu nhặt những gói mì bị rơi ra, gương mặt hiện lên tia áy náy.

Người bị cô va vào không có phản ứng, nhìn cô ngây ngốc. Không phải anh ta nhìn thấy mặt cô rồi chứ?

Đồng Ngạc Ngạc chỉnh lại khăn bịt mặt, co chân chuẩn bị thì âm thanh của người đó vang lên:

- NGƯỜI YÊU CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC LĂNG DUỆ ĐANG Ở ĐÂY.

Tiếng la của anh ta khiến mọi người xoay đầu lại nhìn cô bằng đôi mắt kì lạ.

1 giây.....

2 giây.....

3 giây.....

- Mọi người mau đuổi theo cô ta.

- Cô gì ơi...chúng tôi muốn phỏng vấn.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy đám người kia đuổi theo, co chân chạy thật nhanh. Huhu... Cô không nghĩ là phóng viên cũng ở trong siêu thị. Phỏng vấn cái gì mà phỏng vấn? Lão nương cô không thèm nổi tiếng...

- Cô ơi mau đứng lại.

- Đừng chạy nữa _ Máy ảnh lia vào cô liên tục.

Đồng Ngạc Ngạc mếu máo, gương mặt ủy khuất sắp khóc đến nơi thì một chiếc xe BMW màu đen đỗ trước mặt cô. Trạch Kha từ từ hạ kính xuống, khăn trương nói:

- Cô Đồng... mau lên xe.

Đồng Ngạc Ngạc trước sự xuất hiện của anh ta thì ngây ngốc bất động. Trạch Kha phải gọi cô thêm một lần nữa:

- Cô Đồng.

- À... Vâng _ Đồng Ngạc Ngạc vội vàng bước lên xe.

Trạch Kha nhìn cô đã an toàn, nhún ga chạy đi.

Đám nhà báo phía sau không đuổi kịp... nuối tiếc nhìn chiếc xe đã khuất. Họ mau chóng chụp ảnh lại hiện trường bỏ trốn của cô.

Trên xe....

Đồng Ngạc Ngạc ngờ nghệch nhìn ai kia, tò mò:

- Anh là ai?

- Cô không cần lo. Tôi là Trạch Kha - người của Lăng thiếu gia. _ Trạch Kha nói, mắt vẫn chăm chú lái xe.

- Lăng Tư Duệ? _ cô hốt hoảng hỏi lại.

- Ừm. Ngài ấy bảo tôi đến đón cô.

- Đón tôi... làm gì chứ?

Lăng Tư Duệ này chẳng lẽ có âm mưu mờ ám. Tại sao lại tốt với cô vậy nha~

Ể... khoan đã... Chắc là hấn sợ cô tiết lộ thông tin gì xấu liên quan đến hình tượng của hấn nên mới bắt cô để bịt miệng... Đúng rồi... đây chắc chắn là lý do.

Trạch Kha đang lái xe, nhìn biểu cảm phức tạp của cô thì khẽ đáp:

- Thiếu gia... ngài ấy rất quan tâm cô.

Gì chứ? Anh ta đang nói cái tên atula tù lạnh quan tâm cô sao? Buồn cười chết mất....hahaha...

- Hấn ta làm gì mà quan tâm tôi? Trạch Kha... anh đừng có vì hình tượng của hấn mà bán rẻ lương tâm như vậy? Nói hấn quan tâm tôi chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá. Thật không đáng tin.

Cô gái này thật là? Thiếu gia của anh quan tâm cô như vậy mà cô ta còn nói xấu ngài ấy. Haizzzz... nhưng mà không lẽ đây là kiểu nữ nhân ngài ấy thích... A.... Cũng thật đặc biệt.

- Tùy cô nghĩ vậy.

- Ừm. Lão nương đây không bao giờ tin Lăng Tư Duệ sẽ có lúc tốt tính như vậy. _ cô nói, gương mặt tỏ ra kiên quyết.

Trạch Kha nhìn cô, suýt sặc. Cô gái này... não cá vàng là cái chắc.

Biệt thự Tổng gia....

Tổng Nhất Hàn nhìn bài báo sáng nay, đen mặt. Lăng Tư Duệ... không lẽ lời Ứng Đại Siêu nói là đúng. Hấn ta thật sự có ý đồ với nữ nhân ngu ngốc kia. Nhưng mà.... tại sao hấn lại tung tin đồn... Không lẽ hấn không biết làm như vậy sẽ gây ra rắc rối cho cô ấy sao?

Anh nắm chặt tay, gương mặt tràn ngập nộ khí. Lăng Tư Duệ...nếu hấn thích Đồng Ngạc Ngạc như vậy thì hãy danh chính ngôn thuận mà cạnh tranh công bằng với anh. Tại sao lại sử dụng trò hèn hạ đó... mượn báo chí để đưa tin....đúng là không đáng mặt nam nhân...

Tổng Giai Ninh từ ngoài cửa đi vào, nhìn gương mặt hằm hằm của anh cũng đã đoán ra được vài chuyện. Ông đẩy ghế, ngồi xuống:

- Nhất Hàn... con đừng nên dây vào cô ta nữa.

- Ba... cô ấy đâu có làm gì sai?

- Sự thật trước mắt rành rành ra đó. Vì cô ta mà Tổng giám đốc Lăng Duệ bị vướng tin đồn tình cảm. Lúc đó chẳng phải bị người ta coi thường, khinh rẻ hay sao? Nam nhân tài giỏi không nên giao du với những hạng người tầm thường. Là một thiếu gia... con chỉ có thể kết giao với những tiểu thư có tiếng trong giới kinh doanh. Con hiểu không?

Gì chứ? Kết giao với những người có tiếng trong kinh doanh? Những cô tiểu thư lúc nào cũng coi thường nhân phẩm của người khác... đều khinh bỉ và xem những người không có quyền thế là một thứ dơ bẩn... một thứ bị bỏ đi... là đáng để anh kết giao sao? Nực cười...

- Ba con lên phòng đây. _ anh bỏ lên phòng.

Tổng Giai Ninh nhìn anh, đáy mắt tràn ngập giận dữ. Chỉ giao du với cô gái kia một vài ngày thôi mà anh đã tỏ thái độ như vậy với ông sao?

Ông nhìn bóng lưng của anh, nói vọng lên:

- Triệu Ngôn Hy cũng sắp về nước. Con tự mà lo liệu.

Tổng Nhất Hàn nghe thấy đó, anh nghe rất rõ nữa là đằng khác. Thế nhưng... anh không muốn trả lời... một tiếng cũng không muốn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Mì !!

Biệt thự Lăng gia...

Trạch Kha lái xe vào biệt thự, mở cửa xe cho Ngạc Ngạc:

- Cô Đồng... thiếu gia đang ở phòng khách. Mời cô.

- Ừm _ cô lười biếng bước xuống, tay vẫn còn cầm túi mì gói mua ban nãy.

Cô theo Trạch Kha vào phòng khách. Nhìn thấy Lăng Tư Duệ một thân ảnh tiêu soái ngồi đó, cô bẽ mặt. Tại hắn mà cô mới bị người ta đuổi bắt, phải chạy như một kẻ trộm. Suýt nữa còn không giữ được mạng để trở về. Vậy mà... hắn ta lại có thể thông thả ngồi đây uống trà... Đúng là đáng ghét.

- Thiếu gia... cô Đồng đến rồi.

- Ừm. Trạch Kha... anh chuẩn bị cho chuyến đi Hàn Quốc vào ngày mai. _ hắn lãnh đạm nói.

- Vâng thưa ngài _ Trạch Kha cúi đầu, xoay người rời đi.

Căn phòng lúc này chỉ còn lại hai người. Một người thì lạnh như băng. Còn một người thì cứ ngây ngốc không hiểu vấn đề.

Lăng Tư Duệ liếc mắt sang nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Lại đây.

Đồng Ngạc Ngạc nghe hắn gọi, cau mày:

- Anh gọi tôi? _ cô lấy tay chỉ vào mình, nhìn hắn khó hiểu.

- Ừm.

Cô miễn cưỡng ngồi xuống sofa. Đôi mắt màu cà phê vô tình chạm vào đôi mắt báo săn của hắn. Tròng mắt sâu hun hút khó đoán được hắn đang nghĩ gì.

Cô rùng mình, thu lại ánh mắt soi mói của chính mình, cúi đầu xuống vâng vâng túi mì.

- Chuyện bài báo sáng nay...cô cứ yên tâm. Tôi sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa. _ hắn nói, miệng nhấp một ngụm trà.

- Vậy anh kêu tôi đến đây làm gì? _ cô tròn xoe mắt.

- Đám nhà báo đó chắc chắn sẽ không để yên cho cô. Trước mắt... cô cứ ở lại đây... Chờ tôi đi Hàn Quốc về, tôi sẽ lên tiếng với báo chí. _ hắn chậm rãi nói.

Gi chữ? Kêu cô ở lại đây chẳng khác nào làm khó cô. Căn biệt thự này nhìn qua đã có chút cổ quái rồi. Cô quả thật rất sợ ma.

Đồng Ngạc nhăn nhó nhìn hắn:

- Đại ca~ tôi không muốn ở lại nơi đáng sợ như vậy. Chi bằng... anh lên tiếng với báo chí ngay ngày mai đi.

- Không được. Chuyến đi Hàn Quốc sẽ khởi hành vào ngày mai. _ hắn lên tiếng phản đối. Nữ nhân này, tại sao lúc nào cũng muốn làm trái ý hắn.

- Nhưng tôi không muốn ở đây. Anh... thật quá đáng _ cô xịu mặt, làm ra vẻ đáng thương.

- Cô không có quyền từ chối.

- Nhưng mà... nếu tôi ở đây thì công việc phải làm sao? _ cô viện cớ, chú ý quan sát sắc mặt của hắn.

Hắn vẫn lạnh nhạt, gương mặt không biểu lộ cảm xúc:

- Nghỉ việc.

- Gì chứ? Sao có thể nói nghỉ là nghỉ? _ cô oang oang.

- Chuyện đó... cô không cần lo. Trước mắt cứ ở lại đây.

Không muốn! Không muốn! Cô thật sự không muốn. "Ting"~ cái bóng đèn bật lên trong đầu cô.

- A... hay là anh mang tôi đi Hàn Quốc đi. Tôi chưa đến đó bao giờ cả... chắc chắn sẽ rất thú vị.. _ Đồng Ngạc Ngạc nhìn hấn bằng đôi mắt long lanh.

- Không được. _ hấn lạnh giọng.

Bảo hấn mang cô theo...hấn làm sao có thể. Chuyến đi ngày mai không biết là có nguy hiểm hay không? Lỡ đâu hấn bị phục kích bất ngờ thì cô ta biết phải làm sao? Chuyện này tuyệt đối không thể.

- Tại sao? _ cô xì mặt.

- Tôi nói không là không! Một... là cô ở đây. Hai... là cô ra ngoài đó để đảm bảo chỉ bất gặp. _ hấn lạnh lùng ra điều kiện.

- Tôi...

Lăng Tư Duệ chính là ép người quá đáng. Hấn đâu cần phải keo kiệt như vậy chứ? Chỉ là một chuyến đi sang Hàn Quốc thôi mà... Cô cũng đâu có gây rắc rối cho công việc của hấn.

- Tôi không muốn.

- Muốn hay không muốn... cô không có quyền quyết định. _ hấn lạnh lùng đứng lên, gương mặt mang theo vài tia phức tạp. Nữ nhân này... đầu óc của cô ta lúc nào cũng đơn giản vậy sao?

- Đây... không đi thì không đi... nhưng mà tôi đói.

Đồng Ngạc Ngạc xì mặt, miễn cưỡng chấp nhận. Trước mắt cô cứ lấp đầy cái bụng rồi tính sau.

Lăng Tư Duệ nghe cô nói, khoe miệng giật giật. Lại muốn hấn hành hạ tấm thân phục vụ cô sao?

- Đói thì tự đi mà nấu. Nói tôi làm gì?

- Tôi....

- Đồng Ngạc Ngạc... rốt cuộc thì cô biết nấu thứ gì? _ hấn khinh bỉ nhìn cô.

Không phải chứ? Hấn đang coi thường tài nghệ nấu ăn của cô sao? Hừ....được rồi... cô sẽ chứng minh cho hấn thấy...

- Ai nói với anh là tôi không nấu được món nào?

- Vậy cô thử đi. _ hấn cười khẩy nhìn cô.

- Được. Anh cứ chờ mà xem.

Đồng Ngạc Ngạc tức giận cầm túi mì gói, giậm chân đi xuống nhà bếp. Vì đã đi qua một lần nên cô đã nhớ vị trí của nó. Cô không phải là nảo cá vàng mau quên như vậy đâu...

Đồng Ngạc Ngạc bước chân xuống nhà bếp. Cô lấy mì bỏ ra bát. Nhặt một ít rau trong tủ lạnh để xào. Còn lại là chiên hai cái trứng.

Mặc dù cô không biết nấu ăn thật nhưng mẹ cô đã dạy cho cô cách nấu mì khi cô còn nhỏ.

Những lúc như vậy, cô cảm thấy rất hạnh phúc. Mẹ cô từng nói, khi mình mang tình yêu bỏ vào trong bát mì mà mình nấu... thì nó sẽ trở nên ngon hơn. Cô không biết điều đó có thật hay không... nhưng mỗi bát mì mẹ cô nấu thật sự rất ngọt ngào.

Sau khi chiên trứng xong thì cô đun nước. Trong lúc chờ nước sôi, Đồng Ngạc Ngạc ngân nga hát vài câu. Giọng hát ngọt ngào của cô như khiến căn phòng tràn ngập ấm áp.

Lăng Tư Duệ đi ngang qua nhà bếp, nghe giọng hát của cô, khoe miệng đột nhiên cong lên. Hấn không biết và cũng chưa bao giờ biết... sẽ có lúc hấn mỉm cười dịu dàng như vậy.

Thời gian tích tắc trôi qua, nước cũng đã sôi. Đồng Ngạc Ngạc đổ nước vào bát, cô hít hà, lấy tay bê nó vào khay rồi mang lên phòng khách.

Còn chưa bước tới phòng khách thì cô đã oang oang:

- Nóng... nóng chết tôi rồi.

Lăng Tư Duệ sau khi từ nhà bếp đi lên thì ngồi ở phòng khách đọc sách. Nghe giọng nói của cô, hắn không có biểu cảm.

- Này... xong rồi. _ cô bê hai bát mì đặt lên bàn. Khói bốc lên nghi ngút càng kích thích vị giác.

Lăng Tư Duệ nhìn hai bát mì, nhú mày.

- Đây là cái gì?

- Mì gói _ cô vội đáp rồi cúi đầu ăn xì xụp.

Gì chứ? Thiếu gia như hắn mà phải đi ăn mì gói sao? Cô ta có còn bình thường không vậy?

Lăng Tư Duệ nhìn bộ dạng ăn lấy ăn để của cô, hừ lạnh:

- Sao tôi phải ăn thứ này chứ?

Cô nhìn hắn bằng đôi mắt hình viên đạn, hơi bực bội:

- Không ăn thì đưa đây tôi ăn. Tôi ăn một bát mì vẫn còn đói đấy _ cô đẩy bát mì của hắn về phía cô thì hắn nhanh tay giữ lại.

- Ăn một đũa chắc không chết.

Hắn nói, gấp một đũa mì cho vào miệng. Ừ nhỉ? Mùi vị đúng là không tệ.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn, chờ đợi trả lời:

- Thế nào?

- Ừm. Tạm được.

Đây là lần đầu tiên hắn ăn thứ này. Mùi vị cũng có chút lạ.

Cô nghe hắn nói, bểu môi. Tạm được cái gì mà tạm được. Ngon thì hắn nói đại đi....còn bày đặt giấu giếm giếm.

Nhìn vẻ mặt khó coi của cô, Lăng Tư Duệ hừ nhẹ một cái:

- Về mặt cô như vậy là ý gì?

- Không có gì. _ cô không thèm nhìn hắn, cúi mặt xuống ăn tiếp.

Hắn cũng không nói gì, cánh môi mỏng không tự chủ nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Cầm thú

Sau khi ăn xong, Đồng Ngạc Ngạc xoa xoa cái bụng, mi mắt cô như nhắm lại. Không được rồi! Cô buồn ngủ quá.

Lăng Tư Duệ nhìn vẻ mặt buồn ngủ của cô, cười khinh bỉ:

- Mới ăn xong mà đã buồn ngủ rồi sao?

Nghe câu nói có chút coi thường của hắn, cô lườm lườm:

- Anh không nghe người ta nói căng da bụng, tròng da mắt sao?

- Vậy... câu nói đó chính là áp dụng cho một con heo như cô? _ hắn cười khẩy một cái nói.

- Anh... tôi không phải heo. _ cô bặm môi, úy khuất nhìn hắn.

- Ủm... với tôi cô là heo. _ hắn không để ý đến sắc mặt của ai kia, thân nhiên khích bác.

Đồng Ngạc Ngạc mặt tràn đầy hắc tuyến. Cô nắm chặt tay, lườm hắn một cái muốn cháy da.

- Ủm tôi là heo. Heo thì không biết rửa bát. Nên... anh mau đi rửa cho tôi đi. Ahaha... tôi đi ngủ.

Người nào đó được mệnh danh là heo lon ton chạy đi tìm phòng ngủ, không để ý đến ai kia.

Lăng Tư Duệ khoe miệng giật giật. Nhìn cô chạy đi... hắn thật muốn bóp chết cô. Không biết hắn mang về nhà một ôsin hay một con heo đây?

Căn biệt thự cổ quái nằm ngoài rừng sâu....tiếp diễn một câu chuyện...

- Gia Lệ... em ăn chút gì đi.

Giọng nói khản đặc của người đàn ông cất lên. Ông ta âu yếm nhìn người phụ nữ ngồi trên giường. Gương mặt bà trắng bệch, môi tái nhợt. Tóc phủ lòa xòa trên gương mặt phúc hậu.

Bà không nói gì, trên môi nở một nụ cười thê lương. Đôi mắt như ẩn chứa một nỗi buồn không ai thấu.

Mạc Hải Đường nhìn bà, đáy mắt trở nên tức giận. Ông ta đập đổ bát cháo đang cầm trên tay, gầm lên:

- Bà muốn tôi đối với bà như thế nào? Mười lăm năm rồi... Tại sao bà không quên ông ta đi. Nhớ một người đã chết thì có ích gì?

Mã Gia Lệ vẫn im lặng không đáp, mắt bà lơ đãng nhìn ra cửa sổ, môi nhếch lên khinh bỉ.

Mười lăm năm... bà bị ông ta nhốt ở đây... Cách ly với thế giới bên ngoài...

Mười lăm năm... bà sống chung với một kẻ sát nhân... kẻ hại chết chồng bà...

Mười lăm năm... bà phải sống xa con trai...Lăng Tư Duệ...

Mười lăm năm này... đối với bà chính là địa ngục.

- Gia Lệ... bà nói gì đi?

Bà vẫn im lặng, môi mím chặt.

Ông ta nắm tay bà kéo lên, lực nắm khiến bà đau mà nhăn mày. Bà không nhìn ông ta, gương mặt phúc hậu cúi xuống.

Mạc Hải Đường giận dữ quát to:

- Bà muốn chết cùng tên đó sao? Được. Tôi cho bà toại nguyện.

Ông hất tay bà khiến bà ngã nhào xuống đất. Sự va đập mạnh khiến người bà hằn lên những vết bầm. Bà không khóc, cắn môi cam chịu.

Ông ta thật sự nổi giận, bàn tay vô thức tát vào mặt bà. Tiếng "chát " vang lên trong không khí sắc đến ghê người.

Mã Gia Lệ ôm má, bà cười như không cười. Ông ta đánh bà sao? Mười mấy năm qua, bà luôn sống trong cảnh đánh đập, chửi mắng. Không một ngày nào là trôi qua bình yên. Bà đã từng nghĩ đến cái chết... nhưng khi bà muốn tự vẫn... thì ông ta lại phát hiện ra... lại đem bà nhốt vào song sắt như một con thú... Cuộc sống cầm tù thật khiến bà tỏ ra chán ghét.

Bà hận... hận ông ta... hận người mà trước đây mà từng xem là bạn thân. Một kẻ ác độc... giết người không ghê tay...

Bà muốn bỏ trốn khỏi cái nơi kinh tởm này...bà rất muốn... nhưng ông ta là một con cáo già... mưu kế của ông ta... có cái nào mà bà chưa trải qua...

Tình yêu? Nực cười. Ông ta luôn miệng nói yêu bà....

Yêu bà... mà lại hại chết chồng bà...

Yêu bà... mà lại nhốt bà ở đây như một nô lệ...

Yêu bà... mà ngày đêm đánh đập, sỉ nhục danh phẩm của bà...

Ông ta dày vò bà, xem bà như một con điểm..

Bà cảm thấy từng cái chạm tay của ông ta thật ghê tởm... cảm thấy... bản thân bà thật nhơ nhớp...

Nếu có thể...bà muốn tự tay giết chết ông ta...tự tay giết chết tên cầm thú không có tình người....

- Sao hả? Bà vẫn cứng đầu không chịu nói chuyện sao? Hơ... con trai của bà... tôi sẽ giết nó. _ ông ta gầm lên giận dữ.

Mã Gia Lệ nghe đến con trai, khóe mắt ươn ướt nhìn ông căm phẫn:

- Duệ Nhi... Ông không được làm gì nó... Không được.... Không được phép đụng vào nó...

- Chịu nói chuyện rồi sao? Xem ra tên nhóc đó đối với bà quan trọng lắm nhỉ? Hahaha....

Mạc Hải Đường cười lớn, gương mặt ánh lên tia thâm độc.

- Không... ông không được hăm hại nó... Không được...

- Hahaha... nó phải chết....

Ông phải giết hết những người quan trọng với bà... phải giết hết tất cả... bà chỉ được xem ông là người quan trọng nhất... Bất cứ ai nhận được sự quan tâm của bà... ông sẽ giết không chừa một ai...

- Không phải ông đã hứa với tôi là tha cho nó hay sao?

Mã Gia Lệ nói, đẩy mắt ánh lên vài tia bi thương.

- Tha? Nực cười... Tôi đã tha cho nó 15 năm rồi.....Lần này... tôi sẽ khiến nó chết thê thảm như cách mà tôi đã từng làm.... Hahaha

Giọng cười kinh tởm của ông ta vang vọng cả căn biệt thự.

Mã Gia Lệ bất lực nằm trên nền đất lạnh lẽo. Bà phải làm sao... làm sao mới có thể cứu được con trai bà... Duệ Nhi... mẹ xin lỗi..

Giọt nước mắt mặn chát chảy ra từ hốc mắt, thấm khô đến xé lòng.

Biệt thự Lăng gia...

Lăng Tư Duệ sau khi rửa bát thì đi vào phòng. Hắn còn một số bản hợp đồng cần phải kí. Ngày mai hắn sẽ rời khỏi Bắc Kinh nên mọi việc cần phải được giải quyết trong hôm nay.

Mở cửa bước vào phòng, hắn đen mặt. Sao cô ta lại ở phòng hắn? Còn nữa... rõ ràng là cô ta sợ ma... vậy mà vẫn có thể ngủ ngon lành vậy sao? Đúng là không tin được...

Đồng Ngạc Ngạc đang nằm cuộn tròn trên giường hắn, cái miệng nhỏ nhắn còn mỉm cười thỏa mãn.

Aissss... Nữ nhân ngu ngốc này... nằm trên giường của một nam nhân mà còn có thể thoải mái vậy sao?

Hồi ức vài phút trước...

Đồng Ngạc Ngạc đi loay quanh tìm phòng thì cảm thấy căn phòng của hắn là thoải mái nhất, lại nằm ngay tầng 1 không phải đi xa. Vì vậy, cô leo tót lên chiếc giường êm ái ngã lưng nằm xuống. Vừa đặt lưng xuống thì đã mau chóng thiếp đi. Mùi hương bạc hà toát ra từ người hắn in sâu vào gối khiến cô an tâm.

~~~~~

Hiện tại..

Lăng Tư Duệ nhìn về mặt lúc ngủ của cô, khóe miệng đột nhiên cong lên. Gương mặt khả ái cứ dụi dụi vào gối. Hai bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy cái gối ôm của hắn nhưng sợ ai cướp mất. Nhìn cô chẳng khác nào một đứa trẻ...

Nếu hắn cũng có thể như cô thì hay biết mấy... lúc nào cũng vô ưu vô lo... không cần phải vương bận nhiều chuyện đầu đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thích sao? Nực cười

Lăng Tư Duệ bước lại bàn làm việc, hần lật tài liệu ra xem.

5 phút đầu tiên...

Thời gian trôi qua im ả. Tiếng bút va chạm vào mặt giấy trở nên sột soạt.

10 phút tiếp theo...

Trời quang mây tạnh, Lăng Tư Duệ vẫn ngồi trên ghế, gương mặt vẫn lạnh nhạt như thường ngày.

15 phút sau...

Không gian im ắng đột nhiên bị phá hủy bởi tiếng ngáy của ai kia.

- Khò... khò... khò...

Hần quay mặt sang nhìn cô, khóe miệng giật giật. Gì chứ?... chẳng phải lúc này cô ta ngủ rất đáng yêu sao?

Hiện tại... nhìn chẳng khác nào một thằng con trai.

Đồng Ngạc Ngạc hươ chân loạn xạ, đập cả cái chân của hần xuống sàn, khóe miệng còn có một thứ chất lỏng.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, nhú mày. Cô ta ở bản chết đi được. Nhìn cái chân rơi dưới sàn, mặt hần tràn ngập hắc tuyến.

Lăng Tư Duệ đi đến, cúi người xuống nhặt tấm chăn, hần bước về phía giường. Đặt tấm chăn ngay ngắn lại vị trí ban đầu, hần quay mặt sang nhìn cô.

Haizzzz... khóe miệng như vậy... còn gì là giống con gái nữa...

Hần lấy một cái khăn tay ở trên đầu giường, nhẹ nhàng lau khóe miệng cho cô.

Ai da~ Lăng Tư Duệ cũng có lúc dịu dàng như vậy sao? Thật không thể tin được. Không thể tin được.

Gương mặt mỹ nam tiêu soái kè sát mặt cô, đáy mắt hần có chút dao động. Đôi môi này... thật sự khiến hần...

Lăng Tư Duệ không kiểm soát được hành động của mình. Hần đột ngột cúi xuống hôn cô. Cảm nhận tư vị ngọt ngào lan tỏa trong khoang miệng, người hần dâng lên một cảm giác khó tả.

Đồng Ngạc Ngạc đang nằm mơ thấy được ăn kẹo, cảm nhận môi hần chạm vào môi mình... cô còn tưởng là kẹo mà ra sức đáp trả. Cánh môi nhỏ nhắn còn khẽ kêu lên:

- Uhm... thật ngọt...

Lăng Tư Duệ nhìn biểu cảm của cô, đáy mắt như ánh lên ý cười mà ngay cả hần cũng không nhận ra. Nữ nhân này...thật khiến hần mất kiểm soát.

Rời khỏi đôi môi cô, hần có chút luyến tiếc. Từ khi nào, nữ nhân khiến hần có hứng thú như vậy? Hần trước đây với bây giờ...khác xa một trời một vực. Trước đây hần là một con người lạnh lùng, không bao giờ bộc lộ cảm xúc....và nữ nhân đối với hần chính là một thứ đáng khinh bỉ. Hần ghét phụ nữ...ghét loại người giả tạo thích đeo bám hần, ghét loại người chỉ yêu hần vì tiền. Chính vì sự chán ghét đó mà 25 năm qua, hần chưa từng bị xao động bởi bất kì ai. Tưởng rằng cuộc sống của hần sẽ trôi qua tẻ nhạt, buồn chán. Thế nhưng... sự xuất hiện của cô lại như một thứ gia vị khiến thế giới của hần bị đảo lộn. Từ khi gặp cô, hần như biến thành một con người khác, một con người biết bộc lộ cảm xúc thật của chính mình. Là một Tổng giám đốc, hần luôn tạo ra một vỏ bọc để bảo vệ chính mình. Một vỏ bọc lạnh lùng, tàn nhẫn. Hần chưa từng nghĩ và cũng chưa bao giờ nghĩ... sẽ có một ngày... cái vỏ bọc đó bị phá vỡ bởi một cô gái.

Đang chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Hần nhú mày, đây không phải điện thoại của hần.

Âm thanh phát ra từ chiếc túi xách màu hồng của Đồng Ngạc Ngạc. Hần không muốn tiếng ồn làm cô thức giấc nên đã lấy điện thoại trong túi ra nhấc máy:

- Ngạc Ngạc, cô không sao chứ? _ đầu dây bên kia khẩn trương hỏi, giọng nói mang theo sự lo lắng.

Lăng Tư Duệ nhận ra giọng nói của Tổng Nhất Hàn, gương mặt lạnh tanh không biểu lộ cảm xúc:

- Cô ấy đang ở chỗ tôi.

- Lăng Tư Duệ....

- Là tôi.

- Anh đúng là đồ hèn hạ, dùng cách này để ép buộc cô ấy là của anh sao? _ Tổng Nhất Hàn giận dữ hét vào điện thoại.

Hắn trước câu nói của anh, khước miệng khẽ nhếch lên:

- Tôi không ép buộc cô ấy. Muốn nghĩ sao...tùy anh.

- Lăng Tư Duệ... tôi muốn cạnh tranh công bằng...anh không được chơi xấu như vậy? _ Tổng Nhất Hàn thật sự tức giận, anh đã không kìm chế được cảm xúc của chính mình.

- Tại sao tôi phải cạnh tranh công bằng? _ hắn hỏi lại, đáy mắt ánh lên tia phức tạp.

- Chẳng phải anh thích cô ấy sao? Cạnh tranh công bằng thì có gì sai?

Câu nói của anh khiến hắn ngớ người. Thích sao? Cụm từ này đã không tồn tại trong từ điển của hắn từ lâu.

- Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ. _hắn nói xong thì cúp máy cái rụp.

Thích? Nực cười...hắn chưa từng nghĩ hắn sẽ thích cô. Tình yêu đối với hắn chỉ là một thứ giả dối. Một con người không bao giờ tin vào tình yêu như hắn thì làm sao có thể thích? Tổng Nhất Hàn... là anh ta nghĩ quá nhiều rồi.

Lăng Tư Duệ để điện thoại lại cho cô, lạnh lùng bước ra khỏi phòng.

Tổng Nhất Hàn bị hắn đập máy, mặt tràn ngập hắc tuyến. Lăng Tư Duệ nói vậy là ý gì? Hắn đang muốn đánh lạc hướng anh sao? Chết tiệt... anh nhất quyết không để hắn đạt được ý muốn.

Căn nhà hoang nằm gần xưởng dầu mỏ ở Bắc Kinh...

- Đây là một số tiền, ông hãy im miệng và trốn đi càng xa càng tốt.

- Được được.

Người đàn ông với vẻ mặt hám tiền, nở một nụ cười hả hê.

- Ủm. Ông liệu mà làm. Lão đại sẽ cho người hộ tống ông sang bên đó.

- Lão đại thật tốt với tôi.

- Hơ... Nể tình ông đã giúp ngài ấy làm nhiều phi vụ nên ngài ấy mới không giết ông. Nếu không... ông đã chết từ lâu rồi. _Khương Viễn cười khẩy, đáy mắt nhìn ông ta trở nên nguy hiểm.

- Vâng... Vâng.... Tôi biết... rất cảm ơn lão đại. _ La Chính Vũ nhỏ giọng, cười nham nhở.

- Ủm. Ở lại Bắc Kinh đến sáng mai rồi khởi hành. Tôi còn có việc phải làm.

Khương Viễn đứng lên, chỉnh lại quần áo.

- Vâng chào ngài.

La Chính Vũ cúi chào ông, gương mặt già nua nở nụ cười. Cũng may là lão đại còn quan tâm đến ông... nếu không ông đã chết trong tù rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Cặp đôi hoàn hảo

Nhà hàng Lavender Story...

Duẩn Mặc Nghiễm ngồi trong phòng làm việc riêng. Hôm nay anh giao lại việc bếp trường cho Đường Mặc.

Nhìn tờ báo để trên mặt bàn, gương mặt tuần mĩ hơi chau lại. Đồng Ngạc Ngạc sao lại bị vướng tin đồn tình cảm? Người này lại còn là một nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh. Không lẽ.... cô ấy có quan hệ gì với người này?

Lần trước là đi ăn cùng với Tổng giám đốc Tống Thụy. Lần này lại bị vướng tin đồn tình cảm với Tổng giám đốc Lăng Duệ. Không phải chứ... đối thủ của anh nhiều đến vậy sao?

Duẩn Mặc Nghiễm nhăn mặt, cánh môi mông tỏ vẻ không cam tâm. Ngạc Ngạc đáng yêu như vậy...người ta thích cô ấy cũng đúng thôi... Nhưng mà... anh biết cô ấy rất đơn thuần. Chắc chắn là chưa động lòng với ai đâu. Dù chỉ là một cơ hội cuối cùng thì anh cũng phải thử...

Biệt thự Tô gia...

Tô Diêm Hình nhìn tờ báo, tay nắm chặt đến bật máu. Tại sao đám báo chí lại tung tin đồn này? Con nhỏ phục vụ đó có gì hay ho. Cùng lắm chỉ là loại phụ nữ hám tiền, sống dựa dẫm vào đàn ông. Đáng ghét. Cô nhất định không để nó đạt được ý muốn. Đồng Ngạc Ngạc... mà không xứng đáng là đối thủ của tao.

Biệt thự Lăng gia....

- Thiếu gia, chuyện lúc sáng..phóng viên đã đem lên báo. _ Trạch Kha sau khi mua vé máy bay đi Hàn Quốc thì trở về biệt thự.

- Chuyện đó tôi đã lường trước. Cứ để họ tự mình suy diễn. _ hần nhếch môi, cười khẩy.

- Vâng.

- Ừm _ hần đáp, ngã người ra sofa nhắm hờ mắt.

Trạch Kha ở bên cạnh, nhìn hần như vậy thì không khỏi lo lắng. Đạo gần đây có nhiều chuyện xảy ra quá... thiếu gia chắc là mệt lắm.

Căn biệt thự đang chìm vào im lặng thì tiếng phanh xe gấp khiến hần nhú mày. Lăng Tư Duệ mở mắt ra, chưa kịp nhìn xem là ai ghé thăm thì bộ mặt hầm hăm của Tống Nhất Hàn đã phóng đại trước mặt hần.

Tống Nhất Hàn sau khi nghe điện thoại xong thì tức tốc chạy đến đây. Anh lái chiếc Lamborghini đen, chạy với vận tốc cực đại không khỏi khiến người ta kinh hãi.

Lăng Tư Duệ liếc nhìn Trạch Kha ở bên cạnh. Trạch Kha hiểu ý, mau chóng nhường lại không gian riêng tư cho hai người.

- Anh đến đây làm gì? _ hần hỏi, mặt đã lạnh đi vài phần.

- Đồng Ngạc Ngạc đâu? Tôi muốn gặp cô ấy. _ Tống Nhất Hàn nhìn hần, mặt nổi gân xanh.

- Đang ngủ.

- Tôi muốn gặp cô ấy! _ anh nói hơi lớn tiếng.

- Đây là nhà tôi. Mong anh tự trọng.

- Lăng Tư Duệ... anh có quyền gì mà không cho tôi gặp cô ấy? _ Tống Nhất Hàn nóng nảy.

- Dựa vào... tôi là chủ nhân căn nhà này..._ hần chậm rãi nói.

Tống Nhất Hàn đen mặt, không khách khí ngồi xuống sofa.

- Tôi không để cô ấy ở đây với anh đâu. Nhất định tôi sẽ mang cô ấy đi.

Lăng Tư Duệ trước câu nói của anh vẫn bình thản, gương mặt hần vẫn không biểu lộ hi nộ ái ố.

- Nếu anh có thể...

- Anh...

Tống Nhất Hàn cứng họng. Lăng Tư Duệ... anh thật sự không muốn để thua cái tên tù lạnh đáng ghét này... Hừ...

- Tôi có việc rồi. Nếu thích... anh có thể đợi.

Lăng Tư Duệ đứng lên, xoay người rời đi.

- Đợi thì đợi. Tôi sợ anh chắc. _ Tổng Nhất Hàn nói, lờ mờ nhìn hắn. Anh đây không chịu lép vế trước hắn đâu.

4h chiều...

Lăng Tư Duệ đóng tập tài liệu lại, gương mặt mỹ nam xoay qua nhìn ai kia.

Đồng Ngạc Ngạc vẫn ngủ say, không có biểu hiện gì là tỉnh dậy.

Hắn nhìn cô, không nói gì rồi bước ra khỏi phòng. Hắn đi đến phòng khách.

Tổng Nhất Hàn hiện tại vẫn ngồi chờ ở đó, nhìn thấy Lăng Tư Duệ, anh hừ nhẹ một cái:

- Vẫn chưa dậy?

- Ừm _ hắn lạnh nhạt phun ra một chữ.

Cô ta là heo hay sao mà ngủ nhiều như vậy? Aissss....hại anh tốn bao nhiêu công sức ngồi chờ.

- Anh có thể về...

- Này nha. Anh nói vậy là ý gì? Cứ nhiên lại muốn đuổi tôi. Không lẽ... anh muốn làm chuyện gì mờ ám _ anh nhìn hắn với vẻ mặt dò xét.

- Hơ... anh nghĩ quá nhiều rồi. Nếu muốn ở lại... thì giúp tôi nấu bữa tối.

Lăng Tư Duệ cười khẩy một cái, đôi mắt đen như mực sắc nhọn nhìn thấu tâm can của ai kia.

- Nấu... nấu thì nấu? _ Tổng Nhất Hàn vênh mặt. Đại thiếu gia như anh nhất định không để hắn khi dễ....nhưng mà... từ trước đến giờ anh chưa từng vào bếp... cũng chưa từng biết nấu ăn là cái gì?

- Được. _ hắn cười nhếch môi, đi về hướng phòng bếp.

Tổng Nhất Hàn cũng vội đi theo.

~~~~~

Đồng Ngạc Ngạc sau một hồi ngủ đủ giấc thì vươn vai ngáp một cái. Ai da~ bụng của cô lại đói rồi. Lúc trưa ăn một gói mì quả thật không đủ. Cô lồm cồm bò dậy, đi xuống phòng bếp xem có cái gì bỏ vào bụng được không.

Bước chân không nhanh không chậm, vừa xuống đến cửa cô đã nghe âm thanh inh ỏi vang lên.

- Tổng Nhất Hàn, anh ngồi im một chỗ cho tôi.

- Tôi làm được mà. Anh không cần coi thường tôi như vậy?

- Không cần. Đi qua bên kia ngồi. _ Lăng Tư Duệ lạnh lùng chỉ tay sang phía bàn ăn. Hắn thật sự là bị anh làm cho tức chết. Vốn nghĩ anh sẽ giúp hắn... vậy mà... anh thật sự không biết nấu ăn, đụng vào cái gì là hư cái đó. Mấy món ăn mà anh nấu... thật sự quá kinh khủng.

- Không cần thì không cần. _ Tổng Nhất Hàn xì mũi, lệch thân xác sang phía bàn ăn. Anh chống tay xuống cầm nhìn Lăng Tư Duệ. Cái tên tăng bằng này... ngày thường trông hắn lạnh lùng như vậy mà biết nhiều thứ ghê... còn kiêm luôn cả nữ công gia chánh. Tài nghệ như vậy... xem ra không thể coi thường... Aissss... anh thật sự không muốn bại dưới tay hắn... Hừ...

Tổng Nhất Hàn nhìn hắn bằng đôi mắt hình viên đạn muốn cháy da...

Đồng Ngạc Ngạc quan sát một màn trước mặt, bất động há hốc mồm kinh ngạc. Không phải chứ? Đây chẳng phải là kiểu nam chính sủng ái nữ chính trong truyền thuyết hay sao? Nam chính vì sợ nữ chính bị đau mà làm hết tất cả công việc. Còn nữ chính thì ngồi nhìn ngắm nam chính bằng ánh mắt dịu dàng, triu mến. Ánh mắt toé lửa của ai kia may mắn được cô xem là ánh mắt triu mến. Mà... nam chính ở đây là Lăng Tư Duệ... còn nữ chính không ai khác là Tổng Nhất Hàn. Ủa... một cặp đam mỹ tuyệt sắc nam nhân.

Ngẫm nghĩ một hồi, cô chặc lưỡi. Đúng là phí của trời. Nam nhân đẹp như vậy mà chúng nó lại đi yêu nhau. Chả bù cho cô... ế vẫn hoàn ế... Haizzzzz

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Ghen

18h

Đồng Ngạc Ngạc xuất hiện trong bàn ăn của Lăng gia. Nhìn những món ăn được bài trí trên bàn, cô vừa suýt xoa vừa kinh hãi.

Một bên thì toàn đồ ăn ngon, còn một bên thì trình độ y chang cô.

Lăng Tư Duệ và Tổng Nhất Hàn ngồi vào bàn ăn, lạnh lùng phun ra một câu:

- Ăn đi.

Ai da~ đến nói chuyện mà cũng hiểu ý nhau như vậy... đúng thật là một cặp tiên đồng ngọc nữ... tâm linh tương thông.

Đồng Ngạc Ngạc ngậy ngốc một hồi rồi cười xuề xòa:

- O...hơ hơ ăn thôi.

Cô nhìn sang món ăn của Lăng Tư Duệ, thật muốn cho hết chúng vào bụng a~ Mùi hương nghi ngút bốc lên khiến cô muốn chảy nước dãi. Đưa tay lên định gấp thức ăn của hắn thì một đôi mắt gườm gườm nhìn cô.

Tổng Nhất Hàn không cam tâm khi cô ăn thức ăn của hắn ta. Anh thật sự không thích chuyện này...

Thế nhưng... trong suy nghĩ của ai kia... Tổng Nhất Hàn chính là đang ghen. Đúng rồi... Đồng Ngạc Ngạc cô vô ý quá. Lão công của người ta nấu thức ăn cho người ta mà. Cô không nên làm tiểu tam chen vào như vậy... quá sai lầm..

Cô ngược mắt lên nhìn Tổng Nhất Hàn, cười giả lả như ý nói "Tôi không tranh giành đồ ăn của lão công nhà anh đâu".

Đồng Ngạc Ngạc nuốt nước miếng cái ực. Nhìn những món ăn kinh dị của Tổng Nhất Hàn, cô thật sự nuốt không trôi. Miễn cưỡng gấp một đũa, đôi mắt báo săn của người nào đó lăm le nhìn cô như muốn giết người.

Không phải chứ? Lại ghen sao? Hai người này... chỉ là một bữa ăn thôi mà có cần keo kiệt vậy không?

Cô nhăn mặt, quyết định tro mắt nhìn đồng đồ ăn trên mặt bàn, cái bụng đói meo không ngừng đánh trống.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, hừ lạnh một cái:

- Không đói?

- Đói ~ _ cô nhìn hắn, mắt rung rung sắp khóc.

- Vậy sao không ăn?

- Hai người... yêu nhau thì ra chỗ khác mà thể hiện... cứ lờm lờm như vậy làm sao mà tôi nuốt trôi. _ Đồng Ngạc Ngạc ủy khuất, mếu máo.

Lăng Tư Duệ và Tổng Nhất Hàn nghe cô nói, khóe miệng giật giật, gương mặt tràn ngập hắc tuyến nhìn cô. Ý cô là bọn hắn thích nhau sao? Không phải chứ? Cô ta làm sao có thể xây dựng ra loại tình huống này. Chiếc đầu chứa toàn đậu hủ kia xem ra bỏ đi là vừa rồi.

Tổng Nhất Hàn lên tiếng phản bác:

- Ngạc Ngạc, cô đang nói gì vậy? Chúng tôi không thích nhau. Không phải là đâu cô bị ám rồi chứ?

Cô nghe anh nói, bểu môi. Mới lúc này hai người còn nhìn nhau tình cảm như vậy mà. Bây giờ định chối bỏ mối quan hệ sao? Muốn qua mặt được cô...đâu có dễ.

- Hừ... anh đừng có cố biện minh. Tôi nhìn thấy cả rồi. Rõ ràng là trong mắt hai người có nhu tình.

Tổng Nhất Hàn thật sự cạn ngôn. Nữ nhân chết tiết, anh nam tính như vậy mà cô ta nở lòng nào gán ghép anh với cái tên tù lạnh kia. Aissss.... điên mất.

- Đồng Ngạc Ngạc... tôi nghĩ cô nên thanh tẩy não đi là vừa. Dự đoán của cô tất cả đều sai. Tôi đây là trai thẳng, là trai thẳng đó cô hiểu không hả? _anh lờm cô nói.

- Không tin. Hai người...

- Im miệng hết cho tôi. _ Lăng Tư Duệ nãy giờ ngồi im đột nhiên lạnh giọng.

Không khí trong căn phòng bị hơi lạnh của ai kia làm cho giảm đi.

Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng quát, cặp mắt xuống không dám nhìn. Hắn ta cần gì hung dữ như vậy? Cô chỉ nói đúng sự thật thôi. Hay là... hắn trách cô bắt nạt người vợ bé bỏng của hắn ở bên kia... Hừ.... _ cô lườm Tổng Nhất Hàn căm phẫn.

Bắt gặp ánh mắt của cô, Tổng Nhất Hàn thộn mặt ra, anh ngu ngơ không biết anh đã làm gì sai.

Lăng Tư Duệ chậm rãi dùng bữa. Nhìn thấy nữ nhân nào đó vẫn u uất mà cúi xuống bàn, hắn lấy tay gấp thức ăn cho cô:

- Ăn đi.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn, có chút cảm động. Hắn không màng vợ hắn ở ngay bên cạnh mà gấp thức ăn cho cô...quả thật đáng mặt đại trượng phu.

Thế là Đồng Ngạc Ngạc không màng đến hai người kia, nạp thức ăn để lấp đầy bụng.

Không khí bình ổn trở lại, chỉ có đôi mắt của Tổng Nhất Hàn là lườm ai kia như muốn thiêu đốt.

19h

Đồng Ngạc Ngạc ngồi trên sofa xem tivi, hai người kia cũng ngồi xem cùng cô.

Tổng Nhất Hàn đột ngột lên tiếng:

- Ngạc Ngạc... cô về chỗ tôi ở đi. Ở đó an toàn hơn ở đây.

Cô nhìn anh, vẻ khó hiểu. Không phải là anh ta lại ghen với cô chứ? Nhưng mà...dù sao thì cô cũng không muốn ở lại đây, chỉ bằng đi theo anh ta.

Đồng Ngạc Ngạc quan sát sắc mặt của Lăng Tư Duệ, gương mặt hắn vẫn lạnh tanh. Cô hớn hờ định gạt đầu thì âm thanh lạnh nhạt chậm rãi cất lên:

- Cô nên nhớ cô là ai? Hai điều kiện kia... quên rồi sao?

Chết tiệt. Lăng Tư Duệ cư nhiên mang chuyện làm ôsin ra đe dọa cô. Hừ... hắn biết rõ là cô không thích ở đây... vậy mà...

- Đại ca~ ngày mai anh đi rồi. Tôi không muốn ở đây một mình. _ cô nhìn hắn van nài.

Tổng Nhất Hàn mặc dù có chút khó hiểu với đoạn đối thoại của hai người. Nhưng mà anh mặc kệ, bằng mọi cách phải đưa cô ấy về nhà anh.

- Cô ấy đã nói vậy, anh cần gì phải bắt ép cô ấy. Đưa cô ấy đến nhà tôi chẳng phải tốt hơn sao?

- Đúng đúng _ cô gạt đầu phụ họa.

Lăng Tư Duệ nhìn hai người. Một người ra điều kiện, một người đồng ý... thật khiến hắn có chút khó chịu. Hắn nhìn Tổng Nhất Hàn, cười nửa miệng:

- Tốt? Nực cười... anh nghĩ ba anh sẽ đồng ý?

Tổng Nhất Hàn trước câu nói của hắn, kinh ngạc bất động. Làm sao hắn biết được chuyện này? Ba anh ngăn cản anh qua lại với Ngạc Ngạc thì đã sao? Hắn có tư cách gì mà đe dọa anh chứ?

- Lăng Tư Duệ... chuyện này làm sao anh biết?

- Tôi biết thì đã sao? Ba anh sẽ không để yên cho Ngạc Ngạc nếu anh dẫn cô ta về nhà.

Lăng Tư Duệ lạnh nhạt nói. Chuyện này ngay từ đầu đã không thể? Tổng Giai Ninh là một con người coi trọng gia thế, ông ta trước giờ vẫn vậy. Nói hắn biết thì cũng là chuyện đương nhiên.

- Lăng Tư Duệ... _ Tổng Nhất Hàn gầm lên giận dữ. Tại sao hắn ta lúc nào cũng chiếm ưu thế hơn anh về mọi mặt. Trong kinh doanh... anh đã cố gắng để trở thành đối thủ của hắn. Vậy mà... công ty anh vẫn không thể sánh bằng được với Lăng Tư Duệ. Bây giờ đến chuyện tình cảm... hắn lại ngang nhiên ngăn cản anh tiếp xúc với Ngạc Ngạc. Nói hắn không thích cô ấy... Nực cười...trẻ con nó mới tin. Rốt cuộc hắn có ý gì?

Đồng Ngạc Ngạc ngồi nhìn hai người cãi nhau, mặc dù không hiểu rõ mọi chuyện như cô cảm thấy bản thân mình thật có lỗi. Vì một tiểu tam như cô mà hai vợ chồng nhà này cãi nhau... quả thật không đáng.

Chương 49: Ba....

Lăng Tư Duệ chỉ khẽ cười nhếch mép. Tổng Nhất Hàn tức giận nhìn hấn, vừa định nói gì đó thì điện thoại anh reo lên. Giờ này ai lại gọi chứ? Thật bực mình.

Đem điện thoại trong túi ra, anh cau mày nhắc máy:

- A... lô.
- Nhất Hàn... con về ngay cho ba. _ Tổng Giai Ninh giận dữ quát vào điện thoại.
- Có chuyện gì vậy ba? Con đang có việc bận mà. _ anh chán nản nói.
- Về ngay. Con mà không về ngay bây giờ thì đừng bao giờ về Tổng gia nữa.
- Ba... "Tút... tut... tut"....

Tổng Nhất Hàn nhìn màn hình điện thoại tối đen, thờ dài một tiếng. Anh quay sang nhìn Ngạc Ngạc, thấy gương mặt ngây ngốc không hiểu của cô, khẽ cười một cái.

- Ngạc Ngạc, tôi xin lỗi. Phải để cô ở lại đây rồi.

Anh nói xong thì liếc mắt nhìn sang hấn, đôi mắt nâu sắc nhọn như phát ra tia lửa.

- Lăng Tư Duệ... tôi cảm anh không được có ý đồ gì với cô ấy.

Hấn trước câu nói của anh vẫn không thay đổi sắc mặt, chỉ có cánh môi là khẽ cong lên:

- Ừm.
- Ngạc Ngạc... mai tôi lại đến thăm cô.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô một lúc rồi rời đi. Trước khi đi còn buông ánh mắt cảnh cáo Lăng Tư Duệ.

Đồng Ngạc Ngạc vẫn ngờ nghệch chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Sau một vài giây bất động, Đồng Ngạc Ngạc cô đã rút ra một chân lý. Tổng Nhất Hàn muốn mang cô tránh xa lão công của anh ta nhưng bất thành. Vì tức giận nên đã quay về nhà ba đẻ. Còn Lăng Tư Duệ trước sự bỏ đi thì không hề mấy may phản ứng. Ôi chào.... cô chính là nguyên nhân gây cản trở tình yêu đôi trẻ sao... _ cô nhăn mặt.

Hấn nhìn biểu cảm của cô, hừ nhẹ một cái:

- Còn ngây ngốc ở đó làm gì?
- Cô lúc này mới ngước lên nhìn hấn, đôi mắt ngây thơ vô số tội.
- Sao anh không đuổi theo vợ anh đi. Người ta giận anh bỏ về rồi kìa.
- Lăng Tư Duệ nghe cô nói, mặt đã xuất hiện ba vạch đen. Hấn lạnh giọng:
- Đến bây giờ cô vẫn không hiểu sao? Tôi với anh ta không có quan hệ gì cả?
- Cô tỏ vẻ không tin. Vốn dĩ hai người này có vấn đề mà:
- Anh ngại gì chứ? Tôi hứa sẽ không tiết lộ chuyện này cho ai đâu. Thật đó...
  - Đồng Ngạc Ngạc... _ âm thanh vang lên khiến cô lạnh tóc gáy.
  - Sao... sao... chứ?
  - Cô còn nghĩ như vậy thì đừng trách tôi không báo trước.

- Đây... anh cần gì phải xấu hổ. Xã hội hiện đại tình yêu đồng giới là bình thường mà. Hướng hồ hai người lại đẹp đôi như vậy. _ cô không an phận phụng ra một trăng.

Hắn lúc này đã nhận nhin quá sức chịu đựng. Tức giận, hắn đẩy người cô xuống sôpha, toàn thân phủ lên người cô.

- Cô còn nghĩ tôi như vậy thì tôi sẽ chứng minh cho cô thấy.

Đồng Ngạc Ngạc nằm phía dưới hắn, kinh hãi không dám nghĩ nữa. Chắc là..... cô hiểu lầm thật rồi, hắn ta.... Aaaaaa.... đúng là tại cô quá ảo tưởng, giờ phải làm sao đây?

Đồng Ngạc Ngạc mếu máo, bàn tay nhỏ nhắn đẩy người hắn ra. Nhưng với sức của cô thì làm sao mà đẩy được.

- Đại ca... tôi xin lỗi. Tôi tin anh rồi. Mau thả tôi ra đi.

Lăng Tư Duệ nhếch mép, con ngươi đen như mực đột nhiên ánh lên tia thích thú:

- Chẳng phải lúc nãy cô mạnh miệng lắm sao?

Mạnh miệng cái gì mà mạnh miệng chứ? Đồng Ngạc Ngạc cô thật sự không cố ý. Nếu có trách là trách hai người họ khiến cô hiểu lầm.

- Không có... tất cả là tại các anh khiến tôi hiểu lầm _ cô phân bua.

- Đồng Ngạc Ngạc... cô thử nghĩ xem.. ở cùng một cô gái như vậy... nam nhân chúng tôi sẽ làm ra chuyện gì?

Lăng Tư Duệ muốn trêu chọc cô một chút nên nói ra những câu nói khiến cô mặt đỏ tía tai.

Đồng Ngạc Ngạc mím chặt môi, tay che người đề phòng. Không phải chứ? Hắn là đang muốn nói đến chuyện cướp sắc sao? Ô... ô... ô... cô không muốn đâu... Thiên Thiên đại ca~ người mau phải thái thượng lão quân đến cứu tiểu nhân đi.

Nhìn gương mặt biểu cảm thái hóa của cô...hắn cũng đoán được cô nghĩ cái gì. Haizzzz... nữ nhân này đúng thật là cái gì cũng nghĩ ra được.

Hắn lấy tay đánh vào đầu cô một cái, lạnh lùng đứng lên.

Đồng Ngạc Ngạc bị đánh, u uất nhìn hắn.

- Sao anh dám dẫm thương tôi?

- Cho cô biết... đừng suy diễn mọi thứ bằng não cá vàng của cô. _ hắn nói, khóe miệng còn nhếch lên.

Trong mắt của Đồng Ngạc Ngạc lúc này, nụ cười của hắn thật đều giả. Dám coi thường cô sao? Đáng ghét.

- Đây... đừng có mà coi thường tôi. Tôi cũng thông minh lắm _ cô lườm hắn.

- Ừm. Với tôi là ngu ngốc. _ hắn thản nhiên nói.

- Anh... _ cô vừa định phản bác lại thì hắn đã đi về hướng phòng ngủ. Bực bội, Đồng Ngạc Ngạc ngồi xuống tiếp tục xem ti vi.

Biệt thự Tổng gia...

Tổng Nhất Hàn cau có đi vào nhà. Nhìn thấy anh, Tổng Giai Ninh giận dữ:

- Con đi đâu từ chiều đến giờ?

- Con bận chút chuyện. _ anh kéo ghế ngồi xuống đối diện ông nói.

- Chút chuyện? Con nghĩ chuyện của con quan trọng bằng chuyện của công ty sao?

- Ba... ba nói vậy là sao?

- Cuộc hẹn kí hợp đồng chiều nay với Hạ gia... con không đến nên họ hủy hợp đồng rồi.

- Sao... sao... lại như vậy? _ anh ngạc nhiên bất động.

- Con còn hỏi ba sao? Một Tổng giám đốc mà không có trách nhiệm như vậy... con nghĩ mình còn xứng đáng để người khác ngưỡng mộ.

- Con... _ anh có chút thất thần.

- Con tự kiểm điểm lại chính mình đi. Tổng gia có người thừa kế như con thật vô phúc. _ Tổng Giai Ninh không kiềm nén được cảm xúc, tức giận đứng dậy rời đi.

Tổng Nhất Hàn nhìn theo bóng lưng ông, cười như không cười.

Tại sao.... ông ấy lúc nào cũng xem anh là một kẻ vô dụng...?

Tại sao... ông ấy không bao giờ chịu để ý đến cảm xúc của anh...?

Tại sao.... ông ấy lại đối xử với anh như vậy?

Sinh ra đã mất mẹ, ông ấy chính là chỗ dựa duy nhất của anh. Có lẽ ông luôn nghĩ mình đã làm tròn trách nhiệm của một người cha...

Nhưng mà... có bao giờ ông ấy biết quan tâm anh chưa?

Ông ấy lúc nào cũng có công việc, bỏ rơi anh cho quản gia chăm lo.

Rồi đến tháng, ông ta lại quăng cho anh một cọc tiền.

Nực cười... anh đâu có cần tiền. Cái anh cần là tình yêu, là sự quan tâm của một người cha chứ không phải là thứ vật chất giả dối đó.

Sự lạnh nhạt ấy anh từ từ chấp nhận, anh không trách, cũng chỉ im lặng cho qua.

Nhưng ông ấy vẫn chưa chịu dừng lại...

Ông ấy lại bắt ép anh với những thứ mà anh không muốn...

Ông ấy dập tắt hết mọi ước mơ, mọi niềm tin của anh...

Thế giới của anh dường như trở thành địa ngục....

Một con người... nếu sống một cuộc sống không phải cho mình thì còn ý nghĩa gì?

Suy cho cùng.... nếu ông ấy chịu nhìn lại... ông ấy sẽ thấy được anh đau đớn đến cỡ nào...

Tổng Nhất Hàn ngồi đó... giọt nước mắt vô tình rơi xuống gương mặt tuấn mĩ. Anh chịu quá đủ rồi....

Ba.... làm ơn... đừng làm tổn thương con thêm nữa...

Được không....?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Sảy tóc

Đồng Ngạc Ngạc đang ngồi xem tivi thì một cảm giác lạnh lẽo bao phủ lấy cô. Nhìn căn biệt thự rộng lớn không một bóng người này, cô kinh hãi bất động. Không được rồi... Cô phải đi tìm Lăng Tư Duệ... Ahuhu... sợ quá...

Đồng Ngạc Ngạc bước nhẹ nhàng lên cầu thang, đi vào phòng, cô không nhìn thấy hần đâu. Quái lạ... hần không ở trong phòng thì ở đâu nhỉ?

Cô tiếp tục mò mẫm đi lên tầng 2. Căn biệt thự này rất rộng, hành lang sâu hun hút có chút khiến người ta sợ hãi.

Đồng Ngạc Ngạc run run, nhìn ngó xung quanh tìm kiếm bóng dáng của hần nhưng vẫn không thấy đâu. Đáng ghét... hần rốt cuộc là đi đâu chứ? Cô mếu máo như sắp khóc đến nơi.

Bước đi đang chậm rãi thì đột ngột khựng lại. Vai... vai.... cô... là ai... chạm.... chạm vào chứ? Không lẽ... ma.... ma...

Cô lau mồ hôi trên trán, cả người run lên bần bật. Cái miệng nhỏ mếu máo:

- Xin... xin... lỗi... Tôi chỉ là người qua đường... Nếu có làm gì sai mong các vị bỏ qua cho... đừng bắt tôi về thế giới bên kia... huhu...

Bàn tay kia vẫn yên vị trên vai cô không có gì là lay chuyển. Ngược lại, đằng sau cô còn phát ra hơi lạnh bức người.

Đồng Ngạc Ngạc như sắp khuy xuống, nước mắt nước mũi chảy tèm lem trên gương mặt xinh đẹp của cô:

- Tôi vẫn chưa muốn chết đâu. Có muốn bắt thì bắt tên tù lạnh ác độc kia đi. Đồng Ngạc Ngạc tôi đã làm rất nhiều chuyện tốt. Không như hấn ta lúc nào cũng bắt ép người khác.

Câu nói của cô khiến Lăng Tư Duệ đen mặt. Hấn vì khó chịu trong người mà lên sân thượng hóng mát. Không ngờ định bước về phòng thì lại thấy bóng dáng của cô lảng vảng ở tầng 2. Cùng lắm chỉ muốn trêu đùa cô một chút... không ngờ... cô lại vì lợi ích riêng mà lấy hấn ra làm bia đỡ đạn. Hừ...

- Tôi thế nào? _ giọng nói lạnh nhạt vang lên khiến cô giật mình nhảy bắn ra 1 mét.

Nhìn gương mặt atula của hấn phóng đại trước mắt, cô lấy tay vỗ vỗ ngực, thở hắt ra:

- Lăng Tư Duệ... anh làm tôi hết hồn. Có biết là tôi sợ lắm không hả?

Lăng Tư Duệ nhìn cô, mặt vẫn lạnh như tiền:

- Còn mạnh mẽ. Cô vừa mới bán đứng thiếu gia của mình đó.

- Bán... bán... đứng gì chứ?

- Còn nói không? Đem tôi ra làm bia đỡ đạn... vui lắm sao?

- Cái đó... à... ờ... thật ra...là tôi không có ý _ Đồng Ngạc Ngạc lắp bắp, cúi xuống không dám nhìn hấn.

- Hờ... không có ý? Tôi thấy là cô cố tình chứ không phải cố ý. _ hấn nhếch môi cười khẩy.

Giữ chứ? Bây giờ hấn đang đổ lỗi cho cô sao? Cô có làm gì sai đâu? Người sai là hấn cơ mà.

- Này. Anh rõ ràng là người sai, đứng ở sau lưng người khác như vậy chẳng khác nào hù dọa người ta. May mà tôi không có bệnh tim... nếu không tôi chết bất tử thì anh có đền nổi không?

Đồng Ngạc Ngạc hùng hồn xô một tràng.

Lăng Tư Duệ hừ lạnh một cái, khóe môi chậm rãi nhếch lên:

- Đem người khác ra làm bia đỡ đạn thì làm sao cô chết được?

- Anh... _ cô cứng họng.

- Đi.

Hấn nói rồi lạnh lùng bước xuống, không thèm nhìn cô.

Đồng Ngạc Ngạc cũng không thèm chấp, chậm rãi đi phía sau hấn.

Trong phòng Lăng Tư Duệ...

Hấn bước vào phòng, ngồi vào bàn làm việc. Đồng Ngạc Ngạc cũng lon ton chạy vào, nhảy lên giường hấn.

Không biết sao nhà người ta mà cô còn tự nhiên hơn nhà mình? Thật là...

Nhìn hấn chăm chú đọc cái gì đó, cô không khỏi chán nản. Cuộc sống của hấn thật là tẻ nhạt khi lúc nào cũng chỉ biết đến công việc. Aissss... Đồng Ngạc Ngạc cô khó chịu quá đi. Cả người cứ bứt rứt bởi mồ hôi. Ai da~ cô muốn đi tắm.

Đồng Ngạc Ngạc bước xuống giường, định đi về hướng phòng tắm thì chợt khựng lại. Phải rồi... lúc sáng cô chỉ mang bộ quần áo đang mặc trên người đến nhà hấn... Giờ mà tắm thì biết lấy cái gì mặc vào.

Eo ơi... làm sao đây?

Cô cắn cắn môi, liếc mắt sang nhìn người nào đó. Mắt hấn vẫn dán vào mặt giấy, không để ý đến cô.

Đồng Ngạc Ngạc chạy lại chỗ hấn, nhỏ giọng gọi:

- Lăng Tư Duệ!

Hắn nghe cô gọi, lười biếng ngẩng mặt lên:

- Chuyện gì?

- Tôi không có quần áo. _ cô hơi ngại mà cúi mặt xuống.

- Lát nữa tôi sẽ nhờ Trạch Kha đến chung cư của cô lấy đồ, sáng mai sẽ có. Tạm thời... cô mặc quần áo của tôi đi. _ hắn nói, không thèm nhìn cô.

Đồng Ngạc Ngạc bất động, khóe miệng cứng đờ không thốt nên lời. Gì chứ? Hắn nói cô mặc quần áo của hắn sao? Hừ...muốn cô xấu hổ chết ư? Người hắn to lớn như vậy... chắc cũng tầm 1m85. Bộ dạng 1m60 của cô mà mặc quần áo của một tên 1m85 thì ra cái gì?

- Không mặc. _ cô nói.

- Ừm.... tùy cô. Tôi không ép. _ hắn đứng đưng nói, vẻ mặt chẳng thèm quan tâm cô.

- Anh... _ cô tức giận nhìn hắn. Đáng ghét. Giờ phút này mà hắn còn ngồi đó đưng đưng như vậy sao? Hờ... mặc thì mặc... lão nương cô không sợ hắn đâu.

Đồng Ngạc Ngạc lườm hắn một phát, giậm chân đưng đưng đi lấy quần áo.

-----

20 phút sau...

Cô bước ra với một bộ dạng hoàn toàn khác. Cả người mặc một chiếc áo sơ mi và cái quần đùi ngắn của Lăng Tư Duệ. Chiếc áo sơ mi dài qua đùi, còn chiếc quần thì dài đến đầu gối. Vì nó không phù hợp kích cỡ của cô nên rộng thùng thình.

Đồng Ngạc Ngạc miệng méo xệch nhìn bộ dạng của mình, cô nhảy tót lên giường định đi ngủ thì giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Tóc... sậy!

Cô nhìn hắn, ngu ngơ không hiểu:

- Gì vậy?

- Cô định đi ngủ mà không sấy tóc sao? _ hắn nhướn mày.

- À... *cô gạt gù về hiểu ra* không sao đâu. Tôi quen rồi.

- Ngu ngốc. _ Lăng Tư Duệ bỏ đồng giấy tờ xuống, đi đến lấy mái sấy sấy tóc cho cô.

Bàn tay thon dài của hắn thoăn thoắt, luồn vào tóc cô khiến cô ngớ người. Hắn... Hắn... cũng có lúc dịu dàng như vậy sao? Cô... không... không... nhìn lầm chứ?

Lăng Tư Duệ ở phía sau, hắn không nói gì, gương mặt vẫn lạnh như băng. Cảm nhận những sợi tóc mềm mại và mùi hương lavender dịu nhẹ toát từ tóc cô, người hắn như lâng lâng.

Sau vài phút sấy tóc thì hắn tắt máy. Nhìn Đồng Ngạc Ngạc, khóe miệng hắn nhếch lên một chút:

- Cô định ngủ ở đây luôn sao?

Cô nghe hắn nói, thộn mặt ra. Ừ nhỉ? Đây là phòng của hắn, giường ngủ cũng của hắn. Cô ngủ ở đây thì hắn ngủ ở đâu?

Như nhận thấy bản thân mình hơi vô duyên, Đồng Ngạc Ngạc cười giả lả:

- À... tôi...

- Sang phòng bên cạnh ngủ. _ hắn nói, mắt như ánh lên tia trêu chọc.

Gì chứ? Hắn rõ ràng là biết cô không dám sang phòng khác ngủ. Dù sao cô vẫn muốn ngủ ở đây. Nhưng mà... không phải là cô muốn ngủ cùng hắn đâu... chỉ là... cảm giác ngủ ở phòng này không sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hàn Quốc... Ta tới đây

Tôi... tôi... không muốn sang phòng khác. _ cô lắp bắp nói.

- Tại sao? _ hấn nhí nhảnh môi.

- À...ừm... tôi sợ ma... _ cô làm ra vẻ khó nói.

- Vậy... ở đây cô không sợ tôi?

Hấn ta nói vậy là ý gì chứ? Cái tên tù lạnh này lúc nào cũng làm ra vẻ đáng ghét.

Đồng Ngạc Ngạc hừ nhẹ, lườm lườm nhìn hấn:

- Anh nói vậy là ý gì? Đừng tưởng tôi dễ bị lừa. Lần này tôi không ngu ngốc nữa đâu.

- Hơ... tôi lừa cô làm gì? _ hấn cười nửa miệng, chồm người về phía cô.

Cô kinh hãi nhìn hấn, lấy tay vội đẩy hấn ra, cái miệng oang oang:

- Biến thái. Anh làm gì vậy hả? Tránh xa tôi ra....

Lăng Tư Duệ trước hành động của cô, cười đều một cái. Nữ nhân này, cô ta quá nhạy cảm rồi.

Thật ra hấn chồm về phía cô chỉ là muốn lấy một sợi lông khăn dính trên tóc cô thôi. Không ngờ cô lại phản ứng thái quá như vậy?

- Tôi chỉ muốn lấy cái này... cô nghĩ bậy bạ cái gì vậy?

Nhìn sợi lông khăn mà hấn cầm trên tay, Đồng Ngạc Ngạc xấu hổ cúi gằm mặt. Đáng ghét... hại cô bị què một vố... Lăng Tư Duệ... tôi muốn đánh chết anh.

Hấn nhìn cô, cười nhí nhảnh rồi bước xuống giường, lạnh lùng phun ra hai chữ:

- Ngủ đi.

Cô vẫn đang xấu hổ nên mau chóng nằm xuống giường trùm kín chăn lên đầu. Huhu... xấu hổ chết lão nương cô rồi. Hức...

21h.....

Lăng Tư Duệ gấp đồng giấy tờ mà hấn vừa đọc lại, chậm rãi bước vào phòng tắm. Nhìn nữ nhân ngu ngốc vẫn không chịu mở chăn ra, khóe miệng hấn khẽ nhí nhảnh lên. Cô ta đúng thật kì quặc.

Sau khi tắm xong, Lăng Tư Duệ bước đến giường ngủ. Lấy tay mở chăn ra, gương mặt xinh đẹp của cô hiện ra trước mặt hấn. Nữ nhân này, lúc ngủ thì như con mèo nhỏ ngoan ngoãn. Nhưng khi tỉnh dậy lại trở thành mèo hoang hung hăng. Thật đặc biệt..

Hấn chỉnh lại chăn ngay ngắn cho cô rồi bước chân sang phòng bên cạnh.

Buổi tối hôm đó trôi qua thật êm ả....

Sáng thứ hai...

Lăng Tư Duệ đã dậy từ rất sớm chuẩn bị cho chuyến đi Hàn Quốc. Bước vào phòng, nữ nhân nào đó vẫn ngủ say như chết. Hấn định gọi cô dậy thì tiếng gõ cửa vang lên:

- Vào đi _ hấn nói.

Trạch Kha bước vào phòng, cúi đầu chào hấn:

- Thiếu gia... đây là quần áo của cô Đồng.

Anh đặt chiếc vali xuống, Lăng Tư Duệ nhìn anh rồi lạnh giọng:

- Cừ người ở lại biệt thự với cô ta, không được để báo chí có cơ hội làm phiền.

- Vâng.

- Ừm... xe đã chuẩn bị chưa?

- Rồi thưa ngài. Lần này vì sợ đám báo chí sẽ bám theo ngài phỏng vấn nên tôi đã đổi xe.

- Đổi xe?

- Vâng.

- Ừm _ hần chỉ lạnh lùng đáp. Hần biết tính Trạch Kha, anh luôn chu toàn mọi thứ vì sợ hần gặp phiền phức.

Trạch Kha còn muốn nói gì đó nhưng trong phòng có cô nên nhất thời không biết nói sao.

Hần nhìn anh, hiểu được anh đang có chuyện quan trọng cần nói nên phát tay, ý chỉ ra ngoài.

Trong phòng bây giờ chỉ còn lại Đồng Ngạc Ngạc, cô mở mắt ra. Nhìn thấy cái vali quần áo của mình, cô hí hửng. Nếu đã không cho cô ra ngoài thì chi bằng cô trốn đi Hàn Quốc với hần. Như vậy vừa không bị báo chí bắt gặp vừa được đi chơi thỏa thích.

Nhưng mà...công việc ở đây thì tính sao ta?

Cô cần cần môi không biết làm thế nào. A....hôm qua Lăng Tư Duệ có nói chuyện đi làm không cần lo. Vậy là... chắc hần đã xin cho cô nghỉ việc vài ngày rồi. Ahh... cô có thể trốn đi được rồi.

Đồng Ngạc Ngạc hớn hờ, đi đến lấy quần áo đi tắm.

Phòng khách....

- Thiếu gia...chuyện xâm nhập hệ thống bảo mật lần trước... Hoắc Kỳ Thiên vẫn chưa tìm ra được kẻ xâm nhập.

Trạch Kha nói, không dám ngẩng mặt lên nhìn hần.

Lăng Tư Duệ trầm mặt một lúc lâu, khóe miệng hần nhếch lên nguy hiểm

- Không cần điều tra nữa. Nếu muốn hãm hại tôi... kẻ đó chắc chắn sẽ lộ diện.

- Thiếu gia....

- Hệ thống bảo mật đã được khôi phục, bảo Hoắc Kỳ Thiên bảo mật thông tin cho tốt.

- Vâng.

- Khi nào máy bay cất cánh.

- 7h thưa ngài.

- Được anh đi chuẩn bị đi.

Trạch Kha cúi đầu rồi lui ra ngoài. Lăng Tư Duệ ngồi trên sôpha, gương mặt tuấn mĩ hơi chau lại. Rốt cuộc... hần còn phải đối mặt với bao nhiêu kẻ thù nữa?

Như nhớ ra cái gì đó, Lăng Tư Duệ vội vàng mang áo khoác vào, đi ra gara lấy xe phóng đi. Dù sao cũng còn rất sớm, hần muốn đi thăm mộ ba mẹ một lát.

Đồng Ngạc Ngạc sau khi tắm xong thì xách vali đi xuống dưới nhà. Trước khi đi cô còn lấy một cái gối ôm để đọc và lấy chăn trùm lên nó để ngủ trang. Ủa...nhìn giống như một con người đang ngủ. Ahh... quá hoàn hảo.

~~~~~Ở dưới nhà....

Đồng Ngạc Ngạc lấp la lấp ló như một kẻ khả nghi. Nhìn xung quanh, không thấy ai ở đây. Cô lấy tay trấn an trái tim đang đập thình thịch, thở hắt ra. Chắc là hần không có ở đây. Nhưng mà...hần đi đâu được nhỉ?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn đồng hồ. Mới có 6h thôi, còn sớm chán. Mà... hình như tính ngủ nướng của cô được khắc phục hoàn toàn rồi. Ôhôô... một

thành công đáng để cô tự hào.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn quanh một hồi rồi bước ra gara. Đang đi thì cô nhìn thấy Trạch Kha, anh ta đang làm gì vậy nhỉ?

Nép người sau bức tường to lớn, cô vênh tai lên nghe lén.

- Các người ở lại biệt thự canh chừng cô ấy cho cẩn thận. Cô ấy mà xảy ra chuyện gì thì các người không toàn mạng đâu.

- Vâng. Chúng tôi biết rồi.

- Ừm... giúp tôi chuyển đồ của thiếu gia ra xe.

- Rồi.

Mấy người áo đen lần lượt chuyển đồ của hắn ra xe. Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy chiếc xe, mỉm cười ma mẫn. Vậy là... cô sẽ trốn vào cốp xe của hắn.

Sau vài phút, đám người áo đen tản ra đi đâu đó. Đồng Ngạc Ngạc nhân cơ hội này chuồn ra nhanh chóng. Cô khẩn trương mở cốp xe, nhét cái vali rồi chui vào đó.

Lăng Tư Duệ đi đến một vườn hoa, nơi này trồng hoa hồng xanh- loài hoa tượng trưng cho tình yêu bất diệt. Nhìn ngôi mộ của ba mẹ nằm đó, gương mặt hắn lộ rõ vẻ đau đớn. Hắn đặt xuống đó một bó hoa hồng xanh - loài hoa mà mẹ hắn thích nhất.

Hắn đứng trang nghiêm, cúi đầu trước di ảnh của ba mẹ:

- Ba.. Mẹ... Duệ Nhi đến thăm ba mẹ đây. Mười năm lắm rồi... ba mẹ ở thiên đường sống có tốt không?

Con hứa... sẽ không để ba mẹ chịu oan ức. Con nhất định sẽ điều tra ra chân tướng... Nhất định sẽ khiến những kẻ đó phải trả giá.

Hắn nói xong, cúi đầu một lần nữa rồi lạnh lùng bước đi. Hắn không khóc...hắn không muốn bản thân hắn yếu đuối như vậy... Rồi sẽ có một ngày...hắn đòi lại công bằng...sẽ khiến đám người kia bị trừng phạt..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Phát hiện

Biệt thự Lăng gia...

Lăng Tư Duệ lạnh lùng bước xuống xe. Trạch Kha nhìn thấy hắn, cúi đầu:

- Thiếu gia... tôi đã chuẩn bị xong tất cả. Chúng ta đi thôi.

- Ừm Ra xe đợi tôi.

Lăng Tư Duệ nói xong rồi bước vào biệt thự. Hắn đi vào phòng ngủ, nhìn thấy chiếc gối được chặn trùm lại, hắn cứ tưởng là Ngạc Ngạc.

Hắn không nói gì, chỉ nhìn một lúc rồi rời đi, bản thân lại không mấy may nghi ngờ.

Trước khi ra khỏi biệt thự hắn còn dặn dò đám người áo đen:

- Bảo vệ cô ta cho tốt. Xảy ra sai sót.... các người không gánh nổi đâu.

- Vâng thưa thiếu gia. _ Đám người đó cúi đầu đáp.

Lăng Tư Duệ rút tay vào túi quần, bước chậm rãi vào xe. Chiếc xe lăn bánh ra sân bay. Đồng Ngạc Ngạc thì đã lăn ra ngủ say như chết. Còn Lăng Tư Duệ... hắn không hề biết đến sự có mặt của cô.

6h30...

Tổng Nhất Hàn lái xe đến biệt thự Lăng gia. Nhìn thấy anh, đám người áo đen ngăn không cho anh vào.

Trầm mặt, anh lạnh giọng:

- Các người tránh ra. Tôi muốn gặp cô ấy.
- Thật xin lỗi. Thiếu gia chúng tôi đã căn dặn phải bảo vệ Đồng tiểu thư, ngăn không cho ai gặp cô ấy.

Tổng Nhất Hàn lúc này mặt đã nổi gân. Lăng Tư Duệ... hần ta...sao lại dám...

- Tránh ra. Tôi muốn vào đó.
- Tổng thiếu gia... mong anh tự trọng. Chúng tôi không thể.
- Các người...Được. Đừng trách tôi.

Anh dùng vũ lực đánh cho bọn chúng ngã xuống, mau chóng đi tìm Đồng Ngạc Ngạc.

Đám người áo đen lúc này lồm cồm bò dậy, bọn chúng vội vàng đuổi theo:

- Tổng thiếu gia... mau đứng lại.

Tổng Nhất Hàn mở cửa từng phòng một, tiếng cửa va chạm vào thành tường tạo nên những âm thanh chói tai...

Không nhìn thấy cô, anh như phát điên. Đến phòng của Lăng Tư Duệ, anh nhìn thấy chiếc gối ôm bị tẩm chăn trùm lên, lấy tay lật mạnh tẩm chăn ra. Cái gối ôm hiện lên trước mặt càng khiến người anh nóng hơn nữa.

Đám người áo đen lúc đó cũng vừa kịp tới. Tổng Nhất Hàn liếc nhìn họ, gầm lên:

- Cô ấy đâu???
- Không... không... thể nào? Lúc sáng cô ấy vẫn còn trong phòng mà.

Tổng Nhất Hàn túm áo một tên, lạnh giọng:

- Bảo vệ cô ấy như vậy sao? Các người đúng là lũ vô dụng.

Anh ném hần ta qua một bên, lấy điện thoại gọi cho Lăng Tư Duệ.

~~~~~ Sân bay Vân Nam

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Lăng Tư Duệ nhú mảy. Hần nhìn thấy tên anh, miễn cưỡng nhắc điện thoại:

- Chuyện gì?
- Anh giấu Đồng Ngạc Ngạc ở đâu hả?

Nghe giọng nói giận dữ của anh, hần cau mày:

- Cô ta ở biệt thự không phải sao?
- Nói dối. Cô ấy không có ở đây. Có phải là anh đã giấu cô ấy đi rồi dựng cảnh để lừa tôi không? _ Tổng Nhất Hàn bực tức hét vào điện thoại.

Lăng Tư Duệ nghe anh nói, gương mặt tuấn mỹ cau lại. Cô ta không có ở biệt thự, vậy cô ta đi đâu?

Lạnh lùng cúp máy, hần không nói không rằng bước ra khỏi xe.

Nhìn vẻ mặt tức giận của hần, Trạch Kha cũng mau chóng bước ra, lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì sao thiếu gia?
- Đồng Ngạc Ngạc...không có ở biệt thự.

Tổng Nhất Hàn nhìn màn hình điện thoại tối đen, tức giận nắm chặt tay. Đáng chết. Cô ấy rốt cuộc ở đâu?

Anh vội vàng chạy ra khỏi biệt thự, lái xe đến sân bay...

Quay lại chỗ Lăng Tư Duệ, mặt hấn lúc này đã đen như đất nồi. Nữ nhân ngu ngốc này rốt cuộc là trốn đi đâu?

Lúc sáng cô ta vẫn còn ở trong phòng mà... không lý nào lại vậy?

Trạch Kha nhìn hấn, nhỏ giọng:

- Thiếu gia... có cần tôi sai người đi tìm

Hấn không trả lời anh, gương mặt cau lại đến đáng sợ, không khí xung quanh sặc mùi sát khí.

- Thiếu gia... đã 6h50 rồi. Máy bay sắp cất cánh, ngài mau vào đó đi. Người của chúng ta vẫn đang bám theo La Chính Vũ. Chuyện ở đây cứ để tôi lo.

Trạch Kha có nói bao nhiêu thì hấn vẫn không đáp.

Hôm qua... cô ta đã nói muốn đi Hàn Quốc...

Sáng nay... trong tầm chấn... Không lẽ....

Lăng Tư Duệ hừ lạnh, lấy điện thoại ra gọi cho cô, tiếng nhạc chuông vang lên trong không gian náo nhiệt ở sân bay khiến hấn cau mày.

Chết tiệt. Nữ nhân này trốn trong xe của hấn sao?

Lăng Tư Duệ tức giận, lạnh lùng ra lệnh:

- Trạch Kha... mở cốp xe.

- Vâng.

Trạch Kha khần trương đi lại mở cốp xe. Sau khi mở ra, hình ảnh Đồng Ngạc Ngạc ngủ say đập vào mắt hấn.

Hấn gằn giọng, đi đến lối cô ra ngoài:

- ĐỒNG NGẠC NGẠC... CÔ RA ĐÂY CHO TÔI.

Đồng Ngạc Ngạc đang ngủ thì bị tiếng quát của hấn làm cho giật mình. Cảm nhận cơn đau điếng từ cổ tay, cô nhắm mắt:

- Đau... đau... từ từ...

Cô bước ra khỏi cốp xe, nhăn nhó nhìn hấn:

- Tôi đau.

Hấn nhìn cô, tức giận găm lên:

- Cô còn biết đau sao? Tôi đã nói là ở nhà. Cô trốn vào cốp xe tôi làm gì?

- Tôi cũng muốn đi Hàn Quốc. _ cô cúi mặt, nói lí nhí.

- Cô... chết tiệt. Trạch Kha... đưa cô ta về biệt thự cho tôi. _ Hấn tức giận, không kiềm chế được chính mình.

Bộ dạng của hấn khiến cô bị dọa sợ. Cô mếu máo:

- Tôi không muốn ở biệt thự....

Cô vừa nói xong thì...

- Đồng Ngạc Ngạc kia...

- Còn có Lăng tổng nữa...

- Mọi người mau sang hướng đó.

Đám nhà báo nhìn thấy cô và Lăng Tư Duệ thì như hổ vồ mồi, dồn dập, chen chúc chạy lại hướng hai người.

Lăng Tư Duệ thật sự tức giận. Chuyện này chưa giải quyết xong đã đến chuyện khác. Cô ta... thật phiền phức.

- Thiếu gia... máy bay sắp cất cánh rồi. _ Trạch Kha lo lắng nói.

Hắn trầm mặt, lạnh giọng:

- Trạch Kha... đưa vé máy bay của anh cho cô ta.

- Vâng. Tôi sẽ đến sau. Hai người mau đi đi.

Trạch Kha đưa vé máy bay cho Đồng Ngạc Ngạc rồi dùng thân mình chặn đám nhà báo lại.

Lăng Tư Duệ xách vali quần áo, nắm tay cô chạy vào sân bay.

Đám nhà báo nhìn thấy hai người chạy đi, hét lên inh ỏi:

- Chạy rồi. Mau đuổi theo.

- Họ chạy rồi kìa. Mau mau.

Trạch Kha cuối cùng cũng không chặn nổi đám người đó. Anh lấy điện thoại ra:

- Dương Ân, cử mười người theo dõi La Chính Vũ, còn lại ngăn chặn đám phóng viên cho thiếu gia.

- Rồi.

Trạch Kha cúp máy, thở hắt ra. Đồng Ngạc Ngạc này... cô ta đúng là phiền phức mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Hạ cánh an toàn

Lăng Tư Duệ kéo tay Đồng Ngạc Ngạc, gương mặt góc cạnh tỏa ra sức hút mãnh liệt. Cô vừa nhìn hắn vừa đỏ mặt. Ngay cả lúc này mà cũng soái...hắn chính là đẹp quá mức cho phép rồi.

- Đứng lại.

- Lăng tổng, chúng tôi chỉ muốn phỏng vấn anh một lát.

- Lăng tổng, anh đừng chạy nữa.

Nhà báo và phóng viên vẫn đuổi theo phía sau.

Đám người Dương Ân lúc này cũng vừa kịp đến, họ chặn đám phóng viên lại. Dương Ân quay sang nói với Lăng Tư Duệ:

- Thiếu gia... ngài mau lên máy bay...chuyện ở đây để tôi lo.

- Ừm.

Lăng Tư Duệ nắm tay Đồng Ngạc Ngạc kéo vào bên trong, vừa kịp lúc máy bay cất cánh.

Trên máy bay...

Đồng Ngạc Ngạc thở phào nhẹ nhõm, khẽ liếc mắt sang nhìn tảng băng bên cạnh, cô cười xoà:

- Đại ca...xin lỗi.

Lăng Tư Duệ hừ lạnh nhìn cô, gương mặt hắc ám như mũi gai sắc nhọn chiếu thẳng vào cô:

- Cô xem lời nói của tôi là cái gì?

- Tôi... _ cô cần môi, cúi xuống không nhìn hấn.
- Sao không trả lời... Chẳng phải cô mạnh miệng lắm sao? _ hấn khinh bỉ nhìn cô.
- Tôi đâu phải cố ý, chỉ tại ở biệt thự chẳng có gì làm. Và lại nó lại rất đáng sợ.
- Vì vậy mà cô cãi lời tôi?

Cô im lặng, không đáp lời hấn.

- Nói. _ hấn gầm lên giận dữ.

Người tiếp viên hàng không thấy hấn như vậy, vội nhỏ giọng:

- Hai anh chị giữ trật tự giúp tôi ạ.
- Ừm _ hấn đáp.

Đồng Ngạc Ngạc không dám nhìn hấn, gương mặt méo mào:

- Tôi... xin... lỗi... hức....

Hấn nhìn bộ dạng của cô, khinh bỉ không thèm chấp. Mặc kệ cô ta. Có ra sao thì cũng không liên quan đến hấn. Aissss.... tại sao lúc này hấn lại mất kiểm chế như vậy?

Đồng Ngạc Ngạc thấy hấn không muốn nói chuyện cũng im lặng, cúi mặt xuống rồi ngủ thiếp đi. Cô gật gà gật gù, nghiêng qua nghiêng lại rồi ngã đầu vào vai hấn.

Lăng Tư Duệ đang tìm kiếm bóng dáng của La Chính Vũ, cảm nhận một thứ đè nặng trên vai, hấn nhủ mảy. Đôi mắt báo săn nhìn cô, im lặng. Cô ta thật là.... ở đâu cũng ngủ được. Lấy tay vén những lọn tóc lòa xòa trên mặt cô, hấn có chút dao động. Ừ.... cũng có chút dễ thương nhỉ?

Nhưng chỉ vài giây, biểu cảm trên gương mặt được hấn thu vào, trở về vẻ lạnh nhạt ban đầu.

Hiện tại La Chính Vũ đang ngồi ở hàng ghế bên kia, xung quanh còn có một vài người mặc vest đen. Nhìn sơ qua thì họ rất bình thường, nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy bọn họ và ông ta có quan hệ.

Lăng Tư Duệ nhìn thấy ông ta, đảo mắt xuống phía sau. Người của hấn nhìn thấy hấn thì gật đầu. Hấn không nói gì, xoay người trở về vị trí cũ.

"La Chính Vũ... ông sẽ phải trả giá khi phản bội Lăng Tư Duệ tôi"

Bắc Kinh_ sân bay Vân Nam

Tổng Nhất Hàn vừa chạy xe tới thì khăn trương tiến vào sân bay. Mặt anh hầm hầm như núi lửa sắp phun trào. Đôi mắt nâu sắc nhọn tìm kiếm bóng dáng của Lăng Tư Duệ.

Chết tiệt. Sao lại không thấy? Hấn ta chẳng lẽ đi rồi. Aissss...

Từ đằng xa, bóng dáng Trạch Kha khiến mắt anh đột ngột phát sáng. Vội vàng chạy đến chỗ Trạch Kha, anh lạnh giọng:

- Hấn ta đâu?

Trạch Kha nhìn anh, thoáng nét ngạc nhiên rồi mỉm cười lịch sự đáp:

- Thiếu gia tôi lên máy bay rồi.
- Vậy Ngạc Ngạc??
- Cô ấy cũng lên cùng ngài ấy.

Tổng Nhất Hàn nắm chặt tay, nghiến răng. Khốn kiếp... Anh lại chậm hơn hấn ta một bước.

Trạch Kha nhìn anh, cúi chào:

- Tổng thiếu gia...tôi đi trước.
- Khoan đã.

- Sao?
- Anh đi đâu?
- Tôi đi Hàn Quốc.
- Tôi đi cùng.

Trạch Kha nghe anh nói, hơi giật mình. Đi... đi... cùng... Anh ta không phải bị điên chứ?

- Anh đi cùng làm gì?
- Tôi thích. _ anh cười nhếch mép nói.
- Ừm.

Nếu anh ta đã muốn đi thì có ngăn cản cũng không được. Mặc kệ anh ta vậy.

Trạch Kha chỉ ừm một tiếng rồi bước đi mua vé máy bay. Tổng Nhất Hàn cũng đi theo sau.

"Lăng Tư Duệ... dù anh có mang cô ấy đi đâu thì tôi cũng bám theo bằng được. Hừ... tôi không để anh có cơ hội gần gũi cô ấy đâu".

Sau 3 tiếng ngồi trên máy bay thì tiếng người tiếp viên hàng không vang lên:

"Chuyến bay đến Hàn Quốc vừa hạ cánh. Vì sự an toàn của quý khách, xin quý khách vui lòng giữ nguyên vị trí, thắt chặt dây an toàn cho đến khi máy bay của chúng ta dừng hẳn và tín hiệu cài dây an toàn tắt. Xin quý khách vui lòng kiểm tra hành lý trước khi rời máy bay. Xin cảm ơn quý khách đã bay cùng chúng tôi và hẹn gặp lại quý khách trong thời gian tới. Chúc quý khách một ngày tốt đẹp".

Lăng Tư Duệ nghe tiếng của người tiếp viên, cau mày. Nhìn người nào đó vẫn ngủ say như chết trên vai hắn, khoé môi khẽ nhếch lên. Ngủ lâu như vậy mà vẫn chưa dậy sao? Chắc kiếp trước cô ta là heo nên mới ăn ngủ giỏi như vậy.

Đồng Ngạc Ngạc sau khi ngủ một giấc dài thì mí mắt mở ra. Cô nhìn quanh chớp chớp. Cảm nhận vùng cổ đau nhức và lệch sang một bên, cô giật mình ngẩng đầu dậy. Không phải chứ? Là cô ngã đầu lên vai atula sao? Eo ơi.... không phải hắn sẽ giết cô ngay bây giờ chứ?

Cô nhắm mắt không dám nhìn hắn, hai tay trở trở vào nhau:

- Tôi... không cố ý.
- Ừm _ hắn lạnh nhạt đáp.

Hắn vẫn còn bức mình chuyện cô trốn trong xe hắn sao? Người gì đâu mà keo kiệt. Đáng ghét.

Đồng Ngạc Ngạc xụ mặt, oang oang cái miệng:

- Keo kiệt. Đáng ghét. Keo kiệt.
- Cô vừa nói gì? _ hắn đen mặt.
- Tôi nói anh keo kiệt, đáng ghét đó. Tôi chỉ xin đi cùng thôi mà, anh cần gì hung dữ như vậy.

Hung dữ? Cô ta có biết cô ta đang nói cái gì không chứ? Nếu không phải sợ cô ta gặp nguy hiểm, hắn đã không ngăn cản. Nữ nhân này đúng là không biết điều.

Lăng Tư Duệ khẽ nhếch mép:

- Tùy cô nghĩ.
- Anh....
- Tôi không muốn quản chuyện của cô.

Hắn không thèm nhìn cô. Lần này hắn mặc kệ. Cô có thể nào thì mặc kệ. Hắn tuyệt nhiên không quan tâm. Loại phụ nữ ngu ngốc.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn về mặt giận dữ của hắn, im miệng không nói nữa. Hắn hình như giận thật rồi.

Sau 20 phút thì máy bay hạ cánh. Lăng Tư Duệ và Đồng Ngạc Ngạc lấy vali rồi đi xuống.

Nhìn khung cảnh ở Hàn Quốc, cô không khỏi trầm trồ. Những tòa nhà cao tầng cao ngút trời, uy nghiêm và tráng lệ. Các bảng hiệu nhà hàng, quán ăn được trang trí bằng những ánh đèn lấp lánh thu hút sự chú ý.

Đang chiêm ngưỡng bầu không khí xinh đẹp đó thì con buồn đi vệ sinh đột ngột ập uống. Đồng Ngạc Ngạc nhăn mày, vói vói tay chạm chạm vào Lăng Tư Duệ.

Hắn nhìn về mặt nhăn nhó của cô, lạnh nhạt hỏi:

- Chuyện gì?

- Tôi...muốn đi vệ sinh. _ cô cúi mặt xuống xấu hổ.

- Ừm. Đi đi.

Lăng Tư Duệ gật đầu.

Vì vừa đáp xuống sân bay nên ở nơi đó có nhà vệ sinh công cộng.

Nhận được cái gật đầu của hắn, cô ôm bụng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Mất tích

Lăng Tư Duệ đứng tựa lưng vào tường, tay đút vào túi quần. Ánh mắt hắn lơ đãng nhìn xa xăm. Dáng vẻ nữ nam trở nên phóng túng.

Đột nhiên, tiếng điện thoại vang lên. Hắn nhìn màn hình, nhấc máy:

- Thiếu gia, chúng tôi vẫn đang bám theo La Chính Vũ. Những người đi cạnh ông ta trông rất giống vệ sĩ. _ giọng của Từ Tôn vang lên.

- Ừm. Dương Ân đâu?

- Anh ta giúp ngài chặn đám phóng viên nên hiện tại vẫn chưa đến kịp. Chắc máy bay cũng sắp hạ cánh.

- Trạch Kha?

- Anh ấy cũng sắp tới.

- Ừm. Người của mình còn khoảng bao nhiêu?

- Thừa ngài, hiện tại chỉ còn mười người ạ. Nếu đám người Dương Ân đến thì sẽ là hai mươi.

- Được. Theo dõi ông ta. Có cơ hội tiếp cận thì báo ngay cho tôi.

- Nhưng mà.... _ Từ Tôn ấp úng.

- Chuyện gì?

- Tôi có thể để lại vài người hộ tống ngài không? Ở đây.....tôi sợ ngài sẽ gặp nguy hiểm.

- Không cần. Làm tốt nhiệm vụ tôi giao. _ hắn lạnh lùng nói.

- Thiếu gia...

Người bên kia chưa nói xong thì hắn đã cúp máy. Bỏ điện thoại vào túi, Lăng Tư Duệ lại tựa lưng vào tường đứng đợi cô.

Vẻ đẹp của hắn thu hút sự chú ý của nhiều cô gái. Mọi người cứ đi qua đi lại rồi nhìn hắn chằm chằm với đôi mắt hình trái tim. Lăng Tư Duệ thì không quan tâm, gương mặt hắn vẫn lạnh như băng không biểu lộ cảm xúc.

Ở chỗ Đồng Ngạc Ngạc...

- Bây giờ làm sao đây... con nhỏ kia bỏ trốn rồi.
- Tao đã kêu mày canh chừng cẩn thận bọn nó rồi mà. Mày có biết vận chuyển bọn nó từ Trung Quốc sang đây là mất bao nhiêu tiền không?
- Tao biết tao biết. Cũng đâu phải tại tao. Con nhỏ đó nhân lúc tao không để ý rồi lẩn vào dòng người để trốn đi mà.
- Nếu thiếu mất một đũa, không bán được nhiều tiền, lão đại sẽ đem chúng ta băm ra trăm mảnh.
- Vậy bây giờ làm sao?
- Để tao nghĩ...
- Mày nghĩ nhanh lên đi.
- Từ từ...

Hai tên đàn ông trong có vẻ bụi bặm, thì thầm to nhỏ.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này từ phòng vệ sinh đi ra, gương mặt trở nên thoải mái. Cô vừa đi vừa nhảy múa tung tăng.

Hai tên đàn ông đứng ở gần đó, nhìn thấy cô, gương mặt họ ánh lên tia nham hiểm.

- Mày thấy con nhỏ đó không?
- Ừm. Nhìn cũng được đó.
- Lúc này nó đi chung chuyến bay với mình. Chắc là người Trung Quốc.
- Ừm. Mày có nghĩ như tao đang nghĩ không?
- Đương nhiên là có.
- Vậy... hành động thôi.

Khu nhà vệ sinh ấy hiện tại rất vắng, chỉ có hai tên đó và Đồng Ngạc Ngạc. Cô vẫn hồn nhiên, không biết là nguy hiểm đang rình rập mình.

Hai tên đàn ông lấy khăn thấm thuốc mê, chúng nấp sau bức tường. Khi cô bước chân ra thì bọn chúng nhanh chóng túm tay cô, đem khăn ấn vào miệng cô.

Đồng Ngạc Ngạc không thể la. Cô vùng vằng tay chân một lúc rồi ngất đi.

Nhìn thấy cô ngã vào người mình, tên đàn ông mỉm cười dâm dê:

- Cô ta... được đó. Như vậy sẽ bán rất có giá. Mau đem ra xe đi.
- Ừm

-----
30 phút trôi qua...

Lăng Tư Duệ mặt đã tràn ngập hắc tuyến. Cô ta đi vệ sinh lâu vậy sao? Cũng đã trưa rồi.

Dự cảm trong lòng hần cảm thấy bất an. Không phải cô ta lại ngu ngốc mà lạc đường chứ? Aisssss.... Chết tiệt.

Hần xách vali gửi cho bộ phận giữ hành lý, khăn trương đi tìm cô.

Gương mặt hần không biểu cảm nhưng ẩn chứa trong đó là sự tức giận mà hần không ngờ tới.

Bước chân tiến đến phòng vệ sinh nữ, hần không chần chừ mà đẩy cửa bước vào. Dù sao hiện tại nhà vệ sinh này cũng rất vắng. Nhìn các phòng vệ sinh đều mở cửa, Lăng Tư Duệ đầu đã bốc khói. Cô ta....cô ta... không có ở đây. Rốt cuộc....cô ta đi đâu?

Bước ra khỏi phòng vệ sinh, Lăng Tư Duệ chống một tay lên tường, gương mặt ác ma đến đáng sợ. Cô ta muốn bỏ trốn... hay là muốn tránh khỏi hần.

Vô lý. Cô ta ngu ngốc như vậy làm sao có thể...

Aisssss... Chết tiệt.

Hắn vô tình liếc mắt sang phía bức tường, một chiếc bông tai hình hoa cúc rơi xuống ở đó.

Tiến đến đó, Lăng Tư Duệ khụy một chân, lấy tay nâng vật đó lên... Hắn... biến sắc.

Đây là bông tai của cô ta mà. Không lý nào lại nằm ở đây?

Khốn khiếp.

Lăng Tư Duệ gầm lên một tiếng, tay đập mạnh vào tường muốn rỉ máu. Cô ta.....

Hắn mau chóng chạy đến bộ phận quan sát của sân bay, dùng tiếng Hàn Quốc để nói chuyện:

- "Xin lỗi tôi có thể xem camera ở đây được không?".

- "Anh cần gì?" _ một người Hàn Quốc hỏi.

- "Tôi đang tìm một người".

Bọn họ nhìn bộ dạng khẩn trương của anh, quay đầu nhìn nhau. Sau đó gật đầu.

- "Được".

Chỉ chờ có thế, Lăng Tư Duệ bước vào phòng, những ngón tay thon dài như múa trên bàn phím.

Tua lại khoảng thời gian đó, hình ảnh Đồng Ngạc Ngạc bị hai tên đàn ông lôi đi khiến hắn trầm mặt. Đám người đó đi cùng máy bay với hắn mà. Bọn họ quen biết cô ta sao?

Không đúng. Nếu quen biết cô ta thì làm sao lại giờ thủ đoạn đó? Chết tiệt. Cô ta bị bắt cóc.

Cả người hắn như toát ra khí lạnh khiến người ta run sợ.

Đám người trong phòng quan sát cũng nhìn thấy đoạn video. Họ hốt hoảng:

- "Cô ấy bị bắt cóc sao? ".

- "Anh gì ơi. Anh cứ yên tâm, chuyện này chúng tôi sẽ báo với công an ở Hàn Quốc. Chúng tôi sẽ không để bạn gái anh xảy ra chuyện gì đâu?". _ một cô gái nói.

Lăng Tư Duệ không đáp, chỉ gật đầu. Hắn lạnh lùng bước ra khỏi nơi đó, đôi bàn tay nắm chặt muốn bật máu. Đồng Ngạc Ngạc... cô nhất định sẽ không sao...

Mọi người trong phòng thấy hắn bỏ đi, nhìn nhau lắc đầu. Nguy rồi, họ phải báo lại cho cảnh sát.

Lăng Tư Duệ đang đi thì điện thoại đột ngột reo lên. Hắn bực tức nhấc máy:

- Ai?

- Thiếu gia... tôi đã đáp xuống sân bay Hàn Quốc _ giọng Trạch Kha.

- Trạch Kha... Tôi cho các anh 5 phút, tập hợp trước cổng sân bay _ hắn lạnh lùng, giọng nói mang theo từng đợt sóng ngầm.

- Vâng.

Trạch Kha cúp máy, nói với đám người Dương Ân:

- Tập trung ở cổng sân bay, 5 phút. Mau.

Tổng Nhất Hàn nhìn bọn họ khẩn trương cùng mau chóng chạy theo:

- Trạch Kha... đợi tôi. Các người làm gì chạy nhanh như ma đuổi vậy?

Cổng sân bay....

Đám người Trạch Kha vừa đến đã nhìn gương mặt hằm hằm của Lăng Tư Duệ.

Tổng Nhất Hàn tìm kiếm bóng dáng của Ngạc Ngạc, không thấy đâu, hắn đen mặt nhìn Lăng Tư Duệ:

- Đồng Ngạc Ngạc đâu?

- Bị bắt _ hắn lạnh lùng phun ra hai chữ.

Tổng Nhất Hàn nghe hắn nói, nhào vô người nắm áo hắn kéo lên:

- Cô ấy làm sao chứ? Anh đã làm gì cô ấy?

Lăng Tư Duệ trầm mặt. Trạch Kha đi đến kéo Tổng Nhất Hàn ra:

- Tổng thiếu gia, anh bình tĩnh nghe thiếu gia tôi giải thích.

- Giải thích? Giải thích cái gì mà giải thích? Tôi cứ tưởng anh có thể bảo vệ cô ấy...nhưng mà... tôi lầm rồi. Lăng Tư Duệ... anh là một kẻ đáng để tôi khinh bỉ.

Lăng Tư Duệ lúc này đã quá sức chịu đựng, hắn dùng lực đẩy anh ra, lạnh giọng:

- Anh nghĩ tôi muốn cô ta gặp nguy hiểm sao? Anh nghĩ tôi không lo sao?

- Được. Nếu anh lo như vậy thì sao không đi theo bảo vệ cô ấy. Anh lo là lo cái gì?

- Tổng Nhất Hàn... tôi không muốn đôi co với anh. Trạch Kha, Dương Ân.... huy động người đi tìm cô ta.

Nói rồi hắn lạnh lùng bỏ đi. Tổng Nhất Hàn nhìn theo hắn, cười khinh bỉ. Anh cũng phải đi tìm Đồng Ngạc Ngạc. Nhất định anh phải tìm thấy cô ấy. Lăng Tư Duệ... anh cứ đợi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lư Bảo - Hắc Phùng

19h- Seoul

Trong một chiếc xe tải....

Đồng Ngạc Ngạc sau khi bị ngắt thì lơ mơ tỉnh dậy. Cảm giác đau đớn từ tay khiến cô nhúm mày. Hai tay cô sao lại nằm ở sau lưng. Không lẽ cô bị trói. Cổ vùng vẫy hai tay để thoát khỏi sự kiềm kẹp của sợi dây nhưng mà cô không thể. Nó quá cứng.

Cô ngây ngốc nhìn xung quanh nơi mình đang ngồi. Không khí tối đen như mực khiến cô nheo mắt. Chiếc xe tải vì mặt đường gồ ghề mà lắc qua lắc lại cơ hồ như muốn đẩy ngã cô.

Trong không khí đáng sợ của bóng đêm, tiếng khóc thút thít đột nhiên vang lên. Đồng Ngạc Ngạc kinh hãi nhỏ giọng:

- Ai?

- Cô mới bị đưa lên đây vào lúc trưa nên không biết. Chúng ta bị bọn họ lừa rồi _ một cô gái lên tiếng.

Câu nói của cô gái đó khiến Ngạc Ngạc khó hiểu. Lừa... Sao lại lừa? Cô hỏi tưởng lại dòng kí ức của mình. Sau khi đi vệ sinh, có hai người đàn ông đột ngột tấn công cô. Vì không thể đánh trả nên cô đã ngắt đi.

Nghĩ đến đây, gương mặt cô không khỏi run sợ. Bọn họ... là trùm buôn người...hay là... muốn bắt cóc để lấy nội tạng? Ô... ô... ô... Cô không muốn bị bán, không muốn bị bán.

Đồng Ngạc Ngạc meo mào:

- Các cô là người Trung Quốc sao?

- Ở đây chúng tôi đều là người Trung Quốc.

- Vậy... bọn họ sẽ đem chúng ta đi đâu?

- Chuyện này tôi không biết. Lúc còn ở Bắc Kinh, bọn họ nói chuyện với chúng tôi rất vui vẻ, niềm nở, còn hứa sẽ giúp chúng tôi tìm việc làm. Nhưng khi sang đây thì họ lại lật mặt, đánh đập chửi mắng chúng tôi. Bọn họ còn nói bán chúng tôi đi sẽ mang lại rất nhiều tiền. Từ lúc đó... chúng tôi mới biết mình bị lừa. Nhưng mà...không có cách nào để bỏ trốn_ cô gái vừa kể vừa lau nước mắt.

Trong đêm tối, Đồng Ngạc Ngạc nhìn những giọt nước mắt của các cô gái, trong lòng dường như bị dao động. Bọn họ thật đáng thương. Chỉ vì muốn tìm việc làm mà bị lừa sang đây. Hai tên kia thật tàn nhẫn. Họ đáng bị pháp luật trừng phạt.

Nghĩ đến đây, Đồng Ngạc Ngạc cũng thương cho số phận của mình. Cô có làm gì đâu mà họ bắt cô đem lên đây. Hức... hức ... Thiên Thiên à... người mau dùng phép thần thông đánh chết hai tên đó đi. Cô oan ức quá mà...

Đồng Ngạc Ngạc cố gắng bình tĩnh, cô trấn an các cô gái:

- Các cô đừng lo. Tôi sẽ giúp các cô.

Nghe Ngạc Ngạc nói, đám con gái hỏi dồn dập:

- Cô giúp được bọn tôi thật không?

- Cô hứa sẽ giúp chúng tôi thoát ra chứ?

- Có thật không?

Đồng Ngạc Ngạc đưa ngón tay lên miệng, ý chỉ im lặng.

Mấy cô gái hiểu ý, họ nhìn cô cảm động.

- Tôi sẽ giúp các cô. Nhưng ở đây các cô có bao nhiêu người? _ cô hỏi.

- Chúng tôi có tất cả 12 người thêm cô nữa là 13.

- Các cô đều bị lừa sang đây?

- Đúng vậy.

- Ừm. Các cô đừng lo. Tôi hứa sẽ giúp các cô.

- Mà cô tên là gì vậy? _ một cô gái hỏi.

- Tôi là Ngạc Ngạc, còn các cô.

- Tôi là Dạ Lan.

- Tôi là Mỹ Lệ.

- Tôi là Na Tịch.

.....

.....

.....

Không khí trong xe đột nhiên náo nhiệt hơn khi có Ngạc Ngạc, bọn họ trò chuyện với nhau cho đến khi...

Chiếc xe tải dừng lại. Hai tên đàn ông mở cửa xe, gương mặt bặm trợn quát to:

- Xuống xe.

Ngạc Ngạc và những người kia nhìn bọn họ kinh sợ, mặt tái mét.

- Các người muốn làm gì? _ Na Tịch nhìn bọn họ run run nói.

- Tao kêu tụi bây xuống.

- Không...Không... Chúng tôi không xuống. Các người đừng nghĩ có thể bắt bọn tôi làm theo các người.

Bọn con gái ra sức lắc đầu, chống đối lại hai tên kia.

Hai tên đàn ông lúc này đã nổi giận, bọn chúng dùng tay kéo từng người xuống, lực đạo vô cùng mạnh. Tiếng la hét cùng tiếng khóc hòa quyện vào nhau tạo thành một âm thanh vừa thê lương vừa chói tai.

Đồng Ngạc Ngạc bất kinh thất sắc, đôi mắt màu cà phê kinh hãi nhìn bọn chúng. Đến khi người cô bị kéo đi, cánh môi cô đột ngột cong lên:

- Các người muốn làm gì, tại sao lại bắt tôi?

Người đàn ông nghe cô nói, cười một nụ cười man rợ. Gương mặt hắn trong đêm tối thật đáng sợ, vết sẹo dài in hằn trên má cơ hồ như khiến người khác không dám nhìn.

- Xin lỗi cô gái. Bọn tao chỉ muốn kiếm tiền. Hahaha....

- Các người... mau thả tôi ra. Nếu không các người không toàn mạng đâu.

Câu nói của cô khiến hắn cười lớn hơn:

- Không toàn mạng sao? Mày bị trói như vậy thì còn làm gì được. Tốt nhất mày nên yên phận. Lư Bảo, lôi nó xuống.

Tên được gọi là Lư Bảo đi đến, hắn dùng tay kéo một cái cô đã té xuống xe, chân mắc vào cửa xe nên đã bị trầy một đường, máu tứa ra. Đồng Ngạc Ngạc muốn để lại tín hiệu nhưng tay cô đã bị trói. Khẽ cắn cắn môi, cô lo sợ không biết làm thế nào. Nhìn xuống chân mình, đôi giày búp bê như hiện rõ trong mắt cô. Nghĩ là làm, cô cố gắng bỏ giày ra khỏi chân, giả vờ làm thành bộ dạng đau đớn quằn quại. Đồng Ngạc Ngạc cứ quấy đạp liên tục, gương mặt còn tỏ ra thông khổ. Trong lúc đó, chân cô đã đạp được chiếc giày vào gầm xe.

Bọn chúng tuyệt nhiên không biết. Nhìn bộ dạng đau đớn quằn quại của cô, Lư Bảo nhìn tên kia:

- Hắc Phùng... nó sao vậy mày?

- Đem nó vào trong đi, té một cái chắc điên rồi.

- Ừm

Lư Bảo kéo cô lên, mạnh bạo lôi vào bên trong. Nhìn hàng người đi phía trước, Đồng Ngạc Ngạc cau mày. Phía trước là ở đâu nhỉ? Bọn họ rốt cuộc dẫn cô đi đâu? Trời tối đen như vậy, cô không thể nhìn rõ đường đi.

18h- Bắc Kinh.

Lâm Từ Hạ bước ra khỏi công ty, cô nhún mày nhìn tờ báo.

" Đồng Ngạc Ngạc bỏ trốn sang nước ngoài cùng Tổng giám đốc Lăng Duệ "

Bạn thân của cô...thật là... không biết mối quan hệ của hai người đó là gì nhỉ? Aissss...tức chết mất. Cô đã kêu là đừng dây vào đám người nhà giàu đó rồi mà. Dây vào bọn họ chỉ tổ mang thêm phiền phức. Bạn cô là một mình chứng đây. Mà Ngạc Ngạc còn chẳng chịu xin nghỉ việc. Đến lúc đi làm lại thì ngay cả cô cũng không thể nói đỡ. Haizzzz...

Lâm Từ Hạ chán nản bước ra về. Thật là khổ tâm...

Biệt thự Cổ gia....

Cổ Vũ Mặc ngồi trên ghế, đôi mắt màu ngọc bích nheo lại. Lăng Từ Duệ bị vương tin đồn tình cảm..... Ahahahaha....

Thú vị nhỉ?

Con người lạnh lùng như hắn mà cũng có ngày dính đến đám phụ nữ phiền phức kia sao?

Anh đau bụng chết mất.

Cổ Vũ Mặc ôm bụng cười sặc sụa, gương mặt mỹ nam vì cười nhiều mà đỏ gay. À mà khoan. Tối nay anh phải đi thăm dò Khương Viễn một chuyến, biết đâu sẽ tìm được manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Muốn câu được cá thì phải thả câu

Seoul- Hàn Quốc

Lăng Tư Duệ đã tìm Đồng Ngạc Ngạc từ chiều đến giờ. Hắn đã đi hết mọi ngõ ngách trong thành phố với hy vọng bắt gặp bóng dáng của cô nhưng chỉ đổi lại sự thất vọng. Tức giận, hắn đập tay vào vô lăng.

Chết tiệt.

Đồng Ngạc Ngạc... Tôi mà tìm được cô thì cô chết với tôi.

Nữ nhân đáng chết.

Hắn bước ra khỏi xe, đóng cửa lại cái rầm. Nơi hắn đứng là một đồng cỏ hoang vắng. Không gian im lặng ở nơi đây đột nhiên bị phá hủy bằng tiếng chuông điện thoại. Hắn bực bội nhấc máy. Đầu dây bên kia nói giọng lo lắng:

- Thiếu gia... ngài đang ở đâu? Ngài mau trở về đi. Cảnh sát ở đây sẽ điều tra giúp chúng ta.

Trước câu nói lo lắng của Trạch Kha, Lăng Tư Duệ vẫn lạnh nhạt, giọng nói còn mang ngấm nộ khí:

- Bảo họ khẩn trương điều tra. Anh không cần lo lắng cho tôi. Mau cùng Từ Tôn theo dõi La Chính Vũ. Có tin quan trọng thì báo cho tôi.

- Thiếu gia...ở đây rất nguy hiểm, ngài mau trở về đi.

- Không cần lo cho tôi.

Hắn nói xong thì lạnh lùng cúp máy. Giờ phút này, hắn cảm thấy bản thân mình rất khó chịu. Có một thứ gì đó rất kì lạ đang nhen nhóm trong trái tim hắn. Aissss.... điên mất.

Lăng Tư Duệ hừ nhẹ một cái, lạnh lùng bước vào xe.

Ở chỗ Trạch Kha cũng không khá hơn là bao. Anh hiện tại rất lo lắng cho hắn. Người muốn mưu hại hắn không ít, nếu lần này người ta phục kích đột ngột thì làm sao anh có thể bảo vệ được hắn. Còn nữa, cái tên Tống Nhất Hàn kia không biết lại chạy đi đâu rồi?

Mọi thứ sao lại rồi tung lên thế này?

Còn La Chính Vũ nữa.

Trạch Kha anh cũng sắp điên mất rồi.

Lấy điện thoại ra gọi cho Từ Tôn, Trạch Kha nghiêm giọng:

- La Chính Vũ thế nào rồi?

- Ông ta đã đi vào khách sạn. Hiện tại chúng ta vẫn chưa có cơ hội tiếp cận vì đám người áo đen luôn ở cạnh ông ta 24/24. _ Từ Tôn đáp.

- Ừm. Thiếu gia bảo tôi cùng anh theo dõi ông ta nhưng mà...trước mắt tôi còn có chuyện quan trọng, tôi sẽ cử người của Dương Ân sang chỗ anh.

- Được.

- Ừm. Tôi cúp máy đây.

- Vâng.

Trạch Kha cúp máy, anh lại gọi đến cho Dương Ân:

- Cử vài người tiếp tục tìm cô ấy, còn lại sang chỗ Từ Tôn.

- Rồi.

Bắc Kinh - Trung Quốc

Biệt thự Âu gia

Âu Dương Minh nhìn tờ báo sáng nay, cười nguy hiểm. Xem ra Lăng Tư Duệ thật sự thích cô ta. Còn đem cô ta sang Hàn Quốc trốn phóng viên sao? Hahaha.... Thật là thú vị nhỉ?

- Vũ Hoành, anh có thấy vui không?

Thiết Vũ Hoành ở bên cạnh, nhìn hẩn gật đầu:

- Chỉ cần cậu vui, bản thân tôi cũng sẽ thấy vui.

- Hahaha.... Đúng là người của tôi. Hôm nay chúng ta đến Rose Love.

- Vâng. Tôi sẽ chuẩn bị xe thừa cậu.

- Ừm. Nhanh đi.

Biệt thự Tô gia...

Căn phòng tràn ngập hương thơm hoa hồng hòa lẫn vào mùi vị của sự tức giận. Chủ nhân của căn phòng không ai khác là Tô Diễm Hinh, cô ta ngồi trên ghế, bên dưới là hai người hầu đang cắt móng tay cho cô. Ánh mắt sắc lém đến đáng sợ.

Con nhỏ phục vụ đáng chết. Nó dám sang Hàn Quốc cùng Lăng Tư Duệ sao? Hừ.....

Chuyện này cô sẽ không để yên đâu. Bằng mọi giá, cô phải khiến Lăng Tư Duệ trở thành người của cô. Con nhỏ phục vụ đó, không có tư cách đầu vói cô.

Sự tức giận khiến cô nắm chặt tay lại, cô hầu không lường trước phản ứng của cô, giật mình nên lỡ cắt nhầm.

Tô Diễm Hinh cảm nhận đau đớn từ ngón tay, lớn giọng quát:

- Cô làm gì vậy? Không có mắt sao?

Cô hầu trước sự tức giận của cô chủ, cúi đầu xuống đất van xin:

- Cô chủ, tôi xin lỗi. Tôi không cố ý làm cô bị thương.

Tô Diễm Hinh mỉm cười khinh bỉ. Đôi chân không tình người đá vào cô hầu ở dưới đất, giọng nói chanh chua phá tan cả không gian lãng mạn của căn phòng:

- Đi cho khuất mắt tôi. Lũ vô dụng.

Hai cô hầu nghe tiếng quát, sợ hãi chạy đi, tuyệt nhiên không dám quay đầu lại.

Căn phòng bây giờ chỉ còn lại Tô Diễm Hinh. Cô ta giờ ngón tay lên, cả người yếu điều thối thối.

Rose Love

Tiếng nhạc sập sinh vang lên như khuấy động những con người muốn nhảy múa. Bọn con gái mặc trên người những thứ quần áo thiếu vải, cả người uốn éo trên sàn nhảy cơ hồ như muốn người khác chú ý. Phía dưới, bọn đàn ông ngồi uống rượu, ngắm nhìn những mỹ nữ, đôi mắt không ngừng tỏ ra dục vọng đen tối.

Khuong Viễn ngồi ở đó cùng vài người đàn ông, hai bên là hai cô gái mặt trên người những bộ quần áo nóng bỏng, gương mặt trát đầy phấn son.

Một cô gái cất tiếng nói.

- Anh à ~ lâu quá không gặp. Em nhớ anh sắp chết rồi đây nè.

Giọng nói giọng ép trở nên thiếu tự nhiên, nháo nhọt cổ làm vẻ nũng nịu

Khuong Viễn nhìn cô ta, đáy mắt trở nên gian tà, ông lấy tay nựng má cô, cười lớn:

- Hahaha...Xa anh một xíu đã nhớ anh đến vậy sao? Em thật là...

Cô gái bên cạnh nhìn hai người họ, không cam tâm, làm mặt giận dữ:

- Anh Viễn ~ người ta cũng nhớ anh lắm nè. Ừ chịu thương người ta.

- Anh cũng thương người ta lắm mà.

Ông ôm eo cô bên đây, gương mặt già nua thơm má cô ta. Nhìn mà phát tởm.

Cố Vũ Mặc ngồi trong góc khuất, nhìn ông ta mà không khỏi khinh bỉ. Không ngờ ông ta là loại người như vậy. Đang chăm chú quan sát thì anh thấy một bóng dáng cao lớn đi vào.

Âu Dương Minh một thân âu phục, hiện ngang bước vào. Gương mặt ánh lên tia gian xảo tiến đến bàn của Khương Viễn:

- Chào ông, Khương Tổng.

Nhìn thấy anh, Khương Viễn nheo mắt, khoe miệng khê cong lên:

- Thì ra là Âu thiếu gia sao? Hôm nay rảnh rồi đến đây chơi à?

- Hahaha cũng không phải nói là rảnh rồi. Là do hôm nay tôi vui quá thôi _ Âu Dương Minh kéo ghế ngồi xuống.

Khương Viễn nhìn anh, cười nguy hiểm:

- Phục vụ, gọi hai cô gái ra đây.

Âu Dương Minh nghe ông nói thì cười lớn. Không ngờ ông ta lại hiếu khách như vậy. Mà cũng phải thôi... tất cả đều là người một nhà cả mà. Anh cười nhếch mép:

- Thiết đãi người một nhà tốt như vậy, Khương Tổng cũng thật thú vị nhỉ?

Câu nói của anh khiến ông nhú mày. Người một nhà... anh ta không lẽ...

Ông vội vàng nói với đám người ngồi cạnh:

- Mọi người sang kia tiếp tục vui vẻ nha, tôi có chuyện riêng cần nói với Âu thiếu gia đây.

- Ok. _ đám người đàn ông kia gật đầu, tay ôm hai cô gái tiến về nơi khác.

Không gian giờ đây chỉ còn lại hai người, ông đã bảo tất cả các cô gái đi vào trong:

- Âu Dương Minh... cậu là người phụ trách cho dự án của Black Diamond lần này?

- Đúng là tôi.

- Hahaha thật không hổ danh là một người hiểm độc.

- Ông nói quá lời rồi. Tôi đây vẫn còn phải nhận ông là tiền bối.

Cố Vũ Mặc nhìn hai người họ nói chuyện, cau mày. Khoảng cách xa quá, anh chẳng nghe được gì cả. Mà sao Âu Dương Minh lại quen con cáo già kia? Không lẽ... hai người họ có quan hệ gì? Không được. Anh phải chụp lại bằng chứng cho Lăng Tư Duệ xem.

Cố Vũ Mặc lia điện thoại, anh chụp được vài tấm hình. Anh quan sát ông ta cho đến khi...

- Chào cậu. _ Khương Viễn chào Âu Dương Minh rồi bước ra về.

Thấy ông ta bỏ đi, Cố Vũ Mặc cũng đi lần theo sau. Khương Viễn đi ra khỏi Rose Love, linh tính mách bảo ông một điều gì đó. Ông xoay đầu lại phía sau, lúc đó Cố Vũ Mặc cũng kịp thời nép người vào tường. Nhưng cái bóng to lớn của anh đã được ánh đèn chiếu rọi.

Ông ta nhìn rồi khê nhếch mép. Muốn câu được cá thì phải thả câu. Lần này, ông nhất định không để con cá này thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Vừa gặp đã hôn

Seoul- Hàn Quốc

Ở một cánh rừng hoang vu, hẻo lánh có một căn nhà hoang. Căn nhà nhìn qua rất cũ kĩ nhưng trong đó lại có rất nhiều phòng. Những căn phòng ở đây đều lát gạch men, không có giường, không có đồ đạc, nó như một song sắt bất nhứt từ từ.

Đồng Ngạc Ngạc bị nhốt vào đó cùng với một cô gái. Bọn họ đem cô vào đây rồi khóa chặt cửa. Nhìn cô gái đang co ro dưới nền đất lạnh lẽo, cô tỏ ra thương cảm:

- Em gái, em không sao chứ?

- Chị là Ngạc Ngạc sao?

- Ừm. Em tên gì? _ cô hỏi.

- Em là Ngạn Lâm. Năm nay 19 tuổi.

- Nhỏ vậy mà đã bị lừa sang đây rồi sao?

- Hức... em mong chị cứu em ra khỏi đây. Em sợ lắm.

Ngạc Ngạc nhìn cô gái kia, đi đến ngồi cạnh cô an ủi.

Tay cô vẫn đang bị trói. Bây giờ phải tìm cách tháo dây trói. Cô nhìn Ngạn Lâm, nhỏ giọng:

- Em giúp chị cởi dây trói.

- Em không biết phải làm sao?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn mảnh sành dưới đất, cố với tay cầm lấy. Sau đó cô xoay ngược lưng lại với Ngạn Lâm, đưa cho cô ấy miếng sành:

- Dùng cái này.

Ngạn Lâm hiểu ý, cố sức lấy cái đó để cắt dây. Hành động diễn ra khoảng 15 phút thì sợi dây đứt hẳn. Đồng Ngạc Ngạc nhìn tay mình không may bị mảnh sành cứa vào, nhăn mặt đau đớn.

Ngạn Lâm nhìn cô, cúi đầu xin lỗi, nước mắt lại chảy ra.

- Chị không sao đâu mà? Qua đây chị cởi trói cho em.

Ngạn Lâm nghe cô nói vậy thì cũng không đáp, về mặt lúc này chẳng có gì là áy náy.

Sau khi cởi trói xong, Đồng Ngạc Ngạc lấy điện thoại ra. Cô nhìn một loạt dãy số lạ, mắt như muốn hoa lên. Ài da~ lần trước cô quên lưu số của hắn lại. Bây giờ biết số nào là của hắn ta mà gọi đây? Aisssss... Mặc kệ vậy. Theo linh tính, cô nhấn đại vào một số. Đầu dây bên kia nhận được cuộc gọi của cô, mau chóng nhấc máy:

- Ngạc Ngạc, cô đang ở đâu? _ Hắn lạnh giọng hỏi. Giọng nói mang theo sự gấp gáp.

Đồng Ngạc Ngạc nghe giọng hắn, khoé mắt ươn ướt như sắp khóc:

- Lãng Tư Duệ, tôi đang ở một căn nhà hoang, hình như là nằm trong một khu rừng..

Đồng Ngạc Ngạc nói đến đây, cửa phòng đột ngột bật mở, Hắc Phùng mặt tức giận tiến vào. Vết sẹo trên mặt hắn đỏ dần dặt:

- Con khôn, mày dám mang theo điện thoại sao?

Hắc Phùng tát cô một cái. Lực đạo quá mạnh khiến điện thoại rơi xuống đất. Đồng Ngạc Ngạc ôm má, cố kiềm nén nước mắt.

Đầu dây bên kia, Lãng Tư Duệ nghe tiếng quát của người đàn ông lạ, hắn sa sầm mặt. Người đó là người đã bắt cóc cô ta sao? Rốt cuộc tên đó muốn gì ở cô ta? Khoan đã. Tiếng lúc này...hình như là tiếng đánh nhau. Tên đó... đánh cô.

Gương mặt hắn ánh lên một tia tức giận không khó nhận ra.

Lãng Tư Duệ lo lắng gọi cô:

- Ngạc Ngạc. Cô không sao chứ? Ngạc Ngạc...

Hắc Phùng đi đến nhặt cái điện thoại, hắt tắt máy, lạnh lùng ra lệnh:

- Tụi bây yên phận một chút. Nếu không, đừng trách tao ác độc.

Nói xong thì Hắc Phùng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Lăng Tư Duệ thấy điện thoại tắt máy, dư cảm bất an trời dậy trong hắc. Không được, hắc phải mau chóng tìm được cô.

Đồng Ngạc Ngạc vẫn ôm má. Ngạn Lâm nhìn cô, cổ làm ra vẻ hỏi han. Gương mặt cô ta nhăn nhó đến khó chịu. Chị ta đúng là ngu ngốc, có một việc như vậy mà cũng làm không xong. Giao mạng cho chị ta không biết là có nên hay không.

Bắc Kinh- Trung Quốc

20h

Khương Viễn đi trước, Cố Vũ Mặc theo sau. Ông ta đi đến một con đường vắng, mau chóng nép người vào bụi cây cắt đuôi anh.

Cố Vũ Mặc đi đến, không thấy ông ta đâu. Anh đảo mắt quan sát xung quanh. Trong lúc này, vài chục người áo đen từ đâu xuất hiện vây quanh anh.

Cố Vũ Mặc nhìn bọn họ, chửi thề một tiếng.

Chết tiệt. Anh bị mắc bẫy của ông ta rồi. Con cáo già này đúng là khó đối phó. Aisssss làm sao đây?

Anh chưa kịp định hình thì đám người đó đã lao vào anh như tên bắn. Bọn họ đều mang theo súng. Nhìn những khẩu súng chĩa về phía mình, linh tính mách bảo lần này ông ta sẽ dùng vũ khí để ra tay với anh. Anh sẽ không may mắn như lần trước mà thoát được.

Cố Vũ Mặc không thể đánh. Đã đến lúc này, anh chỉ có thể chạy mới bảo toàn được tính mạng. Nghĩ là làm, anh đánh ngã vài tên rồi mau chóng chạy đi. Bọn họ nhìn anh, nổ súng.

Viên đạn bay xẹt qua ghim vào tay anh đau buốt. Cố Vũ Mặc vẫn tiếp tục chạy. Anh cắn răng chịu đau, đôi chân không ngừng sai bước.

Đám người áo đen đuổi theo anh, gương mặt bọn họ ánh lên tia đáng sợ. Cố Vũ Mặc cố chạy thật nhanh thoát khỏi con đường vắng, phía trước hình như là đường lớn.

Anh cố sức chạy, cả người cơ hồ như mất hết sức lực. Bọn họ vẫn chạy theo, không gian náo nhiệt của thành phố trở thành một cuộc rượt đuổi không có tổ chức.

Mọi người nhìn anh, không ai dám can ngăn. Bọn họ chính là không muốn liên lụy đến xã hội đen.

Lâm Từ Hạ lúc này đang đi dạo trên đường, cô đang muốn tìm một cái gì đó bỏ vào bụng.

Cố Vũ Mặc nhìn thấy cô, quay đầu nhìn đám người áo đen vẫn cách mình một đoạn. Có lẽ bây giờ anh cắt đuôi chắc họ sẽ không nhìn thấy. Dù sao ở đây cũng có rất nhiều người, lẫn vào đám đông bỏ trốn chính là một ý hay.

Nghĩ vậy, anh bất chợt ôm lấy cô, xoay người cô ra sau che chắn cho mình. Anh lấy tay áp sát đầu cô vào đầu mình. Mắt chạm mắt, môi chạm môi.

Lâm Từ Hạ kinh hãi nhìn anh, trở mặt ngây ngốc.

Đám người áo đen chạy đến, không nhìn thấy anh đâu thì dáo dác tìm kiếm. Bọn họ nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy đâu. Đôi nam nữ đang hôn nhau cũng thật khiến họ chướng mắt. Bực mình, họ xoay người quay về.

Cố Vũ Mặc nhìn thấy đám người đó bỏ đi, cả người không chút sức lực ngã khụy xuống, cánh môi tái nhợt mấp máy:

- Đưa tôi... đến bệnh viện.

Lâm Từ Hạ vẫn chưa hiểu gì thì anh đã ngã xuống. Nhìn dòng máu loang lổ chảy ra từ cánh tay, cô kinh hãi gọi xe cứu thương.

Ở chỗ Khương Viễn.

Ông ta tức giận đá tên áo đen:

- Ngu ngốc. Có chuyện này mà cũng làm không xong. Các người đi chết hết đi.

- Ông chủ. Chúng tôi xin lỗi. Lần sau chúng tôi sẽ cố gắng. _ bọn họ cúi đầu.

Khương Viễn hừ lạnh, gương mặt già nua mang theo nộ khí, ông phát tay:

- Đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Trả tôi 2 ngàn tệ

Seoul - Hàn Quốc

Tổng Nhất Hàn đã tìm Đồng Ngạc Ngạc rất lâu, anh bắt lực ngồi xuống vệ đường. Không biết hiện tại cô ấy thế nào?

Haizzzz... anh thở dài, vừa định đứng lên bước vào xe thì một cô gái lướt ván trượt chạy ngang qua tông vào anh.

Cú va chạm khiến cả hai té xuống đất. Tay cô gái bị ma sát xuống mặt đường, trầy một đường dài.

Tổng Nhất Hàn cũng nhăn mày vì đau, anh nhìn cô gái đó, quên luôn việc sử dụng tiếng Hàn Quốc:

- Cô không sao chứ?

Cô gái nghe anh nói thì ngạc nhiên. Không ngờ ở nơi đất khách quê người này mà cô lại may mắn gặp được người đồng hương. Cô gái đó vui vẻ nở nụ cười ngọt ngào:

- Anh là người Trung Quốc sao? Tôi cũng là người Trung Quốc này.

Tổng Nhất Hàn cũng rất bất ngờ khi nghe cô nói. Anh giúp cô đứng lên, nhẹ giọng hỏi:

- Rất vui khi gặp cô ở đây. Vết thương ở tay cô không sao chứ? _ anh nhìn thoáng qua tay cô.

- À. Không sao. Thật xin lỗi đã tông nhầm anh. Tôi mới học trượt ván nên chưa sử dụng thông thạo lắm. _ cô nói về mặt trở nên áy náy.

Anh cũng không muốn làm lớn chuyện. Dù sao cô gái này cũng rất hiểu lý lẽ:

- Ừm. Giờ này cũng tối rồi, cô ra đường vào giờ này không sợ sao?

- Nhà tôi ở gần đây. Tôi chỉ muốn tập thể dục một lát rồi về.

- Vậy cô cứ tập tiếp đi. Tôi có việc phải đi rồi.

Tổng Nhất Hàn dứt tay vào túi bước đến mở cửa xe.

Cô gái nhìn theo anh, khẽ cười một cái. Nụ cười vừa thoáng qua đã bị vết thương ở tay cô làm cho tắt hẳn. Sao mà rất vậy nhỉ?

Tổng Nhất Hàn bước vào xe rồi đột nhiên quay trở ra. Anh bước đến đưa cho cô một cái băng cá nhân.

Cô nhìn cái băng cá nhân chìa ra trước mặt, ngạc nhiên ngược mắt lên nhìn thì thấy gương mặt tuấn mĩ của anh. Gương mặt cô bất giác đỏ ửng. Là cô ngại đây mà:

- Cảm ơn anh.

Cô nhận lấy cái băng cá nhân, ngại ngần không dám nhìn vào mắt anh. Một khoảng thời gian trôi qua trong sự tĩnh lặng và tiếng xe nổ máy. Lúc cô nhìn lên cũng là lúc xe anh cách cô một đoạn.

Cô gái đó không ai khác là Từ Ái Huyền. Một cô gái có tính cách dịu dàng. Nhà cô không giàu, gia cảnh thì bình thường. Nhưng với tài năng của mình, cô may mắn được nhận học bổng du học Hàn Quốc, tham gia khóa luyện trở thành nhà thiết kế đá quý. Thời gian ở đây của cô cũng sắp hết, cô sắp về nước rồi.

Không ngờ hôm nay lại gặp được anh. Chàng trai khiến cô có chút rung động.

Từ Ái Huyền nhìn chiếc xe ở phía cuối con đường, cô nắm chặt cái băng cá nhân, gương mặt thoáng tia hạnh phúc.

Lăng Tư Duệ sau khi nhận được cuộc gọi của cô thì mau chóng gọi cho Trạch Kha:

- Nói với cục cảnh sát huy động người điều tra các cánh rừng ở Seoul.
- Thiếu gia, có chuyện gì sao?
- Làm theo những gì tôi nói.
- Vâng. Nhưng trước hết ngài hãy trở về đi, bây giờ cũng khuya rồi.
- Tối nay tôi sẽ ngủ trong xe.
- Thiếu gia, chuyện này tuyệt đối không được.
- Đừng nhiều lời.
- Nhưng..
- Tổng Nhất Hàn... sao rồi?
- Anh ta vẫn chưa trở về. Nhưng ngài đừng lo, anh ta sẽ không sao đâu.
- Ừm.

Hắn nói xong thì mau chóng cúp máy. Quảng điện thoại sang một bên, Lăng Tư Duệ ngả người ra ghế mệt mỏi. Hắn nhắm hờ mắt rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Một đêm dài đằng đẵng trôi qua trong sự lo lắng của tất cả mọi người.

Buổi sáng ở Seoul...

Đồng Ngạc Ngạc sau một đêm ngủ trên nền đất lạnh lẽo thì ho khan. Vết thương ở chân và má khiến cô đau đến chảy nước mắt.

Ngạc Lâm nhìn cô, ánh mắt thập phần coi thường. Ngủ một đêm thôi mà đã bệnh như vậy. Yếu đuối như chị ta thì cứu nổi ai.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn Ngạc Lâm, nở một nụ cười dịu dàng:

- Em không sao chứ?
- Dạ... em không sao?
- Ừm.

Đang trò chuyện thì cửa phòng bật mở.

Hắc Phùng mang com vào, gương mặt đáng sợ nhìn cô. Hắn đặt khay com xuống. Sự va chạm mạnh vang lên một tiếng "rầm" khiến cô giật mình.

Hắn gần giọng:

- Ăn đi. Tối nay sẽ có người đến mua tội bây. Hahaha...

Đồng Ngạc Ngạc nghe hắn nói, đôi mắt màu cà phê căm phẫn nhìn hắn:

- Gieo nhân nào thì gặt quả đó. Sẽ có ngày các người bị trừng phạt.

Hắc Phùng nghe cô nói, mạnh bạo nắm tóc cô kéo ngược ra sau. Bàn tay to lớn khiến da đầu cô muốn tách ra từng mảnh.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi:

- Im đi con khốn. Cuộc đời của mày cũng chỉ là một con diêm không hơn không kém mà thôi. Đừng có ở đây mà lên giọng dạy đời tao.

Hắn đập đầu cô xuống đất, lạnh lùng bỏ đi.

Ngân Lâm nhìn cô, khinh bỉ. Chị ta đúng là loại phụ nữ ngu ngốc. Cố tỏ ra mình mạnh mẽ sao? Đúng là ngu vẩn hoàn ngu thôi.

Bắc Kinh - Trung Quốc.

6h sáng...

Lâm Từ Hạ sau khi đưa người đàn ông lạ mặt vào bệnh viện thì uất ức không chịu được. Tự nhiên đang yên đang lành, cô cư nhiên lại bị cướp mất nụ hôn đầu. Còn phải đưa tên biến thái kia đến bệnh viện, vừa tốn tiền taxi vừa tốn tiền viện phí. Đúng là quá bất công.

Lâm Từ Hạ cầm tờ tiền thanh toán, chán nản đi đến phòng bệnh. Cô không thể để số tiền của mình mất đi dễ dàng như vậy, phải đợi đến khi anh ta tỉnh lại rồi trả cho cô.

Ngồi ở cạnh giường, dung mạo Cố Vũ Mặc như hiện rõ trong mắt cô. Ngũ quan tinh xảo như đánh bật lên vẻ đẹp của một nam nhân cực phẩm. Lâm Từ Hạ ngồi nhìn anh, ngây ngốc không chớp mắt. Tối hôm qua, lúc anh nhìn cô, cô như bị cuốn hút bởi đôi mắt màu ngọc bích. Nó cơ hồ muốn xoáy sâu vào tâm can, khiến cô nhất thời bối rối.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì vài tiếng ho vang lên.

Cố Vũ Mặc ôm ngực ho vài tiếng, gương mặt tái nhợt hẳn lại. Vết thương ở tay trái khiến anh cau mày.

Lâm Từ Hạ thấy anh tỉnh lại, không thêm gọi bác sĩ, khẽ cong môi:

- Trả tôi 2 ngàn tệ.

Anh khó chịu quay sang nhìn cô, con ngươi màu ngọc bích nheo lại như cố nhớ ra mọi chuyện. Sau vài giây, anh tỉnh bơ đáp:

- Cô là ai?

Khóe miệng cô giật giật. Anh ta là giả vờ không quen biết để trốn nợ sao? Hừ... cô đây không dễ lừa như vậy.

- Hôm qua anh là người cầu xin tôi cứu anh. Vậy mà bây giờ đã quên nhanh vậy sao?

- À... _ anh như nhớ ra, gật gật đầu.

Cô liếc nhìn anh, hừ nhẹ một cái:

- Trả tôi 2 ngàn tệ.

Cố Vũ Mặc nhìn cô, cánh môi khẽ cong lên. Cô gái này lạ thật nhỉ? Anh đẹp như vậy mà cô ta không quan tâm. Chỉ quan tâm tới tiền là sao?

- Tôi sẽ trả lại cho cô.

- Ngay bây giờ.

- Bây giờ không được.

- Tại sao chứ? Tôi đâu có rảnh mà ở đây chờ anh mãi được. _ cô cau có.

- Tay tôi thế này, trả cô bằng cách nào?

Anh cười gian nhìn cô, gương mặt tái nhợt đột nhiên có sức sống trở lại. Anh cảm thấy có hứng thú với cô. Nhìn bề ngoài cô cũng rất xinh đẹp, chỉ là hơi hung dữ.

- Ý anh là anh không thể trả? _ cô nhướn mày.

- Ừm.

Cố Vũ Mặc gật đầu. Anh vốn dĩ có thể trả nhưng mà.... chỉ muốn kéo dài thời gian với cô một chút.

Được lắm. Kiểu này chắc là anh ta không muốn trả. Hừ.... Bây giờ cô còn phải về nhà tắm rửa để đến công ty.

- Tôi còn phải làm việc. Anh cứ ở lại đây mà nghĩ cách trả lại tiền cho tôi đi.

Lâm Từ Hạ đứng lên bước ra ngoài, gương mặt hầm hầm vì không đòi được nợ. Cố Vũ Mặc nhìn theo cô, khóe môi khẽ cong lên.

Ngay cả tức giận cũng đáng yêu như vậy. Cô ta thật là....

Chương 59: Dấu vết

Cửa phòng bệnh vừa đóng lại thì đột ngột bị đẩy ra. Lâm Tư Hạ từ ngoài đó xông vào, nói một tràng:

- Này. Hôm qua anh hôn tôi, hại tôi bị mất nụ hôn đầu. Vì vậy phải đền bù tôi thêm 1 ngàn tệ. Cộng thêm tiền chăm sóc anh từ tối qua tới giờ 1 ngàn tệ nữa là 2 ngàn tệ. Vậy tổng cộng số tiền anh nợ tôi là 4 ngàn tệ, lo mà tìm trả cho tôi đi.

Cố Vũ Mặc vì sự xuất hiện đột ngột của cô mà ngạc nhiên. Cô gái này cũng thật thú vị nhỉ? Khẽ nhoèn miệng cười, anh đáp:

- Tôi biết rồi.

- Ừm. Tôi đi đây.

Trong một căn phòng tối....

- Mặc lão đại, kẻ hôm trước lại theo dõi tôi.

- Thì sao?

- Tôi e là hắn đã bắt gặp tôi trò chuyện cùng Âu Dương Minh.

- Ừm.

- Chuyện này chúng ta tính sao?

- Tìm mọi cách bắt sống kẻ đó.

Mặc Hải Đường biết rất rõ Lăng Tư Duệ đang muốn điều tra cái gì. Xem ra vụ án năm đó hắn vẫn chưa quên. Trước mắt chỉ cần bắt lấy người của hắn, ông muốn xem thử, phản ứng của hắn như thế nào. Hahaha... Đối đầu với hắn, cũng thật quá thú vị.

- Vâng. Tôi sẽ cố gắng.

- Ừm. Vụ vận chuyển người lần này thế nào?

- Tốt thừa ngài. Bên phía Lư Bảo và Hắc Phùng đã đưa họ sang Hàn Quốc an toàn.

- Ừm. La Chính Vũ?

- Ông ta đã đáp máy bay an toàn, người của ta vẫn theo sát bảo vệ. Nếu có kẻ muốn tiếp cận ông ta thì bọn họ sẽ ra tay.

- Ừm.

- Lão đại..

- Sao?

- Cái tên Âu Dương Minh này liệu có làm được việc không? Tuy lòng dạ hắn hiểm độc nhưng tính cách thì...

- Cảm miệng _ Mặc Hải Đường đập tay xuống bàn, gương mặt ánh lên tia giận dữ.

- Vâng _ Khương Viễn cũng cúi đầu không dám nhìn lên.

- Tao chọn hắn tất cả là có mục đích.

- Mục đích gì thưa ngài?

- Cứ để hắn đấu đá với Lăng Tư Duệ. Tao muốn xem thử....cuộc chiến này...tàn khốc như thế nào? Hahaha.....

- Vâng.

Tiếng cười man rợ vang vọng khắp căn phòng cơ hồ như muốn lấn át tất cả. Mạc Hải Đường không phải kẻ ngu ngốc, thứ mà ông ta muốn làm, sẽ không có kẻ nào ngăn cản được.

Biệt thự Tổng gia....

Tổng Giai Ninh ngồi trên ghế, gương mặt nhăn nhoe tràn ngập tức giận:

- Khốn kiếp. Sao nó lại dám sang Hàn Quốc cùng cô gái kia? Vì cô ta mà bỏ bê công việc, lần này tôi không thể tha thứ.

- Ông chủ.... đừng giận. Thiếu gia chắc có chuyện quan trọng gì đó.

- Chuyện gì quan trọng hơn công việc của công ty. Hừ...

- Ông chủ...

- Chấn Phong, cậu đừng nói đỡ cho nó nữa.

Tổng Giai Ninh quát lớn rồi tức giận bỏ đi. Chấn Phong nhìn theo ông, mặt tràn ngập lo lắng. Thiếu gia à, cậu thật là..... Tôi biết làm sao để giúp cậu đây.

Seoul- Hàn Quốc

Cả ngày tìm kiếm cô đã khiến Lăng Tư Duệ thấm mệt. Bây giờ đã là 6h chiều. Hắn vẫn lang thang ở khắp các cánh rừng. Gương mặt mỹ nam đã thấm đầy mồ hôi.

Lăng Tư Duệ bước xuống, đóng cửa xe lại. Lực đạo quá mạnh khiến cửa xe vang lên một tiếng "ầm", phá tan cả bầu không khí yên tĩnh.

Không gian ở đây đã bắt đầu tối, hắn nhắm mắt như cố xác định phương hướng. Trong đêm tối, sự hiện diện của một vật thể lấp lánh khiến hắn nhúm mày.

Bước từng bước chậm rãi, Lăng Tư Duệ khụy chân xuống, cầm vật đó lên tay. Đây... đây... là giày của cô ta mà. _hắn lẩm bẩm. Đôi mắt báo săn sắc bén quan sát xung quanh.

Chắc chắn cô ta đang ở gần đây. Hừ....

Hắn cầm lấy chiếc giày, bỏ lại xe ở đó rồi đi vào sâu bên trong.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này đang nhắm hờ mắt. Cô bị tiếng mở cửa làm cho nhúm mày. Hắc Phùng đi vào, dẫn theo đó là một người đàn ông béo to ục ịch.

Cô liếc mắt nhìn ông ta, đôi mắt đen đục kia khiến cô kinh tởm mà thu tầm mắt lại.

- Đây là hai cô gái, ngài hãy chọn đi ạ.

Người đàn ông đó là một đại gia giàu có bậc nhất Trung Quốc. Ông ta sang Hàn định cư, mở quán bar và buôn bán hàng cấm.

Ông ta không đáp, đi lại phía Ngạc Ngạc. Cô không thèm nhìn, cúi mặt xuống. Ông ta quan sát từ gương mặt cho đến chân, ánh mắt tràn ngập sự ham muốn. Lấy tay nâng cằm cô lên, ông cười man rợ.

Đồng Ngạc Ngạc lắc mạnh đầu, tránh đôi bàn tay dơ bẩn của ông ta chạm vào mình. Đáy mắt cô tràn ngập sự khinh bỉ.

- Bỏ ra.

Giọng nói vang lên chứa đựng sự kiên cường của cô khiến ông ta bật cười ha hả:

- Hahaha..... tôi chọn cô ta.

Hắc Phùng nhìn thấy ông ta thích thú như vậy, đôi mắt ánh lên tia gian xảo:

- Nhưng... cô gái này giá hơi đắt đó.

- Bao nhiêu?

- Là 50 vạn.

- Không thành vấn đề. Mỹ nhân khuynh quốc như vậy, tôi đây rất muốn nếm thử.

Ông ta rút ngân phiếu đưa cho hắn ta rồi cười gian nhìn cô.

Hắc Phùng nhận được ngân phiếu, cười hớn hở tháo dây trói cho Đồng Ngạc Ngạc.

Cô sau khi được cởi trói, cảm phần nhìn hai người họ. Muốn bán cô đi sao? Cô không ngu ngốc đi theo bọn họ đâu. Hừ....

Đồng Ngạc Ngạc cố gượng dậy, cô chống tay vào một thanh gỗ.

Ông ta nhìn cô, cười một nụ cười thâm độc. Bước đến định ôm lấy eo cô, nhưng chưa kịp chạm tay vào thì Đồng Ngạc Ngạc đã né tránh. Cô không muốn bàn tay đó chạm vào cô, thật đáng kinh tởm.

Sự né tránh của cô ngược lại không khiến ông ta nổi giận mà còn khiến ông ta hứng thú.

Hắc Phùng nhìn thấy cô như vậy, vội nở một nụ cười hiền từ đến giả tạo:

- Ông chủ Tạ đây sẽ đối xử tốt với cô, ngoan ngoãn phục vụ cho tốt. Người đâu... mang cô ta ra xe.

Sau khi dứt tiếng thì hai người đàn ông đi đến lôi cô đi. Đồng Ngạc Ngạc vùng vằng, không chịu đi theo, ánh mắt chứa đựng tia ngoan cường không chịu khuất phục.

Bộ dạng ngoan cố của cô khiến Hắc Phùng nổi giận, hắn bực tức đá một phát vào chân khiến cô khụy xuống. Đau đớn, uất ức, Đồng Ngạc Ngạc chỉ biết lặng lẽ rơi nước mắt. Lăng Tư Duệ... anh mau đến cứu tôi đi. Hức....

Cô vì mất hết sức lực mà mặc cho hai tên kia lôi đi, ánh mắt căm thù nhìn hai người đàn ông đang cười hả hê phía sau.

" Xin lỗi các cô. Tôi thất hứa rồi. Ngạn Lâm, chị xin lỗi ".

Ngạn Lâm trước sự đau khổ của cô thì vẫn dửng dưng. Cũng may người ông ta chọn là chị ta, không phải cô. Ngu ngốc như chị ta thì bị vậy cũng đáng. Ngạn Lâm cô không có ý kiến.

Chỗ của Tống Nhất Hàn...

Tống Nhất Hàn anh trong lúc đi tìm cô thì vô tình gặp một cô gái lang thang. Cô ta nhìn thấy anh đã vội chạy lại, khóc lóc xin cứu mạng.

Anh cũng rất ngạc nhiên khi cô ta nói được tiếng Trung Quốc. Sau khi lắng nghe câu chuyện từ cô ấy, anh mau chóng đưa cô đến cục cảnh sát.

Cục cảnh sát....

Trạch Kha nhìn thấy Tống Nhất Hàn thì vội chạy lại:

- Tống thiếu gia, anh trở về rồi sao?

Nhìn thấy cô gái phía sau Tống Nhất Hàn, Trạch Kha cũng thắc mắc hỏi:

- Cô gái này... là ai?

- Anh đừng hỏi nữa. Chuyện Đồng Ngạc Ngạc bị bắt đi chắc chắn có liên quan đến đám buôn người. Mau đưa tôi đến gặp cảnh sát trưởng, tôi cần thông báo vài tin khẩn cấp.

Trạch Kha mặc dù không hiểu lắm nhưng nhìn vẻ khẩn trương của Tống Nhất Hàn, anh mau chóng đưa hai người họ đến gặp cảnh sát trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tìm đến

Văn phòng cảnh sát....

Tổng Nhất Hàn đi theo sau Trạch Kha. Khi đến nơi, Trạch Kha cúi đầu nói:

- "Thưa ngài, anh ấy có chuyện cần". nói.

- "Được".

Tổng Nhất Hàn chỉ chờ có thế, vội vàng trình bày lại tất cả.

Trạch Kha và người cảnh sát nghe vậy thì gương mặt trở nên nghiêm túc. Vị cảnh sát hắng giọng:

- "Ý anh bọn bắt cóc cô gái kia chính là bọn buôn người này sao? "

- "Đúng".

- "Làm sao anh có thể chắc chắn như vậy?".

- "Nếu ngài không tin có thể bật camera lên để cô ấy xác nhận".

Tổng Nhất Hàn thật sự chắc chắn đám người bắt cóc Ngạc Ngạc là đám buôn người. Dựa vào suy đoán của anh, bọn họ bắt cô có lẽ là muốn tìm người thay thế cô gái bỏ trốn.

Vị cảnh sát ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- "Được, tôi tin anh. Chúng tôi sẽ mau chóng tìm ra cô gái bị bắt cóc và khiến đám người đó phải chịu tội".

- "Cảm ơn ngài đã hợp tác".

Tổng Nhất Hàn bắt tay vị cảnh sát trưởng, gương mặt thể hiện sự tin tưởng.

Trạch Kha lúc này đã hiểu ra vấn đề. Thì ra đám người đó vận chuyển người từ Trung Quốc sang Hàn Quốc để buôn bán. Thật là quá tàn nhẫn... đúng rồi thiếu gia của anh vẫn chưa trở về.

Giây phút này, Trạch Kha bỗng dưng nhớ đến Lăng Tư Duệ. Anh lo lắng lấy điện thoại ra gọi cho hắn.

Tiếng điện thoại vang lên trong không gian tĩnh mịch khiến Lăng Tư Duệ nhú nhú mày, hần nhắc máy:

- Alo.

- Thiếu gia, ngài mau trở về đi. Cảnh sát đã điều tra được đám người bắt cóc Ngạc Ngạc là đám buôn người.

- Buôn người?

Câu nói của Trạch Kha khiến Lăng Tư Duệ biến sắc, giọng nói hần mang theo hàn khí khiến người ta muốn đóng băng.

- Đúng vậy thưa ngài. Bọn chúng đều là người Trung Quốc.

- Chết tiệt.

Lăng Tư Duệ chửi thề một tiếng rồi mau chóng cúp máy. Đôi chân hắn thoăn thoắt tiến sâu vào khu rừng. Nỗi bất an một lần nữa dâng lên khiến lồng ngực hắn khó chịu. Ngạc Ngạc... Cô hãy đợi tôi

Trạch Kha bị Lăng Tư Duệ dập máy, vẻ mặt cũng lo lắng không kém. Nhìn anh căng thẳng như vậy, Tổng Nhất Hàn cau mày hỏi:

- Hắn đâu rồi?

- Tôi không biết. Ngài ấy tắt máy rồi.

- Ừm.

Tổng Nhất Hàn cũng im lặng không nói gì thêm, anh quay sang nhìn cô gái đang ngồi co ro ở kia, nhẹ giọng:

- Trạch Kha, tìm người chăm sóc cô ấy đi.

- Tôi hiểu rồi.

Trạch Kha đáp rồi mau chóng rời đi.

Khô xe cục cảnh sát dần rơi vào im lặng.

Bắc Kinh - Trung Quốc

7h tối..

Bệnh viện...

Lâm Từ Hạ mệt mỏi bước vào phòng bệnh của Cố Vũ Mặc. Nhìn thấy cô, anh nở nụ cười hiền:

- Chào buổi tối, cô đến rồi.

- Ừm. Người nhà của anh ở đâu? _ Từ Hạ vừa ngồi xuống ghế vừa hỏi.

Câu hỏi của cô khiến anh nhíu mày không hiểu:

- Chi vậy?

- Kêu họ chăm sóc anh, sẵn tiện trả luôn đồng tiền anh nợ tôi. Tôi không có thời gian mà theo canh chừng anh. _ cô chậm rãi nói.

Cố Vũ Mặc nghe xong thì bật cười. Tất cả là tại cô sợ anh trốn nợ nên mới theo canh chừng anh không phải sao?

- Gia đình tôi định cư ở Mỹ. Nếu có thể, cô đặt vé máy bay sang đó bảo họ tôi đang bị tai nạn.

- Tôi không có tiền. _ cô lạnh nhạt đáp. Nghĩ sao mà anh ta kêu cô đặt vé máy bay sang đó. Trả tiền viện phí cho anh ta cũng đã khiến ngân khố nhà cô voi đi không ít. Nghe theo lời anh ta chắc có nước bán nhà ra đường ăn xin.

- OK. Cô không tiền.

- Đưa tôi ngân phiếu đi.

Lâm Từ Hạ đột ngột nhớ ra một ý kiến hay. Đúng nha. Chỉ cần đưa ngân phiếu là cô có thể tự mình lấy tiền. Và lại, anh ta nói gia đình anh ta ở bên Mỹ. Chắc chắn anh ta là con nhà giàu, là công tử thiếu gia cành vàng lá ngọc. Mà cô... thì rất ghét dây vào bọn người nhà giàu. Bọn họ thật sự quá phiền phức. Nên là cắt đứt mối quan hệ bằng tờ ngân phiếu thì quá hoàn hảo.

Cố Vũ Mặc nghe cô nói thì đen mặt. Tiền quan trọng với cô ta như vậy sao?

- Không có ngân phiếu.

- What? Không có? Anh là thiếu gia nhà giàu mà nói không có thì ai mà tin được. _ cô cau có.

Cố Vũ Mặc nhìn vẻ mặt tức giận của cô, khóe môi khẽ cong lên.

- Sao cô biết tôi là thiếu gia nhà giàu?

- Nhìn anh là biết rồi. Da dẻ như con gái, mặt thì trắng bóc, môi thì đỏ như tô son, lông mi thì như Hằng Nga. Nhìn chẳng khác gì công tử bột.

Lâm Từ Hạ quan sát anh cận kề, bểu môì coi thường.

Cố Vũ Mặc nhận lấy ánh mắt coi thường từ cô, đôi mắt ngọc bích như ánh lên ý cười. Cô ta đối với loại người như anh chán ghét đến vậy sao? Thật là kiểu người đặc biệt. Hahaha...

- Nói vậy là cô muốn tiền đúng không?

- Đúng.

- Làm người chăm sóc đến khi tôi hồi phục, tôi trả cô 20 ngàn tệ.

- 20...20 ngàn tệ?

Số tiền này thật sự rất lớn đối với cô nha. Tiền lương tháng của cô không được nhiều như vậy đâu. Ai da~ anh ta là đang ép cô vào tình huống khó xử.

Số tiền 20 ngàn tệ như lấp đầy đôi mắt cô, cô sắp bị nó làm mờ mắt rồi. Uầy... Nghĩ đi nghĩ lại thì đây cũng là một điều kiện không tồi. Nó sẽ giúp ích cho cô rất nhiều. Từ tiền ăn, tiền thuê trọ, tiền mua sắm..... Được rồi. Lâm Từ Hạ cô chính thức đồng ý.

- Hào. Tôi đồng ý.

Nhận được cái gật đầu của cô, Cổ Vũ Mặc vui vẻ cười nham hiểm:

- Được. Thành giao.

Seoul- Hàn Quốc

8h tối.

Đồng Ngạc Ngạc sau khi bị đưa ra xe thì bất tỉnh. Cô vì đói và mệt mà ngất đi. Người đàn ông ngồi phía trước, nhìn cô bằng ánh mắt đen đục đáng sợ.

~~~~~

Lăng Từ Duệ không nhìn rõ đường đi. Dựa vào ánh sáng le lói của mặt trăng, hần loáng thoáng nhìn thấy một căn nhà phía trước. Bước chân nhanh chóng tiến lại, gương mặt tuấn mã ướt đầm vì mồ hôi.

Căn nhà hoang ngầy càng hiện ra trước mắt hắn. Hắn tiến đến đó, một phát đạp chân khiến cánh cửa đổ rạp xuống đất.

Tiếng động mạnh vang lên khiến Hắc Phùng và Lư Bảo giật mình.

Nhìn thấy hắn một thân ảnh cao lớn bước vào, Hắc Phùng cao ngạo đi đến, gương mặt bặm trợn nhìn hắn khinh bỉ:

- Mày là ai?

- Cô ta ở đâu?

Lăng Từ Duệ không trả lời câu hỏi của hắn, lạnh giọng.

- Hahaha... Mày là người đi cùng với con nhỏ ngu ngốc trên máy bay sao? Tao nhớ ra rồi. Chắc hai tụi bây cũng ngu ngốc như nhau nhỉ?

Vừa dứt lời, một nắm đấm bay ngay vào mặt Hắc Phùng. Hắn loạng choạng, máu mũi phụt ra một ngụm.

- Nếu muốn sống, giao người ra đây.

Lăng Từ Duệ lấy khăn lau lau bàn tay, gương mặt đáng sợ nồng đượm sát khí.

- Mày được lắm. Lư Bảo... lên.

Hắc Phùng và Lư Bảo cùng xông đến tấn công Lăng Từ Duệ. Hai người họ ra những cú đấm trực diện khiến hắn nhíu mày. Tránh né khỏi những đòn trực diện, Lăng Từ Duệ dùng chân đạp nhanh vào người bọn chúng. Thân thủ nhanh như sóc cơ hồ như muốn đánh gục tất cả.

Bọn họ té xuống đất, không phục nhìn hắn, rút súng ra định bắn thì Lăng Từ Duệ đã nhanh chân đá một phát khiến khẩu súng bay ra xa.

- Tao không nói lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Selena Hotel

Hắc Phùng nhìn hắn, mặt tràn ngập căm phẫn. Đáng chết. Tên này không phải loại người dễ đối phó, đánh với hắn quả thật không có kết quả.

- Mày không chịu nói sao?

Lăng Từ Duệ khuyê một chân xuống nhìn kẻ ngu ngốc nằm sõng soài trên đất, đôi mắt báo săn toát ra hơi lạnh muốn đóng băng tất cả.

Hắc Phùng không thèm nhìn Lăng Từ Duệ, đá mắt với Lư Bảo. Hiểu ý, Lư Bảo từ từ rút trong người ra một con dao sắc bén.

Bàn tay tên ấy nắm chặt con dao, nhân lúc Lăng Tư Duệ không để ý, tên này trực tiếp phóng con dao thẳng vào người hắn.

"Phập" một tiếng, con dao ghim chặt vào thanh gỗ phía sau Lăng Tư Duệ. Hắn nhanh như một con sóc, cả thân thể to lớn trong phút chốc nghiêng sang một bên tránh né.

Lư Bảo và Hắc Phùng nhìn màn thoát chết ngoạn mục của hắn, không khỏi xanh mặt.

Lăng Tư Duệ đã thật sự nổi giận, tay hắn nắm chặt đến bật máu, khoe miệng khê nhếch lên phun ra thứ âm thanh lạnh đến cực độ:

- Nói!

Hắc Phùng đã hơi run sợ, nhưng với bản tính kiêu ngạo, hắn ta không cho phép mình khuất phục trước Lăng Tư Duệ.

- Sao tao phải nói?

- Được. Nếu mày đã muốn vậy...

Lăng Tư Duệ đạp một chân lên người hắn ta, lực đạo mạnh đến khiến xương cốt kêu rôm rốp.

Hắc Phùng đau đớn nhăn mày. Lư Bảo ở bên cạnh cũng phải cắn răng thay hắn ta.

Như không thể chịu được sự đau đớn, Hắc Phùng khê kêu lên:

- Được. Tôi nói.

Sự chấp thuận của hắn ta khiến Lăng Tư Duệ nhếch mép.

- Nói đi.

- Cô ta được đưa đến khách sạn Selena Hotel ở đường số 3 Seoul.

Hắc Phùng thật sự không muốn chịu thua hắn. Nhưng hiện tại, không thể làm gì được hắn để vui đi nổi bực tức trong lòng.

Lăng Tư Duệ nghe vậy, mặt đen lại. Khách sạn? Bọn họ đưa cô ta vào đó làm gì? Không lẽ...

- Mày đã làm gì cô ta?

- Làm gì là làm gì? Tao bán nó cho đại gia chứ làm gì? Hahaha...

Câu nói của Hắc Phùng khiến lửa giận trong lòng hắn một lần nữa trỗi dậy. Hắn nắm chặt cổ áo Hắc Phùng kéo lên. Hất mạnh tay khiến hắn ta rơi từ trên cao xuống, lăn trên mặt đất vài vòng.

Khoe miệng rớm máu của Hắc Phùng khê nở một nụ cười đều giả:

- Mày cứ ở đây đánh tao đi. Con nhỏ ngu ngốc đó sẽ không nguyên vẹn đâu. Ahahaha...

Lăng Tư Duệ không muốn đôi co với hai tên buôn người này. Dây dưa với bọn chúng chỉ tổ mất thời gian. Đồng Ngạc Ngạc đang gặp nguy hiểm, hắn không cho phép cô ta xảy ra chuyện. Lăng Tư Duệ rút điện thoại ra, chất giọng lạnh nhạt cất lên:

- Trạch Kha, gọi cảnh sát đến cánh rừng phía Nam Seoul.

- Thiếu gia, ngài đang ở đâu? Sao ngài lại biết được cô ấy ở đó? Ngài không gặp nguy hiểm gì chứ?

- Tôi không sao. Cô ta có gọi điện cho tôi.

Lăng Tư Duệ không muốn Trạch Kha lo lắng nên đã trả lời một câu ngắn gọn. Hắn không muốn kẻ dài dòng. Lúc này thật sự hắn rất khó chịu. Cảm giác có thứ gì đó rất quan trọng không thể đánh mất.

- Thiếu gia...

Hắn không để Trạch Kha trả lời mà mau chóng tắt máy. Trước khi rời đi, hắn còn đâm vào mặt Hắc Phùng một cú đâm trời giáng.

- Trả lại cho mày cái tát mà mày nợ cô ta.

Bóng lưng cao gầy của hắn mau chóng khuất sau cánh cửa gỗ. Hắc Phùng lau máu ở khoe môi, cả người đau đớn gượng dậy. Chết tiệt. Hắc Phùng hẳn nhất định sẽ không tha cho tên đó.

- Lư Bảo, thu dọn đồ, chúng ta phải rời khỏi đây.
- Lũ con gái thì sao?
- Bảo toàn tính mạng trước rồi tính tiếp.
- Ừm.

Cuộc đối thoại diễn ra chỉ trong vài giây. Hai tên ấy mau chóng rời khỏi căn nhà gỗ.

Bên phía Trạch Kha, sau khi nghe điện thoại của hắn. Anh vừa lo lắng vừa sợ hắn gặp nguy hiểm. Vì vậy anh đã huy động cảnh sát đi đến. Mọi người ai cũng khẩn trương. Chỉ trong chốc lát, hàng chục xe cảnh sát đã có mặt tại cánh rừng phía nam.

Tổng Nhất Hàn nhìn màn đêm tối đen như mực, cau mày nói:

- Lăng Tư Duệ làm sao biết được Ngạc Ngạc ở đây?

Trạch Kha đang nhìn quanh quan sát, nghe anh hỏi thì đáp:

- Chuyện này tôi không biết. Cô Đồng hình như gọi điện thoại cho thiếu gia nhà tôi.

Gọi điện thoại sao?

Trong lòng Tổng Nhất Hàn đột nhiên dâng lên một cỗ khó chịu. Sao người cô ấy gọi không phải là anh mà lại là tên tăng băng kia?

Cô rốt cuộc có biết anh lo lắng đến cỡ nào không? Thật điên mất.

Trạch Kha nhìn gương mặt khó coi của Tổng Nhất Hàn, thần sắc không ổn định nói:

- Mau tìm người đi.
- Ừm.

Tiếng bước chân sột soạt vang lên trong cánh rừng như phá tan bầu không khí vốn tĩnh lặng. Hàng chục người thi nhau lục soát, tìm kiếm ở khắp các ngõ ngách.

Bắc Kinh- Trung Quốc

20h...

Lâm Tử Hạ chán nản ngồi trên ghế ăn trái cây. Ở bệnh viện này quả thật là chán. Nhìn xung quanh cô cũng chỉ có bốn bức tường, cộng thêm một tên mặt trắng môi đỏ nằm đây. Haizzz...không vui gì cả.

Nhìn vẻ mặt buồn chán của cô, Cố Vũ Mặc nhướn mày hỏi:

- Làm gì mặt như đưa đám vậy?

Nghe giọng nói của anh, Lâm Tử Hạ lười biếng nhếch môi:

- Chán.

Chán cái gì mà chán chứ? Ở cạnh một nam nhân tướng mạo phi phàm như anh mà cô ta nói chán là chán thế nào?

- Chán gì chứ? Cô không thấy tôi cuốn hút sao?

Cô nghe anh nói, quay sang nhìn anh quan sát từ trên xuống dưới. Ừm. Thì đẹp. Nhưng mà loại công tử bột này chắc chắn là loại người chân yếu tay mềm không làm được việc gì nên thân. Mà khoan... Sao lần trước anh ta lại bị đuổi bắt nhỉ? Còn bị người ta bắn một phát đạn vào tay.

Từ Hạ không thèm trả lời câu hỏi của anh, ngừng ngay việc ăn uống của cô lại, nghiêm túc hỏi:

- Sao lần trước anh bị đuổi bắt vậy?

Cố Vũ Mặc nghe cô nói, môi mím lại. Chuyện này quan trọng như vậy nên không thể nói cô ấy biết được. Và lại, chắc chắn Khương Viễn đã thấy được mặt anh. Nếu như đoán không lầm, ông ta đang điều tra anh, trong này mai ông ta sẽ cho người đến bắt anh. Mặc dù thông tin của anh đã được bảo mật tuyệt đối, nhưng mà người như ông ta chắc chắn sẽ không nương tay với người gây hại cho mình. May mắn thoát được hai lần nhưng không có nghĩa là anh may mắn mãi. Nếu Lăng Tư Duệ không trở về kịp lúc, tính mạng của anh sẽ rơi vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. Aisssss... Đáng ra anh phải cần

thận hơn mới phải.

Lâm Từ Hạ nhìn anh suy tư, vẻ mặt cũng trở nên khó coi:

- Sao không nói?

Cố Vũ Mặc nhìn đôi mắt to tròn của cô chứa đựng gương mặt anh, cười ha ha nói:

- Cô là đang quan tâm tôi sao?

Quan tâm? Quan tâm cái gì chứ? Cô chỉ là tò mò muốn biết lý do thôi. Ai rảnh rồi đâu mà đi lo chuyện bao đồng. Xi...đúng là quá ảo tưởng sức mạnh.

- Có điên mới quan tâm anh?

- Ừm. Hahaha...

Cố Vũ Mặc thành công đánh lạc hướng cô. Anh bật cười. Nụ cười thật sáng khoái. Nhưng trong nụ cười ấy.... ẩn chứa một nỗi lo lắng không ai biết. Chắc anh phải liên lạc với Lăng Từ Duệ để nói cho hắn biết. Dù sao chuyện này vẫn rất cần thiết.

Cố Vũ Mặc anh đương nhiên là không muốn chết sớm như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Biển số

Seoul - Hàn Quốc

Lăng Từ Duệ lái xe với vận tốc muốn giết người. Tay lái điêu luyện tránh né các xe trên đường phố. Gương mặt mỹ nam chứa đựng sự tức giận mà hắn đang cố gắng kiềm chế. Lồng ngực hắn cơ hồ như bị đè nặng bởi một tảng đá lớn, ray rứt đến khó chịu. Ngạc Ngạc... Cô nhất định phải an toàn, nhất định phải chờ tôi đến.

Selena Hotel...

Đồng Ngạc Ngạc đã tỉnh dậy từ bao giờ. Cô hiện tại đang ở trong xe cùng người đàn ông lạ mặt. Giờ phút này, Ngạc Ngạc cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này. Cô chính là cảm thấy rất hối hận, hối hận vì sự bướng bỉnh của cô. Nếu như cô nghe lời Lăng Từ Duệ thì mọi chuyện đã không thành ra thế này.

Đồng Ngạc Ngạc nhăn nhó, khó chịu trước ánh mắt đen đục của ông ta. Tạ Khiết cứ nhìn chằm chằm cô. Ông ta cười một nụ cười đáng sợ, nói giọng ra lệnh:

- Mang cô ta vào phòng vip 376 cho tôi.

- Vâng thưa ngài.

Đồng Ngạc Ngạc bị hai người mặc vest đen lôi đi. Cô cố gắng thoát ra khỏi hai tên đó. Cả người vùng vằng không chịu khuất phục.

Bản tính ngoan cố khiến hai tên áo đen tức giận. Hai tên đó kìm chặt tay cô, dùng khăn bịt miệng cô lại. Lôi đi trong sự chứng kiến của mọi người.

Những người ở đây vì không muốn liên lụy nên chỉ biết đứng yên nhìn cô gái tội nghiệp bị bắt đi.

Ở cánh rừng phía nam Seoul...

- “Cảnh sát trưởng, phía này có một căn nhà hoang”.

Một anh cảnh sát khẩn trương nói.

Cảnh sát trưởng Park nghe vậy, giọng nói uy nghiêm cất lên:

-” *Lục soát* “.

Sau tiếng hô, cả đoàn người cảnh sát tiến vào đó, lục soát khắp nơi.

Trạch Kha đang lo lắng đi tìm thiếu gia mình, anh lo sợ ngài ấy gặp nguy hiểm.

Sau vài phút, cảnh sát đã tìm ra 12 cô gái. Các cô gái đều bị trói, trên cơ thể còn có vài vết bầm.

- “*Không còn ai sao?* “.

- “*Chỉ thấy 12 cô gái thừa ngài*“.

- “*Lục soát lại cho tôi*“.

Cảnh sát trưởng liếc nhìn 12 cô gái, nhủ mày quất.

Trạch Kha không tìm được Lăng Tư Duệ. Anh quan sát 12 cô gái, cố tìm kiếm bóng dáng của Đồng Ngạc Ngạc nhưng không thấy cô ấy đâu. Thiếu gia không có ở đây? Đồng Ngạc Ngạc cũng không có. Rốt cuộc, hai người họ đã xảy ra chuyện gì?

Trạch Kha lo lắng tiến lại một cô gái. Nhìn thấy anh, cô gái đó cất giọng van xin:

- Xin anh hãy cứu chúng tôi. Chúng tôi không muốn bị bán đi, không muốn.

- Các cô yên tâm đi, chúng tôi sẽ đưa các cô về nước. Nhưng trước hết các cô cho chúng tôi biết người đưa các cô đến đây đi đâu rồi?

- Bọn họ... bọn họ.... hình như trốn đi rồi.

Cô gái vừa nói xong thì cửa phòng bật mở, Tống Nhất Hàn lo lắng đi vào:

- Trạch Kha, Đồng Ngạc Ngạc đâu?

Trạch Kha nhìn Tống Nhất Hàn như vậy, bối rối không biết trả lời thế nào?

- Trạch Kha, cô ấy đâu?

- Tống thiếu gia, anh bình tĩnh đã.

- Anh nói tôi làm sao để bình tĩnh đây chứ? Đứng rồi. Lăng Tư Duệ, hắn đang ở cùng cô ấy có đúng không?

Trạch Kha chỉ biết câm nín, anh hiện tại không biết làm sao.

Ngân Lâm lúc này ở trong góc khuất, cô nhỏ giọng nói:

- Chị ta bị bán đi rồi.

Tống Nhất Hàn nghe xong, gương mặt trở nên phức tạp. Bán đi? Cô ấy làm sao có thể bị bán đi? Anh nhìn cô, lạnh giọng:

- Cô có biết cô ấy đang ở đâu không?

Ngân Lâm nhìn anh, lắc đầu. Dù sao chuyện chị ta bị bắt cũng đâu liên quan đến cô, cô hà cớ gì phải quan tâm.

- Chết tiệt.

Tống Nhất Hàn chửi thề một tiếng, tay cuộn chặt thành nắm đấm.

- Trạch Kha, gọi điện cho Lăng Tư Duệ. Tôi muốn biết hắn đang ở đâu?

Trạch Kha cũng đang rất lo lắng cho thiếu gia của mình. Anh nghe theo lời Tống Nhất Hàn lấy điện thoại ra gọi nhưng không có phản hồi. Thiếu gia anh... khóa máy rồi.

- Sao rồi? _ Tống Nhất Hàn cau gắt.

- Ngài ấy khóa máy.

- Đáng chết. Lúc nguy cấp như vậy sao hắn ta lại khoá máy?

Tống Nhất Hàn thật sự rất bức bối. Anh nghĩ hắn biết chỗ của cô, nhưng tại sao hắn lại hành động một mình?

Trạch Kha lo lắng trình bày lại với vị cảnh sát trưởng. Sau khi nghe xong, vẻ mặt của ngài ấy có chút khó coi. Ra lệnh cho những người khác truy tìm hai tên bắt cóc bỏ trốn, ông Park nghiêm giọng:

-” Chúng tôi có thể tìm ra vị trí của thiếu gia anh dựa vào biển số xe“.

-” Thật sao? “ _ Trạch Kha hỏi lại.

- “Đúng vậy, chỉ cần tra biển số xe, vị trí của người cần tìm sẽ hiện rõ trên bản đồ“.

- “Vậy thật sự rất cảm ơn ngài“.

- “Anh không cần cảm ơn vì đây là chuyện chúng tôi nên làm mà“.

- “Đây là biển số xe của thiếu gia tôi“._ Trạch Kha đưa hình chụp biển số cho ông Park.

Sau khi đã nhìn rõ được biển số, ông cùng một vài cảnh sát khác bắt tay vào tìm kiếm. Thiết bị họ sử dụng là một máy tính lưu trữ tất cả khu vực ở Hàn Quốc. Khi nhập biển số xe vào, dữ liệu trong đó nhanh chóng bị thay đổi, chuyển sang một khu vực khác. Chấm đỏ nhấp nháy hiện rõ trên màn hình, nó đang di chuyển trên đường quốc lộ.

Tổng Nhất Hàn lúc này đã đứng ngồi không yên, anh rất muốn mau chóng đi tìm Ngạc Ngạc. Cảm giác lo lắng đang dâng lên khiến anh khó chịu.

-” Thiếu gia anh đang di chuyển trên đường quốc lộ“.

Trạch Kha cũng chăm chú vào màn hình:

-” Bây giờ chúng ta đi được chưa“.

- “Được rồi. Chúng ta lập tức khởi hành. Song Donghuyun và Lee Hary ở lại đây canh chừng, còn lại theo tôi“.

- “Rõ. “

Trạch Kha và Tổng Nhất Hàn cũng khẩn trương đi theo, trong lòng họ rối như tơ vò. Cầu mong là tất cả không sao.

Selena Hotel..

Đồng Ngạc Ngạc bị đưa vào một căn phòng sang trọng. Chiếc giường lớn được làm từ gỗ thượng hạng đập vào mắt khiến cô không khỏi giật mình.

Khắp căn phòng ngập tràn hương thơm của hoa hồng, nồng nặc đến khó chịu. Không gian rộng lớn cơ hồ như muốn nuốt chửng cô, hiu quạnh đến đáng sợ.

Hai tên áo đen sau khi đưa cô vào thì rời đi. Họ đi chưa được bao lâu thì cửa phòng đột nhiên bật mở.

Tiếng “cạch “ vang lên trong không gian im lặng khiến cô giật thót tim. Đồng Ngạc Ngạc không dám quay đầu lại, cô kinh hãi không thốt lên được lời nào.

Tiếng bước chân ngày càng tiến lại gần cô. Sự va chạm trên mặt sàn tạo nên thanh âm lộp cộp. Một cái chạm tay của người đó khiến cô rùng mình.

Đồng Ngạc Ngạc tránh khỏi bàn tay đó, sợ hãi sắp khóc. Cô nói giọng run run, thanh âm phát ra bị đứt quãng:

- Làm... ơn... tha... cho tôi. Làm ơn.

Cô như mất kiểm soát, cả người run lên bần bật, gương mặt thất thần đầy nước mắt.

Đột nhiên, âm thanh cắt lên khiến cô ổn định lại nhịp thở của chính mình:

-” Có làm sao vậy? Có ới! Có không sao chứ? “.

Người nhân viên cất tiếng nói. Vì cô ấy sử dụng tiếng Hàn nên Đồng Ngạc Ngạc không hiểu. Cô vội lau nước mắt, quay mặt sang nhìn người nhân viên, lắc lắc đầu.

Người nhân viên nhìn cô như vậy thì cũng không hỏi thêm, đưa cho cô một bộ quần áo, cô ấy nói:

-” Đây là quần áo của cô. Nếu không còn gì nữa thì tôi xin phép đi trước“.

Người nhân viên nói xong thì cúi người rời đi. Đồng Ngạc Ngạc nhìn bộ quần áo hở hang mà cô nhân viên đem đến, vút nó xuống gầm giường.

Chương 63: Xin ông. Tha cho tôi

Bắc Kinh - Trung Quốc

21h...

Lâm Từ Hạ mệt mỏi gục xuống giường ngủ, gương mặt xinh đẹp trở nên dịu dàng. Cố Vũ Mặc nhìn ngắm cô, cười nhẹ một cái. Đây có phải là tiếng sét ái tình trong truyền thuyết không nhỉ? Lần đầu tiên gặp đã cường hôn cô, anh không biết vô tình hay là do ông trời sắp đặt. Nhưng mà... có lẽ định mệnh đã định sẵn như vậy.

Anh không muốn lôi cô vào vụ án năm đó. Thật sự Cố Vũ Mặc anh chỉ muốn điều tra giúp Lăng Tư Duệ, không ngờ mọi chuyện lại trở nên nghiêm trọng như vậy. Nó vượt xa tầm kiểm soát của anh. Lúc này anh cũng đang rất lo lắng. Nếu bọn họ bắt ngờ xông vào, cô ấy không biết sẽ như thế nào? Khương Viễn dù sao cũng sẽ không bỏ qua cho anh. Lăng Tư Duệ thì không biết khi nào mới về nước. Bắt cô ấy ở lại chăm sóc anh, có nên hay không đây?

Cố Vũ Mặc nhìn Lâm Từ Hạ, lắc đầu thở dài. Có lẽ, anh không nên để cô ấy ở lại đây?

Sau một hồi suy nghĩ, Cố Vũ Mặc lấy điện thoại ra gọi cho Lăng Tư Duệ. Nhưng mà...hắn ta tuyệt nhiên không nhấc máy.

Điều đó làm lửa giận trong anh bùng nổ. Cái tên Lăng Tư Duệ đáng chết. Hắn làm gì mà khóa máy chứ? Anh sắp chết đến nơi rồi. Ashhhhh.... Thật bực mình mà.

Seoul - Hàn Quốc

Trên xe cảnh sát...

- "Ngài Park, thiếu gia tôi đang đi đến đâu?"

- "Anh ấy đang tiến đến gần trung tâm thành phố, hình như đang đi đến khách sạn".

Ông Park nói, gương mặt mang theo sự nghiêm túc.

- Khách sạn? Không lẽ Ngạc Ngạc...

Tổng Nhất Hàn đột ngột mất bình tĩnh, gương mặt anh tuấn mang theo sự lo âu.

- Tổng thiếu gia, anh đừng mất bình tĩnh. Hiện tại mọi người cũng đang rất rối.

- Ừm

Tổng Nhất Hàn chỉ ừm một tiếng. Nhưng đáy lòng thì dậy sóng dữ dội.

Quay lại khách sạn...

Đồng Ngạc Ngạc sau khi vứt bộ quần áo xuống gầm giường, toàn thân run run kinh hãi. Cô cố nép mình vào góc tường, hai tay ôm chặt chân mình. Gương mặt lấm lem vết bẩn hòa vào nước mắt càng trở nên thống khổ. Tại sao xui xẻo lại ập đến với cô? Cô vốn dĩ đâu có làm gì sai?

Không gian im lặng của căn phòng được thay bằng tiếng bước chân của ai đó. Lực tác động lên mặt sàn quả thật rất mạnh. Đồng Ngạc Ngạc lúc này mặt đã tái đi. Cô đoán là ông ta. Tên đàn ông đáng sợ đã mua cô.

Trong lúc hoảng loạn, Đồng Ngạc Ngạc bò vào gầm giường, cô ôm đầu không dám thở mạnh.

Tạ Khiết vặn chốt cửa đi vào rồi khóa lại. Tiếng "cạch" vang lên hai lần càng khiến cô sợ hãi.

Ông ta khóa cửa rồi sao?

Trong đầu cô hiện lên một suy nghĩ mà ngay cả cô cũng không dám nghĩ đến. Khóa cửa thì làm sao người khác có thể vào để cứu cô.

Tạ Khiết nhìn quanh căn phòng, khóe miệng khẽ cười một nụ cười gian tà. Ông cất giọng khàn khàn:

- Người đẹp, em đâu rồi?

Tiếng bước chân chậm chậm tiến đến gần. Đồng Ngạc Ngạc nhìn chân ông ta, cả người run lên bần bật. Mái tóc rối xù phủ lòa xòa trên gương mặt khiến dáng vẻ của cô càng trở nên thê thảm.

Tạ Khiết đi qua chiếc giường, đôi mắt đen đục tìm kiếm bóng dáng của cô. Ông ta đi về hướng nhà vệ sinh, giọng nói nhura nhựa cất lên:

- Người đẹp, em muốn chơi trò mèo vờn chuột với tôi sao? Mau ra đây đi.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này đã tràn ngập nước mắt. Cô cắn vào tay mình thật mạnh, cố gắng để không bật ra tiếng khóc.

Lăng Tư Duệ, anh đâu rồi?

Đồng Ngạc Ngạc cô hiện tại rất cần anh.

- Em không có ở đây à. Vậy em đang ở đâu?

Tạ Khiết rời khỏi nhà vệ sinh, ông ta lại bước chậm rãi từng bước ra ngoài giường. Gương mặt có vài nếp nhăn hơi chau lại.

Ông ta lại nói, mang theo ý cười đầy man rợ:

- Người đẹp, mau ra đây đi. Nếu em còn muốn tôi nhẹ nhàng với em.

Đồng Ngạc Ngạc cố nép sâu vào góc tường, toàn thân không ngừng toát mồ hôi lạnh. Đôi bàn tay nhỏ bé ôm chặt thân mình.

Tạ Khiết tiến lại gần chiếc giường, bước chân dừng lại ở đó.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn ông ta đứng ở cạnh giường, sợ hãi cắn chặt môi. Bờ vai gầy run run từng đợt như biểu hiện nỗi sợ trong lòng cô.

Giọng nói khàn khàn của ông ta một lần nữa cất lên:

- Người đẹp, tôi biết em ở đâu rồi. Mau ra đây đi.

Câu nói của ông ta khiến cô hoảng hốt mà phát ra tiếng động. Tiếng động nhỏ như mèo kêu làm ông ta bật cười thích thú.

Đồng Ngạc Ngạc thật hận chính mình. Giây phút này sao cô lại có thể phát ra tiếng động như vậy?

Tạ Khiết từ từ cúi người xuống gầm giường, khóe miệng nở một nụ cười đều giả.

Cô nhìn bóng dáng to lớn của ông ta, sợ hãi co người lại.

Tạ Khiết lúc này đã cúi xuống, nhìn bóng dáng sợ hãi của cô, ông ta cười ha hả. Hàm răng bị nhuộm vàng càng khiến ông ta trở nên đáng sợ.

Đồng Ngạc Ngạc giật mình khi nhìn thấy gương mặt nham nhở của ông ta. Hơi thở cô gấp gấp phả vào không khí tựa như một chú thỏ bị mắc bẫy không có đường thoát.

- Người đẹp, tôi bắt được em rồi. Ra đây với tôi nào.

Tạ Khiết cười thích thú tiến vào bên trong gầm giường. Thân hình mập mạp của ông ta có chút khó khăn.

Đồng Ngạc Ngạc kinh hãi, lấy chân đạp loạn xạ. Từng bước chân đạp vào đầu khiến ông ta choáng váng. Gương mặt già nua thập phần đáng sợ.

- Con ranh. Mày dám đánh tao sao?

Tạ Khiết bức tức nổi giận, ông ta nắm lấy hai chân cô, dồn sức lôi cô ra ngoài.

Đồng Ngạc Ngạc bị lôi đi, toàn thân đột ngột đau đớn. Ánh sáng của đèn khiến cô nhắm mắt.

Ông ta nhìn cô từ trên xuống dưới, dục vọng lại nổi lên. Bế cô lên, ông ta bật cười thành tiếng. Đồng Ngạc Ngạc vùng vằng đạp chân. Cô không muốn. Thật sự không muốn. Hức...

Giọt nước mắt rơi xuống gò má cô bị thương đến vô cùng. Ông ta ném cô xuống giường, mạnh mẽ cởi áo ra. Thân hình béo ục ịch khiến cô cảm giác ghê tởm.

- Xin ông. Tha cho tôi.

Cánh môi khô khốc cất tiếng nói, âm thanh phát ra cơ hồ như muốn xé nát tim gan người khác.

Thế nhưng ông ta làm gì có trái tim. Trong mắt ông ta, âm thanh của cô trở nên thật yêu kiều, càng khiến ông ta nổi hứng muốn ăn cô. Tạ Khiết cúi người xuống, nhìn cô bằng ánh mắt dâm tà.

Đồng Ngạc Ngạc sợ hãi khóc thét lên. Cô đập mạnh vào người ông ta khiến ông ta rơi xuống đất.

Nhân cơ hội đó, cô nhanh chân chạy nhanh vào phòng vệ sinh, khóa chặt cửa.

Tạ Khiết ôm bụng đau đớn, ông ta tức giận nghiến răng.

- Con khốn. Tao sẽ không tha cho mày đâu. Khốn khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cứu thoát

Lăng Tư Duệ đỗ xe ở khách sạn, đôi chân dài thoăn thoắt tiến vào bên trong, vẻ mặt mang theo sự gấp gáp không ngờ tới.

Hắn không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, toàn thân không ngừng phát ra khí lạnh bức người.

Đồng Ngạc Ngạc... Cô nhất định...phải đợi tôi.

Lăng Tư Duệ vốn dĩ không biết cô ở phòng nào. Nhưng theo lời của tên bắt cóc, tên đó đã bán cô cho một đại gia. Nếu người mua là đại gia thì không thể sử dụng phòng thường được. Chắc chắn là cô đang ở phòng vip.

Hắn tiến nhanh đến phòng vip, bước chân mạnh mẽ tăng tốc độ. Giờ phút này, lồng ngực hắn như bị đè nặng, cảm giác thật sự rất khó chịu.

Chỗ Trạch Kha....

- "Thiếu gia anh đã dừng xe lại". _ ông Park nói.

- "Dừng xe lại sao?" _ Trạch Kha hỏi lại.

Ông Park chỉ "ừm" một tiếng, bàn tay chạm vào màn hình phóng to khu vực có một chấm đỏ đang nhấp nháy.

- "Điểm đến là khách sạn Selena Hotel. Kim Gi Hoon, mau lái xe đến đó".

- "Rõ thưa ngài".

Tổng Nhất Hàn lúc này vẫn im lặng, anh không nói gì. Chỉ có gương mặt là biểu cảm phức tạp.

Selena Hotel...

Tạ Khiết đau đớn đi về phía phòng vệ sinh. Ông ta nhăn mặt, gằn giọng:

- Mày ra đây cho tao. Con ranh.

Đồng Ngạc Ngạc ở trong đó, không ngừng run lên. Cô thật sự rất sợ. Sợ cái cảm giác bị bàn tay dơ bẩn của ông ta chạm vào người. Cô kinh tởm loại đàn ông dùng phụ nữ để thỏa mãn dục vọng. Vô cùng kinh tởm.

- Mày ngoan có chứ gì? Được. Mày chờ ở đó đi. _ Tạ Khiết bước đi đầu đó.

Cô không nghe thấy tiếng ông ta, vuốt ngực thở hắt ra thì tiếng động vang lên khiến cô giật mình.

Tạ Khiết vác một cái ghế, đập mạnh vào cửa phòng vệ sinh. Cánh cửa đồ sụp xuống trước sự hả hê của ông ta.

Đồng Ngạc Ngạc không còn đường trốn, cô sợ hãi nhìn người trước mặt.

Biểu cảm của cô khiến ông ta bật cười. Nụ cười vang vọng cả căn phòng thật chói tai.

Ông ta đi đến, bắt lấy tay cô kéo đi. Đồng Ngạc Ngạc cứng đầu không chịu đi, cô bám chặt vào cửa. Đôi bàn tay nhỏ bé bị những mảnh sắt cửa vào tóa máu ra đau rát.

Tạ Khiết không dừng lại ở đó, ông kéo mạnh cô đi.

Đồng Ngạc Ngạc không muốn, cô cố gắng bám vào cửa. Mặc cho bị sắt cửa đau đớn, cô vẫn ngoan cố không buông. Nhưng sức của cô làm sao sánh được với sức của ông ta.

Chỉ trong chốc lát, bàn tay cô dần dần trượt khỏi cánh cửa. Tạ Khiết kéo cô lên giường, cười ha hả.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn nụ cười man rợ của ông ta, gương mặt tỏ ra khinh bỉ.

- Đồ khốn, thả tôi ra.

Nghe cô mắng, Tạ Khiết nổi giận tát vào mặt cô. Tiếng "chát " vang lên trong không gian im ắng thật khiến người ta lạnh tóc gáy.

Đồng Ngạc Ngạc ôm má, giọt nước mắt mặn chát lại thấm đẫm gương mặt cô.

Tạ Khiết nhìn cô gian tà, cúi người xuống thì cô vùng vằng, la hét:

- Bỏ tôi ra. Ghê tởm. Ông tránh xa tôi ra. Lãng Tử Duệ....

Cô gọi tên hắn. Giờ phút này, người cô nghĩ đến là hắn. Cô thật sự mong hắn sẽ đến cứu cô. Dù chỉ là một tia hy vọng, cô vẫn muốn...

Lãng Tử Duệ đi loay quanh ở khu vực phòng vip, gương mặt lạnh nhạt mang theo sự lo lắng.

Lãng Tử Duệ...

Hắn như nghe loáng thoáng giọng cô gọi hắn. Khẩn trương tìm kiếm xung quanh, giọng nói lại một lần nữa vang lên:

- Bỏ tôi ra. Đồ khốn. Ông thật kinh tởm.

Đồng Ngạc Ngạc lấy tay đánh vào người ông ta, cô như một con nhím xù lông trước kẻ thù.

Tạ Khiết nhìn cô, lại nở một nụ cười đều giả:

- La đi. La lớn lên. Sẽ không ai đến cứu mày đâu. Hahaha....

Ông ta dùng tay xé mạnh áo cô. Chiếc áo mỏng bị xé rách, bờ vai gầy lộ ra. Đồng Ngạc Ngạc lúc này đã thật sự hoảng loạn, cô chỉ biết khóc và ôm chặt cơ thể mình.

Hai âm thanh vang vọng lọt vào tai Lãng Tử Duệ. Hắn tức giận đập mạnh cửa phòng, mặt đen lại.

Tiếng " Rầm " vang lên khiến Tạ Khiết nhàu mày.

Ông ta chưa kịp định hình lại thì Lãng Tử Duệ đã phi đến đập mạnh vào mặt. Cú đập khiến ông ta choáng váng, ngã từ trên giường xuống đất. Khóe miệng đầy máu.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy Lãng Tử Duệ, nước mắt được dịp trào ra. Hắn đến rồi, thật sự đến rồi. Đáy lòng cô có chút vui mừng và dường như... trong trái tim đang len lỏi một điều gì đó mà ngay cả cô cũng không hề biết.

Tạ Khiết ôm khóe miệng, nhỏ nước bọt khinh bỉ. Ông ta tức giận quát:

- Mày là thằng nào. Khôn hồn thì biến đi trước khi tao kêu người đến bắt mày.

Ông ta vừa nói xong thì gương mặt đã hường tròn thêm một nắm đấm. Choáng váng ngã nhào xuống đất một lần nữa, Tạ Khiết nghiêng răng nhìn Lãng Tử Duệ.

Hắn lúc này không thèm quan tâm đến ông ta, lấy áo khoác choàng lên người cô, dịu giọng.

- Không sao rồi. Đừng sợ. Có tôi ở đây.

Giây phút ấy, giọng nói của hắn thật dịu dàng. Nó khiến cô an tâm ngất vào lòng hắn.

Tạ Khiết lồm cồm bò dậy, ông ta chưa kịp nói gì thì cảnh sát đã ập tới.

Ông Park nghiêm giọng:

- "Bắt ông ta lại".

- "Rõ".

Theo lệnh ngài Park, hai người cảnh sát đến tóm lấy ông ta.

Tổng Nhất Hàn lo lắng chạy vào. Nhìn Đồng Ngạc Ngạc yên vị trong lòng Lăng Tư Duệ, anh thở hắt ra. Cô không sao là tốt rồi.

Trạch Kha cũng lo lắng hỏi:

- Thiếu gia, ngài không sao chứ?

- Tôi không sao.

Lăng Tư Duệ đáp, giọng nói có chút mệt mỏi. Hắn bế cô đi xuống giường.

Tổng Nhất Hàn nhìn thấy vậy, gương mặt anh tuần bỗng dưng tối sầm lại:

- Lăng Tư Duệ, tại sao anh biết cô ấy ở đây mà không báo cho chúng tôi? Tại sao hả?

Tiếng quát ầm của anh khiến hắn cau mày, khẽ nhếch môi, hắn đáp:

- Cứu người cần phải báo cáo với anh sao?

Tổng Nhất Hàn nghe hắn nói, con ngươi màu nâu sẫm bén khẽ nheo lại:

- Ý anh là thế nào?

- Nếu không cứu được cô ta, tôi đã không đến đây một mình. _ hắn cười khẽ nói.

- Anh... Được. Xem như lần này anh thắng tôi. Nhưng tuyệt đối sẽ không có lần sau.

Tổng Nhất Hàn tức giận nói, tay nắm chặt như đang cố kiềm chế bản thân. "Không được. Tổng Nhất Hàn. Mày không được mạnh động. Nếu mày mất bình tĩnh, mày sẽ thua anh ta. Không được".

- Được. Tôi sẽ chờ anh.

Hắn nói, đáy mắt không một tia dao động. Bản tính cao ngạo khiến hắn không chấp nhận thua cuộc.

- Hừ... giờ thì đưa cô ấy cho tôi.

Tổng Nhất Hàn nhìn Đồng Ngạc Ngạc nằm trong lòng hắn, lồng ngực đột ngột khó chịu.

Lăng Tư Duệ nhìn vẻ mặt cau có của anh rồi nhìn tay cô bám chặt áo hắn, chậm rãi nói:

- Như thế này làm sao tôi đưa cô ta cho anh?

Tổng Nhất Hàn cũng nhìn xuống, bàn tay cô nắm chặt vào áo hắn khiến anh cảm giác hụt hẫng. Miếng cường "ừm" một tiếng, khóe miệng anh nở một nụ cười nhạt.

Lăng Tư Duệ cũng không nói gì, bế cô đưa đến bệnh viện. Buổi tối hôm đó trôi qua trong sự nhẹ nhõm của mọi người. Nhưng mà...vẫn có hai con người mất ngủ vì ai đó.

Buổi sáng ở Bắc Kinh...

Lâm Từ Hạ ngáp một cái rồi dài, cả đêm ngủ ở đây thật là khó chịu. Khoan đã... Hình như có cái gì đó không đúng. Cô nhớ là hôm qua cô ngồi trên ghế ngủ cơ mà. Sao tư thế này lại giống đang nằm trên giường vậy nhỉ? Thật là kì lạ.

Lâm Từ Hạ vội vàng mở mắt ra.

2

3

Aaaaaaa...

Tiếng la thất thanh của cô vang vọng khắp bệnh viện, kinh động đến giấc ngủ của ai đó.

Cố Vũ Mặc cau mày, nói giọng ngái ngủ:

- Chuyện gì vậy?

Anh chưa kịp mở mắt nhìn thì đã bị đá bay xuống giường. Toàn thân ê ẩm gần giọng:

- Cô làm cái gì vậy chứ?

Lâm Từ Hạ lờ mờ nhìn anh:

- Còn hỏi? Cái tên công tử bột này, anh nhân lúc tôi ngủ mang tôi lên giường anh sao? Cái đồ đáng ghét.

Cố Vũ Mặc nghe cô nói, hiểu ra vấn đề. Tối qua anh thấy cô nằm đó có chút khó khăn nên tốt bụng cho cô ngủ ké giường thôi. Dù sao cái giường này cũng rất rộng. Một mình anh ngủ vẫn còn thừa. Cô ấy không biết ơn thì thôi, cứ nhiên lại mắng anh là cái đồ đáng ghét. Thật là không hiểu nổi.

- Này cô. Tôi có ý tốt giúp cô có chỗ ngủ thoải mái. Cô không cảm ơn tôi thì thôi, lấy đầu ra mà mắng tôi như vậy? Còn nữa, cô đá tôi xuống giường chính là ngược đãi bệnh nhân. Tôi hành hung người khác cũng có thể bị kết án tù đó.

Cố Vũ Mặc xỏ một tràng lý luận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Cô là bạn gái của tôi

Seoul- Hàn Quốc

Trong một căn phòng trắng xóa, mùi ê te xộc vào mũi khiến Đồng Ngạc Ngạc khó chịu cựa mình dậy. Cô mơ màng nhìn ngắm xung quanh.

Đôi mắt chưa kịp thích ứng với ánh sáng nên nhắm lại. Cảm giác sợ hãi của hôm qua đột ngột ập đến. Đồng Ngạc Ngạc tràn ngập nước mắt, nhỏ giọng gọi ai đó.

- Lăng Từ Duệ ~

Lăng Từ Duệ đã rời khỏi bệnh viện từ sáng sớm. Hôm nay hẳn phải đến cục cảnh sát để cung cấp thông tin, sẵn tiện cùng Trạch Kha xem tình hình của La Chính Vũ. Vì vậy trong bệnh viện chỉ còn lại Tổng Nhất Hàn và Đồng Ngạc Ngạc.

Tổng Nhất Hàn từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy gương mặt đầy nước mắt của cô thì lo lắng chạy lại.

- Ngạc Ngạc, cô không sao chứ?

Nhìn thấy Tổng Nhất Hàn, cô có chút an tâm mà ngưng khóc.

- Không sao đâu. Ông ta bị bắt rồi. Tôi sẽ không để ai làm hại cô đâu. _ anh an ủi, chất giọng trầm ấm cất lên.

Đồng Ngạc Ngạc lau lau nước mắt, cánh môi tái nhợt lay động:

- Lăng Từ Duệ, hắn đâu rồi?

Câu hỏi của cô khiến sắc mặt Tổng Nhất Hàn thay đổi. Anh cười lạnh nói:

- Hắn có việc bận rồi.

- Thì ra là vậy.

Đồng Ngạc Ngạc gật gù. Quả thật khi không thấy hắn, trong lòng cô dâng lên một cảm giác khó tả. Hụt hẫng ư?

Ừầy... Hình như là không phải vậy đâu.

Anh quan sát biểu cảm của cô, cánh môi khẽ nhếch lên khó nhọc:

- Cô quan tâm hắn sao?
- Không có đâu. Tôi chỉ thấy thắc mắc nên hỏi thôi.

Đồng Ngạc Ngạc lập tức phản bác. Ừm nhỉ? Cô chỉ là thắc mắc nên hỏi thôi. Bảo cô quan tâm tên atula đó, có nằm mơ cô cũng không dám nghĩ đến. Loại người đáng ghét như vậy, cô còn mong tránh xa hắn càng xa càng tốt.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô, có chút an tâm. Dù sao anh vẫn còn cơ hội, nhất định sẽ không để thua tên Lăng Tư Duệ đó.

- Cô ở đây đợi tôi một lát, tôi đi mua đồ ăn cho cô.
- Ừm. Đi nhanh về nhanh nha. Tôi sắp đói không chịu được rồi.

Cô xoa chiếc bụng đói meo của mình, biểu cảm như người chết đói mấy ngàn năm.

Tổng Nhất Hàn phì cười, anh "ừm" một tiếng rồi mau chóng rời đi.

Bắc Kinh - Trung Quốc

Quay lại với hai anh chị Hạ - Mặc

Lâm Từ Hạ sau khi nghe anh lý sự, gương mặt xinh đẹp tràn ngập hắc tuyến. Cô bực bội nói:

- Anh có biết tôi là con gái hay không? Một cô gái mà ngủ cùng đàn ông như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Cố Vũ Mặc im lặng ngẫm nghĩ. Nói như vậy chẳng khác nào cô ấy đang ép tội anh. Nhưng mà dù sao thì chuyện này cũng thật là thú vị. Anh mỉm cười ranh ma:

- Vậy... tôi chịu trách nhiệm với cô. Từ bây giờ, Cố Vũ Mặc tôi chính thức tuyên bố, cô là bạn gái của tôi.

Lâm Từ Hạ nghe anh nói, xem chút nữa là răng rớt khỏi hàm. Cô liếc anh bằng ánh mắt không thể nào tình cảm hơn. Nó nồng đượm tia sát khí, sắc như dao cạo:

- Chết tiệt. Anh nghĩ sao mà nói tôi là bạn gái anh? Lâm Từ Hạ tôi nhất định không làm bạn gái của một tên công tử bột đáng ghét như anh đâu.

Cố Vũ Mặc trước câu nói của cô không tức giận mà còn bật cười thích thú.

- Cô tên là Từ Hạ sao? Cái tên nghe thật dịu dàng nhỉ?

Dịu dàng. Dịu dàng cái con khỉ. Lâm Từ Hạ cô bị trẻ giờ làm mất rồi. Quản lý sẽ nổi giận với cô mất. Hừ... Nói chuyện với tên này thật là quá tốn thời gian.

Lâm Từ Hạ buồn bực nói:

- Tôi trẻ giờ rồi. Không đòi co với anh.
- Cô đi đâu vậy? _ anh ngạc nhiên hỏi.
- Hỏi thừa. Đương nhiên là tôi đi làm.
- Hôm qua cô đã nói sẽ chăm sóc tôi mà. Định nuốt lời sao?

Cố Vũ Mặc cau mày nói. Đúng là vậy nha. Hôm qua hai người đã giao kèo rằng cô sẽ chăm sóc anh cho đến khi anh bình phục.

Lâm Từ Hạ hồi tưởng lại dòng kí ức, gương mặt cô trở nên cực kỳ khó coi:

- À ờ thì là vậy. Nhưng mà công việc của tôi biết phải làm sao?
- Cô tự lo liệu đi. Làm sao tôi biết được.

Cố Vũ Mặc thân nhiên nói.

- Anh...

Lâm Từ Hạ cứng họng. Quả thật là hôm qua tôi đã chấp nhận chăm sóc anh. Nhưng mà lúc đó cô quên mất mình vẫn còn công việc phải làm. Bây giờ phải làm sao đây nhỉ? Nếu không đi làm thế nào cô cũng bị đuổi việc. Công việc tốt như vậy, bị đuổi rồi thì lấy gì để sống chứ? Haizzzz...

Thờ dài một cái, Từ Hạ cô chán nản lấy điện thoại ra. Thôi vậy, dù sao chăm sóc anh ta vẫn có tiền. Vết thương ở tay anh ta chắc hai tuần là lành lại rồi. Còn việc cử động được hay không được là vấn đề của anh ta. Cô đây không quan tâm. Vậy... Chỉ bằng cô gọi điện thoại xin nghỉ việc.

Lâm Từ Hạ nhấn số, cô đưa điện thoại lên tay. Sau vài giây, đầu dây bên kia nhắc máy:

- Alo.

- Quản lý Lương, tôi xin phép nghỉ hai tuần được không?

- Cô có vấn đề gì?

- Chuyện này kể ra dài dòng lắm. Hức hức... anh trai tôi không may bị xe đụng, phải bó bột nằm dài trong bệnh viện. Huhu...

Lâm Từ Hạ khò sò lau nước mắt, vẻ mặt mếu máo trong thật đáng thương.

Cố Vũ Mặc ngồi một bên nhìn cô, gương mặt tiêu soái có chút khó coi. Anh trai... Bị xe đụng... Bó bột...

Cô ta đang nói cái gì vậy chứ?

Xem ra trình độ diễn xuất không tồi nhỉ?

- Sao trước giờ tôi không nghe nói cô có anh trai?

- Anh họ tôi. Hức hức... Hiện tại anh ấy trong bệnh viện có một mình thôi. Mà quản lý cũng biết tính tôi mà, tôi rất nhân hậu.

- Rồi rồi. Được rồi. Cô nghỉ thì cứ nghỉ. Nhưng mà lương chuyên cần của tháng này sẽ bị trừ đó.

- Vâng, cảm ơn quản lý. Chào anh.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Lâm Từ Hạ chưa kịp lấy lại nhịp thở thì giọng nói châm chọc cất lên:

- Diễn giỏi nhỉ?

- Ủm. Mặc tôi.

Cô lườm anh.

- Mà này. Tôi là bạn trai cô. Không phải anh trai. Nên nhớ như vậy.

- Bạn trai cái nỗi gì? Tôi đây không cần.

- Cô có quyền không cần. Nhưng mà.... ý trời đã định như vậy rồi, cô muốn từ chối cũng không được.

Cố Vũ Mặc nở nụ cười nguy hiểm, đôi mắt màu ngọc bích như phát ra tia sáng.

- Anh... Anh...

- Tôi đói rồi. Thay vì ngồi đó gọi tên tôi thì cô mau đi mua đồ ăn sáng cho tôi đi.

- Hừ....

Lâm Từ Hạ hừ lạnh, đi một mạch không thèm ngoảnh đầu lại.

Cố Vũ Mặc nhìn cô, cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Cảm giác khó chịu

Seoul- Hàn Quốc

Cục cảnh sát

- "Theo lời kể của anh thì hai tên bắt cóc đó đã bỏ trốn sao? "

Ông Park nghiêm giọng hỏi.

- "Đúng vậy".

Lăng Tư Duệ ngồi trên ghế, lạnh lùng đáp. Hai tên bắt cóc đó có lẽ đã trốn về nước. Muốn tìm ra bọn chúng cũng rất khó.

- "Tôi sẽ đăng lệnh truy nã. Lần này chúng tôi sẽ hợp tác với cảnh sát ở Trung Quốc để điều tra. Người đàn ông hôm qua đã được chúng tôi bắt giữ. Ông ta không chỉ vi phạm quyền kinh doanh mà còn buôn bán hàng cấm. Hiện tại anh không cần lo lắng về ông ta đâu".

- "Cảm ơn ngài đã giúp đỡ".

- "Đây là chuyện chúng tôi nên làm. Được rồi. Anh có thể về".

- "Chào ngài".

Lăng Tư Duệ đứng lên, sau đó bước ra ngoài. Trạch Kha cũng đi theo hần.

Đi được vài bước thì một giọng nói cất lên.

- Xin dừng bước.

Hần nghe tiếng gọi, quay đầu lại phía sau. Trạch Kha cũng quay đầu lại.

Người trước mặt là một cô gái có dáng người nhỏ nhắn. Cô ấy hình như đang gọi hần.

- Cô gọi tôi sao?

Lăng Tư Duệ lạnh giọng hỏi.

- Vâng. Tôi muốn cảm ơn ngài vì đã cứu bọn tôi.

- Ừm. Các cô nên cảm ơn Đồng Ngạc Ngạc, không cần cảm ơn tôi.

Hần nói xong định xoay người bước đi thì cô gái đó vội nói:

- Ngài có thể giúp chúng tôi về nước không?

- Được. Trạch Kha, sắp xếp đưa các cô gái đó về nước.

- Vâng thưa ngài.

Trạch Kha cúi đầu nói.

Hần không nói gì, dứt tay vào túi bước đi thì một lần nữa bị gọi lại:

- Khoan đã.

Giọng nói lần này là của một cô gái khác.

- Chuyện gì?

Hần miễn cưỡng xoay đầu lại. Đám phụ nữ này quả thật là quá phiền phức.

- Tôi muốn gặp chị Ngạc Ngạc.

- Cô là ai?

Hắn nhìn cô ta với ánh mắt dò xét.

- Tôi là Ngân Lâm. Tôi có quen với chị ấy.

- Ừm.

Hắn chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng rồi bước đi.

Trạch Kha hiểu ý, vội nói:

- Cô có thể ra ngoài xe của chúng tôi.

- Vâng.

Ngân Lâm bước theo sau hắn, gương mặt như suy tính một điều gì đó. Quả thật, lần đầu tiên thấy hắn cô đã có chút rung động. Mẫu đàn ông lạnh lùng như hắn thật đúng kiểu soái ca mà cô thích. Mặc kệ hắn có thích cô hay không, trước tiên cô phải tìm cách tiếp cận hắn.

Ra đến xe...

- Trạch Kha. Để cô ta đi chung xe với Dương Ân. Chúng ta đến chỗ Từ Tôn.

- Thiếu gia, hiện tại người của Từ Tôn vẫn đang theo dõi. La Chính Vũ vẫn chưa có động tĩnh gì nên chúng ta không cần đến đó.

- Ừm. Vậy bây giờ đến bệnh viện.

Hắn nói, mở cửa xe bước vào.

Ngân Lâm định bước vào theo thì Trạch Kha nói:

- Xe của cô ở bên kia.

Ngân Lâm nhìn theo tay anh, gương mặt hơi cau lại. Cô muốn đi cùng xe với hắn mà. Sao lại phải sang xe kia chứ?

- Tôi có thể đi xe này không?

- Không thể.

- Tại sao?

- Trạch Kha, mau lái xe đi.

Giọng nói lạnh nhạt của hắn cất lên.

Trạch Kha nghe hắn gọi, vội nói:

- Thiếu gia, cô ấy muốn đi cùng xe với chúng ta.

- Ừm. Nhanh lên đi.

Hắn đồng ý vì không muốn chậm trễ.

Nhận được sự đồng ý của hắn, Ngân Lâm lập tức đi vào xe. Cô ta chọn chỗ gần hắn

Trạch Kha cũng mau chóng lái xe đi.

Ở trên xe...

Ngân Lâm nhìn chằm chằm hắn. Cánh môi khẽ cong lên:

- Anh tên là gì?

Lăng Tư Duệ không thèm nhìn cô, im lặng như cô không hề tồn tại. Gương mặt góc cạnh nhắm hờ mắt.

Ngân Lâm nhìn hắn không đáp, có chút tức giận. Nhưng sự tức giận đó nhanh chóng được thay thế bằng một vẻ mặt hết sức dịu dàng. Cô ngồi sát vào

hắn, đôi bàn tay không tự chủ chạm vào người hắn.

Lăng Tư Duệ nhận thấy sự tồn tại của cô, nhũn mảy. Hắn mở mắt, đôi mắt báo săn liếc nhìn cô đầy tia sát khí.

Hắn nhếch môi đầy khinh bỉ:

- Tránh ra trước khi tôi ném cô xuống xe.

Ngan Lâm nghe hắn nói, cả người dịch ra xa. Gương mặt có chút sắc sảo hơi nhăn nhó. Lần đầu tiên có người bảo với cô như vậy. Hắn quả thật rất thú vị.

Không gian trong xe trở nên im ắng lạ thường. Không ai nói với ai, mỗi người đều có một suy nghĩ riêng.

Bệnh viện Hàn Quốc ...

Đồng Ngạc Ngạc ngồi trên giường, buồn chán không có gì làm. Đúng lúc đó, Tổng Nhất Hàn đi vào. Anh cất giọng:

- Ngạc Ngạc, đồ ăn của cô đây.

Nghe đến đồ ăn, Đồng Ngạc Ngạc sáng mắt ra, cô hồ hởi kêu lên:

- Đưa cho tôi đi. Tôi sắp đói chết rồi.

- Đây.

Tổng Nhất Hàn chìa ra cho cô một tô cháo gà thơm nghi ngút.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy cháo, tay nhanh nhẹn múc một thìa cho vào miệng. Vị ngọt lan tỏa khiến cô thích thú gật gật đầu.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô, không nói gì, chỉ phì cười. Phải chỉ lúc nào cũng được nhìn ngắm cô như vậy nhỉ.

Đang nhìn ngắm cô thì điện thoại đột nhiên reo lên. Tổng Nhất Hàn lấy điện thoại ra, nhỏ giọng nói:

- Tôi đi nghe điện thoại.

Cô không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô rồi rời đi. Anh ra ngoài hành lang rồi đứng một góc:

- A lô.

- Thiếu gia, ngài mau trở về đi. Ông chủ đang rất nổi giận đó.

Tổng Nhất Hàn nghe vậy, khẽ cau mày.

- Vài ngày nữa tôi sẽ trở về.

- Không được đâu, ngài mau trở về nhanh đi. Tôi sắp không chịu đựng được con thịnh nộ của ông chủ rồi.

- Anh cứ nói với ba tôi là tôi bận việc. Vậy đi.

Nói xong thì Tổng Nhất Hàn cúp máy. Anh thở dài rồi trở lại phòng.

Bên phía Chấn Phong, sau khi Tổng Nhất Hàn cúp máy, anh chỉ biết ngây ngốc nhìn màn hình điện thoại. Chết thật rồi. Chết thật rồi. Ông chủ sẽ không tha cho anh mất.

Tổng Nhất Hàn quay trở lại phòng cũng là lúc Lăng Tư Duệ vừa kịp đến. Nhìn thấy cô đang ăn ngon lành, hắn chỉ cười khẽ. Nụ cười rất nhanh xuất hiện trên gương mặt băng lãnh của hắn rồi vội vàng biến mất.

- Cô sao rồi? _ hắn hỏi.

Đồng Ngạc Ngạc nghe giọng hắn, ngược mắt lên nhìn. Gương mặt khả ái ánh lên ý cười:

- Tôi đương nhiên là không sao rồi? Nhìn đi nè, vẫn lành lặn.

- Ừm.

Tổng Nhất Hàn nhìn thấy hần, cánh môi khẽ cong lên:

- Xong việc rồi sao?

Hần đi vào, khẽ "ừm" một tiếng.

Đồng Ngạc Ngạc như phát hiện đằng sau hần có người, chồm người lên phía trước nhìn xem là ai.

Ngan Lâm cũng dần dần lộ người ra, cô nở một nụ cười dịu dàng với Ngạc Ngạc:

- Chị không sao chứ?

Nhìn thấy Ngan Lâm, Đồng Ngạc Ngạc trở nên vui vẻ, cô cất giọng đáp:

- Chị không sao. Mọi người vẫn tốt chứ?

- Vâng.

Đồng Ngạc Ngạc gật gù trước câu trả lời của Ngan Lâm.

Tổng Nhất Hàn nhìn Ngan Lâm, rồi lại quay sang nhìn Lăng Tư Duệ:

- Cô ta đi cùng xe với anh sao?

- Ừm.

Lăng Tư Duệ miễn cưỡng gật đầu.

Nhận được cái gật đầu của hần, Tổng Nhất Hàn cười nhếch môi:

- Không ngờ Tổng giám đốc Lăng Duệ cũng cho phụ nữ đi nhờ xe. Thật không ngờ nha.

- Thuận đường.

Hần lạnh lùng phun ra hai chữ, xem như chuyện này là bình thường.

Ngan Lâm một bên nghe Tổng Nhất Hàn nói vậy, thật sự quá ngạc nhiên. Tổng giám đốc Lăng Duệ... Cái danh xưng này cô đã nghe từ lâu rồi. Là một con người giàu có nhất Bắc Kinh. Không ngờ lại xuất hiện trước mặt cô. Hần ta quả thật là mẫu người bạn trai lý tưởng của cô rồi.

Đồng Ngạc Ngạc nghe vậy, cũng có chút ngạc nhiên. Lăng Tư Duệ lạnh lùng này mà cũng có lúc tốt tính cho người khác đi nhờ xe sao? Không lẽ, hần ta có ý gì với Ngan Lâm.

Aaaaa... Sao mà cô lại cảm thấy có chút khó chịu nhỉ? Thật là kì quái. Chắc tại lúc này ăn nhiều quá nên không tiêu hóa đây mà.

Đồng Ngạc Ngạc không hề biết rằng, lí do mà hần cho Ngan Lâm đi cùng xe là vì muốn mau chóng gặp cô. Chuyện tối qua thật sự làm hần lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Tình cảm của Cố Vũ Mặc

Bắc Kinh- Trung Quốc

Một căn phòng u tối, không khí trong đó ngột ngạt đến đáng sợ. Thứ ánh sáng le lói qua khung cửa sổ càng tạo nên đáng sợ và kì ảo.

Bên trong căn phòng, hai người đàn ông đang đối diện với nhau. Một người đứng, một người ngồi. Một người lo sợ, một người tức giận. Không gian như bị sự tức giận của ai đó làm cho ảnh hưởng, nồng đượm mùi vị sát khí.

Mạc Hải Đường đập tay xuống bàn giận dữ, gương mặt già nua nhăn lại. Đôi mắt liếc nhìn kẻ trước mặt không khác gì một con thú hoang rình mồi.

- Khốn kiếp. Tội nó bị bắt cả rồi sao?

- Vẫn chưa thừa lão đại. Tôi đã cho người điều tra. Bên phía cảnh sát Hàn Quốc đã phối hợp với cảnh sát Trung Quốc đặt lệnh truy nã. Hiện tại Hắc Phùng và Lư Bảo đã bỏ trốn khỏi Hàn Quốc. Tình hình hiện tại của bọn chúng tôi cũng không biết.

- Ngụ ngốc. Là ai dám phá hỏng chuyện tốt của tao?

Mạc Hải Đường gầm lên, đôi bàn tay nắm chặt đến nổi gân. Những phi vụ trước đây đều hoàn thành trót lọt. Không biết vì lý do gì mà vụ buôn người lần này lại bị cảnh sát phát hiện.

- Thừa lão đại... là... _ Khương Viễn e dè nhìn ông.

- Nói.

- Là Lăng Tư Duệ.

- Cái gì? Mày mới nói Lăng Tư Duệ sao?

Mạc Hải Đường như không tin vào tai mình. Thằng oắt con đó sao lại xen vào chuyện của ông? Phá hỏng một phi vụ lớn như vậy, uổng phí biết bao nhiêu là tiền. Chết tiệt.

- Thằng khốn đó không biết sao lại phá hỏng chuyện tốt của chúng ta. Đám phụ nữ đó được hấn đưa về nước rồi. Chuyến đi lần này xem như là công cốc.

Mạc Hải Đường lấy ly rượu trên bàn uống một ngụm. Con người sắc như dao khẽ trợn ngược.

- Mày là thằng ngu. Nó sang Hàn Quốc chắc chắn là muốn điều tra về La Chính Vũ. Khốn khiếp. Nếu biết trước tên La Chính Vũ này phiền phức đến vậy thì tao giết nó cho xong.

Nghe ông nói, sắc mặt Khương Viễn cũng biến đổi khác thường. Không ngờ tên nhóc đó lại điều tra thông tin nhanh như vậy. Chuyến lần này quả thật không thể bỏ qua.

- Vậy phải làm sao thừa lão đại?

- Còn làm sao nữa? Mày không biết nên làm gì?

Nhìn ánh mắt đáng sợ của ông, Khương Viễn khẽ nhếch mép cười như đã hiểu ý.

- Vậy còn tên đã theo dõi tôi. Chúng ta có cần sai người đến bắt hấn?

- Đương nhiên là cần thiết. Mày không ngu ngốc để tại nó điều tra ra bí mật của chúng ta chứ?

- Vâng. Tôi hiểu rồi thừa ngài.

- Thằng khốn Lăng Tư Duệ này không nên coi thường nó. Tao chưa đánh mà nó đã giơ cờ khiêu chiến rồi. Hahaha....

Nụ cười mang mùi vị chết chóc vang lên. Ông thật sự muốn hấn chết đi. Nhưng mà....phải để hấn chết dần chết mòn thì ông mới hả dạ.

Phải khiến hấn không tồn tại trên thế giới này. Có như vậy... Mã Gia Lệ mới quên đi sự xuất hiện của hấn. Bà ấy chỉ có thể quan tâm mình ông, chỉ có thể yêu mình ông thôi. Ông không thể để giọt máu của Lăng Tư Vũ và bà ấy sống sót. Không thể.....

Bệnh viện Trung Quốc...

- Đồ ăn của anh đây.

Lâm Từ Hạ đặt tô cháo xuống, hiên ngang ngồi ăn bánh mì.

Cố Vũ Mặc nhìn cô gặm bánh, nhướn mày hỏi:

- Sao lại ăn bánh mì?

Cô nhìn anh, hừ lạnh một cái. Anh ta còn mặt dày hỏi cô sao? Vốn dĩ là tại anh ta nên bữa sáng của cô mới trở nên tàn tạ như vậy.

- 2 ngàn tệ tôi đóng tiền viện phí, người ta bao luôn đồ ăn cho anh. Còn tôi, hết tiền rồi nên ăn bánh mì.

Cố Vũ Mặc hiểu ra, "à" một tiếng. Anh rút tay lấy một tờ ngân phiếu, viết vào đó 10 ngàn tệ rồi đưa cho cô.

- Ngân phiếu đây. Tôi không muốn cô vì tôi mà chịu khổ.

Lâm Từ Hạ nhìn tờ ngân phiếu, đôi mắt to tròn kinh ngạc không chớp. Anh ta... Ngân phiếu...

- Hôm qua anh nói là không có ngân phiếu mà. Tại sao...?

- Tôi nói vậy để cô chấp nhận chăm sóc tôi thôi. Giờ thì như bút xanh chạm giấy rồi, muốn xóa giao ước của chúng ta...phải đợi tôi bình phục lại.

Cố Vũ Mặc tỉnh ranh nói, đáy mắt như hiện lên ý cười. Anh không biết rằng có người nào đó đang nổi giận.

- Đáng chết. Cố Vũ Mặc, anh dám lừa tôi sao?

Lâm Từ Hạ đứng lên gườm gườm nhìn anh, cô nắm chặt tay.

Cố Vũ Mặc nhìn bộ dạng của cô, khẽ dịu giọng xuống:

- Được rồi. Là tôi sai. Coi như cô có lòng nhân hậu cứu giúp người bệnh đi. Và lại chăm sóc tôi không phải nhẹ nhàng hơn công việc ở công ty của cô sao?

Anh ta nói cũng đúng nhỉ? Việc chăm sóc anh ta đúng là nhẹ nhàng hơn.

- Ừm _ cô miễn cưỡng gật đầu. Tay nhận lấy ngân phiếu. - Sao chỉ có 10 ngàn tệ, số còn lại đâu?

- Số còn lại khi nào tôi bình phục thì trả hết cho cô. _ anh nói, không thèm nhìn cô.

- Đúng là cáo gian xảo. Anh mà lừa tôi lần nữa thì tôi không để yên đâu. _ cô cảnh cáo.

- Tôi không phải loại người nuốt tiền người khác. Huống hồ gì cô là bạn gái tôi, sau này tiền của tôi vẫn là tiền của cô thôi. _ anh dừng dừng nói.

- Tôi đây không thèm. Hừ...

Lâm Từ Hạ tiếp tục gặm bánh mì, không quan tâm đến ai kia có ăn sáng hay không?

Cố Vũ Mặc không nói gì, nhìn ra cửa sổ, đôi mắt màu ngọc bích có chút phức tạp. Nếu lần này Khương Viễn cho người đến bắt anh đi, thật sự là quá nguy hiểm cho Từ Hạ. Nhưng mà... anh thật sự muốn ở cạnh cô ấy. Có lẽ là... thích thật rồi.

Thần Cupid cũng thật là tài năng khi bắn mũi tên tình yêu của anh trúng cô ấy. Khoảng thời gian này anh phải thật tận hưởng mới được. Dù sao anh cũng sẽ bảo vệ Từ Hạ.

"Lăng Tư Duệ, anh mau trở về nhanh cho tôi"

Quay lại Seoul, thành phố phồn hoa của đất nước Hàn Quốc.

Đồng Ngạc Ngạc hiện tại đang nằm trên giường bệnh, cô thật sự chán nản.

Lăng Tư Duệ thì ngồi trên ghế xem tin tức của công ty. Mắt hắn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

Tổng Nhất Hàn cũng vậy, có lẽ sự vắng mặt không lý do của anh đã làm xáo trộn trật tự của công ty. Anh phải trở về đó. Nhưng mà hiện tại Ngạc Ngạc đang ở đây, anh không yên tâm khi để cô ấy cho Lăng Tư Duệ.

Ngạc Lâm thì vẫn ngồi ở đó, mắt cô ta cứ dán chặt vào Lăng Tư Duệ. Cả người làm ra vẻ si mê.

Còn Trạch Kha thì đã đi đâu đó.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn những người trong phòng, bực bội nói:

- Tôi muốn đi dạo.

Nghe giọng cô, ngón tay đang múa trên bàn phím khẽ dừng lại. Lăng Tư Duệ quay sang nhìn cô, lạnh giọng hỏi:

- Muốn đi?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn mếu máo, vội vàng gật đầu.

Lúc đó Tổng Nhất Hàn cũng vừa kịp nói:

- Để tôi đưa cô đi.

Ngân Lâm nghe vậy, đáy mắt tỏ ra vui vẻ. Nhưng lại không gian tiếng tư cho cô và Lăng Tư Duệ, thật sự khiến cô thích thú.

Đồng Ngạc Ngạc định mở miệng đồng ý thì Lăng Tư Duệ đã vội nói:

- Anh còn công việc giải quyết mà, cứ để tôi đưa cô ta đi. Dù sao tôi cũng xong việc rồi.

Hôm nay ta hào phóng đăng 2 chương nha. Cảm ơn mn đã ủng hộ ta.

~~~~~ SangSang

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Tôi ghét chị

Tổng Nhất Hàn nhìn sang hần, đôi lông mày hơi chau lại. Hần lại nhân cơ hội này tiếp cận cô sao?

Anh vừa định nói "Tôi cũng xong việc rồi" thì tiếng tin nhắn khẽ kêu lên.

Tổng Nhất Hàn nhấp vào hộp thư, gương mặt như biến sắc. Ba anh đang định bãi bỏ chức Tổng giám đốc của anh sao? Lấy chuyện này để bắt ép anh về nước. Ông ấy quả thật quá đáng.

Lăng Tư Duệ quan sát biểu cảm của anh, đoán là anh đang gặp chuyện gì, thờ ơ hỏi:

- Sao vậy?

- Tôi phải về nước.

Tổng Nhất Hàn nói, vẻ mặt vừa tức giận vừa có chút gì đó thống khổ. Anh nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, cảm giác đau nhói từ lồng ngực dâng lên. Lần này lại phải để cô ấy ở cạnh hần. Cơ hội tốt đến với hần quá nhiều, Tổng Nhất Hàn anh thật sự không muốn Đồng Ngạc Ngạc thích hần. Nhưng hiện tại, anh phải về nước để đối mặt với ông ấy.

- Ngạc Ngạc, cô muốn về cùng tôi không?

Đồng Ngạc Ngạc nghe anh nói, gương mặt cũng biểu cảm phức tạp. Cô vẫn chưa được chơi thỏa thích ở đây mà. Cô thật sự không muốn về nước ngay bây giờ. Chuyện tin đồn kia vẫn chưa chấm dứt, về nước chỉ gây thêm phiền phức cho hần thôi.

Cô nhìn anh, ánh mắt trở nên áy náy. Cô lắc nhẹ đầu.

Tổng Nhất Hàn nhận được cái lắc đầu của cô, gương mặt như ánh lên một tia chua xót. Anh nhanh lấy lại dáng vẻ của mình, lạnh nhạt nhìn Lăng Tư Duệ:

- Bảo vệ cô ấy cho tốt. Xảy ra chuyện như lần này, tôi nhất định không tha cho anh.

Trước câu nói cảnh cáo của anh, hần chẳng có chút gì là run sợ. Ngược lại, vẻ mặt vẫn lạnh như băng:

- Ừm. Lo chuyện của anh cho tốt đi.

- Ừm. Ngạc Ngạc, cô nhớ giữ sức khỏe. Tôi đi đây. _ anh quay sang cô dịu giọng.

Đồng Ngạc Ngạc gật gật đầu, vẫy vẫy tay với anh.

Tổng Nhất Hàn cười nhạt một cái, thu xếp đồ đạc rồi đi.

Ngân Lâm chứng kiến một màn trước mặt, đáy mắt ánh lên tia giận dữ. Chết tiệt. Hình như hần có ý gì với loại phụ nữ ngu ngốc đó. Xem ra cô phải cẩn trọng hơn với chị ta. Cô không cam tâm để con người ngu ngốc đó được hần yêu thích. Người được ở bên cạnh hần phải là cô, nếu không phải cô thì không phải là ai khác.

Tổng Nhất Hàn chưa kịp bước ra khỏi cửa thì giọng nói lạnh lẽo cất lên:

- Khoan đã. _ Không biết có chuyện gì mà hần gọi anh lại.

Ngân Lâm cứ tưởng hấn đòi ý bảo chị ta đi cùng tên Tổng Nhất Hàn kia. Cô đang cảm thấy mắt gan mắt dạ thì hấn cất tiếng nói khiến cô đứng hình:

- Đưa Ngân... gì đó về cùng anh đi. Ở đây hết chuyện của cô ta rồi.

Tổng Nhất Hàn nghe xong, khoe miệng khẽ nhếch lên một chút. Anh chưa kịp trả lời thì Ngân Lâm đã khóc sụt sùi:

- Chị Ngạc Ngạc, em không muốn về, em muốn ở lại đây chăm sóc chị. Em muốn đền ơn chị đã giúp em.

Đồng Ngạc Ngạc bị về mặt ngập nước của cô ta dụi dụi, gương mặt khá ái có chút không nở:

- Hay là để em ấy ở đây chăm sóc tôi. Dù sao ở đây cũng chỉ có mình tôi là phụ nữ, có em ấy cũng đỡ buồn. Được không?

Cô nhìn Lăng Tư Duệ.

Hấn chỉ hừ nhẹ một cái, nếu Đồng Ngạc Ngạc đã muốn vậy thì cứ để cô ta ở lại. Chẳng qua là nhìn cô ta hấn có chút chướng mắt thôi.

Hấn "ừm" một tiếng, nhìn Tổng Nhất Hàn nói:

- Anh đi được rồi.

- Ừm. Tạm biệt. Gặp lại cô sau nha Ngạc Ngạc.

Tổng Nhất Hàn xách vali rời đi, trên gương mặt thoáng nét buồn. Anh không trách cô, chỉ trách chính mình. Nếu anh có thể khiến cô thích anh thì tốt quá rồi. Cũng không phải đau đớn như bây giờ.

Ngân Lâm được sự chấp thuận của hấn thì cười khẽ một cái. Nụ cười chứa đầy tia nguy hiểm. Nó chỉ thoáng qua rồi nhanh chóng biến mất.

Cô ta lau nước mắt, chạy đến ôm chầm lấy hấn cảm ơn.

Lăng Tư Duệ cảm nhận cơ thể cô ta cách mình 5 phân, né người sang một bên. Hấn thật không thích người lạ chạm vào hấn, nhất là những loại người đầy nước hoa. Thật khó chịu.

Ngân Lâm mắt đỏ, ngã người xuống đất, gương mặt cô ta trở nên nhăn nhó.

Đồng Ngạc Ngạc vừa định bước xuống đỡ cô ta thì hấn đã mau chóng nắm tay cô lôi lại giường.

- Cô đang bệnh, đừng bước xuống.

Giọng nói đầy mỉa mai cất lên khiến cô không tự chủ làm theo, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn không chịu yên phận:

- Anh cũng thật quá đáng. Sao lại làm con gái té như vậy?

Lăng Tư Duệ chỉ khẽ cười nhếch mép, hấn thờ ơ nói:

- Tôi chỉ muốn đứng sang bên này nhìn ngắm phong cảnh thôi.

Đồng Ngạc Ngạc nghe hấn nói, bểu mô. Ngắm phong cảnh cái gì mà ngắm phong cảnh. Hấn không thích người khác ôm thì nói đại đi. Nhưng mà không hiểu sao hành động của hấn khiến cô có chút vui vẻ.

Như nhớ tới Ngân Lâm, cô nhỏ giọng hỏi:

- Ngân Lâm, em không sao chứ?

Ngân Lâm nghe một màn đối thoại tình cảm của hai người, cô không khỏi bức tức. Hấn... hấn... quan tâm chị ta vậy sao?

Thật đúng là quá đáng. Cô cứ tưởng hấn sẽ đỡ cô dậy, không ngờ lại để cô nằm đây như một trò hề.

Ngân Lâm trả lời Đồng Ngạc Ngạc mà răng cứ nghiến lại trông rất đáng sợ.

- Dạ... em không sao.

- Đây mau lại đỡ em ấy đi. Anh còn đứng đây làm gì?

- Cô ta tự té. Cứ đứng dậy là được cần gì phải đỡ.

Hấn dừng dừng nói. Ngay từ lần đầu gặp hấn đã tỏ ra chán ghét loại người như cô ta. Đồng Ngạc Ngạc bị cô ta qua mặt nhưng hấn thì không đâu. Nhìn đã biết cô ta là loại người giả tạo rồi, để cô ta lại bên cạnh Đồng Ngạc Ngạc hấn cũng phải cần đề phòng.

Ngân Lâm nghe hần nói, nắm chặt tay đứng dậy, cô cười hề hề nhìn Đồng Ngạc Ngạc:

- Em không sao đâu chị.

Đồng Ngạc Ngạc cũng cười nhẹ nhìn Ngân Lâm. Sau đó cô chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngân Lâm thấy cô không chú ý đến mình, liếc mắt lườm cô. Đôi mắt đầy mùi vị căm ghét.

Lăng Tư Duệ cũng không thèm để ý đến Ngân Lâm, lạnh lùng phun ra một câu. Giọng nói tuy có chút lạnh lùng như phảng phất một tia ấm áp:

- Tôi đưa cô đi dạo.

Hần đi đến diu cô đưa đi.

Hai con người...

Một nam một nữ....

Đi bên nhau thật là quá xứng đôi.

Ngân Lâm nhìn hai người họ, cắn chặt răng. Gương mặt cô bây giờ trở nên u tối, cơ hồ như mặt nạ phù thủy lộ ra từ vẻ mặt thánh thiện của cô ta.

"Đồng Ngạc Ngạc, tôi ghét chị".

Bàn tay cô ta nắm chặt, móng tay sắc nhọn đâm sâu vào thịt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Vì tôi là Lăng Tư Duệ

Bắc Kinh - Trung Quốc.

Nhà hàng Lavender Story...

Mấy hôm nay Duẩn Mặc Nghiễm bận việc ở nhà hàng, không có thời gian xem tin tức. Cậu hiện tại không biết Đồng Ngạc Ngạc như thế nào?

Cậu nhìn tờ báo cầm trên tay, hai hàng chân mày hơi nhíu lại.

"Bỏ trốn sang Hàn Quốc "

Không phải chứ, Đồng Ngạc Ngạc sao lại sang đó?

Haizzz.... thở dài một cái. Cậu lấy tách trà trên bàn uống một ngụm, vẻ mặt trở nên phức tạp.

Công việc ở nhà hàng quá bận rộn. Lần này chắc phải đợi Ngạc Ngạc về nước mới có thể gặp lại cô ấy.

Công ty Tô Đàm..

Tô Diễm Hinh vừa son móng tay vừa mở miệng nói:

- Lăng Tư Duệ vẫn chưa về sao?

- Đúng thừa tiểu thư. Ngài ấy vẫn chưa trở về.

Người mới cất giọng là Lâm Hạo, anh ta là trợ lý đắc lực của cô.

- Lâu vậy rồi mà vẫn chưa về. Không biết con nhỏ phục vụ đó có nhân cơ hội này mà dụ dỗ anh ta không?

- Chắc là cô ta không dám đầu tiểu thư. Nhìn đi nhìn lại tôi chỉ thấy cô là xứng đáng với Tổng giám đốc Lăng Duệ.

- Anh dẻo miệng quá nhỉ?

Tô Diễm Hình cong môi nở nụ cười. Nhìn qua có chút gian xảo.

- Tôi không dám.

- Được rồi. Lui ra đi. Tôi muốn nghỉ một lát.

- Vâng thưa tiểu thư.

Lâm Hạo cúi đầu cung kính rồi đi ra ngoài. Anh là trợ lý cho cô đã 5 năm, đương nhiên tính cách của cô anh hiểu rất rõ. Bản tính kiêu căng ngạo mạn, xem thường người khác diễn ra như cơm bữa. Cô không bao giờ chịu thua, chỉ muốn phần thắng nghiêng về mình. Tô Diễm Hình cô ta đã muốn thử gì thì phải tìm đủ mọi cách để giành lấy. Lần này xem ra cô muốn hướng đến Lăng Tư Duệ. Lại là một cuộc tranh giành nam nhân. Haizzzzz...

Ở một vùng quê hẻo lánh, cách xa thành phố hàng chục ki lô mét. Không khí êm dịu bởi những làn gió nhẹ. Mùi hoa cải thoang thoảng xộc vào mũi khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Trong một căn nhà nhỏ lợp ngói, Lạc Thanh Yên đang ngồi trên chiếc ghế gỗ, gương mặt có vài nếp nhăn mờ nhạt trở nên lo lắng.

Bà không biết sao gọi điện thoại cho cô mãi mà không được. Đang lo lắng không biết cô có xảy ra chuyện gì không. Ở trên đó một mình đơn chiếc, tính cô lại hậu đậu như vậy, không biết thế nào rồi? Haizzzzz...

Bà cất tiếng thở dài. Thanh âm hòa quyện vào làn gió đượm màu buồn.

Đồng Trác Dương vừa mới đi thăm vườn rau về, nhìn bộ dạng u sầu của bà thì lên tiếng an ủi:

- Ngạc Ngạc nó không sao đâu. Chắc là nó bận chuyện gì nên không bắt máy của bà được.

Lạc Thanh Yên cũng nhìn ông, đáy mắt trở nên lo lắng tột độ:

- Mấy hôm nay trong người tôi cứ sao sao. Cứ lo cho con nhỏ. Nó lên thành phố mới vài tháng thôi, không biết cuộc sống trên đó thế nào. Điện thoại tôi gọi thì nó khóa máy, không biết có xảy ra chuyện gì không?

- Chắc là điện thoại nó hư nên đem đi sửa thôi. Bà đừng có mà lo lắng thái quá như vậy.

Đồng Trác Dương mượn lời an ủi bà, thế nhưng trong lòng lại tràn ngập nỗi lo.

- Ủm.

Lạc Thanh Yên chỉ "ừm" một tiếng, đảo mắt nhìn xa xăm. Gió mùa đông lạnh lạnh càng làm lòng bà thêm chua xót. Cầu mong là con gái bà không gặp chuyện gì. Nếu không chắc bà không sống nổi.

Trở lại với thành phố Seoul...

Đồng Ngạc Ngạc được Lăng Tư Duệ dìu ra ghế đá. Cô không tin có một ngày hân hoan tốt với cô như vậy.

Cô không biết tại sao trong lúc nguy hiểm nhất cô lại gọi tên hắn? Không biết tại sao khi nhìn thấy hắn đến cứu cô, trái tim lại dâng lên một cỗ ảm áp.

Có lẽ....cảm giác bản thân rơi xuống vực sâu đã khiến trái tim cô lóe lên một tia sáng mờ ảo. Nó như khiến cô nhớ tới hắn- người mà cô ghét cay ghét đắng.

Lý do là tại sao thì cô cũng không biết. Chỉ là... thật sự khó lý giải.

Lăng Tư Duệ nhìn cô trầm tư như vậy, lạnh giọng hỏi:

- Đang nghĩ gì?

- À. Không có gì đâu? _ cô cười gượng.

Nhìn nụ cười của cô, hân hoan mảy:

- Cười cho ma xem sao?

Câu nói của hắn làm lửa giận trong lòng cô bùng phát trở lại. Mới lúc này còn đối tốt với cô. Vậy mà bây giờ lại giờ bộ mặt đáng ghét đó ra là sao? Hắn rốt cuộc là bị mắc chứng gì?

- Này. Anh nói vậy là ý gì? Tôi cười đẹp như vậy, không khen một tiếng thì thôi. Nói cho ma xem là thế nào?

Nhắc đến "ma", Đồng Ngạc Ngạc đột nhiên lạnh sống lưng. Eo oi... Vừa nhắc đến đã thấy sợ rồi.

Lăng Tư Duệ nhìn cô rùng mình, cười khẩy một cái:

- Sợ thì đừng nhắc.

- Mặc tôi.

Cô lườm hắn, quay mặt sang ngắm cảnh, không thèm để ý đến ai kia.

Hắn không nói gì, chỉ khẽ cười. Nụ cười nhẹ nhàng thoáng qua rất nhanh nhưng đã bị Ngạc Lâm nhìn thấy.

Cô muốn xem hai người họ ra đây làm gì. Không ngờ lại thấy được cảnh này. Cô nghe nói Tổng giám đốc như hắn rất lạnh lùng. Nhưng tại sao hắn lại cười với chị ta nhỉ? Thật là loại phụ nữ đáng ghét.

Ngạc Lâm hừ lạnh rồi lạnh lùng đi vào. Nếu chị ta đã muốn khiêu khích thì cô sẽ làm vừa lòng chị ta.

~~~~~

Lăng Tư Duệ cũng nhìn xung quanh, như nhớ ra cái gì đó, hắn quay mặt sang phía cô, chậm rãi nói:

- Tôi có cái này muốn đưa cô.

- Gì vậy?

Đồng Ngạc Ngạc thắc mắc hỏi.

Lăng Tư Duệ không nói gì, lấy món đồ trong áo ra đưa cho cô.

Nhìn chiếc bông tai hình hoa cúc trong lòng bàn tay hắn, cô không khỏi ngạc nhiên. Bông tai của cô chẳng lẽ bị mất.

Lúc này Đồng Ngạc Ngạc mới sờ vào tai mình. Ai da~

- Sao anh có được vậy?

- Nhặt được.

Cô nhận lấy chiếc bông tai, cười mỉm một cái. May mà hắn nhặt được, nếu không cô sẽ xót vì phí tiền mất. Nhưng mà... nhắc mới nhớ, điện thoại của cô.

- Lăng Tư Duệ, điện thoại của tôi_ cô hốt hoảng nhìn hắn.

- Mất rồi thì thôi.

- Gì chứ? Anh có biết nó quan trọng với tôi lắm không? Trong đó chứa rất nhiều thông tin. Còn có...

- Vậy cô muốn thế nào đây?_ Cô chưa nói xong thì hắn cắt lời.

- Tôi...tên đó lấy điện thoại của tôi. Có thể tìm hắn đòi lại không?

- Bọn chúng trốn rồi.

- Há?

Không phải chứ? Trốn rồi. Trốn rồi thì cô biết làm sao lấy lại điện thoại đây. Chiếc điện thoại đó chứa rất nhiều kỉ niệm đối với cô. Ngay cả ảnh cô cũng lưu trong đó, không thể để mất nó dễ dàng như vậy. Đồng Ngạc Ngạc vừa tiếc vừa đau xót.

- Bỏ đi. Chỉ là một chiếc điện thoại. _hắn không nhìn cô nói.

- Anh... _ cô tức đến mức cứng họng.

- Vào thôi.

Lăng Tư Duệ đứng lên rút tay vào túi quần, bước lên vài bước.

Đồng Ngạc Ngạc bỏ qua chuyện điện thoại, cô bất ngờ gọi hắn:

- Lăng Tư Duệ!

- Sao? _ hắn quay đầu lại nhìn cô khó hiểu.

- Sao anh biết tôi ở đó mà đến cứu tôi vậy?

Câu hỏi của cô khiến hắn đơ người. Nhưng chỉ là một giây thoáng qua, hắn lại trở về dáng vẻ lạnh lùng như ban đầu. Khẽ cong môi, Lăng Tư Duệ lạnh lùng phun ra một câu:

- Vì tôi là Lăng Tư Duệ.

Đồng Ngạc Ngạc nghe hắn nói, suýt sặc nước miếng. Trả lời như vậy mà cũng trả lời. Hắn đúng là tự cao mà. Cô chỉ là muốn biết tại sao hắn biết được thôi.

- Nay đừng nói là anh không nhìn thấy tín hiệu của tôi nha?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Cô đang xấu hổ sao?

Lắm chuyện.

Hắn không muốn nhắc đến chuyện đó nữa, liền ngang bước đi không thèm để ý đến cô.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn bỏ đi, lửa giận sôi lên sùng sục. Lúc này hắn có lòng tốt đi cứu cô ra đây. Sao bây giờ lại đi vào một mình như vậy chứ? Đúng là atula xấu tính mà. Bản tính ngược đãi cô vẫn không thay đổi.

Cô oang oang gọi hắn:

- Nay. Anh không đưa tôi vào sao?

Lăng Tư Duệ quay mặt lại nhìn cô. Vừa lúc ấy, một làn gió nhẹ lướt qua mặt hắn. Mái tóc màu xanh đen bị gió thổi bay, lộ rõ vàng trán. Cảnh tượng ấy khiến Đồng Ngạc Ngạc đứng hình.

Hắn thật sự rất đẹp. Cái nắng nhẹ chiếu rọi trên gương mặt càng khiến hắn trở nên rực rỡ. Rực rỡ ở đây không phải là đa sắc màu.

Trong mắt cô, rực rỡ chính là duy nhất. Giữa một bầu không gian tươi đẹp, hình ảnh của hắn hiện lên rõ nét, phóng đại trước tầm nhìn của cô.

Cô cảm thấy mọi thứ xung quanh hắn dường như trở nên mờ nhạt. Chỉ có ngũ quan tinh xảo kia là không ngừng phát ra tia sáng làm khuấy đảo mắt người nhìn.

Nhìn thấy Đồng Ngạc Ngạc há hốc mồm nhìn hắn không chớp mắt. Lăng Tư Duệ bước đến, gõ trán cô một cái rõ đau:

- Nhìn cái gì?

Cô bị hắn đánh liên nhãn nhớ ôm trán. Gương mặt xinh đẹp trở nên khó coi:

- Sao lại đánh tôi? Anh không biết nhẹ nhàng với người bệnh à?

- Tôi thấy người bệnh như cô nhìn tôi đến chảy nước dãi rồi. _ hắn cười nhếch môi khích bác.

- Tôi... tôi... mà này. Anh diu tôi ra đây thì phải diu tôi vào chứ? _ cô đánh trống lảng, không dám nhìn thẳng mặt hắn.

Hắn nhìn vẻ mặt trốn tránh của cô, khóe miệng khẽ cong lên thành một đường cong tuyệt mỹ. Rõ ràng là cô ngấm hắn. Bây giờ lại muốn đánh trống lảng là sao nhỉ?

- Đi vào. Phiên phức.

- Nhưng anh phải đưa tôi vào chứ? Giúp người phải giúp cho trót. _ cô đưa ra lý lẽ, mắt vẫn dán chặt dưới chân.

- Cô đang xấu hổ sao? _ đôi mắt báo săn của hắn đột nhiên ánh lên tia trêu chọc.

Đồng Ngạc Ngạc như bị nói trúng tim đen, một dòng điện lướt qua người khiến sống lưng cô thẳng đứng. Cô co chân chạy nhanh vào bên trong mà không cần sự giúp đỡ của hắn.

Lăng Tư Duệ nhìn theo, đáy mắt như hiện lên ý cười. Hắn cũng lạnh lùng đi vào.

Bắc Kinh - Trung Quốc

Tổng Nhất Hàn vừa đáp máy bay xuống sân bay Vân Nam đã tức tốc đi đến công ty. Hôm nay có một cuộc họp lớn giữa các cổ đông, nếu anh không tới kịp không biết ba anh sẽ làm ra chuyện gì. Ông ấy muốn bãi bỏ chức Tổng giám đốc của anh sao? Hừ...anh không cho phép.

Công ty Tổng Thụy...

Tổng Nhất Hàn đi vào bên trong, gương mặt ánh lên tia băng lãnh. Vừa đến phòng họp thì anh đã mở cửa bước vào. Mọi người nhìn thấy anh thì không khỏi ngạc nhiên.

Còn Tổng Giai Ninh, ông ta chỉ cười khẽ. Cuối cùng con trai ông cũng chịu về rồi. Đem chuyện Tổng giám đốc ra uy hiếp nó thật có hiệu quả nhỉ?

- Con chịu về rồi sao?

- Vâng, _ anh đáp.

- Ngồi vào ghế đi. Sau khi họp xong, ra ngoài phòng gặp ba.

- Vâng.

Tổng Nhất Hàn ngồi vào ghế, tham dự cuộc họp trong tâm trạng lo lắng. Lần này chắc chắn ông ấy sẽ không tha cho anh.

Bệnh viện Trung Quốc...

Thời gian trôi qua thật nhanh. Mới đây mà đã gần trưa.

Lâm Từ Hạ cầm tờ báo cũ xoay qua xoay lại. Bây giờ cô mới nhớ đến Ngạc Ngạc, bạn cô hiện tại không biết thế nào rồi. Nghĩ rồi, Lâm Từ Hạ cầm điện thoại bước ra ngoài.

Nhìn thấy cô đi đâu, Cố Vũ Mặc nhíu mày hỏi:

- Đi đâu vậy?

- Đi gọi điện thoại, anh hỏi làm thế.

- Ừm _ anh đáp, giả bộ không quan tâm.

Cô nhanh chân bước ra ngoài, nhấn số gọi cho Ngạc Ngạc. Nhưng mà hình như điện thoại bạn cô bị khóa máy rồi. Aaaaaa... Bực mình quá đi. Cậu ấy không lẽ xảy ra chuyện gì rồi? Một tia bất an đột nhiên trỗi dậy trong lòng cô.

Cố Vũ Mặc thấy cô đi lâu quá, sốt ruột chạy ra. Vừa ra đến đã gặp bộ mặt hầm hầm của cô:

- Ra đây làm gì? Muốn trọng thương để kéo dài thời gian của tôi sao?

Anh nghe cô nói, sa sầm mặt. Cái gì mà kéo dài thời gian chứ? Anh ra đây cũng chỉ vì lo lắng cho cô thôi.

Cố Vũ Mặc hắng giọng, khôi phục lại vẻ mặt của chính mình :

- Tôi muốn đi dạo vài vòng thôi.

Lâm Từ Hạ nhìn anh bằng vẻ mặt không thể tin tưởng:

- Thật không?

- Thật. _ anh gật đầu.

- Vậy đi thôi. _ cô nói, dứt điện thoại vào túi đi trước.

Cố Vũ Mặc nhìn theo cô, oang oang kêu lên:

- Này. Cô phải lấy xe lăng đây tôi chứ? Tôi đi không nổi.

Lâm Từ Hạ nghe câu nói của anh, mặt đầy hắc tuyến. Anh ta đúng là quá phiền phức.

Cô miễn cưỡng đi vào phòng lấy xe, đưa anh ta ngồi lên.

- Phải vậy chứ. Bạn gái của anh.

Cố Vũ Mặc thực hiện được ý muốn, cười nham nhở.

- Ai là bạn gái anh chứ? _ cô cau mày.

- Đương nhiên là em rồi. Lâm Từ Hạ.

- Ai cho phép anh gọi tôi là em?

- Anh thích. Từ bây giờ, Cố Vũ Mặc anh sẽ chính thức xưng anh gọi em với Lâm Từ Hạ em.

Cố Vũ Mặc lại hùng hồn tuyên bố, không để ý đến sắc mặt của ai kia.

Lâm Từ Hạ bực bội đập mạnh vào tay anh, không để ý chạm trúng vết thương đạn bắn.

- Đau đau. _ Cố Vũ Mặc nhăn mặt, ôm lấy tay mình.

Như thấy mình hơi quá đáng, Lâm Từ Hạ nhỏ giọng xin lỗi:

- Xin lỗi. Tôi không cố ý.

- Anh không sao đâu em yêu. Nhìn đây, vẫn khỏe mạnh.

Cố Vũ Mặc cố nén đau, cười hì hì nhìn cô. Anh còn giờ cơ bắp lên chứng minh.

Lâm Từ Hạ không nói gì, tay vẫn đẩy xe. Chỉ là... khóe miệng cô khẽ cong lên thành một nụ cười.

Trở lại Seoul..

Đồng Ngạc Ngạc vẫn còn rất ngại, gương mặt cô cứ nóng bừng lên. Sao mà giống con gái mới về nhà chồng vậy trời? Aissss... Cái tên atula đáng chết. Sao hửn có thể nói thẳng thừng ra như vậy chứ?

A... Xấu hổ chết cô.

Ngạc Lâm nhìn về mặt ngại ngùng của cô, đáy mắt tỏ ra khinh bỉ. Chị ta lại còn làm ra bộ dạng này để câu dẫn nam nhân sao? Nực cười thật.

- Chị Ngạc Ngạc, đồ ăn trưa của chị nè.

Ngạc Lâm đem tô cháo đến cho cô, bên cạnh còn có một ly nước cam.

Vừa lúc đó Lăng Từ Duệ cũng đi vào. Nhìn thấy hửn, Đồng Ngạc Ngạc xấu hổ cụp mắt xuống:

- À cảm ơn em. Chị ăn đây. _ Cô không dám ngược mặt lên nhìn, đưa thức ăn vào miệng liên tục.

Lăng Từ Duệ nhìn cô, không nói gì. Nữ nhân này, nhìn hửn đáng sợ lắm sao mà không dám nhìn. Thật là...

Hửn đi đến bàn làm việc, chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

Ngạc Lâm thấy hửn như vậy thì khẽ cất giọng:

- Anh không ăn gì sao? Để tôi đi mua cho anh.

Hửn không thèm nhìn cô ta, lạnh giọng:

- Đừng làm phiền trong lúc tôi đang làm việc.

- Ô... dạ.

Ngân Lâm đáp, gương mặt đã có chút khó coi.

Đồng Ngạc Ngạc đang ăn, đáp vội một câu:

- Hấn là vậy đấy. Em đừng để ý.

- Chị hiểu rõ anh ấy nhỉ? _ đôi mắt cô ta xoáy sâu vào mắt Ngạc Ngạc, mang theo tia căm ghét.

- À. Không phải vậy đâu. Hấn ta đáng ghét như vậy từ lâu rồi.

Đồng Ngạc Ngạc xua xua tay, cười giả lả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Tổng Nhất Hàn... ép buộc

- Cô đang nói xấu tôi sao?

Giọng nói uy lực đột nhiên vang lên khiến Đồng Ngạc Ngạc sắc cháo.

A..... Chết cô rồi. Thật muốn nghẹt thở mà chết. Cô ho sặc sụa, gương mặt đỏ bừng lên như người say rượu.

Ngân Lâm nhìn bộ dạng của cô, cười thâm trong lòng. Đáng đời chị ta.

Nhưng sự vui mừng của cô ta chưa đến được bao lâu thì Lăng Tư Duệ đã vội vàng đi đến.

Hấn đưa ly nước cam cho cô, gương mặt không biểu lộ sự lo lắng nhưng hành động đã thể hiện tất cả:

- Ngu ngốc. Nước đây.

Đồng Ngạc Ngạc nhận lấy ly nước từ tay hấn, tu ừng ực một hơi. Cô thở phì phò hô hấp không khí.

Ngân Lâm nhìn hành động ân cần của hấn đối với cô, trong lòng nổi lên một cơn sóng ghen tức.

Anh ta rõ ràng là bảo cô không được làm phiền. Vậy mà khi thấy chị ta bị sặc lại tức tốc chạy lại. Tại sao chứ? Tại sao người hấn quan tâm không phải là cô?

Nhưng mà.... sắp tới nữa cô cũng sẽ có thời gian bên cạnh hấn thôi. Cứ từ từ mà chờ đợi. Hahaha... nụ cười vang lên từ sâu trong lòng bị cô ta chôn dấu.

Nhìn ly nước cam trên tay hấn, gương mặt cô ta thâm độc đến đáng sợ.

Bắc Kinh - Trung Quốc

10 h...

Bệnh viện

Lâm Từ Hạ đưa Cố Vũ Mặc ra ngoài vườn hít thở không khí. Vì là mùa đông nên những cành cây chỉ tro trọi như những bộ xương khô. Đang chìm đắm trong không gian yên ắng thì anh cất giọng:

- Lúc này em gọi điện cho ai vậy?

Lâm Từ Hạ thật không quen với kiểu xưng hô này, cô khó chịu đáp:

- Bạn tôi.

- Bạn nào?

- Anh hỏi làm gì? Bạn tôi chứ có phải bạn anh đâu. _ cô nhún nhó.

- Vì chúng ta là người yêu. Nên bạn em cũng là bạn anh.

Cố Vũ Mặc không để ý đến sắc mặt cô, nhe răng cười.

Lâm Từ Hạ thật không chịu nổi anh, bực bội nói:

- Tôi đã nói tôi không phải bạn gái anh mà.

- Không phải với em nhưng phải với anh.

- Chết tiệt.

- Ha Ha Ha... _ anh đột nhiên bật cười làm cô nhún mày.

- Cười cái gì?

- Không có. Nói anh nghe đi, bạn em là ai?

- Ừm. Ngạc Ngạc.

Mặc dù cảm thấy anh rất phiền phức nhưng Lâm Từ Hạ cô không biết sao lại đáp trả. Không lẽ có một cái gì đó đang thay đổi trong cô sao?

Câu trả lời khiến Cố Vũ Mặc thoáng nét ngạc nhiên. Đúng thật là thú vị nha.

- Là Đồng Ngạc Ngạc đúng không?

- Anh biết bạn tôi sao?

- Vì bạn em bỏ ra nước ngoài cùng bạn anh mà. _ anh đáp, khóe miệng khẽ cong lên.

Lần này tới Lâm Từ Hạ đứng hình. Cái tên nhà giàu kia là bạn của Cố Vũ Mặc sao?

Mặt cô hầm hầm, thẳng giọng quát:

- Bảo bạn anh đưa bạn tôi về nước nhanh lên. Nếu không anh sẽ chết trong tay tôi đó.

- Từ Hạ, em nhấn tâm giết chết anh sao?

- Tôi nhấn tâm vậy đó. Dính vào mấy người nhà giàu quả đúng là phiền phức mà. Biết vậy ngay từ đầu nhìn thấy anh tôi phải tránh anh xa ra.

- Em còn nói như vậy nữa thì không có cơ hội liên lạc với cô ấy đâu. Lúc này chẳng phải em liên lạc cho cô ấy không được sao?

- Anh... _ cô bị anh chặng họng.

- Sao giờ ta? Anh cảm thấy buồn ngủ quá đi. Chúng ta vào trong thôi.

Cố Vũ Mặc được nước làm tỉnh, uy phong dắt mũi cô.

Nhưng mà... Lâm Từ Hạ cô đâu phải loại người dễ dắt mũi chứ.

Lâm Từ Hạ xắn tay áo, vẻ mặt như mafia thế kỉ. Cô giờ nắm tay lên hù dọa:

- Muốn sao hả? Chỉ tôi cách liên lạc hay là muốn ăn đấm

Cố Vũ Mặc lấy tay nắm chặt nắm đấm của cô, cười xoà:

- Được rồi. Được rồi. Anh chỉ mà.

Một thám tử có kinh nghiệm xương máu như anh mà lại bị một nắm đấm của cô đe dọa. Haizzzz...Cố Vũ Mặc anh đúng là thất thời rồi.

- Nhanh đi.

- Từ từ. Anh tìm điện thoại đã.

Cố Vũ Mặc lấy điện thoại gọi cho Lăng Tư Duệ. Để xem lần này hắn có bắt máy không. Nếu không bắt máy chắc hắn vẫn đang bận việc. Mà nếu bận việc thì... mạng sống của anh sẽ càng ngày càng nguy cấp.

Cố Vũ Mặc nghiêm túc chờ điện thoại, tiếng chuông đổ một hồi lâu mà không ai bắt máy.

Anh nhăn mặt nhìn Lâm Từ Hạ.

- Sao rồi? _ cô hỏi.

- Hình như hắn bận rồi. Không bắt máy.

- A...anh muốn chọc tôi tức sao?

- Không... không có.

- Cố Vũ Mặc, anh chết với tôi.

Anh vì câu nói uy hiếp của cô mà co chân chạy. Dù sao chân anh không bị thương nên vẫn có cơ hội tẩu thoát.

Một màn rượt đuổi giữa bệnh nhân và người thường bắt đầu. Tiếng la hét inh ỏi vang lên khắp bệnh viện.

Tổng Thụy

Văn phòng Tổng giám đốc...

- Giải thích đi.

Tổng Giai Ninh đập tập tài liệu lên bàn, tiếng động vang lên có chút khiến người khác giật mình.

Tổng Nhất Hàn ngồi đối diện ông ấy, cánh môi khẽ cong lên:

- Con sang đó có chút việc thôi.

- Chút việc? Con học đâu ra cái tính nói dối ba vậy? Nhất Hàn... con đừng tưởng ba không biết con sang đó làm gì?

Ông nhìn anh, đôi mắt già nua như xoáy sâu vào tâm can anh.

- Ba... con chỉ...

- Đây là lần cuối ba nói với con những lời này...con nghe cho rõ. Những thứ mà ba làm là vì muốn tốt cho con. Con là một Tổng giám đốc, là người thừa kế của Tổng gia. Con không thể giao du với loại phụ nữ tầm thường như vậy.

- Ba, cô ấy không có tầm thường. Ba làm sao có thể hiểu được chứ? _ Anh nổi giận nhìn ông ấy.

- Con... con...vì cô ta mà dám lớn tiếng với ba sao? Đúng là nghịch tử.

Tổng Giai Ninh đột ngột ôm tim, hô hấp trở nên khó khăn.

Tổng Nhất Hàn mặc dù rất giận, rất căm ghét sự độc đoán của ông ấy nhưng mà... ông ấy vẫn là ba anh.

Anh lo lắng đi đến lấy cho ông một tách trà nóng:

- Ba uống nước đi ba.

Anh nói, đáy mắt thấp phần lo lắng. Nhưng đáp lại sự lo lắng của anh, một tiếng "xoảng " vang lên trong bầu không gian tĩnh lặng.

Tổng Giai Ninh hất đổ chén trà, cố sức nói:

- Ba cảnh cáo.... con... nếu con... còn... giao du... với cô ta...thì đừng trách ba.

Ông ôm ngực, khó khăn đi ra ngoài.

Tổng Nhất Hàn định đỡ ông thì cánh tay của anh yên vị trên khoảng không vô định:

- Không cần. Con tự mà suy nghĩ đi.

Tổng Giai Ninh rời đi trong sự suy sụp của Tổng Nhất Hàn. Anh ngồi thụp xuống ghế, ôm đầu mệt mỏi. Ông ấy lại ép buộc anh nữa rồi. Anh thật sự không hiểu, rốt cuộc ông ấy có xem anh là con trai ruột hay không?

Ông ấy lúc nào cũng nói làm tất cả là vì tốt cho anh. Nhưng mà... tốt cái gì đây?

Sự độc đoán thật sự khiến ông ấy trở nên tàn nhẫn. Điều khiển anh bằng suy nghĩ của ông ấy, ép buộc anh bằng tham vọng của ông ấy.

Vậy...cuộc sống của anh là gì? Là của ông ấy hay là của anh?

Nụ cười quá nhĩ?

Nụ cười khổ trên gương mặt hoàn hảo càng khiến nó trở nên bi thương.

Sống một cuộc sống không phải là của mình thì có sống cũng vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tối nay...

Công ty Black Diamond

- Lão đại, tôi có tin cần thông báo.

Khương Viễn gấp gấp nói.

Mạc Hải Đường ngồi trên chiếc ghế mạ vàng, tay cầm một điều thuốc, gương mặt vẻ tận hưởng có chút biến đổi:

- Sao?

- Tôi đã tìm được khách sạn của La Chính Vũ ở Hàn Quốc. Theo như tình hình hiện tại thì người của Lăng Tư Duệ đang theo dõi ở đó.

- Ha Ha Ha, nó cũng có tố chất làm thám tử nhĩ?

- Nhưng tại sao hắn lại không làm gì mà cứ cho người theo dõi? Chẳng phải điều hắn muốn là tìm La Chính Vũ tính sổ hay sao?

Khương Viễn thắc mắc.

Mạc Hải Đường hừ nhẹ một cái, đôi mắt như móc câu đột nhiên tối sầm lại:

- Nó không đơn giản như mày nghĩ. Việc nó theo dõi La Chính Vũ mà không may động chính là nó không muốn bứt dây động rừng. Tao nói vậy, mày hiểu không?

Khương Viễn nhìn tròn mắt nham hiểm của ông, gương mặt được lúc co lại rồi giãn ra:

- Thì ra nó nghi ngờ đám người đi theo La Chính Vũ là người của chúng ta nên mới chờ thời cơ ra tay sao?

- Đúng. Mày thông minh ra rồi đó. Nhưng mà... nó không biết chúng ta đã đứng sau mọi chuyện. Hahaha...

Mạc Hải Đường đột nhiên cười lớn.

- Sớm muộn gì nó cũng chết. Biết hay không biết cũng vậy thôi.

- Lão đại, vậy kế hoạch của chúng ta khi nào tiến hành.

- Tối nay.

- Vâng tôi sẽ thu xếp. Nhưng còn một chuyện thưa lão đại.

- Chuyện gì?

- Về tên đã điều tra tôi, danh tính của hắn được bảo mật rất kĩ. Tôi không điều tra ra được hắn là ai? Chỉ biết hắn tên là Cố Vũ Mặc. Hiện tại hắn đang ở

bệnh viện của trung tâm thành phố.

- Tên đó... mày cứ sai người đến bệnh viện. Nhớ là đừng để người khác quá chú ý.

- Vâng. Tôi đã hiểu.

Seoul - Hàn Quốc...

Đồng Ngạc Ngạc sau khi bị sặc thì quay lại ăn ngon lành.

Lăng Tư Duệ cũng không nói gì nữa, hắn quay lại bàn làm việc. Nhìn thấy chiếc điện thoại phát sáng, hắn nhú mồm cầm lên.

Trong điện thoại có 3 cuộc gọi nhờ. Một cuộc của Trạch Kha và hai cuộc của Cố Vũ Mặc. Về Trạch Kha thì hắn biết nguyên nhân rồi, chắc hôm qua anh lo lắng cho hắn nên mới gọi. Còn Cố Vũ Mặc... hắn thật không nghĩ ra anh ta gọi hắn có chuyện gì?

Chuyện lần trước hắn cũng đã bỏ qua, không so đo với anh thêm nữa. Xét cho cùng thì anh cũng chỉ muốn giúp hắn. Cuộc điện thoại này... không lẽ... Cố Vũ Mặc gặp rắc rối.

Linh tính mạch bảo hắn gọi lại cho Cố Vũ Mặc. Hắn không nói gì, một mặt lạnh tanh bước ra khỏi phòng.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này cũng không để ý đến hắn, mắt cô mờ dần đi. Cảnh vật xung quanh trở nên mờ lung, không thể nhìn rõ. Một phút sau, cô ngất hẳn.

Ngân Lâm nhìn thấy hắn ra ngoài, chỉ mỉm cười thích thú. Thuận lợi. Đúng là thuận lợi. Hắn đi rồi, sẽ không ai thấy cảnh chị ta ngất đi. Hahaha...

Ngoài hành lang bệnh viện...

Lăng Tư Duệ rút tay vào túi quần, vẻ mặt nghiêm trọng gọi cho Cố Vũ Mặc.

Đầu dây bên kia, Cố Vũ Mặc đang chuẩn bị ăn trưa, nhìn thấy cuộc gọi của hắn thì mau chóng nhắc máy. Hiện tại Lâm Tử Hạ cũng không có bên cạnh, đây là cơ hội để anh nói chuyện với hắn.

- Lăng Tư Duệ, anh muốn tôi chết trước khi anh về nước hay sao mà không chịu bắt máy?

Tiếng hét của anh khiến hắn cau mày, mặt đanh lại:

- Xem ra anh vẫn bình thường nhỉ? Là tôi nghĩ nhiều rồi, cúp máy đây.

- Khoan đã. Tôi có chuyện muốn nói.

Cố Vũ Mặc chặn hắn lại, giọng nói đầy nghiêm túc.

- Nói đi.

- Lần trước tôi có theo dõi Khương Viễn, suýt nữa tôi đã bị ông ta bắt rồi. May mà tôi nhanh trí tẩu thoát thành công... Nhưng mà...

Lăng Tư Duệ ở bên dây mặt đã biến sắc. Hắn thẳng giọng quát:

- Cố Vũ Mặc. Tôi đã nói chuyện của tôi không liên quan đến anh, anh cần gì phí sức như vậy?

Lời nói của hắn khiến Cố Vũ Mặc đầy tổn thương, anh giả bộ khóc lóc:

- Lăng Tư Duệ, nếu không phải vì anh thì tôi đâu nhất thiết phải liều mạng. Anh không mang ơn thì thôi sao lại mắng tôi. Hức hức...

- Thôi giả khóc đi, nhức tai chết đi được. _ hắn khó chịu.

- Được rồi. Tôi không khóc nữa. Nhưng mà anh mau trở về giúp tôi đi. Khương Viễn nhìn thấy mặt tôi rồi, chắc chắn ông ta sẽ sớm cho người đến bắt tôi. Mà tôi thì đang trong giai đoạn trọng thương.

Lăng Tư Duệ tuy không quan tâm nhưng thật ra hắn cũng có chút lo lắng. Cố Vũ Mặc vì hắn mà liều mạng như vậy. Hắn thật sự đã xem anh ta là bạn từ lâu rồi. Chỉ là, bản tính cao ngạo vẫn không chịu thừa nhận.

- Anh cứ ở đó tỉnh dưỡng. Tôi sẽ cử người của Dương Ân sang bảo vệ anh.

- Woa.. Anh đúng là bản hữu tốt của tôi nha. À mà tôi đang ở phòng 702, bệnh viện Thiệu Quang, nằm ở trung tâm thành phố.

Cố Vũ Mặc vui vẻ nói, có Lăng Tư Duệ rồi, anh không cần phải sợ nữa.

- Được rồi. Tôi còn có việc, cúp máy đây.

Hắn chưa kịp cúp máy thì một tiếng la đã làm hắn điếc tai:

- Lăng Tư Duệ có đúng không? Cố Vũ Mặc, anh có phải là đang nói chuyện với hắn ta không? Kêu hắn mau đem Ngạc Ngạc của tôi trả lại đây.

Đầu dây bên kia, Lâm Từ Hạ nhảy lên giường giành điện thoại của Cố Vũ Mặc.

- Từ Hạ, đừng làm cản. Em như vậy anh sẽ tổn thương mất.

- Bà già nhà anh, mau đưa điện thoại cho tôi.

Lâm Từ Hạ thật sự nổi cơn thịnh nộ.

Lăng Tư Duệ ở bên đây giật giật khóe miệng, bản thân không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Lăng Tư Duệ, anh mau nói cho cô ấy biết Ngạc Ngạc thế nào rồi đi. Cô ấy là bạn của Ngạc Ngạc.

Nghe đến đây, Lăng Tư Duệ như hiểu ra. Thì ra đó là bạn của nữ nhân ngu ngốc kia. Nhưng mà... sao cô ta lại ở cùng Cố Vũ Mặc nhỉ?

Đợi một lúc lâu mà không thấy hắn trả lời, Cố Vũ Mặc điên tiết hét lên:

- Lăng Tư Duệ, anh muốn tôi chết phải không? Còn không mau trả lời... A... Từ Hạ, đau anh. Em đừng nhéo nữa.

- Đưa điện thoại cho tôi. Anh có nghe không hả?

Lăng Tư Duệ nhìn điện thoại, cười khề một cái. Xem ra Cố Vũ Mặc cũng thật cao tay.

- Ngạc Ngạc vẫn không sao? Cô ta vẫn tốt.

- Đó. Em nghe chưa, bạn em vẫn tốt, vẫn không sao.

- Tại hắn ta không chịu trả lời sớm, làm sao mà tôi biết được.

- Em... Từ Hạ, em chính là quá hung dữ.

- Anh nói ai chứ? Hừ...

Lăng Tư Duệ nghe hai người họ cãi nhau, đã sớm tắt máy. Hắn nhấn số gọi cho Dương Ân:

- Alo.

- Để Từ Tôn và Trạch Kha ở lại theo dõi. Cậu cứ người trở về Bắc Kinh, bảo vệ Cố Vũ Mặc. Địa chỉ tôi sẽ gửi qua máy cho cậu.

- Vâng. Tôi sẽ lập tức thực hiện.

Lăng Tư Duệ nhận được đáp án thì cúp máy. Hắn nhấn nút gửi tin nhắn. Sau đó tựa lưng vào thành lan can, gương mặt trở nên trầm tư. Hắn phải mau chóng điều tra ra mọi chuyện, không thể dây dưa lâu như vậy. Thời gian càng dài thì sẽ càng có nhiều người bị cuốn vào. Hắn thật sự không muốn ai gặp nguy hiểm.

Ở chỗ Cố Vũ Mặc...

Sau một màn cãi nhau chí chóe, anh áp tai vào điện thoại thì hay tin hắn đã cúp máy. Thật là một sự thật đau lòng.

Cố Vũ Mặc quay sang liếc nhìn Lâm Từ Hạ đang nhón nhơ ăn đùi gà.

Cô đang ăn, chạm phải ánh mắt của anh thì nhìn lên, lạnh nhạt nói:

- Ăn đi. Nhìn cái gì? Muốn giành ăn với tôi thì cứ nói.

- Hừ...

Anh bày ra bộ mặt giận dữ, cúi mặt xuống ăn thức ăn của mình không thèm nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Độc tố

Quay lại chỗ Đồng Ngạc Ngạc...

Sau khi cô ngắt đi thì Ngan Lâm chỉnh lại chỗ nằm và đắp chăn cho cô. Nhìn vào rất giống như đang ngủ.

Khi ấy, Lăng Tư Duệ cũng vừa bước vào. Nhìn thấy Đồng Ngạc Ngạc một thân ảnh nằm đó, hần không nói gì, quay lại bàn làm việc. Trong lòng cứ nghĩ là cô buồn ngủ.

Ngan Lâm thấy hần không quan tâm đến chị ta, gương mặt trở nên vui vẻ. Cô đi đến chỗ hần:

- Anh vẫn muốn làm việc sao?

Hần không thèm nhìn cô, bản thân cũng chẳng muốn đáp.

Nhìn thấy hần xem mình như không khí, Ngan Lâm hơi tức giận. Cô nắm chặt tay, đôi mắt sắc bén nheo lại. Tại sao lại như vậy? Cô đã tìm cách để có thể gần gũi hần... Tại sao hần lại không để ý đến cô chứ?

Ngan Lâm nén cục tức trong người, cô đi lấy cho hần ly nước. Sau đó giả vờ vấp té khiến cả cơ thể ngã nhào vào lòng hần. Ly nước đổ lênh láng dưới sàn nhà.

Lăng Tư Duệ mặt đã đầy hắc tuyến. Hần tức giận đẩy cô ra, cả người đứng phắt dậy. Khóe miệng nhếch lên băng lãnh:

- Cô muốn chết?

Ngan Lâm nhìn về mặt đầy hắc tuyến của hần, có chút kinh hãi. Cô ta giả vờ yếu đuối, khóc lóc như bị ai đánh:

- Tư Duệ, em không có ý ngã vào lòng anh. Thật sự không có ý.

Cách xưng hô của cô ta khiến hần khó chịu:

- Cô tốt nhất nên yên phận. Đừng tưởng những trò giả tạo đó có thể che mắt được tôi.

Ngan Lâm nghe hần nói, tròng mắt thoáng tia sững sờ. Hần nói như vậy là...

- Anh nói gì vậy, em không hiểu?

- Hơ... không hiểu hay là giả vờ không hiểu. Loại phụ nữ như cô tốt nhất nên tránh xa tôi càng xa càng tốt. Nếu không... tôi không biết chuyện gì xảy ra với cô đâu.

Lăng Tư Duệ cười khẩy, lạnh lùng bước ra ngoài. Trước khi ra khỏi phòng hần còn liếc mắt nhìn sang Đồng Ngạc Ngạc, gương mặt tái xanh đầy mồ hôi của cô khiến hần có chút hoảng hốt.

Nhấn nút thông báo gọi cho bác sĩ, hần lay lay gọi cô:

- Ngạc Ngạc, cô làm sao vậy? Ngạc Ngạc...

Đáp lại tiếng gọi của hần chỉ là sự im lặng bao trùm lấy không gian ngột ngạt.

Ngan Lâm nhìn hành động của hần, khóe miệng cũng khẽ cong lên. Không cứu nổi chị ta đâu... Hahaha....

Sau 5 phút, bác sĩ lập tức đi vào, về mặt ai nấy đều khăn trương đưa. Bác sĩ Song dùng đèn chiếu vào mắt cô, ông quan sát biểu hiện của cô một lúc rồi nhíu chặt mày:

- "Cô ấy bị dẫn đồng tử, môi khô, tim đập nhanh... đây là biểu hiện ngộ độc mạn đà la".

- "Sao? "

Lăng Tư Duệ như không tin vào tai mình.

- "Đưa cô ấy vào phòng phẫu thuật. Nhanh lên. Nếu không sẽ không giữ được mạng".

Các bác sĩ khẩn trương đưa cô vào phòng phẫu thuật.

Lăng Tư Duệ không đi theo, hần đứng đó, xung quanh không ngừng toát ra khí lạnh. Không lý nào lại vậy. Chắc chắn là có người muốn hãm hại cô ta.

Một tia sáng lóe trên mắt hần, Lăng Tư Duệ bước đến chỗ Ngạn Lâm, lạnh giọng:

- Là cô bỏ thứ đó vào nước cam đúng không?

- Không có. Anh nói gì vậy Lăng Tư Duệ. Em đâu có làm gì chị Ngạc Ngạc.

Ngạn Lâm về tội nghiệp nhìn hần.

- Đừng dùng vẻ mặt giả tạo đó nói chuyện với tôi. Muốn tìm ra bằng chứng buộc tội cô không khó đối với tôi đâu.

Hần mặt lạnh nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên khinh bỉ.

- Anh... _ Ngạn Lâm cứng họng. Lấy lại bình tĩnh, cô ta nói tiếp:

- Đúng là em làm đó. Em làm vì em yêu anh. Em không thích anh cứ ở cạnh chị ta.

Lăng Tư Duệ nghe cô ta nói, đôi mắt báo săn như phát tia lửa. Nụ cười. Cô ta đang nói cái gì vậy? Sủa cho ai nghe đây.

- Ngạn Lâm... Cô nghe cho rõ đây. Tôi không thích cô. Tốt nhất cô nên tránh xa Ngạc Ngạc ra.

Ngạn Lâm trước câu nói của hần thì cười như không cười:

- Anh thích chị ta đến vậy sao? Nhưng mà... xin lỗi nha. Em sẽ khiến chị ta chết không có chỗ chôn. Ahaha...

Lăng Tư Duệ đã thật sự nổi giận, bàn tay hần không chút nhân từ bóp lấy cổ cô ta:

- Ngạn Lâm...tôi đã cảnh cáo cô.

Hần nói, gần từ chữ như muốn bóp nát xương cổ cô.

Ngạn Lâm bị hần bóp cổ, cả người không chút sức lực vùng vằng. Là chị ta... là chị ta không biết điều. Cô làm vậy thì có gì sai? Hần sao lại đối xử với cô như vậy?

- Tư Duệ, buông em ra...

- Hừ...

Hần thả cô từ trên xuống. Cánh môi phun ra thứ âm thanh lạnh thấu xương:

- Ngạn Lâm...tôi sẽ bắt cô trả giá.

Lăng Tư Duệ không thèm quan tâm đến cô ta, bước nhanh ra ngoài. Lòng ngực lại có cảm giác bị đè nặng. Hần không biết cảm giác của hần đối với Ngạc Ngạc là như thế nào? Nhưng mà... hần thật sự rất khó chịu khi người khác đụng đến cô.

Ngạn Lâm nằm dưới đất ôm ngực, gương mặt ánh lên tia ngoan độc.

"Lăng Tư Duệ, anh cũng sẽ phải trả giá khi đối xử với tôi như vậy. Cả hai người, đều phải trả giá. Hừ".

Ngạn Lâm cố đứng lên, bước ra ngoài. Cô ta cũng mau chóng rời khỏi nơi đó. Chỉ cần cô không bị cảnh sát bắt, cơ hội khiến hần trở thành người của cô sẽ càng ngày càng gần. Hahaha....

Bắc Kinh - Trung Quốc

Công ty Tổng Thụy...

Tổng Nhất Hàn ngồi trên bàn làm việc, mơ hồ nhớ đến Đồng Ngạc Ngạc. Không biết hiện tại cô ấy như thế nào? Sao lòng ngực anh lại nhói lên nhỉ? Ashhhh...

Đang miên man suy nghĩ thì tiếng gõ cửa vang lên:

- Vào đi. _ anh cất giọng nói.

Từ ngoài cửa, Tổng Giai Ninh một thân ảnh bước vào. Ông ngồi xuống ghế, chân bắt chéo đầy uy nghiêm.

Tổng Nhất Hàn nhìn thấy ông, vội vàng đi đến cúi đầu:

- Ba...

- Ừm. Ba có chuyện muốn nói với con.

Câu nói của ông khiến Tổng Nhất Hàn dâng lên một cỗ thắc mắc.

- Chuyện gì ạ?

- Triệu Ngôn Hy sẽ về nước sớm hơn dự định. Vì vậy, 8h sáng ngày mai, con ra sân bay đón con bé.

Tin tức ấy như sét đánh ngang tai Tổng Nhất Hàn. Anh không nghĩ cô ta sẽ về nước sớm như vậy. Anh còn rất nhiều chuyện phải làm. Nếu cô ta trở về nước bây giờ, chẳng phải mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối sao?

- Ba... chuyện này...

- Con không cần phải nói gì hết. Đó là vị hôn thê của con, lo mà chăm sóc tốt cho con bé. Xảy ra chuyện gì, ba không tha cho con đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Mạn đà la - Hoa cà độc dược

Nhưng con...

- Con lo liệu mọi chuyện đi. Ba còn có việc.

Tổng Giai Ninh không quan tâm đến anh, nói xong thì bỏ đi.

Tổng Nhất Hàn đau đầu nhăn nhó. Ba anh... Ông ấy còn xem trọng người ngoài hơn cả anh. Anh rốt cuộc không biết... anh là con ruột hay con ghẻ của ông ấy...

Bệnh viện Thiệu Quang

Cố Vũ Mặc sau khi ăn trưa xong thì thong thả ngồi ăn trái cây. Cái miệng hoạt động liên tục, không ngừng phát ra hai tiếng ngồm ngoàm.

Lâm Từ Hạ nhìn anh, bực bội hét lên:

- CỐ VŨ MẶC.... Anh có biết tôi gọt trái cây cực khổ lắm không hả?

Thì ra chị Hạ của chúng ta đang gọt trái cây. Nhưng mà... người nào đó đã ăn hết sạch khiến chị Hạ bùng nổ.

Người ta nói tức nước thì vỡ bờ. Cố Vũ Mặc anh chính là tự mình làm Lâm Từ Hạ nổi giận.

- Hơ hơ hơ, anh xin lỗi. Anh cứ tưởng là em gọt trái cây cho anh ăn.

Cố Vũ Mặc cười cho qua chuyện, tay mò mẫn vào chiếc đĩa còn sót lại một miếng táo cuối cùng thì bị bàn tay của ai kia đánh một cái.

Ủy khuất lùi tay lại, anh nhăn nhó nhìn cô:

- Từ Hạ, em sao lại quá đáng với anh như vậy. Anh thật sự rất muốn ăn táo.

Lâm Từ Hạ cô nhìn anh bằng ánh mắt la sát. Bàn tay cầm con dao bóng loáng chĩa thẳng về phía anh.

- Còn muốn ăn.

- À... không không..

Cố Vũ Mặc chưa kịp nói xong thì hàng người mặc áo đen từ đâu ập tới:

- Có người mưu hại Cố thiếu gia, mau bắt cô ta lại.

Cố Vũ Mặc còn chưa hiểu chuyện gì thì bọn chúng đã bắt lấy Lâm Từ Hạ, không cho cô có cơ hội trốn thoát.

Lúc này, anh mới nhớ ra. Lăng Tư Duệ có nói sẽ cho người đến bảo vệ anh. Có lẽ là đám người này rồi.

Cố Vũ Mặc hắng giọng, giả vờ ra oai với cô:

- Các người thật to gan, đến người của tôi mà cũng dám động vào. Không xem bốn thiếu gia này ra gì sao?

- Cố thiếu gia, chúng tôi xin lỗi. Chúng tôi cứ tưởng cô ta là người xấu.

Dương Ân cúi đầu xin lỗi. Thật là sơ suất, cũng tại về mặt ác ma cùng hành động cầm con dao của Từ Hạ khiến anh hiểu lầm. Dù sao anh cũng không muốn làm mất lòng Cố Vũ Mặc. Người thiếu gia nhờ bảo vệ chắc chắn thiếu gia rất xem trọng. Nếu làm trái ý Cố Vũ Mặc thì thiếu gia sẽ nổi giận. Tốt nhất anh nên làm đúng trách nhiệm của mình, không thể để phạm sai lầm.

- Còn không mau thả cô ấy ra.

Cố Vũ Mặc lạnh giọng. Anh đang muốn tạo ra bộ dạng ông chủ trước mặt Lâm Từ Hạ đây mà.

Dương Ân đá mắt với hai người kia, bọn họ nhanh chóng thả cô ra.

Lâm Từ Hạ cau mày xoa xoa tay, liếc nhìn đám người áo đen rồi lại nhìn sang Cố Vũ Mặc. Cô khó chịu nói:

- Đây là ai?

Cố Vũ Mặc nghe xong thì khẽ cười, anh hùng hồn tuyên bố:

- Đây đương nhiên là người của anh rồi. Nào, mau gọi tôi một tiếng ông chủ đi.

Lâm Từ Hạ nghe anh nói vậy, gương mặt tỏ vẻ không tin. Tên này mà cũng là ông chủ sao? Nhìn khí chất của đám người này chắc chắn không phải một tay anh ta đào tạo.

Cô đang miên man suy đoán thì một giọng nói cất lên:

- Thật xin lỗi Cố thiếu gia, chắc anh có nhầm lẫn gì rồi. Chúng tôi là người Lăng Tổng phái đến để bảo vệ anh.

Dương Ân không hiểu chuyện nói thẳng sự thật.

Cố Vũ Mặc lúc này mặt đã đen đi vài phần. Hồng rồi. Hồng rồi. Người của Lăng Tư Duệ đúng là giống hán, quả thật không đơn giản. Hại anh không còn mặt mũi nào đối diện với Từ Hạ rồi.

Lâm Từ Hạ nghe xong, cười ngoác cả miệng. Thấy chưa, cô đoán đúng mà. Khí chất như vậy vốn dĩ không phải người của anh ta.

- Ha Ha Ha...

Tiếng cười của cô khiến anh bức bối, khẽ liếc mắt nhìn kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện, anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Dương Ân chạm phải ánh mắt của anh, mồ hôi như âm thầm chảy. Ai da~ Dương Ân anh đã làm gì đắc tội với Cố thiếu gia nữa sao?

Seoul - Hàn Quốc

Bệnh viện...

Lăng Tư Duệ ngồi ngoài hàng ghế chờ, hai tay đan vào nhau lo lắng. Lòng hấn lại bồn chồn như lúc cô gặp nguy hiểm.

Sau 3 tiếng đồng hồ dài đằng đẵng, ánh đèn từ phòng phẫu thuật sáng lên. Lăng Tư Duệ vội vàng đi đến:

- " Cô ta sao rồi? ".

Giọng nói hần cất lên không chút cảm xúc khiến người khác không đoán được hần đang lo lắng.

Vị bác sĩ nhìn hần, khẽ cất giọng:

- "Rất may là phát hiện kịp thời nên không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng tôi không biết tại sao cô ấy lại bị ngộ độc. Có phải anh đã dùng thứ đó để chữa bệnh cho cô ấy phải không?"

- "Tôi không cho cô ta uống bất cứ thứ gì khác ngoài thuốc của bệnh viện".

Hần nói, mặt đã lạnh đi.

- "Này anh. Có thể anh không biết. Mạn đà la có độc tính cao nên chỉ được sử dụng theo sử chỉ định của bác sĩ. Nếu dùng quá liều, chất độc sẽ tác động vào hệ thần kinh trung ương, có thể gây tử vong do hôn mê".

- "Tôi biết".

Hần lạnh nhạt đáp. Ngạn Lâm... Cô ta đúng thật là quá thâm độc.

- "Tuy nó là thuốc nhưng nó cũng là độc. Anh nên cẩn trọng hơn trong việc sử dụng. Từ giờ cô ấy chỉ được sử dụng thuốc của bệnh viện, anh không được cho cô ấy uống những loại thuốc không có trong toa thuốc".

Vị bác sĩ nói xong thì lắc đầu bỏ đi. Ông không biết người đàn ông này nghĩ cái gì, rõ ràng bạn gái anh ta nguy kịch như vậy mà anh đã vẫn trung ra bộ mặt lạnh nhạt đó là ý gì.

Sau khi ông ta bỏ đi, Lăng Tư Duệ nắm chặt tay. Gương mặt hần như trở nên khác thường, vẻ mặt như quỷ hiện lên từ địa ngục.

"Ngạn Lâm, tôi sẽ bắt cô phải trả giá vì những gì đã gây ra".

Hần bước nhanh vào phòng hồi sức nhìn cô, gương mặt xinh đẹp tái nhợt khiến tim hần bỗng dưng quặn thắt.

Đây... Đây... là loại cảm giác gì chứ? Tại sao... Tại sao....hần lại cảm thấy bản thân hần trở nên khác lạ?

Bắc Kinh - Trung Quốc

Căn biệt thự nằm trong rừng sâu...

Căn phòng nằm cách biệt với thế giới bên ngoài, mang theo bầu không khí âm trầm, ngọt ngào.

Mã Gia Lệ ngồi co ro trên giường, gương mặt mang theo vài tia bi thương.

"Cốc Cốc"

Từ ngoài cửa có tiếng vọng vào, bước theo đó là ba người hầu, tay họ bê theo nhiều thức ăn:

- Phu nhân, người ăn chút gì đi. Buổi trưa hôm nay người đã không ăn gì rồi.

- Ta không đói.

Mã Gia Lệ nói, đẩy mắt nhìn vào một khoảng xa xăm. Từ ngày ông ta nói sẽ giết chết con trai bà, bà ngày nào cũng mơ thấy ác mộng. Một giấc mơ kinh khủng khi thấy người Lăng Tư Duệ đầy máu, khóe môi còn lấp ló gọi bà là mẹ.

- Sao không đói?

Giọng nói lạnh lùng cất lên khiến người khác dễ dàng đoán ra là ai.

Mạc Hải Đường bước vào, gương mặt cáo già mang theo sự tức giận.

- Lui ra.

Ông quát đám người hầu khiến họ không rét mà run. Họ vội vàng đặt khay cơm xuống rồi đi nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Kế hoạch

Căn phòng giờ chỉ còn lại hai người. Mã Gia Lệ không thèm quan tâm đến sự tồn tại của ông, một mặt vô cảm nhìn nơi khác.

Sự kiên nhẫn của Mạc Hải Đường có giới hạn. Ông ta đi đến bóp lấy cằm bà, lạnh giọng:

- Đừng tưởng tôi không biết bà đang nghĩ cái gì? Muốn trốn khỏi đây... bà phải bước qua xác của tôi.

Mã Gia Lệ bị ông ta làm đau chỉ biết cắn răng chịu đựng. Sự hành hạ này bà chịu đến quen rồi. Đau đớn, uất ức thì cũng không ai hiểu được.

- Sao? Sao không nói gì đi? Tôi nói trúng tim đen bà rồi sao? Mã Gia Lệ...

Mạc Hải Đường buông tay khỏi cằm bà, bàn tay thô ráp lại không ngừng vuốt ve gương mặt bà. Tuy đã lớn tuổi nhưng đường nét trên mặt bà lại rất sắc sảo, chỉ có vài nếp nhăn mang dấu ấn của thời gian.

Mã Gia Lệ kinh tởm cái chạm tay của ông ta. Cả gương mặt cố ý tránh né. Bà không nói, nhưng hành động đã chứng minh được sự cự tuyệt của bà.

- Gia Lệ...bà dám cự tuyệt tôi?

Mạc Hải Đường tức giận gầm lên. Đôi mắt tràn ngập lửa giận.

Mã Gia Lệ trước sự nổi giận của ông ta cũng không thèm đáp, bà như ngậm gươm cờ khiêu chiến.

- Bà... "CHÁT".

Tiếng çat vang lên trong bầu không gian im lặng ngủ xé nát tâm can.

Mạc Hải Đường không chịu được bộ mặt đó của bà. Tại sao bà ấy lại đối xử với ông như vậy? Tình cảm ông dành cho bà ấy không đủ để bà ấy nhận ra ông yêu bà ấy đến nhường nào ư?

Mã Gia Lệ sau cái tát như trời giáng thì ôm má, giọt nước long lanh vô thức rơi trên khóe mắt của bà. Bà ngược mặt lên nhìn ông, đôi mắt ngấn nước đầy tia căm ghét.

Mạc Hải Đường nhìn vào trông mắt của bà, tim đau thắt lại.

Mười năm qua, ông đã tìm đủ mọi cách để khiến bà yêu ông. Ông dùng lời ngon tiếng ngọt, dùng hành động ân cần để chăm sóc bà. Thế nhưng đổi lại chỉ là sự vô cảm, lạnh lùng của bà.

Sự kiên trì của ông đến một lúc nào đó cũng vơi dần. Ông đã không thể khống chế chính mình mà đánh đập bà, hành hạ bà, dùng bà để thỏa mãn. Ông biết điều đó là sai, như ông không thể kiểm soát được chính ông.

Bởi vì... Mạc Hải Đường ông giờ đây là một con thú, một con thú không có tình người. Ông cho rằng những gì ông làm là đúng. Sẽ có một ngày, vật cản trở duy nhất trong cuộc tình này sẽ bị xóa sạch. Đến lúc đó, Mã Gia Lệ sẽ chỉ có mình ông là người thân. Hahaha.... Ngày đó sắp đến rồi.

Lăng Tư Duệ... Ngày tàn của mày... sắp đến rồi...

Seoul - Hàn Quốc

17h

Trời đã bắt đầu tối, những tia sáng le lói dần tắt hẳn.

Lăng Tư Duệ đang ngồi trên ghế, gương mặt góc cạnh không biểu lộ cảm xúc.

Hắn đã đoán trước Ngân Lâm sẽ bỏ trốn nên đã báo cảnh sát. Đưa cả đoạn camera trong bệnh viện để làm bằng chứng kết tội cô ta.

Thế giới này tuy lớn mà nhỏ, muốn trốn khỏi vòng vây của pháp luật là chuyện không hề dễ.

Lăng Tư Duệ khẽ liếc nhìn sang Đồng Ngạc Ngạc. Nữ nhân này đúng thật là quá ngốc. Cuộc sống này chẳng dễ dàng để tin tưởng một ai.

Lấy tay vén những lọn tóc lòa xòa trên gương mặt tái nhợt của cô, lòng hắn dâng lên một cỗ xót xa. Nếu ngay từ đầu hắn không để cô một mình thì đã không xảy ra chuyện này.

Ánh mắt Lăng Tư Duệ nhìn cô thoáng tia ôn nhu. Bàn tay nhẹ chạm vào mặt cô. Thử hỏi....Một nam nhân lạnh lùng như hắn sao lại có lúc dịu dàng như vậy? Hắn chưa từng quan tâm đến người con gái nào khác, chưa từng vì sự an nguy của người nào khác mà lo lắng tới vậy. Bản thân hắn rốt cuộc không hiểu vì sao lại đối xử đặc biệt với cô.

Nói hắn kì lạ thì chắc chắn hắn sẽ phủ nhận. Một con người tài giỏi như hắn mà lại đi thích một đứa con gái ngu ngốc sao? Chuyện này là không thể nào.

Màn đêm đã dần dần buông xuống. Kế hoạch được sắp đặt sẵn đã bắt đầu tiến hành.

Không gian âm u của đêm tối càng khiến người ta cảm giác lạnh lẽo.

Bắc Kinh - 20h tối

Khurong Viễn lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

- Làm nhanh rút nhanh. Tránh ở lại đó quá lâu.

Không biết người bên kia nói thì mà về mặt của Khurong Viễn trở nên nguy hiểm.

"La Chính Vũ, là tại ông kém may mắn. Xét cho cùng, lỗi không phải tại tôi".

Cúp máy điện thoại, tiếng bước chân thoăn thoắt biến mất trong đêm tối tĩnh mịch.

Tối nay, hai kế hoạch cần phải hoàn thành. Một là, giết chết La Chính Vũ. Hai là, bắt sống Cố Vũ Mặc.

Khurong Viễn ông nhất định sẽ không để lão đại thất vọng. Hahaha.....

Quay trở lại Hàn Quốc...

Ở một khách sạn sa hoa, lộng lẫy đầy hoa mỹ. Người của Lăng Tư Duệ vẫn ngày đêm ở lại đó, mắt không ngừng quan sát cánh cửa phòng số 328.

- Trạch Kha, đến bao giờ chúng ta mới có cơ hội tiếp cận lão già ấy đây?

Từ Tôn chán nản lên tiếng. Vừa đáp xuống sân bay thì anh đã đi theo ông ta đến đây rồi, còn không có thời gian nghỉ ngơi.

Trạch Kha ngồi trên ghế, hai tay khoanh lại, bộ dạng trong rất chuyên nghiệp.

- Tôi cũng không biết. Chúng ta thuê phòng đối diện ông ta mấy ngày rồi, chẳng lẽ ông ta lại muốn sống trong thế giới với bốn bức tường mà không ra ngoài hay sao?

- Trạch Kha à, anh không quan sát thấy đám người áo đen đi theo ông ta vẫn một mực ở ngoài cửa canh gác sao? Nhìn là biết ông ta đang bị ép ở trong đó.

Từ Tôn thuận miệng nói ra. Không để ý câu nói của anh khiến Trạch Kha nhú mày.

- Tiểu Tôn, cậu thấy ông ta đang bị ép ở trong đó sao?

- Tiểu Tôn gì chứ, đã bảo anh đừng gọi tôi bằng cái tên đó mà.

Từ Tôn cau mày bực bội. Anh họ Từ tên Tôn mà. Từ Tiểu đó thật làm mất mặt nhuê khí.

- Được rồi. Từ Tôn.

Trạch Kha miễn cưỡng gọi.

- Ừm...Trạch Kha, anh mới quan sát ông ta một ngày nên không biết. Chúng tôi đã quan sát mấy ngày liền rồi, ông ta tuyệt đối không ra khỏi phòng nửa bước. Còn có, khi ông ta bước ra ngoài liền bị tên áo đen kia đưa vào bên trong. Bọn họ tuy mang danh là người bảo vệ ông ta nhưng chẳng nghe lệnh của ông ta. Tôi thấy chỗ này chính là có vấn đề.

Trạch Kha sau câu nói của Từ Tôn thì miễn man suy nghĩ. Ép buộc ông ta ở trong đó có ý gì? Chẳng lẽ... đám người này không phải là người của ông ta. Một câu hỏi khiến anh không ngừng thắc mắc.

Trong lúc anh đang suy nghĩ thì ngoài cửa có tiếng vọng vào:

- Trạch Kha, Từ Tôn... Hai người ra đây xem. Một tên trong đám người áo đen đã đi vào phòng ông ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Đại chiến ở bệnh viện

Trạch Kha và Từ Tôn nghe vậy, vội vàng chạy ra khỏi phòng. Nhìn thấy đám người áo đen rời đi, bọn họ ngây ngốc không hiểu chuyện gì.

- Trạch Kha, đám người ấy bỏ đi rồi. Đây là cơ hội để chúng ta tiếp cận ông ấy. Mau vào thôi.

Từ Tôn vui vẻ nói. Âm thầm quan sát mấy ngày liền khiến anh mệt mỏi lắm rồi. Đây là cơ hội tốt để hoàn thành nhiệm vụ của thiếu gia.

- Không đúng. Chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Trạch Kha đang có những suy nghĩ rất hỗn loạn. Chuyện này có gì đó không ổn.

Từ Tôn không nghe lời anh, một thân phi thẳng vào cánh cửa đôi điện. Cảnh tượng kia... không khỏi khiến ai nấy bàng hoàng.

Trạch Kha nghe "rầm" một tiếng, giật mình ngược mặt lên.

Một màu đỏ loang lổ trên ga giường khiến anh chói mắt.

Anh nhắm mắt xoay mặt đi, lấy điện thoại khẩn trương gọi cho Lăng Tư Duệ:

- Thiếu gia, La Chính Vũ xảy ra chuyện rồi.

Đầu dây bên kia, Lăng Tư Duệ tức giận cúp máy. Hắn nhờ hai y tá đến chăm sóc cô rồi mau chóng rời khỏi bệnh viện.

La Chính Vũ... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bắc Kinh - Trung Quốc...

Bệnh viện Thiệu Quang...

Cố Vũ Mặc ngồi ngắm nhìn Lâm Tử Hạ, bản thân ngây ngốc nở nụ cười.

Lâm Tử Hạ đang bấm điện thoại, nhìn thấy nụ cười nham nhở của anh thì mất hứng. Cô tắt điện thoại, hừ nhẹ nhìn ai kia:

- Cố Vũ Mặc, anh không nhìn tôi thì không sống nổi hay sao?

- Đúng vậy. Nếu không nhìn thấy em thì anh sẽ đau lòng lắm.

Cố Vũ Mặc nhẹ nhàng nói. Đối với anh, Từ Hạ bây giờ chính là có 1-0-2, chính là duy nhất.

- Anh...

Lâm Tử Hạ cứng họng. Không biết kiếp trước cô gây ra họa gì mà kiếp này dính phải tên này. Đúng thật là quá đen đủi.

Dương Ân ở bên cạnh nghe hai người họ cãi nhau, không khỏi lắc đầu.

Không gian náo loạn của hai người họ được thay bằng tiếng gõ cửa.

Thanh âm vang lên khiến mọi người trong căn phòng trở mắt nhìn nhau:

- Ai vậy?

Cố Vũ Mặc cau mày hỏi.

- Không biết. Người thân đến thăm anh sao?

Từ Hạ đáp lại câu hỏi, gương mặt cũng nhăn lại phức tạp.

Người thân của anh? Không lý nào lại vậy, chuyện bị thương này anh tuyệt nhiên không nói cho ai biết. Nếu có nói thì chỉ nói một mình Lăng Tư Duệ. Nhưng công việc của hắn vẫn còn đang dở. Người gõ cửa kia chắc chắn không phải hắn.

Trong khi Cố Vũ Mặc đang cố nghĩ là ai thì âm thanh lại một lần vang vọng.

- Để tôi đi mở cửa. _ Lâm Từ Hạ nói, nhấc chân định bước đi thì bị Dương Ân ngăn lại.

- Để tôi.

Dương Ân bước chậm rãi về phía cửa, tay vừa vặn nắm chốt thì Cố Vũ Mặc giật mình đứng dậy:

- Dương Ân, đừng mở cửa.

Nếu anh đoán không lầm thì đám người ngoài cửa là người của Khương Viễn. Nhưng mà... anh đã chậm một bước.

Dương Ân đã mở cửa trước khi câu nói của anh cất lên. Đáng chết, đáng ra anh phải nghĩ ra sớm hơn chứ.

Sau tiếng "cạch", đám người áo đen từ ngoài cửa xông vào bên trong. Lúc này, Dương Ân mới nhận ra được nguy hiểm, anh lạnh giọng:

- Bảo vệ Cố thiếu gia.

Vừa dứt lời thì đám người áo đen kia đã ra tay. Dù là bệnh viện nhưng bọn họ cũng không ngại đánh nhau.

Lâm Từ Hạ nhìn một màn trước mặt, há hốc mồm kinh hãi. Chuyện... Chuyện.... gì đang xảy ra ở đây chứ?

Đám người kia... rốt cuộc là ai?

Cố Vũ Mặc nắm lấy tay Từ Hạ kéo đi.

- Mau đi thôi.

Lúc này, Từ Hạ cũng mau chóng đi theo anh. Cô không muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra, bảo toàn tính mạng trước mới quan trọng.

Năm người đi theo bảo vệ cho Cố Vũ Mặc, vì cửa phòng đã bị đám người áo đen chặn lại nên họ buộc vào thoát ra bằng cửa sổ. Rất may phòng của Cố Vũ Mặc nằm ở dưới đất nên việc nhảy ra cửa sổ cũng khá dễ dàng.

- Đưa tay cho anh.

Cố Vũ Mặc đỡ Lâm Từ Hạ qua cửa sổ, chưa kịp thở phào thì lại bị một đám người phục kích.

Chết tiệt. Lão già Khương Viễn này không ngờ lại muốn diệt tận đường trốn của anh.

Hiện tại người của anh chỉ còn lại năm người, tay trái đang bị thương nên anh không thể đánh nhau với bọn chúng. Cộng thêm Từ Hạ đang ở đây, anh sợ cô ấy sẽ xảy ra chuyện.

- Giao người ra đây bọn tao sẽ đi ngay lập tức.

Một tên áo đen đầu vàng nói to, tay hắn đang cầm một con dao sắc nhọn.

- Muốn bắt người thì bọn bây phải bước qua xác của tao.

Phương Khánh nói. Cậu đi theo Lăng Tư Duệ đã lâu, mệnh lệnh của hắn cậu đều hoàn thành tốt. Dĩ nhiên lần này cũng như vậy, dù có chết cậu cũng nhất quyết bảo vệ Cố Vũ Mặc.

Lâm Từ Hạ nhìn cuộc hỗn chiến sắp bắt đầu, cô trấn an chính mình.

Bàn tay Cố Vũ Mặc nắm chặt tay cô, anh thật sự rất lo lắng. Anh không muốn ai phải bỏ mạng, nhưng mà.... bản thân lại không biết làm thế nào.

- Hahaha....được thôi. Nếu muốn chết, tao sẽ đích thân tiễn tụi bây xuống mồ.

Tên đó dứt lời thì lao vào đám người Phương Lâm. Hai bên lại một lần nữa đánh nhau.

Trong lúc đó, một tên đi đến chỗ Cố Vũ Mặc. Bàn tay hắn đang cầm một khẩu súng. Đương nhiên đây chỉ là đe dọa, mục đích chính là bắt sống anh giao cho ông chủ.

Cố Vũ Mặc buông tay Lâm Từ Hạ ra, vừa quan sát tên đó vừa nói với cô:

- Từ Hạ, em mau trốn đi đi.

Lâm Từ Hạ nhìn anh, gương mặt nhỏ nhắn có chút tức giận. Tuy là cô không muốn vướng phải rắc rối. Nhưng trong giây phút này, cô thật sự không hiểu bản thân mình nghĩ cái gì. Chỉ là cô muốn ở bên cạnh anh.

- Không đi.

Cô nói, giọng nói mang theo sự nghiêm túc.

Cố Vũ Mặc thật sự bị cô làm cho tức chết. Anh là đang lo sợ cô bị thương nên mới kêu cô trốn đi. Dù sao người bọn họ cần bắt là anh, không phải cô. Cô trốn đi thì bọn chúng cũng sẽ không để ý. Nhưng tại sao cô lại cứng đầu như vậy?

- Từ Hạ, còn không mau đi. Em đừng cãi bướng nữa.

- Tôi đã nói là không đi. Anh lắm chuyện như vậy làm gì?

Tên áo đen nhìn hai người đối đáp qua lại, tức giận quát to:

- Bọn bây xem tao là không khí sao? Khôn hồn thì mau đầu hàng rồi đi theo tao, tao sẽ không làm hại ai cả.

Cố Vũ Mặc nắm chặt tay, càng không biết phải làm thế nào. Mặc kệ vậy, cho dù hôm nay có chết thì anh cũng phải bảo vệ cô ấy.

- Tao không đi theo tụi bây thì sao? Có giỏi thì đến đây giết tao đi.

- Mày... đừng thách thức sự chịu đựng của tao.

Tên đó phi thẳng đến, bàn tay gơ nắm đấm trước mặt anh.

Cố Vũ Mặc nhanh người né sang một bên, lạnh giọng:

- Từ Hạ, em mau tránh ra.

Lâm Từ Hạ nhìn hai người họ, bản thân tự nhủ phải bình tĩnh. Từ nhỏ cô đã được học qua chút võ, nhưng tình huống hiện tại khiến tay chân cô không ngừng run rẩy.

Không được. Nếu cô cứ như vậy thì Cố Vũ Mặc sẽ gặp chuyện.

Tự nhủ chính mình phải dũng cảm, Lâm Từ Hạ từ phía sau phóng lên đập mạnh vào người tên đó, khẩu súng trên tay hất bay ra xa, cả thân người ngã rạp xuống đất.

Sau cú đá ngoạn mục của cô, Cố Vũ Mặc có chút rạng rỡ:

- Từ Hạ, không ngờ em lại biết võ nha.

- Chuyện nhỏ mà. Tôi đâu có yếu đuối như vậy.

Lâm Từ Hạ đang tự khen mình, không quan tâm đến tên kia đã lồm cồm bò dậy.

Bị một đứa con gái đánh bại thật khiến tên kia có chút không cam tâm. Hấn tức giận nắm lấy thanh gươm dưới đất, cả người đâm sầm về phía cô.

- CẦN THẬN.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Hãy xem... La Chính Vũ đã chết

Cố Vũ Mặc hét lớn, nhanh chân chạy đến ôm lấy cô.

Khúc gươm từ tay tên đó đập mạnh vào đầu anh khiến anh choáng váng. Cú đập mạnh khiến đầu anh bị chảy máu.

Lâm Từ Hạ nhìn thấy dòng máu đỏ tươi trên trán Cố Vũ Mặc, cả người hoảng hốt:

- Này, Cố Vũ Mặc. Anh không sao chứ? Này...

Toàn thân vô lực ngã xuống, tay phải anh vẫn ôm chặt cô, khoe miệng còn nở một nụ cười nhẹ:

- Anh không sao?

Sau câu nói, Cố Vũ Mặc cảm thấy bản thân không thể ngồi dậy, anh từ từ ngất đi.

- Này, anh mau tỉnh lại. Mau tỉnh lại cho tôi.

Lâm Từ Hạ dường như rất lo lắng. Cô cứ ngồi vậy mà lay tay anh.

Lúc này người của Dương Ân cũng vừa kịp đến. Đám người áo đen nhanh chóng bị đánh gục.

Dương Ân nhìn bọn chúng, lạnh giọng:

- Đem bọn chúng giao cho cảnh sát.

Sau cuộc hỗn chiến, Cố Vũ Mặc được đưa vào phòng cấp cứu. Lâm Từ Hạ cũng lo lắng chạy theo.

Người của Dương Ân vẫn bảo toàn được tính mạng, chỉ có vài người là bị thương xay xát. Còn đám người áo đen kia đã bị đưa đến cục cảnh sát điều tra.

Quay trở lại Seoul...

Lăng Tư Duệ phóng xe đến khách sạn, khẩn trương đi vào:

- Trạch Kha, xảy ra chuyện gì?

- Thiếu gia, anh nhìn đi.

Trạch Kha nói, hướng mắt đến cửa phòng của La Chính Vũ.

Lăng Tư Duệ nhìn theo anh, gương mặt anh tuấn có chút biến sắc.

La Chính Vũ bị rạch một đường ở cổ, máu tươi của ông ta bắn tung tóe trên ga giường tạo nên một khung cảnh vô cùng kinh dị.

Lăng Tư Duệ đi vào phòng, quan sát tìm kiếm hung khí nhưng không phát hiện ra bất cứ thứ gì?

Hắn lạnh giọng:

- Tại sao lại để xảy ra chuyện này?

Trạch Kha và Từ Tôn đứng chôn chân tại chỗ, không dám đối diện với hắn.

- Trạch Kha?

Hắn liếc nhìn Trạch Kha khiến anh không rét mà run.

- Thiếu gia, chúng tôi không nghe bất cứ âm thanh gì cả. Chỉ biết là một tên áo đen đi vào phòng ông ta. Lúc chúng tôi ra khỏi phòng để quan sát thì bọn họ đã rời đi.

Trạch Kha khó khăn nói.

Lăng Tư Duệ nắm chặt tay lại, chỉ thề một tiếng:

- Chết tiệt. Chắc chắn có kẻ đứng sau ông ta muốn bịt đầu mối.

- Thiếu gia, ngài nói vậy là ý gì?

Trạch Kha và Từ Tôn không khỏi thắc mắc.

- Chuyện CK không khai ra La Chính Vũ là có nguyên nhân. Tất cả bọn họ đều trốn dưới trướng của ai đó. Mục đích chuyến đi Hàn Quốc lần này, tôi muốn tìm ra người đứng sau mọi chuyện.

Lăng Tư Duệ nói, đáy mắt hắn trở nên lạnh lẽo. Tiếc thay, hắn đã chậm một bước rồi. Rốt cuộc người đứng sau tất cả mọi chuyện là ai?

- Thiếu gia, nếu như vậy thì kẻ đứng sau mọi chuyện đang muốn nhắm vào ngài. Không được, tôi không thể để ngài gặp nguy hiểm.

Trạch Kha lo lắng nói. Đúng vậy, kẻ này là đang muốn nhắm vào hấn. Từ chuyện hợp tác với La Chính Vũ cho đến khi bị CK mưu hại danh tiếng, mục đích là nhắm vào thiếu gia của anh.

- Trạch Kha, báo cảnh sát đi.

Hấn nói lạnh lùng bước đi.

- Cứu tôi ~

Giọng nói the thé khiến mọi người trong phòng đều chú ý.

Bệnh viện Hàn Quốc

Đồng Ngạc Ngạc hiện tại vẫn đang hôn mê. Bên cạnh cô là hai cô y tá, đó là người Lãng Tư Duệ nhờ đến để chăm sóc cho cô.

- "Này, tôi đói quá. Chúng ta đi ăn không? "

Một cô y tá nói. Cô ấy là Lee Hana.

- " Nhưng bệnh nhân thì sao? Cô ấy vẫn chưa tỉnh lại ".

Park Tae Eun lo lắng nói.

- " Không sao đâu. Chắc còn lâu cô ấy mới tỉnh. Chúng ta đi ăn một lúc rồi quay lại cũng được mà. Cô yên tâm đi".

- "Vây cũng được ".

Tuy có chút lo lắng nhưng Park Tae Eun vẫn đồng ý với Lee Hana.

Hai người họ rời khỏi phòng bệnh của cô rồi tiến đến nhà ăn.

Đồng Ngạc Ngạc vẫn nằm trên giường, gương mặt có chút tái nhợt.

Cục cảnh sát

- " Theo lời kể của anh thì nạn nhân đã bị sát hại trước khi anh bước vào phòng sao? "

- " Đúng vậy. Chuyện ông ta bị giết không liên quan đến tôi. Nếu không tin, ngài có thể xem lại camera quan sát ngoài hành lang khách sạn ".

Lãng Tư Duệ ngồi trên ghế thản nhiên nói. Đôi mắt báo săn sắc bén quan sát cái bóng đen đang khuất khỏi dãy hành lang.

Sau khi cái bóng đen rời đi, Lãng Tư Duệ nói gì đó với vị cảnh sát. Một cuộc đối thoại diễn ra trong không gian yên ắng chỉ có hai người.

Sau khi nói chuyện cùng vị cảnh sát thì hấn cũng rời đi. Khóe miệng còn khẽ cong lên nguy hiểm. Nếu người đó đã muốn như vậy, bản thân hấn cũng không ngại thuận theo những gì mà người đó sắp đặt.

- Thiếu gia, ngài nói chuyện xong rồi sao?

Trạch Kha đứng ngoài xe chờ hấn. Nhìn thấy hấn bước ra thì khẩn trương hỏi.

- Ừm. Lúc nãy...anh có để ý thấy một người mặc đồ đen đi ngang qua không?

Lãng Tư Duệ nhìn anh với vẻ dò xét.

- Không. Tôi không thấy. Có chuyện gì sao?

Trạch Kha vì câu hỏi có chút ẩn ý của hấn mà bối rối. Anh đứng đây từ nãy giờ, chẳng thấy người nào mặc đồ đen đi qua đây cả.

- Ừm. Chuyện này... hãy xem như La Chính Vũ đã chết rồi. Tuyệt đối đừng để lộ thông tin gì.

Nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của hấn, Trạch Kha cúi đầu tuân lệnh:

- Vâng. Tôi hiểu rồi thưa ngài.

- Đi thôi.

Lăng Tư Duệ vừa dứt lời thì tiếng điện thoại vang lên.

Hắn lấy điện thoại trong túi áo ra nhấc máy:

- Chuyện gì?

- Thiếu gia, ở đây chúng tôi vừa trải qua một cuộc hỗn chiến.

Giọng Dương Ân có chút gấp gáp.

- Cậu nói rõ hơn đi, xảy ra chuyện gì?

Lăng Tư Duệ nhíu mày hỏi lại.

- Hôm nay có một đám người áo đen đến gây sự, vì bảo vệ an toàn cho Cố thiếu gia nên chúng tôi đã đánh nhau với bọn chúng. Hiện tại người của chúng ta chỉ bị thương nhẹ. Cố thiếu gia thì bị một tên đập gây vào đầu, vẫn đang được bác sĩ cấp cứu.

- Thiếu gia, tôi xin lỗi vì không bảo vệ được ngài ấy.

Giọng Dương Ân hơi trùng xuống.

- Chết tiệt. Lão già Khương Viễn đó không ngờ lại ra tay nhanh như vậy.

Lăng Tư Duệ tức giận nắm chặt tay. Nếu như không phải Cố Vũ Mặc gọi điện cho hắn sớm, chắc chắn đã không còn mạng để gặp hắn nữa. Đều là lỗi của hắn, sớm biết chuyện này nguy hiểm như vậy hắn đã không để Cố Vũ Mặc nhúng tay vào.

- Thiếu gia, ngài đừng lo lắng. Bọn chúng đã bị cảnh sát bắt cả rồi. Nhưng mà...tất cả bọn chúng đều không chịu khai ra kẻ chủ mưu.

- Ừm. Trước hết cậu cứ bảo vệ Cố Vũ Mặc cho tốt. Tôi sẽ mau chóng về nước.

- Vâng.

Nhận được câu đáp của Dương Ân, Lăng Tư Duệ cúp máy. Về mặt hắn trở nên trầm tư.

Trạch Kha ở bên cạnh nghe cuộc trò chuyện của hắn, anh lo lắng hỏi:

- Thiếu gia, ngài sao lại dính dáng tới Khương Viễn? Có phải ngài lại muốn điều tra đến vụ án năm đó?

Thật sự chuyện ba mẹ hắn bị tai nạn mất, Trạch Kha anh cũng được nghe đến. Anh cũng biết Khương Viễn là người làm cho nhà thiếu gia anh mười năm trước, có lẽ vì vậy mà thiếu gia mới điều tra về ông ấy. Nhưng mà... anh nghĩ đi nghĩ lại thì cũng không thấy ông ta có liên quan gì.

Và lại Trịnh Quang luôn nói chuyện năm đó là một tai nạn. Nó cũng đã qua lâu rồi, Trạch Kha anh thật sự không hiểu thiếu gia đang muốn điều tra cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ngạn Lâm

Trạch Kha... Chuyện này tôi không muốn ai liên can đến. Nhưng tay vào chỉ gây thêm rắc rối cho mọi người thôi.

Lăng Tư Duệ nói, ánh mắt lơ đãng nhìn xa xăm.

- Nhưng... tôi không muốn ngài gặp nguy hiểm. Khương Viễn là một con cáo già, ngài không nên vì chút chuyện quá khứ mà làm tổn hại bản thân mình.

Trạch Kha nhìn hắn, ánh mắt như van xin. Anh thật sự không muốn hắn chịu thêm tổn thương nào nữa.

- Trạch Kha, anh hiểu tôi không?

Ánh mắt băng lãnh của hắn chiếu thẳng vào mắt anh. Hai người họ nhìn nhau một lúc, ngẫm nhận định suy nghĩ của đối phương.

- Thiếu gia, tôi hiểu rồi. Tôi biết ngài không phải kiểu người hành động không suy nghĩ. Chắc hẳn ngài đã phát hiện ra thứ gì đó nên mới điều tra chuyện này.

Trạch Kha nhìn hắn nói. Sống cùng hắn lâu như vậy, con người hắn anh cũng hiểu rất rõ. Thiếu gia anh chính là người mà anh tôn sùng nhất. Vì vậy, dù ngài ấy có quyết định như thế nào, anh đều sẽ tôn trọng. Chỉ là.... anh vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho ngài ấy.

- Ừ.

Hắn gật đầu. Dù có thế nào, hắn cũng phải điều tra chuyện này đến cùng, không thể để ba mẹ hắn chết oan uổng như vậy.

- Thiếu gia, tôi sẽ giúp ngài điều tra chuyện này.

- Không được.

Lăng Tư Duệ nghiêm nghị nói. Chuyện này một mình Cố Vũ Mặc liên can là đủ rồi. Hắn không muốn bất cứ ai phải nhúng tay vào. Nguy hiểm, một mình hắn sẽ chịu. Hắn thà là lấy tính mạng mình ra đánh cược chứ không thể để người khác vì hắn mà liên lụy.

- Ngài không tin tưởng tôi sao?

Đáy mắt Trạch Kha nhìn hắn có chút đỏ. Quả thật, Trạch Kha anh từ lâu đã xem hắn là người thân duy nhất. Mạng sống này của anh có được là nhờ hắn ban cho. Vì vậy....cả đời này, Trạch Kha anh chỉ trung thành với một mình hắn. Dù có phải cùng hắn trải qua nguy nan, hiểm trở như thế nào... anh cũng quyết tâm không nản lòng.

- Nếu không tin tưởng anh thì tôi đã không tin nhiệm anh như vậy. Chuyện này đến đây thôi. Mau đưa tôi về bệnh viện.

Lăng Tư Duệ nói, lạnh lùng bước vào xe. Nhưng... chân hắn đột ngột bị chặn lại.

Trạch Kha khụy chân xuống, đối diện nhìn hắn. Gương mặt anh vài phần nghiêm túc:

- Thiếu gia, mạng sống này của tôi là ngài ban cho. Tôi sống...là vì ngài. Tôi có chết... cũng sẽ chết vì ngài. Sống là người của ngài. Chết cũng là người của ngài. Trạch Kha tôi nguyện vì ngài mà không tiếc mạng sống của mình. Xin ngài... hãy để tôi giúp.

- Anh mau đứng lên đi. Tôi không muốn nhắc lại lời nói của mình lần thứ hai.

Lăng Tư Duệ lạnh lùng nói. Cho dù Trạch Kha có nói như thế nào thì hắn cũng sẽ không đồng ý. Chuyện này nguy hiểm đến tính mạng con người, không phải là loại chuyện đem ra đùa giỡn. Hắn biết ý tốt của anh. Nhưng mà... người thân của hắn chỉ còn lại anh và Trịnh Quang. Hắn thật sự không muốn mất đi người thân một lần nữa. Cảm giác đó thật sự rất đau đớn. Đau đến mức nước mắt cũng không chảy xuống được.

- Nếu ngài không đồng ý tôi sẽ không đứng lên.

Trạch Kha nhìn hắn đầy kiên quyết. Tại sao thiếu gia lại không chấp nhận anh. Chẳng lẽ anh không đáng tin hay sao?

- Trạch Kha. Nếu anh muốn giúp tôi, thì đừng nói với Trịnh Quang chuyện này. Đi thôi.

Hắn lướt qua Trạch Kha đi vào xe, gương mặt không biểu lộ cảm xúc. Có thể về mặt cùng hành động của hắn khiến nhiều người tức giận, trách móc hắn vô tâm. Nhưng trong lòng hắn nghĩ cái gì, những người đó tuyệt nhiên không biết được. Đừng vội vàng phán xét con người ta theo khía cạnh mình nhìn thấy, vì đó chưa hẳn là con người thật của họ.

Trạch Kha nhìn hắn lướt qua, có chút thất vọng về chính mình. Có lẽ... anh vẫn chưa thật sự được thiếu gia tin tưởng.

Trong khi Lăng Tư Duệ trên đường về bệnh viện thì ở nơi đó, xuất hiện một cô gái.

Ngân Lâm vì bỏ quên giấy tờ tùy thân ở chỗ Ngạc Ngạc nên phải quay lại lấy. Chuyện này là ngoài ý muốn, cô không biết rằng trong lúc đi vệ sinh thì cô đã đặt nó lên bồn rửa tay. Aiss.... Đúng là xui xẻo.

Cảnh sát lại đang truy bắt cô. Lăng Tư Duệ này đúng thật là quá tàn nhẫn. Cô yêu hắn như vậy, vì hắn mới hạ thù với chị ta, không ngờ hắn lại vì chị ta mà muốn diệt đường sống của cô. Nhưng mà... chắc giờ này hắn cũng đưa chị ta về nhà làm đám tang rồi. Hoa cả độc được của cô vốn dĩ rất hiệu quả mà. Hahaha...

Trong đêm tối, cái bóng đen lấp la lấp lá trước cửa bệnh viện, dần dần tiến sâu vào bên trong.

Khi đứng trước cửa phòng bệnh của Ngạc Ngạc, Ngân Lâm hơi giật mình khi thấy cô. Không... không lý nào lại vậy. Đáng lẽ với liều lượng thuốc đó thì chị ta đã chết rồi chứ. Sao lại có thể như vậy được.

Cô ta nắm chặt tay đầy tức giận. Hừ... Xem như số chị ta phước lớn mạng lớn. Nhưng mà lần này... chị ta không thoát khỏi thần chết được đâu.

Ngân Lâm cười khế, cô quan sát xung quanh xem có ai không. May quá, không nhìn thấy Lăng Tư Duệ. Chắc hẳn đi đâu rồi. Đây là cơ hội để Ngân Lâm cô hành động.

Cô ta nhón chân bước vào, đi đến trước mặt Đồng Ngạc Ngạc.

Lúc này, Đồng Ngạc Ngạc có dấu hiệu tỉnh lại. Mi mắt cô nặng trĩu không mở nổi. Cánh môi khô khốc kêu khe khe:

- Nước.... Nước....

Ngân Lâm nghe giọng nói không nên lời của cô, cười khinh bỉ. Chị ta đang nói chuyện với cô sao? Haha còn kêu cô lấy nước cho chị ta. Có điên cô cũng không làm như vậy...

- Nước... Cho... tôi...

Ngân Lâm cười khinh bỉ, lấy trong túi xách ra một con dao rọc giấy. Cô ta cầm con dao đưa lên cạnh mặt cô, cười điên dại:

- Ngạc Ngạc, cảm ơn lòng tốt của chị đối với tôi trong mấy ngày qua. Nhưng mà thật sự xin lỗi. Tôi buộc phải ra tay với chị. Bởi vì... nếu không có chị, anh ta chắc chắn sẽ yêu tôi. Nếu không có chị, tôi đã trở thành nữ nhân của anh ta rồi. Nhưng mà... Nhưng mà... vì chị, vì chị mà anh ta ghét tôi. Vì chị mà anh ta muốn bắt tôi vào tù. Tất cả đều là lỗi của chị. Hôm nay, tôi sẽ tiễn chị xuống gặp diêm vương. Tôi sẽ khiến cho anh ta hối hận khi không chấp nhận tôi.

Ngân Lâm nhìn về phía ngực trái Ngạc Ngạc, cô ta cười ha hả đâm thẳng con dao xuống. Nhưng một tiếng nói vang lên đã làm cô ta giật mình.

- Dừng lại.

Lăng Tư Duệ từ ngoài cửa đi vào, gương mặt đã lạnh như băng.

Nhìn thấy hắn, Ngân Lâm bật cười.

- Đến đúng lúc lắm. Tôi cũng đang muốn cho anh tận mắt chứng kiến cảnh chị ta chết. Hahaha...

- Cô điên đủ rồi đó. Đừng trách tôi không nương tay với cô.

Giọng nói lạnh nhạt của hắn không chỉ không khiến Ngân Lâm run sợ mà ngược lại còn khiến cô ta đe dọa hắn.

- Lăng Tư Duệ, anh nhìn tay tôi đi. Thấy gì không... Chỉ cần một giây thôi... nó sẽ ghim chặt vào tim chị ta. Hahaha...

- Cô...

- Sao? Anh đau lòng hả? Có phải anh yêu chị ta lắm không?

Ngân Lâm nhìn hắn đầy ẩn ý. Nếu hắn đã yêu chị ta như vậy thì cô sẽ khiến hắn phải trả giá đắt vì không yêu cô.

- Nước... tôi khát....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Các người sẽ phải trả giá

Chị ta khát nước kia. Anh nghe không?

Ngân Lâm vẫn cầm con dao hươ hươ trước mặt.

Chết tiệt. Lăng Tư Duệ thật sự bức tức. Hắn không thể để cô ta ở cạnh Ngạc Ngạc thêm một giây phút nào nữa.

Nghĩ là làm, Lăng Tư Duệ phóng đến chỗ cô ta với vận tốc xé gió. Thoáng chốc đã đứng đằng sau lưng cô. Không kịp để cô phản kháng thì con dao đã nằm yên vị trên tay hắn.

Sau khi cướp được con dao, hắn cười nửa miệng:

- Loại người như cô mà cũng muốn đấu với tôi. Nực cười nhỉ?

- Anh... Anh...

Lúc này cảnh sát cũng vừa kịp đến. Ngạn Lâm bị khống chế nên vùng vằng la hét.

Thật ra khi nhìn thấy Ngạn Lâm ở trong phòng thì Lăng Tư Duệ đã mau chóng bảo Trạch Kha đi gọi cảnh sát. Trạch Kha tuy không hiểu mọi chuyện nhưng vì mệnh lệnh của hắn, anh liền lập tức thực hiện.

Mục đích của Lăng Tư Duệ cũng chỉ muốn bắt cô ta phải trả giá vì những gì cô ta đã làm. Ở đời, gieo nhân nào thì sẽ gặp quả đó. Chuyện này là do cô ta tự làm tự chịu, chẳng ai có thể cứu nổi cô ta.

- Buông ra. Các người buông tôi ra.

- "Chúng tôi sẽ giao cô ta cho cảnh sát Trung Quốc. Từ giờ anh hãy cứ yên tâm".

Một cảnh sát nói.

- "Cảm ơn ngài đã giúp".

Lăng Tư Duệ đáp.

- "Nếu không còn gì nữa gì chúng tôi đi trước. Tạm biệt anh".

- "Đi thôi. Mau đem cô ta đi".

Người cảnh sát kéo Ngạn Lâm đi. Trước khi lướt qua Lăng Tư Duệ, cô ta nhìn hắn bằng ánh mắt căm thù. Các người... Các người cứ đợi đi. Rồi sẽ có một ngày... tôi bắt các người phải trả giá.

Khi đó hai cô y tá cũng vừa kịp vào. Nhìn thấy cảnh sát rời đi, hai cô ấy nãy cúi mặt xuống đất:

- "Thật sự xin lỗi. Là chúng tôi quá sơ suất".

Lăng Tư Duệ nhìn hai người họ, chỉ lạnh lùng nói:

- "May mà cô ấy không sao. Nếu không, hai cô đừng tưởng mình gánh nổi trách nhiệm".

- "Chúng tôi xin lỗi. Xin lỗi. Mong ngài tha lỗi, đừng nói với cấp trên của chúng tôi".

Hai cô y tá run sợ, nhìn hắn năn nỉ.

- "Đi đi trước khi tôi đổi ý".

- "Vâng. Chúng tôi cảm ơn ngài. Cảm ơn ngài".

Được sự chấp thuận của hắn, hai cô y tá mau chóng rời đi. Đối mặt với hắn thật sự quá đáng sợ.

Trạch Kha này giờ mới lên tiếng:

- Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao Ngạn Lâm kia lại bị bắt?

- Cô ta hạ độc Đồng Ngạc Ngạc. Lúc này, là đang muốn giết chết cô ấy.

Hắn nói, không thèm nhìn anh. Vội vàng đi đến rót cho Ngạc Ngạc một ly nước.

- Sao lại có chuyện nghiêm trọng như vậy chứ? Cô Đồng hiện tại như thế nào rồi thiếu gia?

Trạch Kha lo lắng hỏi.

- Bây giờ thì không sao rồi.

Lăng Tư Duệ nâng đầu cô lên, để nó nằm trên tay trái, tay phải đưa nước đến miệng cho cô uống.

Nhìn hành động của Lăng Tư Duệ, Trạch Kha nhận ra được một sự khác lạ của hắn. Cô gái này thật sự khiến hắn rung động rồi. Đây đúng thật là chuyện tốt. Bao nhiêu năm nhìn thiếu gia cô đơn lẻ bóng, anh cũng rất mong muốn sẽ có một người phụ nữ đến bên cạnh mang niềm vui cho hắn. Không ngờ chuyện này lại đến sớm như vậy, đây đúng thật là phúc lợi nhà.

Không nhin nổi tò mò, Trạch Kha mở miệng hỏi:

- Thiếu gia, có phải ngài thích Đồng tiểu thư không?

Câu hỏi của anh khiến hành động của hắn khựng lại. Lăng Tư Duệ nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống, sau đó liếc mắt sang nhìn anh:

- Trạch Kha. Anh nhiều chuyện quá rồi đó.

- Thiếu gia, hành động của ngài rõ ràng như vậy sao còn không chịu thừa nhận chứ? Bao nhiêu năm nhìn ngài đơn độc đến tôi cũng từng tự hỏi ngài có phải giới tính thứ ba không?

Trạch Kha hôm nay lớn gan trêu đùa Lăng Tư Duệ.

Hắn nhú mày, khẽ hừ lạnh:

- Giới tính thứ ba? Chuyện này...tôi thấy nó phù hợp với anh hơn.

Trạch Kha không ngờ thiếu gia lạnh lùng của anh lại biết trêu chọc người khác nha. Xem ra cái cô ngốc kia thật sự làm ngài ấy thay đổi rồi.

- Tôi... vẫn bình thường mà thiếu gia.

- Được rồi. Anh bảo đám người Từ Tôn về nước trước đi. Ngày mai chúng ta sẽ về nước.

- Vâng thưa ngài.

Trở lại Bắc Kinh

Cố Vũ Mặc được đưa vào phòng cấp cứu. Ở bên ngoài, ai nấy đều lo lắng.

Lâm Từ Hạ đứng ngồi không yên, trong trái tim cô len lỏi một nỗi sợ hãi nào đó.

Sau 1 tiếng cấp cứu, cửa phòng bật mở. Vị bác sĩ đi ra.

Thấy ông, cô lo lắng chạy lại:

- Bác sĩ, anh ấy sao rồi?

Vị bác sĩ nhìn cô, khẽ đáp:

- Bạn trai cô không sao rồi. Phần đầu chỉ va đập nhẹ nên không tổn thương đến não. Vết thương ở tay trái cũng không bị ảnh hưởng. Để anh ấy nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại.

- Vâng cảm ơn ngài.

Để vị bác sĩ rời đi, Lâm Từ Hạ mới ngó người. Lúc này... ông ấy nói... bạn trai...

Không phải chứ. Tên đó là bạn trai của cô khi nào.

Dương Ân và đám người kia nhìn hành động của cô, không khỏi bật cười. Rõ ràng là quan tâm nhau như vậy mà vẫn không chịu thừa nhận là thích nhau.

Căn phòng tối ở Bắc Kinh bao phủ một bầu không khí chết chóc.

- Lão đại, ông chủ, tôi xin lỗi vì không hoàn thành nhiệm vụ.

Tên áo đen may mắn trốn thoát được quỳ trên nền đất, gương mặt không khỏi run sợ.

Mạc Hải Đường tức giận rút trong người một cây súng, khóa miệng nhếch lên nguy hiểm:

- Nếu đã không làm được thì mày chết đi cho xong.

- Lão đại...

Tên đó chưa kịp van xin thì một tiếng "Đoàng" vang lên trong đêm tối tĩnh mịch.

Hình ảnh người đàn ông nằm gục trên nền đất, máu ở đầu bắn ra tung tóe, nhuộm đỏ cả một mảng khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

- Lão đại, chuyện này là lỗi của tôi. Tôi không nên sơ suất như vậy.

Khương Viễn nén đi sợ hãi, cúi đầu đối diện ông.

Mạc Hải Đường đập mạnh tay xuống bàn, tiếng động vang lên khiến Khương Viễn giật mình:

- Đồ ngu. Thăng ranh đó không ngờ lại nhanh chân như vậy. Đáng tiếc không bắt được người của hắn.

- Lão đại, tuy không bắt được người của hắn nhưng lần này chúng tôi đã giết chết được La Chính Vũ.

Khương Viễn thâm độc nói.

- Mà có chắc chắn là ông ta chết?

- Tôi đã cho người quan sát Lăng Tư Duệ. Hắn đã đến cục cảnh sát của Hàn Quốc để khai thông tin. Người của chúng ta nghe được chính miệng hắn nói ông ta đã chết.

- Được rồi. Xem như lần này kế hoạch cũng thành công một phần. Chuyện còn lại mày tự lo liệu đi.

- Vâng. Chào ngài.

Khương Viễn lui ra ngoài, gương mặt còn ánh lên tia nguy hiểm. Lăng Tư Duệ này thật sự là không dễ đối phó. Để hắn chết đi cũng thật phí một nhân tài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngục Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Hạ - Mặc. Cặp đôi ngọt ngào

Buổi sáng ở Hàn Quốc...

Đồng Ngạc Ngạc bị ánh sáng làm cho neho mắt, cô lờ mờ tỉnh dậy, những ngón tay cũng dần động dậy.

Bàn tay cô chạm vào một thứ gì đó khiến cô giật mình nhìn xuống.

Gì đây? Lăng Tư Duệ sao lại nằm ở đây nhỉ?

Cái chạm nhẹ của cô khiến hắn nhú dậy, cả người cũng bừng tỉnh. Hắn ngồi thẳng dậy, nhìn cô, giọng nói lạnh nhạt cất lên:

- Sao rồi?

- Tôi cảm thấy cả người như mất hết sức lực vậy. Xảy ra chuyện gì hay sao?

Đồng Ngạc Ngạc nói, gương mặt có chút thiếu sức sống.

- Hôm qua cô bị hạ độc, suýt nữa đã bị người ta hại chết rồi.

Lăng Tư Duệ nói, vẻ mặt có chút khó coi.

Đồng Ngạc Ngạc nghe xong, cô không khỏi bàng hoàng. Xảy ra chuyện như vậy sao cô lại không biết nhỉ? Nhưng mà ai lại muốn hại cô chứ?

Đúng rồi. Sao ở đây không thấy Ngạc Lâm nhỉ? Em ấy đi đâu rồi?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn xung quanh, nhỏ giọng hỏi Lăng Tư Duệ:

- Ngạc Lâm đâu rồi?

Nghe đến tên cô ta, hắn khẽ hừ lạnh. Gương mặt trở nên lạnh lẽo:

- Cô ta là người hại cô ra nông nổi như vậy, còn nhắc đến làm gì?

Đồng Ngạc Ngạc lúc này瑟瑟. Chuyện này... sao lại có thể như vậy? Ngạc Lâm... Không thể nào. Cô không làm gì em ấy sao em ấy lại muốn hãm

hại cô.

- Đừng suy nghĩ nữa. Lúc đầu tôi đã nhìn ra con người giả tạo của cô ta rồi. Chỉ có nữ nhân ngu ngốc như cô mới không nhìn ra được thôi.

Lăng Tư Duệ đột ngột lên tiếng.

- Nhưng em ấy có lí do gì để hại tôi?

Cô thắc mắc.

- Cái đó là do thứ tình yêu mù quáng của cô ta thôi. Chẳng liên quan gì đến cô.

- Tình yêu mù quáng? Không lẽ... em ấy thích anh sao?

- Ừm.

Hắn lười biếng đáp.

- Ai da~ thì ra là lỗi của anh nên tôi mới suýt bị hại chết. Sao anh lại mang đến cho tôi nhiều xui xẻo vậy chứ?

Cô nhìn hắn cau mày.

- Này. Cô đang ăn cháo đá bát hả? Tôi cứu cô những ba lần, nói trắng ra mạng sống của cô có được cũng nhờ tôi. Còn ở đó mà mạnh miệng.

Hắn bực bội nói.

- Lăng Tư Duệ, có thể anh không nhớ. Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, là tôi cứu anh. Vậy mà, anh không những không trả ơn tôi. Còn để một cô gái như tôi ở nơi vắng vẻ đó. Thử hỏi... là ai ăn cháo đá bát?

Đúng vậy nha. Chuyện tổn thương đó làm sao mà cô không nhớ được. Nghĩ đến thôi đã muốn bóp chết hắn ngay lập tức. Loại nam nhân keo kiệt, đáng ghét.

Lăng Tư Duệ nghe cô nhắc đến chuyện đó, gương mặt có chút thay đổi. Lần đó... đâu phải tại hắn nhẫn tâm bỏ cô ở lại đó. Chỉ là lúc đó hắn thật sự rất tức giận:

- Đồng Ngạc Ngạc, chuyện đó không phải là tại cô gây ra hay sao? Nếu như ngay từ đầu cô tránh đường thì tôi đã chạy thoát khỏi đám người đó. Cũng tại cô ngu ngốc, hại tôi phải dùng đến tay chân. Còn phải vì cô mà trốn trong đám cỏ cây dơ bẩn đó.

- Anh... Rõ ràng là lỗi của anh. Tại sao lại không chịu thừa nhận?

- Là lỗi của cô. Nên nhớ cô mới là người mang đến xui xẻo cho tôi.

- Anh... anh...

Đồng Ngạc Ngạc cứng họng.

Trạch Kha lúc này đang đứng ngoài cửa, anh chứng kiến một màn trước mặt không khỏi giật mình. Thiếu gia của anh... có phải bị bệnh không?

Từ lúc ở cạnh ngài ấy, anh chưa từng thấy ngài ấy nói nhiều đến vậy nha. Kiểu người không thích dài dòng như ngài ấy mà cũng có lúc phải giải thích.

Ai da~ thật sự là kì tích... là kì tích.

- Thiếu gia...

Giọng Trạch Kha cất lên phá tan bầu không khí nặng nề của hai người.

Lăng Tư Duệ nhìn thấy anh, khẽ hừ nhẹ một cái:

- Chuyện gì?

- Tôi đã đặt vé máy bay rồi. Chiều nay chúng ta sẽ về nước.

- Ừm. Anh đi chuẩn bị đi.

Lăng Tư Duệ lạnh nhạt đáp.

- Vâng. Đây là thức ăn của ngài và cô Đồng.

Trạch Kha để thức ăn trên bàn, sau đó cúi người rời đi.

Không gian yên ắng còn lại hai người. Đồng Ngạc Ngạc cảm thấy ngọt ngào, mở lời trước. Không ngờ...

- Anh /đói /không?

Cô / đói /không?

Giọng hai người trở nên đồng thanh, thanh âm hòa vào làm một.

- Ồ...

Cô có chút ngại, cúi mặt xuống vẩn vơ cái chân.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, khẽ cười nhếch mép. Hắn đi lại bàn lấy đồ ăn đưa cho cô:

- Chăm lấy.

Bàn tay cầm tô cháo chìa ra trước mặt cô. Đồng Ngạc Ngạc không dám nhìn hắn, đưa tay ra nhận lấy.

Lăng Tư Duệ cười đều nói:

- Cô sợ tôi ăn thịt cô hay sao vậy?

- Ai... ai nói... tôi... tôi... sợ anh?

Đồng Ngạc Ngạc lấp ba lấp bắp. Đây rõ ràng là triệu chứng của bệnh ngại.

- Ăn đi.

Lăng Tư Duệ không nhìn cô, hắn ngồi vào ghế, tao nhã ăn thức ăn của mình.

Đồng Ngạc Ngạc thấy hắn im lặng cũng thôi ngại. Cô mở hộp cháo ra, tiếp tục sự nghiệp ăn uống của chính mình.

Người nào đó vừa ăn vừa quan sát cô, cánh môi khẽ nở nụ cười nhẹ.

Bắc Kinh - Trung Quốc

Bệnh viện Thiệu Quang

7h...

Cố Vũ Mặc dần dần mở mắt. Anh nhìn xung quanh để kịp thích ứng với ánh sáng.

Lâm Từ Hạ lúc này từ ngoài cửa đi vào, thấy anh tỉnh lại, cô lo lắng hỏi:

- Anh không sao chứ? Đầu còn đau không?

- Có. Anh đau lắm.

Cố Vũ Mặc nói, khẽ cười nhẹ.

- Anh đau mà còn cười được à. Không phải nào có vấn đề chứ? Để tôi đi gọi bác sĩ.

Từ Hạ đặt tô cháo trên bàn, vội bước đi thì tay bị anh níu lại:

- Anh đau vì em mà. Tối qua em làm anh sợ hết cả hồn.

Cố Vũ Mặc nhìn cô, cười dịu dàng.

Lâm Từ Hạ nghe anh nói, mặt hơi đỏ. Chưa có người con trai nào vì cô mà liều mạng như vậy. Cố Vũ Mặc kia thật sự là quá ngốc:

- Anh đúng là điên rồi. Lần sau đừng có làm như vậy nữa.

- Không làm như vậy thì anh biết làm thế nào đây? Chẳng lẽ anh phải trơ mắt nhìn em bị tổn thương à. Đến lúc đó, không chỉ tìm anh đau mà lý trí anh cũng tự trách chính mình.

Cố Vũ Mặc nhìn cô đầy ôn nhu. Lâm Từ Hạ... em không còn là người ngoài nữa rồi. Em chính là một phần của cơ thể anh... Đó chính là sự sống.

Lâm Từ Hạ nhìn bàn tay anh nắm chặt tay cô, đáy lòng có chút rung động:

- Được rồi. Anh mau buông tôi ra đi. Anh còn phải ăn sáng đó.

- Không. Anh muốn em dứt cho anh.

Cố Vũ Mặc bày ra bộ dạng nhõng nhẽo như con nít ba tuổi.

- Được.

Lâm Từ Hạ không biết vì sao lại đồng ý yêu cầu của anh. Có thể là cô cũng có một chút cảm giác gì đó.

Cố Vũ Mặc vui vẻ trước sự đồng ý của cô. Anh cười hi hi:

- Từ Hạ, có phải em thích anh rồi phải không?

- Thích con khi? Anh có nằm mơ thì tôi cũng không thích anh đâu.

Lâm Từ Hạ cầm hộp cháo trên bàn, hừ lạnh.

- Ai da~ em thích con khi chính là thích anh rồi đó. Vì em, anh sẽ nguyện làm khi.

Cố Vũ Mặc thích thú cười khàn khặc. Không chú ý đến sắc mặt của ai kia.

- Đủ rồi nha. Còn nói nữa thì anh tự ăn đó.

Lâm Từ Hạ bực bội đe dọa.

- Được được. Anh không nói nữa. Em mau dứt cho anh ăn đi.

Cố Vũ Mặc há miệng thật to nhìn cô.

Lâm Từ Hạ dứt cháo vào miệng anh, khóe miệng khẽ cong lên. Thật đúng là trẻ con.

Quả thật chuyện đêm qua khiến cô có chút tò mò. Không biết anh ta gây ra chuyện gì để bị người ta đuổi bắt như vậy. Nhưng mà có hỏi thì Cố Vũ Mặc kia cũng không chịu nói nên cô mặc kệ. Bản thân không thêm nhiều chuyện nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Điện thoại mới

Thông báo nho nhỏ:

Bắt đầu từ chương này ta sẽ tăng số lượng lên 2000 từ nha. Cảm ơn các nàng đã ủng hộ.

~~~~~ Sang Sang ~~~~~

Bắc Kinh

8h sáng..

Tổng Nhất Hàn đang có mặt ở sân bay để đón Triệu Ngôn Hy. Mặc dù bản thân không hề muốn nhưng anh cũng phải miễn cưỡng đi.

Không khí ở sân bay đương nhiên là rất náo nhiệt. Nhưng mặt anh thì lại như đưa đám, chẳng có biểu hiện gì gọi là vui vẻ.

Trong lúc đó thì...

Từ Ái Huyền vừa bước xuống sân bay. Cô kéo vali của mình đi thẳng, không để ý có một cô gái đang đi tới.

Cô gái ấy là Triệu Ngôn Hy, thuộc kiểu tiểu thư nhà giàu. Chính vì vậy tư tưởng của cô cũng rất khác biệt. Người khác thấy cô thì phải tránh đường, nếu không cô sẽ không để yên cho kẻ nào dám cản đường cô.

Triệu Ngôn Hy hiện ngang đi đến đụng vào Từ Ái Huyền. Sau đó cô ta té xuống đất, nhận ánh mắt chú ý từ mọi người xung quanh:

- Cô kia. Cô không thấy đường hay sao mà đụng phải tôi vậy?

Người đi bên cạnh đỡ cô ta lên, gương mặt cũng bực bội không kém:

- Tiểu thư, người không sao chứ? Cô ta đúng là mù rồi nên mới không thấy người.

Từ Ái Huyền cũng bị té mà. Vả lại người đụng cô là chị ta, sao chị ta lại có thể ngậm máu phun người như vậy chứ?

Cố đứng lên, Từ Ái Huyền nhẹ giọng nói:

- Là chị đụng phải tôi mà? Sao lại có thể lật lọng như vậy?

Triệu Ngôn Hy trước câu nói của cô thì tức giận quát:

- Này cô kia. Cô nói tôi đụng cô, vậy cô có bằng chứng gì không? Đừng thấy người ta giàu rồi ghen tỵ. Nhìn cô... chắc là loại người nhà nghèo không có tiền của gì rồi. Làm vậy bần đồ hiệu của tôi quá.

Cô ta nhìn Từ Ái Huyền từ trên xuống dưới, chắc lưỡi coi thường.

Từ Ái Huyền bị xúc phạm, có chút uất ức. Cô đúng là không phải người có tiền, không phải người xứng đáng để nói chuyện với những con người thượng lưu. Nhưng mà... cô đâu hèn hạ đến mức ghen tỵ với người ta rồi kiếm chuyện gây sự.

- Tôi xin lỗi.

Cô lên tiếng xin lỗi để kết thúc câu chuyện rồi xoay gót rời đi.

Mọi người chứng kiến một màn trước mặt, cũng ra vẻ phẫn nộ. Họ cứ nghĩ Từ Ái Huyền là người gây sự trước. Còn Triệu Ngôn Hy kia mới chính là người đúng.

Lòng dạ con người quả thật khó đoán. Họ chỉ tin những con người có giai cấp, có vai vế trong xã hội. Dù chúng ta có đúng thì họ cũng ngoảnh mặt làm ngơ. Đó mới nói, xã hội bây giờ, dù đúng mà nghèo thì vẫn không có tư cách đề lên tiếng.

Triệu Ngôn Hy nhìn thấy cô bỏ đi, cục tức lại được dịp dâng trào. Cô chưa cho phép mà cô ta dám bỏ đi sao? Hừ... phải dạy cho cô ta một bài học để cô ta biết trên dưới.

Bước đến nắm tay áo cô ta lôi lại, Triệu Ngôn Hy bực bội nói:

- Này cô, đừng tưởng xin lỗi một câu là xong. Quần áo của tôi cô tính sao đây.

Từ Ái Huyền biết cô ta muốn gây sự với cô, tuyệt nhiên không đáp lời. Mặc kệ miệng lưỡi thiên hạ, muốn nói sao là quyền của họ.

Triệu Ngôn Hy lúc này mặt đã đỏ gay, cô ta giơ tay lên định tát cô thì một bàn tay khác đã nhanh tay chụp lấy tay cô ta.

Tổng Nhất Hàn đứng ở gần đó nên cũng đã chứng kiến toàn bộ mọi chuyện. Anh cảm thấy bất bình thay cho cô gái hiền lành kia. Bản thân vốn dĩ không sai mà lại phải cúi đầu xin lỗi. Đúng thật là quá bất công.

Triệu Ngôn Hy nhìn thấy anh, cả bộ dáng trở nên dịu dàng. Đây chẳng phải là vị hôn phu của cô sao. Ở ngoài còn đẹp trai hơn trong ảnh nhiều. Nghĩ rồi, cô ta ồ ồ:

- Chồng, sao lại nắm tay em. Mau bỏ tay em ra?

Tổng Nhất Hàn nghe cô ta nói, đơ người buông tay ra. Chồng? Chồng cái gì chứ?

Anh lạnh giọng:

- Cô là ai? Tôi không biết.

- Em là Triệu Ngôn Hy. Là hôn thê của anh.

Cô ta cười ản ý nhìn anh, cả người như muốn dính chặt lấy Tổng Nhất Hàn.

Điều đó làm anh khó chịu tránh xa cô ta ra:

- Thì ra cô là Triệu Ngôn Hy.

- Đúng đó. Là em đây.

- Cô mau xin lỗi cô gái này đi. Đừng gây sự vô lý như vậy.

Anh lên tiếng, đáy mắt đầy nghiêm túc.

Triệu Ngôn Hy nhìn anh, rồi lại liếc mắt sang nhìn Từ Ái Huyền. Con nhỏ này có gì tốt mà anh ta lại bênh vực nó. Đúng là tức quá mà.

- Anh... là nó đụng vào em. Anh nhìn đi, em bị té đến đau cả tay rồi.

Từ Ái Huyền khi được anh nhắc đến mới thôi đứng hình. Quả thật khi nhìn thấy anh, cô cảm thấy có chút vui vẻ. Trái đất này quả thật rất tròn, có duyên ắt sẽ gặp lại. Hình như, anh và cô rất có duyên với nhau. Nhưng mà... anh đã có hôn thê rồi. Có lẽ cũng không để ý đến một đứa nhà nghèo như cô.

- Triệu Ngôn Hy, rõ ràng là cô đụng vào người ta. Cô không xin lỗi thì thôi, đằng này lại bắt người ta xin lỗi cô. Như vậy chẳng phải là quá vô lý hay sao?

Tổng Nhất Hàn bực tức nói. Quả thật, anh không thể nhịn nổi nữa. Loại tiểu thư nhà giàu ỷ quyền thế bắt nạt người khác thật đúng là loại người đáng khinh bỉ.

- Anh... anh nói vậy mà nghe được hả? Em là vị hôn thê của anh, anh không bênh em thì thôi, sao lại đi bênh con nhỏ quê mùa này.

Triệu Ngôn Hy khó chịu nói.

- Tôi không bênh ai cả. Tôi chỉ xét theo ai đúng ai sai thôi.

- Anh... anh....

Triệu Ngôn Hy giậm chân, tức giận bỏ đi. Người bên cạnh cũng ra sức chạy theo cô ta:

- Tiểu thư, đợi em với.

Lúc này, Tổng Nhất Hàn xoay người nhìn Từ Ái Huyền, anh nhẹ giọng:

- Xin lỗi cô. Lúc này cô không sao chứ?

Từ Ái Huyền nghe anh hỏi thăm, vui vẻ nở nụ cười:

- Tôi không sao. Cảm ơn anh đã giúp tôi.

- Ừm. Nếu không có gì thì tôi đi trước đây.

Tổng Nhất Hàn nói xong cũng rời đi.

Từ Ái Huyền nhìn theo bóng anh, thoáng nét buồn. Anh ấy hình như không nhận ra cô.

Seoul - Hàn Quốc

Sau khi ăn xong, Đồng Ngạc Ngạc buồn bã ngồi trên giường. Theo như cuộc nói chuyện của hần và Trạch Kha thì chiều nay cô sẽ phải về nước. Huhu... Cô vẫn chưa được đi chơi ở đâu mà. Đến đây cô chỉ toàn gặp xui xẻo thôi. Thật là....

Lăng Tư Duệ sau một lúc đi đâu đó thì bước vào phòng. Nhìn thấy cô một mặt đưa đám, khóe miệng hần gật gật.

Bàn chân bước đến chỗ cô, hần đưa ra một vật thể:

- Cho cô.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn chiếc hộp hần đưa cho, há hốc mồm kinh ngạc. Đây...Đây chẳng phải là điện thoại hay sao?

- Đây... anh tặng tôi sao?

- Tôi chỉ thuận mắt nhìn thấy nên mua thôi.

Lăng Tư Duệ nói, lạnh lùng ném cái hộp lên tay cô. Hần không thèm quan tâm đến cô, chân bước chậm rãi đến bàn làm việc.

Đồng Ngạc Ngạc vẫn còn ngây ngốc không hiểu. Tên atula này ngày thường xấu tính như vậy, hôm nay sao lại tốt bụng mua cho cô điện thoại chứ? Không lẽ... hẳn lại có âm mưu gì?

Cô nhìn hắn, đôi mắt nheo lại nghi ngờ.

Lăng Tư Duệ đang chăm chú làm việc, cảm thấy ánh mắt gai góc của cô thì lạnh lùng xoay người qua. Hai đôi mắt chạm phải nhau, nhìn nhau một hồi lâu.

Đồng Ngạc Ngạc không chịu nổi sự băng lãnh trong ánh mắt của hắn. Nói trắng ra là khi cô nhìn vào mắt hắn giống như là có hàng ngàn tia cực tím tỏa ra vậy. Ai da~ thật là không thể chịu nổi.

Cô mau chóng thu tầm mắt lại, cúi xuống vờ về cái hộp. Khẽ nói:

- Nhưng... hình như nó rất đắt.

Dù sao cô cũng không có tiền để trả, lấy đồ của hắn như vậy quả thật không nên.

- Ai nói là cô được dùng miễn phí.

- Ý anh là sao?

- Tiền đó sẽ được trừ khi cô chuyên tâm làm ôsin cho tôi.

Lăng Tư Duệ cũng thu ánh mắt của hắn lại, xoay người tiếp tục làm việc. Khóe miệng khẽ nhếch lên thành một đường cong. Nữ nhân ngu ngốc này đúng thật là buồn cười nhỉ?

Đồng Ngạc Ngạc nghe hắn nói mà tức anh ách. Biết ngay là hắn có âm mưu mà. Ai đời một kẻ ác ma như hắn lại có lúc tốt bụng. Hừ... Cô tò mò mở cái hộp ra, trong đó là một chiếc điện thoại màu hồng vô cùng dễ thương. Hình như đây là điện thoại mới ra ở Hàn Quốc.

Ngạc Ngạc cô tuy có chút tức giận vì lời nói của Lăng Tư Duệ nhưng mà cô không phủ nhận hắn thật sự rất hào phóng.

Hắc Hắc cô thầm nở nụ cười. Mở điện thoại lên, Đồng Ngạc Ngạc bấm vào phần danh bạ.

Trước đây vì sợ bản thân mình hay quên nên cô đã viết số điện thoại của mọi người vào một quyển sổ nhỏ. Không ngờ hôm nay lại có việc dùng đến.

Cô lục lọi túi xách của mình, tìm ra một cuốn sổ nhỏ xíu. Khẽ cười, Đồng Ngạc Ngạc cảm thấy cô thật may mắn khi không làm mất hết số điện thoại. Như vậy, có thể gọi cho mẹ cô và Lâm Tử Hạ rồi.

Cô cười vui vẻ, mau chóng lưu số vào danh bạ thì nụ cười bỗng dưng tắt ngấm.

Cái gì vậy chứ? Thiếu gia? Đây là số điện thoại của ai mà lại lưu là thiếu gia.

Khẽ liếc mắt sang người nào đó, cô tức giận hét lên:

- Lăng Tư Duệ, anh lưu số anh vào điện thoại tôi khi nào vậy?

- Đó là tôi mua, sao tôi lại không có quyền lưu?

Hắn đáp, chất giọng thờ ơ tỏ vẻ không quan tâm.

- Nhưng.. anh... sao lại lưu là thiếu gia? Như vậy thật mất mặt tôi.

- Cô nên nhớ cô là ôsin của tôi. Tuân theo lệnh của thiếu gia mình là điều tất yếu.

- Anh..

Đáng ghét. Cái danh xưng ôsin này khi nào cô mới được xóa bỏ đây. Hắn lúc nào cũng lấy nó ra đe dọa cô. Hừ...

Đồng Ngạc Ngạc tức tối không thèm chấp. Lăng Tư Duệ nhìn vẻ mặt của cô, cười khế.

Sau 15 phút lưu số vào danh bạ, Đồng Ngạc Ngạc gọi cho mẹ của cô.

- Alo. _ đầu dây bên kia bắt máy.

- Mẹ ~

Nghe giọng mẹ mình, Đồng Ngạc Ngạc như sắp khóc đến nơi. Cô thật sự rất nhớ mẹ nha. Thật sự rất nhớ.

- Ngạc Ngạc ~ là con sao? Sao con lại dùng số điện thoại này?

Lạc Thanh Yên lo lắng hỏi.

- À. Chuyện là điện thoại con bị mất không gọi cho mẹ được. Mẹ đừng lo lắng, con vẫn không sao đâu?

Đồng Ngạc Ngạc cười hì hì trấn an mẹ mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cô ta buồn liên quan gì đến anh

Con nha đầu này, làm mẹ lo sốt vó. Sợ con xảy ra chuyện gì.

Lạc Thanh Yên mắng yêu cô.

- Con không sao rồi nè? Ba mẹ dạo này có khỏe không?

- Ba mẹ đều khỏe. Con ở trên đó thế nào rồi? Cuộc sống có tốt không?

- Vẫn tốt thừa mẹ. Ngạc Ngạc của mẹ vẫn ăn no đủ, không thiếu thốn gì nha~

- Cái con nhỏ này... À mà mẹ có chuyện muốn hỏi con...

Lạc Thanh Yên đột ngột nhớ đến người đàn ông lạ mặt hôm trước nghe điện thoại của cô. Bà hơi ngập ngừng nói.

- Sao vậy mẹ?

- Chuyện là... lần trước mẹ gọi con... có một người đàn ông bắt máy.

- Lần trước? Lần trước là khi nào hả mẹ?

Cô ngạc nhiên hỏi.

- À... rất lâu rồi con. Mẹ chỉ tò mò muốn biết người đó là ai thôi?

Ặc. Không phải người đó là Lăng Tư Duệ chứ? Bởi vì nếu xét theo hoàn cảnh lúc cô bị tên kia lấy điện thoại thì nó chỉ cách đây có vài ngày. Còn lúc điện thoại rơi vào tay Lăng Tư Duệ thì đã cách đây lâu lắm rồi.

- À... lần trước con có đánh rơi điện thoại. Chắc người nhặt người ta nghe điện thoại ấy ạ. Mẹ đừng lo nha.

Đồng Ngạc Ngạc nhỏ giọng nói.

- À... vậy thì mẹ an tâm rồi. Thôi con làm việc đi kẻo bị mắng đấy.

Bà dịu dàng nói.

- Ày... không sao đâu ạ. Con hiện tại đang nằm...

Đồng Ngạc Ngạc quên mất cô đang giấu mẹ chuyện đang ở bệnh viện nên lỡ miệng nói ra.

- Sao vậy? Con không đi làm sao?

Lạc Thanh Yên lo lắng hỏi cô.

Ừc. Cô nuốt nước bọt, không biết phải giải thích như thế nào.

- Cái đó... cái đó...

- Đồng Ngạc Ngạc, cô mau đi lấy tài liệu cho tôi.

Lăng Tư Duệ đột ngột lên tiếng.

Nhận được vị cứu tinh từ hần, Đồng Ngạc Ngạc vội nói vào điện thoại:

- A mẹ ơi con đi làm việc đây. Tạm biệt mẹ ạ.

Đồng Ngạc Ngạc khẩn trương nói rồi cúp máy.

"Phù ". Cô thở hắt ra, cũng may là nhờ Lăng Tư Duệ, không thì cô chết chắc rồi. Mẹ cô thể nào cũng làm ầm lên khi biết cô ở bệnh viện cho xem.

~~~~~

Lúc này, ở đầu dây bên kia, Lạc Thanh Yên thấy cô cúp máy thì không khỏi thở dài. Nhưng mà... sao giọng nói trong điện thoại lại quen quen nhỉ?

Chẳng lẽ người đàn ông lúc trước là sếp của con gái bà sao?

Chắc chắn là thế rồi. Chả trách nó hoảng loạn như vậy. Haizzzzz

~~~~~

- Này, sao anh biết mà nói đỡ tôi vậy?

Cô nhìn hần chăm chăm.

- Ngu ngốc như cô thì hiểu cái gì?

Hần hồ hững nói, điệu bộ không quan tâm.

- Anh... Mà nè. Tôi chưa tính sổ anh chuyện anh lên nghe điện thoại của tôi đó.

Cô bực bội nói. Đây chính là xâm phạm quyền riêng tư của người khác.

- Vừa nãy cô nói cái gì có nhớ không?

- Nói... nói cái gì?

Đồng Ngạc Ngạc ngây ngốc nhìn hần. Vừa nãy cô có nói cái gì không đúng hả? Sao hần lại hỏi cô như vậy nhỉ? Kì lạ.

- Vậy để tôi nhắc lại. Lúc nãy cô nói với mẹ cô người nhặt được điện thoại đã nghe máy. Mà tôi thì không phải người nhặt nó.

Hần cười khẩy, đôi mắt báo săn ánh lên tia chăm chọc.

- Anh... Lăng Tư Duệ... anh...

Cô cứng họng lắp bắp. Lúc nãy vì muốn trấn an mẹ mình nên cô mới nói như vậy. Hần sao lại vì câu nói đó mà chối bỏ sự thật như vậy. Aaaaaaa...

Cô tức muốn trào máu rồi.

- Tôi làm sao?

Hần cười khê nhìn cô, gương mặt mỹ nam bỗng nhiên rạng rỡ như có hàng vạn tia sáng chiếu vào.

Đồng Ngạc Ngạc cảm thấy chói mắt, tim cô đột ngột đập liên hồi. Cô cúi mặt xuống, tránh nhìn trực diện hần.

Lăng Tư Duệ nhìn hành động kì lạ của cô, lạnh giọng hỏi:

- Sao vậy?

- Không...không...có.

Cô nói, mặt đã phấm hồng một mảng.

- Ừm

Hần không thèm chấp, tiếp tục công việc đang dang dở.

Đồng Ngạc Ngạc thở hắt ra. Cô trấn an trái tim đang đập loạn xạ của mình. Đúng thật là kì lạ.

" Tim ơi, mày hại tao rồi".

Biệt thự Tổng gia...

Tổng Nhất Hàn thật sự không chịu nổi cô tiểu thư này. Trên đường lái xe về đây cô ta cứ ồ a ồ ẹo trước mặt anh. Thật là ngứa mắt.

Anh lái xe vào cổng, bực bội đi xuống không thèm nhìn cô.

- Hàn ~ mau mở cửa cho người ta.

Triệu Ngôn Hy nhìn anh nũng nịu, môi chu ra hàng tá thước. Nói thật thì cô ta nhìn rất bình thường, không xinh cũng không đẹp. Người thì khoác lên cả tấn quần áo đắt tiền, nước hoa nồng nặc đến khó chịu.

Tổng Nhất Hàn cau có mở cửa cho cô, sau đó anh đi thẳng vào nhà.

Triệu Ngôn Hy cũng ồ ẹo đi theo.

Tổng Giai Ninh nhìn thấy cô ta, gương mặt trở nên niềm nở:

- Ngôn Hy, cháu về nước rồi sao?

- Dạ. Cháu chào bác.

Giọng nói chua loét của cô ta cất lên khiến anh khó chịu.

Haizzzz... loại người như này mà ba anh xem là loại phụ nữ tốt.

- Ủm. Về đây rồi thì hai đứa cũng định ngày kết hôn đi. Kết hôn càng sớm càng tốt.

Tổng Giai Ninh nói.

- Vâng.

Cô ta tỏ vẻ ngượng ngùng.

Tổng Nhất Hàn chán nản bỏ đi, trước khi đi anh lạnh giọng:

- Con còn việc của công ty cần phải xử lý.

Tổng Giai Ninh nhìn anh bỏ đi, gương mặt trở nên tức giận. Nhưng vì có Triệu Ngôn Hy ở đây nên ông chỉ khẽ đáp:

- Nó lúc nào cũng như vậy mà. Ngôn Hy, cháu đừng lo lắng.

- Dạ.

Triệu Ngôn Hy nhỏ giọng đáp, trông mắt có chút gì đó không cam tâm. Tổng Nhất Hàn kia đúng thật là đáng ghét. Nếu như là người khác thì người ta đã tỏ ra yêu thương, cưng chiều cô rồi. Danh tiếng của công ty cô lớn như vậy, anh ta chẳng lẽ không biết. Hừ....

Seoul - Hàn Quốc...

Bây giờ đã 10h

Đồng Ngạc Ngạc không có gì làm ngoài việc nghịch điện thoại. Cô đang phân vân không biết có nên gọi cho Lâm Tử Hạ hay không?

Mặc kệ vậy. Dù sao chiều nay cô cũng về nước rồi. Đến lúc đó có thể gặp Tử Hạ để trò chuyện. Vừa có thể gặp mặt vừa không tốn tiền điện thoại.

Nhưng mà... cô vẫn chưa có cơ hội đi tham quan Hàn Quốc. Đến đây rồi thì ít nhất cũng phải đi tham quan một nơi chứ?

Haizzzzz...

Đồng Ngạc Ngạc thở dài nãy nê, mắt liếc nhìn người nào đó vẫn đang bận rộn làm việc.

Lăng Tư Duệ nhận thấy ánh mắt của cô, lạnh giọng hỏi:

- Chuyện gì?

- À... ờ.... Tôi muốn đi tham quan Hàn Quốc.

Câu nói của hấn khiến cô giật mình lắp bắp.

- Vô vị.

Hắn lạnh lùng phun ra hai chữ khiến mặt cô tràn ngập u ám.

Tên tù lạnh này đúng là không có cảm xúc mà. Cuộc sống của hấn chẳng lẽ chỉ có công việc và công việc thôi sao? Hừ....

- Này. Anh mới chính là vô vị đó. Anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến công việc, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Đúng thật là quá nhạt nhẽo.

Hắn nhìn cô, đôi mắt báo săn toát ra hàn khí lạnh lẽo. Nhạt nhẽo? Từ trước đến giờ chưa ai nói với hấn những lời này. Nữ nhân ngu ngốc kia quả thật chán sống rồi.

- Cô thì biết cái gì? Đừng nhìn nhận mọi chuyện bằng cái não ngu ngốc của cô.

- Lãng Tử Duệ... anh... Tôi là có lòng tốt muốn giúp anh. Tại sao anh không chịu hiểu chứ?

Đồng Ngạc Ngạc tức giận lườm hấn.

- Im lặng chính là giúp tôi.

Hấn không nhìn cô, tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính.

Đồng Ngạc Ngạc không thèm nói nữa, giận dữ xoay mặt đi. Nếu như cô biết tiếng Hàn Quốc thì đã một mình đi tham quan, không cần đến tên tù lạnh như hấn. Đáng tiếc, cô không có khả năng trau dồi ngôn ngữ.

Không gian yên lặng bao trùm lấy hai người họ. Lãng Tử Duệ nhìn vẻ giận dữ của cô, trong lòng cũng có chút khó chịu. Gì chứ? Cô ta nghĩ cô ta là ai mà có quyền giận hấn. Hừ...

Lúc này, Trạch Kha từ ngoài cửa đi vào, nhìn thấy hai người, hai biểu cảm khác nhau thì khó hiểu. Không phải ở đây vừa xảy ra chiến tranh lạnh chứ? Anh chỉ mới rời khỏi đây một lúc thôi... Haizzzz

Trạch Kha lắc đầu đi lại chỗ Lãng Tử Duệ:

- Thiếu gia, tôi đã chuẩn bị xong rồi. 6h chiều nay máy bay sẽ cất cánh.

- Ừm.

Hắn lạnh giọng nói, không thèm nhìn anh.

- Hai người xảy ra chuyện gì sao?

Trạch Kha e dè hỏi.

- Không.

Lãng Tử Duệ phun ra một chữ, những ngón tay tiếp tục lướt trên bàn phím.

Trạch Kha không thăm dò được tin tức từ thiếu gia mình, chân sải bước đến chỗ Đồng Ngạc Ngạc. Anh nhỏ giọng hỏi:

- Cô Đồng, hai người xảy ra chuyện gì vậy?

Đồng Ngạc Ngạc nghe giọng anh, cau mày ngồi dậy:

- Tôi chỉ muốn ra ngoài chơi thôi. Đến đây mà không đi tham quan thật là uổng phí.

Trạch nghe nghe vậy, "à" lên một tiếng. Thì ra là vì chuyện này mà hai người họ chiến tranh lạnh. Cũng phải, thiếu gia của anh trước giờ đâu có thích đến những nơi náo nhiệt đó. Lần này xem ra cũng tội cô Đồng.

Khoan đã. Hình như ở Seoul này có một cái hồ rất đẹp. Đó là hồ Seokchon, nằm ngay lòng thủ đô Seoul.

Trạch Kha như nhớ ra. Dù sao anh cũng không muốn Đồng Ngạc Ngạc giận dữ thiếu gia của mình nên nhẹ giọng nói:

- Cô Đồng, ở Seoul có một cái hồ rất đẹp. Cô có muốn đi không?

- Anh đưa tôi đi thật sao?

Đồng Ngạc Ngạc tròn mắt hỏi, không giấu nổi vẻ phẫn khích.

Trạch Kha không biết người nào đó đang đen mặt, vô tư đáp một tiếng "ừm".

Lăng Tư Duệ ngưng gõ bàn phím, xung quanh không ngừng phát ra khí lạnh bức người.

- Trạch Kha, nếu rảnh rồi quá không có gì làm thì mau về nước đi.

Trạch Kha nghe giọng nói băng lãnh của hắn, khóe miệng cứng ngắt. Biểu cảm này của thiếu gia rõ ràng là đang giận. Nhưng mà, Trạch Kha anh đâu có làm gì sai đâu. Sao ngài ấy lại tức giận nhỉ?

A. Không lẽ... thiếu gia anh đang ghen? Chuyện này anh cũng không chắc lắm. Mặc kệ. Thử lần nữa xem sao.

Trạch Kha vì chuyện tình cảm của thiếu gia nhà mình mà dững cảm một lần:

- Thiếu gia, tôi chỉ muốn giúp cô ấy không buồn nữa thôi? Sao ngài lại đuổi tôi về chứ?

- Đúng vậy. Trạch Kha chỉ muốn giúp tôi thôi. Anh cần gì quá đáng như vậy.

Đồng Ngạc Ngạc hiên ngang chen vào khiến máu nóng của Lăng Tư Duệ sôi sùng sục.

Cô ta còn vì Trạch Kha mà chống đối hắn sao? Đáng chết. Hắn mới là thiếu gia của cô. Vì cái gì mà không nghe lời hắn chứ?

- Cô ta buồn liên quan gì đến anh?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tuyệt

Nhưng mà...

Trạch Kha làm ra vẻ khó nói. Anh đã dững cảm đi đến bước này rồi, mặc kệ số mệnh luôn vậy. Để chắc chắn rằng thiếu gia đang ghen thì sự hi sinh này quả thật rất xứng đáng.

- Sao?

- Cái này... cô ấy buồn thì tôi cũng sẽ rất buồn.

Trạch Kha xịu mặt xuống, không dám nhìn thẳng hắn.

Lăng Tư Duệ tức giận đứng lên, hắn đi đến chỗ Trạch Kha:

- Anh mới nói cái gì?

- Sao ạ?

- Nói lại tôi nghe.

Lăng Tư Duệ mắt kiềm chế gần giọng, đôi mắt báo săn nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Đồng Ngạc Ngạc ngồi nhìn hai người họ, thềm nuốt nước bọt. Trạch Kha vì giúp cô đi chơi mà liều lĩnh như vậy, cô thật cảm thấy tội cho anh ta.

Trạch Kha anh cuối cùng cũng tìm được đáp án cho chính mình rồi. Thiếu gia anh tức giận đến mức mắt kiềm chế như vậy chính là đang ghen nha~

- Thiếu gia, lúc này tôi nói cô ấy buồn thì tôi cũng sẽ buồn.

- Như vậy là có ý gì?

Lăng Tư Duệ vẫn nhìn thẳng anh, khóe miệng nhếch lên đầy đáng sợ.

- À... ý tôi là.. cô ấy buồn thì ngài cũng buồn. Mà ngài buồn thì tôi cũng sẽ buồn. Tôi chỉ sử dụng tính chất bắc cầu thôi không có ý gì khác đâu.

Trạch Kha nói, nụ cười ẩn ý xuất hiện trên môi anh. Ngài ấy chính là thích cô Đồng, vậy mà vẫn cứng đầu không chịu thừa nhận. Thật là...

- Cô ta buồn thì sao tôi phải buồn? Cô ta vốn dĩ không liên quan đến tôi.

Lăng Tư Duệ xác định Trạch Kha không nói dối, xoay người tiến lại bàn làm việc của mình.

Đồng Ngạc Ngạc nghe hắn nói, không kiềm nổi tức giận oang oang:

- Này, anh cũng đâu có liên quan đến tôi.

- Đây không tới lượt cô lên tiếng.

Hắn bực bội nói. Trong lòng dường như vẫn còn khó chịu.

- Anh...

- Thôi hai người đừng cãi nhau nữa. Nếu cô Đồng đã không liên quan đến ngài vậy tôi đưa cô ấy đi chơi cũng không có gì sai?

Trạch Kha hiên ngang nói. Giây phút này anh cảm thấy mình như một vị thần. Thật ra anh cũng không có ý đối đầu với thiếu gia anh, chỉ là muốn hai người họ gần gũi một chút.

- Tôi nghĩ anh nên về nước sớm để hoàn thành công việc.

Lăng Tư Duệ nói, khóe miệng khẽ nhếch lên.

- Sao sao vậy thiếu gia?

Trạch Kha nhận thấy tình hình của anh đang đến mức báo động, lấp bắp hỏi.

- Công việc ở Tô Đàm.

Hắn nhìn anh, nguy hiểm nói.

Gì gì chứ? Thiếu gia muốn đem anh cho Tô Diễm Hinh yếu điệu kia ư? Không phải là vì chuyện đó mà giận cá chém thớt chứ? Trạch Kha anh cũng chỉ có ý tốt muốn gắn kết hai người họ, sao kết quả lại thành ra như vậy? Ngài ấy xem anh như là kẻ thứ ba rồi, còn nhẫn tâm mang anh cho người ta. Huhu... Không công bằng, không công bằng.

Trạch Kha oan ức gọi hắn:

- Thiếu gia, nếu ngài không thích thì có thể tự đưa cô ấy đi mà. Tôi không liên quan gì đến hai người nữa đâu. Đừng mang tôi cho người ta.

- Tôi đem anh cho người ta khi nào?

- Vậy... ý ngài là gì?

Trạch Kha lấp bắp.

- Anh không nhớ chúng ta có hợp tác với Tô Đàm về dự án thời trang mùa đông sao?

Lăng Tư Duệ cười khế đáp. Trạch Kha này đừng tưởng có thể qua mặt được hắn. Nhân nhượng cho anh trên đầu gối là đặc ân lớn nhất của Lăng Tư Duệ này. Lần sau đừng có dại mà chọc phải ổ kiến lửa.

- Vâng vâng. Tôi biết rồi. Tôi sẽ mau về nước. Đây là vé máy bay của ngài và cô Đồng.

Trạch Kha khẩn trương đưa vé máy bay cho hắn. Anh sợ rồi, sau này không dám chọc thiếu gia anh nữa đâu. Hiện tại anh phải mau chóng đi thôi, nếu thiếu gia đổi ý thì toi mất.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn bộ dạng hốt ha hốt hải của Trạch Kha, thất vọng nào nê. Trạch Kha đừng cảm muốn giúp cô cũng đi rồi. Lăng Tư Duệ thật đáng sợ. Có thể dùng mắt mà nhìn thấu tâm can người ta. Haizzz...

- Nghĩ xấu tôi sao?

Hắn lạnh nhạt hỏi, nhìn cô chăm chăm.

- Nghĩ... nghĩ gì?

Cô không dám nhìn hắn, cúi mặt xuống nhìn cái nệm giường.

- Thay quần áo đi. _ hắn nói, về mặt thờ ơ khó đoán.

- Sao vậy? Anh đôi ý muốn đưa tôi đi à?

Đồng Ngạc Ngạc hồ hởi hỏi, quên luôn cả việc giặt quần áo.

- Không muốn đi thì cứ ngồi đó.

Ai da~ thật sự hắn cũng không biết hắn đang nghĩ cái gì. Cứ nhiên lại đồng ý với nữ nhân ngu ngốc kia. Đây chẳng giống hắn chút nào.

- Đi. Tôi đi mà.

Đồng Ngạc Ngạc co chân chạy vào phòng thay quần áo. Vì Trạch Kha đã đem vali của cô đến đây nên việc lựa chọn quần áo không bất tiện.

Thời tiết của Hàn Quốc cũng đang là mùa đông nên rất lạnh. Máy ngày nay cô toàn mặc áo ấm. Mặc nhiều áo ấm vậy mà không hiểu sao vẫn còn cảm thấy buốt.

Vì vậy, Đồng Ngạc Ngạc quyết định mặc luôn cái áo lông dày cộm. Nhìn cô hiện tại như cục nhân bị bao phủ bởi lớp bông trắng. Thật tròn nha~

Lăng Tư Duệ nhìn cô bước ra, suýt nữa sặc nước miếng. Cô ta có cần khoa trương như vậy không? Hắn cảm thấy thời tiết ở đây đâu có lạnh lắm.

Lăng Tư Duệ cầm chiếc áo khoác trên ghế, lạnh giọng gọi cô:

- Đi thôi.

Đồng Ngạc Ngạc thấy hắn bước đi cũng mau chóng chạy theo. Bộ dạng như một cục bông biết di chuyển. Cưng chết được.

Ở một nơi nào đó nằm trong trung tâm thành phố Bắc Kinh. Căn biệt thự sang trọng thoang thoảng mùi vị của hạnh phúc.

- Ba, con thi đỗ cao học rồi.

Giọng nói của con trai mình vang lên khiến Khương Viễn không khỏi vui mừng. Con trai ông - Khương Chính Huy năm nay đã mười tám tuổi, cậu chính là niềm hi vọng lớn nhất của ông.

- Chính Huy, con thật giỏi. Sau này phải cố gắng học tập đó.

- Dạ, con biết rồi. Thôi con lên phòng đây.

Khương Chính Huy cười tươi rồi đi lên phòng.

Lúc này, bà Vương Hân từ nhà bếp đi ra, gương mặt vừa vui vừa xen lẫn nỗi buồn. Bà ngồi xuống ghế, khẽ thở dài.

- Bà sao vậy?

Khương Viễn hỏi. Tuy ông là một con người trăng hoa nhưng tình cảm của ông chỉ dành cho một mình bà. Đây chính là tình yêu mà ông luôn trân trọng.

- Tôi cảm thấy có lỗi quá ông ạ. Tôi nghĩ ông nên dừng lại đi.

Vương Hân nhìn ông nói, đáy mắt thoáng nét buồn. Mười lăm năm rồi, bà vẫn chưa quên được chuyện đó. Bà biết lần ấy ông phản bội ông chủ chỉ là muốn có được cuộc sống khá giả hơn.

Mười lăm năm trước, ông chủ rất tin tưởng hai người, cho hai người một số tiền để trang bị lại cửa tiệm nhỏ của mình.

Nhưng không ngờ lúc đó... Khương Viễn vì có một chút vốn nên đắm ra nghiện bài bạc.

Con người vẫn luôn cố gắng làm việc khi trong tay mình không có gì. Nhưng khi bị tiền bạc che mờ mắt, họ chỉ nghĩ được cái lợi trước mắt, cái sung sướng trước mắt mà không nghĩ đến tương lai sau này.

Khương Viễn chính là một minh chứng. Ông đã dùng số tiền đó vào thú vui mới của mình, không cố gắng gầy dựng sự nghiệp. Để rồi sau đó nợ nần chồng chất. Không có tiền trả, túng quẫn quá nên ông đã chấp nhận trở thành người của Mạc Hải Đường, tuyên thệ sẽ giúp ông ta mọi chuyện mà ông ta muốn. Điều kiện để trao đổi đương nhiên là tiền bạc.

Sau cái đêm định mệnh ấy, Mạc Hải Đường đã giúp Khương Viễn trả hết nợ nần. Không những vậy, ông ta còn cho Khương Viễn một số tiền lớn để làm ăn. Đó là lý do chỉ sau một đêm, cửa hàng nhỏ của Khương Viễn trở thành một công ty lớn.

- Bà im đi. Bà thì biết cái gì?

Khương Viễn quát lớn khiến Vương Hân giật mình.

Bà thật không thể sống yên ổn trong ngần ấy năm, lương tâm cứ trách móc bà. Bà cảm thấy bản thân là một kẻ tội đồ khi cướp đi hai sinh mạng của người đã có ơn với mình.

Vương Hân thật sự không biết Mã Gia Lệ vẫn còn sống. Khương Viễn vì không muốn chuốc thêm phiền phức nên cũng giấu nhẹm đi, không nói với bà.

Lúc này, Vương Hân nhìn Khương Viễn, khóc thút thít:

- Ông à. Ông bà chủ đã từng rất tốt với chúng ta. Tôi biết là chuyện này ngoài ý muốn. Nhưng bây giờ... tôi xin ông hãy dừng lại. Đừng làm nên chuyện gì tội lỗi nữa.

- Vương Hân, tôi đã đi cùng lão đại đến bước đường này rồi. Bà nghĩ tôi còn có thể rút lui sao? Nếu làm trái mệnh lệnh, không chỉ tôi mà cả nhà chúng ta cũng sẽ không toàn mạng.

Khương Viễn nói, lạnh lùng đứng lên rồi đi.

Ông không hề biết có một người đã nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người. Khương Chính Huy đi lấy nước, tình cờ nghe được chuyện này. Tuy bản thân cậu không hiểu lắm nhưng cậu đoán chắc chắn đã có chuyện gì nghiêm trọng liên quan đến tính mạng con người. Chuyện này, cậu phải làm rõ mới được.

Trở lại với xứ sở kim chi..

Đồng Ngạc Ngạc và Lăng Tư Duệ hiện tại đang ở bờ hồ.

Nhưng mà... khung cảnh không như họ tưởng tượng.

Trạch Kha này chính là lừa người. Anh ta nói hồ Seokchon ở thành phố Seoul rất đẹp. Đẹp, đẹp cái gì chứ?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn bờ hồ bị đóng băng, nhìn sang những cây hoa anh đào trơ trọi như những khung xương, chán nản thở dài.

- Vì là mùa đông nên không có hoa anh đào để ngắm rồi.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, thầm mắng Trạch Kha. Lần này về nước thì Trạch Kha chết với hán. Dám đi lừa bọn thiếu gia sao? Hừ...

~~~~~

Trạch Kha lúc này đang ở máy bay, bỗng dưng cảm thấy lạnh gáy rồi hắt xì liên tục. Ai da~ chắc tại thời tiết lạnh quá nên anh bị cảm rồi. Haizzzz..

~~~~~

- Về thôi.

Lăng Tư Duệ lạnh giọng nói, hần xoay gót bước được vài bước thì khựng lại. Nữ nhân kia sao lại không trả lời nhỉ?

Hần khó chịu xoay người lại thì bất ngờ ngây ngốc.

- Tuyết rơi rồi. Tuyết rơi rồi, thích quá đi.

Đồng Ngạc Ngạc cười tươi rói, đưa hai tay lên cao để tuyết rơi vào lòng bàn tay. Cô nhìn hạt tuyết bé nhỏ tan biến trong tay mình, gương mặt khả ái khúc khích cười.

Đúng là tuyết. Vẻ đẹp thuần khiết chỉ có thể ngắm mà không thể chạm vào. Bởi vì khi chạm vào nó, nhiệt độ của cơ thể sẽ làm nó tan đi nhanh chóng. Đến lúc đó, chỉ còn lại một giọt nước bé nhỏ trên tay mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Sự cố - Suýt mất mạng

Đồng Ngạc Ngạc thích thú đi trên hồ băng, vì mặt nước đã đóng băng nên cô có thể đi tự do trên đó.

Khung cảnh nơi đây không có ai ngoài hai người bọn họ. Có lẽ vì lạnh nên không ai xuất hiện ở bờ hồ. Cũng có thể là họ đang quây quần bên gia đình để cùng nhau sưởi ấm.

Tuyết vẫn rơi, vương đầy trên tóc cô. Nụ cười ngây ngô xuất hiện trên gương mặt cô tỏa sáng như ánh mặt trời.

Lăng Tư Duệ có chút thất thần. Trong tim hắn đột ngột dâng lên một cổ ấm áp. Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhẹ, cánh môi mỏng còn mấp máy:

- Thật đẹp.

Là tại tuyết rơi hay tại nữ nhân trước mắt làm hắn rung động? Rung động đến mức bản thân không tự chủ thốt lên câu nói đó trong vô thức.

Người ta nói cảnh đẹp khiến con người quên đi nỗi sầu muộn, quên đi mọi áp lực của cuộc sống hiện tại. Nó giúp ta trút bỏ bầu tâm sự, khiến ta thư giãn để cảm thấy thư thả, dễ chịu.

Lăng Tư Duệ hẳn thật sự không biết, hẳn vì cái gì mà thốt lên câu nói đó. Hắn chỉ biết là... nữ nhân kia khiến hắn có cảm giác rất gần gũi, rất dễ chịu. Cảm giác này rất đặc biệt. Nó khiến tâm tình hắn cực kì tốt.

Ánh mắt đen như mực của Lăng Tư Duệ dõi theo từng hành động của cô, tuyệt nhiên không để sót một khoảnh khắc nào. Có lẽ là hắn điên rồi, cư nhiên lại để tâm đến nữ nhân ngu ngốc kia.

Đồng Ngạc Ngạc đang chơi thỏa thích với tuyết, nhìn thấy Lăng Tư Duệ cứ đứng như trời trồng thì cô há miệng gọi to:

- LĂNG TƯ DUỆ, ANH MAU QUA ĐÂY ĐI.

Như sợ hắn không nghe thấy nên cô vặn volume cực lớn. Cả người còn nhảy nháy lên vẫy vẫy tay.

Đồng Ngạc Ngạc không biết rằng, mặt băng trên hồ đang từ từ nứt ra.

Lăng Tư Duệ nghe cô gọi, chân cũng sai bước đi đến. Tiếng răng rắc vang lên dưới mặt hồ khiến hắn nhú mảy. Đối với người cẩn trọng như hắn thì lúc nào cũng phải quan sát mọi thứ xung quanh. Đây gọi là đề phòng bản thân gặp nguy hiểm.

Lăng Tư Duệ nhìn quanh mặt hồ, đôi mắt báo săn chú ý đến Đồng Ngạc Ngạc.

Cô đã bước ra đến giữa hồ. Thấy hắn nhìn cô mà không bước tiếp, Đồng Ngạc Ngạc khó hiểu vẫy vẫy tay.

- Đứng yên ở đó.

Lăng Tư Duệ lạnh giọng quát. Chân hắn đang bước đến phía cô. Nữ nhân ngu ngốc này, tiếng răng rắc lúc nãy chính là phát ra từ chỗ cô ta. Chỉ cần một hành động nhỏ thôi cũng có thể khiến băng tách ra.

- Sao vậy?

Đồng Ngạc Ngạc không hiểu ý Lăng Tư Duệ, chân bước đi hướng về phía hắn.

Lăng Tư Duệ bất ngờ trước hành động của cô, mặt băng đã bắt đầu tách rời. Hắn không có nhiều thời gian suy nghĩ, cả người nhanh như sóc tiến về phía cô.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này mới để ý, chân cô lạnh quá. Hình như... hình như nó đang từ từ lún xuống. Sao... sao lại như vậy? Cô mếu máo gọi hắn:

- Lăng... Lăng... Tư... Duệ, tôi... bị sao... sao... vậy?

Trong một giây chớp nhoáng, Đồng Ngạc Ngạc đã nằm trọn trong vòng tay Lăng Tư Duệ.

Hắn đã không màng bản thân mà ôm chặt cô. Tiếng răng rắc của băng lại vang lên. Hai người chìm hẳn xuống nước, nơi hai mảnh băng tách ra để lại một hố nước to.

Nước mùa đông quả thật rất lạnh. Nhiệt độ xuống đến âm độ c có thể làm cứng một con người.

Đồng Ngạc Ngạc bị chìm xuống nước, cảm giác lạnh lẽo xâm chiếm cơ thể khiến nơ ron thần kinh của cô muốn đóng băng. Mặc dù cả người mặc chiếc áo ấm dày cộm nhưng vẫn không có tác dụng gì gọi là bảo hộ.

Lăng Tư Duệ cố đưa cô lên bờ. Hắn không mặc áo ấm, cả người chỉ có một chiếc áo khoác mỏng. Nhiệt độ của nước khiến chân tay hắn tê cứng không

còn chút sức lực nào.

Nhưng mà... hấn vẫn cố hết sức để đưa cô thoát khỏi hồ nước ấy.

Đồng Ngạc Ngạc dù rất muốn giúp hấn như không thể. Bản thân cô là người không biết bơi nên cô rất sợ nước. Và lại, nước ở đây rất lạnh, chân tay cô cũng không thể cử động được. Toàn thân cứng ngắt như xác ướp. Cô chỉ biết bám chặt vào hấn để xua đi nỗi sợ trong lòng mình.

Sau một khoảng thời gian chật vật, Lăng Tư Duệ đã đưa cô ra khỏi hồ nước đó. Quả thật khi bị rơi xuống nước, tình trạng của hấn cũng không khá hơn là bao. Chân tay cũng không thể cử động, nhiệt độ đột ngột thay đổi khiến cơ thể hấn trắng bệch. Vốn dĩ, người bình thường sẽ không thể tự mình thoát khỏi cái hồ băng lạnh lẽo đó. Huống hồ gì hấn còn phải vác theo Đồng Ngạc Ngạc. Điều này quả thật là kì lạ. Phải chăng có một thứ gì đó khiến hấn có thể làm nên điều kì diệu như vậy? Thật khó lý giải.

Nhưng mà thoát khỏi cái hồ đó thì cũng thoát khỏi rồi. Hiện tại hai người vẫn đang nằm trên mặt hồ.

- Không sao chứ?

Hấn hỏi cô, gương mặt đã biến sắc đi. Chân tay cũng tê cứng, không thể nhúc nhích. Giọng nói còn có chút khàn khàn.

- Không... không sao. Tôi lạnh lắm.

Đồng Ngạc Ngạc nằm co ro trên nền băng lạnh lẽo. Giờ phút này cô mới cảm thấy hối hận. Cô lúc nào cũng mang đến xui xẻo, gây rắc rối cho hấn. Hại hấn hết lần này đến lần khác không màng nguy hiểm để cứu cô.

Lăng Tư Duệ cũng rất lạnh. Tuy hấn không nói ra sắc mặt của hấn đã tái đi. Hấn cố cử động tay mình. Bàn tay cố chạm đến tay cô, nắm chặt, hấn khàn giọng:

- Đừng lo. Có tôi ở đây.

Bàn tay hấn chạm vào tay cô khiến lòng cô ấm lại. Một cảm giác an tâm bao phủ lấy cô khiến cô không lo lắng mà ngất đi.

Lúc này có hai người dân đi ngang qua hồ, nhìn thấy hai người bọn họ trên mặt hồ thì vội vàng hô to:

- " Có người rớt xuống hồ. Mau gọi xe cứu thương ".

Lăng Tư Duệ lúc này cũng không gắng gượng nổi mà ngất đi. Hai người họ mau chóng được đưa đến bệnh viện trong tình trạng nguy kịch.

Bắc Kinh - Trung Quốc...

Từ Ái Huyền vừa mới thuê được phòng trọ. Cô nằm trên chiếc giường rộng lớn, khẽ thở dài.

Trong đầu cô bây giờ toàn hình ảnh của anh ấy. Cô không biết anh là ai, cũng không biết anh là người như thế nào? Nhưng không hiểu sao bản thân lại bị anh làm cho rung động.

Từ Ái Huyền lắc mạnh đầu, cố xua đi ý nghĩ trong đầu mình. Dù sao anh ấy cũng có vị hôn thê rồi.

"Ái Huyền ơi là Ái Huyền, mày không có cơ hội đâu. Tỉnh lại đi ".

Cảm giác buồn bã đột ngột bao phủ lấy cô. Cô quyết định sẽ tịnh dưỡng vài ngày rồi tìm công ty để xin việc. Không thể vì anh ấy mà xao lãng mọi thứ như vậy.

Cố lên.

Bệnh viện Thiệu Quang...

Cố Vũ Mặc ngồi thu lu trên giường, mặt ỉu xiu như bánh bao.

Dương Ân ở bên thấy anh thiếu sức sống như vậy, tò mò hỏi:

- Cố thiếu gia, anh sao vậy?

- Từ Hạ của tôi đi đâu rồi? Anh có biết không?

Cố Vũ Mặc ngược mặt lên nhìn Dương Ân, vẻ mặt như người mất ngủ lâu năm.

- Ấc.

Dương Ân suýt bị dọa sợ. Anh lùi mấy bước, trấn an lại tinh thần. Rõ ràng là Cố thiếu gia đã gặp cô Lâm lúc sáng. Sao bây giờ lại bày ra bộ mặt đáng sợ như vậy nhỉ?

- Cố thiếu gia, cô Lâm nói với tôi là đi mua chút đồ.

- Sao cô ấy lại nói với anh mà không nói với tôi?

Cố Vũ Mặc mắt dẹt nhìn Dương Ân.

- Chuyện này... A... Cô ấy về rồi kia.

Dương Ân đang cảm thấy khó nói thì Lâm Từ Hạ bước vào. Cô ấy đúng là vị cứu tinh của anh.

- Từ Hạ, em về rồi. Em làm anh lo lắng đó.

Cố Vũ Mặc đột ngột thay đổi sắc mặt khi nhìn thấy cô.

- Lo cái gì? Anh thừa hơi nhỉ?

Lâm Từ Hạ bực bội nói.

- Anh lo thật mà. Sao em lại nặng lời như vậy?

Anh long lanh mắt nhìn cô.

Dương Ân ở một bên nhìn anh, suýt nữa không đứng vững. Cố thiếu gia này thật là khó hiểu. Thay đổi nét mặt như chong chóng. Chắc chỉ có cô Lâm mới trị nổi anh ta.

Ở Seoul...

Hai người họ đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Hiện tại thì hai người đều ổn. Vì được cấp cứu kịp thời nên không nguy hiểm đến tính mạng.

Lăng Tư Duệ và Đồng Ngạc Ngạc đã được đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt để giữ ấm.

~~~~~

Phòng chăm sóc đặc biệt...

Lăng Tư Duệ ho khan vài tiếng, hắt nhử nhẹ mi tâm. Cả cơ thể vì bị nhiễm lạnh nên khó chịu.

Hắn đảo mắt sang giường bên cạnh, nhìn vẻ mặt trắng bệch của cô, đáy lòng hắn có chút dậy sóng. Cũng may là được người khác đưa vào bệnh viện kịp thời. Nếu không, hắn và cô có lẽ cũng không qua khỏi.

Nghĩ lại thì cảm thấy bản thân hắn thật liều lĩnh. Vì nữ nhân kia mà không màng đến tính mạng của mình. Hắn rút cuộc không hiểu nổi tại sao hắn lại làm vậy? Cảm giác lo sợ lúc đó khiến hắn tim hắn như nghẹt thở. Chỉ khi cứu được cô, hắn mới cảm thấy nhẹ lòng.

Có lẽ... Đồng Ngạc Ngạc đã trở thành một người quan trọng đối với hắn... cũng nên...

Đồng Ngạc Ngạc sau một lúc thì cũng dần dần tỉnh dậy. Cảm giác chân tay đau buốt khó nhúc nhích khiến cô bực bội kêu lên:

- Lăng Tư Duệ...

Cổ họng đau rát khiến âm thanh phát ra có chút biến đổi. Chắc có cô bị viêm họng rồi.

Lăng Tư Duệ nghe cô gọi mình, khóe miệng khẽ nhếch lên một chút:

- Mới tỉnh lại đã gọi tôi rồi sao?

Giọng nói hắn cũng trở nên khàn khàn.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn ở giường bên cạnh, trong lòng cảm thấy an tâm. Cô nhỏ giọng:

- Xin lỗi. Là tôi liên lụy đến anh.

- Cô cũng nhận ra được điều đó sao? Lúc nào cũng phiền phức.

Hắn khinh khinh nói.

- Đây. Tôi biết tôi thường gây ra rắc rối. Nhưng mà tôi cũng đâu có cố ý.

Cô xịu mặt.

- Được rồi. Cứ cho đó là lý do của cô đi.

- Cảm ơn vì đã cứu tôi.

Đồng Ngạc Ngạc nói lí nhí. Cô cảm thấy hắn không xấu như cô nghĩ. Mặc dù bình thường hắn hay đấu khẩu, hay nói cô ngu ngốc. Thậm chí lần đầu gặp mặt hắn còn không chịu cho cô đi nhờ xe. Nhưng mà... hắn chưa bao giờ bỏ mặc cô khi cô gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Em là người của Lăng Tư Duệ tôi

Ừm. Ngủ đi.

Lăng Tư Duệ "ừm" một tiếng, hai mắt từ từ nhắm lại.

Đồng Ngạc Ngạc nghĩ là hắn mệt nên bản thân cũng không nói nữa. Cô cũng mau chóng đi ngủ.

Cô không hay biết rằng một nụ cười nhẹ xuất hiện trên môi hắn.

Vậy là buổi chiều hôm đó, hai người không thể về nước theo như dự định.

Điều đó khiến Trạch Kha cảm thấy anh thật khổ tâm. Vì cái gì mà thiếu gia lại để anh một thân một mình đối diện với Tô tiểu thư đó. Hừ...

Lăng Tư Duệ và Đồng Ngạc Ngạc đã nằm viện 1 tuần. Vì vậy sức khỏe của hai người đã ổn định hơn. Công việc ở Lăng Duệ hắn đã giao cho Trạch Kha và Trịnh Quang nên cũng không lo lắng nhiều.

Hôm nay là sáng thứ 6 ở Seoul...

Lăng Tư Duệ vừa mới tỉnh dậy. Sức khỏe của hắn đã đỡ hơn rất nhiều. Khẽ liếc nhìn nữ nhân ngủ say sưa ở giường bên kia, khóe môi hắn khẽ cong thành một nụ cười.

Bước xuống giường, hắn không ngần ngại đi đến giường cô. Bản thân không tự chủ chui vào cái chăn ấm áp.

Lăng Tư Duệ ôm trọn người cô, để cho đầu cô áp vào ngực hắn. Gương mặt băng lãnh còn thoáng tia hạnh phúc.

Có lẽ... hắn thật sự thích cô. Nữ nhân mà hắn luôn cho rằng hắn không có hứng thú. Số mệnh cũng thật trớ trêu, không nghĩ đến lại có thể cùng người mình không ưa xuất hiện loại tình cảm đó.

Quả thật từ lần đầu gặp mặt, Lăng Tư Duệ đã không có thiện cảm với cô. Lúc đó hắn còn nghi ngờ cô có ý đồ bất chính với hắn. Hắn còn muốn dùng chiêu trò để bắt ép cô trở thành ôsin của hắn, có thể thỏa thích mà ngược đãi cô. Nhưng mà... không ngờ cuối cùng, hắn lại chính là người bị cô làm cho rung động.

Loại chuyện này cũng thật nực cười nhỉ?

Bỏ đi những suy nghĩ của chính mình, Lăng Tư Duệ cười khẽ. Hắn vòng tay ôm chặt cô.

Cô thật là ấm nha~

Cảm giác ôm cơ thể mềm mại của cô trong lòng thật thích. Mùi hương dịu nhẹ toát ra từ cô khiến hắn thoải mái chợp mắt thêm một lát.

Đồng Ngạc Ngạc vẫn đang ngủ say, cảm nhận một cổ ấm áp bao phủ người mình, cô thỏa mãn nở nụ cười. Đầu còn dụi dụi vào ngực hắn.

Bắc Kinh - Trung Quốc...

Công ty Tô Đàm...

- Tô tiểu thư, hôm nay tôi đến để bàn bạc với cô về dự án thời trang mùa đông.

Trạch Kha ngồi trên ghế, dáng vẻ vài phần nghiêm túc.

Tô Diễm Hình ngồi đối diện anh, bàn tay cầm cây quạt yếu điệu đưa qua đưa lại, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Ô. Vậy sao? Tôi còn tưởng thiếu gia nhà anh quên chuyện đó rồi chứ?

- Giáng sinh cũng sắp đến, đây là thời điểm thích hợp để tung ra thị trường sản phẩm mới. Bên phía chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ. Bộ sưu tập lần này của nhà thiết kế chúng tôi có tên là "Hoa tuyết".

Trạch Kha trình bày lại vấn đề cho Tô Diễm Hình, anh mong cô ta có thể nhanh chóng sắp xếp để tiến hành buổi diễn thời trang ra mắt khán giả.

- Hoa tuyết? Tên hay nhỉ?

Tô Diễm Hình cười khẽ.

- Hoa trong tuyết, mỏng manh đối đầu với khắc nghiệt. Hiên ngang tỏa sáng giữa một vùng tuyết lạnh. Cô hiểu ngụ ý chứ?

- Tôi không ngu ngốc đến mức không hiểu. Ý tưởng này cũng hay đó. Nhưng mà...

Tô Diễm Hình ngập ngừng, đôi mắt được viền đậm nhìn anh có chút ảm ý.

- Có chuyện gì không vừa ý cô sao?

Trạch Kha nhíu mày hỏi.

- Tôi muốn thiếu gia anh phải chính thức gặp mặt tôi. Nếu không chuyện này tôi sẽ không đồng ý tiến hành.

Tô Diễm Hình nguy hiểm nói. Lăng Tư Duệ, cô phải khiến hắn chủ động đến gặp cô thì cô mới hả lòng hả dạ.

Trạch Kha nghe cô nói xong, gương mặt vẫn giữ được vẻ bình tĩnh. Đây chỉ là một cuộc giao dịch để nâng tầm thương hiệu, cô ta không nhìn ra vấn đề hay là bị thiếu gia anh làm cho lú lẫn rồi. Không lẽ cô ta đang nghĩ vì sự hợp tác lần này mà thiếu gia coi trọng cô ta. Ày da~ thật đúng là thiếu suy nghĩ.

Dẫu sao thì Trạch Kha anh cũng là người do một tay thiếu gia đào tạo, anh cũng không tầm thường đâu nha.

Trạch Kha khẽ nở một nụ cười, nghiêm túc nói:

- Tô tiểu thư, nếu tôi nhớ không lầm thì hợp đồng hai bên đã kí. Bên tôi hiện tại cũng đã thực hiện xong, nếu cô nói không tiến hành thì chẳng phải là vi phạm hợp đồng sao? Chuyện này mà truyền ra ngoài thì danh tiếng của Tô Đàm phải làm sao đây?

Tô Diễm Hình có chút giật mình trước câu nói của Trạch Kha. Hừ... quả đúng là người của Lăng Tư Duệ, đầu óc cũng thật nhạy bén.

- À... ừ... Chuyện này đương nhiên là tôi biết. Tôi chỉ muốn gặp thiếu gia anh bàn bạc một số chuyện thôi.

Cô lấp liếm cho qua chuyện vì không muốn mất mặt. Dù sao anh ta cũng là người dưới trướng Lăng Tư Duệ. Một tiểu thư như cô mà để anh ta dắt mũi thì đúng là một điều sỉ nhục.

- Ô thì ra là vậy. Nếu cô đã có lòng muốn gặp ngài ấy thì cứ hẹn ngày trước đi. Tôi còn có việc cần làm. Tạm biệt.

Trạch Kha đứng lên cúi đầu rồi đi.

Tô Diễm Hình giận dữ đập cái quạt xuống bàn. Đáng chết. Cứ tưởng lần này sẽ khiến hắn chủ động gặp mặt cô. Không ngờ lại bị cái tên Trạch Kha kia lật ngược ván bài.

Aaaaaa... Tô Diễm Hình cô không dễ dàng bỏ cuộc như vậy đâu. Hừ...

Công ty Tổng Thụy...

Bây giờ là 7h sáng.....

Từ Ái Huyền đang đứng trước cổng công ty. Hôm nay cô đến đây để xin việc, rất mong có thể được tuyển chọn vào bộ phận thiết kế. Nhất định phải cố lên.

Cô với tâm trạng hồi hộp đi vào phòng phỏng vấn. Gương mặt có chút căng thẳng ngồi ở ghế chờ.

Bỗng nhiên một nữ nhân viên gọi tên cô:

- Số 17- Từ Ái Huyền.

- Có tôi.

Từ Ái Huyền rụt rè đứng lên đi vào phòng phỏng vấn.

Không khí ngột ngạt bao phủ lấy cô khiến cô khiến cô có chút khó thở.

Khẽ liếc mắt nhìn các vị lãnh đạo tham dự trong phòng phỏng vấn, cô giật mình khi thấy Tổng Nhất Hàn. Sao... sao anh ấy lại ở đây?

- Cô còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau ngồi xuống.

Một vị lãnh đạo nói, vẻ mặt tỏ ra khó chịu.

- Vâng.

Tô Diễm vội vàng ngồi xuống, mắt khẽ nhìn sang Tổng Nhất Hàn. Hình như anh ấy là Tổng giám đốc ở đây, chức vị cũng lớn thật.

Bất gặp ánh mắt của cô, Tổng Nhất Hàn nhìn sang khiến cô giật mình cúi đầu xuống.

- Giới thiệu về mình đi.

- À tôi tên là Từ Ái Huyền, tôi 22 tuổi. Tôi đến đây để xin vào bộ phận thiết kế của công ty, rất mong có thể cống hiến sức mình cho công việc.

- Cô đã từng làm qua công việc thiết kế này chưa?

- Vẫn chưa ạ.

- Vậy làm sao chúng tôi dám nhận một người không có kinh nghiệm như cô?

- Tôi là học sinh du học bên Hàn, tôi tin bằng cấp và năng lực của mình sẽ giúp tôi hoàn thành công việc một cách tốt nhất.

Từ Ái Huyền khôi phục lại dáng vẻ tự tin của mình.

- Bằng cấp? Làm sao chúng tôi tin đó là bằng cấp thật hay là cô giả mạo? Vả lại, trong công ty chỉ cần người có năng lực, không cần người gắn mác tài giỏi.

Đúng là cuộc phỏng vấn của công ty lớn, lời nói nói ra quả thật rất khắc nghiệt, đánh sâu vào tâm lý người phỏng vấn.

Từ Ái Huyền cắn cắn môi, cô cố định thần lại, vội đáp:

- Có năng lực hay không thì mọi người tuyển tôi vào công ty mới biết được. Còn chuyện bằng cấp, nó không phải là gắn mác tài giỏi, nó là kết quả của quá trình chúng tôi rèn luyện vất vả. Nếu các vị lãnh đạo ở đây nghĩ nó là giả, vậy có gì để chứng minh hay không?

Câu trả lời sắc bén của cô khiến vài người gật gù đầu. Đối đáp như vậy quả thật rất thông minh.

Không gian đang chìm trong im lặng thì Tổng Nhất Hàn lên tiếng:

- Cô được tuyển. Người tiếp theo.

- Vâng, cảm ơn các vị lãnh đạo, cảm ơn Tổng giám đốc.

Từ Ái Huyền cúi đầu cảm ơn mọi người. Trước khi đi cô còn lướt nhìn bảng tên của Tổng giám đốc.

Thì ra anh ấy tên Tổng Nhất Hàn.

Cô khẽ nhoẻ miệng cười, nụ cười thoáng qua trên gương mặt xinh đẹp của cô.

- Được rồi, không cần cảm ơn chúng tôi. Đối đáp khá lắm cô gái.

Mấy vị lãnh đạo nhìn cô khẽ cười. Đây có lẽ là một người tài.

Trở lại Seoul...

Hai người họ cứ ôm nhau như vậy ngủ đến trưa.

Lúc này, Đồng Ngạc Ngạc mơ màng tỉnh dậy. Cô lấy tay sờ soạng xung quanh mình, không để ý bản thân sờ vào bộ ngực vạm vỡ của hắn.

Đây là cái gì nhỉ? Sao trên giường của cô lại xuất hiện thứ này? Có cảm giác gì đó lạnh lạnh nha.

Đồng Ngạc Ngạc mở mắt ra, đập vào mặt cô là khuôn ngực rắn chắc của hắn. Cô giật bắn người đập hắn một phát. Toàn thân không ngừng đổ mồ hôi.

Atula đáng chết. Nhân lúc cô ngủ hiên ngang chiếm đoạt hũ của cô. Cái tên này, không phải là bị ám đầu chứ?

Lăng Tư Duệ bị đá bay xuống sàn nhà, cau mày nhìn cô:

- Em muốn chết sao?

Em... em gì chứ? Hắn điên hay sao mà gọi cô bằng em? Aaaa... Ghê chết được.

- Anh... tôi còn chưa hỏi tội anh sao lại lên giường tôi nằm?

Đồng Ngạc Ngạc mặt tái xanh nhìn hắn. Tên này hôm nay lạ quá. Không lẽ cái té lần trước khiến não hắn bị nhiễm lạnh nên lú lẫn rồi.

- Như vậy thì đã sao?

Lăng Tư Duệ mặt dày nói, giọng nói tuy có chút lạnh lẽo nhưng thanh âm phát ra đã dịu đi một chút.

- Anh... Không phải anh bị té đến lú lẫn rồi?

- Tôi vẫn bình thường.

- Thật không?

- Nói dối em tôi có ích lợi gì?

Eo ơi. Hắn lại gọi cô là em kìa. Trông thật buồn nôn mà.

- Này. Anh nhìn tay tôi nha. Nếu ngón này là một thì ngón này là ngón số mấy?

Đồng Ngạc Ngạc chỉ vào ngón cái ở tay mình gọi là một, sau đó chỉ sang ngón trỏ theo thứ tự sẽ gọi là hai.

- Tôi không ngu ngốc đến mức không biết.

Hắn đánh mặt lại. Nãy giờ mới phát hiện bản thân vẫn ngồi dưới đất, Lăng Tư Duệ một thân ảnh đứng lên đi đến trước mặt cô. Bàn tay to lớn vòng qua kéo đầu cô sát đến mặt hắn.

Cảm nhận gương mặt mỹ nam phóng đại trước tầm nhìn, Đồng Ngạc Ngạc đỏ mặt lấp bấp:

- Anh... Anh định làm gì? Gần... gần quá rồi đó.

- Đồng Ngạc Ngạc, mạng của em năm lần bảy lượt đều do tôi cứu. Vì vậy từ bây giờ, em là người của Lăng Tư Duệ tôi.

Lăng Tư Duệ bá đạo tuyên bố, không để ý đến sắc mặt của ai đó đang biến sắc.

Da mặt Đồng Ngạc Ngạc như bị đông lạnh, cô khó khăn cười một cái. Nụ cười cứng ngắt như cá khô:

- Này, thật ra tôi có ý này. Tôi nghĩ là đầu anh bị vấn đề gì đó nên mới hành xử lạ như vậy? Hay là... Tôi đưa anh đi... gặp bác sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Bệnh biến thái

Lăng Tư Duệ trước câu nói của cô không đáp, hấn mạnh mẽ cúi mặt xuống hôn cô. Bàn tay giữ chặt đầu cô, bản thân như muốn nuốt chửng môi cô.

Đồng Ngạc Ngạc bất kinh thất sắc, trở mắt nhìn hấn chiếm tiện nghi của mình. Tim lại được dịp đập liên hồi.

- Ừm m... ừm...

Cô vì thiếu không khí mà phát ra tiếng kêu.

Lăng Tư Duệ bị âm thanh mê hoặc, bản thân không khống chế đè cô xuống giường. Hấn buông tha cánh môi mỏng, cười khẽ một cái:

- Em là muốn dụ dỗ tôi sao?

Đồng Ngạc Ngạc hô hấp khó khăn lấy lại không khí, mặt đỏ phừng phừng:

- Lăng Tư Duệ, anh thật biến thái. Sao có thể tùy tiện đối với tôi như vậy? Tôi không phải là đồ chơi của anh.

Lăng Tư Duệ hiện tại đang nằm trên người cô, đôi mắt báo săn như phát ra tia sáng khi phát hiện con mồi, khóe miệng khẽ cong lên tà mị:

- Tôi nói rồi. Em là người của tôi.

Đồng Ngạc Ngạc không thể tin một nam nhân lạnh lùng như hấn lại có thể trở thành một tên sắc lang biến thái như vậy. Không lẽ, bao nhiêu năm qua là hấn dùng bộ mặt kia đánh lừa mọi người. Đến bây giờ không chịu đựng được nữa nên bản tính biến thái kia mới bộc phát. Mà nhắc mới nhớ nha, lần trước hấn cưỡng hôn cô cũng là do bệnh tình bộc phát sao?

Eo oi... Sống 21 năm trên đời, Đồng Ngạc Ngạc cô lần đầu tiên nghe nói đến loại bệnh biến thái này. Tình trạng của hấn chắc không phải cấp tính mà là mãn tính rồi. Cơ hội chữa khỏi sẽ rất khó. Chắc có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Ahuhu... Không ngờ cuộc đời hấn lại tội nghiệp như vậy. Thật đau thương.

Đồng Ngạc Ngạc vỗ vỗ vai hấn ra vẻ đồng cảm, quên cả việc bản thân đang nằm dưới thân hấn:

- Lăng Tư Duệ, số anh thật khổ. Loại bệnh này chắc anh bị lâu lắm rồi. Giấu giếm mọi người ngần ấy năm chắc anh khổ tâm lắm. Mà tôi nói anh nghe, anh phải mau chóng đi gặp bác sĩ để chữa kịp thời. Nếu không có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Lăng Tư Duệ nhìn biểu cảm của cô, không khỏi nhủ thầm. Nữ nhân này lại nghĩ ra cái gì linh tinh đây.

- Em nói vậy là ý gì?

Giọng nói mang theo khí lạnh khiến Đồng Ngạc Ngạc có chút sợ hãi. Không lẽ vì cô phát hiện ra bệnh tình của hấn nên hấn muốn giết người diệt khẩu? Không phải chứ... về mặt hấn đúng là quá hắc ám đi.

Nghĩ đến bản thân đang cận kề cái chết, cô miễn cưỡng nhìn Lăng Tư Duệ:

- Đại ca, chuyện bệnh tình của anh tôi tuyệt đối sẽ giữ bí mật. Tôi đảm bảo giữ lời hứa. Nhưng mà... tôi nghĩ bệnh của anh đã từ cấp tính chuyển sang mãn tính rồi nên cơ hội chữa trị có thể khó hơn. Nếu anh quyết tâm đi gặp bác sĩ thì tôi tin anh chắc chắn sẽ khỏi bệnh.

Lăng Tư Duệ chính là bị cô chọc tức. Cái gì mà bệnh tình, cái gì mà cấp tính sang mãn tính, cái gì mà chữa trị. Chẳng lẽ cô đang trù hấn chết sớm sao?

- Đồng Ngạc Ngạc, em đang nói cái gì vậy? Chẳng lẽ muốn tôi một bước đem em ăn sạch sành sanh sao?

Hấn lạnh giọng nhìn cô.

Ừay. Đồng Ngạc Ngạc như bị thiên lôi giáng một đao.

Tại sao? Tại sao cô nói đến vậy mà hấn vẫn không chịu thừa nhận. Bây giờ bệnh tình lại bộc phát nổi hứng muốn ăn cô.

Thiên a~ Thiên a~

Đồng Ngạc Ngạc có kêu trời cũng vô ích. Cái nào cô đang hoạt động hết công suất tìm ra phương án để giải cứu chính mình. Bản thân không hề biết hấn đang nhìn cô chăm chăm.

Thật ra ngay từ lúc này hấn đã thấy cô có vấn đề. Nếu kết hợp các câu nói của cô ta lại thì...

Chết tiệt. Nữ nhân này không phải nghĩ hấn mắc bệnh nan y chứ?

- Đồng Ngạc Ngạc, rốt cuộc em đang nghĩ cái gì hả?

Lăng Tư Duệ đột ngột quát lớn khiến Đồng Ngạc Ngạc giật mình.

Cô lỗ miệng nói hết tất cả:

- Lăng Tư Duệ, tôi biết là anh mắc bệnh biến thái. Nhưng mà tôi chỉ là một cô gái vô tội, anh đừng nhấn tâm tái phát bệnh mà ăn tôi. Huhuhu...

Lăng Tư Duệ nghe cô nói xong, cả người không ngừng phát ra hàn khí lạnh lẽo. Nữ nhân đáng chết. Đầu của cô ta đúng là không khi nào dùng được. Cứ nhiên lại nghĩ hấn bị bệnh biến thái.

Hơ... Hấn cười khẩy một cái. Nếu cô đã có ý muốn nghĩ như vậy thì hấn sẽ thuận theo ý cô.

- Tôi chỉ tái phát bệnh với một mình em.

Àm. Âm. Âm.

Thiên lôi lại giáng 3 chưởng xuống đầu cô.

Đồng Ngạc Ngạc như không tin vào tai mình. Hấn... hấn... bị điên rồi. Sao hiểm họa này cô phải là người gánh chịu? Tại sao... Tại sao.... Huhuhu...

Đồng Ngạc Ngạc khóc sụt sùi:

- Đại ca, làm ơn tha cho tôi đi. Anh có thể tìm người khác thay thế tôi mà.

Lăng Tư Duệ khẽ nhếch môi, thích thú nhìn nữ nhân bị mình dọa sợ:

- Là em nghĩ tôi bị bệnh biến thái.

- Thì vốn dĩ là vậy mà. Nếu không sao anh lại làm vậy với tôi?

Đồng Ngạc Ngạc thôi khóc lóc, cô oang oang cái miệng.

- Vì em là người của tôi.

Hấn bá đạo nói, không để ý đến sắc mặt của cô.

Đồng Ngạc Ngạc bức bối, cau mày:

- Tôi không phải là người của anh. Tôi là Đồng Ngạc Ngạc.

- Đồng Ngạc Ngạc chính là người của tôi.

- Nhưng mà tôi không phải.

- Vì sao không phải? Người của tôi vốn dĩ tên là Đồng Ngạc Ngạc.

- Không phải.

- Vậy em tên gì?

- Tôi tên Đồng Ngạc Ngạc.

- Em thừa nhận rồi.

Lăng Tư Duệ cười nhếch mép, nhìn cô đầy tà mị. Đừng khiêu chiến với hấn, cô không có cơ hội thắng đâu.

- Anh... anh...

Đồng Ngạc Ngạc cứng họng, hai mang tai nóng phừng phừng.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, khẽ cúi đầu kề sát tai cô, hấn nói:

- Tôi vốn dĩ không bị bệnh biến thái. Nhưng mà... em đừng khiêu khích sức chịu đựng của tôi.

Nói xong hấn đứng lên rời khỏi người cô.

Hơi ấm nóng từ miệng hấn phả vào tai khiến mặt cô đỏ lựng. Lăng Tư Duệ này thật là khác lạ. Hấn không giống như bình thường. Đối xử với cô ngày càng biến thái, giọng nói lại có chút gì đó nhẹ nhàng. Cô rốt cuộc không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Nhưng mà... Sao trái tim cô cứ đập liên hồi mỗi khi hắn lại gần. Ày, điên mất thôi.

Đồng Ngạc Ngạc tức giận đập đầu mình xuống gối.

Lăng Tư Duệ xoay người lại nhìn cô, môi khẽ cong lên thành một nụ cười:

- Nếu em đã không sao thì chiều nay chúng ta lập tức về nước.

Đồng Ngạc Ngạc nghe hắn nói, không thèm trả lời. Cô còn hơi sức đâu mà nghĩ đến chuyện đó. Hắn hại cô như vậy còn chưa đủ sao? Chắc chắn là tại hắn. Hắn là người hại cô bị bệnh tim. Nếu không tại sao đối diện với hắn tim cô lại đập nhanh như vậy?

Huhu. Atula đáng chết. Tôi ngàn lần hận anh. Hàng vạn lần hận anh.

- Sao vậy?

- Không sao?

- Thay đồ đi. Tôi đưa em đi ăn.

Hắn nói, sau đó lạnh lùng bước vào phòng vệ sinh. Tâm tình có chút vui vẻ.

Đồng Ngạc Ngạc dụi dụi đầu vô gối, gương mặt tỏ vẻ đau thương. Thảm rồi. Thảm rồi. Hắn cư nhiên lại đối xử tốt với cô. Không phải là có âm mưu gì chứ?

Aaaaaaa..... Bực mình quá!!!!!!!!!!

Ở Bắc Kinh

Công ty Lăng Duệ...

Trạch Kha đi đến công ty gặp Trịnh Quang. Mấy ngày qua công việc bận quá nên anh cũng chưa gặp ông ấy. Lần trước thiếu gia có gọi điện thoại nói gặp vấn đề nên phải hoãn chuyến bay. Ngài ấy còn dặn anh là bảo Trịnh Quang nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng để ông ấy làm việc quá sức.

Trịnh Quang khi nhìn thấy anh, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện của La Chính Vũ sao rồi? Sao cậu lại về đây? Thiếu gia đâu?

- Chúng ta đi tìm một nơi nói chuyện.

- Ừm.

Hai người họ đi đến phòng làm việc của Trịnh Quang. Lấy tay đóng cửa lại, Trạch Kha nghiêm túc nói:

- Chuyện này, thiếu gia nói chúng ta hãy xem như La Chính Vũ đã chết rồi. Cùng nhau phối hợp để dựng một màn kịch.

Trịnh Quang ngồi đối diện Trạch Kha, con người có chút biểu hiện phức tạp:

- Giết người diệt khẩu sao? Chẳng lẽ... La Chính Vũ đứng dưới trướng của ai đó?

- Đúng vậy. Chuyện này đừng để truyền ra ngoài.

- Tôi hiểu rồi. Tại sao cậu lại về nước mà thiếu gia không về?

- Thật ra tôi về nước lâu rồi. Nhưng tại có nhiều chuyện giải quyết quá nên chưa tiện gặp ông. Mấy hôm nay tôi cũng không về biệt thự. Thiếu gia có nói với tôi là gặp chút sự cố, chiều hôm nay mới về nước.

- Ngài ấy có nguy hiểm không?

Trịnh Quang lo lắng hỏi.

- Ngài ấy bảo chúng ta không cần lo lắng. Và lại, ngài ấy nhấn với ông là đừng làm việc quá sức.

- Ừm. Tôi biết rồi. Tôi chỉ đang lo ngài ấy gặp nguy hiểm gì thôi? À mà...

Trịnh Quang như nhớ tới Đồng Ngạc Ngạc, ông không biết có nên hỏi Trạch Kha hay không?

- Có chuyện gì sao Trịnh quân gia?

- Cô gái đi cùng ngài ấy là thế nào?

Nhắc đến Đồng Ngạc Ngạc, Trạch Kha phì cười:

- Ngài ấy rõ ràng là thích cô Đồng, vậy mà bản thân không chịu thừa nhận với người ta.

Trịnh Quang nghe xong cũng bật cười. Thì ra ngay từ đầu thiếu gia đã để ý đến cô nhóc đó. Mà kể cũng lạ, một người hoàn hảo như ngài ấy sao lại thích cô gái hậu đậu kia nhỉ?

- Nếu được vậy thì tốt quá. Tôi cũng mong ngài ấy gặp được cô gái của mình. Như vậy tôi có xuống tuổi vàng cũng yên tâm.

- Trịnh quân gia, ông đừng nói vậy. Ngài ấy tuy bề ngoài có lạnh lùng nhưng rất quan tâm đến ông đó.

- Tôi biết chứ. Trong lòng tôi cậu ấy chính là một đứa trẻ. Chỉ là đứa trẻ này thật khác với đứa trẻ mười lăm năm trước.

Nghĩ đến đây, Trịnh Quang thoáng nét buồn. Vụ án năm đó đã khiến hắn dần trở nên lạnh lùng, khép kín với thế giới xung quanh.

Có một bí mật ông đã giấu kỹ không nói với hắn. Chuyện đó cũng khiến ông cảm thấy rất tội lỗi.

Năm đó, sau khi xe của ông chủ bị tai nạn. Cảnh sát đã đến phong tỏa hiện trường, tìm thi thể của hai người. Nhưng mà chỉ tìm được xác của ông chủ, xác của bà chủ thì lại không thấy đâu. Lúc đó, linh tính của ông mách bảo bà chủ vẫn còn sống. Ông đã giấu đi chuyện này, âm thầm điều tra năm năm nhưng tuyệt nhiên không có tung tích. Ông không muốn nói với hắn vì sợ hắn sẽ tự mình điều tra. Vụ án năm đó quả thật rất có vấn đề.

- Ông sao vậy Trịnh quân gia?

Trạch Kha khó hiểu nhìn ông.

- À... tôi không sao?

Ông như từ quá khứ trở về thực tại, khẽ nở nụ cười nhẹ với anh.

- Tôi chỉ đang nghĩ nếu cô gái ấy có thể làm thay đổi tính cách thiếu gia, giúp ngài ấy sống với tính cách thật của chính mình thì hay quá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Bởi vì... Tôi cần tin đồn này

- Chuyện đó ông không cần lo đâu. Tôi quan sát thấy ngài ấy thường hay bộc lộ tính cách thật của mình khi ở cạnh cô Đồng. Còn có ghen nữa.

Nhắc đến "ghen", Trạch Kha cười như bắt được vàng.

- Ghen?

- Đúng vậy. Biểu cảm gương mặt trở nên thật đa dạng.

Trịnh Quang cũng vui vẻ trước tin tốt lành này.

- À mà Trịnh quân gia, chuyện thiết kế ngọc hồng lựu màu lam sao rồi?

Trạch Kha nhớ đến công việc nên vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

- Nó sắp hoàn thành rồi. Theo suy đoán của tôi thì sau khi thực hiện buổi diễn thời trang mùa đông, chúng ta có thể tiến hành ra mắt sản phẩm.

- Vậy cứ đợi thiếu gia về rồi tính tiếp vậy.

- Ừm.

Seoul - Hàn Quốc....

Nhà hàng thịt nướng nằm bên cạnh bãi biển.

Đồng Ngạc Ngạc ngồi vào ghế, hai tay xoa xoa đưa lại gần bếp nướng lấy hơi ấm. Sau đó cô áp hai tay vào má mình, vẻ hưởng thụ.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, khẽ cười. Hôm nay cô lại mặc một cái áo ấm dày cộm, hình như còn dày hơn cả lần trước. Nhìn tròn quay không khác gì trái bóng.

Cô nhìn thấy hần cười, cả người đột ngột hóa đá. Sao hần kì lạ quá đi. Từ lúc cứu cô đến giờ hần đối xử với cô cứ sao sao ấy. Hình như là dịu dàng hơn thì phải. Còn nụ cười kia nữa, trước đây cô toàn thấy hần cười đều, cười khẩy, cười nửa miệng... Vậy mà nay, nụ cười của hần trông rất dịu dàng, lại rất đẹp nữa.

Ây ~ Đồng Ngạc Ngạc lấy hai tay dụi dụi mắt, mở to nhìn hần cho thật kĩ.

Hành động của cô khiến hần phì cười, bàn tay không tự chủ đặt lên đầu cô xoa xoa khiến tóc cô rối xù lên. Bộ dáng tròn quay kết hợp với cái đầu xù nhìn chẳng khác gì con cừu ở Australia.

- Nay, anh đang làm gì vậy?

Cô bực bội chỉnh lại tóc.

- Tôi giúp em khai sáng trí thông minh. Não bị lạnh chắc lại nghĩ lung tung cái gì rồi.

Lăng Tư Duệ cười cười, vẻ mặt lạnh lùng biến đi không tung tích.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn biểu cảm của hần, hóa đá thêm một lần nữa.

- Lăng Tư Duệ...

Cô nhỏ giọng kêu.

- Sao?

- Có phải, anh không được bình thường không?

- Tôi rất bình thường.

- Nhưng...

Đồng Ngạc Ngạc vừa định phản bác thì hần cướp lời.

- Đồ ăn ra rồi, tôi nướng cho em.

Người phục vụ bê thịt ra. Đây là thịt bò Hàn Quốc loại thượng hạng nha. Giá cả rất đắt đỏ đó.

Lăng Tư Duệ gấp thịt cho vào bếp nướng. Đôi mắt báo săn nhìn cô ôn hòa.

Đồng Ngạc Ngạc nuốt nước bọt. Chắc cô phải chấp nhận sự thay đổi này của hần rồi. Mặc kệ hần có âm mưu gì. Trước tiên, cô phải nhận sự ưu đãi đặc biệt này.

Hắc hắc. Có ai tin một con người lạnh lùng như hần lại có thể khác thường như vậy không? Từ giọng nói cho đến hành động. Ai da~ thật kì lạ nha~

Đồng Ngạc Ngạc cứ nghĩ như vậy mà không hề biết rằng, chỉ khi ở cạnh cô, con người thật của hần mới được bộc lộ.

- Nay, ăn đi.

Lăng Tư Duệ đột ngột lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Hần gấp thịt bỏ vào chén cho cô.

- Cảm ơn.

Nhìn thấy miếng thịt nóng hổi trên chén, Đồng Ngạc Ngạc không kìm được tiết nước bọt.

Trời mùa đông đi ăn thịt nướng thật là thích nha~

Cô cười cười gấp một miếng thịt cỡ to cho vào miệng. Vừa hít hà vừa cố nhai nhai.

Ngũ vị trong miếng thịt lan tỏa khiến cô thích thú gật gật đầu, hai mắt híp chặt lại cảm nhận.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, khẽ cười. Chỉ có nữ nhân này mới mang đến cho hắn cảm giác thoải mái như vậy.

- Anh không ăn sao?

Đồng Ngạc Ngạc thấy hắn ngồi im không nhúc nhích thì khó hiểu hỏi.

- Em quan tâm tôi sao?

Lăng Tư Duệ nhìn cô cười tà mị, con ngươi đen như mực ánh lên tia trêu chọc.

- Không có... Khụ... Khụ... Tôi đời nào quan tâm anh.

Đồng Ngạc Ngạc bị hắn làm cho sặc thức ăn, ho một tràng dài.

Lăng Tư Duệ rót nước cho cô, giọng nói có chút lạnh:

- Ngu ngốc. Sao em lại để sặc?

- Còn... Khụ... không phải tại anh sao?

Đồng Ngạc Ngạc uống một cốc nước, bực bội nhìn hắn.

- Tại tôi? Tôi làm gì khiến em bị sặc?

Lăng Tư Duệ nhếch môi nói. Hắn lại muốn trêu chọc cô rồi.

- Anh nói tôi quan tâm anh.

- Tôi nói gì?

Lăng Tư Duệ làm ra vẻ không nghe rõ.

- Anh nói tôi quan tâm anh.

Đồng Ngạc Ngạc bực bội nói lớn tiếng hơn một chút.

- Cái gì?

Hắn lại giả nai.

- Anh nói tôi quan tâm anh.

Cô khó chịu nói lớn hơn nữa, vẻ mặt đã nhăn như khi.

- Sao?

- Anh nói... TÔI QUAN TÂM ANH.

Đồng Ngạc Ngạc nói hai chữ đầu rất nhỏ, bốn chữ tiếp theo lại vắn volume to hết cỡ.

Lăng Tư Duệ ngoáy ngoáy lỗ tai, khẽ cười:

- Tôi nghe rõ rồi. Thì ra em nói em quan tâm tôi.

- Anh... anh....

Đồng Ngạc Ngạc lúc này mới biết mình bị trúng kế. Cô mặt đỏ phừng phừng cúi xuống ăn lấy ăn để.

Tuyệt chiêu xem kẻ thù là thức ăn lại tiếp diễn.

"Lăng Tư Duệ, tôi nghiền nát anh. Tôi nhai chết anh, cho anh như từ, cho anh ngũ mã phanh thây, cho anh chết".

Hai hàm răng cô va vào nhau vang lên tiếng ken két đáng sợ.

Hắn nhìn cô trút giận vào miệng, không nói gì, ánh mắt như hiện lên ý cười.

"Đồng Ngạc Ngạc, em có biết em rất đáng yêu không? "

Đương nhiên lời nói này hắn chỉ biết nghĩ trong lòng. Với bản tính cao ngạo này, chắc chắn không đời nào hắn chịu thừa nhận hắn thích cô.

Mới đó mà đã đến chiều rồi. Bây giờ ở Hàn Quốc là 5h chiều, Lăng Tư Duệ và Đồng Ngạc Ngạc chuẩn bị đi đến sân bay. Hắn đã đặt vé từ trưa nên không cần tốn thời gian chờ đợi.

- Đi thôi.

Lăng Tư Duệ nói.

- Ừm

Đồng Ngạc Ngạc mặc cái áo khoác, tay định kéo hành lý đi ra ngoài. Nhưng cô chưa kịp chạm tay vào thì Lăng Tư Duệ đã xách nó đi.

- Để tôi.

Hắn nói xong thì đi trước.

Đồng Ngạc Ngạc đứng đó ngẩn tò te. Cô... đang mơ sao?

Thiên lôi, ngài thử giáng cho con một đao để con biết đây là thật hay mơ đi. Nghi ngờ quá.

- Em không muốn về nữa sao?

Hắn xoay người lại nhìn cô.

- À... ờ... Đương nhiên là muốn.

Đồng Ngạc Ngạc định thần lại, chạy nhanh đến chỗ hắn.

Đường phân cách tua nhanh thời gian...

Sau 3 tiếng ngồi máy bay, hai người họ đã hạ cánh an toàn...

Sân bay Vân Nam- 7h tối

Lăng Tư Duệ cùng Đồng Ngạc Ngạc bước xuống, hai người họ đều đeo kính râm vì không muốn bị người khác phát hiện.

Tin đồn kia có lẽ cũng đã lắng xuống. Nhưng mà đề phòng trước vẫn hơn.

- Lăng Tư Duệ, tôi sợ người ta nhìn ra tôi.

Đồng Ngạc Ngạc lo sợ nắm góc áo hắn thều thào.

Hắn xoay người nhìn cô, khóe miệng khẽ cong lên:

- Không sao. Có tôi ở đây.

Câu nói của hắn khiến cô an tâm gật gật đầu. Bàn tay nắm góc áo hắn không buông. Cứ như vậy, hắn đi trước, cô đi sau. Hắn kéo vali, cô nắm góc áo hắn. Nhìn hai người chẳng khác gì tình nhân. Cảm giác thật là ngọt ngào.

Nhưng mà người ta nói người tính không bằng trời tính. Giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, tính hậu đậu của Đồng Ngạc Ngạc được dịp trỗi dậy.

Cô chính là không cẩn thận mà vấp phải cái vali hắn đang kéo. Vì vậy cả người chúi về phía trước, ngã đè lên người hắn.

Lăng Tư Duệ vì đi trước nên không kịp trở tay. Kết quả, hai người họ trở thành tâm điểm của sân bay.

- Aaaaa... Tổng giám đốc Lăng Tư Duệ.

- Còn có người yêu bí mật của ngài ấy kìa.

Không biết phóng viên tập trung ở đâu mà thấy hắn thì ồ ạt chạy ra.

Lăng Tư Duệ vội định thần sau cú ngã vừa rồi. Hắn nắm tay cô mau chóng chạy đi.

Đây là lần thứ hai hai người bị phóng viên rượt đuổi rồi. Lần nào cô cũng là người gây ra họa.

- Em không sao chứ?

Hắn hỏi.

- Tôi không sao?

Đồng Ngạc Ngạc đáp qua loa, ngoái đầu nhìn đám người kia chen chúc.

- Này, anh không định giải thích với đám người đó sao?

- Bây giờ không phải lúc.

- Sao lại không phải lúc?

- Bởi vì... tôi cần tin đồn này.

Lăng Tư Duệ muốn dùng tin đồn này để chứng minh hắn là hoa đã có chủ, rất mong đám phụ nữ kia biết điều mà yên phận. Nhưng mà... đây có lẽ chỉ là một lý do nhỏ trong số các lý do của hắn thôi.

Nếu thời khắc này xảy ra vào 2 tuần trước, có lẽ hắn sẽ không ngần ngại mà đứng lại giải thích. Nhưng bây giờ thì khác rồi, hắn không muốn, đơn giản là vì hắn không thích.

- Sao?

Đồng Ngạc Ngạc nghếch mặt nhìn hắn. Không thể tin được, Lăng Tư Duệ đang nói cái gì vậy.

- Im lặng.

Hắn phun ra hai chữ, ý nói không muốn nhắc đến nữa.

Đồng Ngạc Ngạc hiểu ý im miệng, chân sải bước theo hắn.

- Lăng Tổng, ngài có thể đợi chúng tôi một chút được không?

- Lăng Tổng.

Đám phóng viên kia đúng là dai như đũa, mặc sống mặc chết đuổi theo hắn cho bằng được.

Aissss... Lăng Tư Duệ cắt đuôi đám phóng viên, hắn chạy vào một con ngõ cụt, ép sát người vào góc tường. Nếu biết trước sẽ gặp chuyện này thì hắn đã gọi Trạch Kha ra đón. Đám người đó thật phiền phức mà.

- Ngài ấy đâu rồi.

- Không thấy.

- Ở đây cũng không thấy.

- Haizzzzz lại để ngài ấy chạy mất rồi.

- Về thôi.

Đám phóng viên lần lượt bỏ về.

Lúc này, Đồng Ngạc Ngạc mới thở hắt ra. Cô nhỏ giọng:

- Tình huống này giống lần đầu tiên tôi gặp anh nhĩ?

Nghe cô nhắc đến lần đó, Lăng Tư Duệ khẽ cười. Lần đó là cô nắm tay hắn chạy đi, cảm giác lúc đó thật sự rất ám áp. Chỉ là, hắn không thích cô xen vào chuyện của hắn.

- Này, bỏ tay tôi ra được rồi.

Đồng Ngạc Ngạc nhú mày nhìn hắn nắm chặt tay mình.

- Sao tôi phải bỏ?

- Bởi vì.... là tay của tôi.

- Tôi nói rồi. Em là người của tôi. Vì vậy, tay em cũng là tay của tôi.

Lăng Tư Duệ bá đạo nói, môi còn nở một nụ cười đều giả.

- Lăng Tư Duệ.....A...

Đồng Ngạc Ngạc đột ngột ngồi xuống đất, vẻ mặt cô trở nên nhăn nhó, bàn tay vẫn đang bị Lăng Tư Duệ nắm lấy.

Hắn nhìn cô, vội vàng khuyê chân ngồi xuống:

- Em sao vậy?

- Chân... đau.

Đồng Ngạc Ngạc khó khăn nói. Rõ ràng ban nãy chân cô vẫn còn bình thường, không biết nguyên nhân tại sao lại đau đến vậy. Các cơ khớp như đang co thắt khiến cô đau muốn chảy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Bong gân

- Chắc em bị bong gân rồi. Leo lên lưng tôi đi.

Lăng Tư Duệ xoay người lại để Đồng Ngạc Ngạc leo lên.

Cô nhìn hắn, đôi mắt rom róm có chút cảm động. Không ngờ hắn lại tốt đến mức chịu công cả cô.

Đồng Ngạc Ngạc cố leo lên lưng hắn, bàn tay không biết đặt ở đâu cho hợp lý nên cứ vịn vào vai hắn.

- Vòng tay qua cổ tôi.

- Gì... gì chứ?

- Không phải em muốn té.

Hắn di chuyển người khiến cô giật mình ôm chặt cổ hắn.

Lăng Tư Duệ lúc này mới cảm thấy há lỏng há dạ, hắn cười khê. Nụ cười dưới ánh trăng mười phần tà mị, chín phần mê hoặc. Thật đúng là cực phẩm.

Đồng Ngạc Ngạc được hắn đỡ đi, cảm giác có chút ngại. Nhưng mà... lần này tim cô lại đập nhanh hơn những lần trước. Cô đang lo sợ không biết bệnh tim của mình nghiêm trọng đến cỡ nào rồi. Haizzzz... đều tại Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ vừa đỡ cô, vừa lấy điện thoại gọi cho Trạch Kha:

- Đến sân bay Vân Nam, hẻm 453.

- Vàng thừa thiếu gia.

Đồng Ngạc Ngạc thấy hắn cúp điện thoại, cau mày hỏi:

- Sao anh lại không giải thích với đám phóng viên kia? Anh muốn tôi gặp thêm phiền phức hả?

- Chẳng phải đã nói với em rồi sao? Tôi cần tin đồn này.

- Nhưng mà... tin đồn này vốn dĩ phản thiệt nghiêng về phía tôi. Tôi mới là người bị tra hỏi.

Đồng Ngạc Ngạc bức bối. Rõ ràng là cô mới chính là người thiệt hại nặng nề trong chuyện này. Hắn làm vậy là có ý gì.

- Tôi sẽ không để người khác gây ra phiền phức cho em.

Hắn nói, giọng nói dịu đi hẳn.

- Anh nói thật không?

Cô có chút nghi ngờ.

- Không tin tôi sao?

- Ờ... tin.

- Ừm.

Vừa lúc ấy, xe của Trạch Kha đến nơi. Nhìn thấy hắn cổng Đồng Ngạc Ngạc, Trạch Kha lo lắng hỏi:

- Thiếu gia, ngài không sao chứ?

- Tôi không sao. Mở cửa xe.

- Vâng.

Trạch Kha mau chóng mở cửa xe.

Hắn đỡ cô vào, sau đó lạnh giọng nói:

- Trở về biệt thự.

- Vâng.

Trạch Kha đáp.

- Đây, sao lại về biệt thự. Nhà tôi ở chung cư Tĩnh Na mà.

Đồng Ngạc Ngạc khó hiểu hỏi.

- Nếu em muốn về đó thì tự đi đón xe mà về.

Lăng Tư Duệ cười nhếch môi nói. Hắn là đang muốn giữ chân cô lại, nhưng mà... câu nói này quả thật là đang kích bác cô.

Hắn... Hắn rõ ràng là biết chân cô đang bị đau. Vậy mà còn kêu cô tự đón xe về. Cái tên này rốt cuộc là bị gì chứ? Tính khí thất thường. Lúc thì đối tốt với cô, lúc thì như tula ở địa ngục.

- Đây, chỉ là chạy xe qua chỗ tôi một lúc, anh cần gì phải keo kiệt như vậy?

- Đơn giản là tôi không thích.

- Anh... Lăng Tư Duệ, tôi còn tưởng anh đối xử tốt với tôi là thật lòng. Không ngờ bản tính ngược đãi tôi anh vẫn không thay đổi.

Cô tức giận khiến hai má đỏ phừng phừng.

- Đồng Ngạc Ngạc, em là người của tôi. Tôi muốn đối với em như thế nào không đến lượt em lên tiếng.

Câu nói này khiến cô bị đá kích nặng nề. Thì ra... Thì ra... Hắn chỉ xem cô là một con rối mặc sức để hắn điều khiển thôi. Là cô quá ảo tưởng rồi. Hắn thật sự vẫn là atula đáng ghét như ban đầu, không có một chút thay đổi. Aaaaa.... Là cô nhìn lầm hắn rồi. Đáng ghét đáng ghét.

Đồng Ngạc Ngạc tức giận không nói nữa. Cô cúi mặt xuống không thèm nhìn hắn.

Cả không gian xung quanh hai người họ đều toát ra khí lạnh bức người khiến Trạch Kha anh không ngừng lau mồ hôi. Thiếu gia anh cũng thật là, anh biết với bản tính cao ngạo như vậy ngài ấy chẳng bao giờ nói thật lòng mình với cô Đồng đâu. Haizzzz....

Lăng Tư Duệ thấy cô im lặng, cũng không nói gì. Bản thân đã đạt được mục đích nhưng không biết vì sao tâm tình hắn cực kì tồi tệ.

Chẳng lẽ là hắn đang đau lòng vì cô sao?

Biệt thự Lăng gia...

Xe của Lăng Tư Duệ đi vào cổng. Trịnh Quang đã đứng ở đó để nghênh đón.

- Chào mừng thiếu gia trở về.

Trịnh Quang cúi đầu nói.

- Sao lại phải ra đây đón tôi làm gì?

Hắn nói, giọng nói tuy lạnh nhưng lại mang đến cho Trịnh Quang cảm giác ấm áp.

- Tôi không sao thưa thiếu gia.

- Ừm. Vào nhà đi.

Lăng Tư Duệ nói, sau đó nhìn ra xe. Nữ nhân nào đó đang cầu cứu Trạch Kha giúp mình đi vào.

Trạch Kha anh cũng thật khó xử, nhưng mà cô ấy đáng thương như vậy, đáy lòng anh lại có cảm giác không nỡ.

- Được rồi.

Trạch Kha đi đến dìu cô, đặt tay cô qua vai mình.

Lăng Tư Duệ nhìn hai người, mặt đã đen lại. Trạch Kha kia chính là chán sống rồi sao.

Hắn đi đến kéo cô qua tay mình, trừng mắt nhìn anh.

- Trạch Kha, nếu anh rảnh rồi quá thì đi lau biệt thự đi.

Hắn nói, một tay bế cô đi vào trong.

Trạch Kha nhìn hắn, tủi thân đau lòng. Anh thật muốn khóc. Tại sao? Tại sao thiếu gia lại làm vậy với anh?

Là cô ấy nhờ anh dìu cô ấy vào mà. Anh có làm gì sai đâu chứ?

Huhu... số anh khổ quá mà. Biết vậy đã không cần tốt bụng giúp cô. Đây được gọi là lòng tốt không được báo đáp.

Tim anh đau quá đi.

Trạch Kha lùi thủi đi vào, vẻ mặt xịu xuống như đưa đám. Đều tại lòng tốt hại cái thân.

Đồng Ngạc Ngạc được Lăng Tư Duệ bế, gương mặt cô lại được dịp đỏ lên. Hắn đúng là loại người kì lạ, nắng mưa thất thường mà. Haizzzzz....

- Lần sau cấm em để người khác chạm vào.

Giọng nói của hắn cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Gì? Gì chứ? Lăng Tư Duệ hắn đang nói cái gì vậy? Cô tuyệt nhiên không hiểu.

Đồng Ngạc Ngạc ngây ngốc nhìn hắn tỏ vẻ không hiểu.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, khẽ cười:

- Vì em là người của tôi. Chỉ có tôi mới được chạm vào em.

What the hell!!!!

Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy trời?

Lăng Tư Duệ, anh rốt cuộc có bao nhiêu bộ mặt? Đừng làm đau thương trái tim bé nhỏ của tôi nữa. Huhu...

Đồng Ngạc Ngạc khóc không ra nước mắt. Hôm nay cô chính là bị hắn xoay vòng vòng, không biết đâu mới là hắn thật sự. Rõ ràng có lúc hắn cực kì dịu dàng, có lúc lại bá đạo đáng ghét. Có ai nói cho cô biết là hắn đang bị làm sao không?

Còn bị làm sao nữa chứ? Đương nhiên là Lăng thiếu gia thích cô nên mới đối xử với cô khác thường như vậy. Cô còn không mau hiểu rõ tâm ý của ngài ấy. Cô Đồng à, đến tôi cũng thật bó tay với cô nha~

20h...

Trong phòng Lãng Tử Duệ

- A... đau... đau tôi. Anh đang làm cái gì vậy?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn bàn chân đang sưng tấy của mình, máu me. May là cô đi giày búp bê, nếu không chắc trượt chân luôn rồi. Tất cả là tại Lãng Tử Duệ, hắn chỉ cần xoay người lại giải thích một tiếng là được. Cần gì khoa trương lên như vậy.

Đây không phải lúc.

Không phải lúc cái gì chứ? Thật bức mình mà.

- Em ngồi yên.

Lãng Tử Duệ nhíu mày nói. Hắn đang giúp cô nắn lại chân.

"Rắc " một tiếng.

Aaaaaaaa....

Tiếng la thất thanh vang vọng khắp căn biệt thự.

Đồng Ngạc Ngạc đau đến chảy nước mắt. Cô sụt sịt nước mũi nhìn Lãng Tử Duệ.

Hắn bỏ chân cô xuống, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô:

- Không sao rồi.

- Huhu... Anh hại tôi đau suýt chết rồi.

- Em không chết được đâu.

Lãng Tử Duệ cười khế, hắn bước vào phòng tắm, bỏ lại cô ngồi một mình hiu quạnh ôm cái chân.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn bỏ đi thật muốn một tay đánh chết hắn. Hừ...

Lúc này, ở ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Đồng Ngạc Ngạc cố đứng lên, cà nhắc đi lại. Cô lấy tay vịn chốt cửa.

Trịnh Quang nhìn thấy cô ra mở cửa, ông nở nụ cười hiền:

- Đồng tiểu thư, đây là vali quần áo của cô.

- À dạ cháu cảm ơn ông. Mà ông gọi cháu là Ngạc Ngạc được rồi ạ.

Cô cười hi hi nhìn Trịnh Quang, sẵn tay kéo cái vali.

Trịnh Quang nhìn cô khó khăn đi vào, nhỏ giọng nói:

- Để tôi... à không để ông xách giúp cháu nhé!

- Vâng. Làm phiền ông rồi.

Đồng Ngạc Ngạc để Trịnh Quang đi vào phòng rồi đóng cửa lại.

Cô cà nhắc đi đến bàn làm việc của Lãng Tử Duệ. Nhìn thấy bức ảnh đặt trên đó, cô tò mò cầm lên xem.

Trong ảnh là một gia đình. Người đàn ông và người phụ nữ kia mỉm cười rất hạnh phúc. Còn có một đứa trẻ khoảng mười tuổi đang nở nụ cười tinh ranh.

Đứa trẻ này nhìn qua rất giống Lãng Tử Duệ. Có lẽ đây là ba mẹ của hắn. Mà hình như cô chưa bao giờ nghe hắn nhắc đến ba mẹ. Trong căn biệt thự rộng lớn này cũng không có ba mẹ hắn sinh sống. Kỳ lạ thật.

Trịnh Quang thấy cô ngây ngốc nhìn bức ảnh, ông dịu giọng nói:

- Ba mẹ của thiếu gia mất năm ngài ấy mười tuổi. Cũng vì lý do đó mà ngài ấy dần trở nên khép kín, lạnh lùng hơn.

Đồng Ngạc Ngạc nghe ông nói, không khỏi ngạc nhiên.

Mười tuổi đã mất đi ba mẹ, làm sao một đứa trẻ có thể chịu đựng nỗi con số đó. Lăng Tư Duệ quả thật rất kiên cường.

- Năm mười lăm tuổi, ngài ấy đã tự mình gánh vác công ty. Để Lăng Duệ trở thành một công ty danh tiếng như bây giờ thì ngài ấy đã đánh đổi rất nhiều thứ....

- Ngài ấy không có bạn bè, cũng không có người nào thân thích. Đối với ngài ấy, tất cả mọi người trên thế giới này đều không đáng tin. Vì vậy mà thế giới của ngài ấy rất cô độc....

Ngừng lại một lúc, Trịnh Quang nói tiếp:

- Nhớ trước đây, ngài ấy lúc nào cũng ngồi một mình trong phòng, bản thân không muốn tiếp xúc với bất kì ai. Có hỏi thì chỉ nhận lại được câu trả lời lạnh nhạt của ngài ấy.

Đồng Ngạc Ngạc nghe xong những lời này, bản thân dâng lên một cảm giác chua xót. Cô chưa từng nghĩ một con người lạnh lùng như hắn lại có một quá khứ như vậy. Tồn thương hắn phải chịu quá lớn, vậy mà... hắn có thể nỗ lực được như ngày hôm nay thật đáng để cô ngưỡng mộ.

Thật sự mà nói thì trong lòng cô, Lăng Tư Duệ không phải kẻ xấu. Hắn chỉ là có một chút đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Tình huống bất ngờ. Đổ mặt

Ngạc Ngạc, nếu cháu là người thiếu gia lựa chọn thì ông mong cháu đừng lấy đi sự tin tưởng của ngài ấy, đừng khiến ngài ấy phải chịu tổn thương.

Trịnh Quang nhìn cô, nghiêm túc nói.

Lúc này ông có nhìn thấy thiếu gia chăm sóc Đồng Ngạc Ngạc. Quả thật từ trước đến nay, ngài ấy chưa từng quan tâm người con gái nào. Có lẽ... ngài ấy thật sự thích cô.

Đồng Ngạc Ngạc giật giật khóe miệng, thẹn mặt nhìn ông:

- Ông ơi, cháu thật sự không hiểu ông đang nói gì?

Quan sát biểu cảm của cô, Trịnh Quang cười hiền. Cô gái ngốc này chắc chưa biết tình cảm của thiếu gia nhà ông dành cho cô:

- À...

Ông đang không biết nói như thế nào thì Lăng Tư Duệ từ phòng tắm bước ra:

- Chuyện gì vậy?

- Không có gì đâu. Tôi xin phép đi chuẩn bị bữa tối.

Trịnh Quang cúi đầu rồi đi thì hắn gọi lại.

- Trịnh Quang!

- Sao vậy thiếu gia?

Ông xoay người lại nhìn hắn.

- Sau này ông không cần cúi đầu như vậy?

- Vâng, tôi hiểu rồi.

Trịnh Quang mặc dù có chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại dáng vẻ của mình. Ông rất tôn trọng hắn, bởi vì đối với ông hắn cũng như ông chủ vậy.

Trước đây, Lăng Tư Vũ đã cho ông nơi nương tựa, đối xử với ông như người thân ruột thịt. Điều đó làm ông rất cảm kích. Vì bản thân muốn bày tỏ sự

biết ơn của mình đối với ông bà chủ, Trịnh Quang lúc nào cũng cung kính cúi đầu.

Trịnh Quang nói xong thì mau chóng rời đi. Bản thân có chút vui vẻ.

Lăng Tư Duệ lúc này quay sang Đồng Ngạc Ngạc, nhìn thấy cô cầm tấm ảnh trên tay, hần nhủu mày hỏi:

- Em làm gì vậy?

- À.... ờ... tôi cảm thấy lúc nhỏ anh thật đáng yêu nha~ Nhìn đi, cái mặt như cái bánh bao vậy.

Đồng Ngạc Ngạc không muốn nhắc đến chuyện đau lòng kia nên đánh trống lảng.

- Đáng yêu? Em đang khen tôi sao?

Hắn cười nhếch mép nhìn cô.

- À... cái này...

Cô cắn cắn môi, nhất thời không biết nói sao.

Lăng Tư Duệ cả người chỉ quấn một chiếc khăn, tiến đến chỗ cô. Mái tóc màu xanh đen vẫn chưa lau khô rủ xuống gương mặt đẹp như tượng tạc.

- Anh... anh.... làm gì vậy?

Đồng Ngạc Ngạc đặt tấm ảnh xuống, cả người bất giác lùi về sau.

- Làm gì là làm gì?

Đôi mắt báo săn thu trọn hình ảnh bé nhỏ của cô, bước chân chậm rãi tiến lại gần.

- Anh... Lăng Tư Duệ...

Đồng Ngạc Ngạc giơ thẳng hai tay ra phía trước, chủ ý là muốn hắn dừng đến gần mình. Nhưng không ngờ, bàn tay cô lại chạm vào bờ ngực trần của hắn.

Ngực sáu múi nha, còn có thật rắn chắc.

Bản tính sắc nữ của Đồng Ngạc Ngạc đột ngột trở dậy. Không phải là cô muốn sờ soạng hắn đâu, chỉ là miếng ăn đã dâng đến tận miệng, không nhân cơ hội này ăn đậu hũ thì thật là tiếc.

Mọi người nói xem, có phải Đồng Ngạc Ngạc cô quá háo sắc rồi hay không? Đến Lăng Tư Duệ mà cũng dám ăn đậu hũ.

Lăng Tư Duệ nhìn bàn tay cô nghịch ngợm, hắn cười ma mãnh, nắm lấy hai tay cô:

- Em như vậy là muốn cái gì?

Đồng Ngạc Ngạc bị hắn làm cho tỉnh táo. Cô nghĩ lại hành động của mình ban nãy, thật muốn đập đầu xuống đất mà chết.

Bậy quá. Bậy quá. Thiên a~

Tại sao người không ngăn cản hành động của con?

Bây giờ làm sao đối mặt với hắn đây. Thật sự mắt mặt, quá mắt mặt.

Đồng Ngạc Ngạc nhắm tịt hai mắt không dám nhìn thẳng hắn, chân cà nhấc bước đi, hai tay hươ loạn xạ xung quanh để tránh đụng phải vật cản.

Nhưng chưa đi được mấy bước thì Lăng Tư Duệ đã một tay kéo cô vào lòng ngực rắn chắc của mình:

- Ăn đậu hũ của tôi xong lại muốn trốn đi sao?

- Làm... làm... gì có. Đại ca~ tôi sai rồi.

Đồng Ngạc Ngạc bị kẹp chặt trong ngực hắn, mếu máo nhận lỗi.

Cô thật sự bị nhan sắc làm cho mù quáng mới giờ trò đố với Lăng Tư Duệ. Huhu... Cô không phải là cố ý.

- Biết sai thì chịu trách nhiệm với tôi đi.

Lăng Tư Duệ mặt dày nói, không để ý đến sắc mặt của cô đang xám xịt.

Một màn mây đen trải đầy mặt cô. Chưa tới mười giây, mây đã bắt đầu nặng hạt. Những giọt nước mưa mát lạnh tạt vào mặt khiến Đồng Ngạc Ngạc cảm thấy bản thân đang bị thiên lôi giáng một chưởng.

- Sao... sao... tôi phải chịu trách nhiệm với anh?

Đồng Ngạc Ngạc lấp bắp, cắn chặt môi. Cô chỉ mới ăn đậu hũ của hắn có một lần, còn hắn thì đã cưỡng hôn cô tận ba lần. Tính ra thì cô là người chịu thiệt chứ. Và lại hắn là đàn ông con trai, cô chạm một cái thì có làm sao đâu, hà có gì bắt cô chịu trách nhiệm.

Chị Ngạc không biết chị đã bị cưỡng hôn bốn lần. Một lần đang ngủ thì bị ông Duệ hôn trộm, không ngờ được bà đáp trả.

- Em dám làm mà không dám nhận sao?

Hắn cười tà mị, đáy mắt thập phần gian tà.

- Tôi...

- Em làm sao?

Cô ưỡn khuỷu cắn cắn môi, không ngờ hành động ấy lại khiến hắn mất kiểm chế. Bản thân lại không tự chủ mà cúi xuống hôn cô.

Có phải anh Duệ bị cưỡng hôn không đây? Sao lúc nào cũng đem cô ra hôn được. Đã vậy còn bắt con gái người ta chịu trách nhiệm. Không biết ai mới là người chịu trách nhiệm với ai nha~

Đồng Ngạc Ngạc bị hắn cưỡng hôn, tim đập nhanh đến mức lồng ngực sắp bị nổ tung. Cô nhanh tay đẩy mạnh hắn ra, chân cà nhắc cà nhắc chạy đi vào phòng tắm. Điều bộ vừa đáng thương vừa buồn cười.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười. Sao hắn cứ mất kiểm chế như vậy nhỉ?

Đồng Ngạc Ngạc ở trong phòng tắm, tay đặt lên ngực trấn an trái tim bé nhỏ. Không hay rồi. Không hay rồi. Ngày mai cô phải đi khám bệnh thôi. Bệnh này để lâu chắc sẽ chết sớm mất.

Đáng chết. Đều tại hắn hại cô. Đồng Ngạc Ngạc cô nhất định sẽ tránh xa hắn càng xa càng tốt. Hừ...

Sau một hồi nội tâm tranh đấu dữ dội, Đồng Ngạc Ngạc quyết định đi tắm để rửa sạch mọi dấu vết của hắn.

Thế là cô cứ như vậy ngồi ngâm bồn tắm 30 phút. Đến lúc chuẩn bị đứng lên thay quần áo thì...

Ầm...

Sét từ trên trời giáng xuống đầu cô khiến cô muốn chết cháy ngay trong phòng tắm.

Bây giờ bản thân Đồng Ngạc Ngạc mới phát hiện ra lúc này cô vội quá nên không mang theo quần áo.

Huhu. Đúng là khóc không ra nước mắt.

Tại sao mọi tình huống oái ăm đều đổ dồn vào cô?

Hiện tại phải làm sao đây?

Chẳng lẽ cô phải quấn khăn tắm chạy ù ra ngoài kia. Không được. Lăng Tư Duệ đang ở ngoài đó, chạy ra trong bộ dạng như vậy thì xấu hổ lắm.

Phương án một, bãi bỏ.

Không lẽ bây giờ gọi hắn lấy quần áo giúp cô rồi đưa qua khe cửa phòng tắm. A... Như vậy cũng không được. Quần áo của cô vốn dĩ quá phức tạp, nhờ hắn lấy thì biết giấu mặt mũi ở đâu.

Phương án hai, lập tức được bãi bỏ.

Nhưng mà không lẽ bây giờ cô phải ngồi trong đây, chờ đến lúc hắn ra khỏi phòng mới vác mặt ra ngoài đó lấy quần áo. Như vậy được không nhỉ?

Đồng Ngạc Ngạc trầm tư một lúc. Ý này xem ra rất ổn. Mặc dù có hơi tốn thời gian một chút. Nhưng mà không sao, cô có thể đợi được.

Phương án ba, chính thức thực hiện.

Lăng Tư Duệ thấy cô cứ ở mãi trong đó nên lạnh giọng hỏi:

- Em ngủ luôn trong đó hay sao vậy?

Đồng Ngạc Ngạc nghe giọng hấn, cô vờ nói:

- Ô hơ hơ... tôi tắm lâu lắm, những mấy tiếng đấy. Nếu anh có việc bận thì ra ngoài trước đi.

- Vậy sao? Nếu em muốn thì tôi có thể đợi em.

Lăng Tư Duệ cười khê đáp, tình huống này không phải là cô đang trốn hấn đó chứ.

- Ày ~ không cần không cần. Anh không cần phải đợi tôi đâu.

Đồng Ngạc Ngạc tái mặt nhăn nhó.

Lúc này, có tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

- Vào đi.

Hấn nói.

- Thiếu gia, ngài có thể xuống dùng cơm tối.

Trịnh Quang dịu giọng nói.

- Được. Ông cứ xuống trước đi.

Trịnh Quang nghe hấn nói vậy thì đóng cửa lại đi xuống lầu.

Lăng Tư Duệ đi đến gần cửa phòng tắm của cô, nhỏ giọng hỏi:

- Em không xuống ăn tối sao?

Đồng Ngạc Ngạc nghe đến cơm, bụng lại được dịp cồn cào.

Nhịn. Phải nhịn. Không thể vì miếng ăn mà để bản thân mất mặt như vậy.

Cô đáp lời hấn, mặc cho nước mắt đang thấm chảy trong lòng:

- Anh xuống ăn trước đi. Tôi sắp xong rồi.

- Ừm. Vậy tùy em.

Hấn rút cuộc muốn xem thử cô đang giờ trò gì nên mới giả vờ bỏ ra khỏi phòng.

Tiếng "cạch " vang lên khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Đồng Ngạc Ngạc mở cửa phòng tắm ra một chút, he hé mắt nhìn xung quanh xác định hấn đã đi chưa.

Sau khi quan sát thấy không gian đã an toàn, cô nhích chân bước ra.

Ai da~ cái chân bong gân này quả thật là vận xui truyền kiếp. Hại cô không thể đi đứng bình thường được.

Cô đi đến gần chiếc vali quần áo của mình. Cả người cô bây giờ chỉ quấn một chiếc khăn dài đến nửa đùi. Bản thân quả thật cảm thấy rất ngại.

Đang hăng say lục lọi quần áo thì cửa phòng đột nhiên bật mở.

Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng mở cửa, cả người không kịp nhúc nhích. Cô như bị hóa đá, trở mắt nhìn cánh cửa trước mặt.

Lăng Tư Duệ quả thật không hề nghĩ đến loại tình huống này. Hấn đơ người ngây ngốc nhìn cô, máu mũi như sắp phọt ra đến nơi.

Sau vài giây cả hai bất động, tiếng la thất thanh của cô khiến hấn nhanh tay đóng chặt cửa lại.

Đồng Ngạc Ngạc hai tay ôm người, vợ vội quần áo chạy cả nhấc vào phòng tắm. Mặt đỏ phừng phừng như ăn phải ớt.

Lăng Tư Duệ ở ngoài cửa tình trạng cũng không khá hơn là bao. Hấn... hấn thật sự đang đỏ mặt.

Điều bộ then thùng này quả thật là hiếm thấy. Đây là lần đầu tiên hấn đỏ mặt như vậy. Hai má cứ nóng ran khiến nhiệt độ cơ thể của hấn càng tăng lên. Mang tai cũng đỏ ửng không kém.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Dùng chung một cái bát

Đồng Ngạc Ngạc sau khi thay quần áo xong, cô ngại ngần bước ra, mặt cứ cúi xuống đất.

Bàn tay mở chốt cửa, mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

May mà hần đã đi rồi.

Aaaaaa..... Đúng thật là mắt mặt. Nhân phẩm cao quý của cô.

Đồng Ngạc Ngạc đóng chặt cửa lại ngồi thụp xuống đất gào rú.

Sao lại bị hần nhìn thấy chứ?

Phương án này thuận lợi lắm mà. Tại sao? Tại sao có thể như vậy?

Hần... Hần đúng thật là tên nam nhân biến thái.

Aaaaaaaa....

- Ngạc Ngạc, thiếu gia gọi cháu xuống ăn tối.

Giọng Trịnh Quang vang lên ở ngoài cửa.

- Vâng, cháu biết rồi ạ.

Đồng Ngạc Ngạc nuốt nước mắt vào lòng, mở cửa ra.

Trịnh Quang cũng không nói gì, dìu cô xuống phòng ăn.

Bàn ăn hiện tại chỉ có một mình Lăng Tư Duệ. Hần đang đợi mọi người xuống dùng cơm.

Lúc này, Đồng Ngạc Ngạc cũng vừa kịp xuống. Cô kéo ghế ra ngồi đối diện hần, mặt cứ nhìn xuống đất mà không ngẩng lên.

Trịnh Quang cũng ngồi xuống ghế.

Lăng Tư Duệ vẫn còn đỏ mặt, hần mở miệng nói:

- Mọi người dùng cơm đi.

Trịnh Quang quan sát hai người này giờ, không khỏi thắc mắc. Không biết có chuyện gì mà hai người họ lạ quá đi. Thiếu gia nhà ông sao mặt lại đỏ gay thế nhỉ?

Đây là lần đầu ông thấy thiếu gia như vậy. Chẳng lẽ, chuyện này có liên quan đến Ngạc Ngạc.

Đồng Ngạc Ngạc hiện tại mặt vẫn cúi gằm, bàn tay gấp thức ăn cho vào miệng. Ban này cô có để ý thấy một bát thịt viên chua ngọt ở cạnh Lăng Tư Duệ. Nhưng mà với tình huống bây giờ làm sao cô có thể gấp thịt viên sang bát mình được đây? Chiếc bàn này rộng lắm nha. Tuy nói là ngồi đối diện nhưng khi vươn thẳng tay ra cũng chưa chạm được đối phương đâu.

Nếu ngay bây giờ cô nhìn lên thì sẽ đụng mặt hần. Mà nếu đụng mặt hần thì cô sẽ cảm thấy xấu hổ. Nói trắng ra là cô không dám đối diện Lăng Tư Duệ.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự rất muốn ăn thịt viên. Con thềm thịt viên khiến đầu óc cô bị nó làm cho mê hoặc.

Những viên thịt tròn tròn nhỏ nhỏ đang bốc mùi thơm nghi ngút. Màu đỏ đỏ của nước sốt cà chua, chua chua ngọt ngọt khiến cô không nhìn nổi mà ứa nước bọt.

Bọn chúng. Bọn thịt viên nó cứ nhảy lon ton trước mặt cô như đang khiêu khích.

Đến đây. Đến đây.

Ngạc Ngạc. Mau đến đây.

Cô mau đến đây ăn chúng tôi đi.

Nào. Đến đây.

Thật sự là không nhịn nổi nữa rồi.

Đồng Ngạc Ngạc nhắm tịt mắt, bàn tay hươ lên phía hấn cầm bát thịt viên di chuyển xuống chỗ cô.

Sau khi bàn tay đã chạm được mục tiêu, Đồng Ngạc Ngạc đánh nhanh rút gọn. Nắm chặt nó lôi về phía mình.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô thỏa mãn mở mắt ra, định bụng thưởng thức nó thì bị ánh nhìn kì lạ của Trịnh Quang chiếu vào.

Đồng Ngạc Ngạc ngây ngốc nhìn ông, lắp bắp hỏi:

- Có... có... chuyện... gì sao ạ?

Trịnh Quang muốn nói cho cô biết nhưng khóe miệng đã cứng ngắt từ bao giờ. Đây là lần đầu tiên ông chứng kiến cảnh tượng này.

Đồng Ngạc Ngạc đợi một hồi lâu không thấy ông trả lời, cô đang định hỏi ông làm sao thì giọng nói lạnh nhạt ở người đối diện đối diện vang lên.

- Em cầm bát của tôi làm gì? Chẳng lẽ muốn cùng tôi dùng chung một cái bát?

Đồng Ngạc Ngạc nghe hấn nói, bộ dạng khản trương nhìn xuống cái bát mình vừa kéo từ chỗ hấn sang.

Eo oi!!!!

Một đàn quạ bay qua chỗ cô cất lên thanh âm nào nề.

Quạ... Quạ... Quạ....

Đúng là nhọ mà. Chiếc bát mà Đồng Ngạc Ngạc kéo qua không phải là bát thịt viên mà là bát cơm hấn đang ăn.

Huhu...

Làm sao giải thích đây. Cô cảm thấy bản thân mình thật ngu ngốc. Có chút chuyện mà cũng làm không xong.

- Em ngây ra đó làm gì? Muốn dùng thì cứ dùng, tôi không ngại cho em dùng chung đâu.

Lăng Tư Duệ cười tà mị, đáy mắt nhìn cô đầy trêu chọc. Nữ nhân ngu ngốc này, lúc nào cũng bày ra nhiều trò khiến tâm tình hấn cực kì vui vẻ.

- Ấc. Thật ra là... thật ra là tôi muốn lấy bát thịt viên. Cái này...

Cô chỉ vào cái bát cơm của hấn.

- Trả nó lại cho anh.

Đồng Ngạc Ngạc thuận tay đẩy nó qua cho hấn, nuốt đi xấu hổ vào trong bụng. Gương mặt trái xoan cứ như vậy không dám ngẩng lên.

Thiên a~ hôm nay con đã xấu hổ hàng vạn lần rồi. Tại sao người không cho con một con đường sống chứ? Sao này con biết làm sao nhìn mặt hấn đây?
Huhu....

Trịnh Quang nhìn thấy hiểu lầm được giải tỏa, bản thân đang cố nén cười vì độ ngốc của cô.

Lăng Tư Duệ cũng khẽ cười, hấn đẩy bát thịt sang cho cô:

- Của em.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn những viên thịt tròn nhỏ đang le lười trên cô, bản thân tức giận dồn hết chúng vào bụng.

Nhai nhai. Nghiền nghiền. Nuốt nuốt.

Lăng Tư Duệ nhìn bộ dạng tức cười của cô, khóe môi lại nhẹ nhàng cong lên thành một nụ cười.

Trịnh Quang ở bên nhìn thấy cảnh ấy, đáy lòng trở nên an tâm. Thiếu gia có thể vì cô ngốc kia mà thay đổi, thật sự là chuyện tốt.

Như bỗng nhớ ra cái gì đó, Lăng Tư Duệ lạnh giọng hỏi:

- Trạch Kha không xuống ăn tối sao?

Trịnh Quang đáp lời:

- Cậu ấy đang bị ngài phạt lau biệt thự nên không xuống dùng cơm.

- Ừm.

Hắn không nói gì thêm, tiếp tục dùng bữa.

Tội nghiệp Trạch Kha vô tội, bụng đói meo mà vẫn phải lau 5 tầng lầu. Số phận anh đúng là quá bi thương.

21h tối...

Sau khi ăn xong, Đồng Ngạc Ngạc cà nhấc đi lên phòng hắn.

Ai da~ hiện tại biệt thự này có thêm hai người nên cô cũng đỡ sợ ma hơn lần trước. Lần này cô không ngủ ở phòng hắn nữa đâu, như vậy sẽ xấu hổ chết mất.

Cô nhanh đi lên phòng, bàn tay ôm chăn gối định đi sang phòng khác thì Lăng Tư Duệ từ đâu xuất hiện ở trước cửa:

- Em muốn đi đâu?

Giọng nói băng lãnh cất lên khiến cô rùng mình, gương mặt trái xoan nhăn nhó nhìn hắn:

- Tôi... tôi sang phòng bên cạnh ngủ.

- Ai cho?

- À... cái này... Anh biết là nam nữ không thể ngủ chung một phòng mà.

Đồng Ngạc Ngạc suy nghĩ rồi trả lời hắn.

- Tôi hỏi em ai cho em sang phòng khác?

Hắn nhìn cô, vẻ mặt đầy đáng sợ khiến Đồng Ngạc Ngạc rụt cổ lại, không dám ngẩng lên nhìn hắn.

Lăng Tư Duệ bước đến chỗ cô, bàn tay kéo cằm cô đưa lên, để mắt cô nhìn trực diện hắn:

- Nhìn tôi.

Đồng Ngạc Ngạc miễn cưỡng nhìn vào mắt hắn. Đôi mắt báo săn kia khiến cô không tự chủ cụp mắt xuống.

- Ngủ cùng tôi.

Hắn nói xong thì nhanh tay bế cô lên giường. Bàn thân xem cô là cái gối ôm rồi ôm chặt. Gương mặt còn gục xuống hờn vai cô.

Cảm nhận mùi sữa tắm thoang thoảng trên người Đồng Ngạc Ngạc, hắn như bị dụ dỗ. Cả người như dính sát vào cô, tuyệt nhiên không chừa một kẽ hở nào.

Đồng Ngạc Ngạc bị hắn ôm chặt, nhịp tim thì nhau đập liên hồi. Cô cảm giác như bản thân đang ở trong đồng lửa, mặt cứ nóng ran.

Lăng Tư Duệ vớ tay tắt đèn ngủ, khẽ thì thầm:

- Ngủ đi.

Buổi tối hôm đó trôi qua trong sự yên ả. Cả hai đều có một giấc ngủ ngon.

Chỉ là....có một con người vô tội bị mất ngủ vì phải lau nhà.

Sáng hôm sau....

Đồng Ngạc Ngạc dụi mắt tỉnh dậy, cô nhìn quanh không thấy hấn đâu. Bản thân nhớ đến cảnh tượng hôm qua lại đỏ mặt.

Hấn thật sự là quá biến thái.

Lăng Tư Duệ lúc này từ phòng tắm bước ra. Hấn một thân sơ mi trắng, quần âu đen, gương mặt đẹp góc cạnh khiến hấn trở nên lịch lãm.

Vợ lấy cái áo vest đen trên ghế, hấn gọi cô:

- Em đi thay quần áo đi.

Đồng Ngạc Ngạc đang ngu ngơ nhìn thấy, bị hấn gọi thì mau chóng định thần lại:

- À.... ừ.

Sau khi thay quần áo xong, cô cùng hấn đi ra xe.

Hôm nay hấn không để Trạch Kha đi theo nên tự mình lái xe.

- Anh đưa tôi đi đâu vậy?

Lăng Tư Duệ không đáp, hấn kè sát cô cài dây an toàn.

- Cái này... tôi tự làm được mà.

Đồng Ngạc Ngạc thấy hấn gần sát mình như vậy, bản thân cuống quýt cả lên. Tay chân cô như bị điện giật, bàn tay định giằng lấy sợi dây an toàn thì...

Bàn tay cô chạm vào tay hấn.

Một cái chạm tay khiến nơ ron thần kinh của cô bị kích động, khăn trương buông tay ra.

Lăng Tư Duệ sau khi cài dây an toàn xong, khẽ nhếch môi:

- Em ngồi yên là được. Khăn trương như vậy làm gì?

- Tôi... tôi...

Cô bị lấp, cúi mặt xuống vôn về hai tay.

Hấn cũng không nói gì, cho xe lăng bánh.

Bệnh viện Thiệu Quang....

7h sáng

Lăng Tư Duệ và Đồng Ngạc Ngạc đứng trước cổng bệnh viện. Hấn chậm rãi bước vào, không quên gọi cô:

- Vào đây.

Đồng Ngạc Ngạc nhanh chạy theo hấn, bộ dạng lon ton như trẻ con.

Phòng 702...

Hấn gõ cửa, Dương Ân từ trong phòng bước ra.

- Thiếu gia, mời ngài vào.

Lăng Tư Duệ gật đầu.

Cố Vũ Mặc nhìn thấy hấn, vẻ mặt ánh nôi vui mừng:

- Duệ ~ anh về rồi.

Vết thương của Cố Vũ Mặc đã dần lành miệng. Còn chuyện chăm sóc anh 2 tuần thì Lâm Tử Hạ đã hoàn thành. Khổ nỗi Cố Vũ Mặc không chịu buông tha cho cô. Cứ năn nỉ lên năn nỉ xuống làm cô mủn lòng nên đã gọi điện thoại xin trưởng phòng nghỉ thêm một tuần nữa. Lần này đã bị trưởng phòng

mắng té tát nhưng vẫn đồng ý cho cô nghỉ thêm một tuần. Điều này khiến Lâm Tử Hạ uất ức trong lòng nên đã bảo Cố Vũ Mặc tăng thêm tiền cho mình. Cố Vũ Mặc đương nhiên là chấp nhận rồi. Chỉ cần được ở bên cạnh Tử Hạ, chuyện gì anh cũng làm được.

- Xem ra anh vẫn tốt?

Hắn cười khê hời.

- Tốt cái gì chứ?

Cố Vũ Mặc để ý đằng sau Lăng Tử Duệ còn có một cô gái. Anh đoán đây là Đồng Ngạc Ngạc nên cười cười hỏi:

- Em là Đồng Ngạc Ngạc sao?

Đồng Ngạc Ngạc nghe vậy, gật gật đầu. Cô thật sự không quen người này.

- Ngạc Ngạc thật là xinh đẹp nha~

Cố Vũ Mặc giả vờ khiêu khích Lăng Tử Duệ, chủ yếu muốn xem phản ứng của hắn.

- Anh chán sống rồi sao Cố Vũ Mặc?

Lăng Tử Duệ lạnh giọng nhìn Cố Vũ Mặc, hận không thể ăn tươi nuốt sống anh.

- Hahaha....

Cố Vũ Mặc bật cười. Xem ra hắn thật sự thích cô gái kia.

Lúc này, Lâm Tử Hạ từ phòng vệ sinh đi ra, nhìn thấy Đồng Ngạc Ngạc, cả người như tên bắn lao về phía cô.

- Ngạc Ngạc yêu dấu, cậu về rồi. Cậu không sao chứ? Tên kia có bắt nạt cậu không?

Một tràng câu hỏi thốt ra khiến Lăng Tử Duệ đen mặt. Hắn đi đến gỡ tay cô ra khỏi người Đồng Ngạc Ngạc, lạnh giọng:

- Cô ấy không phải người có thể tùy tiện ôm.

Đồng Ngạc Ngạc và Lâm Tử Hạ nghe hắn nói, khóe miệng gật gật.

Cái gì chứ?

Lăng Tử Duệ kia đúng là thần kinh rồi.

- Này anh, tôi là bạn cô ấy. Người không thể tùy tiện ôm cô ấy chính là anh chứ không phải tôi.

Lâm Tử Hạ nhìn hắn khó chịu nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Khám bệnh

Lăng Tử Duệ và Lâm Tử Hạ nhìn nhau, xung quanh hai người họ không ngừng phát ra hân khí.

Đồng Ngạc Ngạc biết sắp có đại nạn, mau chóng chen miệng vào:

- Được rồi. Được rồi. Tử Hạ, sao cậu lại ở đây vậy?

- Minh...

Tử Hạ đang định trả lời thì Cố Vũ Mặc đã nói trước:

- Cô ấy là bạn gái tôi, đương nhiên là ở đây chăm sóc tôi rồi.

Vừa nói xong, anh đã may mắn nhận một cái đánh vào đầu. Đúng là cái miệng hại cái thân mà.

Lâm Tư Hạ lấy tay đánh vào đầu anh bực bội:

- Ngạc Ngạc, không phải như cậu nghĩ. Ra đây, chúng ta cùng nhau nói chuyện.

Lâm Tư Hạ kéo tay Đồng Ngạc Ngạc ra ngoài.

Đồng Ngạc Ngạc chưa kịp ú ớ gì thì đã bị cô kéo đi.

Lăng Tư Duệ nhìn hai người họ, không nói gì, hất quay sang Dương Ân, lạnh giọng:

- Dương Ân, ra ngoài canh cửa.

- Vâng thưa thiếu gia.

Dương Ân bước ra ngoài, khép chặt cửa lại. Căn phòng lúc này chỉ còn lại hai người.

- Nói đi.

Lăng Tư Duệ phun ra hai chữ lạnh nhạt.

- Sao anh biết tôi có chuyện muốn nói vậy? Hai chúng ta thân giao cách cảm vậy sao?

Cố Vũ Mặc cười ha hả như phát hiện ra thú vui.

- Anh thôi bộ dạng đó đi, tôi không đùa.

- Được rồi. Nhìn đi.

Cố Vũ Mặc lấy điện thoại, đưa tấm ảnh mà anh chụp được cho hắn xem.

- Hôm đó tôi theo dõi Khương Viễn, bắt gặp ông ta và Âu Dương Minh ngồi nói chuyện riêng. Tôi nghi ngờ hắn có quan hệ gì đó với ông ta.

Anh nghiêm giọng phân tích.

Lăng Tư Duệ trầm tư một hồi lâu. Bản thân đang cố tìm ra manh mối.

Nếu nói hai người họ có quan hệ thì cũng không hẳn. Khương Viễn trước đây chưa từng qua lại với Âu gia.

Nếu bọn họ gặp mặt nhau chắc chắn là có nguyên nhân gì đó. Mà nguyên nhân này, hắn thật sự không biết.

- Đây.

Anh gọi hắn.

- Sao?

- Anh có nghĩ là bọn họ đang hợp tác với nhau làm cái gì không?

- Sao anh lại nói vậy?

- Tôi đã điều tra được một số thông tin, Khương Viễn hình như có giao du với một công ty. Ông ta luôn làm theo mệnh lệnh và yêu cầu của người đứng đầu công ty đó.

- Công ty tên gì?

- Hiện tại thì tôi vẫn chưa tra ra được. Điều tra được ngần ấy thông tin cũng tốn không ít thời gian.

- Chuyện này, càng để lâu sẽ khiến nhiều người bị liên lụy.

Hắn nói, lo lắng nhìn xa xăm.

- Mà này, làm sao anh nghi ngờ Khương Viễn có liên quan? Không phải là anh biết tin tức gì chứ?

Cố Vũ Mặc đột nhiên nhớ ra nên nhỏ giọng hỏi hắn.

- Mười lăm năm trước, tôi đã nghe được cuộc điện thoại của ba tôi và ông ta. Ông ta bảo ba tôi mau chóng trở về Họa Mây vì ông ta có chuyện cần nói. Tôi chỉ nghe ba đáp thoáng loáng rồi sau đó đồng ý.

- Vì vậy anh nghi ngờ ông ta?

- Tôi không phải người thiếu suy nghĩ. Nghi ngờ cái gì cũng phải có lý do. Chỉ vì sau cuộc điện thoại ấy, ba mẹ tôi tức tốc chạy về Hòa Mỹ, trên đường về mới xảy ra tai nạn.

- Đó cũng đâu nói lên được chuyện này có liên quan tới ông ta.

Cố Vũ Mặc thắc mắc.

- Cố Vũ Mặc, nếu người chết là tôi, vậy... người cuối cùng gọi điện thoại cho tôi, bảo có chuyện muốn nói với tôi. Vậy... anh cảm thấy có đáng nghi ngờ không?

Câu nói của hắn khiến anh hơi khựng lại.

- Vụ án năm đó, cảnh sát không hề nhúng tay vào điều tra. Họ cho đó là một vụ tai nạn. Cả tình tiết về cuộc điện thoại của Khương Viễn cũng không được đề cập đến. Trịnh Quang vì muốn tốt cho tôi nên cũng không nhắc đến chuyện này. Mọi người... ai cũng cho đó là một vụ tai nạn rồi dần dần lãng quên.

Hắn nói, nụ cười chưa xót dần xuất hiện trên mặt.

- Duệ ~ ý anh là trước khi xảy ra tai nạn, ba anh đã gặp Khương Viễn sao?

- Đó chỉ là một suy đoán. Bởi vì nhìn biểu hiện gương mặt ba tôi lúc nghe điện thoại, ông ấy đã rất lo lắng. Tôi chỉ nghe ông ấy nói loáng thoáng với mẹ là phải đi gặp trực tiếp Khương Viễn.

- Đây, nếu anh đã phát hiện ra điều khác lạ thì tại sao không điều tra sớm hơn?

- Tôi rất muốn điều tra rõ chuyện này. Nhưng Lăng Duệ cần có người tiếp quản, tôi không thể để sự nghiệp của ba tôi tiêu tan như vậy.

- Vậy... bây giờ chúng ta phải làm sao?

- Cố Vũ Mặc, tôi biết anh vì tôi mà bị liên lụy. Lần này, tôi sẽ tự mình điều tra. Anh không cần nhúng tay vào. Người của tôi vẫn đi theo để bảo vệ anh.

Câu nói của hắn khiến anh có chút không vui:

- Lăng Tư Duệ, nếu tôi sợ liên lụy thì ngay từ đầu tôi đã không đồng ý giúp anh. Giúp người thì phải giúp cho trót. Tôi không thể để bằng hữu tốt như anh mạo hiểm một mình được.

Lăng Tư Duệ nghe anh nói, khóe môi khẽ cong thành một nụ cười:

- Được.

Đây là lần đầu anh nhìn thấy hắn cười, bản thân cũng có chút vui vẻ. Hắn xem ra đã mở lòng hơn rồi.

Ở chỗ Đồng Ngạc Ngạc

Ngạc Ngạc đang kể hết mọi chuyện mình trải qua cho Lâm Từ Hạ nghe.

- A... Con Ngạn Lâm kia thật đáng ghét. Mình mà ở đó thì mình tuyệt đối không nương tay, tát nó vài phát cho hả dạ.

- Thôi mà. Dù sao cũng qua rồi.

Đồng Ngạc Ngạc đáp lời, tuy nói là kể ra hết nhưng cô tuyệt đối không dám kể chuyện của Lăng Tư Duệ. Loại chuyện xấu hổ đó cô tự mình biết là được rồi.

- Mà này, cái tên Tổng giám đốc kia có bắt nạt cậu không vậy?

- À... cậu yên tâm. Đồng Ngạc Ngạc mình đâu có dễ bắt nạt.

Cô cười hi hi với Lâm Từ Hạ.

- Ừm. Nếu hắn có làm gì quá đáng thì nói với mình.

- Mình biết rồi.

- Mà này, sao cậu nghỉ phép mà không thông báo với công ty, cậu như vậy là vi phạm hợp đồng phải bồi thường đấy.

Từ Hạ đột nhiên nhớ ra, nghiêm nghị nhìn cô.

- Cái... cái... gì chứ?

Không phải lần trước Lăng Tư Duệ nói chuyện này không phải lo sao?

Chẳng lẽ... hần vẫn chưa xin nghỉ việc cho cô.

Nhìn vẻ mặt tái mét của cô, Lâm Từ Hạ hỏi:

- Sao vậy?

- À... mình... Đứng rồi. Cậu chưa kể với mình chuyện sao cậu ở đây? Còn tên kia nữa, vì sao lại nói cậu là bạn gái của anh ta?

Đồng Ngạc Ngạc lấy chủ đề này đánh trống lảng, rất mong Lâm Từ Hạ không đề cập đến chuyện nghỉ việc của cô.

- Ừm. Chuyện này là vậy... là vậy...

Lâm Từ Hạ kể một hồi cho cô nghe.

- Thì ra là vậy. Bản tính mê tiền của cậu vẫn không thay đổi nha.

- Cậu trêu mình à?

- Không. Mình thấy cậu và anh Cố Vũ Mặc kia cũng rất đẹp đôi mà. Sao lại không đồng ý người ta đi? Cậu sắp ế tới nơi rồi.

- Gì chứ? Cậu nói mình không có ai theo đuổi sao? Hừ...

- Không. Mình không có ý đó.

Đồng Ngạc Ngạc lè lưỡi trêu Lâm Từ Hạ.

- Này, mình cảm thấy Lăng Tư Duệ kia có ý gì đó với cậu.

Từ Hạ nghi hoặc nhìn cô.

- Không phải đâu. Tuyệt đối không phải. Hần hoàn hảo như vậy làm sao có thể để ý đến một người không có gì như mình được?

Đồng Ngạc Ngạc xua xua tay. Nói đến đây, một cảm giác chua xót tràn qua tim cô. Khó chịu.

- Đó là do cậu nghĩ. Quả thật là người nhà giàu không đáng tin cậy, nhưng hần ta cũng tốt đó. Cứu mạng cậu hết lần này tới lần khác.

- Cứu mình. Chỉ là hần muốn mình trở thành người của hần, thành một con rối nghe theo lời hần thôi. Làm gì có tình yêu.

Đồng Ngạc Ngạc xụ mặt nói, càng về sau giọng nói càng nhỏ, khiến Từ Hạ không nghe được cô nói gì.

- Sao? Cậu nói mình nghe không rõ.

- À. Mình nói là dạo gần đây mình có chút không khỏe. Sẵn tiện hôm nay tới bệnh viện nên mình vào khám xem sao.

Đồng Ngạc Ngạc nở nụ cười nhẹ, che đi nỗi buồn ban nãy.

- Mình đi cùng cậu, không lại bị lạc đường.

Từ Hạ lo lắng nói.

- Ừm. Vậy đi thôi.

Lâm Từ Hạ đưa cô đến nơi khám, ngồi ngoài ghế chờ.

- Cậu vào đi.

- Được.

Đồng Ngạc Ngạc đi vào bên trong, gương mặt nơm nớp lo sợ vì không biết bản thân mắc bệnh gì.

Lúc này, Lăng Tư Duệ đi tìm cô. Nhìn thấy Tử Hạ ngồi ngoài ghế chờ, hắt lạnh giọng hỏi:

- Cô ấy đi đâu?

Tử Hạ ghét bộ dạng lạnh lùng của hắn, bực bội đáp:

- Đang khám bệnh.

Câu nói của cô khiến hắn nhíu mày. Bệnh? Nữ nhân kia thì có bệnh gì?

- Ừm. Cố Vũ Mặc tìm cô.

Lâm Tử Hạ cau mày nhìn hắn:

- Tìm tôi? Có chuyện gì?

- Không biết. Tự đi mà hỏi.

Hắn đáp, giọng điệu không quan tâm.

- Nhưng Ngạc Ngạc...

- Không sao. Tôi ở đây với cô ấy.

- Ừm.

Lâm Tử Hạ miễn cưỡng đứng lên. Bản thân tin tưởng giao bạn cô cho hắn.

Lần này phải dạy cho tên kia một bài học, đừng có chuyện gì cũng tìm đến cô. Hừ...

Không gian trở nên yên ắng khi chỉ còn Lăng Tư Duệ. Hắn lạnh lùng bước vào phòng khám, quan sát cô.

- Bác sĩ, dạo gần đây tôi cảm thấy tim cứ bị đập nhanh. Có lúc lại đập loạn xạ. Không biết có phải tôi bị bệnh tim không?

Đồng Ngạc Ngạc lo lắng trình bày vấn đề của mình cho vị bác sĩ.

Vị bác sĩ nhìn cô, bản thân cũng không biết lý giải làm sao.

Ông đã khám cho cô rồi, quả thật tim vẫn bình thường, không có dấu hiệu gì gọi là bệnh.

- Cô Đồng, tôi đã khám qua. Cô thật sự là không có bệnh gì cả.

- Không thể nào. Hay bác sĩ khám lại lần nữa đi. Tôi biết là bệnh tôi nghiêm trọng lắm mà.

Đồng Ngạc Ngạc mắt long lanh nhìn vị bác sĩ.

Ông miễn cưỡng thở dài, tiến hành khám một lần nữa.

- Cô Đồng, kết quả vẫn như vậy mà. Cô không bị bệnh gì đâu. Đừng lo lắng quá.

- Nhưng...

- Thôi cô mau về đi. Đừng nghĩ quá nhiều.

Đồng Ngạc Ngạc lùi thối từ phòng bệnh đi ra. Bản thân tỏ vẻ không tin. Cô rõ ràng là có bệnh mà. Dấu hiệu rõ ràng như vậy, tại sao bác sĩ lại không nhìn ra.

Cô đang nghĩ vẩn vơ thì một bàn tay rắn chắc kéo cô vào lòng. Hành động diễn ra nhanh như chớp khiến cô không kịp phản ứng.

- Em đến đây làm gì?

Đồng Ngạc Ngạc không thèm trả lời Lăng Tư Duệ, cô thoát ta khỏi người hắn, mạnh bạo lôi hắn vào phòng khám.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Nếu lỡ may em chết đi, tôi biết làm sao để tìm lại mạng sống cho em?

Lăng Tư Duệ bị cô lôi vào, gương mặt có chút khó chịu.

- Bác sĩ. Bác sĩ. Là người này, mỗi khi ở gần anh ta tim tôi cứ đập loạn xạ. Có phải anh ta là nguyên nhân dẫn đến bệnh tim của tôi không?

Đồng Ngạc Ngạc nghiêm túc nhìn vị bác sĩ, cô xỏ một tràng.

Không gian trong căn phòng lúc này trở nên kì quái. Vị bác sĩ đẩy gọng kính, gương mặt có chút cố nén cười, ông hạ giọng:

- Cô Đồng, chuyện này tôi cảm thấy hai người tự giải quyết thì tốt hơn.

Ông nói xong, chân bước chậm rãi ra ngoài, gương mặt có chút biến đổi vì cố nhịn cười.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn bóng dáng vị bác sĩ, cô ngây ngốc chôn chân ở đó. Là thế nào nhỉ?

Kêu cô và hấn tự giải quyết?

Rốt cuộc là có ý gì?

Đồng Ngạc Ngạc cô tuyệt nhiên không hiểu ngụ ý trong câu nói.

Lăng Tư Duệ bị độ ngốc của cô làm cho hóa đá. Sau vài giây, khoe miệng hấn khẽ nhếch lên tà mị. Bản thân không khống chế đẩy cô vào tường.

Đồng Ngạc Ngạc đang ngu ngơ suy nghĩ, không để ý bản thân đã bị hấn kẹp chặt. Lúc nhận ra thì đã quá muộn, cô không còn bất cứ đường lui nào.

- Có phải, em thích tôi không?

Hấn cười gian, gương mặt mỹ nam kẻ sát mặt cô.

- Không... không có. Tôi không có thích anh.

Đồng Ngạc Ngạc lấp bắp, bản thân ra sức lắc đầu. Cô làm sao có thể thích hấn cơ chứ?

Biểu cảm của cô khiến hấn có chút không vui, tâm tình cũng vì vậy mà hạ xuống:

- Vậy sao?

- Thật là vậy.

Cô gật gật đầu nhìn hấn, đôi mắt tròn xoe đang có ý trốn tránh. Chỉ nhìn hấn được một lúc rồi lại cúi xuống nhìn mặt đất. Cảm giác như mồ hôi trên trán cô ngày càng vã ra nhiều hơn.

- Nếu vậy, tại sao tim em lại đập nhanh khi gặp tôi?

Đôi mắt sắc bén chĩa thẳng vào cô khiến cô có cảm giác đang bị hấn thiêu đốt.

- Cái này... tôi thật sự không biết.

Đồng Ngạc Ngạc vô tội đáp, thanh âm phát ra từ miệng cô nhỏ như muỗi kêu.

Lăng Tư Duệ cười lạnh buông cô ra. Hấn không nói gì, xoay người rời đi. Tâm tình trở nên tồi tệ.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hấn bỏ đi, cô thở phì phò trấn an tim mình. Đối diện với hấn quả thật khiến cô bị áp lực. Nhưng mà... tại sao khi nói ra những lời đó, cô lại có cảm giác bản thân đã bỏ lỡ cái gì? Thật không thể nghĩ ra được.

Đồng Ngạc Ngạc ngẩn người một lúc rồi từ phòng khám chạy ra, đi theo phía sau hấn.

Hai người cứ như vậy mà bước đi, không ai nói với ai câu nào.

Ở trên xe...

Hai người họ đã tạm biệt Cố Vũ Mặc và Lâm Từ Hạ. Bây giờ đang trên đường về nhà.

Đồng Ngạc Ngạc ở bên cạnh, nhìn qua cửa kính. Bản thân cũng không vui nổi. Cô đột ngột nhớ ra chuyện nghỉ việc nên nhỏ giọng gọi hấn:

- Lăng Tư Duệ ~

- Chuyện gì?

Hấn lạnh lùng đáp lời cô. Lại nắng mưa thất thường rồi.

- Lần trước sao anh không xin nghỉ việc giúp tôi, như vậy tôi sẽ vi phạm hợp đồng đấy.

Cô nói, thanh âm có chút tức giận nhưng lại không dám hét lớn.

- Tôi có nói sẽ xin nghỉ việc cho em sao?

Hấn cười khẩy.

- Có. Anh có nói là chuyện việc làm không cần lo mà.

Cô không chịu được bản tính lật lọng của hấn, cau mày.

- Tôi nói, em liền tin tôi. Có phải là quá tin người rồi hay không?

Lăng Tư Duệ không biết mắc chứng gì, toàn nói ra những câu nói đã kích thích thần cô.

- Anh...

- Sao?

- Cho tôi xuống. Tôi cần đến công ty.

Cô bực bội nói.

- Sao tôi phải nghe lời em?

Hấn nhếch môi, điệu bộ trông thật bất cần đời.

- Lăng Tư Duệ, anh lại mắc chứng gì? Cho tôi xuống xe.

Cô hét lớn hơn, gương mặt có chút gì đó ủy khuất.

- Tôi mắc chứng gì cũng không cần em quan tâm. Ngồi yên.

Hấn lạnh giọng, chán nản không thèm nhìn cô.

- Được. Anh không cho tôi xuống thì tôi tự xuống.

Đồng Ngạc Ngạc mở cửa xe, bản thân định từ đó phóng xuống thì Lăng Tư Duệ đột ngột kéo cô lại.

Bàn tay hấn vừa kéo cô vừa phanh xe gấp, cảm giác như tiếng rít lên của bánh xe đang cào cấu đá lòng hấn.

- Em muốn chết hả?

Hấn hét lên khiến cô giật mình co quắp người lại.

- Tôi... tôi...

- Tôi cái gì? Em sao lại ngu ngốc như vậy? Có biết rất nguy hiểm xuống đó rất nguy hiểm không?

Hấn quát, bản thân không thể bình tĩnh nổi.

- Tôi... xin... lỗi.

Đồng Ngạc Ngạc không hiểu vì sao hấn lại tức giận. Cô chỉ biết cúi đầu xin lỗi cho qua chuyện.

- Ngẩng mặt lên nhìn tôi.

Lăng Tư Duệ lạnh giọng gọi cô, bàn tay trên vô lăng đang siết chặt như muốn nghiền nát nó.

Đồng Ngạc Ngạc chậm chậm ngược mặt lên nhìn hắn, khóe mắt có chút gì đó long lanh.

- Em khóc? Khóc cái gì? Mạng của em là do tôi cứu. Em không trân trọng nó thì tôi trân trọng. Nếu lỡ may em chết đi, tôi biết làm sao để tìm lại mạng sống cho em?

Lăng Tư Duệ như dồn hết phần nộ vào câu nói, vẻ mặt hắn tràn ngập lửa giận.

- Tôi...

Đồng Ngạc Ngạc bị hắn làm lỡ mất một nhịp tim, gương mặt trái xoan thấm đẫm nước mắt. Cô chỉ nói được một chữ duy nhất, tất cả những gì cần nói bỗng dưng nghẹn lại. Hắn là thật lòng quan tâm cô ư?

- Lăng Tư Duệ, tại anh khiến tôi làm vậy mà.

Cô như lấy hết lý luận của mình đổ lên đầu hắn, bộ dạng như con cún nhỏ bị ngộp nước.

- Tại tôi? Tôi không cho em xuống xe, em liền tự ý nhảy xuống. Như vậy, đều là tại tôi?

Hắn nhú mày, đôi mắt nhìn cô phủ một tầng sương lạnh lẽo.

- Tôi... tôi biết sai rồi.

Đồng Ngạc Ngạc cuối cùng cũng không nhịn được mà nhận lỗi. Vẻ mặt kia của hắn quá đáng sợ, cô không đủ can đảm để đối co với hắn.

- Đồng Ngạc Ngạc, tôi nói cho em biết. Em đã là người của Lăng Tư Duệ tôi rồi, sau này đừng có ngu ngốc như vậy.

Hắn không thèm nhìn cô, cho xe tiếp tục chạy. Bản thân vẫn còn rất tức giận.

Đồng Ngạc Ngạc biết hắn đang giận nên cũng không dám hó hé. Cô ngồi im phăng phắc không dám động đậy.

Sau một hồi lái xe, Lăng Tư Duệ lạnh giọng gọi cô:

- Xuống xe.

Đồng Ngạc Ngạc nghe hắn gọi, ngơ ngác nhìn ra bên ngoài.

"Phong Quế ". Đây là công ty cô.

Cô vội vàng mở cửa rồi bước xuống, bản thân không biết nói gì với hắn nên đành ngậm miệng lại.

Lăng Tư Duệ cũng không thèm nói gì. Hắn đang cảm thấy rất bức bối.

~~~~~

Phong Quế...

Vì hôm nay là thứ bảy nên công ty vẫn còn làm việc. Đồng Ngạc Ngạc đứng ngoài cổng, hít một hơi bước vào.

- Chị Hiền Mẫn.

Mọi người trong phòng đang làm việc nghe giọng cô thì cùng nhau ngẩng đầu lên.

- Ngạc Ngạc, cô về rồi.

- Sao nào, đi Hàn Quốc vui không?

Mọi người trong công ty đều biết chuyện của cô nên lần lượt trêu đùa.

Trương Hiền Mẫn đứng lên đi đến chỗ cô:

- Ngạc Ngạc, em nghỉ việc không xin phép, có biết là bản thân đã vi phạm hợp đồng hay không?

- Dạ, em biết.

Cô cúi mặt đáp.

- Chuyện này chị không thể xử lý giúp em được. Em đến gặp quản lý đi.

Trương Hiền Mẫn nói rồi quay trở lại làm việc, chị ấy giận rồi.

- Ngạc Ngạc, cậu mau đi gặp quản lý đi.

Diệp Dung Vi nhỏ giọng nói.

- Mình biết rồi, cảm ơn cậu.

Đồng Ngạc Ngạc buồn bã đi đến phòng quản lý. Gương mặt tràn đầy bất an.

~~~~~

- Chào quản lý. Tôi là Đồng Ngạc Ngạc ở phòng quảng cáo.

Đồng Ngạc Ngạc dồn hết can đảm nói một lần, mồ hôi đang rịn ra trên trán.

Mặc dù đang là mùa đông nhưng cô vẫn cảm thấy đang bị lửa thiêu đốt.

Người quản lý nhìn cô, cau mày:

- Thì ra là người bị dính tin đồn tình cảm sao? Cô có biết cô đã vi phạm hợp đồng hay không?

- Tôi biết. Anh có thể cho tôi một cơ hội để tôi làm việc lại không, lần này tôi sẽ không để lại sai phạm.

- Công ty quy định nghiêm ngặt như vậy, người vi phạm như cô đến thời điểm này chưa có ai được giữ lại. Đa số bọn họ đều bị đuổi đi và phải bồi thường một khoản tiền rất lớn.

- Sao... sao lại như vậy?

Đồng Ngạc Ngạc không thốt nên lời, kinh ngạc nhìn vị trưởng phòng.

- Vì cô đã kí hợp đồng với chúng tôi nên mọi thứ cô vi phạm đều liên quan đến hợp đồng. Và lại, cô đã nghỉ việc quá ba ngày mà không xin phép, cho nên chúng tôi cũng không thể làm gì khác ngoài việc sa thải cô.

- Nhưng tôi...

- Chuyện bồi thường hợp đồng, cô phải trả cho chúng tôi 10 ngàn tệ.

Người quản lý cắt lời cô.

Đồng Ngạc Ngạc cảm giác mình đang từ mặt đất lún xuống bùn sâu. Làm sao có thể? Cô không nghĩ đến sẽ bồi thường họ một khoản tiền lớn như vậy. Chắc chắn... chắc chắn là có hiểu lầm.

- Quản lý, xin anh cho tôi một cơ hội, tôi sẽ làm tốt việc của mình mà. Đừng sa thải tôi.

- Muộn rồi, cô hãy bồi thường tiền rồi đi đi.

Đồng Ngạc Ngạc đang định nói gì đó thì một lực mạnh đã nắm chặt cổ tay cô.

- Lăng Tư Duệ ~

Cô không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy hắn.

- Vị quản lý kia có phải muốn bị đuổi việc không?

Giọng nói băng lãnh cất lên khiến anh ta không rét mà run. Nhận ra Lăng Tư Duệ là một nhân vật tầm cỡ, anh ta tuyệt nhiên không dám mạnh động.

- Chuyện này không liên quan đến anh.

- Không liên quan đến tôi? Nực cười. Nếu anh chưa lấp náo thì tôi cũng không ngại giải thích cho anh hiểu.

Hắn nhếch mép, khóe môi khẽ cong lên.

- Sao... sao chứ?

Vị quản lý lấp bắp nhìn hần.

- Cô ấy nghĩ việc là có lý do. Đây là lý do chính đáng có lợi cho công ty anh. Không nghĩ anh lại vì tiền bồi thường mà không cần cái lợi này.

Hần cười khẩy, đôi mắt chiếu trực diện vào người quản lý.

- Anh... anh nói lung tung cái gì tôi không hiểu? Lý do... Lý do gì?

- Đối với Lăng Duệ, Phong Quế chỉ là một công ty nhỏ. Chỉ cần có ý cạnh tranh, phần thắng sẽ nghiêng về Lăng Duệ. Cô ấy đi cùng tôi, chẳng phải là tạo ra mối quan hệ tốt hơn cho hai bên sao?

- Anh... anh...

Vị quản lý cứng họng. Theo như hần nói, lý do cô nghĩ việc không xin phép là vì muốn tạo một mối quan hệ tốt cho hai bên. Lý luận này của hần quá chuẩn xác, chỉ cần một sai phạm đã có thể khiến Phong Quế lâm vào bờ vực phá sản.

- Vậy bây giờ... anh muốn cô ấy bồi thường hợp đồng hay là muốn... Phong Quế... bị phá sản?

Lăng Tư Duệ nói đứt quãng, hơi lạnh phả ra trong không khí khiến người nghe nín thở.

- Tôi... cô có thể đi mà không cần bồi thường hợp đồng.

Vị quản lý đáp lời, tay run run lau mồ hôi. Người đàn ông trước mặt thật đáng sợ, xung quanh không ngừng toát ra khí thái bất phàm khiến người khác kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Đừng buồn nữa

Đi.

Hần kéo tay cô, lạnh lùng phun ra một chữ.

Đồng Ngạc Ngạc mặc cho hần kéo đi, bàn tay nhỏ bé được tay hần bao phủ khiến cô cảm thấy ấm áp.

Ra đến xe....

- Vào đi.

Đồng Ngạc Ngạc nghe theo hần đi vào.

- Lăng Tư Duệ ~

Cô gọi hần.

- Sao?

Hần đáp, cho xe khởi động.

- Sao anh biết mà đến đúng lúc vậy?

- Ngư ngốc như em thì biết cái gì?

- Ừm

Cô gục đầu xuống buồn bã.

- Lại làm sao?

Hần hỏi, hai hàng mày nhíu chặt lại.

- Không có việc làm. Tiền lương vẫn chưa được trả. Tháng này tôi khó sống rồi.

Cô than vãn với hắn. Hắn chính bản thân mình vô dụng.

- Ở lại biệt thự của tôi. Công việc... không cần lo.

Hắn dịu giọng nói, mắt vẫn hướng về phía trước.

- Nhưng báo chí thì sao? Và lại, tôi cảm thấy rất ngại.

Đồng Ngạc Ngạc thật không muốn ở lại biệt thự của hắn. Bản thân cô cảm thấy rất khó xử khi đối diện với hắn, không biết sao cô có cảm giác muốn trốn tránh.

- Tôi sẽ tự nói với bọn họ.

- Nhưng tôi không muốn ở lại biệt thự của anh.

- Em giỏi nhỉ? Dám cãi cả mệnh lệnh của thiếu gia mình sao?

Hắn cười khẩy nhìn cô.

Thiếu gia? Thiếu gia? Tại sao lúc nào hắn cũng tự cho hắn là thiếu gia?

Dùng lý do đó để ép buộc cô, khiến cô phải nghe theo lệnh của hắn, hắn rốt cuộc có hiểu cảm giác của cô không?

Cứ như cô là một cái xác, tùy ý để hắn muốn làm gì thì làm.

- Lãng Tử Duệ. Tôi không muốn làm ôsin của anh nữa.

Cô bức tức nói.

- Em không có quyền quyết định.

- Tại sao?

- Vì em là người của tôi, có hiểu không?

- Tôi đã nói tôi không phải.

- Lần trước đã thừa nhận rồi, đừng bướng nữa.

- Anh... Không nói lý lẽ.

Đồng Ngạc Ngạc không thèm nói chuyện với hắn nữa, xoay mặt về phía cửa kính.

Lãng Tử Duệ cũng không nói gì, tiếp tục lái xe đi.

Công ty Tổng Thụy...

- Thiếu gia, Đồng tiểu thư mà cậu nhờ tôi quan sát, cô ấy đã về nước rồi.

Câu nói của Chấn Phong khiến Tống Nhất Hàn khựng lại, bản thân có chút nóng lòng muốn gặp cô.

- Ừm. Hiện tại cô ấy đang ở đâu?

- Biệt thự Lãng gia thưa cậu. Tôi nghe nói tối qua hai người họ bị phóng viên bắt gặp trên đường, nhưng phóng viên không đuổi kịp bọn họ nên đành quay về.

- Ừm.

- Còn đây là số điện thoại mới của cô ấy. Tôi khó khăn lắm mới rà soát được đây.

Chấn Phong đưa số điện thoại cho Tống Nhất Hàn, hếch mũi tự hào.

- Được rồi. Cảm ơn anh.

- Vậy không có gì nữa thì tôi đi đây.

Chấn Phong vừa rời đi không lâu thì cửa phòng anh đột ngột mở ra.

- Hàn ~ em nhớ anh.

Triệu Ngôn Hy ửng ẹo đi vào, mùi nước hoa khiến anh vô cùng khó chịu.

- Cô đến đây làm gì?

Anh không thèm nhìn cô, bức bối nói.

- Bác bảo em đến đây chơi với anh.

- Đây là công ty, không phải nơi vui chơi của cô.

- Nhưng mà em muốn chơi ở đây.

Triệu Ngôn Hy yếu đuối nói.

- Ra ngoài trước khi tôi nổi nóng.

- Nhưng mà...

- Ra ngoài.

- Hừc...

Triệu Ngôn Hy tức giận bỏ ra ngoài, gương mặt trát đầy phấn có chút bất mãn. Tại sao? Tại sao anh ta lại không chịu chú ý đến cô? Anh ta không biết kết hôn với cô rồi thì công ty Triệu Phong sẽ thành sở hữu của anh ta hay sao? Đúng là nam nhân ngu ngốc mà. Hừ.....

Công ty Âu Dương..

- Thiếu gia, Lăng Tư Duệ về nước rồi.

Thiết Vũ Hoành cúi đầu nói với Âu Dương Minh.

- Vậy sao? Cũng nhanh nhỉ?

- Vâng.

- Dây chuyền kia, sao rồi?

- Bên phía Lăng Duệ đã tiến hành sắp xong rồi ạ.

- Vậy... chúng ta cũng mau lập kế hoạch đi.

Âu Dương Minh cười khê, khóe miệng nhếch lên đầy nguy hiểm.

- Vâng.

Cuộc hội thoại chỉ diễn ra vài phút nhưng lại chính là sự bắt đầu của một kế hoạch.

Biệt thự Lăng gia....

- Em vào nhà đi.

Hắn nói, giọng có chút trầm ấm.

- Ừm.

Cô gật đầu đi vào nhà, không thèm nhìn mặt hắn. Cũng không quan tâm hắn định đi đâu.

Điều đó khiến hắn có chút khó chịu.

Sau khi cô rời đi, hắn lấy điện thoại gọi cho Trạch Kha.

- Alo.

Trạch Kha nhắc máy.

- Xuống công biệt thự, 5 phút.

- Vâng.

Chưa đầy 5 phút, Trạch Kha đã có mặt, anh cúi đầu cung kính với hắn rồi bước vào xe.

- Đi đến đài truyền hình.

Hắn nói rồi khởi động xe lăn bánh.

- Thiếu gia, tôi vừa mới gọi điện thông báo cho bên đó, phóng viên đang ở đó chờ ngài đến.

- Ừm.

Đài truyền hình

- Lăng Tổng, hãy cho chúng tôi lời giải thích. Lăng Tổng.

Lăng Tư Duệ vừa xuất hiện thì mọi ánh đèn đều đổ dồn về hắn.

- Được rồi. Ngài ấy sẽ trả lời các câu hỏi của các vị.

Trạch Kha cản phóng viên, giúp hắn vào chỗ ngồi rồi đứng phía sau hắn.

- Mọi người có thắc mắc gì về tôi.

Hắn lạnh giọng, đôi mắt báo săn tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

- Lăng Tổng, chúng tôi muốn hỏi ngài về cô gái bí ẩn mà ngài đã tuyên bố là nữ nhân của ngài trong buổi tiệc.

Một phóng viên nuốt nước bọt khi bị ánh mắt của hắn chiếu vào, cố gắng hỏi.

- Cô gái đó thì liên quan gì đến các người?

- Chúng tôi muốn biết cô ta có phải là người yêu thật sự của ngài không?

- Chuyện riêng tư của tôi không phải để các người bới móc.

Giọng nói băng lãnh cất lên không nhanh không chậm khiến mọi người trong căn phòng không rét mà run.

- Chúng tôi chỉ muốn biết quan hệ của hai người mà thôi.

Người phóng viên vừa lau mồ hôi vừa nói.

- Nếu đã muốn nói thì tôi sẽ nói, không đợi đến lượt các người lên tiếng tra hỏi. Các người rảnh rồi quá không có chuyện gì làm nên đi bới móc chuyện riêng tư của người khác sao? Làm như vậy tạp chí có bán chạy không?

Câu nói có chút hàm ý mỉa mai khiến đám nhà báo im phăng phắc.

- Lăng Tổng, chúng tôi chỉ muốn cập nhật thông tin một chút, không có ý muốn bới móc chuyện riêng tư của ngài.

- Vậy sao? Hờ.... Nếu vậy... viết về chuyện tình cảm của các người đi... để cập nhật thông tin một chút.

Hắn cười khẩy, khoe miệng nhếch lên khinh bỉ.

- Lăng Tổng...

- Những gì đã nói thì tôi cũng nói hết rồi. Rất mong các người biết tự trọng mà thôi làm phiền người khác. Nếu không... tôi sẽ không để yên cho tòa soạn của các người đâu.

Hắn nói xong, lạnh lùng rời đi. Để lại nuối tiếc trong lòng đám phóng viên.

- Anh ta nghĩ anh ta là ai mà kiêu ngạo như vậy? Cùng lắm chỉ có chút thông tin thôi, làm gì mà nói không để yên cho tòa soạn của chúng ta.

Phóng viên A bức xúc nói.

- Cậu đừng nói bừa. Chuyện này liên quan tới quyền riêng tư, nếu tiếp tục tra hỏi coi chừng bị anh ta kiện ra tòa đó vì tội quấy rối đó.

Phóng viên B nói.

- Thì ra là vậy. Nếu bị kiện thì coi như danh tiếng của tòa soạn trở về con số 0 rồi.

- Đúng vậy. Chuyện này chúng ta tốt nhất cứ cho qua thì hơn.

- Ừm.

Biệt thự Lăng gia...

Đồng Ngạc đi lên phòng của hắn, cô ngồi trên giường buồn chán xem tivi. Cô cảm thấy bản thân ngày càng bị hắn điều khiển. Không biết vì lý do gì mà hắn bắt đầu quản lý cô. Đến cả việc cô làm gì cũng phải nghe theo ý kiến của hắn.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự không biết hắn muốn làm cái gì. Dem cô ra làm trò đùa vui lắm sao?

Tivi đang phát tin tức, hình ảnh của hắn hiện ra khiến cô căng mắt nhìn rõ.

Ai da~ hắn là đang đi giải thích này.

- Nói chuyện với phóng viên như vậy, thật khó ư mà.

Cô bữu môi tỏ vẻ không thích.

- Em đang nói tôi khó ư sao?

Lăng Tư Duệ từ đâu xuất hiện, hắn đột ngột cất giọng khiến cô giật mình đánh rơi cái remote xuống đất.

Hắn đi đến phía cô, cúi xuống nhặt cái remote, khẽ cười:

- Phá hoại là không tốt.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn tắt tivi, cô u ám leo lên giường trùm chăn lại.

- Sao vậy?

Hắn hỏi.

Cô không muốn đáp, cứ một mình ở trong chăn không thèm động đậy.

- Ra đây.

Hắn lạnh giọng.

Đồng Ngạc Ngạc vẫn không có biểu hiện nào là nhúc nhích, cứng đầu không chịu nghe hắn.

- Tôi bảo ra đây.

Hắn có chút lớn tiếng, bản thân đang cố kiềm nén cơn giận.

Cô vẫn không chịu ra ngoài. Tự nhủ với mình là không được nghe theo lời hắn.

- Được. Để xem em còn cứng đầu không?

Hắn bước lên giường, cả người ôm chặt lấy cô.

Đồng Ngạc Ngạc cứ như vậy để hắn ôm lấy. Cảm giác nằm trong cái chăn không có một kẻ hở kết hợp với việc bị ôm chặt thế này thật khiến cô thiếu không khí.

Đồng Ngạc Ngạc cố chịu đựng, cô cắn chặt hai hàm răng lại không cho phép mình chui ra ngoài. Nhưng mà... cảm giác ngộp thở ấy khiến cô bị khuất phục trước hắn. Huhu... đúng là đáng ghét.

Nhìn thấy cái đầu của cô lộ ra ngoài, Lăng Tư Duệ lật tung cái chăn ra, ôm chặt cô vào lòng. Hắn nhẹ giọng, thanh âm trầm ấm như rót mật vào tai:

- Đừng buồn nữa.

Hắn gục xuống hôn vai cô, mắt nhắm nghiền, chiếc mũi cao tham lam ngửi lấy mùi hương dịu nhẹ của cô.

Cảm giác ở cạnh cô thật là bình yên.

Đồng Ngạc Ngạc cảm nhận được hành động của hắn, cô cũng không nói gì. Bàn tay vô thức đặt lên lưng hắn. Đây có được gọi là đáp trả không nhỉ?

Lăng Tư Duệ chỉ khẽ cười, hắn dịu giọng:

- Ngủ một lát.

Nói xong thì hắn chìm vào giấc ngủ, bản thân cảm giác thật ấm áp.

Ai da~ Lăng Tổng đạo này hay ngủ quá. Không biết có phải vì chị Ngạc nên ngủ nhiều không ta?

11h trưa...

Lăng Tư Duệ giật mình tỉnh dậy, ngủ một giấc khiến tâm tình hắn cực kì thoải mái.

Nhìn xung quanh không thấy Đồng Ngạc Ngạc đâu, hắn nhíu mày gọi tên cô.

- Ngạc Ngạc ~

Âm thanh vang lên trong không gian im ắng không có tiếng trả lời.

Hắn đứng dậy, đi vào phòng tắm thay một bộ trang phục thoải mái hơn. Sau đó bước xuống cầu thang.

Hắn nhìn quanh phòng khách vẫn không thấy cô đâu, cảm giác thiếu một thứ gì đó khiến hắn khó chịu nhăn mày.

Đột nhiên, âm thanh vang vọng từ nhà bếp khiến chân hắn vô thức bước đến đó.

- Ông ơi, cái này cắt làm sao ạ?

- À cái đó cháu cắt khúc ngắn thôi, tầm 3 phân là được.

- Vâng ạ.

- Ông ơi còn rau chân vịt này thì sao?

- Cái đó cháu rửa sạch rồi đưa cho ông.

- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Hư hư ảo ảo. Thì ra là mơ

Trong bếp, Đồng Ngạc Ngạc và Trịnh Quang đang làm bữa trưa.

Hình ảnh chăm chỉ này của cô quả thật là hiếm thấy đúng không?

Đồng Ngạc Ngạc tuy có chút vụng về, hậu đậu, nhưng cô cũng muốn học một chút bí kiếp nấu ăn.

Ngày thường mẹ cô chẳng cho cô vào bếp nên cô không đụng tay đụng chân vào thứ gì. Hôm nay, nhân dịp có Trịnh Quang ở đây, cô đang lĩnh giáo

ông cách làm món ăn. Bản thân đang ra sức cố gắng thực hiện. Nhưng mà...

- Ngạc Ngạc, cháu cắt sai rồi. Lúc nãy ông bảo cắt 3 phần thôi mà, cháu cắt vậy là dài quá rồi.

- Dạ, lần sau cháu sẽ sửa ạ.

Cô cúi đầu về hồi lỗi.

- Được rồi. Không sao. Không sao.

Trịnh Quang nhìn về mặt đáng yêu của cô, không nổi mắng. Thôi vậy, dù sao con bé cũng còn nhỏ.

Lăng Tư Duệ đứng ở bên ngoài, chân mày cũng từ từ giãn ra.

Thì ra là cô ở đây.

Nữ nhân ngu ngốc này cũng muốn học nấu ăn sao?

Hắn khẽ cười, bước chân vào nhà bếp.

- Thiếu gia, ngài dậy rồi sao?

Trịnh Quang nhìn hắn, dịu giọng hỏi.

- Ừm. Trạch Kha đâu rồi?

- Cậu ấy đến công ty có chút việc.

- Ừm.

Hắn tiến đến chỗ Đồng Ngạc Ngạc.

- Đang làm gì?

Đồng Ngạc Ngạc đang chăm chú rửa rau, nghe hắn gọi thì ngẩng mặt lên. Về mặt cô có chút gì đó phụng phịu:

- Rửa rau.

Hắn nhìn rau chân vịt trên tay cô, mặt đen lại. Đây... đây mà gọi là rửa rau sao?

Những cọng rau cô cầm trên tay muốn nát như tương rồi.

Haizzzz...

Hắn cầm tay cô, lấy một cọng rau chân vịt khác rồi vẩy nhẹ trong nước.

- Phải làm như vậy, đừng mạnh tay quá sẽ làm hỏng nó.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn tay mình, rồi lại ngẩng ngốc nhìn gương mặt góc cạnh của hắn. Mắt cô như mơ màng không xác định rõ mọi vật xung quanh.

- Hiểu chưa?

Hắn nhìn cô, khẽ cười. Nụ cười dịu dàng như ánh nắng.

Đồng Ngạc Ngạc bị nụ cười ấy mê hoặc, không nhận định rõ tình hình hiện tại mà vô thức gật gật đầu.

Sao hắn lại có thể cười dịu dàng như vậy nhỉ?

Kì lạ.

- Tiếp tục làm đi.

Hắn nói.

- À... ừ.

Cô cúi mặt xuống tiếp tục rửa rau. Nội tâm đang tranh đấu dữ dội.

~~~~~

Sau 30 phút thì bữa trưa cũng được nấu xong.

Đồng Ngạc Ngạc đang giúp Trịnh Quang dọn cơm ra bàn thì điện thoại cô reo lên.

Đặt bát canh lên bàn, Đồng Ngạc Ngạc lấy điện thoại ra, cau mày nhìn dãy số lạ.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, lạnh giọng hỏi:

- Ai vậy?

- Không biết.

Đồng Ngạc Ngạc lắc đầu, cô nhấn vào nút trả lời.

- Alo. _ cô nói.

Đầu dây bên kia cất lên chất giọng dịu dàng, có chút mệt mỏi:

- Ngạc Ngạc, là tôi đây.

- Tổng Nhất Hàn?

Cô gọi tên Tổng Nhất Hàn khiến Lăng Tư Duệ cau mày.

- Cô có thể đi ăn trưa cùng tôi không?

Tổng Nhất Hàn nhỏ giọng hỏi cô, mong chờ cô đồng ý.

- À... chuyện này...

Đồng Ngạc Ngạc chưa kịp trả lời thì Lăng Tư Duệ đã ngang nhiên giật lấy điện thoại cô:

- Cô ấy bận rồi. Xin lỗi.

Hắn tự tiện cúp máy rồi để điện thoại lên bàn.

Đồng Ngạc Ngạc liếc nhìn hắn khó chịu:

- Sao anh lại tự tiện như vậy?

- Tôi làm gì?

- Cướp điện thoại của tôi.

- Cái đó là tôi mua cho em.

- Anh...

Đồng Ngạc Ngạc cứng họng. Cô thật sự không chịu nổi hắn nữa. Đến cả quyền riêng tư của cô mà hắn cũng muốn kiểm soát là sao?

- Dừng cơm đi.

Hắn nói.

Trên bàn ăn lúc này tràn ngập màu sắc của sự âm u. Không nói cũng biết vẻ mặt của Đồng Ngạc Ngạc đang cực kì khó coi.

Còn Lăng Tư Duệ, vẻ mặt của hắn cũng không khá hơn, nồng đượm mùi vị của sát khí.

~~~~~

Trong lúc đó, Tổng Nhất Hàn sau khi bị Lăng Tư Duệ cúp máy, anh có chút thất vọng. Cô ấy không ngờ lại ở cùng một chỗ với hắn.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, vẻ mặt biểu lộ không cam tâm.

Lăng Tư Duệ, lần này, tôi sẽ không để anh cướp mất cô ấy dễ dàng như vậy.

~~~~~
Quay lại biệt thự Lăng gia...

Đồng Ngạc Ngạc lấy tay chọt chọt đồ ăn, cô thật sự là nuốt không vô. Bản thân đang rất giận hấn.

Trịnh Quang nhìn cô như vậy, mở lời:

- Ngạc Ngạc, cháu sao lại không ăn?

- Cháu...

Cô không biết nói sao cho Trịnh Quang hiểu.

Nhìn tình cảnh của hai người có lẽ Trịnh Quang cũng đoán được hai người họ đang giận nhau.

- Không ăn thì đem đồ đi.

Lăng Tư Duệ lạnh giọng đứng lên, bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại trên bàn rồi bước lên lầu.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn theo hấn, nỗi uất ức dâng trào trong lòng cô.

Rõ ràng là cô không làm gì sai, hấn hà có gì đối xử với cô như vậy. Người sai ở đây mới chính là hấn. Tự tiện lấy điện thoại của cô như vậy thật đúng là bất lịch sự mà.

Trịnh Quang nhìn thiếu gia nhà ông bỏ đi, thầm đoán là thiếu gia đang tức giận. Ông quay sang nhỏ giọng với cô:

- Thiếu gia và cháu có chuyện gì sao?

- Không ạ.

Đồng Ngạc Ngạc lắc đầu, sau đó cũng đứng lên, cô cúi đầu:

- Cháu xin phép ạ.

Nói xong thì cô cũng biến đi mất tăm.

Trịnh Quang ngồi trên bàn ăn, lắc đầu thở dài. Người trẻ tuổi thật là khó hiểu

-----

Đồng Ngạc Ngạc đi lên cầu thang, cô đoán là hấn đang ở trên phòng nên đi một mạch lên sân thượng.

Còn vài ngày nữa là đến Noel rồi, trời cũng không có nắng.

Tiết trời lạnh lạnh khiến Đồng Ngạc Ngạc có cảm giác dễ chịu.

Cô đứng trên lan can nhìn xuống, toàn thành phố Bắc Kinh như hiện lên trước mắt cô.

Khung cảnh thật rộng lớn với bầu không khí nhộn nhịp. Người qua kẻ lại nườm nượp, cười nói vui vẻ.

Không gian quen thuộc khiến cô nhớ đến ba mẹ. Dù sao cô cũng đã nghỉ việc, có lẽ nên về quê sống một thời gian. Cô cần phải tịnh dưỡng, chủ yếu cũng vì muốn tránh xa Lăng Tư Duệ. Haizzzz...

Đồng Ngạc Ngạc đi đến chiếc xích đu được viền hoa tinh tế, cô ngồi xuống. Bàn tay vịn vào hai bên, chân đạp để di chuyển nó.

Cảm nhận vài cơn gió lướt ngang qua người mình, cô nhovn miệng cười. Bắc Kinh này quả thật rất đẹp.

Đồng Ngạc Ngạc cứ ngồi như vậy, rồi ngủ gục trên xích đu lúc nào không hay.

Trong giấc mơ, cô mơ màng nhìn thấy Lăng Tư Duệ, hấn bước đến hôn cô, còn thì thầm vào tai cô:

- Nữ nhân ngu ngốc, tôi thích em.

Giọng nói hấn rất dịu dàng, rất trầm ấm đến mức khiến trái tim cô tràn ngập ấm áp.

Hấn cứ như vậy nở một nụ cười, bàn tay còn vuốt tóc cô. Thật sự rất ôn nhu.

Đến đây, Đồng Ngạc Ngạc bừng tỉnh dậy. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh. Không gian yên ắng không có ai ngoại trừ một mình cô.

Đây chỉ là mơ thôi.

Điều đó khiến cô có chút hụt hẫng.

Đúng rồi. Lăng Tư Duệ làm sao có thể thích cô. Hắn chỉ cho cô cái danh xưng là người của hắn rồi mặc sức sai khiến cô làm theo ý hắn.

Nếu như vậy thì cái danh này cô không cần. Cô chỉ muốn có được cuộc sống tự do tự tại mà thôi. Cô không thích bị hắn ép buộc.

Đồng Ngạc Ngạc thở dài, gương mặt xinh đẹp ánh lên tia buồn bã.

Nếu giấc mơ lúc này là thật, liệu cô có vui không?

Quả thật, Lăng Tư Duệ có đến sân thượng. Hắn thậm chí còn đến đó trước cô. Chỉ là, hắn đứng ở một góc khuất, cô tuyệt nhiên không thể nhìn thấy hắn.

Lúc cô ngủ say, hắn mới tiến lại gần, hôn nhẹ lên môi cô. Khi ấy, bản thân hắn không tự chủ được mà thốt lên câu nói đó.

Một người cao ngạo như hắn sẽ chẳng bao giờ thừa nhận tình cảm của mình. Trừ khi... hắn mất kiểm chế.

Lăng Tư Duệ chỉ như vậy một lúc rồi rời đi. Hắn có một cảm giác khó chịu khi cô nói chuyện với Tổng Nhất Hàn. Hắn cũng thừa biết Tổng Nhất Hàn thích cô. Vì vậy... ngăn chặn cô đến gần anh ta là điều hắn nên làm.

Chỉ có như vậy... cô mới có thể ở bên cạnh hắn.

13h chiều ...

Lăng Tư Duệ lúc này đã đến công ty. Hắn đi vào phòng thiết kế.

- Chào Tổng giám đốc.

Mọi người nhìn thấy hắn đều ra sức cúi đầu chào.

Hắn nhìn Lưu Hiểu Phi, lạnh giọng:

- Đây chuyện thế nào rồi?

- Đã sắp hoàn tất rồi thưa ngài.

Giọng Lưu Hiểu Phi có chút run, đối mặt với hắn là điều cô sợ hãi.

- Ừm.

Hắn nói xong thì đi đến văn phòng của mình.

Ngồi trên chiếc ghế Tổng giám đốc, Lăng Tư Duệ đang xem xét lại những tài liệu Cố Vũ Mặc gửi cho hắn.

Hôm qua đã nói rõ, lần này hắn nhất định phải điều tra được mối quan hệ của Âu Dương Minh và Khương Viễn. Chuyện này thật sự làm hắn đau đầu.

Lúc này, Trạch Kha gõ cửa phòng hắn.

- Vào đi.

Hắn lạnh giọng.

Trạch Kha bước vào, cúi đầu chào hắn rồi nghiêm túc nói:

- Thiếu gia, chuyện hợp tác với Tô Diễm Hình tôi đã nói rõ với cô ta rồi. Có lẽ thứ 2 này cô ta sẽ lên kế hoạch tiến hành.

- Ừm.

Trạch Kha nhìn Lăng Tư Duệ đang chăm chú nhìn vào cái gì đó, anh có chút tò mò hỏi hắn:

- Thiếu gia, ngài đang xem gì vậy?

- Không có gì?

Hắn gấp tập tài liệu lại, ngược mặt lên nhìn Trạch Kha, vẻ mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh.

- Vâng. Vậy tôi xin phép ra ngoài.

Trạch Kha cúi đầu rồi đi. Nếu thiếu gia đã không nói, anh cũng sẽ không hỏi. Chỉ là, bản thân thật sự rất lo lắng cho ngài ấy.

Dù có thế nào, anh cũng sẽ theo sát ngài ấy không để ngài ấy gặp nguy hiểm gì.

Thời gian trôi qua thật mau...

Mới đây mà đã 4h chiều...

Đồng Ngạc Ngạc hiện tại đang chuẩn bị đồ về quê.

Điện thoại đã bị hắn lấy đi, cô cũng không cần đem trả lại.

Mang vali bước xuống cầu thang, Đồng Ngạc Ngạc nhìn xem có ai ở biệt thự không.

Tốt nhất là ra đi trong im lặng, cô không muốn bị ai phát hiện.

Hình như Trịnh Quang đã đi đâu đó, cổng biệt thự vẫn còn đang mở kìa. Chắc ông ấy đi đổ rác rồi.

Đồng Ngạc Ngạc nhân cơ hội đó nhanh chóng chuồn lẹ. Cô kéo vali đi trên đường, bản thân đang tìm chỗ ra ga tàu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Bỏ trốn thất bại

4h30

Lăng Tư Duệ về nhà sớm để gặp cô. Hắn cũng muốn trả lại điện thoại cho cô. Bản thân cũng không muốn vì chuyện đó mà tức giận với Đồng Ngạc Ngạc.

Hắn lái xe vào biệt thự, mở cửa bước xuống, chân chậm rãi tiến vào.

Trịnh Quang nhìn thấy hắn thì nhẹ giọng hỏi:

- Sao ngài về sớm vậy?

- Tôi muốn về sớm nghỉ một lát.

- Vâng.

Trịnh Quang đáp một tiếng, để hắn bước lên cầu thang. Sau đó, ông xoay người đi vào bếp nấu bữa tối. Trong lòng thầm nghĩ thiếu gia nhà ông về sớm để gặp Đồng Ngạc Ngạc.

Lăng Tư Duệ đi lên phòng, hắn vận nắm cửa ra, đôi mắt báo săn tìm kiếm bóng dáng của cô.

Ánh nhìn băng lãnh bao phủ cả căn phòng, thu trọn nó vào tầm mắt. Nhưng mà không thấy cô ở đâu.

Hắn đi lại phòng tắm, mở cửa ra.

Không thấy.

Phòng vệ sinh. Cũng không thấy.

Lăng Tư Duệ lúc này mới để ý, vali của Đồng Ngạc Ngạc đã biến mất từ bao giờ.

Hắn tức giận bóp chặt cái điện thoại đang cầm trong tay, vẻ mặt tối đen như mực. Những đường gân trên trán nổi lên báo hiệu cho một trận cuồng phong đang ập đến.

Lăng Tư Duệ bước xuống phòng khách, hắt lạnh giọng:

- Trịnh Quang.

Nghe tiếng hắn, Trịnh Quang từ phòng bếp đi lên. Vẻ mặt giận dữ của hắn khiến ông đoán đã xảy ra chuyện gì không hay. Ông e dè hỏi:

- Có chuyện gì sao thiếu gia?

- Ngạc Ngạc đâu?

Hắn kiên nhẫn hỏi, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, gân tay cũng được dịp nổi lên.

- Con bé vẫn ở trên phòng mà. Tôi không hề thấy con bé bước xuống nhà.

Trịnh Quang đáp lời, bàn tay đang len lén lau mồ hôi. Thiếu gia lúc này quả thật rất đáng sợ.

- Cô ấy không có ở trên phòng.

- Không thể nào. Chẳng lẽ...

Trịnh Quang ngập ngừng.

- Sao?

- Lúc này tôi ra ngoài đổ rác nên không khóa cửa. Con bé không lẽ ra khỏi nhà vào lúc đó.

Trịnh Quang nuốt nước miếng, cố nói thành lời cho hắn nghe rõ. Bản thân ông đang rất sợ hãi con giận của hắn.

- Chết tiệt.

Lăng Tư Duệ chửi thề một tiếng, hắn không thèm nhìn Trịnh Quang, cả người lao ra ngoài xe như tên bắn.

Hắn cho xe khởi động rồi lao vun vút ngoài đường. Cảm giác khó chịu từ lồng ngực khiến hắn nhúm mày. Hai hàm răng va vào nhau nghiến ken két như thể hiện nộ khí trong lòng hắn.

"Đồng Ngạc Ngạc, đừng để tôi tìm ra em. Nếu không, em không yên với tôi đâu".

Hắn hừ lạnh, bàn tay nắm vô lăng siết chặt.

Ở chỗ cô

Đồng Ngạc Ngạc vẫn chưa lên ga tàu, hiện tại cô đang ngồi trong một quán ăn lề đường ăn mì Tứ Xuyên. Quán ăn này cách nhà Lăng Tư Duệ khoảng 1km.

Nhìn bát mì nghi ngút khói được người ta mang ra, cô hít hà hương thơm, tay giờ lên động đũa.

Cô vừa ăn vừa ngó nhìn xung quanh, không khí rộn ràng của buổi chiều mùa đông thật náo nhiệt.

Bỗng nhiên, hình ảnh một bà cụ già lom khom hiện lên trong mắt cô. Bà ấy khoảng 70 tuổi, dáng người gầy nhom, tóc bạc trắng, trên người còn mang theo nhiều đồ đạc linh tinh.

Ánh mắt bà ấy cứ hướng sang phía đường đối diện mà không chịu bước qua.

Có lẽ là bà ấy muốn qua đường.

Đồng Ngạc Ngạc không kịp nghĩ ngợi, cô để bát mì lại trên bàn, bỏ luôn vali ở đấy, nhanh chân đi đến chỗ bà cụ.

- Bà ơi, để cháu dắt bà qua đường.

Cụ bà nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến, hàm răng móm mém chỉ còn vài chiếc răng khể nhử nụ cười:

- Cảm ơn cháu.

Đồng Ngạc Ngạc nở nụ cười tươi, giúp bà cụ bê túi đồ công kênh rồi nắm tay bà đưa qua đường.

- Cô gái, cháu thật tốt bụng. Sau này sẽ lấy được một tấm chồng như ý đấy.

Bà cụ bước những bước chân run run, miệng nói vài câu.

Đồng Ngạc Ngạc cười ngược, nhỏ giọng:

- Đến nơi rồi, bà đi cẩn thận ạ.

Bà cụ bê túi đồ trên tay cô, cười móm mém nói:

- Cảm ơn cháu.

Đồng Ngạc Ngạc đứng đó nhìn bóng dáng bà bước đi, khóe môi khẽ nở nụ cười. Cô bỗng nhớ đến bà ngoại cô. Hồi ấy bà cũng hay cười dịu dàng như vậy với cô. Nhưng bây giờ... đã không thể nhìn thấy bà được rồi.

Cô khẽ thở dài, vừa đặt một chân xuống đường thì tiếng "két" vang lên khiến cô giật mình lùi lại.

Chiếc xe Lamborghini đen đỏ trước mặt cô, ánh đèn từ đó phát ra khiến cô nheo mắt.

Chiếc xe này nhìn quen mắt quá. Hình như cô đã thấy ở đâu rồi.

Đang ngây ngốc suy nghĩ thì tiếng đóng cửa xe khiến cô giật nảy mình.

Cô nhìn lên, bóng dáng Lăng Tư Duệ phóng đại trước tầm nhìn khiến cô không khỏi kinh hãi.

Không nghĩ nhiều, trước mắt cô chạy khỏi hần rồi tính tiếp.

Đồng Ngạc Ngạc xoay mặt ra sau, co chân chạy đi thì bàn tay rắn chắc của hần đã tóm được cô. Kéo cô vào lồng ngực rắn chắc của hần.

- Muốn chạy?

Giọng nói băng lãnh khiến cô không rét mà run. Sao hần lại xuất hiện ở đây chứ? Cô chính là sắp thoát khỏi hần thì lại bị hần bắt được.

Thật ra, Lăng Tư Duệ sẽ không nhìn thấy cô nếu cô không ra khỏi cái quán ăn đó. Chính vì lòng tốt bụng mà Đồng Ngạc Ngạc đã bị hần bắt gặp, sau đó dẫn đến kết quả như thế này đây.

- Sao không nói?

Cảm nhận nữ nhân nằm trong lồng ngực không đáp, hần có chút khó chịu.

- Tôi muốn về quê.

Đồng Ngạc Ngạc cuối cùng cũng chịu mở miệng. Nhưng mà cô không biết rằng câu nói đó khiến Lăng Tư Duệ đen mặt.

Cô muốn rời khỏi hần?

- Em nói gì?

Lăng Tư Duệ buông cô ra, đôi mắt báo săn ghim chặt trên người cô.

Ánh lửa phát ra từ mắt hần khiến cô không dám đối diện, cô là đang muốn tránh né.

Bản thân đang cố tránh xa hần, muốn thoát khỏi hần.

- Tôi nói, tôi muốn về quê.

Đồng Ngạc Ngạc cố nói thấy rõ cho hần nghe. Cô nén sợ hãi của chính mình, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lẽo của hần.

Gương mặt Lăng Tư Duệ hiện tại không biểu lộ hi nộ ái ố, hần nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Em vẫn còn là người của tôi. Muốn đi... không dễ như vậy.

- Lăng Tư Duệ, anh rốt cuộc muốn gì ở tôi? Anh xem tôi là cái gì?

Đồng Ngạc Ngạc không nhận được hồi đáp hần. Đây là câu hỏi mà cô luôn thắc mắc.

- Là người của tôi.

Lăng Tư Duệ phun ra bốn chữ, bàn tay rắn chắc kéo cô vào trong lòng.

- Vì em là người của tôi nên chỉ có thể mãi mãi ở bên cạnh tôi.

Lúc này, giọng nói của hắn như dịu lại, khiến đáy lòng cô bị một cổ ấm áp bao phủ.

Đồng Ngạc Ngạc không nói gì, mặc cho hắn ôm lấy, gương mặt vùi vào ngực hắn. Có lẽ... cô bị hắn làm thay đổi ý định cũng nên.

- Về nhà thôi.

Hắn nói, nắm tay cô bước đi.

- Khoan đã.

- Sao vậy?

- Tôi vẫn chưa ăn mì xong. Nó còn ở bên kia đường.

Đồng Ngạc Ngạc chỉ tay vào quán ăn đối diện, xoa xoa chiếc bụng đói.

- Ừm.

Lăng Tư Duệ gật đầu, nắm tay cô đưa qua đường.

Đồng Ngạc Ngạc ngồi lại chỗ ban nãy, nhìn bát mì đã trương phình lên, cô nhăn mặt.

Lăng Tư Duệ hiểu ý cô, lạnh giọng gọi phục vụ hai bát mì.

Chưa đầy 5 phút họ đã mang mì ra đặt lên bàn.

- Ăn đi.

Hắn nói, tay chuẩn bị động đũa.

Đồng Ngạc Ngạc này giờ im lặng. Cô không nghĩ một người cao ngạo như hắn lại đi ăn thứ này. Lần trước chẳng phải cô nấu mình cho hắn, hắn còn khó chịu không chịu ăn sao? Vậy mà lần này lại cùng cô gọi mì, còn sắp ăn mì ở cái quán lụp xụp này nữa.

Hắn rút cuộc có phải là Lăng Tư Duệ không đây?

- Em nhìn tôi làm gì?

Lăng Tư Duệ cho một đũa mì vào miệng, cắt giọng lãnh đạm.

- Anh... sao lại kì lạ như vậy? Lần trước rõ ràng là anh không thích ăn mì. Và lại, cái nơi này xập xệ như vậy. Anh ngồi đây không phải là ảnh hưởng đến thanh danh cao quý của anh hay sao?

Đồng Ngạc Ngạc không nhận được tò mò hỏi hắn.

- Vì em ăn ở đây.

Hắn đáp, khoe môi khê cong lên thành một nụ cười.

Đồng Ngạc Ngạc hóa đá, có ý không hiểu:

- Như vậy... là ý gì?

- Ăn đi.

Hắn không muốn nói, cúi mặt xuống ăn mì.

Đồng Ngạc Ngạc mặc dù rất khó hiểu, rất muốn hắn giải thích nhưng cũng không còn cách nào khác. Cô không ngu ngốc chọc vào hắn để hắn nổi giận.

Vì vậy cô cũng cúi đầu xuống ăn mì, tùy ý húp xì xụp không để tâm đến hắn đang ngồi bên cạnh.

Hắn nhìn cô như vậy cũng không nói gì, bàn tay lấy khăn giấy đưa cho cô.

Đồng Ngạc Ngạc nhận lấy, đưa lên lau miệng thì thanh âm trầm trầm cất lên:

- Nếu em dám bỏ đi lần nữa, tôi sẽ không nhân nhượng như lần này.

Đồng Ngạc Ngạc mắt dẹt nhìn hắn, bản thân lại cảm thấy đang bị hắn kiểm soát. Lăng Tư Duệ này đúng thật là đáng ghét. Giờ thì cô hiểu rồi, hắn chỉ muốn cô ở bên cạnh hắn để phục tùng mệnh lệnh của hắn. Hừ....

- Này, sao anh cứ thích ép buộc tôi vậy?

- Tôi thích.

Hắn cười khê, thuận tay vỗ vỗ đầu cô.

- Buông tay ra. Tôi không phải con nít.

Đồng Ngạc Ngạc cau mày.

- Về thôi.

Hắn không có ý đòi co với cô, để tiền lại trên bàn rồi kéo cô ra xe, tay còn lại kéo vali.

Trời bây giờ đã tối hẳn, những ánh đèn đường chiếu rọi lên bóng dáng hai người mờ mờ ảo ảo.

Đồng Ngạc Ngạc đi theo đằng sau, nhìn thấy vai áo hắn có thứ gì đó trắng trắng. Cô ngẩng mặt lên nhìn thì một màn mưa tuyết rơi đầy trời.

Cảnh tượng này cô đã thấy ở Hàn Quốc. Nhưng mà... những bông tuyết hiện tại vẫn rất đẹp.

Trong lòng cô, tuyết không hoàn toàn giống nhau. Ở mỗi nơi đều, tuyết đều mang theo một dáng vẻ riêng, một vẻ đẹp riêng. Nó chỉ có một điểm chung là rất thuần khiết.

Lăng Tư Duệ thấy cô không chịu đi, cứ đứng im lì ở đó thì ngoái đầu lại.

Vẻ mặt chăm chú ngắm tuyết của cô lại hiện rõ lên. Vẫn như lúc ban đầu, chính vẻ mặt này đã khiến hắn nhận ra trái tim hắn rung động vì cô.

Nét mặt ngây thơ, tâm hồn thuần khiết như tuyết trắng. Cô chính là một bảo vật mà hắn đang rất nâng niu, rất trân trọng. Bởi vì có thể, chỉ một chút tổn thương mà hắn gây ra cũng có thể khiến cô tan biến.

Mông manh như tuyết vậy.

Thứ 7. Ngày 8/9/2018

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Công việc mới

Sáng thứ 2

Thói quen ôm Đồng Ngạc Ngạc khi ngủ hình như đã ăn mòn vào máu của Lăng Tư Duệ, nếu không thể ôm cô thì hắn không tài nào ngủ được. Đồng Ngạc Ngạc có chống cự cách mấy thì mọi thứ đều vô tác dụng với hắn. Ngược lại, da mặt của hắn lại được dịp dày thêm mấy lớp.

Hôm nay, cũng như vậy....

Mới sáng sớm, Đồng Ngạc Ngạc đã ngo ngoáy trong lòng hắn. Bị hắn ôm khiến cơ thể cô khó cử động.

- Lăng Tư Duệ, buông tôi ra.

Cô khó chịu kêu lên.

Lăng Tư Duệ ngược lại không buông ra, còn vòng tay ôm chặt cô hơn:

- Mới sáng sớm, em la lối cái gì?

- Anh... anh không dậy đi làm sao?

Cô hỏi hần mục đích để hần dậy đi làm rồi buông cô ra.

- Hôm nay em đi cùng tôi.

Hần nói, sau đó lật người ngồi dậy, bàn tay đã buông khỏi người cô.

- Sao... sao chứ?

Đồng Ngạc Ngạc giật mình lấp bắp, không hiểu nổi hần đang nghĩ gì.

- Tôi chính thức tuyển chọn em.

Hần đáp, cười khề đi vào phòng tắm.

Cô thộn mặt nhìn hần bỏ đi. Bản thân không biết nên vui hay nên buồn. Tìm được việc làm là tốt. Nhưng làm cùng công ty với hần thì không biết có tốt hay không?

5 phút sau...

Hần bước ra trong bộ vest đen bóng nhẵn, lạnh giọng gọi cô:

- Cho em 5 phút.

Đồng Ngạc Ngạc giật bản mình, cô phóng vào toilet với vận tốc nhanh hết mức có thể. Đánh răng, rửa mặt, thay quần áo đều khăn trương làm trong tích tắc.

Đúng thời gian, Đồng Ngạc Ngạc từ phòng tắm bước ra.

Hần nhìn cô, nhíech môi nói:

- Đưa chìa khóa phòng trọ của em cho tôi. Chiều nay Trạch Kha sẽ đến đó chuyển đồ.

Cô nhìn hần bằng ánh mắt nghi hoặc, không cam tâm giao ra chìa khóa. Dù sao đó cũng là phòng trọ của cô, đưa chìa khóa cho hần rồi sau này cô biết làm sao? Lỡ may hần đuổi cô đi thì cô cũng sẽ không có nơi nương tựa. Ngu dại gì mà đưa cho hần.

Đồng Ngạc Ngạc kiên quyết lắc đầu, bộ dạng tỏ ra đề phòng hần.

Lăng Tư Duệ nhìn bộ dạng của cô, vẻ mặt ánh lên tia không vui:

- Ngạc Ngạc, em không có tiền trả cho chủ phòng trọ, còn muốn ở lại đó để bị người ta đuổi đi sao?

Câu nói của hần như chạm đến nỗi đau của cô. Đúng rồi. Bây giờ cô làm gì có tiền để thuê phòng trọ. Ngay cả chuyện này mà cô cũng nói cho hần nghe, đúng là quá ngu ngốc rồi.

Miền cưỡng đưa chìa khóa cho Lăng Tư Duệ, Đồng Ngạc Ngạc iu xiu như cọng bún thiêu.

- Đi thôi.

Hần cười, bước xuống cầu thang. Hai người cùng nhau đi đến công ty.

Công ty Lăng Duệ...

Lăng Tư Duệ bước vào công ty, dáng vẻ uy nghiêm đến đáng sợ.

Đồng Ngạc Ngạc đi theo sau hần, tay không ngừng lau mồ hôi. Mọi người xung quanh nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ, tò mò có, ghen tỵ có, khinh thường có.

Bọn họ không ngưng xì xào, bàn tán về cô.

- Cô ta hình như là người yêu tin đồn của Tổng giám đốc chúng ta đó.

- Thật không vậy? Sao nhìn quê mùa quá.

- Thật mà. Không tin cô cứ lên báo mà xem.

Đám đông cứ như vậy thì thầm, không để ý đến sắc mặt của Lăng Tư Duệ.

Hắn bắt chợt ngẩng mặt lên, ánh mắt sắc lạnh không ngừng liếc qua từng người một khiến họ biết điều mà im miệng lại.

Hắn đưa Đồng Ngạc Ngạc đến phòng biên tập, nơi phụ giúp về mảng chụp ảnh, chuẩn bị trang phục, phụ trang, make up cho người mẫu...

Nhìn thấy hắn đi vào, tất cả đều đồng loạt cúi đầu chào.

Hắn lướt một lượt căn phòng, lạnh giọng nói:

- Từ bây giờ Đồng Ngạc Ngạc sẽ là nhân viên của phòng biên tập.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này cúi đầu chào mọi người, cô cười tươi nói:

- Xin chào. Tôi là Đồng Ngạc Ngạc. Rất mong mọi người giúp đỡ.

Mọi người trong căn phòng ấy hết sức ngạc nhiên vì sự hiện diện của cô, bản thân cũng không mấy hoang nghênh. Đối với họ, việc vào Lăng Duệ làm việc mà không thông qua cuộc tuyển chọn là điều đáng để họ coi thường. Và lại, Đồng Ngạc Ngạc kia lại từng bị báo chí đồn thổi là người yêu bí ẩn của Lăng Tư Duệ nên nhiều nữ nhân viên tỏ ra ghen ghét cô. Họ nghĩ rằng cô được vào công ty là do dựa hơi Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ hiểu ánh mắt của bọn họ. Hắn cũng không muốn Đồng Ngạc Ngạc chịu khổ. Nhưng mà... hắn không nghĩ cô vụng về đến mức như vậy. Hắn tin cô sẽ làm tốt công việc này, chỉ cần cô cố gắng.

Lăng Tư Duệ chính là tin tưởng Đồng Ngạc Ngạc, hắn muốn cô khai sáng tài năng của mình. Dù là chỉ là một tia hi vọng, hắn cũng phải thử.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thái độ của mọi người ở đây, cảm giác bất an đột ngột xâm chiếm cô. Hình như... họ không thích cô.

Như phát hiện ra sự lo lắng trong ánh mắt của cô, Lăng Tư Duệ khẽ nói:

- Đừng lo. Có tôi ở đây. Cần gì cứ nói với tôi.

Hắn đưa điện thoại lại cho cô, sau đó gọi tên ai đó:

- Chu Phàm.

Người được gọi là Chu Phàm là một nam nhân khoảng hai mươi mấy, anh ta bước lên cúi đầu với Lăng Tư Duệ:

- Có tôi thưa Lăng Tổng.

- Tôi giao cô ấy cho anh.

Hắn nói xong thì rời đi, ánh mắt chỉ lướt qua cô một lát.

Chu Phàm nhận lệnh, anh không cảm thấy ghét cô gái này. Bởi vì, anh vốn dĩ không quan tâm đến điều người khác nói.

Chu Phàm nhìn cô, khẽ nở nụ cười:

- Vào đây. Công việc đầu tiên của em rất nhẹ nhàng.

Chu Phàm chỉ chỗ ngồi cho cô, sau đó đưa cho cô một xấp tài liệu.

- Đây là hệ thống số trang sức chúng ta thiết kế. Em chỉ cần phân loại nó rồi điền số vào đây. Nên nhớ là hãy cẩn thận nha.

- Vâng.

Đồng Ngạc Ngạc gật đầu, cô cảm thấy công việc này thật áp lực.

Công ty Tổng Thụy....

Hôm nay là ngày đầu tiên Từ Ái Huyền đi làm.

Cô bước vào công ty, bản thân có chút gì đó rất tự tin.

~~~~~

Phòng thiết kế...

- Chào mọi người, tôi là Từ Ái Huyền, sau này mong mọi người chiếu cố.

Từ Ái Huyền cúi chào mọi người, không quên nở nụ cười.

Vị trưởng phòng nhìn thấy cô, mau chóng sắp xếp vị trí:

- Tôi là Thiên Đóa, trưởng phòng. Còn đây là chỗ ngồi của cô. Cô vào đây giúp chúng tôi sửa lại một số chi tiết.

- Vâng, cứ để tôi.

Từ Ái Huyền tin tưởng vào tài năng của mình. Cô gật đầu chắc nịch.

Điều đó khiến Thiên Đóa vui vẻ nở nụ cười.

Từ Ái Huyền miệt mài chỉnh lại bản vẽ, cô xóa bớt một số chi tiết dư thừa. Bản thân mãi mê chăm chú.

Lúc này, Tống Nhất Hàn đi ngang qua phòng thiết kế nhìn xem tiến độ của mọi người, ánh mắt khẽ liếc nhìn về phía cô. Vẻ mặt chăm chỉ ấy khiến anh có chút chú ý.

Để xem thái độ và năng lực của cô ta thế nào. Hiện tại, anh không thể phán xét.

Công ty Lăng Duệ....

Đồng Ngạc Ngạc bắt đầu đọc tài liệu, bản thân cô thật sự không biết phân loại mấy thứ này. Kêu cô đi quảng cáo thì cô còn làm được, ngồi một chỗ với mấy cái thiết kế này thật là đau đầu mà.

Cái gì đây, vòng tay đá quý ngọc lục bảo. Nó là loại nào cơ chứ?

Aissss....

Đồng Ngạc Ngạc vò đầu bứt tai, hiện tại cô cần người trợ giúp.

Đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng, mọi người vẫn đang chăm chú làm việc, tuyệt nhiên không phát ra một tiếng động nào.

Đây là môi trường làm việc của những người tại giới hay sao?

Họ quá nghiêm túc.

Đồng Ngạc Ngạc ngoác qua bên cạnh nhìn một cô gái, cô nhỏ giọng hỏi:

- Chị ơi, có thể giúp em cái này được không?

Cô gái ấy nghe tiếng Đồng Ngạc Ngạc thì có chút ngẩng mặt lên. Nhưng rất nhanh sau đó cô ta tỏ vẻ khó chịu, ra sức lắc đầu:

- Tôi không rành.

Đồng Ngạc Ngạc bị từ chối, cô cũng không biết phải làm sao. Hay là thử đi hỏi người khác vậy.

Đồng Ngạc Ngạc đi xung quanh phòng tìm người trợ giúp, nhưng đi đến đâu người ta cũng đẩy cô qua một bên. Có người còn không thèm trả lời, không thèm để ý đến cô. Cô cảm thấy cô giống như không khí trong căn phòng này, không hề tồn tại.

Khẽ thở dài, cô đi đến ngồi vào bàn làm việc của mình, phiền não nhìn xấp tài liệu trên bàn.

Chẳng lẽ số phận cô lại bị đóng gậy từ này vùi dập? Sẽ không ngẩng đầu lên nổi hay sao?

Văn phòng Tổng giám đốc...

Hiện tại Tô Diễm Hình và Lăng Tư Duệ đang ngồi trên ghế.

Ánh mắt của hắn không thèm lướt nhìn cô. Bản thân đang cảm thấy lo lắng cho Ngạc Ngạc, không biết nữ nhân kia hiện tại ra sao?

- Lăng Tư Duệ.

Tô Diễm Hình gọi hấn.

- Sao?

- Bên phía tôi đã chuẩn bị xong xuôi rồi. Chiều nay chúng ta lập tức chụp ảnh để làm poster quảng bá cho buổi diễn thời trang.

- Ừm.

Hấn chỉ đáp cho có lệ, không hề để ý đến cô ta dù một giây.

Điều đó khiến Tô Diễm Hình khó chịu trong người. Hôm trước cô có xem cuộc phỏng vấn của hấn với phóng viên. Biểu hiện của hấn quả thật rất tốt. Không muốn thừa nhận mà còn ngậm bảo vệ. Con nhỏ phục vụ kia đúng là dám cướp tay trên của cô. Cô thế là khi gặp lại, cô sẽ không tha thứ cho nó đâu.

- Nếu không phiền thì buổi trưa nay tôi mời anh ăn cơm, sẵn tiện bàn bạc một số việc.

Tô Diễm Hình đưa ra lời đề nghị, nhoen miệng cười. Trong lòng đang mong chờ Lăng Tư Duệ đồng ý.

- Trưa nay tôi không rảnh. Có chuyện gì cô cứ nói đi.

Hấn thờ ơ đáp, ngả người ra sau ghế.

- Anh không thể nể mặt tôi đi một lần à?

Tô Diễm Hình nhìn hấn bằng ánh mắt khó hiểu.

- Không thể.

- Anh...

- Tôi còn việc phải làm. Cô về được rồi.

Hấn nói, lạnh lùng đứng lên.

Trạch Kha thấy vậy cũng vội nói với Tô Diễm Hình:

- Tô tiểu thư, xin mời.

Tô Diễm Hình giật mạnh túi xách, bức bối rời đi. Bản thân đang hận không thể làm gì được Lăng Tư Duệ. Cô không tin là cô lại thua con nhỏ phục vụ kia. Hừ.....

- Trạch Kha.

Sau khi cô ta đi, Lăng Tư Duệ lên tiếng gọi anh.

- Có chuyện gì thưa thiếu gia?

- Ngạc Ngạc đang làm việc ở phòng biên tập, anh có thể qua đó xem cô ấy thế nào không?

Lăng Tư Duệ nói. Mặc dù hấn rất muốn đi xem cô thế nào, nhưng thôi cứ để Trạch Kha đi tốt hơn.

Thứ 2 Ngày 10/9/2018

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Tôi tin em

Nhà hàng Lavender Story

Đuẩn Mặc Nghiễm đang ngồi trên ghế, gương mặt có biểu hiện hơi phức tạp. Theo như thông tin cậu điều tra được thì Đồng Ngạc Ngạc hiện tại đang làm việc ở Lăng Duệ. Cô ấy còn ở nhà của hấn ta.

Lần này cậu cũng phải hành động thôi, không thể để cô ấy thích hấn được.

Nhấn số gọi ai đó, cậu nói:

- Đường Mặc, lên phòng gặp tôi.

Sau 5 phút, Đường Mặc đã có mặt trên văn phòng, anh cúi đầu hỏi:

- Bếp trưởng, anh có chuyện gì nhờ tôi sao?

- Công việc ở đây, tạm thời anh gánh vác giúp tôi. Tôi có chuyện cần xử lý.

- Vâng. Tôi hiểu rồi.

- Được. Vậy anh làm việc đi.

- Vâng. Chào bếp trưởng.

Đường Mặc cúi đầu rồi đi.

Đường Mặc Nghiễm ngồi trên ghế, khẽ nở nụ cười nhẹ.

Công ty Lăng Duệ

Phòng biên tập...

Đồng Ngạc Ngạc không biết làm thế nào để xử lý số tài liệu đó. Mọi người xung quanh không thèm để ý đến cô. Cảm giác cô độc như đang vây lấy, khiến cô cảm thấy tủi thân.

Lúc này, Trạch Kha đi ngang qua, nhìn thấy cô gục mặt xuống bàn thì nhỏ giọng hỏi:

- Cô Đồng.

Nghe giọng Trạch Kha, Đồng Ngạc Ngạc ngước lên, vẻ mặt mếu máo nhìn anh:

- Trạch Kha, tôi không biết làm thứ này.

Cô giờ xấp tài liệu cùng cái bảng thống kê lên cho Trạch Kha.

Nhìn cô, Trạch Kha lắc đầu. Việc này cơ bản như vậy mà cô cũng không biết, thật là bó tay. Thiếu gia cho cô ấy vào làm việc không biết là có nguyên do gì. Anh cũng thật không hiểu.

- Cái này rất dễ, cô chỉ cần phân loại nó theo vòng tay, dây chuyền, nhẫn, bông tai... còn chất liệu thì xem nó được làm bằng gì: bạc, vàng, bạch kim, đá quý.... Có hiểu chưa?

- À... thì ra là vậy.

Bây giờ Đồng Ngạc Ngạc cũng nghĩ thông suốt rồi. Thì ra cái này nó dễ như vậy. Hại cô tốn công sức đi hỏi người ta mà không ai trả lời.

- Vậy thôi. Tôi đi đây.

Trạch Kha nói xong thì rời đi. Để lại bao ánh mắt như dao găm chiếu thẳng vào cô.

Trạch Kha cũng là một nam nhân ưu tú, vì vậy anh ta cũng được nhiều chị em phụ nữ yêu mến.

Hôm nay nhìn thấy anh chỉ bảo tận tình cho cô, mọi người có cảm giác ganh ghét.

Cô có được Tổng giám đốc thì thôi, bây giờ lại quyến rũ cả Trạch Kha. Trong suy nghĩ của mọi người, cô là đứa con gái vô cùng đáng ghét.

11h trưa...

Đây là khoảng thời gian nghỉ trưa. Đồng Ngạc Ngạc vừa kịp hoàn thành xong việc phân loại, cô liền đem bảng số liệu đó đưa cho Chu Phàm.

- Em làm xong rồi à?

Chu Phạm nhìn thấy cô, anh mỉm cười gật gật đầu.

- Được rồi. Em có thể đi ăn trưa.

- Cảm ơn anh.

Đồng Ngạc Ngạc gật đầu, sau đó vươn vai đi ra ngoài. Công việc này đối với cô thật là mệt mỏi. Dù sao cô cũng không có trình độ về lĩnh vực này. Sau này chắc phải cố gắng hơn rồi.

Cô đi ra khỏi phòng biên tập, không thèm quan tâm đến mọi thứ xung quanh. Trước tiên phải đi ăn cái đã.

Đồng Ngạc Ngạc xoa xoa bụng, gương mặt ỉu xiu vì đói. Cô đang định đi xuống nhà ăn có người gọi cô:

- Cô Đồng.

Đồng Ngạc Ngạc quay ra sau, nhìn thấy Trạch Kha, cô khó hiểu hỏi.

- Sao vậy?

- Thiếu gia gọi cô đến văn phòng ngài ấy, mau đi đi.

- Nhưng tôi phải đi ăn mà.

- Nhanh đi. Cô không phải muốn ngài ấy nổi giận chứ?

Trạch Kha đẩy cô vào thang máy, nhấn nút lên tầng 10.

Đồng Ngạc Ngạc chưa kịp ú ớ thì đã bị đẩy lên. Cô nhắm mắt nhìn chiếc thang máy đang từ từ di chuyển.

~~~~~

Văn phòng Tổng giám đốc...

Đồng Ngạc Ngạc đứng ở trước phòng hần, miễn cưỡng lấy tay gõ cửa.

- Vào đi.

Chát giọng lạnh nhạt của hần cất lên.

Cô đẩy cửa bước vào, bản thân thật không muốn gặp hần.

- Ngồi đi.

Lăng Tư Duệ đang ngồi trên ghế sofa, nhẹ giọng bảo cô ngồi xuống.

Lúc sáng hần có nghe Trạch Kha nói, cô quả thật không có hiểu biết gì về trang sức. Điều này khiến hần có chút không vui. Nhưng mà dù sao cô cũng không học chuyên về lĩnh vực này, xem như hần mất công đào tạo cô thêm vậy.

- Anh gọi tôi có chuyện gì vậy?

Đồng Ngạc Ngạc ngồi xuống, cau mày nhìn hần.

- Huấn luyện.

Hần phun ra hai chữ khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

Huấn luyện gì chứ? Cô chính là không hiểu ý hần.

- Sao phải huấn luyện tôi?

- Ngay cả kỹ năng cơ bản về trang sức mà em cũng không có, đương nhiên là phải huấn luyện em rồi.

Hần nhìn cô khẽ cười. Bàn tay cầm lấy tách trà trên bàn uống một ngụm

- Này, tôi mặc kệ anh muốn huấn luyện cái gì, nhưng trước mắt tôi cần phải ăn.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hấn, bộ dạng đói bụng như khiến cô mất hết sức lực.

- Đọc hết quyển sách này rồi tôi cho em ăn.

Lăng Tư Duệ nói, đưa cho cô một quyển sách về cách phân loại trang sức.

Đồng Ngạc Ngạc á khẩu nhìn hấn, miệng cứng ngắt không thốt lên được lời nào. Sao hấn có thể tàn nhẫn như vậy? Một người đang sắp chết đói như cô làm sao có năng lượng đọc hết quyển sách này?

- Tôi không đọc. Muốn ăn.

- Đừng cứng đầu nữa. Ở đây tôi là Tổng giám đốc, em không có quyền gì để cãi lệnh tôi cả.

- Anh đúng là quá đáng.

Đồng Ngạc Ngạc nghiêng răng, trừng mắt ánh lên tia lửa nhìn hấn.

Lăng Tư Duệ chỉ khẽ nhếch môi, ngã lưng ra ghế về một mình.

Đồng Ngạc Ngạc lật từng trang sách, cô ngáp ngắn ngáp dài buồn ngủ. Thật sự bây giờ chẳng có hơi sức đâu mà đọc. Những dòng chữ này cứ quay mòng mòng trong đầu cô, nhìn đến hoa cả mắt.

Như không chịu đựng được nữa, Đồng Ngạc Ngạc gấp sách lại. Cô chán nản đá mắt nhìn Lăng Tư Duệ.

Ê. Hấn ngủ rồi.

Như vậy không ai có thể quan sát cô, cũng không ai có thể ra lệnh cho cô được nữa.

Chuồn đi ăn thôi. Bụng cô sắp đói chết rồi.

Đồng Ngạc Ngạc cảnh giác nhìn hấn, cô đứng lên xoay người ra phía cửa, chân bước đi nhẹ nhàng cố để không phát ra tiếng động.

Nhưng mà Đồng Ngạc Ngạc cô lầm rồi. Lăng Tư Duệ là ai chứ? Một hành động nhỏ của cô thôi cũng đủ hấn chú ý. Vì vậy cô đừng tưởng có thể qua mặt được hấn.

Chân cô chưa đi được hai bước thì chất giọng lạnh nhạt của hấn đã cất lên:

- Em muốn đi đâu?

Lăng Tư Duệ vẫn nhắm nghiền mắt, chỉ có cánh môi là cử động.

Đồng Ngạc Ngạc bị giọng nói của hấn làm cho đứng hình. Cô cắn môi xoay người lại, nhìn chằm chằm hấn.

Không thể nào. Rõ ràng là hấn đang nhắm mắt, làm sao có thể nhìn thấy cô được.

Chắc chắn là hấn đang nói bừa, hoặc là ngủ mơ. Mặc kệ vậy.

Thế là Đồng Ngạc Ngạc lại tiếp tục rón rén đi ra. Bản thân đang hết sức cẩn trọng.

Lăng Tư Duệ cảm nhận được tiếng bước chân của cô. Mặc dù hấn không mở mắt nhưng hấn biết cô đang muốn bỏ trốn. Nữ nhân này, thật là quá cứng đầu.

Lăng Tư Duệ nhẹ mở mắt ra. Nhìn bộ dáng đề phòng của cô, hấn nhíu mày. Bản thân nhanh chóng tiến về phía cô, kéo cô vào ngực hấn. Bàn tay giơ lên xoa đầu cô.

- Ngạc Ngạc, em như vậy chính là không nghe lời.

Đồng Ngạc Ngạc bị hấn ôm, không khỏi buồn bã. Sắp thành công rồi. Kế hoạch của cô sắp thành công rồi. Tại sao lần nào hấn cũng phát hiện ra rồi phá hỏng nó?

- Nhưng tôi đói lắm. Tôi không muốn làm công việc này. Tôi không có năng lực.

Đồng Ngạc Ngạc bày tỏ uất ức trong lòng mình cho hấn nghe. Mặc dù cô luôn tự nhủ với mình rằng phải cố gắng. Thế nhưng cô không làm được. Công việc này quá sức với cô. Nó quả thật không phù hợp với cô, cô lại càng không có năng lực để làm tốt nó. Suy đi tính lại, cô chính là không có khả năng để cố gắng tiếp nhận nó.

- Tôi tin em sẽ làm được. Đừng nản lòng.

Hắn dịu giọng. Chỉ với cô, bản tính thật sự của hắn mới bộc lộ ra ngoài. Lăng Tư Duệ biết là cô rất hậu đậu, rất vụng về. Bản thân hắn cũng không phải nhận hắn nhiều lần mắng cô ngu ngốc. Nhưng mà, Lăng Tư Duệ nhìn ra cô có sự cố gắng. Bản thân cô có một thứ năng lượng rất dồi dào.

Lần nhìn thấy cô mặc quần áo mascot, hắn đoán với tính cách của cô, cô sẽ tỏ vẻ không muốn mặc, tỏ vẻ chán nản. Nhưng mà khi bắt tay vào công việc thì cô lại rất vui vẻ. Dành cả tâm huyết của mình để thực hiện nó. Cô muốn tạo niềm vui cho bọn trẻ, lại không ngần ngại mà pha trò.

Quả thật, Đồng Ngạc Ngạc không phải là không làm được. Chỉ tại cô luôn cho rằng mọi thứ đều quá khó khăn đối với cô.

- Anh tin tôi sao?

Đồng Ngạc Ngạc không tin vào tai mình. Hắn đang động viên cô ư?

- Đúng. Tôi tin em.

Hắn ghi chặt đầu cô vào ngực hắn, khoe môi khẽ cong lên thành một nụ cười.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự bị hắn làm cho cảm động. Cô dụi dụi đầu vào ngực hắn. Bản thân lại cảm thấy hắn thật tốt bụng.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có ba mẹ là luôn ủng hộ, động viên cô. Cô biết là cái gì cô cũng tệ, cái gì cô cũng không làm được. Vì bản thân không có bằng cấp tốt nên không ai muốn tuyển dụng cô, ai cũng coi thường trình độ của cô.

Nhưng Lăng Tư Duệ, hắn lại tin tưởng cô mà tuyển cô vào công ty. Điều này thật sự làm cô rất cảm động.

- Được rồi. Tôi đưa em đi ăn.

Lăng Tư Duệ buông cô ra, nắm tay cô kéo đi.

Mọi người trong công ty nhìn hai người họ, không khỏi tỏ ra ghen ghét với Đồng Ngạc Ngạc.

Tổng giám đốc của họ là một con người cực kì lạnh lùng, xưa nay chưa bao giờ gần gũi phụ nữ. Vậy mà không hiểu sao lại có thể ân cần đối với cô. Họ cho rằng cô chính là hồ ly tinh đã mê hoặc Tổng giám đốc của họ.

Thứ 6. Ngày 14/9/2018

Do ta không có thời gian viết nên khi nào có chương mới ta sẽ đăng, sẽ không ra chương đúng ngày nữa. Mong các nàng thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Bắt nạt

Tổng Thụy...

Từ Ái Huyền vừa kết thúc công việc. Cô đang chuẩn bị thu dọn đồ để đi ăn trưa.

Bước ra khỏi phòng thiết kế, cô vừa vận nhìn thấy Tổng Nhất Hàn. Giây phút ấy, bản thân cô bỗng dưng muốn tránh né. Cô không muốn đối diện anh, thật sự không muốn.

Cứ thế, Từ Ái Huyền cúi mặt xuống đất bước đi.

Tổng Nhất Hàn nhìn bộ dạng kì quặc của cô, có chút cau mày:

- Cô kia. _ anh gọi.

Từ Ái Huyền có chút giật mình, cô ngẩng mặt lên nhìn anh, nhẹ giọng:

- Anh gọi tôi?

- Phải. Nhìn thấy tôi sao cô không chào?

Tổng Nhất Hàn chăm chú nhìn biểu cảm của Từ Ái Huyền.

- Tôi... xin lỗi. Chào Tổng giám đốc.

Từ Ái Huyền lấp bắp, gặp người cúi chào, mặt lại tránh né anh.

- Cô sợ tôi lắm sao?

Anh thắc mắc hỏi, khóe miệng khẽ cong lên thành một nụ cười nhẹ.

- Không. Không có. Tôi không sợ anh.

Từ Ái Huyền nhìn anh lắc đầu.

- Thế sao?

- Vâng.

- Được rồi. Cô đi đi.

Tổng Nhất Hàn nói xong thì bỏ đi. Thật ra anh nhận ra cô, người phỏng vấn hôm nọ.

Hôm nay anh chỉ vô tình đi ngang qua phòng thiết kế, cũng không có ý định gọi cô lại. Chỉ là khi nhìn thấy cô, Tổng Nhất Hàn lại cảm thấy bộ dạng của cô thật kì lạ. Nó khiến anh có một chút thắc mắc. Không nghĩ đến nhân viên như cô lại sợ anh. Vốn dĩ, anh đâu có đáng sợ.

Từ Ái Huyền nhìn Tổng Nhất Hàn bỏ đi, thở hắt ra. Cô chỉ muốn tránh xa anh để bản thân không bị rung động thêm nữa. Nhưng không hiểu sao anh lại cứ xuất hiện trước mặt cô.

Quay lại Lăng Duệ...

Sau khi ăn trưa xong thì Đồng Ngạc Ngạc đi về phòng biên tập. Nhìn thấy mọi người đang tất bật chuẩn bị gì đó, cô thắc mắc hỏi một nữ nhân viên:

- Cô cho tôi hỏi mọi người đang làm gì vậy ạ?

Nữ nhân viên nhìn cô, cười cười trả lời:

- Mọi người đang chuẩn bị cho buổi chụp poster. Mà cô tên là Đồng Ngạc Ngạc à.

- Vâng, rất vui được gặp cô.

- Tôi là Trần Nhuệ, rất vui được làm quen với cô. À mà sau này chúng ta cứ xưng nhau là mình - cậu cho thân thiết.

Trần Nhuệ bật cười. Quả thật cô không ghét Ngạc Ngạc. Cô cảm thấy cô ấy rất dễ thương, không có gì đáng ghét như mọi người trong phòng vẫn hay bàn tán.

- Vậy mình nên làm gì để giúp mọi người?

- À bây giờ cậu giúp mình chuẩn bị dụng cụ đi. Lát nữa phòng chúng ta sẽ cùng nhau đến Hàng Châu để chụp poster.

- Được.

Đồng Ngạc Ngạc cười nhẹ, nhanh tay giúp Trần Nhuệ chuẩn bị dụng cụ.

Hàng Châu - 13h

Khung cảnh ở nơi đây không phải là đẹp mà là vô cùng đẹp. Nước ở Tây Hồ trong suốt, phẳng lặng như một tấm gương, chân thật đến mức người nhìn cũng phải thần phục. Hai bên hồ phủ đầy tuyết trắng, tựa như cảnh đẹp trên tiên giới.

Những cành cây bị tuyết bao phủ trở nên thật sống động. Tuyết như một chiếc áo mới, vô cùng tinh khiết, thấm đượm mùi vị của mùa đông.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn quang cảnh nơi đây, không khỏi há hốc mồm kinh ngạc. Quả thật là đẹp như tranh vẽ.

- Ngạc Ngạc, cô còn đứng đó làm gì? Mau qua đây giúp tôi bài trí khu chụp poster.

- Vâng.

Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng gọi thì giật mình, mau chóng bắt tay vào làm việc.

Khoảng 30 phút sau...

- Lãng Tử Duệ, anh thấy nơi tôi chọn chụp poster có đẹp không?

Tô Diễm Hình đi bên cạnh Lãng Tử Duệ, cao giọng hỏi.

- Ừm.

Hắn chỉ thuận miệng đáp một tiếng, trông mặt đang hướng về đám đông tìm kiếm hình ảnh của ai kia. Khi phát hiện ra vị trí của cô, đuôi mắt hắn như ánh lên ý cười, miệng cũng vì thế mà cong lên.

Tô Diễm Hình nhìn hắn cười, tròn tròn mắt nhìn xem đối phương hắn đang nhìn là ai.

Đồng Ngạc Ngạc.

Hình ảnh của cô lọt vào tầm mắt của Tô Diễm Hình.

Thì ra, thì ra cô gái mà mọi người bàn tán trong công ty chính là con nhỏ phục vụ đó.

Hừ... Được. Nợ cũ chưa tính xong bây giờ lại chồng thêm nợ mới.

Tô Diễm Hình cô sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Ánh mắt Tô Diễm Hình nheo lại thâm độc, bàn tay nắm chặt lại khiến móng tay khắc sâu vào da thịt.

Nhân lúc Lãng Tử Duệ bàn chuyện với Trạch Kha, Tô Diễm Hình mau chóng đi lại chỗ cô.

- Mọi người tiến hành thế nào rồi?

- Sắp bài trí xong rồi Tô tiểu thư.

Một nhân viên trả lời.

- Thế à?

Tô Diễm Hình đảo mắt nhìn về phía Đồng Ngạc Ngạc, kêu lên:

- Cô kia.

Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng gọi, ngẩng mặt lên xem có phải gọi cô hay không.

Khi nhìn thấy Tô Diễm Hình, Đồng Ngạc Ngạc có chút giật mình. Cô tự hỏi không biết vì sao cô ta lại gọi cô.

Thấy cô cứ đứng im như pho tượng, Tô Diễm Hình gờ giọng chanh chua:

- Đồng Ngạc Ngạc, cô điếc hay sao mà không nghe tôi gọi?

- À ờ. Cô gọi tôi có chuyện gì?

Đồng Ngạc Ngạc đi đến cạnh cô ta, nhỏ giọng hỏi. Về mặt có chút nhăn nhó vì cách cư xử của cô ta.

- Cô đem mấy bộ trang phục của người mẫu qua đây giúp tôi. Trang phục được để trong xe, mau đi đi.

Tô Diễm Hình chỉ tay ra phía chiếc xe lớn đằng sau Đồng Ngạc Ngạc, khước miệng khẽ nhếch lên khinh miệt. Loại người như cô chỉ có thể làm mấy công việc lật vật này thôi.

Lãng Tử Duệ chắc chắn là không yêu thương Đồng Ngạc Ngạc lắm nên mới để cho cô ta đụng tay đụng chân. Xem ra lần này Tô Diễm Hình cô có cơ hội ngược đãi con nhỏ phục vụ ngu ngốc kia rồi. Haha... Nghĩ đến đây thật là khiến cô có chút hưng phấn.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn về mặt đắc ý của Tô Diễm Hình, chỉ đáp một tiếng "vâng".

Lúc ở Hàn Quốc, cô đã nghe Lãng Tử Duệ và Trạch Kha nói chuyện nên biết được Tô Diễm Hình là đối tác của Lãng Tử Duệ. Dù sao cô ta cũng là một nhân vật lớn, Đồng Ngạc Ngạc cô tốt nhất là không nên gây họa với cô ta.

Đồng Ngạc Ngạc đi lại phía chiếc xe kia, bàn tay nhỏ bé vác những thùng đồ xuống.

Những bộ quần áo mà Tô Đàm thiết kế được đóng vào hộp giấy, được gói cẩn thận nên có chút cồng kềnh khi mang đi.

Mỗi chiếc hộp có chiều rộng khoảng 1 gang tay, chiều dài khoảng 50 cm. Một lần như vậy, Đồng Ngạc Ngạc phải mang đi 5 đến 6 hộp. Nó còn cao hơn cả đầu cô, làm che khuất tầm nhìn phía trước. Và lại, con đường đi đã bị tuyết phủ đầy, đương nhiên sẽ rất khó đi.

Tô Đàm nhìn bộ dạng chật vật của cô, không khỏi thích thú. Cô ta ngang nhiên đưa chân ra giữa đường, bản thân mong chờ chuyện hay sắp tiếp diễn.

Đồng Ngạc Ngạc bị mấy chiếc hộp kia làm cho mất thăng bằng. Cô lại không thể nhìn rõ đường đi phía trước. Cho nên... cô không cẩn thận vấp phải chân của Tô Đàm, cả người ngã ập xuống nền tuyết lạnh lẽo. Những chiếc hộp đựng quần áo cũng theo cô mà rơi xuống.

Có những chiếc ví va đập mạnh mà bật nắp, quần áo cũng bị văng xuống tuyết.

Tô Đàm khẽ nhếch khóe miệng, cô ta nổi giận mắng nhiếc cô:

- Cô bị mù hay sao mà không thấy đường vậy? Làm có chút chuyện mà cũng không xong. Đúng là loại phục vụ ngu ngốc mà.

Mọi người nghe tiếng mắng của Tô Đàm thì mau chóng bu lại xem.

Đồng Ngạc Ngạc vẫn nằm đó, cảm giác uất ức dâng lên khiến cô muốn khóc. Rõ ràng là Tô Đàm kia ngáng chân cô. Cô không có vô dụng như cô ta nói. Cô không có.

Đồng Ngạc Ngạc cố nén đi nước mắt, tuyết nhiên không để nước mắt có cơ hội rơi xuống. Bởi vì cô biết, nếu cô khóc, bọn họ chỉ càng xem thường cô hơn thôi.

Đồng Ngạc Ngạc cố tự mình đứng dậy, cô phui phui hết tuyết trên người, lạnh nhạt nhìn Tô Đàm:

- Tô tiểu thư, là cô ngáng chân tôi.

Tô Đàm nhìn về mặt của cô, lửa giận được dịp trào dâng:

- Đây, cô chỉ là một nhân viên thấp hèn, tôi cần gì phải ngáng chân cô. Và lại, đây là thiết kế của công ty tôi, tôi không ngu ngốc đến mức tự mình làm hỏng nó.

Mượn cớ của Tô Đàm, mấy chục nhân viên nữ trong phòng biên tập có cơ hội mắng chửi cô. Đối với họ, cô luôn là cái gai trong mắt mà họ muốn nhổ bỏ.

- Cô có tư cách gì mà cãi lý với Tô tiểu thư. Ngu ngốc như vậy, tôi nghĩ cô nên nghỉ việc đi là vừa rồi.

- Đúng vậy. Loại người vụng về như cô thì có tư cách gì đòi làm nhân viên của phòng biên tập. Tôi thấy cô nên nghỉ ở nhà sẽ tốt hơn.

- Đừng tưởng cô được Tổng giám đốc để ý thì có thể phách lối với chúng tôi. Kiểu người mê hoặc người khác để tìm công việc như cô cũng không có gì hay ho đâu.

.....

Bao nhiêu lời chửi mắng, chằm chọc, coi thường đều nhằm vào cô.

Tô Đàm không cần nói nhiều cũng có người chửi hô cô ta, điều này thật khiến cô ta thỏa mãn.

Đồng Ngạc Ngạc cúi mặt xuống đất, cô hiện tại rất muốn biện minh cho chính mình. Nhưng mà cô biết, dù có nói như thế nào thì họ cũng không tin.

- Sao vậy?

- Sao cô lại không nói gì? Bọn tôi nói đúng quá sao?

- Hơ... Loại hồ ly tinh chuyên đi quyến rũ người khác mà cũng biết xấu hổ sao?

Người nói câu này chính là Đinh Thiên. Bao nhiêu lời nói độc địa ban nãy bảy chín phần đều là của ả ta. ả không ưa Đồng Ngạc Ngạc, nói trắng ra là ghét cay ghét đắng.

- Nói đủ chưa?

Giọng nói lạnh như băng cất lên khiến mọi người đồng loạt im bật.

Nãy giờ Lăng Tư Duệ bận bàn chuyện công việc nên không để ý đến xung quanh. Đến khi nhớ ra Đồng Ngạc Ngạc thì hình ảnh đám đông kia khiến hắn nhủ thầm chú ý. Bản thân không tự chủ tiến đến gần. Vừa đi được mấy bước, âm thanh vang vọng từ đó khiến hắn tối sầm mặt.

Lăng Tư Duệ từ đầu xuất hiện, đi đến bên cạnh Đồng Ngạc Ngạc. Đôi mắt báo săn lạnh nhạt quét qua những người có mặt ở đây.

Đám nhân viên nữ mạnh mẽ ban nãy run sợ lùi xuống phía sau Tô Diễm Hinh, mặc cho cô ta một mình đối diện với Lăng Tư Duệ.

Tô Diễm Hinh nhìn thấy hần, nụ cười trên môi tắt hần. Cô ta thu lại vẻ mặt kên kiệu, dịu giọng:

- Lăng Tư Duệ, anh không thấy nhân viên của anh làm việc tắc trách hay sao? Đến cả trang phục của tôi mà cũng muốn làm hỏng, chuyện này anh tính sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Ngược đãi

Lăng Tư Duệ trước câu nói của cô ta, vẫn giữ nét mặt lạnh băng. Hần nhìn Đồng Ngạc Ngạc ở bên cạnh, lồng ngực đột ngột nhói lên.

Đáng chết. Đám phụ nữ này đúng là không coi hần ra gì. Ngang nhiên bắt nạt nữ nhân của hần, tất cả đều chán sống rồi sao?

Đồng Ngạc Ngạc chỉ ngẩng mặt lên nhìn hần một chút rồi lại cúi mặt xuống. Cô như muốn nói với hần là cô không phải cố ý.

Lăng Tư Duệ bắt gặp ánh mắt của cô, hần như không thèm đáp lời Tô Diễm Hinh, nhẹ giọng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Là em tự ngã hay ai làm em ngã?

Tô Diễm Hinh có chút chột dạ trước câu hỏi của Lăng Tư Duệ, cô ta tỏ ra bức bối, chanh chua nói:

- Còn không phải tại cô ta ngu ngốc sao? Anh còn phí sức hỏi làm gì?

- Không đến lượt cô lên tiếng.

Hần lạnh giọng, ánh mắt sắc lẹm chiếu thẳng vào Tô Diễm Hinh như cánh cáo.

- Tôi...

Đồng Ngạc Ngạc không biết nói sao, cô thật không muốn chuốc thêm phiền phức cho hần. Dù sao Tô Diễm Hinh cũng là đối tác của hần. Cô không thể vì chút chuyện này mà khiến quan hệ hai bên sứt mẻ.

Lăng Tư Duệ khó chịu trước hành động của Đồng Ngạc Ngạc. Bàn tay hần kéo cằm cô đưa lên, để cô nhìn thẳng vào mắt hần.

Ánh mắt cô có chút gì đó ủy khuất khiến hần cau mày. Nếu như Lăng Tư Duệ đoán không lầm thì Tô Diễm Hinh kia có liên quan đến chuyện cô bị ngã.

Buông tay ra khỏi cằm cô, ánh mắt sắc như dao cạo liếc nhìn Tô Diễm Hinh, hần nhếch mép:

- Chỉ là vài bộ trang phục, không cần làm quá lên như vậy. Mọi người tiếp tục công việc đi.

Ánh mắt lạnh nhạt của Lăng Tư Duệ chuyển tầm nhìn sang đám nhân viên nữ, lạnh giọng:

- Nếu có lần sau, các người không cần thiết phải làm việc nữa.

- Dạ. Chúng tôi xin lỗi.

Đám người đó cúi đầu xin lỗi rồi ai làm việc nấy. Nhưng trong thâm tâm thì càng căm ghét Đồng Ngạc Ngạc.

Tô Diễm Hinh ôm một bụng tức tối, cô ta cố nặn ra một nụ cười giả tạo:

- Lăng Tư Duệ, anh bảo vệ nhân viên như vậy là không đúng?

Lăng Tư Duệ nhìn cô ta, cười nửa miệng:

- Đúng hay không... cô là người biết rõ nhất? Đừng tưởng có thể qua mặt được tôi.

Hần nói xong thì kéo tay Đồng Ngạc Ngạc đi, không thèm quan tâm đến Tô Diễm Hinh.

Cô ta nhìn hắn, tay nắm chặt lại, cả người run run như đang kiềm nén cơn giận.

"Đồng Ngạc Ngạc, con nhỏ phục vụ đáng chết".

- Đau không?

Lăng Tư Duệ để cô ngồi trên ghế, hắn khuy một chân xuống quan sát chân cô. Khi nhìn thấy vết xước nhỏ rớm máu, chân mày hắn đột ngột nhíu chặt lại.

- Không sao? Tôi không sao?

Đồng Ngạc Ngạc lắc đầu. Cô cảm thấy bản thân cô thật phiền phức.

- Em đúng thật là quá ngu ngốc. Bị người ta hại thành ra như vậy còn nói không sao?

Lăng Tư Duệ lạnh giọng nhìn cô, đôi mắt báo săn thoáng tia không vui. Nữ nhân này vì cái gì mà không chịu nói thật với hắn.

- Đây, tôi không có ngu ngốc. Anh đừng lúc nào cũng mắng tôi như vậy.

Đồng Ngạc Ngạc cau có nhìn hắn, biểu cảm gương mặt trở nên khó coi.

Lăng Tư Duệ không thèm đôi co, hắn lấy băng cá nhân dán lên cho cô, khẽ nói:

- Được rồi.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn vết xước ở chân được hắn băng lại, đáy lòng thoáng tia ấm áp. Tim cô lại được dịp đập rộn ràng. Haizzzz... chỉ cần hắn xuất hiện là cô không không chế được nhịp tim của chính mình.

Bỗng nhiên, tiếng điện thoại reo lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Đó là điện thoại của Lăng Tư Duệ.

Hắn nhíu mày suy nghĩ gì đó rồi nhấc máy:

- Sao vậy?

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà Lăng Tư Duệ có chút khản trương. Hắn dứt điện thoại vào túi, nhẹ giọng nói với cô:

- Bây giờ tôi có việc, chiều sẽ tính sổ với em.

Đồng Ngạc Ngạc chưa kịp trả lời thì hắn đã đi mất dạng. Trong lòng không khỏi thắc mắc hắn gặp chuyện gì rắc rối.

Đang suy nghĩ vấn đề thì có người gọi cô, là Trần Huệ:

- Ngạc Ngạc, cậu không sao chứ?

- Mình không sao.

Cô cười cười đáp.

Trần Huệ nhìn nét mặt của cô, có chút an tâm. Cô ấy nói:

- Cậu qua đây với mình. Mọi người đều đang đợi cậu đấy.

Nghe vậy, Đồng Ngạc Ngạc gật đầu, cô đứng lên đi cùng Trần Huệ.

Bệnh viện Thiệu Quang

Căn phòng hiện tại chỉ có Lăng Tư Duệ và Cố Vũ Mặc.

- Anh gọi tôi có chuyện gì?

Lăng Tư Duệ hỏi.

- Tôi có quen biết một thám tử cực kì giỏi. Anh ta tên Joy, quốc tịch Mỹ. Tôi cũng đã nhờ anh ta điều tra giúp chúng ta về mối quan hệ của Khương Viễn

và Âu Dương Minh. Và kết quả, ngoài tầm kiểm soát của chúng ta.

Cố Vũ Mặc nghiêm túc nói.

- Kết quả thế nào?

- Âu Dương Minh và Khương Viễn đều hợp tác với một công ty có tên là Black Diamond. Chủ nhân của công ty đó tuy đã được bảo mật danh tính. Bằng việc xâm nhập vào hệ thống bảo mật của Black Diamond, Joy đã điều tra ra được một số thông tin hữu ích cho chúng ta. Chủ nhân của Black Diamond chính là Mạc Hải Đường. Anh biết người này không?

Sau câu nói của Cố Vũ Mặc, Lăng Tư Duệ bỗng dưng trầm tư. Mạc Hải Đường? Cái tên này hắn đã nghe ở đâu rồi.

- Vậy sao?

- Không có gì? Người tên Joy đó giỏi vậy sao?

Lăng Tư Duệ hỏi.

- Đương nhiên rồi. Anh ta là một thám tử, một hacker nổi tiếng mà. Chỉ là anh ta đang ẩn danh thôi. May mắn là tôi có quen biết. Nếu không thì còn lâu anh mới điều tra ra được.

Cố Vũ Mặc đắc ý, vỗ vỗ ngực tự hào về chính mình.

Lăng Tư Duệ không phủ nhận công lao to lớn của anh, nhưng nét mặt lại hết sức nghiêm trọng:

- Xâm nhập vào hệ thống bảo mật, lần trước công ty của tôi cũng gặp vấn đề này. Khiến một số thông tin bị rò rỉ.

- Không phải chứ? Mục đích của bọn họ là gì?

- Không biết. Nếu đã có gan xâm nhập thì họ sẽ có gan trở lại.

Lăng Tư Duệ nói, đáy mắt ánh lên tia nguy hiểm. Lần này, hắn sẽ không dễ cho bọn người đó thoát dễ dàng như vậy.

- Vậy, tôi nghĩ bên phía Black Diamond cũng đang sốt vó lên vì chuyện bị xâm nhập. Duệ ~ tôi còn nghe nói Black Diamond đó làm ăn không đàng hoàng, luôn cướp đi sản phẩm của những công ty khác. Những người bị cướp mất sản phẩm không biết kẻ đứng sau là ai, vì vậy họ không đủ bằng chứng để kiện. Chuyện này là tuyệt mật, tôi chỉ nghe thoáng ở Joy.

Cố Vũ Mặc nói cho Lăng Tư Duệ biết để hắn có thể đề phòng. Nhưng anh không ngờ câu nói đó khiến hắn kích động.

Nếu nói Black Diamond làm việc không đàng hoàng. Vậy có thể, bọn họ chính là người xâm nhập vào hệ thống của công ty hắn.

Cướp sản phẩm? Đúng rồi. Ngọc hồng lựu màu lam. Lần này hắn đã hiểu thông suốt rồi.

- Sao vậy Duệ ~

- Tôi hiểu ra rồi. Black Diamond đó là đang muốn nhắm vào sản phẩm mới của Lăng Duệ.

Lăng Tư Duệ cười khẩy nói.

Điều đó khiến Cố Vũ Mặc không hiểu mà hỏi lại:

- Sao anh nghĩ vậy? Tôi thấy nó có liên quan gì đâu.

- Black Diamond chính là công ty kinh doanh đá quý. Họ có âm mưu để phát triển công ty của họ. Theo như lời anh, những sản phẩm của những công ty khác sau khi hoàn thành đều bị họ cướp đi, cũng không rõ nguyên do vì sao lại bị cướp. Chứng tỏ, họ đã xâm nhập vào hệ thống để cướp thông tin. Khi đã nắm được thông tin rồi thì họ sẽ âm thầm điều tra thứ mà họ đang nhắm vào. Những sản phẩm mới của các công ty đá quý đều được giữ bí mật cho đến ngày ra mắt sản phẩm. Chính vì vậy, chỉ có thể nắm chắc được thông tin khi xâm nhập vào hệ thống bảo mật.

Cố Vũ Mặc nghe nói, bản thân cũng đang rất ngạc nhiên. Không nghĩ bọn họ lại có ý nhắm vào Lăng Duệ. Thì ra chuyện xâm nhập vào hệ thống bảo mật kia là có chủ ý.

- Vậy bây giờ anh định làm sao?

Cố Vũ Mặc lo lắng hỏi.

- Tôi sẽ chơi một trò chơi.

Lăng Tư Duệ cười nhếch mép. Lần này, hắn nhất định sẽ bắt lấy đám người đó.

Hàng Châu...

Đồng Ngạc Ngạc hiện tại đang giúp mọi người chụp poster. Cô cứ chạy đi chạy lại như vậy đến khi cơ thể thấm mệt.

Dù vậy, Tô Diễm Hình vẫn không tha cho cô. Cô ta dùng mọi cách để sai khiến cô. Trần Nhuệ có ý giúp thì cô ta lại không cho. Cứ nói để Ngạc Ngạc làm. Vì cô ta là đối tác của Lăng Tư Duệ nên Trần Nhuệ cũng không dám cãi lại.

Đồng Ngạc Ngạc chính là đang cố chịu đựng Tô Diễm Hình. Cô không cãi lại không có nghĩa là cô chấp nhận sự sai khiến của cô ta. Mà là vì Lăng Tư Duệ. Đồng Ngạc Ngạc nghĩ rằng không nên đắc tội với đối tác của hân. Những chuyện cô gây ra cho hân cũng đủ phiền phức rồi.

Không hiểu sao cô lại có thể suy nghĩ sáng suốt như vậy? Có phải là cô đang trưởng thành hơn không?

- Ngạc Ngạc, tôi muốn bức ảnh này sinh động một chút. Cô lại tát nước từ hồ lên đi.

Tô Diễm Hình vừa quan sát máy ảnh vừa nói.

Đồng Ngạc Ngạc nghe cô ta nói xong, cả người như hóa đá. Nước dưới hồ lạnh như vậy, cô ta chả nhẽ không biết. Hà có gì phải kêu cô làm như vậy.

- Tô tiểu thư, nước dưới hồ rất lạnh. Sao cô lại có thể kêu Ngạc Ngạc chạm tay xuống đó?

Trần Nhuệ ở bên nhỏ giọng nói, bên vực cho Đồng Ngạc Ngạc.

- Vậy sao? Nếu lạnh như vậy, chi bằng cô thay cô ta làm đi.

Tô Diễm Hình nhếch mép nói.

- Được rồi. Không bàn cãi nữa. Trần Nhuệ sẽ làm công việc này. Mọi người bắt đầu chụp đi.

Tô Diễm Hình nói, với tính cách của Đồng Ngạc Ngạc, Tô Diễm Hình không tin cô ta sẽ chịu để yên cho Trần Nhuệ làm.

Đồng Ngạc Ngạc nắm chặt tay, cả người run run như đang cố kìm nén tức giận của mình, cô nhìn Tô Diễm Hình bằng ánh mắt lạnh nhạt:

- Để tôi.

Tô Diễm Hình khẽ cười khẩy, đáy lòng trở nên thỏa mãn. Cô đoán quả không sai. Đồng Ngạc Ngạc làm sao có thể để người bạn kia vì cô mà liên lụy.

- Được. Bắt đầu chụp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tôi không ngại hủy hợp đồng với cô ta... Vì em đâu

Đồng Ngạc Ngạc bước chậm chậm lại bên phải hồ nước. Cô ngồi trước người mẫu, cách xa một đoạn.

Bộ phận chụp ảnh đã thiết lập một chiếc ván gỗ để cho người mẫu an toàn đứng ở giữa hồ mà không bị té.

Tô Diễm Hình đứng ở máy ảnh chỉ huy:

- Ngạc Ngạc cô tiến lên một chút, đừng để nước chạm vào trang phục. Rồi, tạt nước lên đi.

Đồng Ngạc Ngạc chạm tay xuống hồ nước lạnh có nhiệt độ dưới âm độ C, bàn tay cô như muốn bị đông cứng như lần bị rút xuống hồ băng vậy. Cô bắt đầu tát nước nhưng bàn tay cứ như một thanh gỗ vậy, rất khó cử động.

- Nào mau tát nước đi. Cao lên một chút. Mau lên.

Tô Diễm Hình cứ ở đó mà quát mắng inh ỏi.

Trần Nhuệ cũng cảm thấy đau lòng cho Đồng Ngạc Ngạc. Đáng ra cô không nên để cô ấy làm công việc này.

Đình Thiện nhìn thấy Đồng Ngạc Ngạc bị Tô Diễm Hình hành hạ như vậy thì không khỏi hả hê trong lòng.

Đồng Ngạc Ngạc cố hết sức làm, nhưng sức lực của cô chỉ đến vậy thôi. Chỉ một lát, cô đã ngất đi ở nơi đó.

Lăng Tư Duệ sau khi bàn chuyện với Cố Vũ Mặc thì mau chóng trở lại Hàng Châu. Lúc này đã là 4h chiều. Nhìn đám người vẫn miệt mài chụp ảnh mà không thấy Đồng Ngạc Ngạc đâu. Hắn cau mày. Bước chân tiến chậm rãi về phía chụp ảnh.

Tô Diễm Hình nhìn thấy hắn, mặt có chút tái xanh.

- Ngạc Ngạc đâu?

Hắn lạnh giọng hỏi.

- Cô ấy... cô ấy... à...

Tô Diễm Hình áp ứng, một cảm giác lo sợ đang bao phủ lấy cô.

- Tôi hỏi cô cô ấy đâu?

Lăng Tư Duệ gằn giọng, bản thân đang rất tức giận.

- Tổng giám đốc, cô ấy được đưa vào bệnh viện ở Hàng Châu rồi ạ.

Trần Huệ nhỏ giọng, cúi mặt xuống đất nói.

Lăng Tư Duệ nhìn Trần Huệ rồi lại liếc nhìn sang Tô Diễm Hình, lạnh giọng:

- Sao lại vào viện?

- Chuyện này... là do cô ta...

Tô Diễm Hình chưa nói xong thì Lăng Tư Duệ đã đi đến chỗ Trần Huệ.

- Nói đi.

Trần Huệ bị Lăng Tư Duệ làm cho sợ hãi, cô run run chỉ tay về phía Tô Diễm Hình, mặt cắt không còn một giọt máu.

Chuyện xảy ra như thế này hắn đã đoán trước được Tô Diễm Hình có liên quan. Lăng Tư Duệ hừ lạnh, bàn tay siết chặt như muốn một tay bóp chết cô ta. Hắn đứng đó, đôi mắt sắc lạnh như phá ta làn hơi chết chóc, khoe miệng khê nhếch lên:

- Tô Diễm Hình... cô ấy xảy ra chuyện gì. Cô đừng hòng sống yên ổn.

Nói rồi hắn không khách khí rời đi. Để lại Tô Diễm Hình đứng đó với dáng vẻ thất thần. Cô không nghĩ Đồng Ngạc Ngạc lại quan trọng với hắn như vậy. Vì một con nhỏ phục vụ mà hắn làm cô bẽ mặt trước bao nhiêu người.

Đây là lần thứ hai. Lần thứ hai hắn đối xử tàn nhẫn với cô như vậy. Tô Diễm Hình cô nhất định sẽ không tha thứ cho con nhỏ đó.

" Đồng Ngạc Ngạc, mày cứ đợi đi. Lần này, tao phải bức chết mày thì tao mới hả lòng hả dạ ".

Bệnh viện Hàng Châu

Đồng Ngạc Ngạc hiện tại đang nằm trong phòng bệnh, cả người cô đang bị cảm lạnh. Bàn tay ngâm nước lạnh ban nãy đã tái đi.

Lăng Tư Duệ khẩn trương bước vào phòng. Nhìn thấy cô, hắn lo lắng đi lại:

- Ngạc Ngạc, em không sao chứ?

Đồng Ngạc Ngạc có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy hắn. Cô cố ngồi dậy, thều thào nói:

- Tôi không sao?

- Ngủ ngốc. Em vào viện như vậy còn nói không sao? Não của em rốt cuộc là chứa gì trong đó hả?

Lăng Tư Duệ tức giận gằn giọng.

- Đã nói là không sao.

Đồng Ngạc Ngạc có chút cau có, vẻ mặt tái nhợt bỗng nhú mảy.

- Tô Diễm Hình đã làm gì?

Lăng Tư Duệ đột ngột nghiêm nghị. Hắn nhìn cô, giọng nói phả ra có chút hàn khí.

- Làm gì là làm gì?

Đồng Ngạc Ngạc không muốn nói. Bởi vì cô luôn nghĩ cô là nguyên nhân gây ra phiền phức cho hai người họ.

- Tôi bảo em nói?

Hắn quát lên khiến cô giật mình co người lại.

- Tôi... cô ta... à... ừ... Cô ta muốn tạo ra một bức ảnh sống động nên bảo tôi giúp một tay, tát nước từ mặt hồ lên.

Đồng Ngạc Ngạc bị hắn dọa sợ, ấp úng một hồi rồi cuối cùng cũng nói ra.

Lăng Tư Duệ lúc này mặt đã đen lại. Hắn biết chắc chắn là do Tô Diễm Hình làm mà. Nữ nhân ngu ngốc này hà cớ gì phải bênh vực cho cô ta.

- Chuyện em té... cũng là do cô ta.

- Ừ.

Câu trả lời khiến lửa giận trong lòng Lăng Tư Duệ bùng nổ. Hắn giận dữ giáo huấn cô:

- Em bị ngốc đến lú lẫn rồi hả? Bị cô ta hành hạ như vậy mà còn ngoan cố bao che cho cô ta. Chẳng lẽ em muốn tôi phát điên vì em hay sao?

- Tôi...

Bị hắn mắng, Đồng Ngạc Ngạc xụ mặt xuống. Nếu không phải vì hắn thì cô cũng đâu có muốn nhìn cô ta. Là cô nghĩ đến quan hệ, sự hợp tác của hai người họ. Cô không muốn Lăng Tư Duệ cho cô là thứ người phiền phức.

- Em trả lời tôi đi.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, đáy mắt trở nên đáng sợ hơn bao giờ.

- Tôi làm vậy là vì anh mà. Vì anh nên tôi mới phải nhẫn nhịn, vì anh nên tôi mới bao che cho cô ta. Cô ta là đối tác của anh, tôi không muốn anh gặp phiền phức, không muốn quan hệ hai bên không tốt. Tôi sợ... vì tôi mà ảnh hưởng đến hợp đồng của hai người.

Đồng Ngạc Ngạc dồn hết sức lực nói ra, cả người cô run lên bần bật vì mất sức.

Lăng Tư Duệ nghe xong, đáy mắt trở nên dịu lại, bao phủ một tầng ôn nhu. Hắn nói, giọng có chút dịu dàng:

- Đồ ngốc, em cần gì nghĩ nhiều như vậy. Dù em có cãi lời cô ta thì cũng không ảnh hưởng gì đến tôi. Cần gì phải nhẫn nhịn như vậy.

- Thật không?

Đồng Ngạc Ngạc tròn xoe mắt nhìn hắn.

- Là thật.

Lăng Tư Duệ khẽ cười, hắn ôm cô, để đầu cô áp sát ngực hắn. Giọng nói ôn nhu vang lên chậm rãi bên tai cô:

- Tôi không ngại hủy hợp đồng với cô ta... vì em đâu.

Ba chữ sau, hắn nói rất nhỏ, như cố ý cho Đồng Ngạc Ngạc không nghe thấy.

Đồng Ngạc Ngạc được hắn ôm, cô cảm thấy rất an toàn. Vì vậy đã yên tâm ngủ một giấc, bản thân cũng không để ý hắn nói gì.

Lăng Tư Duệ cảm giác được cô đang ngủ, hắn buông cô ra rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

Sau đó hắn lấy điện thoại ra gọi cho Trạch Kha.

- Alo.

Trạch Kha nhấc máy.

- Hủy hợp đồng với Tô Diễm Hình, ngay bây giờ.

Hắn lạnh giọng.

- Sao lại như vậy? Chúng ta đã đầu tư vào đó, bây giờ hủy hợp đồng thì hai bên sẽ bị thiệt hại, chưa hết bên phía chúng ta còn phải bồi thường hợp đồng.

Trạch Kha lo lắng nói.

Trước sự lo lắng của Trạch Kha, Lăng Tư Duệ vẫn bình thản, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên:

- Người bồi thường hợp đồng, chính là cô ta.

- Thiếu gia, ý ngài là sao?

Trạch Kha khó hiểu.

- Trước khi kí hợp đồng, tôi và cô ta đã thỏa thuận "mọi việc chỉ được thực hiện khi có sự cho phép của tôi". Nhưng cô ta đã làm trái ý tôi, còn hành hạ Đồng Ngạc Ngạc ra nông nổi như vậy. Chuyện này tôi phải bắt cô ta trả giá.

Giọng nói mang theo hàn khí của Lăng Tư Duệ khiến Trạch Kha không khỏi rùng mình. Thì ra là vì cô Đồng nên thiếu gia nhà anh mới muốn hủy hợp đồng.

Ai da~ đã thích người ta đến mức như vậy rồi còn không chịu thừa nhận. Đúng là quá cứng đầu mà. Haizzzz...

- Vâng. Tôi hiểu rồi.

- Ừ.

Lăng Tư Duệ cúp máy. Hắn không nói gì nữa, bản thân tùy tiện leo lên giường ôm lấy cô. Hắn tự cho mình cơ hội tận hưởng rồi chìm vào giấc mộng.

Một buổi chiều đã nhanh chóng trôi qua trong sự ngọt ngào của hai người. Chỉ là, một người vẫn cứng đầu không chịu thừa nhận. Còn một người thì ngu ngốc đến mức không nhận ra tình cảm của mình.

Một căn phòng bí mật

- Lão đại, tôi có chuyện quan trọng cần nói.

Khương Viễn run sợ đứng ở một bên, không dám nhìn về mặt của Mạc Hải Đường.

Mạc Hải Đường một mối ngả người ra ghế. Ông vừa từ Mỹ trở về, giao một lô vũ khí trái phép qua đó thật khiến ông đau đầu.

- Chuyện gì?

- Hệ thống bảo mật của chúng ta...

Khương Viễn chần chừ, không dám nói thẳng.

Mạc Hải Đường hé mắt nhìn ông, lạnh giọng:

- Nói đi.

- Hệ thống bảo mật của chúng ta bị xâm nhập.

Khương Viễn nuốt nước bọt cái ực, hoảng hốt lùi người lại phía sau.

Đúng như suy tính của ông, Mạc Hải Đường tức giận ném chai rượu vang trên bàn xuống đất. Những mảnh sành văng tung tóe khắp nơi. Máu đỏ của rượu bám vào những mảnh sành tựa như máu.

- Khốn kiếp. Tao vừa đi vắng được một tuần đã xảy ra chuyện này rồi. Tội bây giờ ăn kiểu gì vậy hả?

- Lão đại, tôi xin lỗi. Là tôi tất trách.

Khương Viễn cúi thấp đầu, nhỏ giọng.

- Đã tra ra được là ai chưa?

- Vẫn chưa ạ.

Mạc Hải Đường ngẫm nghĩ một hồi rồi bật cười ha ha:

- Nếu tao đoán không lầm thì kẻ đó rất nóng lòng muốn biết mặt tao. Nếu đã vậy, tao sẽ tự mình lộ diện. Ha ha ha...

- Lão đại, ý ngài là...

- Đúng. Tao sẽ khiến kẻ đó thỏa mãn tò mò... Lăng Tư Duệ...

Mạc Hải Đường nhếch khóe môi cười khẩy. Bí mật không phải là mãi mãi. Nếu đã bị thằng nhóc đó phát hiện, chỉ bằng ông tự ra tay kết liễu nó cho xong. Nó chết đi sẽ chẳng còn ai làm vương bận ông nữa. Mã Gia Lệ cũng sẽ trở thành người của ông.

Khương Viễn lúc này cũng đã hiểu ý Mạc Hải Đường. Không ngờ lão đại của ông lại thông minh như vậy.

- Vậy... ngài định làm gì tiếp theo?

- Làm gì... đến lúc đó mày sẽ biết.

Mạc Hải Đường cười nguy hiểm, đáy mắt thấp phần gian xảo.

Khương Viễn ở bên gật đầu. Nhưng nhớ ra cái gì đó, ông nói:

- Lão đại, chuyện của Lư Bảo và Hắc Phùng, hiện tại tôi vẫn chưa có tin tức của bọn họ.

- Ủ. Mày nên đốc sức mà tìm. Chỉ cần bọn chúng không bị bắt, tao cũng sẽ không bị vạch trần.

- Vâng thưa lão đại.

Cuộc trò chuyện đã kết thúc. Để lại một con người với vẻ mặt gian ác, nụ cười nở trên môi như một con ác quỷ trở về từ địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Sự xuất hiện của Duẩn Mặc Nghiễm

Tô Diễm Hình lúc này đã trở về nhà. Cô đang chuẩn bị đi tắm thì tiếng điện thoại vang lên.

Là Trạch Kha. Anh ta gọi cô có chuyện gì nhỉ?

- Alo.

Tô Diễm Hình kênh kiệu nhấc máy.

Đầu dây bên kia, Trạch Kha đang hết sức nghiêm túc nói rõ vấn đề:

- Tô tiểu thư, thiếu gia tôi muốn hủy hợp đồng với cô.

Nghe xong tin đó, Tô Diễm Hình như không tin vào tai mình. Hủy hợp đồng? Anh ta có biết hủy hợp đồng thì sẽ phải bồi thường một khoản tiền rất lớn hay không?

- Thiếu gia anh không biết hủy hợp đồng sẽ phải bồi thường tiền sao?

- Đương nhiên là thiếu gia tôi biết. Nhưng mà, Tô tiểu thư mới chính là người bồi thường hợp đồng. Vì trước khi kí hợp đồng, thiếu gia tôi và cô đã thỏa thuận, mọi việc chỉ được thực hiện khi có sự cho phép của ngài ấy. Nhưng cô đã làm trái ý.

Trạch Kha nói rõ ràng với Tô Diễm Hình khiến cô ta hóa đá.

Không thể nào. Đúng là hai bên đã có thỏa thuận như vậy, nhưng cô đã làm gì sai để phải bồi thường hợp đồng.

- Thiếu gia anh bắt tôi phải bồi thường hợp đồng, như vậy không công bằng. Mọi việc của buổi chụp ảnh đều thông qua ý kiến của anh ta.

- Vậy còn Đồng Ngạc Ngạc thì sao? Cô còn gì để biện minh cho mình.

Nghe đến Đồng Ngạc Ngạc, lửa giận của Tô Diễm Hinh như phun trào. Cô ta cúp máy cái rụp. Bàn tay đẩy hết tất cả những gì có trên bàn trang điểm xuống đất. Âm thanh đổ vỡ khiến người ta kinh tai nhức óc.

- Đồng Ngạc Ngạc, con khôn đó có quyền gì chứ?

- Vì nó mà anh bắt tôi phải bồi thường hợp đồng sao?

- Đáng chết.

- Đồng Ngạc Ngạc, mày có tư cách gì mà được anh ta coi trọng như vậy?

- Tao không cam tâm.

- Rồi có một ngày, tôi sẽ khiến hai người phải trả giá đắt khi đối xử với tôi như vậy.

Từng lời, từng câu mắng, Tô Diễm Hinh như nghiền răng nghiền lợi. Cô ta đập vỡ hết những thứ có trong phòng, tạo một bầu không gian vô cùng hỗn loạn.

6h chiều

Bệnh viện Hàng Châu...

Đồng Ngạc Ngạc mơ màng tỉnh dậy, cô cảm thấy toàn thân đau nhức rã rời. Chắc là do cả chiều hôm nay cô làm việc quá sức.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy Lăng Tư Duệ đang ngồi cạnh mình, cô cố gắng gọi hắn:

- Lăng... Tư ... Duệ ~

Lăng Tư Duệ đã dậy từ rất lâu, hắn hiện tại đang ngồi ở cạnh giường cô, mắt dán chặt vào máy tính. Nghe giọng cô gọi, hắn ngẩng mặt lên. Bàn tay bỏ máy tính sang một bên rồi dịu giọng:

- Em sao rồi?

- Tôi... khát... nước.

Cổ họng cô trở nên khô khan, khó khăn lắm mới nói thành câu.

Lăng Tư Duệ lấy nước cho cô, hắn đưa tay nâng đầu cô lên cho cô uống nước, bản thân thoáng tia đau xót. Nữ nhân này thật khiến lòng hắn rối bời. Chỉ một phút không cẩn thận của hắn đã khiến cô bị người khác hại thành ra như vậy.

- Em muốn gì nữa không?

Hắn hỏi, chất giọng trầm trầm mang theo sự ôn nhu hiếm có.

Đồng Ngạc Ngạc lắc lắc đầu. Mắt cô khép lại mệt mỏi.

Lăng Tư Duệ lấy tay xoa đầu cô, dịu giọng nói:

- Ngạc Ngạc, đợi tôi một lát. Tôi đi mua thức ăn cho em.

Trước câu nói của hắn, Đồng Ngạc Ngạc chỉ gật nhẹ đầu.

Lăng Tư Duệ nhìn cô một lúc rồi rời đi.

Căn phòng lúc này chỉ còn lại một mình cô. Vì vậy, không gian vô cùng yên lặng. Bỗng dưng, tiếng bước chân từ ngoài hành lang vọng vào vang lên thanh âm lộp cộp.

Đồng Ngạc Ngạc rất mệt nên cũng không để ý có người đang ở ngoài cửa. Cô cứ nằm như vậy cho đến khi, cửa phòng cô vang lên một tiếng "tách".

Cửa phòng được ai đó mở ra, bước chân nhẹ nhàng tiến về phía cô.

Người đó nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, bàn tay còn đặt nhẹ lên trán cô kiểm tra nhiệt độ.

Đó không ai khác chính là Duẩn Mặc Nghiễm. Hôm nay cậu đến Lăng Duệ xin vào làm ở phòng biên tập. Có thể mọi người không biết, Duẩn Mặc Nghiễm không chỉ là một đầu bếp giỏi mà cậu còn là học viên xuất sắc của trường đại học Bắc Kinh. Tốt nghiệp đại học loại giỏi, thành tích tốt, khả năng tính toán nhạy bén... Duẩn Mặc Nghiễm có thừa khả năng trở thành một Tổng giám đốc. Nhưng cậu không muốn như vậy, bởi vì ước mơ của cậu là trở thành một đầu bếp. Lý do cậu muốn vào Lăng Duệ chính là vì Đồng Ngạc Ngạc. Cậu đã giao lại tất cả việc ở nhà hàng cho Đường Mặc, bản thân lại muốn vào cái văn phòng nhỏ bé đó tìm gặp cô.

Duẩn Mặc Nghiễm biết Đồng Ngạc Ngạc làm việc ở phòng biên tập là vì cậu nhờ người điều tra. Bản thân cũng không nghĩ đến Lăng Tư Duệ lạnh lùng kia lại có chút chú ý đến cô. Lần này, cậu nhất định phải cố gắng. Bởi vì... cậu thích cô... rất lâu rồi.

Thật ra, lúc hoàn thành phóng vấn, Duẩn Mặc Nghiễm có hỏi nhân viên trong công ty về cô. Nhưng mà họ nói phòng biên tập của cô đã đến Hàng Châu chụp poster nên cậu vội vàng chạy đến đây. Ban đầu là có ý muốn gặp cô, sau là báo cho cô tin mừng cậu đã được tuyển dụng. Nhưng mà khi đến nơi thì mọi người đã về hết, chỉ còn lại một vài người.

Duẩn Mặc Nghiễm hỏi một người nhân viên nữ thì cô ta bảo với cậu là Đồng Ngạc Ngạc đang ở bệnh viện Hàng Châu. Điều này khiến đáy lòng cậu trở nên lo lắng. Không chần chừ, cậu đã chạy nhanh đến bệnh viện.

Khi nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Đồng Ngạc Ngạc, cậu có chút đau lòng. Khẩn trương kiểm tra nhiệt độ trên trán cô, Duẩn Mặc Nghiễm cảm thấy đáy lòng trở nên nhẹ nhõm. Nhiệt độ của cô vẫn bình thường, chỉ là cậu không biết vì sao cô lại mệt mỏi như vậy.

Bàn tay cậu vẫn đặt trên trán Đồng Ngạc Ngạc. Nó cử động, những ngón tay thon dài vén sợi tóc lòa xòa phủ trên mặt cô sang một bên. Khóe miệng còn khẽ cong thành một nụ cười.

Ngạc Ngạc... thật sự rất xinh đẹp.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình thì một giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Ai cho phép cậu chạm vào em ấy.

Duẩn Mặc Nghiễm mãi mê ngắm cô nên cũng không để ý có người bước vào. Đến khi nghe giọng nói lạnh lùng kia, bàn tay đang đặt trên mặt cô vội thu lại. Cậu xoay mặt qua nhìn hẳn, khẽ cười nhẹ:

- Lăng Tổng, rất hân hạnh gặp anh.

Lăng Tư Duệ quan sát Duẩn Mặc Nghiễm, đôi mắt báo săn có ý dò xét. Hắn đi về phía cậu, bản thân như phốt lờ lời chào hỏi kia, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Cậu là ai?

- Là cấp dưới của anh - Duẩn Mặc Nghiễm.

Cậu đáp.

- Cấp dưới? Sao tôi không biết nhỉ?

- Thú thật với Lăng Tổng, tôi mới vừa được tuyển dụng vào phòng biên tập hôm nay.

Duẩn Mặc Nghiễm nở nụ cười nhạt.

- Phòng biên tập?

Lăng Tư Duệ lặp lại, bản thân đang tỏ ra nghi hoặc.

- Đúng.

- Lăng Tư Duệ ~

Giọng nói của Đồng Ngạc Ngạc cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Cô mở mắt, mơ màng nhìn xung quanh.

Lăng Tư Duệ nghe giọng cô, dịu giọng đáp:

- Tôi mua thức ăn cho em rồi.

Hắn đi đến đỡ cô, bỏ Duẩn Mặc Nghiễm sang một bên.

Cậu cũng không nói gì, bản thân có chút hụt hẫng khi cô gọi tên hắn.

- Ngạc Ngạc...

Thanh âm dịu dàng của cậu khiến Đồng Ngạc Ngạc giật mình. Cô ngẩng mặt lên nhìn cậu, khẽ cười vui vẻ:

- Nghiễm Nghiễm, sao cậu lại ở đây?

Sự vui vẻ của cô khiến Lăng Tư Duệ có chút không vui.

Cô vì cậu ta mà vui vẻ như vậy sao?

Hắn khó chịu lên tiếng:

- Em quen cậu ta sao?

- Cậu ấy là bạn thân của tôi đó.

Cô đáp lời hắn.

Lăng Tư Duệ không nói gì, đầu hắn xuất hiện những suy nghĩ hỗn loạn. Chỉ là bạn nhưng cách Đồng Ngạc Ngạc gọi tên cậu ta thật khiến hắn khó chịu trong lòng.

- Ngạc Ngạc, mình biết cậu ở đây nên tới thăm cậu. Được rồi, để mình đút cháo cho cậu.

Đuẩn Mặc Nghiễm nhẹ cười, đi vòng qua giường sang bên trái cô. Bàn tay đưa ra có ý muốn Lăng Tư Duệ đưa cháo.

Hắn nhìn tay cậu, gương mặt không biểu lộ cảm xúc, khóe môi chỉ khẽ nhếch lên:

- Chuyện nhỏ này không cần phiền cậu, tôi có thể đút em ấy ăn được.

Đuẩn Mặc Nghiễm nghe hắn nói cũng không thay đổi sắc mặt. Cậu nhìn hắn, hai mắt được dịp giao nhau. Một tia lửa điện xẹt qua mắt hai người.

Đồng Ngạc Ngạc đang rất đói. Vậy mà hai người họ cứ trừng trừng nhìn nhau khiến cô khó chịu lên tiếng.

- Được rồi. Tôi tự ăn là được, hai người không cần nhìn nhau như vậy.

Cô nói xong thì cầm lấy hộp cháo từ tay Lăng Tư Duệ, bản thân cũng không nói gì mà cho ngay thức ăn vào miệng.

Việc Lăng Tư Duệ muốn đút cô ăn quả thật khiến cô có chút ngạc nhiên. Nhưng mà dạo gần đây hắn đối xử với cô rất kì lạ, lúc nóng lúc lạnh nên cô cũng chẳng rồi hơi mà thắc mắc.

Lăng Tư Duệ và Đuẩn Mặc Nghiễm vì câu nói của cô mà thu tầm mắt lại. Hai người họ ngồi ở hai bên, cô ngồi ở giữa, hai ánh mắt kia lại một lần nhìn về phía đối diện. Nhưng tâm ngấm lẩn lại là cô.

Đồng Ngạc Ngạc đang ăn, cảm nhận ánh mắt nóng như lửa của hai người, cô vừa nuốt thức ăn vừa thầm cầu nguyện. Không biết vì cái gì mà hai người họ lại nhìn chăm chăm cô như vậy, bản thân cô đang cảm thấy cực kì không thoải mái.

Đuẩn Mặc Nghiễm đoán được cô đang khó chịu nên mở lời trước:

- Ngạc Ngạc, sao cậu lại vào bệnh viện?

Đồng Ngạc Ngạc nuốt xong muỗng cháo, khẽ đáp:

- Không có chuyện gì đâu. Sao cậu biết mình ở đây mà đến tìm vậy?

Cô lảng sang chuyện khác không cho cậu có cơ hội tra hỏi.

- À. Ừm... chuyện này không quan trọng.

Đuẩn Mặc Nghiễm cười nhẹ, ánh mắt ôn nhu nhìn cô.

Lăng Tư Duệ nhìn hai người họ, trong lòng dường như ẩn hiện chút ghen tức. Hắn ngồi một đống ở đây mà cô xem hắn là không khí sao?

Chẳng lẽ sự tồn tại của hắn bấy lâu nay không bằng một tên bạn thân của cô?

Vì cái gì mà cô trò chuyện với cậu ta thân thiết như vậy?

- Đồng Ngạc Ngạc.

Giọng nói lạnh nhạt của hắn khiến cô giật mình xoay mặt sang phải.

- Sao vậy?

Đồng Ngạc Ngạc ngây ngô hỏi. Ăn một ít cháo đã khiến cô lấy lại tinh thần, sắc mặt cũng hồng hào một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Tuyên chiến

Em không thấy tôi ngồi ở đây sao?

Lăng Tư Duệ cau mày lên tiếng.

- Thấy. Đương nhiên là tôi thấy rồi.

Cô nhìn hắn gật gật đầu. Bản thân không hề biết hắn đang khó chịu.

- Giỏi nhỉ? Thấy tôi mà xem tôi như không khí là ý gì?

Khóe môi hắn khẽ nhếch lên, mặt đã đánh lại vài phần.

- Tôi đang ăn mà.

Đồng Ngạc Ngạc cho cháo vào miệng, tròn mắt nhìn hắn.

Đuẩn Mặc Nghiễm ngồi bên cạnh chỉ khẽ nở nụ cười nhẹ. Cậu lấy trong người ra một viên kẹo dâu đưa cho cô.

- Ngạc Ngạc, cho cậu này.

Đồng Ngạc Ngạc nghe cậu nói, quay ngoắt sang nhìn tay cậu.

Viên kẹo dâu hồng hồng xuất hiện trước mắt khiến cô không khỏi vui vẻ.

Đồng Ngạc Ngạc nhanh tay cầm lấy, điệu bộ như trẻ con nhận được quà. Cô nhoẻ miệng cười, khẽ đáp:

- Nghiễm Nghiễm yêu dấu, cậu còn nhớ sở thích của mình sao? Oa... thật là yêu cậu nha.

Lời nói tương chừng vô tư của Đồng Ngạc Ngạc đã khiến gần mặt Lăng Tư Duệ nổi lên không ít.

Cái gì mà Nghiễm Nghiễm yêu quý?

Cái gì mà yêu cậu?

Cô rớt cuộc là đang muốn chọc tức hắn sao?

- Đương nhiên là mình nhớ rồi. Những chuyện liên quan đến cậu làm sao mình có thể quên được.

Đuẩn Mặc Nghiễm cười cười, hai hàng mi dài được dịp lay động. Bản thân cũng không quan tâm đến vẻ mặt tức giận của Lăng Tư Duệ.

Đồng Ngạc Ngạc vui vẻ nhìn cậu, bàn tay định bóc kẹo ra ăn thì đã bị ai kia giật lấy.

Viên kẹo trên tay cô không cánh mà bay sang tay Lăng Tư Duệ.

- Anh làm gì vậy? Trả kẹo lại cho tôi.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn bằng ánh mắt tức giận. Đã lâu lắm rồi cô chưa được ăn kẹo dâu. Hôm nay mới có dịp được nếm thử mùi vị quen thuộc thì bị hắn giật lấy. Bản thân cô quả thật không cam tâm.

- Kẹo dâu? Tôi nghĩ nên vứt nó đi thì hơn. Loại kẹo rẻ tiền này ăn vào chỉ tổ đau bụng.

Lăng Tư Duệ cười nhếch mép, sẵn tay ném nó vào thùng rác bên cạnh.

Đồng Ngạc Ngạc tức giận trước hành động của hắn. Cô cau mày khó chịu:

- Loại người nhà giàu như anh thì biết cái gì. Kẹo dâu đó chính là tuổi thơ của tôi, là thứ mà tôi thích nhất. Anh khinh bỉ nó rẻ tiền chẳng khác nào khinh bỉ tuổi thơ của tôi.

- Đồng Ngạc Ngạc, em gan nh? Hôm nay còn dám cãi lời tôi.

Lăng Tư Duệ nắm chặt tay, gương mặt góc cạnh như tỏa ra hàn khí.

Đồng Ngạc Ngạc bặm môi, bực tức cúi mặt xuống. Cô im lặng không thèm đáp lời hắn.

Đuẩn Mặc Nghiễm này giờ im lặng quan sát hai người, gương mặt cậu bình thản không một tia dao động:

- Ngạc Ngạc, không sao đâu. Khi khác mình mua kẹo dâu cho cậu. Đừng dỗi.

Cậu lên tiếng an ủi cô, chất giọng rất nhẹ nhàng.

Đồng Ngạc Ngạc ngược mặt lên nhìn cậu, vẻ mặt méo mồm như sắp khóc đến nơi. Cô chính là bị Lăng Tư Duệ làm cho tổn thương. Hắn như đang chà đạp nhân phẩm của cô vậy.

Kẹo rẻ tiền thì làm sao? Cô đâu có giàu có như hắn mà ăn cao lương mỹ vị chứ?

- Thôi nào.

Đuẩn Mặc Nghiễm có chút đau lòng, lấy tay xoa xoa đầu cô. Cậu như bơ luôn Lăng Tư Duệ, không chú ý đến nộ khí đang tỏa ra trên người hắn.

Lăng Tư Duệ thật sự tức chết. Hắn không nói gì, lạnh lùng rời khỏi phòng. Bàn tay thô bạo đóng cửa một cái "rầm". Tiếng động vang lên như chứng minh được đọt sóng ngầm cuộn trào dữ dội trong lòng hắn.

Đồng Ngạc Ngạc, là em bức tôi tức chết. Hừ...

Lăng Tư Duệ bỏ đi, căn phòng giờ chỉ còn lại hai người.

Đồng Ngạc Ngạc biết hắn bỏ đi, vẻ mặt cũng trở nên buồn thiu. Cô chán nản đặt tô cháo lên bàn không muốn ăn nữa.

Đuẩn Mặc Nghiễm nhìn thấu tâm can cô. Lăng Tư Duệ chỉ mới rời đi thì cô đã buồn như vậy. Không lẽ... cô có tình cảm với hắn rồi sao?

Không thể được.

Điều này Đuẩn Mặc Nghiễm cậu không cho phép.

Cậu nhìn cô, ánh mắt thoảng sự hụt hẫng. Cậu nhẹ giọng:

- Ngạc Ngạc, cậu mệt sao?

Đồng Ngạc Ngạc không đáp lời cậu, lác lác đầu.

Lòng cô hiện tại rối như tơ vò.

Cô không biết tại sao cô lại cảm thấy buồn khi hắn bỏ đi như vậy?

Rõ ràng là hắn quá đáng với cô. Vì cái gì mà cô lại cảm thấy tủi thân chứ?

- Ngạc Ngạc, cậu nằm nghỉ đi. Mình ra ngoài một lát.

Đuẩn Mặc Nghiễm biết cô muốn ở một mình nên tìm cách tránh đi. Dù sao cậu cũng muốn tìm một nơi để ổn định lại trái tim mình.

- Vậy mình ngủ một lát.

Đồng Ngạc Ngạc nằm xuống giường nhắm mắt lại.

Đuẩn Mặc Nghiễm nhìn cô một lúc rồi đi ra ngoài. Cậu lên sân thượng của bệnh viện hóng mát một chút.

Trên sân thượng...

Màn đêm buông xuống, những tòa nhà trong thành phố Bắc Kinh đã lên đèn, đỏ rực cả một vùng.

Đuẩn Mặc Nghiễm vừa bước lên sân thượng đã nhìn thấy Lăng Tư Duệ. Điều này khiến cậu có chút ngạc nhiên, không nghĩ hắn lại có mặt ở đây.

Lăng Tư Duệ cảm nhận được tiếng bước chân, khẽ xoay người lại. Nhìn thấy cậu, gương mặt hắn không biểu lộ chút cảm xúc nào. Chỉ có khóe miệng là khẽ nhếch lên:

- Lên đây làm gì?

Đuẩn Mặc Nghiễm chậm chậm tiến đến chỗ hắn, hai tay đặt lên thành lan can, đôi mắt nâu đen nhìn xa xăm:

- Tôi lên đây cũng cần thông qua sự cho phép của anh sao?

Chất giọng trầm trầm của cậu cất lên khiến Lăng Tư Duệ nhũn mảy.

- Không hẳn.

Hắn nói, giọng nói lạnh lùng dứt khoát.

Lăng Tư Duệ tựa lưng vào tường, hai tay giơ ra sau chống vào thành lan can, điệu bộ vô cùng tự tại.

Một làn gió đêm thổi qua lướt nhẹ lên mái tóc hai người khiến nó bay bay. Khí chất toát ra thật sự quá hoàn mỹ.

Một người ấm áp tựa thiên sứ, ôn nhuận như ngọc. Một người lạnh lùng như băng tuyết, mị hoặc đến yêu nghiệt.

Hai con người, hai khí chất hoàn toàn trái ngược nhau. Họ đứng bên nhau như toát ra hai luồng ánh sáng khiến người ta chói mắt.

- Anh thích... Đồng Ngạc Ngạc... phải không?

Đuẩn Mặc Nghiễm đột ngột hỏi, nụ cười nhẹ còn ẩn hiện sau môi cậu.

Nghe cậu nói, trông mắt Lăng Tư Duệ thoáng chút sững sờ.

Hắn thích Đồng Ngạc Ngạc thì làm sao? Cậu ta có tư cách gì để tra hỏi hắn. Nụ cười nhĩ?

- Thích hay không thích... không liên quan đến cậu.

Lăng Tư Duệ cười nhếch mép trả lời.

Đuẩn Mặc Nghiễm không phải kiểu người ngu ngốc. Chỉ cần nhìn cách hắn đối xử với Đồng Ngạc Ngạc cũng đủ biết hắn có tình cảm với cô. Nhưng mà... cậu chỉ muốn biết hắn có chịu thừa nhận hay không thôi?

Không ngoài dự tính của cậu, Lăng Tư Duệ này thật sự quá cao ngạo.

- Đương nhiên là có liên quan đến tôi.

Đuẩn Mặc Nghiễm lại nở nụ cười nhẹ, nụ cười cứ như một cơn gió lướt qua rồi mau chóng biến mất.

- Liên quan đến cậu?

- Phải.

Lăng Tư Duệ khẽ cong môi. Ngay từ khi gặp cậu, hắn đã biết cậu đối với Ngạc Ngạc không phải tình bạn bình thường. Hành động và cử chỉ của cậu đối với cô thật khiến hắn khó chịu.

- Thì sao?

Lăng Tư Duệ hỏi, đôi mắt báo săn như phát ra ánh nhìn kiêu ngạo.

- Cạnh tranh.

Cánh môi Đuẩn Mặc Nghiễm khẽ phát ra hai chữ ngắn gọn. Chỉ hai chữ thôi nhưng đủ để đối phương nhìn thẳng vào trong mắt cậu.

Lăng Tư Duệ xoay đầu nhìn vào mắt Đuẩn Mặc Nghiễm. Hai ánh mắt giao nhau nóng như lửa.

- Tại sao... tôi phải cạnh tranh với cậu?

Hắn nhếch mép hỏi.

- Tôi nghĩ anh hiểu rõ lý do hơn tôi.

Duẩn Mặc Nghiễm cũng nhìn hấn, mỉm cười.

- Nực cười.

Hấn cười nửa miệng rồi thu hai tay đang chống trên lan can lại, chân sải bước rời khỏi sân thượng.

Duẩn Mặc Nghiễm nhìn hấn rồi đi, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Lăng Tư Duệ này thật cứng đầu, rõ ràng là thích Đồng Ngạc Ngạc mà còn không chịu thừa nhận.

Nhưng mà... cậu mặc kệ hấn có thừa nhận hay không. Kể từ giây phút này, cậu sẽ chính thức cạnh tranh công bằng với hấn.

Đồng Ngạc Ngạc, chắc chắn sẽ không thích anh ta.

Đây là suy nghĩ để Duẩn Mặc Nghiễm tự trấn an trái tim mình. Cậu thật sự không muốn điều đó xảy ra. Một chút cũng không muốn.

~~~~~

Quay lại chỗ Đồng Ngạc Ngạc

Lăng Tư Duệ sau khi rời khỏi sân thượng thì bước vào phòng cô.

Hấn ngồi xuống ghế, ánh mắt bao quát nhìn cô có chút dè dặt.

Nữ nhân này, lúc này thật sự là làm hấn tức chết. Nếu không phải tại cô thì hấn đã không mất kiểm chế như vậy.

Đồng Ngạc Ngạc như cảm nhận được sự tồn tại của ai đó, hai hàng mi bất chợt lay động.

Cô mở mắt ra, bộ dạng có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Lăng Tư Duệ.

Hừ. Chẳng phải lúc này hấn bỏ đi sao? Bây giờ xuất hiện ở đây là có ý gì?

Đồng Ngạc Ngạc cau mày nhìn hấn, vẻ mặt vẫn còn đang giận dữ.

Lăng Tư Duệ nhìn vẻ mặt như mèo con xù lông của cô, khóe miệng chỉ khẽ cong lên:

- Em vẫn còn giận tôi sao?

Cô nghe hấn nói, không thèm đáp, xoay người sang hướng khác tránh đối diện hấn.

Lăng Tư Duệ thấy cô trốn tránh hấn như vậy, bản thân có chút không vui. Lúc này là hấn sai, hấn thừa nhận là mình không nên quá đáng với cô. Nhưng mà bây giờ, hành động của cô chẳng khác nào thách thức sự nhẫn nhịn của hấn.

- Đồng Ngạc Ngạc.

Hấn lạnh giọng gọi cô.

Đồng Ngạc Ngạc che tai lại, vờ như không nghe thấy giọng hấn. Bản thân cô thật sự không hiểu cô đang muốn cái gì. Khi hấn bỏ đi, cô cảm giác rất hụt hẫng. Rõ ràng trong thâm tâm cô rất muốn hấn quay lại. Nhưng không hiểu vì sao, khi hấn ngồi ở đây thì cô lại phớt lờ hấn, còn bày ra bộ mặt giận dữ thế này.

Lăng Tư Duệ cố nén tức giận trong lòng. Hấn định nói gì đó thì Duẩn Mặc Nghiễm từ ngoài cửa đi vào. Cậu chen vào cuộc trò chuyện của hấn:

- Lăng Tổng, anh vẫn chưa về nhà sao?

Lăng Tư Duệ khó chịu vì có sự xuất hiện của cậu. Hấn nhìn cậu bằng ánh mắt vô cảm, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Cậu đó phải để tôi hỏi cậu?

Duẩn Mặc Nghiễm biết hấn đang khó chịu vì sự có mặt của cậu nên chỉ khẽ cười.

- Lăng Tổng khéo đùa, tôi còn có chuyện phải làm, làm sao có thể về sớm như vậy?

Đáy mắt cậu nhìn hấn có chút ẩn ý.

Lăng Tư Duệ thật sự không thích Duẩn Mặc Nghiễm. Cũng phải thôi, ai lại đi thích tình địch của mình bao giờ.

Hắn vì câu nói của cậu mà nghiêm mặt, điệu bộ vô cùng lạnh lẽo:

- Chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Sự cự tuyệt

- Tôi còn phải ở lại chăm sóc Ngạc Ngạc.

Duẩn Mặc Nghiễm cười nhẹ đáp lời Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ vì câu nói của cậu mà đen mặt. Hắn tức giận nắm chặt tay, khóe miệng khẽ nhếch lên nguy hiểm.

- Duẩn Mặc Nghiễm... cậu lo chuyện bao đồng quá nhiều rồi thì phải? Người của tôi... tôi có thể tự chăm sóc.

Người của tôi?

Cụm từ này thật khiến Duẩn Mặc Nghiễm nhú mày.

Lăng Tư Duệ sao lại có thể nói ra câu nói đó một cách thẳng thắn như vậy trong khi hắn vẫn không chịu thừa nhận thích Ngạc Ngạc?

Trong khi Duẩn Mặc Nghiễm đang cố tìm ra đáp án thì Đồng Ngạc Ngạc đã nổi quạu.

Lần nào cũng vậy. Hắn cứ luôn miệng nói cô là người của hắn.

Cái cụm từ này là đang ám chỉ cô là một ôsin hay là một con rối để hắn điều khiển đây?

Đồng Ngạc Ngạc thật sự cảm thấy bản thân bị tổn thương nặng nề.

- Người của anh cái gì chứ? Cái danh xưng đó tôi không cần.

Cô ngồi dậy hét vào mặt hắn khiến hắn thoáng nét sững sờ. Sự ngạc nhiên chỉ thoáng qua trong giây lát rồi mau chóng biến mất, tuyệt nhiên không ai nhìn thấy.

Lăng Tư Duệ cau mày, giọng nói phát ra có chút lạnh:

- Em mới nói cái gì?

- Tôi nói cái danh xưng đó tôi không cần. Tôi không phải là người của anh?

Đồng Ngạc Ngạc mạnh miệng nhắc lại câu nói, không để ý đến sắc mặt giận dữ của hắn.

Duẩn Mặc Nghiễm cũng vì cuộc đối thoại của hai người mà ngừng suy nghĩ. Bản thân cậu cũng không nghĩ đến hai người họ sẽ dẫn đến loại tình huống này. Phải chăng là có khúc mắc gì đó trong chuyện này?

Lăng Tư Duệ thật sự rất tức giận. Hôm nay hắn đã rất nhẫn nhịn. Cuộc đời hắn chưa bao giờ ban cho người khác đặc ân lớn như vậy.

Nữ nhân ngụ ngốc kia đúng là không hiểu chuyện. Còn mạnh miệng cự tuyệt hắn sao?

Được. Nếu đã như vậy thì hắn không thêm quan tâm cô nữa. Cô muốn làm gì thì làm. Hắn không liên quan.

Lăng Tư Duệ đứng lên cười lạnh, khóe môi hờ hững phun ra hai câu:

- Nếu em đã nói vậy thì tôi cũng không cần ở lại đây nữa. Hai người ở lại vui vẻ.

Nói xong thì hắn rời khỏi phòng. Đây là lần thứ hai trong ngày hắn rời khỏi căn phòng này.

Nghĩ đến, bản thân Lăng Tư Duệ cảm thấy hắn thật nực cười. Vứt bỏ sĩ diện của bản thân để quay lại gặp cô, nhưng rồi... hắn nhận được cái gì?

Sự cự tuyệt.

Làm người của hắn khiến cô khó chịu như vậy sao?

Có biết bao nhiêu người muốn trở thành nữ nhân của hắn. Đồng Ngạc Ngạc cô vì cái gì mà ra sức cự tuyệt tâm ý của hắn. Vì cô ghét hắn, hay là vì cậu bạn kia?

Không lẽ... hắn còn không quan trọng bằng người bạn thân của cô sao?

Hơ... Chắc là như vậy rồi.

Hắn cười khẩy, nụ cười trên gương mặt anh tuấn có chút chua xót.

Lăng Tư Duệ bước đi trong đêm tối. Màn đêm bao trọn bóng dáng cao gầy của hắn có chút cô đơn.

- Ngạc Ngạc, hai người có chuyện gì sao?

Đuẩn Mặc Nghiễm ngồi xuống cạnh cô, nhỏ giọng hỏi.

Đồng Ngạc Ngạc không đáp lời cậu, cô lắc lắc đầu, gương mặt mệt mỏi không vui.

- Cậu không muốn nói mình cũng không ép, nhưng cậu đừng buồn như vậy nữa?

Đuẩn Mặc Nghiễm nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

Đồng Ngạc Ngạc như hiểu được sự lo lắng của cậu, cô nhẹ giọng đáp:

- Thật ra, trước đây Lăng Tư Duệ bắt mình làm ôsin cho hắn. Chuyện này mình thật sự không hề muốn nhưng lại bị hắn ép buộc. Sau một khoảng thời gian, hắn đột nhiên nói mình là người của hắn rồi đối xử với mình rất kì lạ. Hay nổi nóng với mình vô cớ, muốn mình làm cái gì cũng theo ý hắn...

Nói đến đây, Đồng Ngạc Ngạc ngừng lại, giọng nói như nhỏ dần.

- Đó là lý do ban nãy cậu nổi giận với anh ta sao?

- Ừm. Là vì mình không muốn phải làm một con rối trong mắt anh ta.

Đuẩn Mặc Nghiễm bây giờ mới hiểu ra. Đồng Ngạc Ngạc thật sự là quá ngốc ngếch rồi.

Trong câu nói của Lăng Tư Duệ thể hiện ý tứ rõ ràng như vậy, không hiểu sao cô lại không nhận thấy, bản thân còn hiểu lầm tâm ý của anh ta. Thật là...

Đuẩn Mặc Nghiễm đang không biết có nên nói thật cho Đồng Ngạc Ngạc biết hay không? Nội tâm của cậu đang đấu tranh dữ dội.

Lăng Tư Duệ là đối thủ của cậu, vì cái gì mà cậu phải giúp anh ta?

Aaaaaa.... Điện mất thôi.

Đuẩn Mặc Nghiễm nhàu mày, lo suy nghĩ lung tung mà không để ý đến cô.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn cậu, khó hiểu hỏi:

- Nghiễm Nghiễm, cậu sao vậy?

Bị giọng nói của cô làm cho định thần trở lại, cậu nhẹ cười:

- À, không sao. Mình đang nghĩ... Lăng Tổng là thật lòng đối tốt với cậu.

Đồng Ngạc Ngạc nghe xong, xịu mặt xuống, cô đáp:

- Không phải là thật lòng, anh ta chẳng để ý đến cảm nhận của mình gì cả. Mà thôi, cậu đừng nhắc đến con người đáng ghét đó nữa. Mình không muốn nghe đến tên anh ta.

- Được rồi, mình không nhắc nữa. Tối nay, cậu có muốn về nhà cậu không?

Cậu dịu dàng hỏi cô.

- Về nhà? Mình còn không có tiền thuê nhà nên phải ở cùng nhà với tên đáng ghét đó.

Đồng Ngạc Ngạc bủm nói.

- Ở cùng nhà?

Đuần Mặc Nghiễm thoáng nét ngạc nhiên. Không nghĩ đến hai người họ lại ở cùng một nhà.

- Ủ.

- Nếu vậy... cậu có thể sang nhà mình ở một vài hôm. Đợi khi có tiền thuê nhà rồi, cậu chuyển đi cũng chưa muộn.

- Nghiễm Nghiễm, cậu thật tốt. Cảm ơn cậu.

Đồng Ngạc Ngạc rung rung nước mắt nhìn Đuần Mặc Nghiễm.

Cậu cười nhẹ, nụ cười lướt qua trên mặt khiến người khác không đoán được tâm tư.

8h tối - Tống Thụy

Từ Á Huyền hiện tại vẫn chưa về nhà, cô đang bận rộn xem lại một vài sổ sách. Trong không gian im ắng ấy, một cái bóng chợt lướt qua khiến cô giật mình.

Cô lấy tay trấn an nhịp tim mình, căng mắt nhìn rõ cái bóng ấy là ai.

Haizzzz... thì ra là một con mèo.

Từ Á Huyền thờ ắt ra, chân bước nhẹ nhàng về phía chú mèo có bộ lông trắng.

Chú mèo nhỏ cảnh giác khi nhìn thấy cô tiến về phía mình. Chú đề phòng kêu "meo" một tiếng rồi hoảng loạn chạy đi.

Từ Á Huyền không có ý xấu, cô chỉ muốn bế chú mèo ấy một lát. Bản thân cũng không nghĩ đến chú mèo ấy lại hoảng sợ như vậy.

Cô bỏ qua những suy nghĩ của mình, vội vàng chạy theo chú mèo trắng mũm mĩm.

Chú ấy vừa chạy vừa kinh sợ không dám dừng lại. Bản tính cảnh giác người lạ của loài mèo trời dấy khiến chú chạy tìm đường tẩu thoát.

Nhưng mà... lý nào chú ấy lại chạy vào phòng của Tống giám đốc cơ chứ?

Từ Á Huyền lo chạy theo chú mèo trắng nên cũng không để ý đến xung quanh.

Khi chú mèo nhảy bổ vào văn phòng, Từ Á Huyền cũng không ngần ngại mà nhảy theo.

Cú nhảy theo quán tính đã giúp cô tóm được chú mèo trắng ấy. Nhưng mà... bản thân cô hiện tại lại nằm trên nền gạch bóng loáng. Và... người chứng kiến mọi chuyện từ nãy đến giờ không ai khác chính là Tống Nhất Hàn.

Hôm nay đáng lẽ là anh về nhà sớm, nhưng có vài bản hợp đồng chưa được giải quyết nên anh nán lại tăng ca ở công ty. Tống Nhất Hàn cũng không nghĩ đến sẽ chứng kiến được tình cảnh buồn cười này.

Sau cú ngã vừa nãy, Từ Á Huyền vẫn chưa biết đến sự tồn tại của Tống Nhất Hàn. Cô ngồi dậy, lấy tay xoa xoa đầu chú mèo mũm mĩm, cất giọng dịu dàng:

- Tiểu Bạch Miêu, em như vậy sẽ làm mình bị thương đấy. Chị không làm hại em đâu. Ngoan nào.

Như cảm nhận được Từ Á Huyền là người tốt, chú mèo nhỏ nũng nịu dụi dụi đầu vào tay cô, cái miệng còn kêu meo meo.

Từ Á Huyền bị Tiểu Bạch Miêu ấy làm cho buồn cười. Cô ôm chú đứng lên, bản thân định xoay gót bước đi thì đột ngột khựng lại.

Ban nãy lo đuổi theo Tiểu Bạch Miêu nên cô không để ý. Bây giờ nhìn lại mới thấy quang cảnh nơi đây thật khác lạ.

Như nhận thấy có ánh mắt ai đó đang nhìn mình, cô từ từ quay mặt sang hướng bên phải.

Hình ảnh Tống Nhất Hàn ngồi trên ghế, khoanh tay nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ khiến cô giật mình.

Ai da~ Từ Á Huyền cô không nghĩ đến lại gặp anh trong tình huống này. Thật đáng xấu hổ.

Người cô muốn tránh nhất thì lại cứ xuất hiện trước mặt cô. Ông trời là đang trêu đùa cô sao?

Từ Ái Huyền khóc không ra nước mắt. Cô ôm lấy Tiểu Bạch Miêu, hóa đá đứng chôn chân ở đó.

Tổng Nhất Hàn càng nhìn càng buồn cười. Cô gái này thật kì quặc. Lúc trưa nhìn thấy anh thì cô hoảng sợ như gặp phải ma. Bây giờ nhìn thấy anh cô lại đứng ngây ngốc ở đó. Rốt cuộc, cô có thành kiến gì với anh nhỉ?

Càng nghĩ càng không hiểu.

- Này.

Tổng Nhất Hàn cất giọng gọi cô.

Từ Ái Huyền bị giọng nói của anh làm cho định thần lại. Cô không dám nhìn thẳng mắt anh, lấp bắp:

- Xin...xin... lỗi Tổng giám đốc.

- Có phải... tôi gặp cô ở đâu rồi không?

Tổng Nhất Hàn đột nhiên nhớ ra. Lần đầu gặp cô ở buổi phỏng vấn, anh cảm thấy cô rất quen, nhưng mà... lại không nghĩ ra đã gặp cô ở đâu.

Từ Ái Huyền nghe anh nói, đáy mắt thoáng nét buồn. Tại sao? Tại sao anh lại không nhớ ra cô?

Anh đã giúp đỡ cô hai lần. Vậy mà... lại chẳng lần nào có ấn tượng với cô.

- Này, cô sao vậy?

Tổng Nhất Hàn cau mày hỏi.

Từ Ái Huyền lắc nhẹ đầu, cô không nói gì bước ra khỏi đó.

Tổng Nhất Hàn hơi sững người trước hành động của cô. Anh có chút tức giận vì nghĩ cô không tôn trọng anh. Dù sao anh cũng là Tổng giám đốc. Một nhân viên nhỏ bé như cô lại dám ngang nhiên bỏ đi khi chưa có mệnh lệnh của anh thật vô phép tắc.

- Đứng lại.

Giọng nói lạnh nhạt vang lên khiến Từ Ái Huyền dừng bước. Cô không xoay người lại, nhỏ giọng đáp:

- Có việc gì sao Tổng giám đốc?

Giọng nói cô vang lên run run, cổ nén như đang che giấu một điều gì đó.

Tổng Nhất Hàn rời khỏi ghế, bước chân tiến về phía cô. Anh có chút nhú mày khi nghe giọng cô:

- Cô đang khóc sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Đừng nhắc cô ta trước mặt tôi

Từ Ái Huyền vội lau nước mắt trên mặt. Bản thân cô đã tự nhủ không rung động trước anh, nhưng không hiểu vì sao cô không thể không chế được cảm xúc của mình. Cứ nhiên lại vì những lời lẽ đó mà rơi nước mắt.

Tổng Nhất Hàn đi đến, vừa vận nhìn thấy hành động lau nước mắt của cô. Anh lấy tay nắm chặt tay cô ngăn lại:

- Sao lại khóc? Cô sợ tôi đến vậy à?

Từ Ái Huyền bị anh nắm tay, mặt đỏ gay như quả cà chua. Cô lại lắc lắc đầu.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô như vậy, vẻ mặt có chút khó coi. Cô không trả lời khiến anh cảm giác như anh đang đọc thoại một mình vậy.

- Từ Ái Huyền, cô rốt cuộc có xem tôi là Tổng giám đốc của cô không?

Nghe Tống Nhất Hàn nhắc đến tên cô, Từ Ái Huyền như không tin vào tai mình.

Anh ấy vừa gọi tên cô?

Anh ấy nhớ được tên cô sao?

Có thật là cô không nghe lầm không?

Anh đang gọi tên cô.

- Này.

Tống Nhất Hàn bực bội gọi cô.

- Sao... sao ạ?

- Cô còn không mau về, tối rồi còn ở đây làm gì?

- Vâng, tôi về ngay đây.

Từ Ái Huyền ôm chặt Tiểu Bạch Miêu, trông mắt không giấu nổi sự vui vẻ. Những giọt nước mắt ban nãy cũng mau chóng biến mất.

- Khoan đã.

Tống Nhất Hàn đột ngột gọi cô.

- Có chuyện gì ạ?

- Để tôi đưa cô về.

Câu nói của Tống Nhất Hàn khiến Từ Ái Huyền ngạc nhiên không kém.

- Anh... vừa vừa nói gì?

Cô lắp bắp, giọng nói nhẹ nhàng cất lên như muốn xác định điều đó là thật.

- Trời tối rồi, tôi đưa cô về. Dù sao tôi cũng đang rảnh.

Tống Nhất Hàn đáp, bản thân chỉ nghĩ đây là một sự giúp đỡ, không có ý gì khác.

Từ Ái Huyền biết cô không nên ảo tưởng, nhưng mà... trong tình huống này, cô lại mặc định cho mình suy nghĩ rằng Tống Nhất Hàn đang có chút chú ý đến cô.

- À... cảm ơn anh.

Cô cúi mặt xuống đất, nhỏ giọng đáp.

- Đi thôi.

Tống Nhất Hàn xoay người đi trước, Từ Ái Huyền cũng mau chóng bước theo.

Nếu như đây là mơ, cô nguyện cho mình ở trong mơ mãi mãi. Bởi vì chỉ cần ở cạnh anh, bản thân cô sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Biệt thự Lăng gia....

Lăng Tư Duệ lạnh lùng bước vào nhà. gương mặt hần không biểu lộ cảm xúc nhưng toàn thân lại không ngừng phát ra hàn khí lạnh lẽo.

Lúc này, Trịnh Quang từ trong bếp chạy ra, nhìn thấy hần một mặt lạnh lẽo, ông khẽ run run nói:

- Thiếu gia, có chuyện gì sao?

- Không.

Hần ngồi xuống ghế, hờ hững đáp. Bàn tay nhăn trán về mặt mũi.

Trịnh Quang thấy Lăng Tư Duệ mặt mũi như vậy nên cũng không muốn hỏi nữa. Nhưng mà một mình thiếu gia trở về đây hình như thiếu thiếu cái gì đó.

Đúng rồi. Ngạc Ngạc ở đâu nhĩ? Từ nãy đến giờ ông không thấy con bé đâu cả? Có khi nào con bé lại chạy lung tung ở đâu khiến thiếu gia nổi giận không?

- Thiếu gia, Ngạc Ngạc...

Trịnh Quang chưa nói xong thì đã bị Lăng Tư Duệ dọa sợ:

- Đừng nhắc cô ta trước mặt tôi.

Nói xong, hần lạnh lùng đi lên phòng, bàn tay nắm chặt lại đầy nộ khí.

Lăng Tư Duệ chính là bị Đồng Ngạc Ngạc hại cho tức chết.

Trịnh Quang nhìn theo bóng lưng hần, thở dài lắc đầu. Hai người họ lại xảy ra chuyện gì rồi. Haizzzz....

Ngày hôm sau...

Sau một đêm ngủ ở nhà Duẩn Mặc Nghiễm, Đồng Ngạc Ngạc chớp chớp mi mắt. Tối qua cậu đưa cô về nhà, còn tốt bụng dìu cô vào phòng ngủ. Điều kiện ở căn phòng này tốt như vậy, nhưng mà không hiểu sao Đồng Ngạc Ngạc lại có cảm giác ngủ không ngon. Kì lạ nhĩ?

- Ngạc Ngạc, cậu dậy chưa?

Tiếng gọi của Duẩn Mặc Nghiễm vang lên ngoài phòng khiến cô định thần lại, vội vàng xua đi những ý nghĩ mông lung của chính mình.

- Mình dậy rồi.

- Vậy cậu đánh răng đi rồi xuống ăn sáng cùng mình. Mình chuẩn bị bữa sáng xong rồi.

Nghe đến ăn, Đồng Ngạc Ngạc hấp ta hấp tấp chạy nhanh vào phòng vệ sinh, cô mau chóng làm vệ sinh cá nhân rồi đi xuống lầu.

Tuy nhiên, bản tính hậu đậu của cô lại được dịp tái phát. Trong lúc vội vàng, Đồng Ngạc Ngạc đã trượt chân và té xuống cầu thang. May là chỉ còn vài bậc thang nữa là chạm đất nên cô chỉ bị thương ngoài da, nếu không chắc cũng gãy vài cái xương rồi.

Đồng Ngạc Ngạc chỉ kịp la lên một tiếng rồi ôm người đau đớn.

Nghe tiếng la của cô, Duẩn Mặc Nghiễm lo lắng chạy ra, nhìn thấy cô nằm trên đất, cậu mau chóng đi đến đỡ cô.

- Ngạc Ngạc, sao cậu lại dễ ngã?

Cậu nhìn cô trách móc.

- Do... mình....bất cẩn thôi. Không sao đâu?

Đồng Ngạc Ngạc nhăn mày nói.

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của cô, Duẩn Mặc Nghiễm khẩn trương kiểm tra xung quanh người cô, xem cô có bị thương nặng hay không?

Những vết đỏ do bị ngã ửng lên da thịt trắng muốt của cô khiến đáy lòng cậu dâng lên một tia chua xót.

- Ngạc Ngạc, cậu mau lại ghé ngồi đi. Mình thoa thuốc cho cậu.

- Mình không sao đâu mà.

Duẩn Mặc Nghiễm phớt lờ câu nói của cô, bàn tay nhanh lấy hộp y tế giúp cô thoa thuốc.

Đồng Ngạc Ngạc cắn răng chịu đau. Cô cảm thấy bản thân mình chính là cực kì xui xẻo. Lần nào cũng tự hại mình bị thương. Haizzzz...

- Xong rồi. Lần sau cậu đi đứng nhớ cẩn thận đó.

- Ừm. Mình biết rồi.

- Chúng ta ăn sáng thôi, lát nữa còn phải đến công ty.

Duẩn Mặc Nghiễm vừa thu dọn hộp y tế vừa nói.

Trước câu nói của cậu, Đồng Ngạc Ngạc chỉ gật nhẹ đầu.

Công ty Lăng Duệ

Sau khi ăn sáng, hai người họ cùng nhau đi đến công ty. Nhìn thấy hai người họ bước vào, sự tò mò, ghen ghét của tất cả mọi người đều chiếu nhằm vào họ. Âm thanh bàn tán xôn xao được dịp nổi lên.

- Đồng Ngạc Ngạc, sao cô ta lại đi cùng anh chàng đẹp trai đó?
- Chẳng phải cô ta là người yêu của Tổng giám đốc sao? Bộ dạng lăng lợ đó là sao đây?
- Ai mà biết cô ta có bao nhiêu tay chứ? Tổng giám đốc của chúng ta chắc chắn là bị con tiện nhân như cô ta cầm sừng rồi.

Đình Thiên kênh kieu chỉ trích Đồng Ngạc Ngạc, gương mặt vô vàng tia ghen ghét.

Đồng Ngạc Ngạc cư nhiên nghe thấy những lời mọi người nói, về mặt cô thoáng nét buồn.

Đuẩn Mặc Nghiễm nhìn ra được điều đó, cậu không nói gì, dùng hai tay che tai cô lại đưa cô vào công ty.

Hành động diễn ra trong chớp nhoáng khiến mọi người há hốc mồm. Trong thâm tâm bọn họ đều đang thắc mắc rốt cuộc hai người họ có mối quan hệ gì?

Lúc này, Lăng Tư Duệ cũng vừa kịp đến. Hắn ngồi trong xe, đẩy mắt báo săn lạnh lẽo nheo lại, tay bóp chặt thành nắm đấm. Chỉ mới một đêm thôi mà hai người họ đã thân thiết như vậy rồi.

Đồng Ngạc Ngạc, em rốt cuộc xem tôi là cái gì?

Trạch Kha ngồi đằng trước, cảm nhận được hàn khí không ngừng toả ra xung quanh hắn, bản thân nuốt nước bọt cái ực. Thì ra là vì chuyện này mà thiếu gia anh khác lạ từ tối hôm qua đến giờ.

Trạch Kha bước ra ngoài, cúi đầu cung kính mở cửa xe cho hắn.

Lăng Tư Duệ không nói lời nào, cao lãnh bước ra ngoài. Hắn liếc nhìn mọi người xung quanh bằng ánh mắt cảnh cáo khiến bọn họ không rét mà run.

Phòng biên tập...

- Chào mọi người, tôi là Đuẩn Mặc Nghiễm, sau này mong mọi người chiếu cố.

Đuẩn Mặc Nghiễm giới thiệu bản thân xong, khoe miệng cong thành một nụ cười nhẹ khiến đám nữ nhân trong công ty thót tim.

Sau màn giới thiệu đó, tất cả mọi người đều bắt đầu vào công việc. Đuẩn Mặc Nghiễm đã nhờ một nhân viên đổi chỗ với cậu để được ngồi cạnh Đồng Ngạc Ngạc. Hai người vừa làm vừa trò chuyện khiến nhiều người gai mắt.

Bọn họ chính là đang ghen tỵ với Đồng Ngạc Ngạc. Một người vừa được Tổng giám đốc bảo vệ, vừa được ở cạnh nam nhân ám áp như Đuẩn Mặc Nghiễm thì thật có điểm phúc.

- Này, cô nói xem Đồng Ngạc Ngạc kia có phải là quá có phúc rồi hay không? Sao nam nhân đẹp trai đều chú ý đến cô ta vậy?
- Hừ, cô ta thì có gì hay ho? Cùng lắm chỉ là loại phụ nữ chuyên câu dẫn nam nhân mà thôi. Để tôi xem... cô ta còn vênh vào đến mức nào?

Đình Thiên cười nhếch mép, lấy điện thoại ra quay một đoạn video.

- Này, cô định làm gì vậy?
- Làm gì... từ từ cô sẽ biết.

Ánh mắt sắc như dao cạo chiếu thẳng vào Đồng Ngạc Ngạc, hằn rõ tia căm ghét.

Công ty Tô Đàm

Sau chuyện bồi thường hợp đồng, Tô Đàm Hình càng nuôi hận trong lòng. Dư luận của báo chí cứ nhằm vào cô mà tra hỏi khiến cô không có được một cuộc sống yên ổn.

- Tiểu thư, có người muốn gặp cô.

Lâm Hạo từ ngoài cửa đi vào, cúi đầu nói.

- Là ai?

Tô Diễm Hình có chút bức bối. Dừng nói là đám báo chí đáng ghét kia lại đến nữa. Bọn họ lại nhai bên tai cô bao nhiêu ngày vẫn chưa đủ hay sao? Đám người đó thật phiền chết đi được.

Lâm Hạo chưa kịp đáp lời thì bóng người từ ngoài cửa xuất hiện:

- Là tôi.

Âu Dương Minh nhếch mép cười đều, chân tiến lại gần Tô Diễm Hình.

- Thì ra là Âu thiếu gia, không biết con gió nào đưa anh tới đây nhỉ?

Tô Diễm Hình cũng nở nụ cười nhếch mép.

- Ô hô, là tôi tự đến thăm cô. Không được sao?

Âu Dương Minh một tay nắm chặt cằm Tô Diễm Hình kéo lên, trông mất thập phần gian xảo.

- Lâm Hạo, ra ngoài.

Tô Diễm Hình đá mắt sang Lâm Hạo khiến anh ta mau chóng rời đi.

Căn phòng hiện giờ chỉ còn lại hai người. Tô Diễm Hình đẩy Âu Dương Minh ra, tay phui phui quần áo.

Hành động của cô khiến Âu Dương Minh cười lớn:

- Cô sợ tôi làm bẩn cô sao?

- Đúng thì sao? Anh mau rời khỏi đây trước khi tôi nổi nóng.

- Đừng nóng.

Âu Dương Minh đưa ngón tay trở lên, lắc qua lắc lại, điệu bộ vô cùng đáng ghét.

- Anh muốn gì?

Tô Diễm Hình khó chịu nói. Từ trước đến nay cô không ưa gì Âu Dương Minh, con người hai mặt đáng ghét.

- Chẳng phải cô vừa bị Lăng Tư Duệ hủy hợp đồng sao?

Câu nói nhằm vào nỗi nhục của Tô Diễm Hình khiến cô tức giận đứng phắt dậy:

- Âu Dương Minh, anh quá đáng rồi đó. Mau cút khỏi đây cho tôi.

- Haha... làm gì mà nóng vậy. Con người cô và tôi chẳng phải rất giống nhau sao?

Âu Dương Minh cười nham nhở, đáy mắt nhìn cô đầy ẩn ý.

- Anh... anh...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Mọi chuyện ngày càng nghiêm trọng

- Tôi làm sao?

- Biến đi.

Tô Diễm Hình nghiêng răng nghiêng lợi như muốn nghiền nát anh.

- Hahaha... Bộ dạng kia của cô thật khiến tôi hứng thú đó.

- Anh...

Tô Diễm Hình định vung tay tát thì:

- Muốn trả thù Đồng Ngạc Ngạc kia không?

Âu Dương Minh đột ngột nói khiến hành động của cô khựng lại.

Trả thù Đồng Ngạc Ngạc?

- Ý anh là gì?

Cô nheo mắt nhìn Âu Dương Minh.

- Tôi biết rõ thứ cô muốn. Cùng tôi hợp tác, cô sẽ đạt được nó.

Âu Dương Minh cười khê, đáy mắt nhìn cô thăm dò.

- Được.

Tô Diễm Hình gật đầu đồng ý. Thứ cô muốn chính là Lăng Tư Duệ, còn thứ cô muốn loại bỏ nhất chính là Đồng Ngạc Ngạc. Chỉ cần con nhò đó biến mất, Lăng Tư Duệ sẽ thuộc về cô.

Âu Dương Minh nhìn cô chấp thuận nhanh như vậy, đáy mắt hiện lên ý cười nguy hiểm.

Thật ngu ngốc.

Tuy cô ta và anh cùng một loại người... nhưng mà, chưa chắc gì cô ta đã thông minh hơn anh.

Mượn cô ta làm con cờ để đánh vào điểm yếu của Lăng Tư Duệ, thật sự là một kế hoạch hoàn hảo. Hahaha.....

- Hahaha... đồng ý nhanh như vậy. Không sợ tôi lừa gạt cô sao?

- Hừ, đừng quên những gì anh nói ban nãy. Tôi và anh... là cùng một loại người.

Tô Diễm Hình cười nhếch mép.

Lăng Tư Duệ, tôi đã từng nói sẽ khiến hai người phải trả giá. Lần này, tôi sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Đồng Ngạc Ngạc, mày cứ chờ đi. Rồi mày sẽ trở thành kẻ thua cuộc dưới tay tao.

- Khẩu khí lớn lắm. Nhưng mà.... cô nên nhớ...đi cùng tôi trên một con thuyền, đừng để tôi phải tự tay đẩy cô xuống nước.

Âu Dương Minh nhìn Tô Diễm Hình bằng ánh mắt băng lãnh.

Tô Diễm Hình đương nhiên hiểu rõ ẩn ý trong câu nói. Chấp thuận lời đề nghị của anh ta cũng chứng tỏ được rằng... mọi mệnh lệnh của anh ta cô đều phải nghe theo. Dù bản thân có chút không cam tâm nhưng mà... để đạt được thứ cô mong muốn thì một đánh đổi nhỏ này cũng không sao.

- Tôi biết.

- Tôi thích những người thông minh. Hahaha...

Công ty Lăng Duệ

Văn phòng Tổng giám đốc...

Lăng Tư Duệ đang ngồi trên ghế làm việc, nhưng tâm tình thì cực kỳ tồi tệ.

Tối hôm qua là một đêm mất ngủ của hắn. Không có được cảm giác ấm áp của ai kia thật khiến hắn ngủ không ngon.

Hừ...

Lăng Tư Duệ nhí nhếch mép hừ lạnh. Bàn tay bóp chặt tờ giấy khi nhớ đến những hành động thân thiết ban nãy của hai người họ.

Đáng chết. Tại sao hần lúc nào cũng nghĩ đến cô chứ?

Phòng biên tập

- Đồng Ngạc Ngạc, em đem tài liệu này vào phòng Tổng giám đốc giúp anh nha.

Giọng của Chu Phàm vang lên khiến Đồng Ngạc Ngạc giật mình.

- Nhưng... sao... sao... lại... là... em?

Cô bỏ dở công việc đang làm, ngẩng mặt lên bối rối.

Vào phòng của Lăng Tư Duệ sao? Chuyện hôm qua thật khiến cô không dám đối mặt với hần.

- Mọi người đều bận cả rồi. Chẳng lẽ em không muốn giúp anh hả?

Chu Phàm nhú mày, vẻ mặt có chút buồn buồn.

- A... không phải, em không có ý đó...

- Để tôi đi.

Đuẩn Mặc Nghiễm đột ngột lên tiếng cắt lời Đồng Ngạc Ngạc.

- Tôi còn việc nhờ cậu đây, cứ để Ngạc Ngạc đi. Cậu giúp tôi chỉnh lại vài tài liệu.

Chu Phàm giao xấp tài liệu cho Đồng Ngạc Ngạc, nhanh chóng xoay người rời đi. Lúc lướt ngang qua cửa sổ, anh giơ ngón cái lên như ra hiệu cho ai đó.

Trạch Kha nhận được ám hiệu của Chu Phàm, kế hoạch thành công một nửa khiến tâm trạng anh có chút hưng phấn. Lần này, anh phải thực hiện nhiệm vụ quan trọng là giải hòa cho hai người họ.

Đuẩn Mặc Nghiễm không thể nói gì nữa, cậu im lặng nhìn Đồng Ngạc Ngạc bằng ánh mắt lo lắng. Hai người họ gặp nhau... liệu có ổn không?

Đồng Ngạc Ngạc bị ép buộc, ủ rũ bước ra khỏi phòng.

Tại sao vậy chứ?

Cô hiện tại còn không muốn gặp mặt hần. Aishhhh....

Thiên a~ có thể cho con tặng hình trước mặt hần hay không?

Văn phòng Tổng giám đốc

Đồng Ngạc Ngạc đứng trước cửa phòng, do dự không dám gõ cửa. Mồ hôi trên trán cô chảy ròng ròng như suối.

Rốt cuộc là loại tình huống gì chứ?

- Đứng đây làm gì?

Lăng Tư Duệ từ đâu xuất hiện khiến cô giật bắn mình. Cô lấy tay vuốt ngực.

Đáng lẽ ra hần phải ở trong phòng làm việc chứ? Sao lại xuất hiện ở nơi này?

Đồng Ngạc Ngạc thảm than trong lòng, bối rối cúi mặt xuống không dám đối diện hần.

- Vào đi.

Lăng Tư Duệ lạnh lùng bước vào, bàn tay vịn chốt cửa rồi buông hờ hững không đóng.

Đồng Ngạc Ngạc biết thế nào cũng không tránh khỏi, nhích từng bước đi vào.

Lăng Tư Duệ ngồi trên ghế làm việc, không thèm nhìn cô, tay viết viết cái gì đó.

Đồng Ngạc Ngạc thấy hấn không để ý, lắp bắp nói:

- Đây là tài liệu của anh.

Lăng Tư Duệ không đáp lời cô, mặt vẫn lạnh tanh không có chút gì để tâm.

- Vậy tôi để ở đây rồi đi trước.

Cô kiểm soát chuẩn bị. Nếu ở cạnh hấn thêm giây phút nào nữa, cô sợ rằng cô sẽ không chịu nổi. Trái tim cô hiện tại có cái gì đó rất khó chịu.

Lăng Tư Duệ tuy không đáp nhưng bản thân lại không thể kiềm chế được muốn nhìn ngắm cô. Hấn thật sự muốn ôm cô vào lòng, để đầu cô dựa vào ngực hấn. Chỉ có như vậy, hấn mới cảm thấy an tâm.

- Ai cho phép đi?

Câu nói của hấn khiến Đồng Ngạc Ngạc khựng lại.

- Sao... sao...chứ?

Đồng Ngạc Ngạc lắp bắp hỏi.

- Quay lại.

Hấn lạnh lùng đáp hai tiếng. Bản thân vờ như không để tâm nhưng thật ra đang rất chú ý.

Đồng Ngạc Ngạc xoay người lại, nhìn hấn khó hiểu.

Lăng Tư Duệ vẫn không thèm nhìn cô, bàn tay đặt trên trang giấy ngừng viết. Hấn từ từ ngẩng mặt lên, trông mắt đen như mực xoáy sâu vào mắt cô.

Ánh mắt của hấn như mê hoặc, khiến toàn thân Đồng Ngạc Ngạc run nhẹ. Cô né mặt lảng tránh.

Không gian lúc đó như ngưng đọng. Một người đứng, một người nhìn, hai ánh mắt tuy không chạm nhau nhưng suy nghĩ lại cùng hướng về phía đối phương.

- Em có thích tôi không?

Câu nói lạnh nhạt phát ra từ miệng hấn khiến cô giật mình, cả người như có dòng điện chạy xẹt qua.

- Anh... nói... cái... cái... gì?

Đồng Ngạc Ngạc hóa đá trước câu hỏi của hấn. Chẳng phải lần trước hấn đã nhận được câu trả lời rồi sao? Bây giờ hỏi lại cô như vậy là ý gì?

- Tôi hỏi. Em có thích tôi không?

Lăng Tư Duệ kiên nhẫn lặp lại, ánh mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm.

Chỉ một lần này thôi. Hấn thật sự muốn biết, cảm nhận của cô đối với hấn là như thế nào?

- Tôi...tôi....

- Có hay không?

Hấn đứng phắt dậy, tiến tới chỗ cô. Để cô đứng đối diện với hấn.

Đồng Ngạc Ngạc bất giác lùi lại mấy bước. Trái tim trong lồng ngực đang đập thành thịch cơ hồ như muốn nhảy ra ngoài.

- Trả lời!!!

Hấn đột ngột quát lên khiến cô giật mình.

Thật đáng ghét. Lăng Tư Duệ này lại lên cơn gì? Cưng nhiên lại đem cô ra hỏi mấy chuyện này, lại còn ăn nói lớn tiếng với cô như vậy. Hừ...

- Anh thôi đi. Tôi không biết gì hết.

Cô hét lên rồi chạy nhanh ra ngoài, không để hấn kịp phản ứng.

Lăng Tư Duệ nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô chạy đi, khóe miệng nhếch lên chua xót.

Thì ra... cô chưa một lần thích hắn.

Đồng Ngạc Ngạc sau khi chạy đi, cô dựa lưng vào tường thờ dốc.

Bỏ lỡ?

Cảm giác này là sao?

Giống như lần trước, cô cảm giác như chính cô đã bỏ lỡ một cái gì đó.

Tại sao mỗi khi lãng tránh câu hỏi đó của Lăng Tư Duệ, cô lại cảm giác mình đã đánh mất đi một thứ rất quan trọng?

Nhưng thứ đó... rốt cuộc... là cái gì?

Cô có thích hắn không?

Cô tự hỏi bản thân mình rồi lắc mạnh đầu.

Không thể thế được. Sao cô lại thích một người như hắn? Một người xem cô là một con rối không hơn không kém chứ?

Đúng nhỉ.

Thỏa mãn với đáp án của mình, Đồng Ngạc Ngạc bước về phía phòng biên tập. Bản thân không hề hay biết một bóng người đang nhìn theo cô, mỉm cười nhếch mép.

Quay lại với Lăng Tư Duệ

Sau khi Đồng Ngạc Ngạc rời đi, tiếng tin nhắn đột ngột vang lên khiến hắn nhúm mày.

Lấy tay mở điện thoại, mắt hắn nhìn vào màn hình.

Là người lạ?

Lăng Tư Duệ không có biểu cảm gì... cho đến khi... nội dung tin nhắn hiện ra trước mắt hắn.

Đồng Ngạc Ngạc...

Hình ảnh cô đùa giỡn cùng Duẩn Mặc Nghiễm ngưng đọng trong tầm mắt hắn.

Nhói.

Ngực hắn nhói lên một cái, bàn tay bóp chặt điện thoại như muốn bóp nát nó.

Giờ thì hắn hiểu rồi. Người cô thích thật sự là Duẩn Mặc Nghiễm.

Hừ...

Khóe môi hắn khẽ nhếch lên lạnh lẽo.

Là hắn... tự suy diễn rồi.

Cảm giác lúc này của hắn thật sự rất khó chịu. Tưởng chừng như có ai đang cố bóp nát tim hắn, đau đến mức nghẹt thở.

Thật sự....rất không thoải mái.

Đang đắm chìm trong những suy nghĩ hỗn loạn thì tiếng gõ cửa vang lên.

Lăng Tư Duệ thu lại vẻ mặt của mình, lạnh giọng:

- Vào đi.

Được sự cho phép của hắn, Trạch Kha bước vào. Lúc này anh nhìn thấy Đồng Ngạc Ngạc hốt hải chạy ra, mặt còn có chút hốt hoảng. Bản thân đang

thắc mắc hai người họ xảy ra chuyện gì. Nhưng khi nhìn nét mặt như quỷ về từ địa ngục của Lăng Tư Duệ thì cổ họng như nghẹn lại, không thốt lên được lời nào.

- Sao?

Hắn lạnh lùng hỏi.

- À... ờ... thiếu gia... Tối nay là tiệc sinh nhật của Phương Hạ Chi, tiểu thư Phương gia. Phương Ngạo Hiên đã đích thân đến mời ngài tham dự buổi tiệc. Lần này còn có sự tham dự của Khương Viễn, ngài có muốn đi không?

Trạch Kha mau chóng chuyển chủ đề sang hướng khác. Thú thật là anh vẫn chưa muốn chết sớm như vậy.

- Ừ.

- Vậy....

- Còn chuyện gì?

- À không. Không có gì. Tôi ra ngoài trước đây.

Trạch Kha tái mặt lui ra. Hàn khí của thiếu gia nhà anh quá nặng. Đến anh ở trong căn phòng này cũng cảm thấy ngột ngạt. Huống hồ gì là Đồng tiểu thư. Haizzz....

Kế hoạch này thất bại rồi.

Mà hình như... Trạch Kha anh còn có cảm giác.... mọi chuyện ngày càng tệ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Mạc Hải Đường lộ diện

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, thoáng chốc đã xế chiều. Đồng Ngạc Ngạc sau khi kết thúc công việc thì cùng Duẫn Mạc Nghiễm ra về. Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ bước đi.

Duẫn Mạc Nghiễm biết rất rõ cô đang có tâm sự. Từ lúc gặp Lăng Tư Duệ đến giờ, cô cứ thần thờ như vậy. Tâm ý cũng hiện rõ lên gương mặt.

Điều này khiến tâm trạng cậu không thoải mái.

- Ngạc Ngạc!

Cậu nhỏ giọng gọi cô.

- Sao thế?

Cô giật mình ngược mắt nhìn cậu, trông mắt long lanh không chứa một tạp chất nào.

- Tối nay, đi với mình đến một nơi, được không?

Giọng nói tha thiết của Duẫn Mạc Nghiễm cất lên đầy ôn nhu.

- Đi đâu vậy?

Đồng Ngạc Ngạc thắc mắc hỏi lại, sự ngạc nhiên đang hiện rõ lên mặt.

- Hôm nay là sinh nhật của Phương Hạ Chi, cô ấy là bạn của mình. Mình muốn cậu đi cùng mình đến đó.

Cậu nói, mắt quan sát biểu cảm trên gương mặt cô. Chỉ thấy hai hàng lông mày đang nhíu lại.

- Mình không thích hợp với những buổi tiệc thượng lưu như vậy. Thật xin lỗi.

Đồng Ngạc Ngạc nhẹ giọng, đáy lòng tràn ngập áy náy.

- Thật ra... mình muốn cậu già làm bạn gái của mình.

Duẩn Mặc Nghiễm thờ dài nói.

- Tại... sao?

Cô kinh ngạc nhìn cậu không chớp mắt.

- Phương Hạ Chi là một cô gái tốt. Mình không muốn cô ấy nuôi hy vọng. Với mình, cô ấy chỉ là một người bạn, một người bạn mà mình rất xem trọng.

Cậu nói, mắt nhìn vào khoảng không như đang cố che giấu tiếng lòng của bản thân.

- Nhưng... làm vậy, mình cảm thấy rất có lỗi.

Đồng Ngạc Ngạc cụp đuôi mắt xuống, đáng vẻ tựa trần ngập áy náy. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ phải làm chuyện như vậy.

- Ngạc Ngạc, mình đã thích người khác rồi.

Duẩn Mặc Nghiễm đột ngột xoay người cô đối diện cậu, ánh mắt nhìn cô đầy chân thành. Bàn tay như đang siết chặt như không muốn đánh mất đi người con gái trước mặt.

- Cậu... được rồi. Vì cậu... mình sẽ giúp.

Đồng Ngạc Ngạc không chịu nổi sự chân thành của cậu mà gạt đầu. Bản thân cũng vì câu nói của cậu mà thay đổi ý định. Cậu ấy đã thích người khác rồi, điều duy nhất bây giờ cô có thể làm là chúc phúc cho cậu ấy, cũng không thể ép buộc cậu ấy với người cậu ấy không yêu.

Cô gái tên Phương Hạ Chi đó chắc chắn là một cô gái tốt, cô không nỡ làm cô ấy tổn thương. Nhưng cô cũng không thể để Duẩn Mặc Nghiễm khó xử.

- Cảm ơn cậu.

Duẩn Mặc Nghiễm nở nụ cười nhẹ. Đôi mắt ẩn chứa một sự ôn nhu không ai biết.

Đồng Ngạc Ngạc cũng nở nụ cười, chỉ là, trong thâm tâm, cô đang mơ hồ một cái gì đó.

Căn phòng u tối...

- Mạc lão đại, tối nay, ngài sẽ đi cùng tôi đến Phương gia sao?

Khương Viễn e dè hỏi.

- Đúng. Nếu tao đoán không lầm, thằng oắt con đó chắc chắn sẽ đến.

Mạc Hải Đường cười quý dị, đôi mắt ánh lên tia thâm độc khó lường.

- Vậy bước kế tiếp, ngài muốn làm gì?

- Làm gì à? Hahaha... Đương nhiên là đưa nó vào chỗ chết chứ làm gì?

Nổi hận bao nhiêu năm qua vẫn hằn trong lí trí ông. Ông phải tiêu diệt dòng máu của Lăng Tư Vũ và Mã Gia Lệ, ông phải giết chết đứa con hoang đó. Chỉ có như vậy, ông mới có thể ở cạnh bà ấy.

Sự ích kỷ như đang che mờ lý trí của con người, khiến con người trở nên điên cuồng một cách mù quáng.

Khương Viễn chứng kiến nụ cười ngoan độc của Mạc Hải Đường, dường như trong tiềm thức hiện lên chút hối hận. Thế nhưng, đó chỉ là một dòng cảm xúc nhanh chóng thoáng rồi biến mất.

- Quý khách, anh cần gì?

Cô nhân viên nhìn hai người vừa mới bước vào, nhỏ giọng hỏi.

Đồng Ngạc Ngạc nghe vậy, liền kéo kéo tay áo Duẩn Mặc Nghiễm:

- Mình đã bảo thôi rồi mà.

- Không được.

Cậu đáp lời cô rồi quay sang nói với cô nhân viên:

- Lựa chọn trang phục thích hợp cho cô ấy để dự tiệc.

- Vâng.

Cô nhân viên lướt nhìn dáng người của Đồng Ngạc Ngạc, có chút cảm thán. Dáng người nhỏ nhắn như vậy rất thích hợp mặc những bộ váy dạ hội bằng voan. Chất liệu mỏng manh sẽ càng tôn lên sự nhẹ nhàng, uyển chuyển cho cô ấy.

- Mời tiểu thư đi theo tôi.

Cô nhân viên nói với Đồng Ngạc Ngạc rồi nhẹ cười.

Đồng Ngạc Ngạc hiểu ý, nhanh chân đi theo. Rõ ràng là cô không muốn vào đây nhưng cậu cứ ép, khiến cô không có đường lui nào để từ chối. Haizzzz...

Cô nhân viên cầm trên tay bộ váy dạ hội màu hồng phấn bằng vải voan, phần trên cúp ngực, chân váy dài đến mắt cá chân, trên bộ váy điểm những viên pha lê lấp lánh trông thật cuốn hút.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn bộ váy dạ hội mà há hốc mồm. Cô không nghĩ nó lại đẹp như vậy. Cuộc đời Đồng Ngạc Ngạc 21 năm, chưa từng khoác lên mình những bộ váy đắt tiền. Đó cũng là lý do mà khi nhìn thấy chiếc váy, cô cứ ngây ngốc không phản ứng.

Cô nhân viên nhìn cô, nhẹ cười nói:

- Tiểu thư, cô vào phòng thay trang phục đi.

Đưa bộ váy cho cô, người nhân viên xoay người ra ngoài.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này mới định thần lại, cô bước vào phòng thay trang phục.

5 phút sau, Đồng Ngạc Ngạc bước ra. Cô nhân viên trong phòng nhìn cô không chớp mắt. Cô ấy quả thật rất đẹp. Dù chưa make-up nhưng vẻ đẹp tinh tế của cô vẫn sáng rực như ánh nắng khiến người nhìn chói mắt.

- Tiểu thư, xin mời cô vào phòng này, chúng tôi cần make-up cho cô.

Cô nhân viên cúi người cung kính, chìa tay ra chỉ đường.

Đồng Ngạc Ngạc đỏ mặt vì ánh nhìn ban nãy, cô kéo chân váy lên nhẹ nhàng bước đi.

Sau khi make-up, người nhân viên còn làm tóc, chọn giày và chọn phụ kiện đi kèm.

Cuối cùng, tấm màn cũng được mở ra. Đồng Ngạc Ngạc hiện lên như một nàng công chúa. Bộ váy trên người cúp ngực để lộ làn da trắng muốt như hoa sữa, mái tóc được uốn cong bồng bềnh, chân mang đôi giày cao gót màu hồng nhạt càng làm tôn lên nét thanh mảnh. Đặc biệt chính là gương mặt cô, đôi mắt to tròn ngày thường được make-up mà trở nên sắc sảo. Đôi môi hồng nhuận như hồng liên hoa thật khiến người nhìn muốn tan chảy.

Đuẩn Mặc Nghiễm nhìn cô ngây ngốc, bộ váy này quả thật rất hợp với cô. Trái tim cậu bỗng đập lên rộn ràng. Nếu đây là mơ, cậu muốn mình lạc trong giấc mơ này mãi mãi. Cậu muốn ngắm nhìn cô như thế này, còn muốn cô là của riêng cậu.

- Nghiễm Nghiễm, cậu sao vậy?

Cô hươ tay trước mặt cậu.

- À không. Mình không sao? Đã 8h rồi, chúng ta đi thôi.

Cậu dịu giọng nói.

Đồng Ngạc Ngạc nghe cậu nói vậy, gật gật đầu. Cô bước đi, bàn chân mới tiến được vài bước thì đã loạng choạng.

Là cô không quen mang giày cao gót đấy mà.

Đuẩn Mặc Nghiễm nhanh tay đỡ lấy cô, dịu dàng nói:

- Cậu thật là.... bám vào tay mình.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn cậu, có chút xấu hổ, cô ngại ngùng nói:

- Mình có thể tự đi được mà. Không sao đâu.
- Nếu cậu đã muốn giúp mình thì phải phối hợp tốt một chút chứ.
- Được rồi.

Đồng Ngạc Ngạc do dự một lúc rồi gật đầu. Dù sao cô cũng nhận lời cậu, đã giúp thì phải giúp cho trót. Haizzzzz

Cô nhẹ nhàng tay vào khuỷu tay cậu, hai người họ cùng bước đi trong sự chứng kiến của tất cả mọi người. Ai ai cũng cảm thấy họ xứng đôi.

Biệt thự Phương gia...

Lăng Tư Duệ đi đến trước mặt Phương Hạ Chi và Phương Ngao Hiên, nở nụ cười xã giao:

- Chúc mừng sinh nhật. Phương tiểu thư.

Phương Hạ Chi nhìn Lăng Tư Duệ, đôi mắt diễm lệ như pha lê, cô nhẹ giọng:

- Cảm ơn Lăng Tổng.

Phương Ngao Hiên nhìn con gái và vị Tổng tài có tiếng trong giới kinh doanh, cười thành tiếng:

- Không nghĩ Lăng Tổng lại đến tham dự sinh nhật của con gái tôi. Đây là một điểm phúc lớn.
- Phương lão gia, ông không cần khách sáo như vậy.

Lăng Tư Duệ không biểu lộ cảm xúc, chỉ khẽ nhếch môi nói. Hắn đến đây không phải là vì Phương tiểu thư kia, mà là chính là vì sự có mặt của Khương Viễn.

Sự mong chờ của hắn không uổng công, Khương Viễn đã xuất hiện. Ông ta đang tiến lại phía Phương lão gia, nhưng, hình như phía sau còn có ai đó.

- Phương lão gia, chúc mừng sinh nhật con gái ông.

Khương Viễn nói, gương mặt già nua khẽ cười nhẹ.

Phương Ngao Hiên nhìn Khương Viễn, cũng bật cười:

- Lâu ngày không gặp, anh tốt lên nhiều nhĩ? Nhớ năm xưa còn làm kẻ hầu người hạ cho Lăng gia.

Sự khích bác hiện rõ lên gương mặt Phương Ngao Hiên khiến Khương Viễn biến sắc. Ông nắm chặt tay cổ kiềm nén tức giận. Lão già Phương Ngao Hiên đó cũng thật già mồm. Còn dám đem chuyện năm xưa nói ra trước bàn dân thiên hạ khiến ông phải xấu mặt.

Đang lúc giận run người thì một bàn tay vỗ vỗ lên vai Khương Viễn. Người đàn ông đi phía sau ông ta chợt bước lên, nở nụ cười giòn giã:

- Phương Ngao Hiên, ông đùa quá đà rồi đó.

Nghe giọng nói của người đàn ông lạ, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào đó, bao gồm cả Lăng Tư Duệ.

Mạc Hải Đường biết hắn đang nhìn ông, cũng nhanh chóng lia đôi mắt sang hướng hắn.

Hai ánh mắt chạm nhau tạo thành một tia lửa điện sắc bén.

Lăng Tư Duệ cảm thấy con người trước mắt có chút quen thuộc. Không lẽ.... hắn đã gặp ông ta ở đâu.

Phương Ngao Hiên nhìn thấy Mạc Hải Đường, đáy lòng bỗng run lên một cái. Lão già Mạc Hải Đường này là một tên nham hiểm đáng sợ, tốt nhất là không nên dây vào ông ta.

- Mạc Hải Đường, cảm ơn ông đã có lòng tốt ghé qua sinh nhật của con gái tôi. Nhưng lòng tốt này, tôi không dám nhận.
- Phương Ngao Hiên ông nghĩ nhiều rồi. Hahaha....

Mạc Hải Đường cười lớn, chú ý quan sát nét mặt của Lăng Tư Duệ.

Cái tên Mạc Hải Đường đập vào đầu hắn như một thước phim quay chậm. Cố Vũ Mạc từng nói, người đứng đầu Black Diamond chính là Mạc Hải Đường.

Vậy ông ta...

Tại sao lại muốn lộ diện?

Chẳng lẽ ông ta biết hần đã điều tra ra ông ta.

Đang miên man trong những dòng suy nghĩ, một giọng nói cắt lên cắt ngang suy nghĩ của hần:

- Ô. Đây không phải là Duệ Nhi sao? Lớn thật rồi nhỉ?

Mạc Hải Đường tiến về phía hần, cười cợt nhả.

Trạch Kha này giờ đứng bên cạnh Lăng Tư Duệ, cũng chú tâm quan sát Mạc Hải Đường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Trở thành người phụ nữ của tôi

Duệ Nhi?

Cái tên này, chỉ có ba mẹ mới gọi hần như vậy?

Ông ta... rốt cuộc là ai?

Lăng Tư Duệ cố nhớ ra con người này. Bản thân đang hết sức cẩn trọng.

- Hahaha... Xem ra con mau quên ta thật. Ta là bạn thân của ba mẹ con đây.

Bạn thân?

Một dòng kí ức nhẹ trôi qua đầu hần.

Đúng rồi. Ngày xưa, người này rất hay sang nhà của hần. Ba mẹ hần còn rất xem trọng ông ta.

Nhưng mà...

Với thân phận là người đứng đầu Black Diamond... ông ta có mục đích gì?

Khương Viễn và ông ta cấu kết với nhau là có nguyên do sao?

Chẳng lẽ... ông ta cũng có liên quan đến cái chết của ba mẹ hần?

Nhưng... Lăng Tư Duệ thật sự không có bằng chứng nào chắc chắn được điều đó. Hần chỉ biết được Mạc Hải Đường là người đứng đầu Black Diamond, ngoài ra, hần không biết bất cứ thứ gì khác.

Một tia bất an thoáng qua trong mắt hần. Nhưng rất nhanh đã nhanh chóng biến mất.

- Rất vui được gặp ông.

Ánh mắt lạnh nhạt lướt qua Mạc Hải Đường khiến ông ta bật cười thích thú.

- Duệ Nhi, sao con lại nhìn ta như vậy?

- Tôi là Lăng Tư Duệ, rất mong ông nhớ kĩ cái tên này.

- Con thật biết đùa nhỉ? Lăng Tư Vũ và Mã Gia Lệ xem ra đã dạy dỗ con thật tốt.

Nụ cười trào phúng cùng câu nói mang hàm ý gợi nhắc như một mũi tên đâm sâu vào ngực hần.

- Ông có ý gì?

Hần nói, mặt đanh lại.

- Không không. Ta chỉ bằng quơ nhắc đến thôi. Ta quên mất ba mẹ con đã mất cách đây 10 năm.

Mạc Hải Đường cố nhấn mạnh mấy từng sau thật rõ ràng. Ông như cố ý để Lăng Tư Duệ nghe thật rõ.

Hắn nắm chặt tay lại, bản thân đang cố kiềm nén cơn giận.

Phương Ngao Hiền thấy tình hình không ổn. Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của con gái ông, nếu xảy ra chuyện gì sai sót thì không hay cho lắm. Vì vậy, ông chen chân vào giảng hòa.

- Mọi người đừng căng thẳng như vậy, đây là tiệc sinh nhật của con gái tôi. Đáng lẽ chúng ta phải chung vui mới phải. Nào. Rót rượu.

Ông phẩy tay gọi người phục vụ bàn. Anh ta nhanh chóng đi đến đưa rót rượu.

Phương Hạ Chi này giờ không quan tâm đến xung quanh. Lòng cô đang nôn nao chờ đợi một ai đó.

Không gian của buổi tiệc đang náo nhiệt thì một đôi trai gái bước vào. Đồng Ngạc Ngạc khoác tay Duẩn Mặc Nghiễm, bước từng bước nhẹ nhàng, bộ váy dạ hội bằng vải voan khiến cô uyển chuyển như một vũ công.

Đến rồi. Người Phương Hạ Chi cô chờ đợi cuối cùng đã đến rồi. Nhưng mà... Cô gái đi theo anh ấy là ai vậy?

Điều này khiến Phương Hạ Chi cảm thấy không thoải mái.

Lăng Tư Duệ cũng bất ngờ trước sự xuất hiện của đôi trai gái kia. Hắn là đang nhìn lắm sao?

Đồng Ngạc Ngạc....

Hình ảnh diễm lệ của cô đập vào mắt hắn khiến tim hắn "thịch" lên một tiếng.

Bộ dạng này quả thật là kinh diễm lòng người, khiến hoa cười nguyệt thẹn.

Thế nhưng, cái khoác tay kia lại khiến hắn cảm thấy chói mắt. Bàn tay hắn nắm chặt ly rượu như muốn bóp nát nó.

Sự xuất hiện của hai người họ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Bởi vì họ quá đẹp đôi, tựa như tiên đồng ngọc nữ vậy.

Duẩn Mặc Nghiễm bước đến cạnh Phương Hạ Chi, nở nụ cười nhẹ:

- Chúc mừng sinh nhật cậu, Hạ Chi.

Phương Hạ Chi ngược mắt nhìn cậu, một lần sóng chua xót khuấy đảo lòng cô. Dường như còn một chút hy vọng, cô nhỏ giọng đáp:

- Cảm ơn cậu. Cô gái này là....

- Đây là....

- "Bạn gái tôi"

Duẩn Mặc Nghiễm chưa kịp nói xong thì Lăng Tư Duệ từ đâu bước tới kéo Đồng Ngạc Ngạc sang cạnh hắn, khoé môi còn không ngượng ngừng thốt lên câu nói đó.

Mọi người trong buổi tiệc nghe hắn nói thì hết sức ngỡ ngàng. Thảo nào họ nhìn qua có chút quen mắt, cô gái kia chính là Đồng Ngạc Ngạc mà trước đây hắn đã từng bảo vệ.

Phương Hạ Chi và Duẩn Mặc Nghiễm cũng ngạc nhiên không kém.

Cậu khựng lại vài giây khi người con gái trong tay cậu bị hắn cướp đi. Một cảm giác mất mát chợt dâng lên khiến tim cậu đau nhói.

Đồng Ngạc Ngạc nằm trong vòng tay Lăng Tư Duệ, kinh ngạc ngơ ngác.

Chuyện gì đang xảy ra vậy chứ?

Cô đến đây để giả làm người yêu của Duẩn Mặc Nghiễm. Sao bây giờ lại trở thành người yêu của Lăng Tư Duệ?

Sốc. Sốc đến mức không nói được lời nào nữa.

- Cảm ơn Duẩn thiếu gia đã đưa cô ấy đến hộ tôi.

Nụ cười trên gương mặt Lăng Tư Duệ tự nhiên đến mức khiến người khác không nhìn ra được sơ hở.

Phuong Hạ Chi cũng vì vậy mà nở nụ cười tươi rói.

- Thì ra là vậy, Nghiễm Nghiễm, cậu làm mình hết cả hồn.

Đuẩn Mặc Nghiễm giờ phút này không còn chút tâm tư nào để vui vẻ nữa. Chuyện của cậu bị Lăng Tư Duệ kia làm hỏng rồi.

Đồng Ngạc Ngạc lúc bấy giờ mới định thần lại, ánh mắt lửa giận của cô chiếu thẳng vào người Lăng Tư Duệ. Cô mắng nhỏ vì không muốn người khác nghe thấy:

- Lăng Tư Duệ, anh là đồ bỉ ổi. Anh đang làm cái gì vậy hả?

Trước sự giận dữ của cô, Lăng Tư Duệ khẽ nhếch mép cười:

- Không phải đã nói rồi sao. Em là người của tôi. Vốn dĩ là như vậy.

Hắn đã mặc định ngay từ đầu là như vậy. Cô đừng tưởng có thể thoát khỏi hắn. Dù là cô yêu hay không yêu thì hắn cũng phải khiến cô trở thành nữ nhân của hắn. Nhấn nhai để cô ở bên Đuẩn Mặc Nghiễm kia như vậy là đủ rồi, hắn sẽ không nhún nhường nữa. Mặc kệ cô có oán hận hắn hay không? Hắn không tin, trong lòng cô thật sự không có hắn.

Ý nghĩ mạnh mẽ đó đã thúc dục Lăng Tư Duệ hành động như vậy. Ra tay nhanh chóng và dứt khoát khiến Đuẩn Mặc Nghiễm không kịp trở tay.

- Anh...

- Im lặng chút đi.

Đồng Ngạc Ngạc nuốt cục tức vào bụng, áy náy nhìn Đuẩn Mặc Nghiễm. Lần này, cô hại cậu ấy rồi.

Đuẩn Mặc Nghiễm biết trong lòng cô đang rất khó xử, cậu cố gắng mỉm cười để che đi nỗi đau của riêng mình.

Phuong Ngao Hiền nhìn một màn trước mặt, khẽ thở dài, vốn định ghép đôi con gái ông cho Lăng Tư Duệ, không nghĩ đến hắn đã có ý trung nhân. Đành vậy...

Ông cất tiếng nói:

- Nếu mọi người đã đến đây đông đủ thì chúng ta tiếp tục chung vui thôi nào.

Tiếng nói của ông khiến mọi người vang vỗ tay bôm bốp.

Phuong Hạ Chi cười e ấp, nắm tay Đuẩn Mặc Nghiễm kéo đi nơi khác.

Mọi người trong buổi tiệc đều vui vẻ, trừ một con người. Mạc Hải Đường nhìn nữ nhân trong vòng tay Lăng Tư Duệ, khóe môi khẽ nhếch lên thâm độc. Điểm yếu của hắn thì ra cũng chỉ là phụ nữ. Hahaha.... Thật ngu xuẩn.

Khuong Viễn đứng bên cạnh Mạc Hải Đường, cũng dần thấu rõ được những suy nghĩ trong đầu ông ta. Kế hoạch lần này có lẽ là nhằm vào cô gái đó.

Lăng Tư Duệ nắm tay Đồng Ngạc Ngạc kéo đi. Trạch Kha hiểu ý nên không đi theo.

Cô bị hắn kéo, vẻ mặt lộ rõ vẻ không cam tâm. Tại sao càng muốn tránh hắn thì cô lại càng chạm mặt hắn? Aissss

Lăng Tư Duệ đưa cô đến một vườn hoa, sau đó buông tay cô ra. Hắn nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, đáy lòng bỗng dâng lên một cổ ảm ảp.

Đồng Ngạc Ngạc khó chịu trước ánh nhìn của hắn, bực bội nói:

- Đừng nhìn tôi chằm chằm như vậy?

- Tại sao?

Hắn hỏi, ánh mắt báo oán như nhớ ra cái gì đó bỗng dưng xám xịt.

- Da mặt tôi mỏng lắm. Không dày như da mặt của anh.

- Hừ... Người khác nhìn em được, tôi thì lại không nhìn được sao?

Lăng Tư Duệ lạnh nhạt nói, giọng nói có chút khó chịu.

- Ánh mắt của người khác nhìn tôi còn dễ chịu hơn ánh mắt của anh.

Đồng Ngạc Ngạc không biết bản thân đã chọc giận vào hấn nên càng mạnh miệng.

- Em... Nữ nhân đáng chết. Em còn dám nói như vậy? Để xem tôi trừng phạt em thế nào?

Lăng Tư Duệ mạnh mẽ cuối xuống hôn vào đôi môi đỏ mọng của cô. Nụ hôn như mang theo sự tức giận vốn có.

Đồng Ngạc Ngạc trở mặt nhìn hấn cường hèn, nhanh tay đẩy hấn ra nhưng tay đã bị hấn kiềm kẹp.

Nụ hôn mãnh liệt khiến cô không thể thoát ra. Đây như một sự trừng phạt ngọt ngào.

Sau khi trút lên tức giận trong lòng mình, Lăng Tư Duệ mới buông tha cho cánh môi nhỏ bé của cô.

Đồng Ngạc Ngạc thở phì phò hô hấp không khí, bàn tay giờ lên định chùi đi vết tích của hấn thì hấn lạnh giọng:

- Không cho phép làm vậy.

- Anh...

Cô tức giận nhìn hấn. Tên khốn kiếp. Lúc nào cũng đối xử với cô như vậy.

- Đồng Ngạc Ngạc, em nghe cho rõ. Tôi yêu em. Vì vậy, đừng phí sức nữa, em sẽ không thoát khỏi tôi được đâu.

Lăng Tư Duệ nói, nghiêm túc nhìn vào mắt cô. Hấn phải thôi đi sự cố chấp của mình, phải ngừng lại cái tôi của hấn. Bởi vì hấn biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, chính hấn sẽ đánh mất cô.

Đồng Ngạc Ngạc. Tôi yêu em.

Tôi yêu em.

Tôi yêu em.

Ba chữ này lặp đi lặp lại trong đầu cô khiến người cô hóa đá. Hấn đang nói cái gì vậy?

Yêu cô. Cô không phải nghe lầm chứ?

Chẳng phải Lăng Tư Duệ chỉ xem cô là con rối để mặt sức điều khiển thôi sao?

Mặc dù không tin vào tai mình nhưng trái tim Đồng Ngạc Ngạc không khỏi rung động. Tim cô bỗng đập nhanh hơn mức bình thường khiến cô không thể không chế được bản thân mình.

- Không phải, anh chỉ xem tôi là một con rối thôi sao?

Câu nói của cô khiến Lăng Tư Duệ thập phần không vui.

- Rút lại câu nói đó ngay nếu không muốn tôi nổi giận.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn về mặt hung dữ của hấn. Nhanh chóng ngậm miệng lại.

Lăng Tư Duệ kéo cô về phía mình, vòng tay ôm chặt lấy cô như một báu vật. Hấn thì thầm, giọng nói trầm ấm đến lạ:

- Trở thành người phụ nữ của tôi. Em đồng ý không?

Đồng Ngạc Ngạc bị giọng nói của hấn làm cho mê muội. Đáy lòng cô như được rót mật, ấm áp đến kì lạ. Cô không biết với cô, hấn mang ý nghĩa gì. Nhưng mà, trái tim cô hiện tại đang đập rất nhanh. Dường như nó đang muốn hòa cùng một nhịp đập với trái tim hấn.

- Tôi... vẫn chưa xác định được...

Cô ngập ngừng nói.

- Tôi cho em thời gian.

Hấn đáp lời cô, càng vòng tay siết chặt cô hơn. Cảm giác có cô ở bên cạnh, thật sự khiến hấn cảm thấy thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Bom

Duẩn Mặc Nghiễm và Phương Hạ Chi hiện tại cũng có mặt ở vườn hoa của Phương gia. Chỗ của bọn họ nằm trong góc khuất, rất khó để người khác nhìn thấy.

Thế nhưng, chỗ này lại rất thích hợp để nhìn thấy người khác. Đó cũng là lý do mà Duẩn Mặc Nghiễm quan sát được hình ảnh của Đồng Ngạc Ngạc và Lăng Tư Duệ.

Bản thân cậu lúc này đã thật sự gục ngã. Người con gái mà cậu yêu thương đang nằm trong vòng tay của người khác. Cô ấy... thật sự đã rung động với Lăng Tư Duệ rồi.

Cậu đã thật sự thất bại.

Một nụ cười chua xót hiện lên gương mặt tuyệt mỹ của cậu.

Phương Hạ Chi nhìn ra tâm tình ấy, cô đã quan sát rất kỹ. Ánh mắt của Duẩn Mặc Nghiễm khi nhìn cô gái lúc này không hề đơn giản. Nó ẩn chứa một thứ tình cảm gì đó mà từ trước tới nay, cậu chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy để nhìn cô.

- Nghiễm Nghiễm.

Phương Hạ Chi nhỏ giọng gọi.

- Sao vậy?

Cậu xoay mặt nhìn cô, gương mặt lúc này mang theo nét buồn bã.

- Cậu cho mình một cơ hội... có được không?

Phương Hạ Chi áp ứng nói. Ánh mắt diễm lệ cuối xuống đất không dám nhìn thẳng.

Duẩn Mặc Nghiễm khẽ thở dài trong lòng. Vốn biết là phải buông bỏ. Nhưng trái tim cậu lại không ngừng đau nhói. Tình yêu là thứ không phải muốn là có được. Nó phải tùy vào trái tim con người. Nếu Đồng Ngạc Ngạc sinh ra đã không dành cho cậu, cậu cũng không nên miễn cưỡng ép buộc mỗi nhân duyên không có đích đến này.

Buông bỏ... chắc chắn sẽ rất tốt cho cả hai.

- Được.

Chỉ một chữ "được" của cậu thôi đã khiến Phương Hạ Chi vui sướng biết chừng nào. Cô không quan tâm hiện tại cậu thích ai, cũng không quan tâm hiện tại cậu có yêu cô không. Cô chỉ quan tâm sau này, cậu chắc chắn sẽ trở thành chồng cô.

Nghĩ đến đây, Phương Hạ Chi cười híp cả mắt, lay lay tay Duẩn Mặc Nghiễm.

- Nghiễm Nghiễm, cảm ơn cậu.

- Cô ngốc, không cần cảm ơn đâu.

Cậu nhẹ cười. Nụ cười dưới ánh trăng trở nên thật đẹp.

Công ty Tổng Thụy

Tổng Nhất Hân đang làm việc trong văn phòng, bỗng nhiên một tách cà phê hiện ra trước mắt anh.

Kì lạ. Giờ này thư ký cũng đã về. Ai lại pha cà phê chứ?

Từ từ ngẩng mặt lên, anh nhìn thấy gương mặt e ấp của Từ Ái Huyền, trông mắt xen lẫn chút ngạc nhiên.

- Cô pha cà phê cho tôi sao?

- Vâng. Tôi thấy văn phòng anh còn sáng, đoán là anh chưa về nên pha cho anh một tách cà phê.

- Cảm ơn.

Tổng Nhất Hàn cảm tách cà phê lên uống một ngụm. Cái vị đắng đắng trên đầu lưỡi ngọt dần rồi lan rộng ra khoang miệng khiến anh cảm thấy thật dễ chịu.

- Vậy không còn gì nữa tôi xin phép đi trước.

Từ Á Huyền nhìn anh uống ngon miệng, không muốn làm phiền nên ngó ý muốn rời đi.

- Ngồi đi.

Tổng Nhất Hàn bảo cô ngồi xuống.

Từ Á Huyền có chút giật mình trước câu nói của anh. Cô có chút e dè nhưng cũng ngồi xuống ghế.

- Cô có biết tình yêu là gì không?

Sự khó hiểu lan tỏa trong tròng mắt Từ Á Huyền, cô không hiểu anh đang muốn ám chỉ chuyện gì.

Nhẹ gật đầu, cô im lặng nhìn anh.

- Tình yêu cũng giống như một tách cà phê nhỉ?

Tổng Nhất Hàn không hiểu sao, khi uống xong ngụm cà phê đó, đáy lòng anh bỗng cảm thấy xao xuyến. Cũng không kiềm chế được bản thân mà thốt lên những câu nói đó.

- Đắng chát nhưng cũng thật ngọt ngào.

Cô tiếp lời anh.

- Đúng là như vậy.

Anh nhẹ cười, nụ cười phảng phất nét buồn.

- Anh đã từng yêu rồi sao?

Từ Á Huyền nhỏ giọng hỏi, cô muốn hiểu thêm về con người này. Cho dù sự thật có đau đớn đến mấy thì cô cũng sẽ chấp nhận.

- Không phải là đã từng... mà là đang yêu. Cô ấy đối với tôi rất đặc biệt, cũng rất thuần khiết.

Khi nhắc đến Đồng Ngạc Ngạc, Tổng Nhất Hàn như tìm ra được điểm sáng của chính mình. Gương mặt cũng vì vậy mà trở nên ôn hòa.

Từ Á Huyền nghe xong, một cơn đau nhói ập đến tim. Thật khó thở.

- Vậy.... cô ấy hiện tại đang ở đâu?

- Ở cùng một người đàn ông khác, không phải tôi.

Tổng Nhất Hàn nhẹ cười, nụ cười thật thống khổ.

Từ lúc ở Hàn Quốc, anh đã biết trong lòng Đồng Ngạc Ngạc có ai rồi. Người quan trọng nhất khiến cô ấy nghĩ đến, luôn luôn là Lăng Tư Duệ. Cô ấy muốn ở cạnh hắn ta chứ không phải là anh.

Tổng Nhất Hàn luôn muốn giành lại cô từ tay Lăng Tư Duệ, nhưng đó chỉ là ý nghĩ ban đầu của sự ích kỉ. Anh không thể ép cô ấy làm điều mà cô ấy không thích. Kể cả yêu anh.

Có lẽ là anh yêu đúng người nhưng lại sai thời điểm.

- Tại sao... anh không tranh đấu vì tình yêu của mình?

Từ Á Huyền nén đau lòng của mình, giọng nói đầy chân thành khuyên nhủ. Cô biết cô không có cơ hội, nhưng chỉ cần nhìn thấy anh hạnh phúc, cô cũng sẽ rất vui.

- Tranh đấu? Đó là điều không thể. Tôi đã từng nhấn nhủ chính mình không thể để thua cuộc. Nhưng bản chất của tình yêu... là không thể gượng ép.

- Nhưng anh yêu cô ấy như vậy, không lẽ là muốn buông tay sao?

- Từ Á Huyền, tôi lựa chọn buông tay, không có nghĩa là tôi không muốn có được cô ấy. Mà là do... tôi không muốn cô ấy đau khổ.

- Tôi hiểu rồi.

Từ Ái Huyền cuối mặt xuống như đang cố che giấu tâm tư trong lòng mình. Một người đàn ông tốt như anh ấy, trên đời này quả là hiếm có. Nhưng rất tiếc, người như anh lại không thuộc về cô.

- Cảm ơn cô vì đã lắng nghe tôi. Nói ra những lời này tôi cảm thấy thật thoải mái.

- Anh không cần phải cảm ơn tôi đâu. Khi nào cần tâm sự, cứ tìm tôi là được.

Từ Ái Huyền nhẹ cười. Nụ cười xen lẫn nỗi buồn khó nhận thấy.

Cô cũng đã đưa ra quyết định cho mình rồi. Chỉ cần nhìn thấy anh ấy vui thôi, cô không cần thứ gì khác nữa.

Biệt thự Phương gia....

Nhân lúc Lăng Tư Duệ trò chuyện với những nhân vật lớn. Đồng Ngạc Ngạc nhanh chân chuồn đến bàn thức ăn. Thức ăn nhiều như vậy, không ăn thì thật uổng phí. Cô đây là có lòng tốt muốn ăn giúp bọn họ.

Đồng Ngạc Ngạc vừa cầm bánh vừa nhai ngồm ngoàm, không chú ý đến hình tượng thực nữ của bản thân. Cô ăn hết thứ này đến thứ khác đến mức bụng cũng căng tròn lên.

Hậu quả của việc ăn nhiều là một hồi chuông báo động khiến Đồng Ngạc Ngạc muốn đi xử lý gấp. Bụng của cô hiện tại thật đau nha~

Cô nhanh chóng ôm bụng chạy đi. Nhưng mà khổ nỗi, bản tính hậu đậu lại không biết nhà vệ sinh ở đâu. Đến cuối cùng, cô lại khiến mình bị lạc đường.

Khung cảnh xung quanh hiện tại toàn là xe và xe. Chết thật, đây không phải là khu để xe chứ?

Nơi cô muốn tìm là nhà vệ sinh mà.

Ôi đau bụng quá đi mất.

Đồng Ngạc Ngạc ôm bụng thống khổ. Cô vừa vì đau mà nhăn nhó.

Đột nhiên, hai người áo đen từ đâu xuất hiện khiến cô giật mình nấp vào bụi cây.

Hai tên áo đen không biết danh tính lẫn vào nhà xe, chúng lại đeo mặt nạ khiến Đồng Ngạc Ngạc không nhìn rõ mặt.

Bọn chúng vào đây làm gì nhỉ?

Nhưng mà tại sao cô phải quan tâm. Việc quan trọng bây giờ cô cần làm là đi xử lý gấp.

Ôi. Đau chết mất.

Vừa ôm bụng định rồi đi thì âm thanh vang lên khiến cô chột dạ lại.

- Đây là xe của Lăng Tư Duệ phải không?

- Đúng rồi. Bản số xe này đích thị là của hắn.

- Được rồi. Mau cho bom vào xe đi.

- Tối nay, cũng chính là ngày tàn của hắn.

- Nói nhỏ thôi, còn không muốn lão đại nổi giận thì phải hoàn thành nhiệm vụ này càng sớm càng tốt.

- Ừm

Hai âm thanh vang vọng trong đêm tối khiến Đồng Ngạc Ngạc kinh hãi run run, quên luôn cả việc cô đang muốn đi xử lý.

Bọn chúng...

Bọn chúng.... đang muốn giết chết Lăng Tư Duệ....

Không thể nào...

Do quá hoảng sợ, chân cô đạp phải một cành cây khô khiến nó vang lên thanh âm "rộp rộp".

Hai tên áo đen nghe tiếng động, lia tầm mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh.

Nhân lúc đó có một con mèo từ bụi rậm chạy ra.

- Thì ra là một con mèo. Không đáng ngại.

Con mèo nhỏ cứu được Đồng Ngạc Ngạc. Cô nhanh chóng đi tìm Lăng Tư Duệ, bản thân đang không ngừng lo lắng.

Lăng Tư Duệ lúc này đang tìm kiếm bóng dáng của cô, gương mặt mang theo sự tức giận.

Nữ nhân ngu ngốc này. Bảo cô đứng ở đây đợi hấn mà cô lại biến đi đâu mất. Hừ....

- Trạch Kha.

Hấn lạnh giọng gọi.

- Vâng thưa thiếu gia.

Trạch Kha vừa mới chạy đi tìm Đồng Ngạc Ngạc, gương mặt còn lấm tấm mồ hôi.

- Tìm thấy chưa?

- Thiếu gia, tôi đã đi tìm khắp nơi nhưng không nhìn thấy cô ấy. Có người nói cô ấy đi ra nhà xe.

- Chết tiệt.

Hấn chửi thề một tiếng, chân rảo bước đi về phía nhà xe. Trạch Kha cũng nhanh chân đuổi theo sau.

Lăng Tư Duệ lạnh lùng bước đến nhà xe, khi đến nơi, hấn nhìn xung quanh nhưng không thấy ai. Cảm giác mất mát tràn vào tim khiến hấn muốn nổi điên. Nữ nhân ngu ngốc này không phải muốn bỏ trốn khỏi hấn chứ?

Đồng Ngạc Ngạc, tôi đã nói là em không thể thoát khỏi tôi. Vì vậy, tôi cũng sẽ không để em đạt được ý nguyện đó.

- Trạch Kha, lái xe.

Hấn lạnh nhạt phun ra 4 chữ, bàn tay vừa chạm vào cửa xe thì thanh âm từ đằng xa vang lên:

- Lăng Tư Duệ, dừng lại.

Đồng Ngạc Ngạc thở hổn hển, cô vừa chạy hết một vòng biệt thự, hấn thật sự là bức cô đến chết mà. Nhưng mà giờ phút này, Đồng Ngạc Ngạc cũng không kịp hỏi mà tính toán với hấn. Thứ cô lo lắng hiện tại chính là an nguy của hấn.

- Chịu xuất hiện rồi sao? Tôi còn tưởng em muốn trốn tôi.

Đồng Ngạc Ngạc lo lắng khi thấy hai tên áo đen nấp phía sau. Tay bọn chúng... là nút kích nổ.

Cô trợn mắt kinh hãi, mau chóng chạy đến kéo tay Lăng Tư Duệ, miệng hét lên:

- Có bom, mau chạy.

Lăng Tư Duệ và Trạch Kha nghe cô hét, hiểu được tính huống nguy cấp hiện tại.

Tên áo đen cười quỷ dị, nhấn nút kích nổ. Sau đó nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

- Nằm xuống.

Sau tiếng nói lạnh lẽo của Lăng Tư Duệ, hấn mau chóng ôm lấy Đồng Ngạc Ngạc.

Tiếng nổ vang lên kinh động tất cả mọi người.

Bọn họ chạy nhanh chóng chạy ra nhà xe, kinh hãi chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Thừa nhận tình cảm

Bom nổ khiến chiếc xe không còn nguyên vẹn, bộ phận văng tứ tung trên nền đất.

Động cơ trong xe bùng cháy, lan tỏa sang những chiếc xe khác tạo thành một đám lửa lớn.

Mọi người trong buổi tiệc không còn giữ vẻ mặt bình tĩnh nữa mà thi nhau chạy toán loạn.

Phượng Ngao Hiền cũng mau chóng dẫn mọi người chạy thoát thân.

Lăng Tư Duệ sau vụ nổ ban nãy, ôm chặt Đồng Ngạc Ngạc lăn trên đất vài vòng, bản thân ôm trọn lấy cô không để cho cô bị thương.

Choáng váng.

Đây là cảm giác hiện tại của Đồng Ngạc Ngạc. Cô cảm giác đầu cô cứ quay mòng mòng, cũng không thể xác định rõ phương hướng.

Lăng Tư Duệ vì lăn trên đất mà lưng đập mạnh vào tảng đá. Hắn không kêu đau, bản thân chỉ quan tâm đến nữ nhân nằm trong tay mình.

- Em không sao chứ?

Hắn nhỏ giọng hỏi.

- Tôi không sao?

Cô đáp lời hắn.

Lăng Tư Duệ ôm cô đứng dậy, đôi mắt lạnh nhạt quét ra sau. Ánh lửa phừng phừng ngày càng dữ dội, nó như muốn thiêu đốt tất cả.

Trạch Kha nhìn hắn, lo lắng nói:

- Thiếu gia, chúng ta phải nhanh rời khỏi đây.

- Được.

Lăng Tư Duệ đáp một chữ, xoay người định nắm tay Đồng Ngạc Ngạc nhưng không nhìn thấy cô đâu.

Lúc này, do hai người không chú ý nên Đồng Ngạc Ngạc đã lên đi đâu đó.

- Trạch Kha, anh đi trước đi.

Lăng Tư Duệ lạnh lẽo nói, đáy lòng như bị ngọn lửa thiêu đốt.

- Thiếu gia. Tôi...

- Đây là mệnh lệnh. Anh không có quyền cãi lại.

Giọng nói đanh thép vang lên khiến Trạch Kha chỉ biết thuận theo. Anh nhìn hắn lo lắng:

- Thiếu gia, ngài phải cẩn thận.

- Được.

Hắn không nói nhiều, khăn trương đi tìm Đồng Ngạc Ngạc.

- Không thấy. Ở đây cũng không thấy. Nó rốt cuộc ở đâu cơ chứ?

Đồng Ngạc Ngạc vò đầu bứt tai tìm kiếm chiếc điện thoại. Không lẽ lúc này lăn trên đất nên bị rơi ra rồi.

Không được. Cô nhất định phải tìm được nó.

Nghĩ rồi, Đồng Ngạc Ngạc đi lại đoạn đường ban nãy, cô lia mắt tìm kiếm trên đất. Ánh lửa đã lan rộng ra xung quanh. Trong ánh lửa, một vật lóe sáng lên khiến cô chú ý.

Là nó.

Đồng Ngạc Ngạc nhanh chân chạy lại, bàn tay nhỏ bé luồn lách vào đám lửa để lấy nó.

Ánh lửa tấp vào tay khiến da thịt cô bỏng rát.

Đồng Ngạc Ngạc không muốn bỏ cuộc. Cô nhanh tay chụp lấy rồi đưa nó ra ngoài.

Cầm trên tay chiếc điện thoại quen thuộc, cô vui sướng nở nụ cười. May quá. Cuối cùng cô cũng tìm thấy rồi.

Đang đắm chìm trong sự vui vẻ của chính mình thì thanh âm vang lên khiến cô giật mình.

- Cần thận.

Trạch Kha nghe theo lời Lăng Tư Duệ, cuối cùng đã thoát ra khỏi đám cháy.

Đuẩn Mặc Nghiễm nhìn thấy anh, cậu sốt sáng hỏi:

- Hai người bọn họ đâu.

- Vẫn còn đang ở trong đó.

Trạch Kha đáp, chất giọng đầy lo lắng.

- Không được. Tôi phải đi vào đó để cứu Ngạc Ngạc.

Đuẩn Mặc Nghiễm thất thần chạy đi thì bị Phương Hạ Chi ôm lại.

- Nghiễm Nghiễm, cậu mau bình tĩnh lại. Lăng Tổng đang ở trong đó, cô ấy nhất định sẽ không sao đâu?

- Hạ Chi, cậu mau buông mình ra.

Mình muốn vào đó.

Đuẩn Mặc Nghiễm tách hai tay Phương Hạ Chi ra, nhanh chân chạy vào thì bị Trạch Kha cản lại.

- Bình tĩnh lại đi. Hai người họ chắc chắn sẽ không sao.

- Nhưng...

- Tôi đã nói là sẽ không sao mà.

Trạch Kha lạnh giọng. Anh tin tưởng thiếu gia của anh, ngài ấy chắc chắn sẽ cứu được cô Đồng, cả hai người họ sẽ an toàn.

Phương Hạ Chi lúc này mặt đầy nước mắt. Cô sợ hãi đáng về ban nãy của Đuẩn Mặc Nghiễm.

Sau khi bình tĩnh lại, Đuẩn Mặc Nghiễm mới nhận thấy là mình đã quá đáng. Cậu bước tới ôm Phương Hạ Chi vào lòng, nhỏ giọng:

- Xin lỗi. Vừa rồi làm cậu sợ rồi.

- Hức... Sau này, cậu đừng như vậy nữa.

Cô vòng tay ôm chặt cậu, gương mặt dụi vào ngực cậu như muốn lau đi nước mắt.

- Được được. Mình không như vậy. Không như vậy nữa.

Đuẩn Mặc Nghiễm trấn an Phương Hạ Chi. Thế nhưng, ánh mắt lại tràn ngập lo lắng khi nhìn vào đám lửa đang cháy phừng phừng.

- Mọi người bình tĩnh, đội cứu hỏa đã đến rồi. Chúng ta không cần phải lo lắng.

Giọng Phương Ngao Hiên trấn an mọi người.

Sau tiếng hô cần thận, đèn chùm hoa thủy tinh trên nóc nhà xe bỗng lung lay rồi rơi xuống. Lăng Tư Duệ không chần chừ, vội vàng chạy đến ôm chầm

lấy Đồng Ngạc Ngạc.

Che chờ cho cô an toàn, nhưng bản thân hắn lại bị thương không hề nhẹ. Cú va đập ban nãy đã để lại vết bầm, lần này lại phải chịu thêm sự cứa nát da thịt của những mảnh thủy tinh sắc bén khiến lưng hắn vô cùng đau đớn. Kỳ thực, khi hắn ôm chặt Đồng Ngạc Ngạc, toàn thân đã mau chóng lặn sang một bên. Chỉ là không hề nghĩ tới, sự va chạm mạnh của đèn chùm hoa thủy tinh và mặt đất lại khiến những mảnh vỡ kia được quyền chạm vào người hắn.

Những mảnh vỡ thủy tinh bị bẻ nát vang lên tiếng loảng xoảng kinh người. Đồng Ngạc Ngạc nằm trong vòng tay hắn, bất kinh thất sắc. Cô nhìn người đàn ông vì mình mà không màng đến tính mạng của bản thân, đáy lòng bỗng dưng lay động. Nước mắt cũng vì thế mà chảy ra.

- Lăng Tư Duệ, anh không sao chứ? Hức.... Hức... Lăng Tư Duệ. Anh làm sao vậy? Trả lời tôi đi.

Đồng Ngạc Ngạc vừa khóc vừa ôm chặt người hắn, máu túa ra ướt đầm cả tay cô.

- Lăng Tư Duệ, làm ơn trả lời tôi đi. Sao anh lại không nói gì chứ?

- Lăng Tư Duệ... Lăng Tư Duệ

Cô gọi tên hắn, gọi đến khản cả cổ nhưng kết quả chỉ nhận lại được sự im lặng.

Lăng Tư Duệ nằm trên người cô, một chút cũng không động đậy, chiếc áo sơ mi mà hắn đang mặc thấm đầy máu.

Xung quanh hai người bọn là những mảnh vụn thủy tinh, nhỏ bé mà sắc đến ghê người.

Đồng Ngạc Ngạc mặt đã đầm đìa nước mắt. Những suy nghĩ hỗn loạn đột ngột vay lấy cô. Tại sao, khi nhìn người đàn ông trước mặt, trái tim cô lại đau nhói như vậy? Anh ta thậm chí còn là người cô ghét cay ghét đắng, ngàn vạn lần muốn thoát khỏi. Vậy mà tại sao, tình huống này lại khiến cô một bước không muốn rời xa anh ta? Cô có phải là bị đánh về mê hoặc kia làm cho mê muội rồi hay không?

Không. Không thể. Tuyệt đối không thể có chuyện đó.

Cô làm sao có thể.....

Hàng loạt câu hỏi vì sao như hiện lên trong đầu Đồng Ngạc Ngạc, cô rút cuộc rất muốn biết cảm giác của cô đối với người đàn ông này là như thế nào?

Lăng Tư Duệ, hắn từ khi nào để chiếm hết mọi tâm tư của cô. Giờ phút này, cô bỗng dưng sợ hãi. Cô sợ mất đi hắn, sợ hắn biến mất. Nỗi sợ trong lòng như nhấn chìm cô vào màn đêm u tối - một nơi lạnh lẽo không có bóng dáng của hắn. Nghĩ đến đây, cảm giác đau nhói từ lồng ngực dâng lên khiến cô khó thở.

- Duệ, tôi nhận ra rồi. Tôi yêu anh. Thật sự yêu anh. Rất.... rất...yêu anh. Hức... Mau tỉnh lại đi. Làm ơn.

- Em... không... cần... ờn.... ào....như vậy.... Tôi.... vẫn chưa.... chết...

Lăng Tư Duệ thều thào nói, cố gượng dậy nhìn cô.

Đồng Ngạc Ngạc thấy khóe miệng hắn cong thành một nụ cười, nhưng nụ cười đó sao lại khiến cô đau lòng đến vậy?

Đồ ngốc Lăng Tư Duệ.

- Đáng chết. Anh có biết tôi lo đến cỡ nào không hả? Hức... Atula đáng ghét.

Cô oà khóc như một đứa trẻ, gương mặt đáng thương đến tội nghiệp.

- Đừng khóc.... Tôi... đưa... em... ra... khỏi... đây.

Lăng Tư Duệ cười nhẹ, cánh môi hắn đã tái nhợt vì mất máu. Hắn gượng đứng dậy.

Đồng Ngạc Ngạc đỡ hắn, cô không dám chạm vào vết thương vì sợ hắn đau, nhưng khi nhìn vào những vết xước đó, nỗi đau ở tim như dẫn xé lý trí cô. Lẽ ra, người nằm đó là cô chứ không phải hắn?

Cùng lúc đó, đội cứu hỏa cũng vừa tìm thấy hai người. Hai người họ được cứu thoát và nhanh chóng được đưa đến bệnh viện để điều trị.

Một buổi tối trôi qua trong sự hả hê của một con người.

Sáng hôm sau

Ánh mặt trời đã lên cao chiếu rọi vào một căn phòng.

Đồng Ngạc Ngạc đang ngủ thì neho mắt tỉnh lại, cô dụi dụi mắt, cố thích nghi với ánh sáng.

Đảo mắt sang giường bên cạnh, cô nhìn thấy Lăng Tư Duệ một thân ảnh nằm đó, hai mắt nhắm nghiền lại.

Vội vàng bước xuống giường, cô nhanh chân đi lại bên cạnh hắn.

Gương mặt ngủ say kia quả thật là đẹp như tượng tạc, ngũ quan như phát ra thứ ánh sáng kì lạ khiến người nhìn chói mắt.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn như vậy, bàn tay vô thức đặt lên mặt hắn.

Gương mặt lạnh lùng này, lúc ngủ sao có thể ôn hòa như vậy nhỉ?

Lăng Tư Duệ cảm nhận được cái chạm tay của cô, hai mắt dần mở ra, khóe miệng còn khẽ cong lên:

- Em nhân lúc tôi ngủ, chiếm tiện nghi của tôi sao?

- Tôi không phải.

Bàn tay Đồng Ngạc Ngạc ngại ngùng rút lại, mặt đỏ ửng như quả cà chua.

Như nhớ ra một cái gì đó, Lăng Tư Duệ thôi trêu chọc cô. Gương mặt băng lãnh của hắn bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị:

- Đồng Ngạc Ngạc, em có biết hôm qua nguy hiểm lắm không? Còn chạy vào đám cháy đó làm gì chứ?

Giọng nói mang vài phần nộ khí khiến Đồng Ngạc Ngạc u uất cúi mặt xuống. Xét cho cùng, đều là vì cô không muốn mất chiếc điện thoại mà hắn tặng cho cô nên mới hành động như vậy.

- Tôi... đánh rơi chiếc điện thoại mà anh tặng nên mới quay lại đó tìm.

Về mặt ịu xù cùng lời nói của cô khiến hắn vừa vui vừa giận. Chỉ là một chiếc điện thoại, cô cần gì phải liều mạng như vậy. Nếu cô muốn, bất kể thứ gì hắn cũng sẽ đáp ứng.

- Đồ ngốc. Chẳng phải có thể mua cái khác sao?

- Nhưng đó là món quà đầu tiên anh tặng cho tôi mà. Tôi không muốn đánh mất nó.

Đồng Ngạc Ngạc chu môi, bộ dạng như con mèo nhỏ đáng yêu.

Thật là hết cách với nữ nhân cứng đầu này.

Lăng Tư Duệ nhẹ cười, hắn cố ngồi dậy, vì cử động mạnh nên lưng có chút đau.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này mới quan sát rõ phần lưng của hắn. Những mảnh vỡ của thủy tinh đã được bác sĩ gấp ra, tuy nhiên vết thương vẫn chưa thể liền lại được. Đôi mắt to tròn của cô bỗng nhiên cay xè.

- Em lo cho tôi sao?

Lăng Tư Duệ cười ranh mãnh, đôi mắt báo săn nhìn cô đầy tia thăm dò.

- Ai... ai nói là tôi... lo cho anh? Chẳng qua là tôi... tôi...

Đồng Ngạc Ngạc lấp bắp, cố tìm ra lý do để biện minh.

- Em làm sao?

Lăng Tư Duệ vì hành động của cô mà phì cười. Nữ nhân ngu ngốc này thật là... Tối hôm qua, nếu hắn nhớ không lầm thì cô đã nói yêu hắn, còn khóc sụt sùi như trẻ con. Vậy mà bây giờ lại phủ nhận là sao?

- Này, anh thôi đi.

Vì không tìm được lý do nên cô nổi quạu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Tổng Nhất Hàn

Đồng Ngạc Ngạc.

Lăng Tư Duệ thôi cười, vẻ mặt bỗng trở nên nghiêm túc gọi tên cô.

- Sao vậy?

Cô ngậy ngốc nhìn hắn.

- Tôi có quan trọng với em không?

Giọng nói trầm ấm phát ra từ miệng Lăng Tư Duệ, chân thành và có chút tha thiết. Hắn muốn khẳng định lại những điều hôm qua cô nói là sự thật.

Câu nói khiến Đồng Ngạc Ngạc khựng lại vài giây.

Quan trọng?

Cụm từ này như đánh sâu vào lý trí Đồng Ngạc Ngạc, khiến cô nhận thức rõ được mọi chuyện.

Nếu như là trước đây, Đồng Ngạc Ngạc sẽ không ngần ngại mà trả lời rằng "Hắn căn bản là không quan trọng đối với cô".

Nhưng hiện tại, trái tim cô đã thay đổi. Cô như phát hiện ra hắn chiếm một phần lớn diện tích trong trái tim cô. Và chính sự việc đêm qua đã khiến cô nhận ra, cô thật sự không muốn mất đi hắn.

Như vậy... có gọi là yêu không?

- Em ngây ra làm gì? Còn không mau trả lời.

Lăng Tư Duệ không đủ kiên nhẫn nhủ mày. Nữ nhân trước mặt hắn rốt cuộc là đang trầm tư cái gì?

Chờ đợi câu trả lời của cô thật khiến tâm trạng hắn có chút bồn chồn.

- Lăng Tư Duệ, anh căn bản là không quan trọng với tôi.

Nghe đến đây, trái tim Lăng Tư Duệ bỗng nhói lên. Chẳng lẽ, những gì đêm qua là hắn nghe nhầm. Đến cuối cùng, sự tồn tại của hắn cũng không quan trọng đối với cô sao?

Đang đắm chìm trong sự tuyệt vọng của chính mình thì giọng nói cô vang lên đều đều bên tai hắn.

-...nhưng đó chỉ là trước kia. Còn hiện tại... Lăng Tư Duệ... anh chính là cả sinh mệnh của em.

Đồng Ngạc Ngạc vừa nói vừa ngại ngùng cúi mặt xuống.

Lăng Tư Duệ ngẩng mặt lên nhìn cô, đáy lòng được bao phủ bằng một cổ ấm áp. Nữ nhân đáng chết còn dám trêu chọc hắn.

- Tiểu quý, em còn nghịch ngợm như vậy. Anh sẽ không tha cho em.

Nụ cười vui vẻ xuất hiện trên gương mặt hai người họ.

Lăng Tư Duệ ôm cô vào lòng. Bàn tay nhẹ vuốt tóc cô. Đây là bảo bối mà hắn rất trân trọng. Vì vậy, hắn nhất định phải giữ cô bên cạnh hắn.

Vụ cháy tại Phương gia đã trở thành tin tức nổi bật của báo chí. Mọi người ai cũng thắc mắc nguyên nhân sự việc.

Có người nói là do Phương gia đắc tội với những nhân vật lớn trong kinh doanh nên mới bị trả thù.

Cũng có người nói, có kẻ muốn khiêu chiến với Phương gia.

Nhưng... không một ai biết rõ được sự việc.

- Hai người áo đen sao?

Duẩn Mặc Nghiễm lặp lại câu nói của Đồng Ngạc Ngạc.

Hiện tại, phòng bệnh này có sự góp mặt của 7 con người.

Lăng Tư Duệ, Đồng Ngạc Ngạc, Duẩn Mặc Nghiễm, Phương Hạ Chi, Cố Vũ Mặc, Lâm Tử Hạ và Trạch Kha.

- Đúng vậy. Mình đã nghe rõ từng chữ mà bọn họ nói. Người bọn họ đang muốn nhắm vào là Lăng Tư Duệ.

Đồng Ngạc Ngạc đang kể lại những gì mình nghe thấy và chứng kiến.

Thật ra hôm nay tất cả bọn họ đều đến đây để thăm cô và Lăng Tư Duệ. Nhưng giữa chừng thì Đồng Ngạc Ngạc nhớ ra có chuyện cần nói. Câu chuyện của cô khiến bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

- Vậy, kẻ đó không phải nhắm vào Phương gia chúng tôi.

Phương Hạ Chi nhìn cô, nhỏ giọng hỏi.

- Đúng là như vậy. Nhưng tôi không hiểu tại sao bọn chúng lại nhắm vào Lăng Tư Duệ.

Đồng Ngạc Ngạc trầm giọng, gương mặt biểu cảm như đang cố tìm ra nguyên do.

- Duệ, không phải anh làm chuyện gì xấu xa gây thù chuốc oán với người ta chứ?

Cố Vũ Mặc oang oang cái miệng, ánh mắt trách móc hướng về Lăng Tư Duệ.

- Không đúng. Thiếu gia tôi làm sao có thể gây thù chuốc oán với người khác.

Trạch Kha biện minh cho Lăng Tư Duệ.

Lâm Tử Hạ nghe Cố Vũ Mặc nói, thật muốn một tay đâm vào gương mặt đáng ghét kia. Đây là giờ phút nào mà anh còn giòn được cơ chứ?

- Cố Vũ Mặc, anh mau ngậm miệng lại cho tôi.

Bị Lâm Tử Hạ nhắc nhở, Cố Vũ Mặc im bặt không dám hó hé.

Người im lặng này giờ đó chính là Lăng Tư Duệ. Hắn đang cân nhắc về những gì đã xảy ra.

Từ việc xuất hiện của Mặc Hải Đường trong buổi tiệc, đến việc có người mưu sát hắn. Chẳng lẽ đây là trùng hợp.

- Cố Vũ Mặc, tôi cần nói chuyện riêng với anh.

Câu nói thốt ra khiến mọi người trong căn phòng đồng loạt hướng ánh mắt về phía Cố Vũ Mặc.

Tại sao... lại chỉ mình anh ta được nói chuyện riêng?

- Duệ, sao em không được ở lại?

Đồng Ngạc Ngạc bắt mắt chu môi. Chẳng lẽ Lăng Tư Duệ xem trọng Cố Vũ Mặc kia hơn cô sao?

- Em ra ngoài với mọi người. Anh có chút chuyện cần bàn với cậu ấy.

Lăng Tư Duệ đỡ cô, khoé miệng khẽ nở nụ cười.

Mặc dù không cam tâm nhưng Đồng Ngạc Ngạc cũng phải miễn cưỡng gật đầu.

Cô cùng mọi người đi ra ngoài trong sự bất mãn lẫn tò mò.

Căn phòng hiện tại chỉ còn lại hai người...

Cố Vũ Mặc cau mày hỏi Lăng Tư Duệ:

- Có chuyện gì nghiêm trọng sao?

- Tôi đã gặp Mặc Hải Đường ở Phương gia.

Lời nói thốt ra khiến Cố Vũ Mặc kinh ngạc hóa đá.

Người đứng đầu Black Diamond tại sao lại tự mình xuất hiện.

- Ông ta, có mục đích gì?

Anh hỏi.

- Hiện tại tôi cũng không xác định được. Nhưng... một điều đặc biệt là...

ông ta chính là bạn của ba mẹ tôi.

- Không thể tin được?

Cố Vũ Mặc trợn mắt ngạc nhiên. Thảo nào lần trước, khi nhắc đến tên ông ta, Lăng Tư Duệ cứ giữ vẻ mặt trầm tư. Không nghĩ đến ông ta lại là bạn của ba mẹ hắn.

- Khương Viễn và Mạc Hải Đường, đều là những người rất thân cận với gia đình tôi.

- Ý anh là....

- Mạc Hải Đường.... đang là khúc mắc chúng ta cần giải quyết.

Lăng Tư Duệ lạnh lẽo phun ra từng chữ.

- Duệ, anh muốn điều tra rõ về ông ta?

Cố Vũ Mặc nhú mày hỏi hắn.

- Đúng vậy. Chuyện này giao lại cho anh.

- Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ không để anh thất vọng.

- Tôi tin anh.

Cuộc trò chuyện của hai người kết thúc tại đó.

Thế nhưng, Lăng Tư Duệ lại cảm giác có một dự cảm không lành, trong không khí bất an.

Black Diamond

- Lão đại, vụ nổ tối qua đã khiến Lăng Tư Duệ bị thương nghiêm trọng. Hiện tại hắn vẫn đang ở bệnh viện.

Khương Viễn cúi đầu nói.

Mạc Hải Đường cầm điều thuốc trên tay, vẻ mặt như ác quỷ hiện về từ địa ngục. Ông ta nhếch mép nói:

- Xem ra nó phước lớn mạng lớn. Nhưng mà.... tao sẽ sớm kết thúc mọi chuyện.

- Vâng.

- Giết chết hai tên kia. Đừng để chúng khai ra mọi chuyện.

- Tôi biết rồi. Nhưng... kế hoạch tiếp theo, ngài muốn làm gì?

Khương Viễn nhìn Mạc Hải Đường dò xét.

- Làm gì? Đợi đến khi đó mày sẽ biết. Hahaha....

Bệnh viện...

Đồng Ngạc Ngạc buồn chán ngồi trên giường bệnh. Tất cả mọi người đều đã về hết. Trạch Kha cũng nghe theo mệnh lệnh của Lăng Tư Duệ mà rời đi. Cô hiện tại đang rất buồn bực vì chẳng có ai trò chuyện cùng cô. Khẽ liếc mắt sang nhìn Lăng Tư Duệ, hắn vẫn chăm chú cúi mặt vào máy tính, gương mặt góc cạnh như tỏa ra thứ ánh sáng mỉa mai. Nghĩ đến, Đồng Ngạc Ngạc khẽ thở dài.

Ngay cả hắn hiện tại cũng không quan tâm đến cô.

Ảo nảo, Đồng Ngạc Ngạc dùng vẻ mặt ai oán nhìn chăm chăm hắn. Như phát hiện ra ánh mắt của cô, Lăng Tư Duệ khẽ nhìn sang. Chỉ thấy khóe miệng hắn cong lên một đường cong tà mị. Chút giọng trầm ấm bỗng cất lên:

- Em lại muốn gì, tiểu quý?

Đồng Ngạc Ngạc thấy hắn cuối cùng cũng chịu nói chuyện, đáy mắt cảm động phát khóc đến nơi. Quả thật, từ lúc ăn trưa đến giờ, hắn cứ chú tâm vào công việc, bản thân cũng không thèm nhìn lấy cô một cái. Đây là điều mà Đồng Ngạc Ngạc cô vô cùng không vui. Nhưng biết làm sao được, cô cũng không muốn cản trở công việc của hắn nên chỉ đành nhịn nhục chịu đựng.

- Đại ca, có phải anh cuồng công việc hơn em không?

Giọng nói phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn kia khiến đáy lòng hắn trở nên mềm nhũn. Như không chịu được sự cảm dỗ của cô, Lăng Tư Duệ rời khỏi chiếc ghế ngồi của mình, tiến đến chỗ cô, bàn tay gầy gao ôm lấy cô vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

- Ngạc Ngạc... khó khăn lắm em mới chấp nhận tình cảm của anh, vì vậy... với anh... em quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

Lăng Tư Duệ nói chậm rãi, thanh âm phát ra như ma lực mê hoặc muốn nhấn mạnh từng chữ để cô nhớ.

Đáy lòng Đồng Ngạc Ngạc khẽ run lên, cô đang cảm thấy rất ấm áp. Thế nhưng khi nhớ đến vết thương trên người hắn, đôi mắt to tròn của cô không khỏi đau lòng:

- Duệ ~ vết thương trên người anh vẫn chưa khỏi. Sao lại có thể làm việc quá sức như vậy?

- Ngốc. Anh không sao, vết thương nhỏ này cũng không nghiêm trọng.

Đồng Ngạc Ngạc không đồng tình với câu nói của hắn, cánh môi chu lên chút vặn:

- Còn nói là không nghiêm trọng. Bác sĩ nói may mắn là đèn chùm hoa ấy không đè lên người anh, nếu không anh chắc chắn đã thịt nát xương tan luôn rồi.

Lăng Tư Duệ nghe cô nói vậy, chỉ nhẹ cười, gục đầu vào hõm vai cô. Hắn nhắm hờ mắt hít hà hương thơm trên người cô.

Đồng Ngạc Ngạc biết hắn rất mệt nên cũng không nói gì. Cô im lặng để hắn ôm, cảm nhận nhịp đập trong trái tim hắn. Cảm giác yêu một người thật sự ấm áp. Đáng ra... cô phải nhận ra tình cảm của mình sớm một chút.

"Cóc cóc "

Tiếng gõ cửa từ ngoài vang lên khiến Lăng Tư Duệ nhú mày.

Đồng Ngạc Ngạc ngẩng mặt lên nhìn hắn, sau đó nhỏ giọng:

- Để em đi mở cửa.

Hắn nghe cô nói vậy, chỉ gật nhẹ đầu.

Đồng Ngạc Ngạc tiến về phía cửa, bàn tay vận chút cửa mở ra. Con người xuất hiện sau cánh cửa kia khiến cô kinh ngạc hoá đá:

- Tổng... Nhất... Hàn.

- Lâu rồi không gặp, Đồng Ngạc Ngạc.

Tổng Nhất Hàn nở nụ cười nhẹ, ánh mắt kia ánh lên tia phức tạp.

Lăng Tư Duệ nghe cái tên Tổng Nhất Hàn từ miệng cô, thần sắc cũng không hề thay đổi. Chỉ có hai hàng chân mày hơi cau lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Bí mật bị vùi lấp(1)

Anh đến đây làm gì?

Lăng Tư Duệ lia đôi mắt lạnh nhạt về phía Tống Nhất Hàn, lạnh giọng.

Tống Nhất Hàn nhìn tách trà Đồng Ngạc Ngạc vừa đặt xuống, nâng tay uống một ngụm. Sau đó khẽ cong môi cười:

- Tôi đến đây để thăm hai người. Nhìn thấy tôi không vui sao?

Lăng Tư Duệ biết Tống Nhất Hàn thích Đồng Ngạc Ngạc, đương nhiên là tâm trạng hắn không thấy vui.

- Một chút cũng không vui.

Câu nói của hắn không khiến Tống Nhất Hàn buồn bực, ngược lại anh còn nở nụ cười sáng khoái.

- Ha ha ha... Thật thẳng thắn.

Đồng Ngạc Ngạc nghe hai người họ nói chuyện nãy giờ, cũng không biết phải nói gì. Cô căn bản cứ đứng im lặng tại đó.

Tống Nhất Hàn sau khi cười một trận, đảo tầm nhìn về phía cô, anh nói, chất giọng phát ra có chút dịu dàng:

- Đồng Ngạc Ngạc, ra ngoài gặp tôi một lát.

Lăng Tư Duệ nghe anh nói xong, khoé miệng bỗng dưng cứng ngắt.

- Không được.

Phản đối gay gắt của hắn khiến Tống Nhất Hàn phì cười.

- Chỉ gặp người của anh một lát. Tôi cũng đâu có ăn thịt cô ấy.

Lăng Tư Duệ còn định nói gì đó nhưng đã bị Đồng Ngạc Ngạc cản lại:

- Không sao đâu. Em chỉ ra ngoài một lát thôi.

Lăng Tư Duệ vì câu nói của cô mà chấp thuận. Tuy nhiên, đáy lòng dường như vẫn còn khó chịu. Hắn đang không biết Tống Nhất Hàn kia đòi gặp cô vì lý do gì.

Sân thượng bệnh viện

Gió thổi nhẹ khiến mái tóc của Tống Nhất Hàn bay bay, anh tựa lưng vào thành lan can, ánh mắt nâu như chứa đựng một bầu tâm sự.

Đồng Ngạc Ngạc dõi theo từng hành động của anh, cũng chỉ im lặng. Đã lâu rồi cô không gặp Tống Nhất Hàn, hiện tại cảm thấy anh đang rất gầy, gương mặt cũng tràn đầy mệt mỏi.

- Đồng Ngạc Ngạc, tôi thích em. Rất lâu rồi.

Giọng nói trầm ấm đột ngột cất lên khiến Đồng Ngạc Ngạc giật mình, theo quán tính chân cô lùi lại vài bước.

Tống Nhất Hàn thích cô?

Làm sao có thể như vậy được?

Câu nói của Tống Nhất Hàn khiến Đồng Ngạc Ngạc trở nên áy náy. Cô hiện tại không biết phải làm sao? Bản thân càng không muốn anh tổn thương.

Tống Nhất Hàn biết cô đang nghĩ cái gì. Hôm nay anh đến đây chỉ muốn nói rõ với cô một lần. Dù anh biết kết quả tốt đẹp vốn không dành cho anh nhưng nói ra rồi cũng thật sự thoải mái. Anh đối với cô là sự chân thành, chính là luôn dành tình cảm cho đối phương mà không cần đối phương hồi đáp. Nếu như là trước đây, có lẽ

Tống Nhất Hàn sẽ không ngần ngại được mà tìm cách đoạt lại cô từ tay Lăng Tư Duệ. Nhưng mà hiện tại... anh không thể làm như vậy. Anh biết anh không thể cưỡng ép cô, cũng không thể điều khiển được cảm xúc của cô. Vì vậy, việc cô yêu Lăng Tư Duệ, anh cứ nhiên sẽ cố gắng chấp nhận. Chỉ là... cảm giác trái tim bị tách rời thật sự quá đau đớn.

- Ngạc Ngạc, tôi đùa cô thôi. Làm gì căng thẳng như vậy?

Tống Nhất Hàn nở nụ cười tươi rói, ngụy trang một lớp mặt nạ che giấu sự đau khổ của chính mình.

Đồng Ngạc Ngạc nãy giờ bối rối cúi mặt xuống đất, nghe anh nói liền ngẩng mặt lên. Đúng lúc bắt gặp nụ cười tươi rói kia. Nụ cười đó khiến cô thờ phào một cái, thì ra là anh đang đùa. Làm cô sợ hết cả hồn.

- Tổng Nhất Hàn, anh thật là. Còn đùa quá đáng như vậy?

Cô nhìn Tổng Nhất Hàn bằng đôi mắt tức giận.

Tổng Nhất Hàn nhìn bộ dạng tức giận của cô, khẽ cười. Chính bộ dạng này đã từng làm anh thích thú. Nhưng mà... có lẽ anh nên ngừng sự hứng thú của mình lại rồi. Nếu không, anh không chắc mình sẽ kiềm chế nổi bản thân.

Thấy anh im lặng không nói gì, Đồng Ngạc Ngạc tiếp lời:

- Mà anh gọi tôi lên đây có chuyện gì?

- Ừm. Tôi chỉ muốn nói với cô là... sau này hãy chăm sóc bản thân mình thật tốt.

Tổng Nhất Hàn nở nụ cười nhẹ, mắt hướng đi nơi khác.

Đồng Ngạc Ngạc nghe anh nói, gương mặt ngu ngơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đầu anh ta chẳng lẽ bị ám. Gọi cô lên đây chỉ để nói những chuyện này thôi sao? Aisssss điên mất.

- Tổng Nhất Hàn, anh có bệnh hả?

Tổng Nhất Hàn nhìn về mặt dò xét của cô, khóe môi khẽ cong lên:

- Tôi rất bình thường. Gọi cô lên chỉ để nói vậy thôi. Hahaha...

Tổng Nhất Hàn xoa xoa đầu cô, làm tóc cô rối tung lên.

Đồng Ngạc Ngạc khó chịu né người ra xa. Gương mặt ai oán nhìn Tổng Nhất Hàn.

- Đồ đáng chết. Anh...

Đồng Ngạc Ngạc còn chưa nói xong thì một vòng tay đã ôm lấy cô.

Là... Lăng Tư Duệ.

Hắn thật sự không an tâm về Tổng Nhất Hàn nên mới đích thân lên đây. Không nằm ngoài suy đoán, tên kia ngang nhiên trêu chọc người của hắn. Chuyện này thật khiến lòng hắn khó chịu.

Tổng Nhất Hàn nhìn thấy Lăng Tư Duệ, một tia ngạc nhiên mau chóng xẹt qua rồi biến mất. Anh nhìn hắn cười ẩn ý:

- Lăng Tổng sao lại đích thân lên đây? Tôi nhớ không lầm vết thương trên người anh vẫn chưa khỏi.

Đồng Ngạc Ngạc cũng mau chóng xoay mặt đối diện Lăng Tư Duệ, cô nhìn hắn lo lắng:

- Vết thương anh vẫn chưa khỏi. Tự ý rời giường như vậy là không được.

Lăng Tư Duệ ôn nhu nhìn Đồng Ngạc Ngạc, sau đó chuyển tầm mắt lạnh nhạt về phía Tổng Nhất Hàn:

- Tôi không sao. Tổng thiếu gia quá quan tâm rồi.

- Lăng Tư Duệ, anh cần gì căng thẳng như vậy?

Tổng Nhất Hàn nhìn bộ dạng muốn đánh dấu chủ quyền của hắn, phì cười.

- Tổng Nhất Hàn, tôi cảnh cáo anh.

Lời đe dọa từ miệng hắn khiến nụ cười trên mặt Tổng Nhất Hàn càng đậm. Tên Lăng Tư Duệ này ngày thường thì lạnh lùng, không nghĩ đến lại có tính chiếm hữu cao như vậy.

- Cảnh cáo tôi? Hahaha.... Lăng Tư Duệ, anh cảnh cáo tôi cái gì chứ? Không đùa nữa, tôi phải đi rồi. Tạm biệt cô, Đồng Ngạc Ngạc.

Tổng Nhất Hàn bật cười tiến về phía Lăng Tư Duệ. Chỉ sau vài bước chân, anh khẽ sát mặt vào tai hắn, khẽ thì thầm "Chăm sóc cô ấy cho tốt. Tôi còn sẽ trở lại".

Nói xong, anh thông thả lướt qua hắn, mái tóc bị gió thổi bay để lộ gương mặt góc cạnh thật tà mị.

Lăng Tư Duệ giận đến tím mặt. Hắn không biết rằng đó chỉ là một lời nói đùa. Bản thân hắn không thể bóp chết Tống Nhất Hàn ngay tức khắc. Nữ nhân của hắn, hắn đương nhiên sẽ chăm sóc thật tốt. Ai cần lời nhắc nhở của anh ta chứ? Hừ....

Đồng Ngạc Ngạc bên cạnh không hề biết nộ khí đang tỏa ra xung quanh Lăng Tư Duệ. Cô vẫy vẫy tay tạm biệt Tống Nhất Hàn, sau đó gương mặt ánh lên tia tò mò nhìn Lăng Tư Duệ:

- Duệ~ anh ta nói gì với anh vậy?

- Không có gì.

Hắn đáp lời cô, xem ra vẫn chưa nguôi giận.

Đồng Ngạc Ngạc thấy hắn hờ hững đáp lại, có chút buồn bực. Sao lại dùng vẻ mặt đó nói chuyện với cô chứ? Atula đáng ghét.

Lăng Tư Duệ nhìn thấy vẻ giận dữ của cô, biết là mình hơi quá đáng. Hắn nhẹ nhàng lấy tay xoa đầu cô, khoe miệng còn cong thành một nụ cười:

- Anh ta nói anh ta thích anh. Chỉ vậy thôi.

Đồng Ngạc Ngạc nghe Lăng Tư Duệ nói xong, mặt thộn ra.

Thích? Thích... gì chứ?

Chẳng lẽ suy đoán ban đầu của cô đúng một nửa rồi sao? Lăng Tư Duệ và Tống Nhất Hàn không phải là người yêu của nhau. Mà là Tống Nhất Hàn đơn phương Lăng Tư Duệ.

Eo ơi.... không thể nào?

Tình địch của cô sao có thể là một nam nhân cơ chứ?

Lăng Tư Duệ thừa biết Đồng Ngạc Ngạc lại nghĩ ra mấy chuyện không đúng đắn nên hắn mau chóng lời cô xuống cầu thang.

- Tiểu quý, đừng nghĩ nữa. Chúng ta mau xuống phòng thôi. Ở đây gió rất lạnh.

Đồng Ngạc Ngạc còn đang suy nghĩ thì bị hắn kéo đi, cô không cam tâm oang oang cái miệng:

- Lăng Tư Duệ, mau buông em ra. Anh không cho em suy nghĩ có phải là vì anh cũng có gian tình với Tống Nhất Hàn đúng không? Đúng không?

- Không có không có. Anh làm sao có thể thích nam nhân cơ chứ?

- Nói dối. Nói dối. Hai người rõ ràng là có gian tình. Ahuhu... Tiểu tam sao lại là nam nhân cơ chứ?

- Ngạc Ngạc, nghe anh nói. Thật sự không phải như em nghĩ?

- Còn không phải gì chứ? Hừ... Anh chết với em....

Tiếng la oai oái vang ra từ phía cầu thang sân thượng khiến người nghe không khỏi đình tai nhứt óc. Nhưng mà suy cho cùng, đây chính là bản tự làm tự chịu.

Lăng Tư Duệ, là bản tự hại bản. Còn kéo theo một con người vô tội bị vạ lây.

Tống Nhất Hàn trên xe đang không ngừng hất xì. Không phải là bị cảm chứ? Sáng nay anh vẫn bình thường mà. Thật là....

Biệt thự Khương gia....

- Ba, mẹ! Chuyện này là sao?

Khương Chính Huy u ám ném quyển sổ xuống bàn, gương mặt lộ rõ vẻ thất vọng. Anh vì nghe lén được chuyện lần trước mà dốc sức tìm hiểu. Cuối cùng cũng tìm ra được manh mối. Là quyển sổ đó. Nó ghi rõ tội lỗi ác độc của ba anh - Khương Viễn.

Khương Viễn nhìn quyển sổ tay đỏ rực bị con trai ném xuống, sắc mặt bỗng tái đi. Ông luôn tự dẫn vật lương tâm mình, tự mình cảm thấy hối hận. Nhưng ông đã lựa chọn con đường này, muốn quay đầu lại cũng không thể được nữa. Nhiều đêm không ngủ được, ông lại nhớ đến nét mặt đau đớn của ông chủ trước khi chết. Ông chủ chính là bị ông gián tiếp hại chết. Chính ông. Chính ông đã cấu kết với Mạc Hải Đường dựng lên một màn kịch.

Ngày đó, Lăng Tư Vũ vì cuộc điện thoại của ông mà lập tức trở về Hoạ Mây. Trên đường về, Mạc Hải Đường đã cho người chặn đầu xe của Lăng Tư Vũ. Lăng Tư Vũ vì muốn bảo vệ Mã Gia Lệ nên ra sức chống trả lại đám người mặc áo đen không rõ lai lịch. Ông ra sức chống trả, một thân ôm lấy người con gái ông yêu trong lòng ngực, tuyệt nhiên không để người khác có cơ hội chạm đến. Chính là vì quá để tâm đến Mã Gia Lệ nên ông đã mất

cảnh giác, để bản thân bị tên áo đen đâm một dao. Mã Gia Lệ khi đó nhìn thấy ông bị thương, gương mặt mũi lệ tràn ngập nước mắt. Bà ôm lấy ông, dường như đang muốn bảo vệ người đàn ông của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Bí mật bị vùi lấp(2)

- Vũ~ anh không sao chứ?

Giọng nói nghèn nghèn cất lên đầy lòng Lãng Tur Vũ đau nhói. Ông một tay ôm chặt bà, khẽ nở nụ cười ôn nhu.

- Gia Lệ, anh không sao? Anh nhất định sẽ đưa em rời khỏi đây.

Phía trước đôi uyên ương đang tình tứ ôm nhau, một gương mặt đặng đặng sát khí chiếu thẳng vào họ. Mạc Hải Đường tay cầm súng, nhìn người con gái ông yêu nằm trong ngực Lãng Tur Vũ, đầy lòng bỗng cuộn trào dữ dội. Tại sao? Tại sao người cô ấy chọn luôn luôn là Lãng Tur Vũ chứ không phải ông? Ông có cái gì không tốt. Năng lực, vẻ ngoài, tài sản... toàn bộ ông có thể cho Mã Gia Lệ. Nhưng vì sao cô lại không chọn ông?

Là bạn thân! Chỉ là bạn thân thôi sao?

Mạc Hải Đường tay cầm súng, tiến đến chỗ hai người họ. Tiếng bước chân khiến Mã Gia Lệ chú ý. Bà từ từ ngẩng mặt lên, khó hiểu nhìn ông.

- Hải Đường, Vũ bị thương. Anh mau giúp em đưa anh ấy ra khỏi đây.

Mạc Hải Đường trước câu nói của bà không nhúc nhích, ông cười lạnh.

- Gia Lệ, vì sao anh phải giúp tên đó. Vì sao?

- Hải Đường, anh sao vậy? Chúng ta là bạn thân mà. Anh chẳng phải đã nói sẽ luôn giúp đỡ Vũ sao?

Mã Gia Lệ mắt ươn ướt nhìn Mạc Hải Đường, sau đó cúi đầu đau xót nhìn người đàn ông đang nhắm hờ mắt trong tay mình.

- Hahaha... Nực cười. Bạn thân? Cụm từ này nói ra thật khiến tôi ngửa tai. Tôi nói sẽ luôn giúp đỡ hần ta không có nghĩa là tôi không dám ra tay giết hần. Mã Gia Lệ, em có biết, hần luôn luôn là kẻ thù của tôi hay không?

Mạc Hải Đường cười lớn, sắc mặt trở nên hung tàn.

Nó khiến Mã Gia Lệ nhất thời sợ hãi, bà không biết ông đang nói cái gì. Kẻ thù? Giết chết? Mọi chuyện rốt cuộc là sao?

- Hải Đường, anh nói gì vậy? Em không hiểu?

- Gia Lệ, đến giây phút này rồi, anh sẽ nói cho em biết. Mọi chuyện xảy ra hôm nay đều là một tay anh dàn dựng. Anh muốn giết hần. Bởi vì, anh yêu em.

Mạc Hải Đường lôi mạnh Mã Gia Lệ về phía mình nhưng bà không chịu buông Lãng Tur Vũ ra.

Lãng Tur Vũ bị đâm một dao ngay bụng, gương mặt có chút tái nhợt vì mất máu. Ông rất mệt... nhưng tai vẫn nghe rõ từng chữ... từng chữ...

Mạc Hải Đường...người bạn thân mà ông coi trọng bao nhiêu năm qua lại chính là người muốn giết chết ông. Một nỗi đau đớn thấu đến tận xương tủy. Ông biết Mạc Hải Đường yêu Gia Lệ, thậm chí còn yêu cô ấy trước cả ông. Ông cũng biết mình đã làm tổn thương trái tim ông ấy. Nhưng bao nhiêu năm qua, ông luôn đối xử với ông ấy thật tốt để mong bồi đắp những tổn thương đó. Cứ nghĩ mối quan hệ này sẽ mãi mãi tốt, không ngờ... Mạc Hải Đường vì ghen ghét mà rắp tâm gài bẫy muốn hại chết ông.

- Hải... Đường... sao anh lại làm vậy?

Giọng nói thều thào của Lãng Tur Vũ cất lên khiến Mạc Hải Đường cười ha hả.

- Tại sao? Tại sao tôi lại làm vậy nhỉ? Còn không phải vì anh sao? Anh là người đến sau? Hà có gì lại có tư cách chiếm trọn trái tim của cô ấy. Anh... làm sao có đủ tư cách...

Mã Gia Lệ ở bên cạnh đỡ Lãng Tur Vũ, trông mắt tỏ ra chán ghét khi nhìn Mạc Hải Đường. Ông ta đúng là điên rồi. Vì sao đối với bà như vậy? Lãng Tur Vũ là người quan trọng nhất với bà, bà tuyệt đối không cho phép ông ta làm hại Vũ. Tuyệt đối không cho phép.

- Hải Đường, anh hãy dừng hành động ngu ngốc này lại đi. Tôi chỉ yêu một mình Vũ, dù có chết cũng tuyệt đối không yêu anh.

Giọng nói lạnh nhạt của bà như một mũi dao đâm vào tim Mạc Hải Đường. Ông tức giận chìa súng về phía Lăng Tư Vũ.

Nhìn thay vậy, Mã Gia Lệ không màng bản thân ôm lấy Lăng Tư Vũ, dường như không muốn ai chạm vào ông ấy.

Tức giận nhìn hành động của bà, Mạc Hải Đường lạnh giọng:

- Người đâu, lời cô ấy ra. Nhanh lên.

Đám người áo đen nghe lệnh, mau chóng lời Mã Gia Lệ đi nơi khác. Bà vùng vằng không chịu, bàn tay cố sức níu lấy tay Lăng Tư Vũ, mặt đầm đìa nước mắt.

- Vũ... Buông tôi ra. Các người là lũ khốn kiếp. Mau buông tôi ra. Vũ... Vũ....

Lăng Tư Vũ nhìn bà bị lời đi, bàn tay vô lực ngã xuống. Ông đúng là vô dụng. Ngay cả người phụ nữ của mình mà cũng không bảo vệ được. Nhìn những giọt nước mắt kia, trái tim ông như bị bóp nghẹn. Nhưng hiện tại, ông không đủ sức để đứng dậy.

Mạc Hải Đường nhìn Lăng Tư Vũ, hừ lạnh:

- Lăng Tư Vũ, nếu ngay từ đầu anh không yêu cô ấy, anh sẽ không phải nhận lấy kết cục như bây giờ. Là anh tự mình chuốc lấy.

- Mạc Hải Đường, tôi biết....anh không tha thứ.... cho tôi.... nhưng... tôi muốn nói.... với anh.... một điều.... nếu tôi biết trước được kết cục sẽ chết... tôi vẫn sẽ lựa chọn yêu cô ấy. Một chút.... cũng không hối hận.... Gia Lệ, anh yêu em... hàng vạn lần yêu em.

Ánh mắt tha thiết hướng về Mã Gia Lệ, bàn tay ông đầy máu di chuyển đến tim mình, đặt tay lên đó như muốn nói trái tim ông chỉ thuộc về bà.

Mã Gia Lệ khóc hết nước mắt. Bà không đánh nổi đám người áo đen kia. Cảm thấy rất đau đớn.

- Vũ... Em cũng yêu anh. Đời này, dù có chết cũng chỉ yêu mình anh.

Mạc Hải Đường nhìn hai người họ dù bị chia cắt nhưng vẫn tình cảm mặn nồng, ông không nhịn được nổ súng vào ngực Lăng Tư Vũ.

"Đùng" một tiếng.

Cả người Mã Gia Lệ như chết lặng, nhìn dòng máu tươi chảy ra từ người Lăng Tư Vũ, thân người bà bỗng chốc không còn chút sức lực, ngã rạp xuống đất.

Lăng Tư Vũ sớm biết mình không qua khỏi, ông nhìn bà, máu từ họng phun ra một ngụm. Giọng nói thều thào, đứt quãng không rõ ràng nhưng chứa đầy bi thảm:

- Lệ Nhi... hãy sống.... thay phần của.... anh. Chăm sóc.... con.... thật tốt....

Nói xong, ông lưu luyến nhắm mắt. Tay vẫn để ở tim.

Mã Gia Lệ hét tên ông, muốn chạy đến bên ông nhưng đã bị đám người kia chặn lại.

- VŨ.... VŨ.... TÌNH DẬY CHO EM.... VŨ.... Vũ.... Vũ.... Vũ... sao lại bỏ em? Vũ....

- Mạc Hải Đường. Anh là tên khốn. Tôi hận anh. Hận anh. Trả Vũ lại cho tôi. Trả anh ấy lại cho tôi.

Nước mắt ướt đầm cả gương mặt bà, ánh mắt vô cùng thê lương.

Mạc Hải Đường lạnh nhạt xem như không có chuyện gì. Ông phát tay bảo đám thuộc hạ.

Bọn họ hiểu ý, đem Lăng Tư Vũ vào lại trong xe. Sau đó điều khiển xe mất khống chế đâm xuống vực rồi nổ tung.

Vụ việc lần đó, xác của Lăng Tư Vũ đã không còn nguyên vẹn nên việc điều tra trở nên khó khăn. Mọi người nghĩ đó là một vụ tai nạn nên cũng không truy cứu.

Mạc Hải Đường thành công che dấu tội ác, đem Mã Gia Lệ trốn đi. Bà chống cự, vùng vằng như vô ích. Biết được điểm yếu của bà là Lăng Tư Duệ, ông đã dùng nó để đe dọa:

- Nếu em còn dám chống cự, tôi sẽ giết chết con trai em. Để nó cùng Lăng Tư Vũ gặp nhau dưới suối vàng.

Mã Gia Lệ vì bảo vệ Lăng Tư Duệ nên mới nhẫn nhịn sống cùng Mạc Hải Đường. Thế nhưng vì tâm của bà vẫn đặt vào đứa con trai mang giọt máu của Lăng Tư Vũ nên ông không cam tâm. Ông muốn xóa sạch những gì liên quan tới Lăng Tư Vũ. Vì vậy đã rắp tâm sắp đặt kết hoạch đưa hắn vào chỗ chết.

Trong tất cả mọi chuyện, Khurong Viễn đều là người chứng kiến. Thế nhưng ông không còn lựa chọn nào cho bản thân nên bắt buộc chôn dấu những tội lỗi mà mình gây ra. Không nghĩ đến hôm nay lại bị chính con trai của ông phát hiện.

- Ba nói đi. Những gì ba viết trong cuốn sổ có phải là thật không?

Khurong Chính Huy hét lớn khiến Khurong Viễn và Vương Hân giật mình.

Vương Hân vội vàng mở quyển sổ ra, sắc mặt bà xanh mét sợ hãi. Nước mắt từ hốc mắt chảy xuống:

- Bà chủ... bà chủ... vẫn còn sống..

- Bà im ngay đi.

Khurong Viễn lập tức đứng dậy.

- Những gì mà ba làm là muốn tốt cho con. Chính Huy. Con phải biết, nếu không có ngày hôm đó, gia đình chúng ta sẽ không được sung túc như bây giờ.

- Sung túc? Với ông tiền quan trọng hơn cả người có ân với mình sao? Còn nhẫn tâm đưa họ vào chỗ chết. Ông rốt cuộc còn có tính người không?

Khurong Chính Huy lạnh nhạt nói, ánh mắt đầy tia thất vọng nhìn ba mình. Ông ấy... sao lại trở nên tàn ác như vậy.

Khurong Viễn giờ phút này thật hối hận vì đã dùng quyển sổ đó để giải bày tâm sự. Nếu ông biết trước có kết cục ngày hôm nay, ông thà dấu nhem bí mật này đi thì hơn. Ánh mắt của con trai ông lúc này càng khiến ông đau đớn.

- Huy~ ta là ba con.

- Ông đi đầu thú. Tôi sẽ chấp nhận ông là ba tôi. Còn nếu không, đời này cũng đừng nhận tôi là con. Tôi không có người ba ác độc như vậy.

Khurong Chính Huy nói xong, lạnh nhạt đi vào phòng.

Khurong Viễn nhìn bóng dáng con trai, đau lòng ngồi thụp xuống. Ông sai rồi sao? Ông vì chút hư danh mà đánh mất đi tính người. Ông là cảm thú chứ không phải là con người... Là cảm thú.

2 tuần sau

Từ khi Lăng Tư Duệ bị thương, mọi việc dần dần lắng xuống. Bên phía Khurong Viễn cũng không có động tĩnh gì. Cố Vũ Mặc cũng không thăm dò được tin tức của Mặc Hải Đường, việc điều tra ông ta chính là một ẩn số mà hắn đang rất nóng lòng muốn biết.

Biệt thự Lăng gia

- Duệ, vết thương anh sao rồi?

Đồng Ngạc Ngạc ngồi trên sofa, vừa ăn trái cây vừa hỏi hắn. Hai tuần qua cô vẫn luôn ở cạnh để chăm sóc hắn, đương nhiên là mượn lý do này để trốn việc trong công ty. Mà Lăng Tư Duệ lại không chịu phối hợp cùng cô. Hắn lúc nào cũng cúi đầu vào máy tính, bản thân còn không quan tâm mình đang bị thương. Thật là một con người cứng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Bar Mộng Ảo (1)

Nghe cô gọi, ngón tay Lăng Tư Duệ đang múa trên bàn phím bỗng ngừng lại, hắn ngẩng mặt lên nhìn cô, khóe môi khẽ cong lên:

- Anh khỏe rồi. Ngày mai chúng ta đi làm. Em đừng mơ tới chuyện lười biếng.

- Sớm như vậy sao? Vết thương anh vẫn chưa khỏi hẳn mà.

Đồng Ngạc Ngạc lười biếng cau mày.

- Em còn lười như vậy anh sẽ trừng phạt em đó.

Lăng Tư Duệ khẽ cười, nụ cười tỏ ra ôn nhu. Đối với cô, hần mười phần yêu thích lại mười phần cưng chiều. Tuy nhiên cũng không nên nuông chiều những thói hư của cô. Hần biết là cô mượn lý do chăm sóc hần để lười biếng ở nhà, nhưng bản thân lại không có cách nào cự tuyệt.

- Duệ, em không lười.

- Được được. Không lười. Lát nữa chúng ta cùng nhau đi ăn.

Lăng Tư Duệ không nhịn được bước đến xoa đầu cô. Ánh mắt thập phần dịu dàng.

2h chiều

Lăng Tư Duệ đang ngồi trên bàn làm việc, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Đồng Ngạc Ngạc hiện tại đã đi ngủ trưa, may mắn không quấy rầy hần. Cô cứ ăn rồi ngủ như vậy, còn dám tự mình khẳng định là bản thân không lười. Thật là hết cách với cô.

Trong không gian yên ắng, tiếng điện thoại từ trên bàn vang lên khiến hần cau mày. Ai lại gọi hần?

Miền cường, Lăng Tư Duệ vươn tay nhắc máy:

- Ai?

Chỉ một chữ của hần, giọng nói đối phương bên kia tỏ ra run run:

- Thiếu gia.... La Chính Vũ... tỉnh lại rồi.

Giọng của Thiên Tu vang lên khiến Lăng Tư Duệ có chút giật mình. Đã bất tỉnh lâu như vậy, cuối cùng ông ta cũng đã tỉnh lại. Từ lần La Chính Vũ bị mưu hại ở Hàn Quốc, hần đã để Thiên Tu - một thuộc hạ của hần ở lại canh chừng ông ta. Đến hôm nay rốt cuộc cũng có kết quả.

- Được. Tôi lập tức sang Hàn Quốc.

Lăng Tư Duệ đáp xong, lạnh lùng cúp máy. Chuyện này đối với hần cực kỳ quan trọng. Hần có linh cảm, chuyến đi lần này sẽ rất có lợi đối với hần.

Lăng Tư Duệ im lặng, sau đó lấy điện thoại nhắn một tin nhắn cho Cố Vũ Mặc " 4h30 có mặt ở sân bay, chiều nay". Chỉ một tin ngắn gọn, sau đó hần quảng điện thoại sang một bên, bản thân cũng không quan tâm người kia có trả lời hay không.

4h chiều

Sau khi thu dọn đồ đạc xong, nhìn con heo đang nằm ngủ trên giường vẫn chưa chịu dậy, đáy lòng hần bỗng trở nên ấm áp. Lấy tay nhẹ nhàng xoa đầu Đồng Ngạc Ngạc, hần cúi người xuống hôn một cái lên trán cô.

- Anh sẽ sớm trở về.

Một giọng nói dịu dàng cất lên, hần luyến tiếc rời khỏi gương mặt xinh đẹp kia.

Đồng Ngạc Ngạc bị chạm vào, có chút ngửa ngáy nên trở người xoay ngược hướng lại, để tấm lưng đối diện với hần.

Lăng Tư Duệ không nói gì, chỉ cười nhẹ một cái, sau đó nhanh chóng rời đi. Hần ra đến cổng, dặn dò Trịnh Quang một vài điều rồi cùng Trạch Kha đi đến sân bay. Bóng dáng chiếc xe xa dần rồi từ từ khuất dạng không thấy nữa.

Lúc Đồng Ngạc Ngạc ngủ dậy cũng đã 18h. Cô lơ ngơ nhìn xung quanh, gian phòng trống không không có một bóng người. Cứ tưởng là Lăng Tư Duệ đang tắm, cô đi đến gõ cửa, miệng oang oang:

- Duệ, anh có phải đang trong đó không?

Không có tiếng trả lời. Cô lại tiếp tục gọi.

- Duệ, anh trên em phải không? Mau trả lời. Không là em đẩy cửa vào đấy.

Gọi đến như vậy mà vẫn không có tiếng trả lời. Điều này khiến cô có chút lo lắng. Không phải là anh ấy làm việc quá sức nên ngất trong phòng tắm chứ?

Không chán chừ, Đồng Ngạc Ngạc nhanh tay đẩy cửa vào. Tầm mắt cô rơi vào khoảng không bỗng chốc cảm thấy mất mát. Hân không có ở đây. Vậy... hân đi đâu?

Cô lo lắng chạy ra ngoài, hấp tấp đi tìm Trịnh Quang:

- Bác Trịnh, Duệ không có ở nhà sao? Anh ấy đi đâu rồi?

Nhìn vẻ mặt lo lắng cùng sự vội vàng của cô, Trịnh Quang biết cô rất lo lắng cho thiếu gia nên nhanh chóng trả lời cô:

- Ngạc Ngạc, thiếu gia đã sang Hàn Quốc từ chiều rồi. Thiếu gia có dặn cháu ở nhà phải ăn uống đầy đủ. Ngày mai còn phải đến công ty để làm việc.

Đồng Ngạc Ngạc nghe xong những lời Trịnh Quang nói, trái tim có chút nhói. Hân đi mà không thêm nói với cô một tiếng nào, cũng không thêm gọi cô dậy để tiễn hân. Những lời dặn dò này đáng lẽ phải đích thân hân nói trực tiếp với cô. Ai lại để người khác nói thay chứ? Đúng là atula lạnh lùng. Còn nói là ngày mai sẽ cùng hân đi làm. Đến cuối cùng hân lại bỏ cô rồi tự mình bay sang Hàn Quốc. Aaaaa... Chính là lừa người.

Nhìn cô đứng im không động đậy cùng vẻ mặt ủy khuất kia, Trịnh Quang cũng đoán được tâm trạng của cô. Xét cho cùng thì thiếu gia nhà ông không nỡ nhìn vẻ mặt buồn bã của cô nên mới bỏ đi không nói một tiếng. Mà cô chắc có lẽ lại nghĩ linh tinh về thiếu gia rồi. Con bé ngốc này.

- Ngạc Ngạc. Cháu đừng hiểu lầm. Thiếu gia có việc gấp nên mới sang Hàn Quốc. Vì không có thời gian nên chưa thể tạm biệt cháu. Đợi khi ngài ấy trở về sẽ cùng cháu giải thích. Cháu cũng đừng giận ngài ấy.

- Cháu là không thêm giận.

Cô xoay người bỏ lên phòng, bản thân có chút không lễ phép với Trịnh Quang.

Trịnh Quang nhìn cô rời đi, lắc đầu thở dài. Xem ra là giận ngài ấy rồi. Bọn trẻ bây giờ thật là hết cách.

- Lãng Tử Duệ đáng ghét, dám bỏ em lại một mình. Đáng ghét. Đáng ghét.

Đồng Ngạc Ngạc ngồi trên giường tức giận đánh đánh vào cái gối. Ủy khuất. Chính là ủy khuất. Hân bắt nạt cô.

Đột nhiên, tiếng điện thoại vang lên khiến cô giật mình. Vội vàng cầm điện thoại lên, cô bỗng cảm giác hụt hẫng. Không phải hân!

- Alo, Từ Hạ.

Giọng nói nghèn nghẹn cất lên khiến Lâm Từ Hạ có chút buồn cười.

- Vì người gọi điện thoại là mình nên hụt hẫng sao?

Lâm Từ Hạ mượn cớ trêu chọc cô.

- Xi. Ai nói chứ? Mình đây chẳng cần.

Ngoài mặt thì nói như vậy nhưng trong lòng thì lại nghĩ khác.

- Nhắc mới nhớ. Người yêu cậu sao lại bắt lão công nhà mình sang Hàn Quốc vậy?

Lâm Từ Hạ nói ra từ này, có chút không tự nhiên. Gương mặt cũng từ từ đỏ lên.

- Lão công? Cậu đang nói Cố Vũ Mặc sao? Hai người đã tiến triển nhanh đến vậy rồi à?

Đồng Ngạc Ngạc bắt ngờ hét lên. Thật sự là không tin được nha. Anh chàng con lai kia lại là người chinh phục trái tim sỏi đá của Lâm Từ Hạ. Đúng là hết sức bá phúc.

- Này. Cậu đâu cần phải ngạc nhiên như vậy. Muốn nghe mình kể chuyện đó không?

Lâm Từ Hạ biết tâm trạng Đồng Ngạc Ngạc không tốt, bản thân muốn rủ cô đi chơi cho khuây khỏa, sẵn tiện tâm sự một chút. Cũng lâu rồi hai người chưa tâm sự.

- Muốn. Đương nhiên là mình muốn rồi. Không biết làm cách nào mà anh ta cưa đổ được nữ thần sắt đá như cậu.

Đồng Ngạc Ngạc cười ranh mãnh, dường như đang cố châm vào lửa giận của Lâm Từ Hạ. Cô thật là chán sống rồi.

- Cậu còn nói. Mau thay quần áo. Một lát nữa mình đến nhà cậu.

Lâm Từ Hạ xem như không nghe thấy lời khích bác của cô, một lòng nhắc nhở.

- Ủ. Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Sau khi nghe điện thoại xong, tinh thần Đồng Ngạc Ngạc có chút phấn chấn. Cô mau chóng đi thay quần áo rồi chạy xuống lầu.

- Bác Trịnh, cháu ra ngoài một lát. Tối nay không ăn cơm ở nhà ạ.

Đồng Ngạc Ngạc lễ phép nói.

Trịnh Quang nhìn cô vui vẻ một chút cũng đỡ lo lắng. Ông cũng không ép buộc cô phải ở nhà, nhẹ giọng:

- Thiếu gia có dặn cháu ra ngoài phải về sớm. Đừng về khuya quá.

Nghe ông nhắc đến Lăng Tư Duệ, Đồng Ngạc Ngạc có chút không phục. Mặc kệ hắn có dặn dò như thế nào, hôm nay cô cũng sẽ không làm theo. Dù suy nghĩ như vậy nhưng cô vẫn ngoan ngoan gật đầu.

- Vâng. Cháu nhớ rồi ạ. Tạm biệt bác ạ.

Cô cúi đầu rồi mau chóng chạy ra cổng. Nơi có chiếc xe hơi màu đen đang dừng ở đó. Nhìn vào xe, Trịnh Quang thấy bóng dáng một cô gái, đáy lòng bỗng cảm thấy an tâm.

19h30

Lăng Tư Duệ sau khi đáp máy bay thì cùng Cố Vũ Mặc thẳng đến bệnh viện của La Chính Vũ. Trạch Kha hiện tại cũng đi theo hai người bọn họ.

Cố Vũ Mặc nhìn hắn từ đầu đến cuối không nói một lời, bản thân có chút bất mãn, không chịu được, anh đành lên tiếng:

- Duệ, anh hấp tấp gọi tôi đi cùng anh là có ý gì?

Nghe Cố Vũ Mặc nói, lúc này Lăng Tư Duệ mới xoay người lại nhìn anh:

- La Chính Vũ tỉnh lại, tôi muốn anh cùng tôi điều tra một chút.

- La Chính Vũ? Cái người đã phản bội anh trước đây sao?

Cố Vũ Mặc bỗng nhớ ra. Trước đây Lăng Tư Duệ có nói sơ qua về chuyện của ông ta cho anh nghe. Ngẫm đi ngẫm lại thì chuyện này có rất nhiều khúc mắc.

- Ủ. Đi thôi.

Lăng Tư Duệ không muốn nói nữa, cao lãnh bước về phía trước. Cố Vũ Mặc cũng không thêm nói chuyện, buồn bực đi phía sau Lăng Tư Duệ. Anh bỏ hết tất cả để đi theo hắn, còn không nỡ để Từ Hạ ở nhà một mình. Vậy mà hắn ta thật là quá đáng. Đúng là tàn nhẫn mà.

Trạch Kha nhìn hai người, chỉ lắc đầu thờ dài rồi nghiêm túc đi theo phía sau.

Quán bar Mộng Ảo - một trong những khu vui chơi lớn nhất Bắc Kinh.

- Từ Hạ, sao lại vào đây?

Đồng Ngạc Ngạc nhũn mày nhìn xung quanh. Cuộc sống buông thả của giới thượng lưu thật đáng sợ.

- Mình nghe nói ở đây rất vui nhưng chưa có dịp vào thử. Sẵn tiện hôm nay không có ai ràng buộc, chúng ta vào một lần chơi cho thỏa thích. Hai người kia chắc chắn không biết được đâu.

Lâm Từ Hạ nói nhỏ với cô, về mặt ánh lên tia thích thú. Quả thật cô cũng không phải loại người thích đến những nơi này, chỉ là bản tính tò mò không bỏ được.

- Nhưng... mình nghe nói ở đây rất phức tạp. Nếu Duệ biết mình đến đây, chắc chắn sẽ không tha cho mình.

Đồng Ngạc Ngạc lo lắng nói với Lâm Từ Hạ. Cô thật sự rất sợ dáng vẻ của hắn lúc nổi giận. Thế nào hắn cũng đem cô ra băm làm trăm mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Bar mộng ảo(2)

Lâm Từ Hạ biết Đồng Ngạc Ngạc sợ Lăng Tư Duệ, cô cắn cắn môi không cam tâm. Cơ hội tốt như vậy, nếu bỏ lỡ sẽ không có lần sau. Huống hồ gì Cố Vũ Mặc kia cũng không cho cô đến những nơi này. Aaaaa thật sự là không thể bỏ qua. Nghĩ thế nào, Lâm Từ Hạ tìm cách đánh vào tâm lý Đồng Ngạc Ngạc.

- Ngạc Ngạc, chẳng phải anh ta bỏ cậu đi Hàn Quốc một mình sao? Bây giờ cậu đi chơi thì cũng đâu có gì quá đáng chứ? Chẳng lẽ anh ta đi được còn cậu thì không đi được. Ai biết được anh ta bên Hàn Quốc làm gì?

Đồng Ngạc Ngạc nghe Lâm Từ Hạ nói, lửa giận đột nhiên nổi dậy. Đúng nha. Hắn đi Hàn Quốc hấp tấp như vậy còn không thèm nói cô một tiếng. Vậy cô vào đây chơi thì có gì là sai. Tất cả là cũng tại hắn bỏ rơi cô.

- Được.

Lâm Từ Hạ nghe một chữ được từ miệng cô, phấn khích hét lên. Thành công rồi. Ngạc Ngạc của cô thật dễ dụ.

Hai cô gái dắt tay nhau tiến sâu vào bên trong, hoàn toàn không suy nghĩ nhiều đến hậu quả sau này.

Bệnh viện Seoul

Lăng Tư Duệ cùng hai người kia bước vào. Thiên Tu nhìn thấy anh, cúi người cung kính:

- Thiếu gia, ông ta đang đợi ngài.

- Ừ.

Lăng Tư Duệ chỉ đáp một tiếng, bước chân lạnh đậm tiến về phía La Chính Vũ.

Chuyện lần trước ông ta bị cửa một nhát dao ngay cổ nhưng không chết, bác sĩ nói là do may mắn.

La Chính Vũ có một băng quần ngang cổ, nhìn thấy Lăng Tư Duệ thì không khỏi sợ hãi. Nhưng ông đã nghĩ thông suốt, ông không muốn che giấu sự thật này nữa. Bọn người kia muốn giết ông để bịt đầu mối, hắn lại ra tay cứu ông một mạng. Ân tình này, cả đời ông cũng không thể nào trả hết. Lần này là muốn nói ra toàn bộ sự thật để hắn biết.

- Ngài Lăng~

Giọng nói La Chính Vũ cất lên có chút đứt quãng không rõ ràng. Cũng đúng, ông chỉ mới bình phục.

- Nói ra hết tất cả.

Lăng Tư Duệ nhìn ông ta bằng đôi mắt sắc bén, lạnh nhạt nói.

- Nếu ngài không yêu cầu... tôi cũng sẽ nói ra toàn bộ sự thật. Vì ngài đã cứu tôi một mạng.

La Chính Vũ nhìn hắn, ánh mắt có chút biết ơn.

- Mau nói.

Lăng Tư Duệ thật sự không có đủ kiên nhẫn.

- Chuyện là... tôi phản bội ngài là làm theo sự chỉ đạo của Mạc Hải Đường.

Cái tên Mạc Hải Đường vang lên khiến mọi người trong phòng sửng sốt. Lăng Tư Duệ cũng vậy, lòng hắn như đánh lên một hồi chuông cảnh báo. Tại sao chuyện này lại liên quan đến ông ta? Người muốn hãm hại hắn đứng sau là ông ta hay sao? Nhưng mà tại sao ông ta lại muốn làm như vậy? Nhiều câu hỏi không có lời giải vang lên trong đầu Lăng Tư Duệ khiến mặt hắn trầm lại.

La Chính Vũ nói tiếp:

- Tôi không rõ lý do ông ta muốn hãm hại ngài vì mục đích gì. Tôi chỉ nghĩ đơn giản là ông ta muốn chèn ép công ty của ngài. Trước đây cũng có những

công ty bị ông ta dùng thủ đoạn để cạnh tranh. Kết quả công ty của đám người đó phá sản, lợi nhuận đều thu về tay Mạc Hải Đường.

Cố Vũ Mặc nghe xong, hai mày bỗng chau lại:

- Có phải ông ta dùng cách để xâm nhập vào hệ thống bảo mật không?

- Đúng vậy. Với cương vị là người đứng đầu Black Diamond, mối quan hệ của ông ta rất rộng rãi, quen biết cũng rất nhiều người. Những hacker mà ông ta mời đến đều rất giỏi trong lĩnh vực đó.

- Vậy... Mạc Hải Đường chính là người đã xâm nhập vào hệ thống bảo mật của Lăng Duệ.

Trạch Kha cũng không nhịn được mà lên tiếng. Thì ra bấy lâu nay ông ta là người đứng sau mọi chuyện.

- Nhưng ông ta làm những chuyện này có mục đích gì? La Chính Vũ, khôn hồn ông hãy mau nói ra hết tất cả.

Cố Vũ Mặc nóng nảy lên tiếng khiến La Chính Vũ có chút run rẩy.

- Những gì biết tôi cũng đã nói. Tôi biết là tôi có tội, sau khi bình phục tôi sẽ tự ra toà đầu thú, cũng không muốn gây thêm tội lỗi. Cảm ơn các ngài đã cứu tôi một mạng.

Lăng Tư Duệ nãy giờ im lặng cũng không biết là hắn đang nghĩ cái gì. Mục đích? Mục đích của Mạc Hải Đường là gì? Tại sao mọi chuyện đều nhằm vào hắn.

- À đúng rồi. Trước đây tôi có lén nghe được cuộc đối thoại của Mạc Hải Đường và Khương Viễn.

- Là chuyện gì?

Lăng Tư Duệ lạnh lùng hỏi.

- Ủ... tôi cũng không rõ. Chỉ nghe họ nói bóng thoáng... à... cái gì mà... Lăng Tư Vũ. Sau đó Mạc Hải Đường còn nói lớn rằng "ông ta chết đi nhưng giọt máu của ông ta vẫn còn trên đời. Tao sẽ tìm cách để giết chết nó". Tôi chỉ nghe được như vậy.

La Chính Vũ nói, có chút sợ khi nhìn thấy đôi mắt hắc ám của Lăng Tư Duệ.

- Không lẽ, ông ta có liên quan đến cái chết của ba anh?

Cố Vũ Mặc nghiêm túc, vẻ mặt đang cố suy đoán tìm ra đáp án.

Trạch Kha cũng như vậy, khi tổng hợp tất cả mọi chuyện lại, nhân vật Mạc Hải Đường này quả thật rất đáng nghi ngờ.

Lăng Tư Duệ bỗng chốc lên tiếng:

- Còn gì nữa không?

- Không... không còn.

La Chính Vũ sợ sệt lắp bắp.

- Đi thôi.

Lăng Tư Duệ không nói gì nữa, xoay người bước ra ngoài. Cố Vũ Mặc và Trạch Kha cũng đi theo. Thiên Tu được hắn giao nhiệm vụ canh chừng ông ta nên phải ở lại.

- Duệ, anh không thấy chuyện này đáng nghi sao?

Cố Vũ Mặc không nhịn được không khí u ám mà hắn mang lại, mở miệng hỏi.

Nghe anh hỏi, Lăng Tư Duệ không trả lời. Lòng hắn lúc này đã rối như tơ vò. Ngay từ lần gặp Mạc Hải Đường ở Phương gia, hắn đã thấy nghi ngờ ông ta. Mặc dù chưa có một kết luận nào cho thấy Mạc Hải Đường có liên quan đến vụ án năm đó, nhưng không hiểu sao cảm giác của hắn lúc đó lại trở lại dấy mãnh liệt. Hắn có linh cảm, ông ta cùng Khương Viễn bắt tay với nhau. Nhờ Cố Vũ Mặc điều tra nhưng lại không mang về tin tức. Đến hôm nay khi nghe được toàn bộ sự thật từ La Chính Vũ, hắn chắc chắn Mạc Hải Đường có liên quan. Nhưng mục đích của bọn họ là muốn trả thù Lăng gia hay là có ý khác? Đây là vấn đề hắn không hiểu.

- Duệ, anh sao vậy?

Cố Vũ Mặc nhìn anh cau mày.

- Tiếp tục điều tra.

Hắn trả lời câu hỏi ban này, lạnh lùng nói.

- Được.

- Trạch Kha, đặt phòng khách sạn?

Lăng Tư Duệ nhìn Trạch Kha hỏi.

- Đã đặt thừa thiếu gia.

- Đến khách sạn.

Khách sạn Moon

Lăng Tư Duệ sau khi tắm xong thì ngã người lên giường. Hắn lấy điện thoại ra nhấn nút gọi cho Đồng Ngạc Ngạc.

Chờ rất lâu mà cô không trả lời, đáy lòng hắn có chút không vui. Không lẽ là cô giận hắn vì rời đi mà không nói với cô một tiếng.

1 cuộc

2 cuộc

3 cuộc

.....

.....

.....

Đến thời điểm này đã đến cuộc gọi thứ 10. Vậy mà đáp lại chỉ cần sự im lặng đáng sợ.

Gương mặt Lăng Tư Duệ bỗng chốc tối sầm. Hắn tức giận gọi cho Trịnh Quang.

- Alo. Thiếu gia.

- Ngạc Ngạc đâu?

Chỉ một câu nói lạnh nhạt của hắn khiến Trịnh Quang đỏ mặt hỏi.

- Con bé ra ngoài từ lúc 6h30. Đến giờ vẫn chưa trở về.

Trịnh Quang cẩn trọng nói, giờ phút này từng câu từng chữ ông nói ra phải thật chú ý, nếu không may để thiếu gia nổi giận thì Ngạc Ngạc chắc chắn sẽ...

- Ra ngoài? Cô ấy không mang điện thoại?

- Chuyện này, chắc có lẽ là con bé quên mất. Nhưng con bé có hứa với tôi là sẽ về sớm.

Trịnh Quang nhăn mặt nói. Ngạc Ngạc thật là. Đã đi chơi còn không chịu mang điện thoại. Muốn chọc tức thiếu gia hay sao?

- Cô ấy đi đâu?

- Ặc... Thiếu gia... chuyện này tôi thật sự không biết. Chỉ nhìn thấy đi cùng một cô gái.

- Ừ.

Lăng Tư Duệ đáp một tiếng rồi cúp máy. Hắn liếc nhìn đồng hồ.

21h

Vậy Trung Quốc hiện tại là 20h. Nữ nhân đáng chết này, còn dám một mình đi chơi đêm như vậy. Bản thân còn không thèm mang theo điện thoại, cô chẳng lẽ là chán sống rồi sao?

Lăng Tử Duệ mặt nổi đầy gân xanh. Khoan đã. Đi cùng một cô gái. Chắc chắn là Lâm Tử Hạ rồi. Ngoài cô ta ra Đồng Ngạc Ngạc không có khả năng đi với người khác. Nghĩ vậy, hần lạnh lưng bước sang phòng Cổ Vũ Mặc. Bàn tay đập mạnh cửa.

Cổ Vũ Mặc vừa mới chợp mắt được một lúc, nghe tiếng hần đập cửa thì mắt nhắm mắt mở chạy ra.

- Lại làm sao đây thiếu gia?

- Bạn gái anh đưa Ngạc Ngạc của tôi đi đâu?

Lăng Tử Duệ lãnh lẽo phun ra từng chữ, ánh mắt báo sẵn chiều thẳng vào Cổ Vũ Mặc.

- Chuyện này làm sao tôi biết chứ? Ờ... khoan đã. Tử Hạ... Chết tiệt. Không lẽ cô ấy lại trốn đi chơi sao?

Nghĩ đến đây, Cổ Vũ Mặc không khỏi nhú mày. Anh mau chóng lục lại điện thoại, hấp tấp nhấn số gọi cho Lâm Tử Hạ.

Bắc Kinh

Bar Mộng Ảo

- Tử Hạ... ừc... ừc... mình nói... cậu nghe... ừc... đám đàn ông kia đúng thật là đáng ghét. Ừc... còn dám bỏ mặc chúng ta đi tìm thú vui mới.

Đồng Ngạc Ngạc vừa nói vừa nắc. Cô bị men rượu làm cho mất đi ý thức nên nói năn loạn xạ.

- Đúng đúng. Ừc... ừc.... chỉ có chúng ta làm bạn cùng với nhau. Bọn họ.... ừc.... thật quá đáng... ừc...

Tình trạng Lâm Tử Hạ cũng không khá hơn cô là mấy. Cả hai nằm trườn lên bàn như một cái xác không xương. Thật là mất hình tượng quá đi mất.

- Rượu này... ừc.... rượu này.... màu đỏ.... thật ngon.... ừc....

Đồng Ngạc Ngạc vơ ly rượu trên bàn kê vào miệng, chất lỏng đỏ rực chạy xuống yết hầu khiến cô cảm giác nóng ran người.

Lâm Tử Hạ nhìn cô say mềm như vậy, đáy mắt tỏ ra không vui:

- Ngạc Ngạc.... ừc.... cậu say rồi... ừc... đừng uống... ừc.... nữa....

Khó khăn lắm Lâm Tử Hạ mới nói hoàn chỉnh được một câu. Vậy mà Đồng Ngạc Ngạc lại tự mình phủ nhận.

- Gì chứ? Say... ừc.... say khi nào.... mình còn muốn uống... ừc....

Đột nhiên, tiếng điện thoại vang lên hoà lẫn với tiếng nhạc xập xình khiến người khác chú ý.

- Điện thoại... ừc... của cậu.... ừc... kia.

Lâm Tử Hạ mơ màng nói.

- Minh... ừc.... hả?

Đồng Ngạc Ngạc nghe vậy, liền sờ soạng người mình tìm kiếm điện thoại nhưng rốt cuộc lại không thấy.

- Không... là... ừc... của cậu.

Đồng Ngạc Ngạc nhăn răng cười hề hề, bàn tay lại cầm lấy ly rượu đưa lên miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Say rượu

- Làm... gì.... có....

Lâm Tử Hạ cũng bắt đầu sờ soạng người mình tìm điện thoại. Cuối cùng, tầm mắt cô mơ màng nhìn thấy chiếc túi xách.

- Thì ra.... ừc... ở đây.

Cô lấy điện thoại ra, nhắc máy.

- Alo... ừc....

Đầu dây bên kia, Cố Vũ Mặc đã thật sự bốc khói. Anh đã gọi mười mấy cuộc đó, đến cuộc thứ 13 cô mới nhắc máy, rốt cuộc là đang làm cái gì.

- Hạ, em uống rượu?

- Mặc... ừc... hahaha... rượu.... ở đây... ừc.... thật thích.

Giọng nói ngắt quãng không rõ ràng chứng tỏ cô đang say. Cố Vũ Mặc thật sự không kiềm nổi tức giận, anh khó chịu nói:

- Đang ở đâu?

- Ở... ừc... đâu? Ngạc Ngạc... ừc.... chúng ta... đang ở...đâu....

Lâm Từ Hạ mơ màng nhìn Đồng Ngạc Ngạc đang gục trên bàn, lèm bèm hỏi. Cô không biết Cố Vũ Mặc và Lăng

Tư Duệ đã bùng nổ cơn giận.

Lăng Tư Duệ không chịu được, giật lấy điện thoại của Cố Vũ Mặc, lạnh giọng:

- Nói!

Lâm Từ Hạ bị quát, có chút nhú mày. Cô như nhớ ra:

- Bar... ừc.... Mộng... ừc... Áo...

- Chết tiệt.

Lăng Tư Duệ tức giận ném điện thoại xuống đất, không thèm quan tâm đó là điện thoại của Cố Vũ Mặc.

Cố Vũ Mặc nhìn chiếc điện thoại bể nát trên đất, xót xa nói:

- Sao lại đập điện thoại tôi?

- Nếu không bạn gái anh sẽ bị tôi bóp chết thay cái điện thoại đó.

Lăng Tư Duệ lạnh lùng bước ra ngoài. Cố Vũ Mặc cũng mau chóng dọn đồ chạy theo sau hắn.

- Trạch Kha, gọi máy bay riêng tới đây.

Trạch Kha nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của hai người, mau chóng gật đầu.

Máy bay riêng của Lăng gia có vận tốc nhanh hơn máy bay bình thường nên chỉ một tiếng là đã trở về Trung Quốc. Lăng Tư Duệ vốn định đến ngày mai mới trở về, không nghĩ đến lại vì cô gái kia mà đến bản thân cũng không quan tâm.

21h30

Bar Mộng Áo

Hai người đàn ông có khí thái bất phàm, gương mặt tuyệt mỹ không góc chết tiến vào bên trong. Xung quanh họ như toát ra khí lạnh khiến người khác run sợ.

Âm nhạc xập xình trong quán bar cùng thứ ánh sáng màu mè khiến Lăng Tư Duệ khó chịu nhú mày. Hắn lia mắt tìm kiếm bóng dáng của Đồng Ngạc Ngạc.

Ở xa xa....

- Người đẹp, em đến đây một mình sao?

Đồng Ngạc Ngạc say mềm nằm trên bàn, bị giọng nói của ai đó lôi nhai khiến cô vô cùng khó chịu. Cô cố ngồi dậy, mắt mơ màng nhìn xung quanh.

- Tỉnh rồi sao? Muốn đi chơi cùng anh không?

Người đàn ông trước mặt nham nhở nhìn cô, ánh mắt đầy tia gian tà.

Đồng Ngạc Ngạc phát hiện ra mối hiểm họa lớn, cô ngơ ngác tìm kiếm bóng dáng của Lâm Từ Hạ.

- Từ Hạ.... ừc.... cậu đâu rồi?

Giọng nói ngọt ngào vang lên khiến tên đàn ông thích thú, không nhận được chạm tay vào gò má phỉếm hồng của cô.

Bàn tay vừa chạm đến, một âm thanh khô khốc vang lên khiến người đàn ông kia ngã xuống đất, khóc miệng rướm đầy máu.

Lăng Từ Duệ tức giận nhìn bàn tay kia chạm vào Đồng Ngạc Ngạc, máu nóng như nổi lên, hấn gờ nắm đấm đánh vào mặt anh ta.

Lâm Từ Hạ lúc này từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn như vậy thì nhẩn mày. Đã xảy ra chuyện gì?

Cô chưa kịp định hình thì đã bị Cố Vũ Mặc nắm tay lôi đi.

- Duệ, tôi đi trước. Thay mặc bà xã tôi xin lỗi anh.

Lăng Từ Duệ cũng không đáp, hấn hừ lạnh đi đến ôm lấy con ma men đang say khướt trên bàn.

Người đàn ông bị hấn đánh nằm dưới đất, vừa tức vừa sợ, cũng không dám hó hé nửa lời.

- Trạch Kha, lái xe.

Trạch Kha nhìn Đồng Ngạc Ngạc đang say khuôn gục trong người Lăng Từ Duệ cùng vẻ mặt hắc ám của hấn, mau chóng thi hành mệnh lệnh.

Đồng Ngạc Ngạc nằm trong ngực ai kia, cái mùi ngửi ngửi mùi hương quen thuộc. Cô mấp máy môi:

- Duệ~.... ừc.... Duệ....

Lăng Từ Duệ nghe giọng cô, không đáp, hấn là đang cố kiềm nén cơn giận. Những nơi như vậy mà cô cũng dám vào. Thử hỏi làm sao hấn không tức giận cho được. Nếu lỡ may hấn không đến kịp, hấn không dám nghĩ đến gã đàn ông kia sẽ làm gì cô. Nghĩ đến càng khiến cơn giận trong lòng hấn sôi sục. Đáng chết. Bàn tay đó dám chạm vào người phụ nữ của hấn.

Ánh mắt Lăng Từ Duệ như phát tia lửa, đến Trạch Kha cũng hoảng sợ len lén lau mồ hôi. Thiếu gia, thật sự là... quá đáng sợ.

- Duệ... *nôn*.

Đồng Ngạc Ngạc không biết hấn đang giận, ngang nhiên nôn vào người hấn. Cái mùi chua lè cùng thứ chất lỏng nhon nhót kia khiến mặt hấn tối sầm lại.

Trạch Kha nhìn qua gương chiếu hậu, nhẩn mặt quan sát hành động của hấn. Thiếu gia nhà anh chính là mắc bệnh sạch sẽ. Cô Đồng lần này thật sự thảm rồi.

Lăng Từ Duệ lấy khăn giấy lau đi vết bẩn cô vừa nôn ra, gương mặt hằm hằm không nói một lời nào. Trạch Kha biết rõ là hấn đang cố gắng kiềm chế. Nếu là người khác thì thiếu gia không khách khí ném xuống xe ngay từ đầu rồi, sẽ không để cho người ta có cơ hội làm bẩn người thiếu gia như vậy. Nhưng đây là cô Đồng, ngài ấy quả thật đang rất nhẫn nhịn cô.

- Rượu... uống.... ừc....

Đồng Ngạc Ngạc mê man, tay chân bỗng nhiên huơ loạn xạ. Cả người cô mềm nhũn dựa vào người Lăng Từ Duệ, bàn tay kia đang không yên phận sờ soạng hấn.

- Em...

Lăng Từ Duệ tức đến mức trán nổi gân xanh. Bàn tay hấn mạnh mẽ bắt lấy cánh tay nhỏ bé đang làm loạn của cô. Nếu người ngồi đây là gã đàn ông lúc nãy, không lẽ cô cũng có hành động như vậy hay sao? Đáng chết. Đồng Ngạc Ngạc, em tốt nhất nên yên phận một chút.

- Duệ.... ừc.... nóng...

Đồng Ngạc Ngạc thật sự là bị rượu khống chế, cả người tỏ ra bực bội đẩy hấn ra.

Lăng Từ Duệ nhìn cô, ánh mắt bỗng nhiên đen như mực. Cô rốt cuộc là đang làm cái gì?

Đồng Ngạc Ngạc bị nóng, bàn tay tìm cách cởi bỏ áo khoác ra. Cô mơ màng nhìn xung quanh, mọi thứ như mờ hấn đi, bản thân cũng không biết mình

đang làm gì.

Lăng Tư Duệ nhìn hành động của cô, tức giận gần từng chữ:

- Ngạc Ngạc, đừng khiêu khích sự nhẫn nại của anh.

Đồng Ngạc Ngạc căn bản không nghe được hắn nói gì. Âm thanh vo ve đó như tiếng mũi kêu. Cô vẫn cứ tiếp tục cời áo của mình.

Một nút.

Hai nút.

....

"Rầm" một tiếng. Lăng Tư Duệ tức giận đập tay vào thành xe, hắn mạnh bạo lôi cô về phía mình, ánh mắt như hắt lên tia lửa.

Trạch Kha nhìn mà khiếp sợ. Thiếu gia chưa bao giờ nổi trận lôi đình đáng sợ như hôm nay. Len lén nhìn Đồng Ngạc Ngạc qua gương chiếu hậu, anh bị ánh mắt sắc như báo kia dọa sợ.

- Còn dám nhìn?

Giọng nói băng lãnh cất lên khiến Trạch Kha thu tâm nhìn lại. Anh chăm chú lái xe, tuyệt nhiên không dám nhìn lên gương chiếu hậu thêm lần nào nữa. Haizzz... thiếu gia bị cô Đồng chọc tức còn mắng cả anh. Đúng là ngồi không cũng dính đạn.

Biệt thự Lăng gia

Lăng Tư Duệ ôm Đồng Ngạc Ngạc đi vào. Trịnh Quang khi nhìn thấy bộ dạng của hai người, không khỏi lo lắng.

Con bé này thật là... còn lên thiếu gia đi uống rượu. Chả trách ngài ấy từ Hàn Quốc trở về sớm như vậy.

Lần này đến ông cũng không cứu nổi cô. Haizzz... Khẽ thở dài, ông đưa mắt nhìn Trạch Kha, vẻ mặt tái mét kia của anh không phải là bị thiếu gia dọa sợ chứ?

- Trạch Kha, cậu không sao chứ?

Trịnh Quang nhìn anh, lo lắng hỏi.

- À... tôi không sao.

Trạch Kha nói xong thì lái xe vào gara. Anh là bị hai người kia dọa sợ nha.

Đồng Ngạc Ngạc bị Lăng Tư Duệ ném lên giường. Cả người như một con sâu mềm nhũn không xương.

Lăng Tư Duệ đen mặt ngồi ở một góc. Còn chưa tìm ra cách xử lý cô thì cô đã kéo hắn một cái. Do không phòng bị, Lăng Tư Duệ ngã đè lên người Đồng Ngạc Ngạc, ánh mắt bỗng chốc trở nên phức tạp.

- Duệ ~.....

Đồng Ngạc Ngạc bắt chợt ngoại cảm lấy môi hắn, còn tưởng nó là kẹo mà măm măm.

Lăng Tư Duệ bị hành động của cô làm cho mất khống chế. Hắn cũng là đàn ông, ở cùng người mình yêu như vậy đương nhiên sẽ không thể kiềm chế. Mà Đồng Ngạc Ngạc kia còn không biết bản thân gây ra họa, cô thản nhiên dụ dỗ hắn.

Lăng Tư Duệ thật sự là không thể kiềm chế được chính mình. Hắn tức giận nhìn cô, mau chóng đem cô quăng vào cái chăn rồi tiến vào phòng tắm.

Dòng nước lạnh đổ vào người khiến hắn dần dần có ý thức. Đáng chết. Suýt tý nữa hắn không khống chế được mà ăn cô. Nữ nhân này.... thật muốn đánh đòn cô mà.

Sau khi dập đi lửa nóng trong người, Lăng Tư Duệ đi ra ngoài. Ánh mắt căng thẳng nhìn cô. Đây rốt cuộc là loại tình huống gì chứ?

- Duệ... anh là.... tên đáng ghét..... Hừc.....

Giọng nói mang theo sự uất ức bỗng chốc vang lên.

Lăng Tư Duệ đau lòng tiến đến chỗ cô, nhìn cô bị quán trong cái chăn không khác gì con sâu, gương mặt xinh đẹp có một giọt nước mắt rơi ra khiến hấn bối rối. Tìm nhói lên một cái, lửa giận trong lòng hấn không tự chủ mà biến mất. Thật là đứa trẻ ngốc.

Lăng Tư Duệ nhẹ nhàng xoa đầu cô sau đó bước ra ngoài. Hấn tìm một cái khăn và một chậu nước ấm, lấy khăn đó nhúng vào nước rồi lau mặt cho cô. Đây là lần đầu tiên hấn làm công việc này nên có chút vụng về.

Lau xong, hấn nhìn cô một lượt. Người cô thật sự là bốc mùi nồng nặc. Lăng Tư Duệ lúng túng không biết có nên lau người cho cô hay không? Nhưng nếu cứ để như vậy thì không hay cho lắm. Aishhhhhh.....

Vị Lăng Tổng cao lãnh ngày thường giờ đây bỗng chốc bối rối.

Mặc kệ.

Lăng Tư Duệ cuối cùng cũng quyết định động tay, nhẹ nhàng cởi áo rồi lau người cho cô. Tuy ngày thường hấn hay giờ trò biến thái với cô nhưng chuyện này thật sự là lần đầu tiên. Dù sao hấn cũng là con trai, da mặt lúc này thật sự rất mỏng. Ánh mắt băng lãnh ngày thường cũng biến đi không dấu vết, thay vào đó là sự lúng túng khác thường.

Sau khi lau xong còn phải thay cho cô một bộ quần áo mới. Thật sự là quá phức tạp. Đến cả hấn cũng muốn đầu đau. Từ trước đến nay chưa có gì là hấn không làm được. Chỉ duy có một việc này....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Ánh dương rực rỡ kia ơi!

Ở một nơi khác

- Lâm Từ Hạ, lần trước anh đã cấm không cho em đến những nơi đó. Sao em lại không nghe lời anh. Còn dẫn cả Ngạc Ngạc đi cùng.

Cố Vũ Mặc ngồi trên ghế, gương mặt có chút lạnh đi, không còn vẻ trẻ con ngày thường.

Lâm Từ Hạ nhìn anh, có chút cau mày. Cô vẫn chưa tỉnh rượu hấn:

- Không cho đi thì sao chứ? Em vẫn cứ đi.

- Hạ, em không nên như vậy. Có biết anh lo không?

Cố Vũ Mặc nhìn cô, ánh mắt màu ngọc bích có chút tối lại. Những nơi đó rất phức tạp, căn bản là không an toàn. Cô đi đến đó chẳng khác nào đưa mình vào nguy hiểm. Nghĩ đến, đáy lòng anh nhói lên một cái.

Lâm Từ Hạ nhìn vẻ nghiêm túc của Cố Vũ Mặc, có chút hiểu ra. Cô nhỏ giọng gật đầu:

- Được rồi. Em sẽ không đến những nơi như vậy nữa.

- Ngoan.

Cố Vũ Mặc nghe cô nói, nhẹ cười. Anh ôm cô vào lòng, bàn tay còn xoa xoa tóc cô. Thật tốt khi Lâm Từ Hạ chịu nghe lời anh. Nếu cô cứng đầu giống như trước đây thì anh cũng hết cách.

Ánh nắng chiếu rọi qua khe cửa, tình nghịch lười qua mặt Đồng Ngạc Ngạc khiến cô chói mắt. Cô mơ màng tỉnh lại. Cảm nhận được bên cạnh có người, Đồng Ngạc Ngạc có chút hoảng hốt.

Lăng... Lăng Tư Duệ!

Sao... Sao hấn lại ở đây chứ? Chẳng phải hấn nói là đi Hàn Quốc sao? Không lý nào lại trở về sớm như vậy?

Nhận thấy được người bên cạnh cử động, Lăng Tư Duệ dần mở mắt.

Gương mặt điển trai bỗng xuất hiện hai quầng thâm, tròng mắt còn nổi lên một vài tia đỏ. Hình như tối qua hấn mất ngủ?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hấn mặt mõi như vậy, mở miệng hỏi:

- Anh... sao... lại thành ra như vậy?

Lăng Tư Duệ mặt lạnh nhìn Đồng Ngạc Ngạc. Cô còn dám hỏi hấn tại sao lại thành ra như vậy? Tất cả không phải là vì cô hay sao? Tối hôm qua cô mê mẩn, cứ nôn liên tục, hại hấn phải giúp cô thu dọn. Còn phải thay đi thay lại quần áo cho cô. Suốt một đêm không ngủ được, đương nhiên là cực kỳ mệt mỏi.

- Em còn hỏi? Tại sao hôm qua lại đi uống rượu? Còn dám đến những nơi đó.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hấn giận dữ như vậy, đầu ong ong lên. Rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì? Cô nhớ là cô uống rượu cùng Lâm Từ Hạ. Sau đó... sau đó.... thì không nhớ nữa. A. Đầu đau quá!

Đồng Ngạc Ngạc lấy hai tay ôm đầu. Lúc ấy bỗng dưng chú ý đến quần áo mặc trên người. Tối hôm qua cô đâu có mặc bộ quần áo này. Đây là đồ ngủ cơ mà. Nghĩ đến, cô liếc mắt nhìn sang Lăng Tư Duệ.

Ngược lại sự mong đợi của cô, Lăng Tư Duệ không thêm trả lời. Hấn lạnh giọng:

- Nói đi.

- Nói... nói.... cái gì?

Đồng Ngạc Ngạc ngu ngơ nhìn hấn, giả vờ đánh trống lảng.

- Em... tại sao lại đi uống rượu?

- Mặc kệ em. Không liên quan đến anh.

Đồng Ngạc Ngạc bày trò giận dỗi.

- Đồng Ngạc Ngạc, em đừng thách thức sự nhẫn nhịn của anh. Còn không mau trả lời.

Lăng Tư Duệ thật sự rất tức giận, bàn tay hấn nắm chặt lại để kiềm chế bản thân không nổi nóng.

- Duệ ~ là anh sai.

Đồng Ngạc Ngạc bị hấn làm cho uất ức. Rõ ràng là hấn đi mà không nói với cô một tiếng nào. Vì cái gì mà bày ra vẻ mặt tức giận với cô.

- Anh sai?

Lăng Tư Duệ có chút cau mày, hấn hỏi lại.

Đồng Ngạc Ngạc gật gật đầu, khoe mắt bỗng nhiên uơng ướn.

- Sai vì cái gì?

- Anh đi Hàn Quốc mà không nói em một tiếng.

- Khi đó em ngủ say, anh không nỡ đánh thức em dậy. Anh sợ khi em tỉnh dậy, sẽ không nỡ rời đi nữa. Có hiểu không?

Lăng Tư Duệ dịu giọng nói, không nghĩ cô vì chuyện này mà giận hấn bỏ đi uống rượu.

- Thật không?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hấn hỏi lại.

- Là thật.

Lăng Tư Duệ nhẹ cười, hấn ôm cô vào lòng vỗ vỗ đầu cô.

- Sau này, không cho phép em uống rượu. Cũng không được phép đến những nơi như vậy nữa. Biết không?

- Em biết. Về sau sẽ không như vậy. Nhưng mà.... em có một thắc mắc.

Đồng Ngạc Ngạc có chút đỏ mặt.

- Sao vậy?

Lăng Tư Duệ buông cô ra, nhìn chằm chằm gương mặt đang đỏ ửng kia.

- Quần... áo của... em... là....

- Anh thay. Có chuyện gì sao?

Lăng Tư Duệ cắt ngang lời cô. Ánh mắt nhìn cô thăm dò.

- A.... Anh biến thái. Ai cho anh thay quần áo của em?

Đồng Ngạc Ngạc mặt đã càng đỏ, vội vàng đẩy hăn ra.

- Những gì cần thấy thì cũng thấy rồi. Em còn ngại với anh sao?

Lăng Tư Duệ bị cô làm cho bật cười. Nhân cơ hội này trêu chọc cô một chút.

- Anh.... anh quá đáng.

Đồng Ngạc Ngạc ngoe nguẩy chui vào cái chăn, một kẻ hờ cũng không dám để lộ.

Lăng Tư Duệ bị hành động của cô chọc cười, khóe miệng nhếch lên một cách vô thức. Cô gái ngốc. Hôm qua hăn cũng rất ngại mà. Chỉ là cô không nhìn thấy dáng vẻ của hăn lúc đó mà thôi. Mà hăn, căn bản cũng không muốn cô nhìn thấy. Đường đường là thiếu gia nhà họ Lăng, chuyện mất mặt như vậy không thể để lộ ra ngoài.

- Được rồi. Không chọc em nữa. Chúng ta còn phải đến công ty. Mau ra ngoài đánh răng.

- Không ra. Có chết cũng không ra.

Đồng Ngạc Ngạc trốn trong cái chăn hét lên.

- Không ra? Em nghĩ anh sẽ để yên cho em ở trong đó?

Lăng Tư Duệ thân nhiên ra uy quyền. Đối với hăn, việc khi dễ cô là một thú vui tao nhã.

- Anh... Lăng Tư Duệ. Anh là tên khốn. Atula đáng chết.

Đồng Ngạc Ngạc tức tối, giữ nguyên cái chăn không chịu buông.

Lăng Tư Duệ bật cười, ánh mắt gian tà nhìn con sâu không chịu chui ra khỏi kén. Được thôi. Nếu cô muốn thì hăn sẽ chiều ý cô.

Lăng Tư Duệ không nói gì, bàn tay ôm lấy cái kén to đùng kia hướng đến cửa phòng tắm. Đồng Ngạc Ngạc cảm thấy toàn thân bị động, lại cộng thêm sự di chuyển của Lăng Tư Duệ, cô hoảng hốt ngoi đầu ra ngoài.

- Duệ... em sai rồi. Bỏ em xuống.

Gương mặt xinh đẹp kia bỗng chốc trở nên đáng thương. Nhưng Lăng Tư Duệ là ai cơ chứ. Hăn làm sao có thể niệm tình tha cho cô. Trừ khi.... cô có cách mua chuộc hăn.

- Nhận sai bây giờ có phải là quá muộn không?

Khóe miệng hăn khẽ cong lên tà mị. Ngừng một chút rồi nói tiếp.

- Hôm qua em nôn ra nhiều như vậy, cả người rất bẩn. Sẵn tiện... anh giúp em đi tắm.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này mặt đã xám ngắt. Cô mếu máo nhìn hăn:

- Duệ ~ em không nên trêu chọc anh. Em sai rồi.

- Thể hiện thành ý của em, anh có thể suy nghĩ lại.

Lăng Tư Duệ cười khê, nụ cười khi nhìn vào thập phần hoàn mỹ. Thế nhưng trong mắt Đồng Ngạc Ngạc lúc này, nụ cười ấy chẳng khác nào một con sói.

Thành ý? Hăn rốt cuộc là muốn cô thể hiện thành ý gì cơ chứ? Vận động toàn bộ đại não, Đồng Ngạc Ngạc cũng không nghĩ ra bản thân phải làm gì? Ngược đời mắt to tròn nhìn Lăng Tư Duệ, Đồng Ngạc Ngạc có chút nhũn mỳ suy nghĩ.

A! Một bóng đèn lóe lên trong đầu cô. Người xưa có câu:

"Lời nói chẳng mất tiền mua

Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau"

Đồng Ngạc Ngạc cư nhiên lại cảm thấy câu nói đó trong tình cảnh này có chút hữu dụng. Biết đâu Lăng Tư Duệ vì mấy câu nói khen ngợi, tung hoa đến tận trời xanh của cô làm cho mát lòng mát dạ. Vì vậy cũng sẽ bỏ qua cho cô. Nghĩ thế, Đồng Ngạc Ngạc mỉm cười một cái. Sau đó nhìn xa xăm, bắt đầu dăng về mơ mộng tung hô.

- Duệ ca ca~ anh là ánh dương ấm áp trong lòng em, là ánh mặt trời rực rỡ xua đi cái lạnh của những ngày đông băng giá, là những ngôi sao tỏa sáng lấp lánh giữa bầu trời đêm. Anh là một bảo vật trân quý, là một đại nam nhân cao cao tại thượng, dung mạo bất phàm, ôn nhuận như ngọc, khí thái toát ra mười phần tôn quý...

Dừng một chút, Đồng Ngạc Ngạc cố suy nghĩ lời thoại. Cô không nhìn về mặt Lăng Tư Duệ nên không biết hắn đang nín cười. Cảm nhận được sự run rẩy tỏa ra từ người hắn, Đồng Ngạc Ngạc cứ nghĩ là hắn đang cảm động đến phát khóc.

Sau khi nghĩ xong, cô háng giọng, tiếp tục hướng ánh mắt ra phía xa, trông mắt còn toát ra vài phần ngượng mợ.

Lăng Tư Duệ thâm cảm thán trong lòng. Cô diễn giỏi thật nhỉ?

- Duệ ca ca~ anh chính là một đấng quân tử đầu đội trời chân đạp đất, tài giỏi đến vô ngần. Dù có trải qua bao phong ba bão táp thì anh cũng không bao giờ đầu hàng. Sẵn sàng liều mạng để vượt qua..... Ánh dương rực rỡ kia ời, những lời mà em nói đều là thật lòng thật dạ. Trái tim em từ lâu đã một lòng hướng về anh rồi. Anh là người đã cướp đi trái tim em, khiến nó phải phục tùng mệnh lệnh của anh thay vì em. Em biết, lúc này là do em sai sót. Vì vậy, em đã tuyên thệ, cả đời này ngàn lần không thể chộc giận anh. Ánh dương rực rỡ kia ời, anh có bằng lòng tha thứ cho em không? Em nguyện suốt đời làm trâu làm ngựa, phục tùng mọi mệnh lệnh của anh. Sống là người của anh. Chết cũng là người của anh. Vì vậy hãy tha thứ cho em.

Đồng Ngạc Ngạc nói xong, tự tán dương tài văn phong của mình quá mức hoàn hảo. Cô hồ hởi quay sang nhìn Lăng Tư Duệ, chỉ thấy gương mặt tím tái vì nhẹn cười của hắn.

Như không thể chịu đựng được nữa, Lăng Tư Duệ phun ra một tràng cười. Nụ cười sáng khoáy khi ở bên cạnh cô.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn, cau mày. Đáng ra hắn phải cảm động vì những lời cô nói chứ? Về mặt cười như chưa từng được cười kia là có ý gì? Chẳng lẽ, văn phong của cô có gì đó không ổn? Ngẫm lại những lời mình nói vừa nãy, Đồng Ngạc Ngạc bỗng cảm thấy buồn nôn. Cô chính là bất chúc cách Rô-mê-ô dùng những lời lẽ hoa mỹ chinh phục trái tim nàng Giu-li-ét. Không nghĩ trong lúc mơ mộng, cô đã nói hơi quá. Nhưng mà... những lời lẽ này nghe ra cũng rất ngọt mà, không lẽ không thể thỏa mãn Lăng Tư Duệ sao? Chẳng lẽ hắn còn muốn hơn thế nữa?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Trở lại công ty

Lăng Tư Duệ nhìn về mặt đoán già đoán non của cô, bàn tay buông lỏng đặt cô xuống.

- Ngạc Ngạc, những lời hôm nay em nói, hãy ghi nhớ thật kĩ. Tốt nhất là ghi lòng tạc dạ.

Lăng Tư Duệ nói xong, cười vui vẻ đi vào phòng tắm. Tâm tình hắn hiện tại cực kì tốt. Không hiểu sao bản thân vì vài lời nói có cánh của cô mà vui vẻ như vậy. Hắn tự mình nhận thấy, Đồng Ngạc Ngạc chính là liều thuốc gây cười của hắn.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn bỏ đi, có chút ngơ ngác. Thành công rồi sao? Chiều này thật hữu dụng. Người xưa dạy quả không sai.

Tuy nhiên, Đồng Ngạc Ngạc không hề biết rằng, những lời mà cô nói Lăng Tư Duệ ghi nhớ không sót một chữ. Nếu sau này cô có làm gì không vừa ý hắn, hắn tuyệt nhiên không chút lưu tình đem những lời cô nói nhắc lại. Như vậy, người chịu khổ không phải vẫn là cô hay sao?

- - - - -

Công ty Lăng Duệ

Lăng Tư Duệ và Đồng Ngạc Ngạc sải bước đi vào công ty. Dường như mọi người đều biết chuyện của hai người họ. Cũng đúng thôi, từ vụ cháy ở Phương gia, báo trong nước đăng tin rầm rộ nghi vấn tình cảm của hai người. Nhiều trang báo còn nói Lăng Tổng vì bảo vệ người mình yêu nên bản thân mới bị thương. Và lại cùng thời điểm hắn bị thương, Đồng Ngạc Ngạc cũng được nghỉ việc không rõ lý do. Nếu là người bình thường, nghi phép không có lý do thỏa đáng đã bị đuổi thẳng cổ rồi. Nhưng Đồng Ngạc Ngạc thì lại không như vậy, cô còn đến công ty chứng tỏ một điều là cô có người che chở. Mà người che chở kia là ai? Đương nhiên là Tổng giám đốc của bọn họ.

Nhìn hai người đi cạnh nhau như vậy, nhiều ánh mắt sầm soi ghen ghét. Đình Thiên nhìn Đồng Ngạc Ngạc, tức tối nắm chặt tay. Đáng ghét. Tin đồn kia quả là sự thật. Con nhỏ ngu ngốc đó không biết làm cách nào mà trèo lên được vị trí người yêu của Tổng giám đốc. Hừ... Căn bản cũng chỉ là người yêu

thôi mà. Chiếc ghế Lăng phu nhân vẫn còn, cô không tin, cô không tìm cách đoạt lại được. Ánh mắt sắc bén căm ghét chiếu thẳng vào Đồng Ngạc Ngạc khiến người nào đó lạnh sống lưng.

Đình Thiên là con gái của Đình Nhậm - người nắm giữ 3% cổ phần của Lăng Duệ. Tuy nắm giữ ít cổ phần nhưng vì cũng là một nhân vật lớn nên không ai dám đụng vào cô ta. Chỉ sợ cô ta không vừa lòng gây khó dễ thì khổ.

- -----

Phòng biên tập

Đồng Ngạc Ngạc chia tay Lăng Tư Duệ ở phòng biên tập, sau đó bước vào bên trong. Trần Nhuệ nhìn thấy cô, không khỏi vui mừng. Cuối cùng Ngạc Ngạc cũng trở lại rồi.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy Trần Nhuệ, trong lòng vui vẻ kêu lên:

- Trần Nhuệ.

Trần Nhuệ cũng vui vẻ chạy lại:

- Ngạc Ngạc, cậu về rồi. Làm mình còn tưởng cậu không trở lại đây.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn cô bạn mình mới quen chưa được bao lâu mà đã dành tình cảm cho mình sâu sắc như vậy, bản thân không khỏi cảm động:

- Mình làm sao có thể không trở lại chứ? Còn có cậu ở nơi này mà.

- Hừ... không phải là nơi này có Tổng giám đốc sao?

Trần Nhuệ giả vờ hừ nhẹ một tiếng, trêu chọc cô.

- Cậu... đừng chọc mình nữa.

Đồng Ngạc Ngạc đỏ mặt cúi đầu xuống.

- Mà sao mình không thấy Duẩn Mặc Nghiễm vậy?

Cô chợt nhớ ra Duẩn Mặc Nghiễm, vội đánh trống lảng.

- À, cậu ấy nói có chuyện cần giải quyết nên đã nghỉ việc từ tuần trước rồi. Mình nghe loáng thoáng là việc ở nhà hàng thì phải.

Trần Nhuệ nhìn cô nói.

- Vậy à? Sao cậu ấy không nói mình biết nhỉ?

Đồng Ngạc Ngạc có chút nhú mày. Đáng ra Duẩn Mặc Nghiễm phải nói cô một tiếng chứ nhỉ?

Chu Phàm lúc này cũng vừa đến, nhìn thấy Đồng Ngạc Ngạc thì vô cùng ngạc nhiên. Cô đã trở lại rồi. Mà hiện tại còn là người phụ nữ của Tổng giám đốc, lần này anh phải chiều cô tốt hơn lần trước. Biết đâu Tổng giám đốc cảm động mà thăng chức cho anh. Nghĩ đến, tâm tình cực kỳ vui vẻ hướng đến cô.

- Ngạc Ngạc, chào em.

- A. Anh Chu Phàm, chào anh.

Đồng Ngạc Ngạc xoay người lại đã thấy Chu Phàm, cô cúi đầu lễ phép chào.

Chu Phàm chỉ khẽ cười, tiến đến gần cô:

- Sau này làm việc cho thật tốt.

Chỉ là một câu khích lệ tinh thần nhưng cũng khiến Đồng Ngạc Ngạc trở nên quyết tâm. Lần này, cô sẽ cố rèn luyện bản thân cho thật tốt.

- Cảm ơn anh.

- Không có gì. Mọi người trở về chỗ bắt đầu làm việc.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này cũng lui về chỗ. Bản thân không để ý đến ánh mắt ngoan độc của Đình Thiên.

- -----

Cà phê Black Moon

- Tô tiểu thư muốn gặp tôi có chuyện gì?

Đình Thiên nâng ly nước cam uống một ngụm, gương mặt khó hiểu nhìn người phụ nữ trước mặt.

Tô Diễm Hình nhìn cô ta, khoe môi khê cong lên thành một nụ cười đầy ẩn ý:

- Đình Thiên, theo như tôi biết thì cô thích Lăng Tổng.

- Như vậy thì làm sao?

Đình Thiên nhú mày, bản thân không biết Tô Diễm Hình muốn ám chỉ cái gì.

- Hahaha... phụ nữ bám theo anh ta nhiều như vậy. Còn cơ hội cho cô sao?

- Ý cô là gì?

Đình Thiên có chút khó chịu trước thái độ vòng vo của Tô Diễm Hình.

- Loại bỏ phụ nữ bên cạnh anh ta.

Giọng nói dứt khoát của Tô Diễm Hình vang lên.

- Cái gì? Loại bỏ? Ý cô là Đồng Ngạc Ngạc.

- Đúng. Chẳng phải cô ta luôn là cái gai trong mắt của cô sao?

Tô Diễm Hình quan sát vẻ mặt của Đình Thiên, dường như đang cố thăm dò. Trước khi đến đây, cô đã tự mình điều tra tin tức. Biết được sự đố kỵ của Đình Thiên đối với Đồng Ngạc Ngạc nên cô muốn dùng cô ta làm quân cờ để dễ dàng loại bỏ Đồng Ngạc Ngạc.

- Không chỉ là cái gai trong mắt của tôi mà cô ta còn là loại người mà tôi ghét cay ghét đắng. Muốn cô ta biến mất vĩnh viễn.

Đình Thiên nắm chặt tay, gằn từng chữ. Trong ánh mắt của cô ta như chứa đựng sự ghen tức tột cùng.

- Nếu cô muốn, tôi sẽ giúp cô loại bỏ Đồng Ngạc Ngạc, khiến cô ta vĩnh viễn biến mất khỏi công ty. Và... đặc biệt là rời xa Lăng Tư Duệ.

Tô Diễm Hình lắc ly rượu trên tay, cười nhếch mép.

- Tô tiểu thư, không cần sự giúp đỡ của cô, tôi vẫn có thể tự mình đạp đổ con tiện nhân đó.

- Tiện nhân? Hahaha... xem ra cô thật sự rất hận cô ta.... Nhưng mà... Đình Thiên, đừng trách tôi không báo trước với cô, nếu chuyện cô làm xảy ra bất trắc, Lăng Tư Duệ sẽ một tay tống cổ cha con cô ra khỏi công ty. Đến lúc đó, ngay cả cơ hội xách dép cho Đồng Ngạc Ngạc, cô cũng không có.

Tô Diễm Hình đưa ra những lời lẽ đe dọa làm tâm trí Đình Thiên xao động.

- Tô tiểu thư, cô...

Đình Thiên cứng họng, tức giận nhìn Tô Diễm Hình.

- Đừng vội nóng. Tôi đến đây chẳng phải để giúp cô hay sao?

Tô Diễm cười giả tạo, tay lắc lắc ly rượu.

- Mục đích của cô là gì? Tại sao lại muốn giúp tôi.

Đình Thiên dường như vẫn nghi ngờ Tô Diễm Hình.

- Đừng quên tôi và cô cùng chung một kẻ thù.

Tô Diễm Hình nghiêng răng nói. Nhắc đến Đồng Ngạc Ngạc, cô không tài nào quên được những gì mà Lăng Tư Duệ đã làm với cô. Vì một đứa phục vụ mà hại cô thế thảm như vậy. Lần này, cô sẽ khiến con nhỏ đó trả thù.

Nghe Tô Diễm Hình nói, Đình Thiên bỗng nhớ ra chuyện lần trước. Ở Hàng Châu, Tô Diễm Hình đã bày trò bắt nạt Đồng Ngạc Ngạc. Cô còn nghe mọi người trong công ty nói rằng "Tô Diễm Hình vì đắc tội với Đồng Ngạc Ngạc nên bị Tổng giám đốc hủy hợp đồng". Những lời đồn đại này cô vốn dĩ không tin lắm. Nhưng hôm nay, bắt gặp được vẻ mặt căm ghét của cô ta khi nhắc đến Đồng Ngạc Ngạc cùng với lời đề nghị loại bỏ đi cái gai trong mắt bên cạnh Tổng giám đốc, cô tin chắc Tô Diễm Hình rất hận Đồng Ngạc Ngạc. Nếu như vậy, lời đề nghị của cô ta quả không tồi nha.

- Được. Lời đề nghị này tôi chấp nhận.

Đình Thiên gật đầu chấp thuận.

- Tốt lắm. Cô quay về công ty chờ lệnh của tôi. Đừng quá mạnh động. Có chuyện gì xảy ra, tôi không gánh nổi cô.

Tô Diễm Hình nhếch mép nói, sau đó lấy túi xách rời đi. Gương mặt còn ánh lên tia quỷ dị khác thường.

Đình Thiên cũng không nói gì nữa, bàn tay nắm chặt lại. Đồng Ngạc Ngạc, xem ra ngày tàn của cô sắp đến rồi.

Công ty Lăng Duệ

- Trần Nhuệ, chúng ta đi ăn trưa thôi.

Đồng Ngạc Ngạc vờn vai ngáp, quay đầu xuống gọi Trần Nhuệ.

Trần Nhuệ cũng vừa làm xong công việc, định bụng gật đầu đồng ý. Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông từ đằng xa bước tới, cả người cô không rét mà run:

- Ngạc Ngạc, có người ăn trưa cùng cậu rồi. Mình đi ăn trước đây.

Cô nói qua loa với Đồng Ngạc Ngạc rồi chuồn đi nhanh như một con gió.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn bộ dạng gấp gáp kia, có chút không hiểu, cô gọi với theo:

- Trần Nhuệ, cậu chạy đi đâu vậy? Làm gì có ai ăn trưa cùng mình chứ? Đây... Trần Nhuệ... Trần Nhuệ...

Đồng Ngạc Ngạc có gọi cỡ nào thì cô bạn thân của cô cũng không quay trở lại. Buồn bực, cô dậm dậm chân xuống đất.

Đột nhiên, giọng nói từ đằng sau vang lên khiến cô giật mình:

- Anh ăn trưa cùng em không được sao?

- A... Duệ, sao anh lại đến đây?

Đồng Ngạc Ngạc không trả lời câu hỏi của hắn, ngây ngốc hỏi.

- Sao anh lại không thể đến?

Lăng Tư Duệ cười khẽ nhìn cô. Bộ dạng kia thật khiến hắn buồn cười.

Vài nhân viên còn lại trong phòng nhìn thấy cảnh tượng ngàn năm hiếm có kia, không khỏi há hốc mồm. Họ không ngờ Tổng giám đốc của họ lại có thể cười dịu dàng như vậy trước một cô gái. Mà cô gái kia còn là người mà trước đây họ cực kỳ ghen ghét. Xem ra họ nên thay đổi cách cư xử của mình rồi. Nếu để Tổng giám đốc biết được họ đối xử với Đồng Ngạc Ngạc không tốt, bát cơm ăn hằng ngày cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Náo loạn nhà hàng

A...

Đồng Ngạc Ngạc chưa kịp nói thì đã bị hắn một tay kéo đi. Bàn thân vẫn còn đang ngây ngốc.

Văn phòng Tổng giám đốc.

- Mau ăn đi.

Lăng Tư Duệ một tay gấp thức ăn vào bát cô, cười nhẹ nói.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn đồ ăn trong chén, vui vẻ đưa lên miệng cắn một cái. Cô không phủ nhận, từ khi sống cùng hắn, thức ăn cô được nâng cấp đến mức dùng toàn loại thượng hạng.

- Công việc của em thế nào rồi?

Lăng Tư Duệ thuận miệng hỏi, tao nhả đưa ly rượu lên miệng uống một ngụm.

- Không có gì thay đổi a~

Đồng Ngạc Ngạc đáp qua loa, ánh mắt liếc sang ly rượu đỏ chói trên tay hắn. Cô nuốt nước bọt cái ực.

- Ly nước đỏ của em

Lăng Tư Duệ nhìn vẻ mặt thèm thuồng của cô, ánh mắt tối sầm lại. Lần trước cô uống rượu nào loạn còn chưa đủ hay sao? Loại nước uống này, hẳn tuyệt đối không cho phép cô uống lần thứ hai. Vì vậy, Lăng Tư Duệ đưa tay chỉ sang ly nước cam bên cạnh cô, thản nhiên nói.

Đồng Ngạc Ngạc chính là không cam tâm. Tại sao hắn uống được còn cô thì không chứ? Như vậy không công bằng:

- Duệ, em muốn uống.

- Muốn uống? Ngạc Ngạc, em có biết dáng vẻ của em lúc say rượu như thế nào không?

Lăng Tư Duệ nhìn cô, ánh mắt sắc bén khiến cô có chút chột dạ. Đôi mắt ngậy thơ khó hiểu nhìn hắn.

- Như.... như thế nào?

Đồng Ngạc Ngạc nuốt nước bọt, lắp bắp hỏi.

- Chính là...rất quyến rũ. Sẽ khiến anh không nhịn được mà ăn em.

Lăng Tư Duệ nói, khoe miệng cong thành một nụ cười sáng khoái.

Đồng Ngạc Ngạc vừa nghe hắn nói xong, gương mặt bỗng chốc đỏ ửng. Cô rốt cuộc không biết, lần trước cô say rượu đã làm ra loại chuyện gì? A. Không phải là làm ra những hành động kỳ quặc chứ? Aaaa.... Hình tượng của cô, hình tượng của cô.

Lăng Tư Duệ nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của cô, nụ cười trên gương mặt càng đậm, hắn nói:

- Vì vậy, đừng để anh biết em uống rượu. Nếu không, anh sẽ không ngần ngại mà ăn em. Hiểu không?

- Aaa... Lăng Tư Duệ, anh thật biến thái. Sao có thể nói ra những lời như vậy chứ?

- Người phụ nữ của anh, em tốt nhất nên hiểu rõ anh đang nói cái gì.

Lăng Tư Duệ cười cười, sau đó tiếp tục dùng bữa.

Đồng Ngạc Ngạc bị câu nói của hắn làm cho ngu ngơ, đầu óc đang làm việc hết công suất để tìm ra hàm ý trong lời nói. Hừ... Lăng Tư Duệ đáng ghét, lại dám khi dễ cô.

- -----

Công ty Tổng Thụy

- Từ Ái Huyền!

Giọng Tổng Nhất Hàn vang lên khiến Từ Ái Huyền giật mình. Ban nãy cô đi ngang qua phòng nhân sự, họ nói có tài liệu muốn gửi cho Tổng giám đốc nhưng mọi người đều đang rất bận. Vì vậy, bọn họ liền nhờ cô mang hộ tài liệu đến phòng Tổng giám đốc. Dù sao muốn đến phòng thiết kế, cô cũng phải đi ngang qua phòng anh. Thế nên, Từ Ái Huyền gật đầu đồng ý. Cô cho việc đó là thuận đường để che giấu đi cảm xúc thật của mình. Kì thực, Từ Ái Huyền cô rất muốn gặp Tổng Nhất Hàn.

- Ô. Chào Tổng giám đốc.

Từ Ái Huyền xoay người lại, cúi đầu chào. Khi nãy cô gõ cửa, không thấy anh trả lời. Bản thân cứ nghĩ là anh đang bận hoặc là không có ở trong phòng nên cô có chút thất vọng. Bản thân cũng không nghĩ đến anh lại xuất hiện phía sau cô.

- Cô đến gặp tôi có chuyện gì không?

Tổng Nhất Hàn nhìn cô hỏi.

- À.... tôi... à phòng nhân sự nhờ tôi đưa tài liệu đến cho anh.

Đổi mặt với Tống Nhất Hàn, Từ Ái Huyền cô đột ngột bối rối.

- Vậy à.

Tống Nhất Hàn đáp, chìa tay ra trước mặt cô.

Từ Ái Huyền nhìn bàn tay của anh, gương mặt bỗng chốc đỏ lên. Anh đưa tay ra như vậy là có ý gì. Có phải là muốn mời cô vào phòng không.

Nhìn gương mặt đang đỏ lên của cô, Tống Nhất Hàn bỗng chốc bật cười. Ý của anh là muốn cô đưa tài liệu cho anh. Không biết cô nghĩ cái gì mà mặt đỏ ửng lên như vậy.

- E hèm... ý tôi là....cô đưa tài liệu cho tôi.

Tống Nhất Hàn háng giọng, cố nén cười giải thích.

Lúc này Từ Ái Huyền ngó người ra, mặt lại càng đỏ hơn nữa. Xấu hổ chết mất. Cô làm sao có thể suy nghĩ ra mấy chuyện lung tung như vậy chứ. Hiện tại đã trở thành trò cười trong mắt anh, thật sự rất mất mặt.

- Đây... đây ạ.

Cô áp úng đưa tài liệu cho anh. Sau đó định chuẩn đi vì xấu hổ. Nhưng chưa kịp chào tạm biệt thì Tống Nhất Hàn đột ngột lên tiếng:

- Đi ăn trưa cùng tôi không?

Rõ ràng... Rõ ràng đây chỉ là một lời mời bình thường của ông chủ dành cho nhân viên nhưng không hiểu sao, nhịp tim của Từ Ái Huyền đập lên mãnh liệt. Cô mở to mắt ngạc nhiên nhìn anh, máu trong người như có dòng điện xẹt qua. Có cảm giác như cô đang mơ vậy.

Về mặt của cô lại một lần nữa khiến Tống Nhất Hàn bật cười. Trước đây anh cũng có mời nhân viên nữ đi ăn để bàn bạc công việc, nhưng chưa có ai là bày ra vẻ mặt đó như cô. Thật sự khiến anh không nhịn được mà cong môi cười.

- Sao vậy? Cô cảm thấy tôi không được phép mời cô đi ăn sao?

Nghe giọng anh, Từ Ái Huyền như bưng tỉnh. Phải rồi. Chẳng phải cô rất muốn ở gần anh sao? Đây là cơ hội của cô, cô sẽ cố gắng nắm bắt. Chỉ tại anh nói ra đường đột nên cô mới ngạc nhiên như vậy.

- Được ạ. Tôi đồng ý.

Từ Ái Huyền nhẹ mỉm cười, lòng đang tràn ngập vui sướng.

Tống Nhất Hàn cũng không nói gì nữa, đẩy lòng có chút thoải mái cùng cô rời đi.

- -----

Tống Nhất Hàn đưa Từ Ái Huyền đến một nhà hàng, sau đó cất giọng hỏi:

- Cô muốn ăn gì?

- À... ờ... mì Tứ Xuyên đi. Tôi rất thích cay.

Từ Ái Huyền nhẹ giọng đáp, không để ý về mặt Tống Nhất Hàn thoáng tia sừng sờ. Nhưng rất nhanh đã biến mất.

Mì Tứ Xuyên! Trước đây anh và Đồng Ngạc Ngạc từng ăn cùng nhau.

Nghĩ đến, khoe miệng lại cong lên đầy chua xót.

- Được. Cho tôi hai bát mì Tứ Xuyên.

Anh nói với phục vụ.

- Vâng. Quý khách đợi một lát.

Sau vài phút, người phục vụ mang ra hai bát mì đặc lên bàn.

Từ Ái Huyền nhìn bát mì, sau đó lại ngẩng mặt nhìn Tống Nhất Hàn. Dường như đang đợi anh động đũa.

Anh lúc này cũng đưa mắt nhìn cô, khẽ cười:

- Cô ăn đi, không cần phải sợ tôi như vậy.

- Vâng.

Từ Ái Huyền nghe anh nói vậy, cúi mặt bắt đầu ăn. Hương vị của mì rất đậm đà, rất ngon, lại đặc biệt cay. Vị cay tan dần vào đầu lưỡi, khiến người ta càng ăn lại càng muốn ăn.

Tổng Nhất Hàn nhìn Từ Ái Huyền, dáng vẻ khi ăn của cô rất tao nhã, cũng rất ôn hòa. Nó không mang đến cho anh cảm giác giả tạo như mấy vị tiểu thư muốn lấy lòng anh. Đột nhiên, giây phút này, anh cảm thấy cô có chút đặc biệt.

- Tổng giám đốc, anh cũng thích ăn mì Tứ Xuyên sao?

Từ Ái Huyền không chịu được cảm giác yên lặng khi ăn, bâng quơ nói vài câu.

- Có một chút.

Tổng Nhất Hàn thuận miệng đáp. Mì Tứ Xuyên là thứ làm anh có ấn tượng với Đồng Ngạc Ngạc. Đương nhiên trong thâm tâm cũng có thích nó.

- À.

Từ Ái Huyền à một cái, bản thân nhất thời không biết nói gì nữa.

Không khí đang yên lặng thì tiếng điện thoại Tổng Nhất Hàn đột ngột vang lên. Anh nhìn điện thoại, sau đó nói:

- Tôi ra ngoài nghe điện thoại một lát.

Từ Ái Huyền nghe anh nói vậy, im lặng gật đầu. Cô không biết rằng, sau khi Tổng Nhất Hàn rời đi, cô đã gặp phải loại người không muốn gặp.

Triệu Ngôn Hy hôm nay đi ăn trưa cùng bạn, vô tình nhìn thấy hai người bọn họ. Một người là hôn phu của cô, còn người kia lại là người cô không vừa mắt. Bản thân vốn muốn đến dạy cho người kia một bài học nhưng vì sự có mặt của Tổng Nhất Hàn nên cô không dám đến gần. Giờ thì anh ta đi rồi, Triệu Ngôn Hy không ngần ngại bước đến bàn ăn của Từ Ái Huyền.

- Tiện nhân.

Triệu Ngôn Hy vừa đến đã vơ lấy ly nước trên bàn tạt thẳng vào mặt Từ Ái Huyền.

Từ Ái Huyền không đoán trước được, vẻ mặt cô ngạc nhiên tột độ. Cô ngẩng mặt lên, nhìn cô gái trước mặt, sau đó nhận ra cô ta là vị hôn thê của Tổng Nhất Hàn.

- Cô muốn làm gì?

Giữ chất giọng bình tĩnh, Từ Ái Huyền nói.

Triệu Ngôn Hy căn bản là muốn phi đến cầu nát mặt cô. Hừ... Cô ta vì cái gì mà nhận được sự quan tâm của Tổng Nhất Hàn chứ. Anh ta chưa bao giờ mời cô đi ăn, cũng chưa bao giờ cười với cô. Hà cớ gì đối xử tốt với một con nhỏ quê mùa như vậy.

"Chát"

- Tiện nhân, tao ghét mày. Mày là hồ ly tinh. Mày dụ dỗ chồng tao. Mày dám cướp chồng tao.

Triệu Ngôn Hy giờ tay tát thẳng mặt Từ Ái Huyền, la oai oái như muốn cho mọi người trong nhà hàng nghe thấy.

Vì cuộc náo loạn của hai người, nhiều người hiếu kì vây quanh hai người họ hóng chuyện, sau đó buông lời bàn tán.

- Thì ra cái cô ngồi với anh đẹp trai ban nãy là người cướp chồng người khác.

- Không tin được nha. Nhìn cô ta đơn thuần vậy mà, không nghĩ tâm lại rắn rết như vậy.

- Người ta nói tốt gỗ hơn tốt nước sơn mà. Bề ngoài cô ta đẹp đẽ như vậy, ai biết được tâm cô ta xấu xa đến mức nào.

Nhiều lời nói khinh bỉ đều nhắm thẳng vào Từ Ái Huyền khiến Triệu Ngôn Hy đắc ý cười nhếch mép. Con nhỏ quê mùa này, muốn đấu với cô, đâu có dễ như vậy.

Từ Ái Huyền bị cái tát ban nãy làm cho má đau rát, cộng thêm những lời lẽ không hay hướng đến cô, khoé mắt có chút gì đó uồn uồn. Nhưng cô không khóc, cô cố nén nước mắt vào trong lòng, nói:

- Triệu tiểu thư, tôi khẳng định, tôi không cướp chồng cô. Đây chỉ là một bữa ăn bình thường, nếu cô không tin có thể hỏi anh ấy.

- Giả tạo. Mày nghĩ tao sẽ tin mày sao? Tại mày, tại mày mà anh ấy lạnh nhạt với tao. Tại mày. Tất cả là tại mày.

Triệu Ngôn Hy giả vờ kích động khóc lóc, dường như cô ta đang muốn lấy đi sự thương cảm của những người có mặt ở đây. Vì vậy lại một lần nữa bọn họ buồn lòng khinh bỉ Từ Ái Huyền.

- Xấu xa, đúng là rắn độc mà. Cô gái trước mặt tội nghiệp quá, bị cô ta qua mặt lên lút với chồng.

- Haizzzzz phụ nữ xinh đẹp vậy đã tâm không nhỏ. Còn bày kể quyền rũ người đã có vợ, thật là tội nghiệp cô gái kia.

- Đúng đúng. Thật tội nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Âm mưu

- Triệu tiểu thư, tôi... không có...

Từ Ái Huyền dường như lạc lõng giữa dòng người. Bọn họ khinh thường cô, xem cô là loại phụ nữ hư hỏng. Bọn họ... Bọn họ...

- Cô.... còn muốn ngụy biện. Không có? Hơ... Loại phụ nữ như cô, có chết cũng không rửa được sự dơ bẩn... Cô...

Triệu Ngôn Hy đang hung hăng mắng thì một giọng nói cắt ngang.

- Đủ rồi. Câm miệng cho tôi.

Tổng Nhất Hàn từ đám đông xuất hiện khiến Triệu Ngôn Hy giật mình, mặt có chút tái đi.

- Hàn~ anh...

Cô gọi tên anh, lắp bắp.

- Cô loạn đủ chưa?

Tổng Nhất Hàn nhìn cô lạnh lùng, ánh mắt toả ra hàn khí sắc bén.

- Hàn~ cô ta mới chính là người làm loạn. Cô ta phá nát quan hệ của chúng ta. Cô ta đeo bám anh, khiến anh không dành thời gian cho em. Cô ta....

- Triệu Ngôn Hy, tôi nói cho cô biết, tôi và cô.... ngoài cái hôn ước đó ra thì không có mối quan hệ gì khác. Vì vậy, cô đừng tự cho rằng cô có thể quản tôi. Bữa ăn hôm nay là tôi mời Từ Ái Huyền, mọi chuyện đều không liên quan đến cô ấy.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô ta, chán ghét nói. Triệu Ngôn Hy căn bản là người thích làm càn, không biết suy nghĩ.

- Hàn... anh... anh vì cô ta... Vì cô ta mà đối xử với em như vậy. Em... em ghét anh.

Triệu Ngôn Hy tức giận bỏ đi. Đáng ghét. Tổng Nhất Hàn, anh dám đối xử với tôi như vậy sao? Tôi sẽ không để yên đâu.

Mọi người xung quanh nhìn thấy Triệu Ngôn Hy bỏ đi, cảm thấy đau lòng thay cho cô. Nhưng không ai biết rõ được sự thật ẩn trong câu chuyện. Tổng Nhất Hàn lúc này quét ánh mắt sắc lạnh về phía bọn họ, khiến họ sợ hãi mà rời đi.

Anh xoay người hướng đến chỗ Từ Ái Huyền, nhẹ giọng:

- Xin lỗi, khiến cô bị liên lụy rồi.

- Không. Không phải lỗi của Tổng giám đốc. Tôi không có sao đâu.

Từ Ái Huyền nhìn anh mỉm cười, đáy lòng cô dường như lên lời một tia hạnh phúc. Anh ấy.... lúc này là đang bảo vệ cô.

Tổng Nhất Hàn quả thật cảm thấy rất áy náy. Một cô gái đơn thuần như Từ Ái Huyền, bị người khác sỉ nhục nhân phẩm mình như vậy chính là một đả kích lớn. Vậy mà cô, thậm chí còn không mắng anh nửa lời. Chịu đựng? Tại sao cô lại chịu đựng như vậy? Nhìn thấy năm dấu tay in trên mặt cô, lòng anh dường như có chút gì đó khó chịu. Bàn tay vô thức đặt lên vết đỏ trên làn da trắng mịn:

- Đau không?

Từ Ái Huyền bị hành động của anh làm cho giật mình. Vừa rồi như có một tia lửa điện xẹt qua, khiến da mặt cô tê rần rần. Bàn tay mát lạnh của Tống Nhất Hàn như xoa dịu cơn đau trên mặt, làm cho đáy lòng cô bỗng trở nên ấm áp.

- Không đau.

Như nhận thấy mình hơi tùy ý, Tống Nhất Hàn vội vàng bỏ tay xuống, xoay mặt đi nơi khác. Anh nói:

- Ra ngoài. Tôi đưa cô về. Chiều nay không phải làm việc.

- Ô... nhưng mà...

Từ Ái Huyền kinh ngạc trước quyết định của anh, cảm thấy có chút khó xử.

- Yên tâm. Tôi xin nghỉ việc cho cô.

Tống Nhất Hàn nói xong thì sai bước ra ngoài.

- -----

18h chiều...

Cách giờ tan sở 1 tiếng.

Đồng Ngạc Ngạc ngồi ở văn phòng Tổng giám đốc chờ Lăng Tư Duệ. Hắn hiện tại đang tham dự một cuộc họp cổ đông, có lẽ rất quan trọng. Haizzz... Khê thờ dài, Đồng Ngạc Ngạc chán nản nghịch bút viết. Cô đưa cây bút vào ngón tay, sau đó xoay cây bút vài vòng. Nhưng do không cẩn thận, cô lỡ tay làm rơi bút xuống đất. Buồn bực. Đồng Ngạc Ngạc cúi người xuống nhặt. Lúc đứng lên lại không may đụng đầu vào cạnh bàn. Cú va chạm khiến cô đau đến chảy nước mắt.

Đáng chết. Lăng Tư Duệ cư nhiên bắt nạt cô, hại cô chờ hán đến mí mắt cũng sắp nhắm lại. Bây giờ đến cả cái bàn vô tri vô giác cũng muốn bắt nạt cô. Hừ... Lão nương cô dễ bắt nạt như vậy sao? Aaaaa.... đáng ghét.

Đồng Ngạc Ngạc tức giận lấy chân đá vào cái bàn một cái, đột nhiên, một đồng văn kiện từ đâu tuôn ra như suối, đổ tràn ra nền đất. Cô nhìn đến hoa cả mắt. Đại họa. Đồng Ngạc Ngạc cô gây đại họa rồi. Lăng Tư Duệ mà biết cô phá hoại đồ của hắn, thế nào cũng bắt cô đem băm ra thành trăm mảnh. Thiên a~ số con quá đen đui rồi.

Vừa buồn vừa tủi thân, Đồng Ngạc Ngạc cúi xuống nhặt giấy. Xem nào, những tờ văn kiện này toàn nói những thứ đầu đầu. Cô xem mà chẳng hiểu gì cả. Toàn chữ và chữ, có chỗ thì dày đặc con số. Nhìn vào đúng là hoa cả mắt.

Ê!

Trong số văn kiện dày đặc kia, một tấm hình bỗng chốc hiện ra.

Đây... Đây là ai?

Tấm hình là một cô gái có mái tóc màu hạt dẻ, da trắng, mũi cao, mắt long lanh như loli. Cả người còn toát lên khí chất tiểu thư mềm mại. Nhìn qua, quả thật là bị cô ấy làm cho mê hoặc.

Nhưng mà... sao tấm hình này lại ở phòng Lăng Tư Duệ? Chẳng lẽ hắn biết cô gái này sao? Hai người... không lẽ...

- Em đang làm gì vậy?

Giọng của Lăng Tư Duệ vang lên khiến cô giật mình, suýt nữa hét lên.

Lăng Tư Duệ bước đến, hình ảnh nền đất trải đầy văn kiện khiến đôi mày hắn nhíu chặt, khoe miệng trở nên cứng ngắt:

- Đồng Ngạc Ngạc, em lại nghịch cái gì vậy?

- Em không có.

Đồng Ngạc Ngạc đáp lời hắn, dường như bản thân đang giận dữ.

Lăng Tư Duệ dường như không nhận ra sự khác thường của cô. Hắn cứ nghĩ là cô đợi hắn lâu quá nên bản thân không vui. Vì vậy, dịu giọng an ủi cô:

- Anh xin lỗi đã để em đợi lâu. Chúng ta cùng về thôi.

Lăng Tư Duệ cúi xuống nhặt đồng văn kiện dưới đất, vừa nhặt vừa nói. Nhưng hắn lại không nhận được câu trả lời của cô.

Đồng Ngạc Ngạc cầm chặt tấm ảnh trong tay, mím chặt môi như đang suy nghĩ cái gì đó. Cô căn bản là không nghe thấy lời nói của hắn.

- Ngạc Ngạc, em sao vậy?

Lăng Tư Duệ gọi cô, con người ánh lên tia khó hiểu.

- Sao vậy?

Hắn nghiêng đầu, bàn tay hươ hươ trước mặt cô.

- Không sao.

Đồng Ngạc Ngạc đứng lên, bàn tay định nhét tấm ảnh vào túi áo thì bị hắn giật lấy. Do hắn quá nhanh nên cô không phản ứng kịp, tấm ảnh cứ nhiên yên vị trên bàn tay to lớn của hắn.

Lăng Tư Duệ nhìn cô gái trong tấm ảnh, ngạc nhiên hỏi:

- Em lấy tấm ảnh này ở đâu vậy?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn rõ sự ngạc nhiên trong mắt hắn, đáy lòng dường như có chút đau xót. Cô thuận tay chỉ về phía đồng văn kiện, im lặng không nói gì.

Lăng Tư Duệ nhìn cô như vậy, hắn bật cười thành tiếng:

- Ngạc Ngạc, cô gái này là cháu gái Trịnh Quang. Lần trước anh nhờ ông ấy gửi văn kiện đến, có lẽ ông ấy đã để nhầm vào. Không phải... em đang nghĩ anh có quan hệ bất chính với cô ta chứ?

Đồng Ngạc Ngạc nghe xong, sửng sốt vài giây. Cô... Thật đúng là suy nghĩ quá nhiều rồi. Lăng Tư Duệ làm sao có thể làm ra chuyện có lỗi với cô. Cái đầu này của cô, đúng là ngoài việc suy diễn lung tung thì không dùng vào cái gì được.

Lăng Tư Duệ cười dịu dàng, một tay kéo cô ôm vào lòng. Hắn cất giọng trầm ấm:

- Cô gái ngọc, về sau đừng suy nghĩ lung tung như vậy. Anh tuyệt đối không làm những chuyện khiến em bị tổn thương. Hiểu không?

- Em hiểu. Duệ ~

Đồng Ngạc Ngạc nhắm mắt dựa vào vai hắn, cả người bao vây một cổ ấm áp. Chỉ cần là lời hắn nói. Cô sẽ tin.

- -----

Sáng sớm, nắng chiếu rọi trên đường phố, lướt qua từng tòa nhà cao tầng, làm sáng bừng cả một góc trời.

Ở công ty Lăng Duệ

Phòng biên tập

- Mọi người, tối mai công ty chúng ta sẽ ra mắt sản phẩm mới. Tôi muốn mọi người phải làm việc thật tốt. Nếu để xảy ra sai sót, các người sẽ không gánh nổi trách nhiệm đâu. Đã rõ chưa?

Giọng Chu Phạm vang lên đầy nghiêm túc.

- Vâng. Chúng tôi đã biết.

Mọi người trong phòng đáp, mau chóng bắt tay vào công việc. Đồng Ngạc Ngạc cũng đang giúp Trần Nhuệ một tay.

- Ngạc Ngạc, nghe nói sản phẩm ra mắt lần này có giá hàng ngàn vạn. Hình như là cái gì đó... à hồng lựu...

Trần Nhuệ phấn khích nói, đáy mắt không giấu nổi sự tò mò.

- Trần Nhuệ, mình thật muốn đi xem.

Đồng Ngạc Ngạc bên cạnh gương mặt như vớt được vàng, ánh mắt toả ra hào quang lấp lánh. Sản phẩm mới đáng quý như vậy mà Lăng Tư Duệ không nói với cô. Đúng là tên kibo bần xỉn mà. Nhưng mà cái tên hồng lựu này nghe quen quen. Hình như trước đây cô đã từng nghe Tống Nhất Hàn nhắc đến. A! Ngọc hồng lựu màu lam! Đúng là nó rồi. Trước đây vì nó hại cô bị hai tên kia hiểu lầm, suýt nữa thì không còn mạng. Thứ đó quý giá như vậy, chắc chắn sẽ vô cùng đẹp. Nghĩ đến thôi cô đã thấy trong người hưng phấn rồi. Ngọc hồng lựu màu lam... ta thật muốn tìm người nha.

- Ngạc Ngạc, nơi đó cạnh phòng rất cần mật, cậu không vào được nơi đó đâu. Tốt nhất là chúng ta ráng đợi đến tối nay, chắc chắn khi đó sẽ được mở

mang tầm mắt.

- Đành vậy.

Đồng Ngạc Ngạc khẽ thở dài. Bản thân cũng bắt đầu làm việc, không nói chuyện nữa. Cô không hay biết rằng, cuộc đối thoại của cô đã lọt vào tai Đình Thiên.

Đình Thiên khẽ nhếch mép cười, sau đó bước ra ngoài đi đâu đó.

- -----

- Tô tiểu thư, cô muốn tôi làm gì tiếp theo?

Giọng nói trong phòng vệ sinh vang lên với âm lượng rất nhỏ. Không biết đối phương ở đâu đây bên kia nói gì, chỉ thấy sắc mặt Đình Thiên có chút tái đi.

- Sao tôi có thể làm vậy được? Anh ta mà biết, chắc chắn không tha thứ cho tôi?

- Đình Thiên, cô đừng quên cô muốn trả thù Đồng Ngạc Ngạc. Đây là cơ hội tốt, tôi đảm bảo sẽ không để cô liên lụy.

Giọng Tô Diễm Hinh vang lên nghe có chút chói.

Trả thù Đồng Ngạc Ngạc? Đúng rồi. Đây là mục đích của cô. Chỉ cần Đồng Ngạc Ngạc biến mất, cô sẽ có tư cách tiếp cận Lăng Tư Duệ.

Cắn chặt môi, Đình Thiên đáp một chữ "được". Đầu dây bên kia, Tô Diễm Hinh nghe xong đáp án, thỏa mãn nhếch mép một cái. Cuộc trò chuyện cũng kết thúc ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Gậy ông đập lưng ông

- Duệ, anh đang muốn giải bày bọn họ sao?

Cố Vũ Mặc ngồi bên cạnh nghiêm túc hỏi Lăng Tư Duệ.

- Chẳng phải tôi đã nói sẽ cùng họ chơi một trò chơi sao?

Lăng Tư Duệ cười khẽ nói.

- Tôi biết. Nhưng mà, người đứng sau bọn họ không đơn giản.

- Tôi muốn biết chân tướng đằng sau. Mặc Hải Đường vì cái gì muốn hãm hại tôi hết lần này đến lần khác. Còn có... chuyện của ba mẹ tôi.

Lăng Tư Duệ lãnh đạm nói, chất giọng mang vài phần lạnh lẽo.

Cố Vũ Mặc nghe hắn nói vậy, cũng không lên tiếng, trong lòng dường như ẩn chứa sự lo lắng.

- -----

8h tối...

- Hôm nay tăng ca trễ ghê. Lưng tôi sắp sắp mỏi nhừ rồi.

Một nữ nhân viên vươn vai nói, vẻ mặt ánh lên tia mệt mỏi.

- Haizzz, biết làm sao được. Tối mai là buổi ra mắt sản phẩm mới. Nếu không chuẩn bị cẩn thận, thiệt hại sẽ đổ lên đầu chúng ta mất.

Người ngồi kế bên cô ta nói, bộ dạng mệt mỏi không khá hơn.

- Ủ. Làm nhanh đi để còn về sớm. Tôi còn muốn ăn chút gì đó. Đói quá.

- Ok. Lát cùng cô đi ăn.

Ở chỗ Đồng Ngạc Ngạc...

Cô hiện tại đang đánh máy văn kiện mà Chu Phàm giao cho. Bàn tay nhỏ nhắn lướt trên bàn phím, gương mặt chăm chú đầy cẩn thận. Nhưng mà, mọi người đừng nhìn dáng vẻ của cô rồi nghĩ cô nghiêm túc. Thật ra, bụng cô đang đánh trống ấy.

Thiên a! Con thật sự rất đói bụng, con muốn về nhà. Khi nào mới tan làm đây.

Đáy lòng Đồng Ngạc Ngạc đang hết mức gào thét.

8h30...

Mọi người trong phòng lần lượt ra về. Căn phòng rộng lớn giờ đây chỉ còn lại Chu Phàm, Đồng Ngạc Ngạc và Đình Thiên.

Đồng Ngạc Ngạc vì muốn hoàn thành công việc. Và lại, cô cũng không muốn người khác cho rằng cô là bạn gái của Lăng Tư Duệ thì được đặc ân về sớm nên đã nhắn tin báo hấn về trước. Thuận tiện gửi cho hấn một nhân dân lệ lười tình nghịch. Lăng Tư Duệ căn bản là không đồng ý, chỉ vì Đồng Ngạc Ngạc quá kiên quyết nên hấn đành chiều theo ý cô. Nhưng cũng không quên dặn cô khi nào về thì gọi điện thoại cho hấn.

- Ngạc Ngạc, anh có việc phải về sớm. Em đánh máy xong thì mang đi in cho anh. Nhớ chưa?

Chu Phàm cầm cặp tài liệu trên bàn, gấp gấp nói rồi rời đi.

Đồng Ngạc Ngạc chưa kịp chào thì đã thấy bóng anh khuất dạng. Cô nhìn vào màn hình máy tính. A. Thật sự là muốn hoa mắt nha.

Đình Thiên lúc này mới ngẩng mặt lên. Tất cả về hết rồi. Đây là lúc để cô hành động. Liếc mắt về phía Đồng Ngạc Ngạc, Đình Thiên ôm một tập văn kiện đi đến.

- Ngạc Ngạc, cô giúp tôi mang văn kiện này đến phòng thiết kế được không?

Đình Thiên cất giọng nói, đặt tập văn kiện lên bàn làm việc của cô.

Đồng Ngạc Ngạc nghe cô nói vậy, có chút khó hiểu. Cô đang ngây ngốc thì Đình Thiên nói tiếp:

- Không được sao?

- À. Được. Tôi cũng vừa đánh máy xong, để tôi đưa giúp cô.

Đồng Ngạc Ngạc đứng lên, cầm lấy tập văn kiện rồi bước ra khỏi cửa. Đình Thiên nhìn theo, nhếch môi rút điện thoại ra nhắn tin cho ai đó.

Hành lang đến phòng thiết kế không quá xa, Đồng Ngạc Ngạc vừa đi vừa quan sát xung quanh. Bởi vì hiện tại mọi người trong công ty đã về hết, hành lang rất vắng, mà cô thì lại sợ ma. Cảm giác lạnh lẽo ủa vào khiến cô nổi da gà. Khi đến khúc cua, đột nhiên một vật gì đó đập mạnh vào gáy Đồng Ngạc Ngạc. Còn chưa kịp hoảng hốt, cô đã ngã xuống hành lang không một bóng người.

- Cô ta ngã rồi, lôi vào phòng biên tập đi.

Giọng nói chua ngoa của Tô Diễm Hình vang lên.

Đình Thiên một bên không hiểu. Chẳng phải Tô Diễm Hình muốn giả họa cho Đồng Ngạc Ngạc ăn cắp sản phẩm mới của công ty sao? Hiện tại đem cô ta vào phòng biên tập để làm gì?

- Tại sao phải đem cô ta vào phòng biên tập?

- Rồi cô sẽ biết thôi.

Tô Diễm Hình nhếch mép cười khẩy. Hiện tại camera của Lăng Duệ đã bị người của cô ta phá hỏng, chỉ để lại một camera duy nhất ở phòng thiết kế. Vì đó là nơi cất giữ sản phẩm mới của Lăng Duệ. Việc cướp sản phẩm này, cô chính là muốn trả thù Đồng Ngạc Ngạc lẫn Lăng Tư Duệ. Cô rất muốn nhìn thấy, bộ dạng chật vật của Đồng Ngạc Ngạc. Hahaha...

- -----

- Mặc đồ này vào.

Tô Diễm Hình lấy trong túi ra một bộ quần áo giống như trang phục mà lúc này Đồng Ngạc Ngạc mặc, sau đó đưa nó cho Đình Thiên.

- Tôi... sao?

Đình Thiên khó hiểu nhìn cô, có chút không cam tâm.

- Không cô thì còn ai. Dáng người cô và Đồng Ngạc Ngạc tương tự nhau, mặc đồ này vào rồi đi lướt qua camera sẽ khó phân biệt được thật giả.

Tô Diễm Hinh kiên nhẫn giải thích, thuận tay ném cho Đình Thiện trang phục rồi lấy bắt chéo chân ngồi trên ghế.

Đình Thiện cắn môi, hạ mắt xuống đi thay trang phục.

Thời gian của bọn họ không còn nhiều, chỉ sợ Đồng Ngạc Ngạc tỉnh dậy thì hỏng kế hoạch. Vì vậy, Đình Thiện rất nhanh đã tiến vào phòng thiết kế. Cô ta đi vào nơi trưng bày của phòng thiết kế, cố tìm kiếm dây chuyền lavender quý giá kia. Dưới ánh sáng mờ ảo của căn phòng, cô ta dường như có chút hoảng sợ. Đây là lần đầu cô ta làm loại chuyện này. Mặc dù ngày thường tính cô có chút xấu nhưng cũng không đến nỗi làm những chuyện phạm pháp. Nỗi lo sợ khiến tay cô run run, lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi.

Đến khi nhìn thấy một vật phát sáng huyền ảo trong đêm tối, cô ta mới bình tĩnh được một chút. Bàn tay vươn ra định lấy vật kia thì một cái chạm tay khiến cô ta giật mình hét lên.

Tiếng la vang vọng khiến Tô Diễm Hinh giật mình, vội vàng cùng người của cô ta chạy vào.

Lúc này đây, ánh sáng như chiếu thẳng vào mắt cô ta, chói đến dọa người.

Cố Vũ Mặc đứng một bên cười nhếch mép. Theo lệnh của Lăng Tư Duệ, anh đã đợi ở đây từ rất lâu. Bản thân cứ nghĩ người hành động sẽ là Âu Dương Minh, nhưng thật không ngờ, Tô Diễm Hinh lại xuất hiện ở đây. Điều này khiến anh vô cùng khinh bỉ.

- Tô tiểu thư, có gì để biện minh cho mình không?

Tô Diễm Hinh cả người như hoá đá, không nghĩ đến Cố Vũ Mặc lại xuất hiện ở đây. Cô tự mình suy nghĩ, sau đó nghiêng răng ken két.

- Các người sao lại ở đây?

- Cô có thể ở đây... Còn tôi thì không thể sao?

Tiếng bước chân cùng giọng nói lạnh lẽo vang lên khiến Tô Diễm Hinh cùng Đình Thiện không rét mà run.

Lăng Tư Duệ bước chậm rãi đến phía cô ta, vẻ mặt như quỷ hiện về từ địa ngục:

- Tô Diễm Hinh, tôi không ngờ cô lại hợp tác với Âu Dương Minh hãm hại tôi.

Tô Diễm Hinh thấy hấn đứng sát người mình, bất giác lùi lại vài bước, ngoan cố nói:

- Anh đang nói cái gì vậy? Đừng vu oan giá hoạ cho tôi chứ?

Tô Diễm Hinh nghĩ rằng camera đã bị cô phá hỏng, Lăng Tư Duệ dù có bắt được tại trận cũng không có bằng chứng kết tội cô ta nên cố mạnh miệng.

- Hơ...

Nụ cười nửa miệng xuất hiện trên gương mặt hấn.

Lăng Tư Duệ nhìn Cố Vũ Mặc, anh hiểu ý, lấy sản phẩm giả mà Tô Diễm Hinh muốn đánh tráo ném xuống đất. Sau đó anh lấy điện thoại ra, mở đoạn phim mà anh cho rằng cô sẽ cảm thấy thú vị.

Tô Diễm Hinh tự nhìn chính mình trong đoạn phim, tái mặt kinh sợ. Sao... Sao có thể? Camera đã bị cô phá hỏng? Tại sao lại...

Lăng Tư Duệ sớm biết Khương Viễn và Âu Dương Minh sẽ hành động. Chỉ là bản thân không nghĩ đến người ra tay lại là Tô Diễm Hinh. Cô ta lại còn mượn chuyện này gây khó dễ cho Đồng Ngạc Ngạc. Hừ... lần này hấn nhất định sẽ khiến bọn họ thừa nhận tất cả.

- Tôi... Không phải tôi.... Tôi không biết gì hết... Không phải tôi.

Tô Diễm Hinh đột ngột ôm đầu, nước mắt rơi lã chã. Ngón tay chỉ về phía Đình Thiện hét lên:

- Là cô ta. Là Đình Thiện, là cô ta muốn cướp sản phẩm của anh.

- Tô Diễm Hinh, cô nói gì vậy. Cô là người sai bảo tôi làm như vậy. Cô nói là muốn trả thù Đồng Ngạc Ngạc. Là cô sai bảo tôi. Bây giờ cô lại muốn lật lọng sao?

Đình Thiện tức giận, hung ác nhìn Tô Diễm Hinh.

- Đình Thiện, cô câm miệng. Tôi không biết gì hết.

Tô Diễm Hinh căm phẫn nhìn Đình Thiện.

- Đủ rồi. Tô Diễm Hinh, cô chỉ cần nói ra vị trí của Âu Dương Minh, tôi có thể xem đây là lỗi lầm mà tha thứ cho cô. Còn nếu không, tôi sẽ đưa bằng

chúng này cho toà án.

Lăng Tư Duệ lạnh nhạt nói, đôi mắt như phát ra tia nguy hiểm

Tô Diễm Hình bỗng dưng cười lạnh, cô thu hồi nước mắt, nhìn hắn đầy giận dữ:

- Lăng Tư Duệ, anh vì cái gì mà bắt ép tôi. Vì cái gì hả? Vì con nhỏ ngu ngốc kia sao? Anh biết tại sao tôi phải làm vậy không? Ha... Ha... Ha... Là muốn trả thù anh đó. Tôi muốn anh phải nếm mùi thất bại, muốn anh phải bị bẽ mặt, muốn anh phải trả đủ những gì anh đối xử với tôi. Cả cô ta... Cả cô ta cũng vậy... Tôi muốn các người phải trả giá...

- Cô điên rồi. Vì muốn trả thù mà cả tôn nghiêm cũng đánh mất sao? Cô nghĩ cái tên Âu Dương Minh kia thật lòng muốn giúp cô trả thù? Ngu ngốc... hắn chỉ muốn cướp sản phẩm của Lăng Duệ mà thôi. Nếu mọi chuyện bị bại lộ, hắn sẽ đem mọi thứ đổ lên đầu của cô.

Cố Vũ Mặc cười nửa miệng nói. Thật sự là quá ngu ngốc đi.

- Không... không thể. Anh ta nói sẽ giúp tôi. Sao có thể phản bội lại tôi? Các người đang nói dối.

Tô Diễm Hình dường như không tin vào tai mình. Cô ta lắc đầu nguầy nguậy.

- Tôi cho cô 30s để nói. Sau 30s, tôi lập tức đưa đoạn phim cho cảnh sát.

Lăng Tư Duệ đã thật sự mất kiên nhẫn, hắn không có hứng thú với sự trả thù mù quáng của cô ta.

- Tôi...

Tô Diễm Hình có chút do dự, ngập ngừng nói:

- Âu Dương Minh ở Khu Bắc...hắn đang đợi tôi đưa sản phẩm đến.

- Cố Vũ Mặc, gọi Trạch Kha đưa Ngạc Ngạc về biệt thự rồi lập tức lái xe qua đó.

Lăng Tư Duệ nói, sau đó hắn nhìn thẳng vào Tô Diễm Hình:

- Chuyện này, tôi sẽ không truy cứu. Tôi chỉ muốn nói với cô, cái gì là của mình thì chính là của mình, đã không phải là của mình thì có cố gắng cũng không có cách nào giữ lấy. Nên nhớ, đừng bao giờ để tôi phải nhắc lại. Nếu cô còn dám làm tổn thương Ngạc Ngạc, tôi không chắc sẽ để yên cho cô.

- Đinh Thiển, cô chính thức bị đuổi việc.

Lăng Tư Duệ nói xong, hướng phía cửa rời đi. Để lại hai cô gái ngồi thụp xuống đất, ngây ngốc nhìn theo bóng lưng hắn.

Xong rồi. Mọi chuyện đều xong rồi. Là tự bọn họ gây ông đập lưng ông.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Giăng lưới bắt cá

Trên xe....

- Bước tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?

Cố Vũ Mặc vừa lái xe vừa hỏi.

- Giăng lưới bắt cá.

Lăng Tư Duệ khẽ nói, khóe miệng cong lên mang theo hàn khí bức người.

Cố Vũ Mặc cũng không trực tiếp hỏi nữa, im lặng lái xe.

- -----

Khu Bắc...

Bãi đất trống xuất hiện một vài chiếc xe hơi. Đường như đó là người của Âu Dương Minh.

Cố Vũ Mặc cho xe dừng lại, đảo mắt quan sát xung quanh. Màn đêm bao phủ khiến không gian trở nên quỷ dị.

Lăng Tư Duệ nheo mắt, con người linh hoạt nhìn chằm chằm người nam nhân đằng xa. Âu Dương Minh! Lần này tôi sẽ cho các người toại nguyện.

- Cố Vũ Mặc, cho người đến chỗ anh ta.

- Anh muốn làm gì?

Cố Vũ Mặc nhú mày, anh vẫn không biết hấn đối phó thế nào với Âu Dương Minh, đưa người qua đó, liệu có nguy hiểm không?

- Mượn danh Tô Diêm Hình đưa sản phẩm giả cho hấn ta. Sau đó... Chúng ta chờ xem kịch.

Lăng Tư Duệ khẽ nhếch môi, điệu bộ tỏ ra hứng thú lạ thường.

- Không tồi.

Cố Vũ Mặc cũng cười. Kế sách này thật sự rất thú vị nha.

- -----

Kế hoạch cứ như vậy diễn ra trót lọt. Đến khi Âu Dương Minh biết mình mắc bẫy thì cũng chính là chuyện của ngày hôm sau.

- -----

Biệt thự Lăng gia...

Đồng Ngạc Ngạc bị ánh sáng làm tỉnh giấc. Cô nheo mắt ngơ ngác nhìn xung quanh. Đây... không phải là phòng của Duệ sao?

Sao cô lại ở đây nhỉ? Rõ ràng tối qua cô vẫn còn ở công ty.

A... Đồng Ngạc Ngạc vừa xoay đầu, cơn đau nhức từ cổ khiến cô rên lên.

Sao cô lại đau như vậy chứ?

Lăng Tư Duệ lúc này từ ngoài cửa đi vào. Nhìn thấy cô, hấn khẽ cười nói:

- Dậy rồi sao?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy Lăng Tư Duệ, khó hiểu hỏi:

- Sao em lại ở đây? Em nhớ rõ ràng tối qua em vẫn còn ở công ty.

Lăng Tư Duệ tiến đến xoa xoa mái tóc rối xù của cô, ôn nhu nói:

- Tối qua em bị đánh ngất. Thật là khiến anh lo lắng.

- Đánh ngất? A. Đứng rồi. Em nhớ khi đó em đến mang văn kiện đến phòng thiết kế thì bị ai đó đánh từ đằng sau. Sau đó... thì không nhớ gì nữa.

Đồng Ngạc Ngạc như nhớ ra một chuyện nghiêm trọng, vẻ mặt có tái đi.

- Không sao rồi. Anh đã giải quyết đám người đó.

Lăng Tư Duệ không biết từ lúc nào đã trèo lên giường ôm lấy cô, tựa đầu vào hõm vai cô rồi nhắm mắt nhàn nhã.

- Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Bọn họ tại sao lại muốn đánh ngất em?

Đồng Ngạc Ngạc tò mò luyên thuyên không ngớt, khiến Lăng Tư Duệ phải chịu thua mà kể lại mọi chuyện cho cô nghe.

- Vậy... sản phẩm mới không sao chứ?

Đồng Ngạc Ngạc nghe xong tất cả, gương mặt có chút kinh sợ. Cô lo lắng hỏi.

- Không sao rồi. Tối hôm nay, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Lăng Tư Duệ vòng tay ôm chặt cô hơn, cảm nhận mùi hương của cô, đáy lòng hấn cảm thấy vô cùng dễ chịu.

- Cũng tại anh, đi câu dẫn người khác làm gì chứ?

Đồng Ngạc Ngạc giận dỗi chu chu môi. Cô thật không nghĩ Tô Diễm Hình và Đinh Thiện vì ghen tỵ với cô mà làm ra loại chuyện trái lương tâm này.

Lăng Tư Duệ bật cười trước biểu hiện giận dỗi của cô, hần nhẹ giọng nói:

- Có trách thì trách lão công của em quá hoàn hảo khiến người khác vừa nhìn đã yêu.

- Em đây không cần người hoàn hảo.

- Nhưng không thể không cần anh.

Lăng Tư Duệ cười nhẹ, ôn nhu hôn lên má cô.

Đồng Ngạc Ngạc hận không thể đá con người mặt dày này xuống đất. Hừ... lão nương đây không thêm anh đồ ngọt.

- -----

Black Diamond

- Làm tốt lắm! Âu Dương Minh. Ngọc hồng lựu màu lam cuối cùng cũng đã rơi vào tay chúng ta.

Mạc Hải Đường nhìn sợi dây lấp lánh trước mặt, dường như rất cao hứng.

Âu Dương Minh lần đầu tiên gặp mặt người đứng đầu Black Diamond, bản thân không khỏi vui vẻ. Sự nghiệp của anh, chắc chắn cũng vì vậy mà thăng tiến.

- Mạc tiên sinh quá khen rồi. Cái tên Lăng Tư Duệ ấy không dễ đối phó như vậy. Tôi đã làm tất cả mọi cách mới có thể đoạt được sợi dây chuyền đó.

Khương Viễn tuy không thân thiết với Âu Dương Minh, nhưng cũng vì chuyện anh ta làm lần này mà không ngại khen anh ta vài câu.

- Nhưng mà... cô gái giúp cậu sẽ tuyệt đối giữ bí mật chứ?

Khương Viễn đột ngột nói khiến không khí trong phòng lạnh đi.

- Đương nhiên. Cô ta không dám nói ra đâu. Tôi đã có bằng chứng nắm thóp cô ta rồi.

Âu Dương Minh cười khinh bỉ. Loại người mù quáng ngu ngốc như Tô Diễm Hình, dùng chút thủ đoạn là lừa được cô ta thôi.

- Tối nay Lăng Tư Duệ sẽ ra mắt sản phẩm. Đến lúc đó, chúng ta cùng đưa sản phẩm thật tới, chắc chắn sẽ có chuyện vui để xem.

Mạc Hải Đường cười lạnh, cầm điều thuốc nhàn nhã hút.

Mượn chuyện này để muru hại danh tiếng của Lăng Duệ. Đây quả là một sáng kiến hay. Lần này, hẳn không chỉ bị tổn thất về tài sản mà còn bị tổn thất về danh dự. Giá cổ phiếu chắc chắn sẽ tuột dốc. Đến lúc đó, Mạc Hải Đường sẽ tự tay thu mua cổ phiếu của Lăng Duệ, bằng mọi cách, ông phải trở thành cổ đông lớn nhất của công ty.

- Hahaha... Tôi rất mong chờ tối nay. Lăng Tư Duệ chắc chắn sẽ bị bẽ mặt, danh tiếng của hắn và cả Lăng Duệ cũng theo đó mà đi xuống.

Âu Dương Minh cũng bật cười thích thú. Hắn cũng thật sự muốn xem, bộ dạng thê thảm của Lăng Tư Duệ.

- -----

Công ty Tổng Thụy

Từ sau chuyện Triệu Ngôn Hy làm loạn, Từ Ái Huyền dường như trốn tránh Tống Nhất Hàn. Mỗi khi gặp anh ở đâu đó thì cô lại cúi mắt lướt qua. Đôi khi chỉ nhìn thấy anh ở đằng xa, cô đã vội vàng tránh xa tầm nhìn của anh. Điều này khiến đáy lòng Tống Nhất Hàn có chút buồn bực. Vốn dĩ anh xem cô là bạn, vậy mà bây giờ cô lại tránh anh như tránh tà.

Đang lúc nghĩ vẩn vơ thì bóng dáng Từ Ái Huyền lại thấp thoáng đằng xa. Bộ dạng kia rõ ràng là hấp tấp muốn trốn. Không nhìn được, Tống Nhất Hàn mau chóng sai bước đến chặn trước mặt cô.

- Từ Ái Huyền.

Nghe giọng nói đánh thép của Tống Nhất Hàn, Từ Ái Huyền có chút hoảng loạn. Từ lần gặp ở nhà hàng, Từ Ái Huyền nghĩ rằng bản thân không nên gần gũi quá với Tống Nhất Hàn. Cô thật sự cảm thấy bản thân có lỗi khi chen chân vào mối quan hệ của người khác. Và lại, Triệu tiểu thư kia dù sao cũng là hôn thê của anh ấy. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô nghĩ chính mình sẽ trở thành kẻ thứ ba phá hoại tình cảm hai người họ.

- Sao... sao... ạ?

Từ Ái Huyền cúi đầu lấp bắp, không dám nhìn thẳng Tổng Nhất Hàn.

Nhìn cô như vậy, Tổng Nhất Hàn lại cảm thấy khó chịu. Anh buồn bực nói:

- Tôi là quý sao?

- Không... không phải.

Từ Ái Huyền lắc lắc đầu, hai tay nắm chặt vạt áo.

- Vậy sao thấy tôi cô lại trốn?

- Tôi... không... có trốn.

- Nói dối. Ngẩng mặt lên nhìn tôi xem.

- Tổng giám đốc... tôi....

- Thật bực mình mà.

Tổng Nhất Hàn đưa tay kéo cằm cô lên, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô dò xét.

- Tại sao trốn tôi?

Từ Ái Huyền bị hành động của anh làm cho bất động, hai má cô bỗng nóng ran. Làm sao đây? Cô lắc mạnh đầu, để bàn tay anh rời khỏi cằm cô, sau bước chân lùi lại vài bước.

Tổng Nhất Hàn nhíu chặt mày, khó chịu lên tiếng:

- Rốt cuộc là sao? Tôi làm gì có lỗi với cô hả?

- Không phải. Tôi... tôi.... chỉ là không muốn Triệu tiểu thư.... hiểu lầm.

Từ Ái Huyền lấp bắp nói ra, tim cô hiện tại đang đập rất nhanh.

- Hiểu lầm? Cô nói xem... Tôi với cô là quan hệ gì?

Câu trả lời của cô khiến Tổng Nhất Hàn cảm thấy buồn cười. Thật là... Nói cô ngược không biết cô có chịu nhận hay không? Anh với cô là quan hệ đồng nghiệp trong sáng, làm gì đến mức khiến người khác hiểu lầm.

- À... là... cấp trên... cấp dưới.

Từ Ái Huyền run run nói ra.

- Đúng. Quan hệ của chúng ta có cái gì để Triệu Ngôn Hy hiểu lầm?

Tổng Nhất Hàn lại nhân cơ hội muốn trêu chọc cô.

- Cái đó.... cái đó.... tôi.... à.... tôi....

Từ Ái Huyền bị anh hỏi ngược lại, cảm giác cổ họng khô khốc không nói ra được câu nào ra hồn.

Nhìn cô lấp bắp đến tội nghiệp, Tổng Nhất Hàn cuối cùng cũng cười thành tiếng:

- Haha... Từ Ái Huyền, cô ngược vừa thôi. Dù Triệu Ngôn Hy đó hiểu lầm thì cũng không sao? Cô ta không đáng để tôi quan tâm.

- Ồ...

Cô vẫn còn đang ngây ngốc thì Tổng Nhất Hàn nói tiếp.

- Đến phòng tôi lấy tài liệu.

Anh nói xong thì sai bước đi, để lại Từ Ái Huyền bất động tại chỗ. Không hiểu sao, lời nói ban nãy lại khiến cô có chút vui. Anh ấy không quan tâm Triệu Ngôn Hy. Thật sự là không quan tâm nha.

- -----

Công ty Lãng Duệ

Phòng biên tập...

- Này sao Đình Thiển lại bị đuổi việc vậy các cô?
- Tôi làm sao biết được chứ? Cô ta ngày thường hống hách như vậy, ai mà thêm quan tâm đến cô ta.
- Cũng đúng. Thôi mặc kệ cô ta vậy. Lát nữa cô có đi ăn không?
- Có.
- Vậy nhớ rủ tôi.

Cuộc trò chuyện của hai người nhân viên kia lọt vào tai Trần Huệ, cô mau chóng quay xuống nhìn Đồng Ngọc Ngọc.

- Ngọc Ngọc, cậu có biết sao cô ta bị đuổi việc không?

Đồng Ngọc Ngọc nghĩ nghĩ, sau đó lựa chọn không biết. Dù sao chuyện này cũng liên quan tới sản phẩm mới, Lăng Tư Huệ lại có kế sách, cô không thể đem chuyện này nói lung tung với người ngoài. Mặc dù Trần Huệ rất thân thiết với cô. Thật xin lỗi, Trần Huệ.

- Mình làm sao biết được a~
- Mình còn tưởng cậu biết. Mà thôi, cô ta bị vậy cũng đáng lắm nha. Ai bảo trước kia cô ta phối hợp với Tô Diễm Hình bắt nạt cậu.

Trần Huệ vừa nói vừa bày ra vẻ mặt căm tức.

- Mặc kệ cô ta đi a~ Chúng ta làm việc thôi. Tối nay là buổi ra mắt sản phẩm mới rồi.
- Ừ.

- -----

Biệt thự Lăng gia....

Hôm nay Trịnh Quang dọn dẹp phòng cho Lăng Tư Huệ. Mặc dù hắn đã nói loại chuyện này không cần ông đụng tay, thuê người làm là được rồi. Nhưng ông lại cảm thấy, tự mình làm xem ra vẫn tốt hơn.

Đang lau bụi trên bàn làm việc của Lăng Tư Huệ, Trịnh Quang vô tình làm rớt một xấp tài liệu. Ông giật mình, cúi người xuống đất nhặt lên thì đứng sững tại chỗ.

Mạc Hải Đường.

Cái tên này khiến tim ông đập thịch một tiếng.

Đây là bạn thân của ông bà chủ. Trước đây khi ông bà chủ còn sống, ông ta rất hay đến đây chơi. Nhưng mà, theo Trịnh Quang quan sát, Mạc Hải Đường này dường như có ý với bà chủ. Ánh mắt ông ta nhìn bà chủ thường rất khác lạ. Nhưng vì ông chủ đối xử với ông ta rất tốt nên Trịnh Quang cũng không dám nói ra. Ông sợ suy đoán của ông là sai.

Nhưng mà không biết tại sao, từ sau vụ tai nạn kia thì ông ấy không đến đây nữa, cũng không tham dự đám tang của ông chủ. Điều này khiến ông thắc mắc nhưng cũng không mấy quan tâm.

Nhìn xấp tài liệu, dòng chữ vụ án mười lăm năm trước hiện lên đập vào mắt Trịnh Quang.

Đây... Đây... rốt cuộc là sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Cuộc chiến gay gắt

Buổi ra mắt sản phẩm mới của Lăng Duệ được tổ chức tại Kinh Lân - một phòng trưng bày lớn thuộc chi nhánh Lăng Duệ. Nơi đây được trang trí bởi

những ánh đèn hoa rực rỡ, đại sảnh bóng loáng được lát gạch men cao cấp. Ngoài sản phẩm chính là dây chuyền lavender, tại đây còn được trưng bày nhiều loại trang sức đắt tiền khác.

Nhìn những bộ trang sức hiện đại với những chất liệu đá quý khác nhau, người tham dự càng có ham muốn chiếm giữ nó cho riêng mình.

Đồng Ngạc Ngạc mặc trên người bộ quần áo nhân viên, trang nghiêm đón chào khách. Tối hôm nay thật là đông nha. Mọi người ai nấy đều khoác lên những bộ trang phục lộng lẫy, làm choáng ngợp cả phòng trưng bày.

Trần Nhuệ một bên thì thầm với Đồng Ngạc Ngạc:

- Lát nữa là chúng ta được xem sản phẩm mới rồi. Hồi hộp chết đi được.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn bộ dạng kia của Trần Nhuệ, phì cười:

- Cậu đâu cần gấp gấp vậy chứ.

- Mình chỉ là tò mò thôi mà.

Đang trò chuyện cùng Trần Nhuệ thì tiếng Lâm Từ Hạ vang lên:

- Ngạc Ngạc!

Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng gọi, xoay người ra sau. Sau đó... Cô giật mình há hốc mồm.

Đây... Đây là Lâm Từ Hạ sao?

Có phải không vậy?

Bộ dạng kia... Là váy dạ hội nha~

- Ngây ngốc cái gì vậy cô nương? Là Từ Hạ ái khanh của cô đây.

Lâm Từ Hạ tiến về phía Đồng Ngạc Ngạc, vỗ vỗ vai cô.

- Không phải mình đang mơ chứ?

- Mình là người thật. Không tin cậu chạm thử xem.

- A. Từ Hạ, cậu thật đẹp nha. Mình chưa từng thấy qua bộ dạng lộng lẫy của cậu... Thật là muốn choáng ngợp dưới hào quang này mà.

- Thôi đi cô nương. Cậu đừng có nịnh nọt nữa. Mau đi với mình.

Lâm Từ Hạ cốc đầu cô một cái, cười cười nói.

- Đi... đi đâu?

Đồng Ngạc Ngạc úy khuất xoa xoa đầu lấp bắp.

- Còn đi đâu nữa. Lăng Tư Duệ bảo mình đưa cậu đi thay trang phục. Đừng nói là cậu muốn mặc trang phục này tiếp khách nha.

Lâm Từ Hạ cau mày nói.

- Gì chứ? Mình là nhân viên của công ty mà. Không mặc trang phục này thì mặc trang phục nào.

- Ngạc Ngạc, cậu quên cậu là bạn gái Lăng Tư Duệ rồi sao? Xét về thân phận này, cậu thừa khả năng làm bà chủ đó. Còn muốn làm nhân viên hả?

Lâm Từ Hạ phì cười trêu chọc cô.

Trần Nhuệ này giờ nghe hai người nói chuyện, cười cười. Cô cũng góp lời khuyên:

- Ngạc Ngạc, cậu đi thay trang phục đi. Chắc Tổng giám đốc muốn công khai cậu với mọi người đó.

- Hả? Công khai... gì... gì chứ?

Đồng Ngạc Ngạc đỏ mặt, xấu hổ nói.

- Đến cả người ngoài cũng nhìn ra rồi. Cậu còn không mau đi, muốn mình kêu người đến đưa cậu đi hay sao?

- Không... Không cần. Mình tự đi được rồi.

Đồng Ngạc Ngạc đi theo Lâm Từ Hạ, không quên hỏi:

- Cậu đến đây cùng Cố Vũ Mặc hả?

- Đúng nha. Anh ấy đang ở cùng với Lăng Từ Duệ nên bảo mình đi tìm cậu.

- À.

Tiếng hai người dần nhỏ rồi khuất sau cánh cửa. Trần Huệ nhìn theo, chỉ biết cười trong lòng. Đồng Ngạc Ngạc này thật là một cô gái đáng yêu. Cũng không hồng hách, chanh choẹ như mấy vị tiểu thư kia. Thật xứng đáng là bà chủ của cô nha~

- -----

- Xong chưa, cậu mau ra đây cho mình.

Lâm Từ Hạ đứng ở phòng thay trang phục hồi thức.

- Ồ... mình...

Đồng Ngạc Ngạc bên trong lấp ba lấp bắp, không biết là gặp phải cái gì.

- Nhanh lên. Lăng Từ Duệ đang ở ngoài kia đợi cậu đó.

- Minh... ra ngay đây.

Đồng Ngạc Ngạc ngồi ngừng mở cửa, chiếc váy dạ hội trắng khoát trên người cô trở nên thật nổi bật. Làn da trắng nõn ẩn hiện sau lớp ren càng trở nên xinh đẹp.

Lâm Từ Hạ nhìn chăm chăm cô, kính ngạc suýt hét lên.

- Đẹp... đẹp thật nha.

- Cậu nói quá rồi.

Đồng Ngạc Ngạc đỏ mặt cúi đầu xuống, hai bên má ửng hồng như hai quả cà chua.

- Mình nói thật đó. Nhìn đi này, mặt cậu như loli vậy.

Lâm Từ Hạ phấn khích chạy lại, mắt nhắm chặt vào người cô.

Đồng Ngạc Ngạc đang ngồi ngừng không biết làm sao thì giọng nói trầm trầm vang lên:

- Xong rồi sao?

Lăng Từ Duệ một thân âu phục bước vào, mái tóc được vuốt keo để lộ gương mặt góc cạnh nam tính. Hắn nhìn cô, khoe miệng bất chợt cong lên thành một nụ cười âm áp.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn thấy dáng vẻ tiêu sái của hắn, mặt đã đỏ lại càng đỏ. Cô bối rối nắm chặt góc áo.

Lâm Từ Hạ nhìn hai người bọn họ, cười tủm tỉm trên choker.

- Thôi, tôi đây không làm phiền hai người. Ra ngoài đây. Haha...

- Ồ... Từ Hạ...

Đồng Ngạc Ngạc chưa kịp nói thì Lâm Từ Hạ đã khuất bóng sau cánh cửa. Cô ngược nhìn Lăng Từ Duệ, gãi gãi đầu.

Lăng Từ Duệ bước đến chỗ cô, bàn tay đưa lên chỉnh lại mái tóc dài bị cô làm rối, khẽ nhỏ giọng:

- Thật sự rất xinh đẹp.

- Hà?

Đồng Ngạc Ngạc như không nghe rõ lời hắn.

- Anh nói em, thật sự rất xinh đẹp.

Lăng Tư Duệ cười, nụ cười đầy mỉa mai hoặc.

- Em... đâu có.

Đồng Ngạc Ngạc thật muốn tìm cái gì đó chui xuống, thật sự là cô rất ngại a.

- HaHa... Đi thôi.

Lăng Tư Duệ cười thành tiếng, hắn nắm tay cô, bao trọn lấy bàn tay nhỏ bé của cô rồi dắt đi. Cảm giác chạm vào bàn tay mềm mại ấy, đáy lòng hắn như được sưởi ấm

- -----

- Cảm ơn mọi người đã đến dự buổi ra mắt sản phẩm mới của Lăng Duệ.

Lăng Tư Duệ đứng trên khán đài, khí chất toát ra từ người hắn khiến người khác thập phần ngưỡng mộ.

Sau câu nói, một tràng vỗ tay rầm rầm vang lên, dường như mọi người ở đây đều rất coi trọng hắn.

Ngưng một lúc, Lăng Tư Duệ nói tiếp:

- Nhưng trước khi ra mắt sản phẩm, tôi muốn công bố với mọi người một chuyện.

- Chuyện gì vậy nhỉ?

Một cô gái hỏi người bên cạnh.

- Làm sao tôi biết chứ? Nhưng mà nghe có vẻ nghiêm trọng.

Chàng trai đáp lại cô gái.

- Gì thế?

- Tôi tò mò xem chuyện anh ta muốn công bố.

Mọi tiếng xì xào bỗng chốc vang lên nhưng rất nhanh mọi người đã ý thức được tình huống hiện tại. Họ im lặng, cùng hướng mắt đến khán đài nghe Lăng Tư Duệ nói tiếp.

- Tôi... muốn giới thiệu bạn gái của tôi - Đồng Ngạc Ngạc.

Lăng Tư Duệ nói xong, khoé môi cong thành một nụ cười hạnh phúc. Hắn bước tới chỗ Đồng Ngạc Ngạc, nắm tay cô đi trên khán đài.

Đây là lần đầu tiên mọi người chứng kiến được nụ cười của Lăng Tư Duệ. Một nụ cười không có âm mưu toan tính mà tràn ngập yêu thương cùng sủng nịnh. Bọn họ không thể tin được, sẽ có người thu phục được trái tim lạnh giá của hắn. Mà cô gái kia, dường như rất quen thuộc. Đây... đây chẳng phải là cô gái mà hắn đã bảo vệ khi bị truyền thông vây lấy tin tức hay sao?

- Cô gái kia... là cô gái lần trước.

- Đúng. Lần trước hắn từ chối thừa nhận có quan hệ với cô ta. Vậy sao bây giờ lại...

- Con mẹ nó, Lăng Tư Duệ muốn hành hạ đám báo chí chúng ta sao? Lúc thì không thừa nhận lúc thì thừa nhận. Hắn muốn chúng ta viết làm sao đây?

- Anh nhỏ tiếng thôi, hắn là ai kia chứ? Là Lăng Tư Duệ đấy, chỉ cần một cái búng tay thôi cũng đủ khiến toà soạn chúng ta thân bại danh liệt rồi.

Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên, trầm trồ bàn tán. Nhiều cô gái còn ghen tỵ với Đồng Ngạc Ngạc, nhìn cô bằng ánh mắt tóe lửa. Lúc này, Mạc Hải Đường nhìn lên, chỉ cười khẩy một cái.

Công bố bạn gái? Haha... Sắp thảm bại dưới chân tao rồi mà còn muốn công bố bạn gái sao?

- Lão đại, chúng ta chờ một lát nữa nhĩ?

Khương Viễn cúi đầu nói với Mạc Hải Đường.

- Ủ. Trò vui sắp bắt đầu rồi.

Khẽ cười nhếch mép, Mạc Hải Đường ngoan độc nhìn chằm chằm gương mặt Lăng Tư Duệ. Nó... thật giống ba nó...

- -----

- Sau đây... là phần giới thiệu sản phẩm mới - dây chuyền lavender....

Lăng Tư Duệ còn chưa nói xong thì Âu Dương Minh đã một thân ãu phục bước lên khán đài, giật lấy micrô của hã.

- Chào mọi người, tôi là Âu Dương Minh. Hôm nay tôi đến đây với mục đích rất quan trọng.

Âu Dương Minh không khách khí nhìn mọi người ở dưới, vẻ mặt diễn tả sự đều giả của hã.

Hành động ngang nhiên của hã cùng lời nói úp úp mở mở khiến những người ở đây không khỏi tò mò. Xung quanh lại một phen bàn tán xì xào.

- Suyt... Mọi người hãy nghe tôi nói đã. Đừng bàn tán vớ.

Âu Dương Minh lấy ngón tay đưa lên miệng, ý chỉ im lặng. Hã cười nhếch mép, nói tiếp:

- Dây chuyền lavender, vốn là ý tưởng của công ty chúng tôi. Lăng Tư Duệ... hã là kẻ cướp ý tưởng.

Âu Dương Minh dứt lời, ánh mắt nhìn Lăng Tư Duệ đầy khiêu khích. Hã chờ ngày này lâu lắm rồi, ngày mà hã có thể chiến thắng Lăng Tư Duệ.

Mọi người dường như bị lời nói của Âu Dương Minh làm cho hoá đá.

- Làm sao có thể?

- Lăng Duệ là công ty nổi tiếng về đá quý, làm sao có thể cướp ý tưởng của người khác.

- Lời anh ta nói có phải thật không?

Tổng Nhất Hàn nhìn tình hình hiện tại, không khỏi cười thầm trong lòng. Bọn họ thật là ngu ngốc. Tự mình hại mình mà vẫn cố mạnh miệng.

Lăng Tư Duệ lúc này vẻ mặt vẫn lạnh nhạt không thay đổi. Hã nhận micrô từ Trạch Kha, tao nhả đưa lên miệng, ẩn hiện trong mắt ý cười nhàn nhạt:

- Âu thiếu gia, cậu nói tôi cướp ý tưởng, là cướp như thế nào?

- Cướp như thế nào thì anh phải tự biết chứ? Sao còn hỏi ngược lại tôi?

Âu Dương Minh cười nguy hiểm nhìn Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ không tức giận, chỉ nhẹ cười, nụ cười mang theo sự chăm chọc khó nhận thấy:

- Trạch Kha, đưa giấy chứng nhận cho anh ta xem.

Trạch Kha ở bên cạnh nghe lệnh, liền đưa cho Âu Dương Minh một tờ giấy. Trên đó ghi rõ sản phẩm được đăng kí chủ quyền bởi Lăng Duệ. Ngày đăng kí còn là ngày tiến hành thiết kế sản phẩm.

Âu Dương Minh nhìn tờ giấy, trong thâm tâm cũng đoán ra được Lăng Tư Duệ đã làm giấy chứng nhận chủ quyền. Tuy nhiên, sản phẩm thật vẫn trong tay hã, chỉ cần lý do này thôi, hã đã nắm trong tay đủ bằng chứng đánh bại Lăng Tư Duệ rồi.

Hơ...Đăng kí chủ quyền thì sao? Sản phẩm giả vẫn là sản phẩm giả mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Sự thật hé lộ

- Đăng kí chủ quyền thì sao? Sản phẩm của anh không chừng lại là sản phẩm giả.

Âu Dương Minh kiên quyết bán ánh mắt về phía Lăng Tư Duệ. Hã không tin, Lăng Tư Duệ tìm được ách đối phó khi trong tay hã đang giữ sản phẩm thật.

- Thật hay giả? Anh có bằng chứng minh sao?

Lăng Tư Duệ cong khoé môi, ánh mắt báo sẵn như phát sáng. Đồng Ngạc Ngạc đứng cạnh hã mà mồ hôi vã ra như tắm. Dường như phát hiện được

sự bất an của cô, Lăng Tư Duệ nắm tay cô trấn tĩnh.

- Haha... Tôi đương nhiên là có bằng chứng. Người đâu, đem sản phẩm vào.

Âu Dương Minh kêu ngao cười một cái.

Người của hắn nghe lệnh, mang vào một hộp trang sức sang trọng.

Mọi người bên dưới đều chăm chú quan sát, mắt không rời một giây nào.

- Mọi người hãy nhìn xem, đây là sản phẩm của công ty chúng tôi.

Âu Dương Minh đắc ý cười khẩy, không nhanh không chậm mở hộp trang sức ra. Màu sắc của ngọc hồng lựu màu lam trở nên sáng chói.

Lăng Tư Duệ nhếch mép một cái, thanh âm lạnh nhạt bỗng cất lên:

- Âu thiếu gia, anh quá đắc ý rồi.

Mọi người đang hướng mắt về sản phẩm của Âu Dương Minh, bản thân có chút thất vọng về Lăng Tư Duệ thì thanh âm lạ đột ngột vang lên.

- Làm tốt lắm! Âu Dương Minh. Ngọc hồng lựu màu lam cuối cùng cũng đã rơi vào tay chúng ta.

- Mạc tiên sinh quá khen rồi. Cái tên Lăng Tư Duệ ấy không dễ đối phó như vậy. Tôi đã làm tất cả mọi cách mới có thể đoạt được sợi dây chuyền đó.

- Nhưng mà... cô gái giúp cậu sẽ tuyệt đối giữ bí mật chứ?

- Đương nhiên. Cô ta không dám nói ra đâu. Tôi đã có bằng chứng nắm thóp cô ta rồi.

- Tôi nay Lăng Tư Duệ sẽ ra mắt sản phẩm. Đến lúc đó, chúng ta cùng đưa sản phẩm thật tới, chắc chắn sẽ có chuyện vui để xem.

- Hahaha... Tôi rất mong chờ tới nay. Lăng Tư Duệ chắc chắn sẽ bị bẽ mặt, danh tiếng của hắn và cả Lăng Duệ cũng theo đó mà đi xuống.

Thanh âm kia cất lên khiến gương mặt Âu Dương Minh tái nhợt. Mạc Hải Đường và Khương Viễn cũng sửng người. Mọi người phía dưới lại được một phen kinh ngạc há hốc. Hôm nay, bọn họ đã trải qua quá nhiều cú sốc. Kinh ngạc đến nỗi tim muốn rớt ra ngoài.

- Sao thế? Không nhận ra giọng của chính mình?

Lăng Tư Duệ cười khẩy, mâu quang sắc bén chiếu thẳng vào Âu Dương Minh.

- Không... không thể nào. Làm sao... làm sao.... có thể....

Âu Dương Minh lắp bắp không nói thành lời, có chút kinh hãi nhìn Lăng Tư Duệ.

- Âu Dương Minh, tôi nói cho anh biết, kế hoạch tối hôm đó của anh thất bại rồi. Sản phẩm mà anh đang nắm giữ, chính là sản phẩm giả mà anh muốn trao đổi với sản phẩm thật của tôi. Và... nó đã được tôi cài thiết bị ghi âm.

Lăng Tư Duệ đi đến chỗ sản phẩm giả, đưa tay lấy máy ghi âm thu nhỏ, ánh mắt nhìn Âu Dương Minh đầy sắc lẹm.

- Trò chơi kết thúc rồi.

Mọi người xung quanh đang phấn nộ về hành động của Âu Dương Minh thì hai viên cảnh sát đã đi tới.

- Âu thiếu gia, anh có liên quan đến vụ án cướp sản phẩm, mưu hại danh tiếng của người khác. Xin anh hợp tác theo chúng tôi về trụ sở để điều tra.

- Không thể... Không thể... Mạc tiên sinh.... Mạc....

Âu Dương Minh hốt hoảng tìm kiếm bóng dáng Mạc Hải Đường phía dưới, nhưng không nhìn thấy bóng dáng ông ta đâu. Hắn thảm nhiên rã tức giận. Chết tiệt. Đến lúc bại lộ thì lại để hậu quả gánh lên đầu hắn.

- Mời anh đi theo tôi.

Bất lực, Âu Dương Minh mặc cho hai viên cảnh sát lôi đi. Ánh mắt thù hận hướng về phía Lăng Tư Duệ. Mẹ nó, đến cuối cùng hắn vẫn bại dưới tay Lăng Tư Duệ. Tại sao chứ....

Lăng Tư Duệ sau khi giải quyết xong chuyện của Âu Dương Minh, buổi ra mắt sản phẩm mới của hắn trôi qua một cách êm ả. Chỉ là... trong lòng hắn ẩn chứa một nỗi lo lắng đầy bất an. Mạc Hải Đường, tiếp đến hắn phải tìm mọi cách bắt ông ta nhận tội.

- -----

Tối hôm đó...

- Duệ, có phải anh có chuyện gì chưa nói với em không?

Đồng Ngạc Ngạc xụ mặt nhìn chăm chăm Lăng Tư Duệ đang ngồi trên bàn làm việc.

- Không có. Anh có gì mà phải giấu.

Lăng Tư Duệ tay lật tài liệu, lắc đầu đáp.

- Thật không? Về mặt của anh từ sau buổi ra mắt sản phẩm cứ là lạ.

Đồng Ngạc Ngạc như không tin, nhìn hần đây dò xét.

Lăng Tư Duệ nhìn điệu bộ của cô, bật cười thành tiếng.

- Một vài chuyện công ty thôi. Không có gì đáng lo lắng đâu, đồ ngốc.

- Em không tin đâu. Anh rõ ràng là... um...

Chưa kịp nói xong thì cô đã bị nụ hôn của hần chặn miệng.

- Còn tò mò nữa không?

Lăng Tư Duệ nhìn gương mặt đỏ hồng vì ngộp thở của cô, cười gian hời.

- Không... không... em đi ngủ đây.

Đồng Ngạc Ngạc vội vội vàng vàng chạy khỏi bàn làm việc. Cô nhanh chóng chui vào cái chăn ấm áp che đi sự xấu hổ của mình.

Lăng Tư Duệ chỉ biết cười khò với cô. Hần chỉ muốn cô luôn sống vui vẻ, mọi chuyện, hần sẽ một mình gánh vác.

21h....

Lăng Tư Duệ hiện tại đang ở thư phòng đọc sách. Còn Đồng Ngạc Ngạc thì đã say giấc từ lâu rồi.

" Cốc... Cốc"

- Vào đi.

- Thiếu gia...

Trịnh Quang đẩy cửa bước vào, nhỏ giọng gọi Lăng Tư Duệ.

- Chuyện gì vậy?

Lăng Tư Duệ nhưng mảy hỏi.

- Cậu... đang điều tra Mạc Hải Đường?

Câu nói của Trịnh Quang khiến Lăng Tư Duệ dừng động tác, hần nhìn ông, đáp ừ một tiếng.

- Tôi có chuyện này... muốn nói với cậu.

Chất giọng Trịnh Quang run run, dường như đang cố kìm nén bản thân không mất kiểm chế.

- Chuyện gì?

Lăng Tư Duệ có chút khó hiểu trước hành động của Trịnh Quang, ánh mắt hần nhìn ông mang theo tia dò xét.

- Vụ án... 15... năm trước... không... không tìm... thấy xác của bà chủ...

Trịnh Quang nói đứt quãng, trong giọng nói phảng phất sự tội lỗi.

- Ông nói cái gì?

Lăng Tư Duệ đột ngột đứng lên, hần bước ra đứng đối diện Trịnh Quang, hai tay bầu chặt vào bả vai ông, lạnh lùng nhả ra từng chữ:

- Lặp lại.

- Thiếu gia....

- Tôi bảo lặp lại!!

- Năm đó, khi ông bà chủ bị tai nạn. Cảnh sát chỉ tìm thấy xác của ông chủ, còn bà chủ thì không có tung tích.

Trịnh Quang rơm rớm nước mắt nhìn hấn.

- Không tìm thấy? Tại sao bây giờ ông mới nói tôi biết? TẠI SAO HẢ?

Lăng Tư Duệ dường như không kiềm chế được tức giận, hét lớn.

- Thiếu gia, năm đó... năm đó là tôi đã cho người truy tìm, nhưng rốt cuộc vẫn không tìm thấy. Tôi biết tôi sai khi không nói cho cậu, nhưng... giai đoạn ấy Lăng Duệ vẫn chưa có người làm chủ. Tôi không muốn vì chuyện này mà cậu đánh mất Lăng Duệ. Đó là tâm huyết cả đời của ông chủ...

Trịnh Quang như khuyu gối xuống trước mặt Lăng Tư Duệ, mắt ông đỏ hoe:

- Thiếu gia, tôi biết giấu giếm cậu là một điều tội lỗi. Nhưng tôi mong cậu, mong cậu có thể tha lỗi cho tôi...

Lăng Tư Duệ nhìn ông, ánh mắt có chút mơ hồ. Mẹ của hấn... không tìm thấy xác... có phải vẫn còn sống không? Có phải không.... Mẹ...

- Đứng lên đi.

- Thiếu gia, cậu tha thứ cho tôi sao?

- Trình bày lại sự thật mọi chuyện năm đó.

Lăng Tư Duệ bỏ qua câu hỏi của Trịnh Quang, lạnh giọng nói.

Trịnh Quang nghe như vậy, bản thân cũng có chút buồn. Ông đứng lên, nói rõ tất cả mọi chuyện cho Lăng Tư Duệ, cộng cả việc Mạc Hải Đường có ý đồ xấu xa với mẹ hấn.

- Mẹ tôi.... vẫn còn sống.. phải không?

Lăng Tư Duệ vô thức hỏi một câu, ánh mắt tràn ngập sự đau đớn. Nhưng, hấn mau chóng che giấu đi không muốn ai nhìn thấy.

- Năm nay tôi vẫn một mực nghe ngóng, nhưng chẳng có tin tức gì của bà chủ. Nhưng một sự thúc giục mạnh mẽ xuất hiện trong tôi là bà chủ vẫn còn sống.

Lăng Tư Duệ nghe xong tất cả. Tổng hợp lại những chuyện đã xảy ra, hấn dường như xác định, Mạc Hải Đường có thể liên quan đến tai nạn năm đó, và cũng có thể là người biết được tung tích của mẹ hấn. Nhưng đây... cũng chỉ là phán đoán. Hấn vẫn chưa nắm giữ trong tay điều gì chứng minh ông ta có tội.

- Ông đi được rồi. Tôi muốn yên tĩnh.

Trịnh Quang dường như muốn nói gì đó nhưng nhìn sự mệt mỏi xuất hiện trên gương mặt anh tuấn của Lăng Tư Duệ, ông chỉ biết tự trách chính mình, sau đó mau chóng rời đi.

Căn phòng giờ chỉ còn một mình Lăng Tư Duệ, hấn vô lực ngã xuống ghế, tròng mắt ánh lên tia phức tạp. Phải tìm mọi cách, nhất định phải tìm mọi cách để Mạc Hải Đường để lộ manh mối. Hấn muốn biết, sự thật toàn bộ mọi chuyện. Và... mẹ hấn rốt cuộc là còn sống hay đã chết?

- -----

- Con mẹ nó. Khốn kiếp. Thằng oắt con đó...

Tiếng vỡ nát phát ra từ căn phòng tối khiến người ta lạnh tóc gáy. Mọi đồ đạc trong căn phòng đều bị Mạc Hải Đường đập vỡ. Khương Viễn đứng ở bên cạnh cũng run run không nói được lời nào.

- Âu Dương Minh đó, ngày mai sai người giết nó đi cho xong. Nó mà để lộ bí mật, tao với mày cũng chẳng còn đường sống.

Mạc Hải Đường tức giận nói, ánh mắt ông ta đỏ ngầu như sói hoang.

Khương Viễn lúc này gật đầu:

- Vâng, tôi đã hiểu. Vậy còn chuyện của Lăng Tư Duệ?

- Haha, tao sẽ nghĩ cách. Mày cứ yên tâm. Nó nhất định không thoát khỏi tay tao.

Mạc Hải Đường nghiêng răng nghiêng lợi. Nghiệt chủng, mày nên xuống dưới cùng cha mày.

- -----

Quay lại chỗ Lăng Tư Duệ...

Hắn rút điện thoại ra gọi cho ai đó

- Trạch Kha, cho người đến bảo vệ Âu Dương Minh, ngay bây giờ.

- Được, thưa thiếu gia.

Trạch Kha đang ở văn phòng sắp xếp lại sổ sách thì nhận được điện thoại của Lăng Tư Duệ. Anh tuy có chút tò mò tại sao thiếu gia lại yêu cầu như vậy nhưng đó là điều thiếu gia cần dặn, anh nên nghe theo.

Điều Lăng Tư Duệ muốn làm bây giờ là để Âu Dương Minh khai ra người đứng sau mọi chuyện. Lúc đó Mạc Hải Đường sẽ bị truy nã. Điều này thuận lợi hơn cho việc Lăng Tư Duệ hành động để tìm ra chân tướng.

Sở dĩ hắn cho người bảo vệ Âu Dương Minh là vì đoán được Mạc Hải Đường sẽ lại áp dụng chiêu giết người bịt đầu mối như trường hợp của La Chính Vũ.

Lần này, hắn nhất định sẽ để ông ta trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Âm mưu của Triệu gia

Buổi sáng ấm áp lại bắt đầu...

Đồng Ngạc Ngạc vừa mở mắt đã cảm nhận được vòng tay ấm áp của ai đó. Hương thơm bạc hà nam tính khiến cô dễ chịu, dụi dụi đầu vào lồng ngực Lăng Tư Duệ hưởng thụ.

Lăng Tư Duệ cảm nhận được sự ngơ ngậy của cô, chỉ nhẹ cười một cái. Đôi bàn tay rắn chắc càng siết chặt cô hơn như sợ đánh mất đi một vật quan trọng.

- Duệ....

Đồng Ngạc Ngạc mè nheo kêu lên một tiếng.

Lăng Tư Duệ cưng chiều xoa đầu cô, chất giọng trầm ấm cất lên:

- Đói bụng?

- Ủ. Đói.

- Dậy đi ăn nào.

Lăng Tư Duệ rời giường đứng dậy, tay xoa xoa mái tóc rối xù của cô.

- Ừm... em biết rồi.

Đồng Ngạc Ngạc mắt nhắm mắt mở đứng dậy, loạng choạng đi vào phòng vệ sinh.

- -----

Ở một nơi khác...

- Mạc lão đại...

Khương Viễn một bên áp úng, mồ hôi vã ra đầy trán.

- Chuyện gì?

Mạc Hải Đường người đầy mùi rượu, ánh mắt như hằn lên tia máu.

- Ám sát Âu Dương Minh.... thất... thất bại...

- CÁI GÌ? MÀY NÓI CÁI GÌ?

Mạc Hải Đường mắt không chế, sấn tới nắm cổ áo Khương Viễn kéo lên.

- Xin lỗi... lão đại... Lãng Tư Duệ cho người bảo vệ Âu Dương Minh. Nó có lẽ đoán được thân phận của chúng ta.

- Mẹ nó.

Mạc Hải Đường đâm một cú vào mặt Khương Viễn.

- Lũ ăn hại, có nhiều đó chuyện mà cũng làm không xong. Giờ này thì chết cả đám.

Khương Viễn bị đánh ngã xuống đất, sợ hãi lau vết máu trên mặt.

Mạc Hải Đường còn chưa hạ hỏa thì một thuộc hạ từ ngoài cửa chạy vào báo tin.

- Lão đại, có chuyện lớn rồi. Lão đại.

- Lại chuyện gì?

Mạc Hải Đường liếc nhìn tên thuộc hạ, ánh mắt tràn ngập mùi vị thuốc súng.

Ánh mắt của ông khiến tên thuộc hạ lo sợ, lắp bắp không nói thành lời.

- Nói!

- Lư... Lư... Bảo.... Hắc Phùng đã bị bắt, bọn chúng khai ra ngài rồi. Hiện... hiện tại... cảnh sát Hàn Quốc đã báo tin cho cảnh sát Trung Quốc phối hợp điều tra. Còn... còn có... La Chính Vũ, ông ta chưa chết. Ông ta đã hồi phục sức khỏe và khai báo tất cả mọi chuyện.

Mạc Hải Đường nghe xong, chấn động mấy giây. Sau đó ông ta há miệng cười điên dại.

- Ha ha. Xong... Xong rồi. Haha....

Khương Viễn nghe xong tin tức, cũng tái mặt kinh hãi. Không lý nào lại vậy. Mọi chuyện đang đi ngược lại với dự tính ban đầu.

- Ha Ha. Hahaha...

Mạc Hải Đường vẫn không ngừng cười, ông giơ tay lấy khẩu súng, bắn vào đầu tên thuộc hạ kia.

- Không... Tao không thể thất bại. Tao phải thắng. Gia Lệ... Gia Lệ là của tao... Của tao...

Ông như con thiêu thân lao ra ngoài, không màng đến mọi thứ xung quanh.

Khương Viễn nhìn theo bóng ông, lòng rối như tơ vò. Phải làm sao đây?

- -----

Công ty Lãng Duệ.

Nhờ việc cho người bảo vệ Âu Dương Minh mà tin tức về Mạc Hải Đường bị bại lộ. Hiện tại, cảnh sát đều đang truy đuổi ông ta với những tội danh mà ông ta đã gây ra.

- Duệ, anh nghe tin gì chưa?

Cố Vũ Mặc đến phòng làm việc của Lãng Tư Duệ, vẻ mặt nghiêm túc đến đáng sợ.

- Đã biết.

Lãng Tư Duệ mắt nhìn vào màn hình máy tính, hờ hững nói.

- Này, anh đừng trưng ra bộ mặt đó. Tôi không nghĩ Mạc Hải Đường kia lại gây ra nhiều tội lỗi như vậy.

- Cố Vũ Mặc!

- Hà? Sao vậy?

Đột nhiên bị gọi, Cố Vũ Mặc có chút ngẩn người.

- Vụ án năm đó, không tìm thấy xác của mẹ tôi.

- Cái gì? Không tìm thấy? Tại sao bây giờ anh mới nói cho tôi?

Cố Vũ Mặc ngạc nhiên nhìn chằm chằm Lăng Tư Duệ.

- Tôi cũng vừa mới biết tối qua. Trịnh Quang đã giấu giếm tôi mười lăm năm.

Lăng Tư Duệ mặt mày nói, ánh mắt thoáng qua một tia bi thương.

- Vậy Trịnh Quang không tìm ra tung tích của mẹ anh hay sao?

- Đã tìm. Nhưng không có kết quả.

- Duệ, tôi hỏi thật, anh cảm thấy Mạc Hải Đường có liên quan đến vụ án năm đó hay không?

Cố Vũ Mặc nhìn hần dò xét.

- Mạc Hải Đường từng thích mẹ tôi. Tôi nghĩ, ông ta là người có liên quan lớn nhất. Sau vụ tai nạn, ông ta không còn xuất hiện ở nhà tôi nữa. Và lại, những chuyện mà ông ta gây ra cho tôi, có thể chứng minh được ông ta rất hận tôi.

- Thật ra tôi cũng có linh cảm đó. Bởi vì, Mạc Hải Đường rất đáng nghi ngờ. Mà anh nghĩ, hiện tại chúng ta nên làm gì?

- Hiện tại Mạc Hải Đường đang bị truy nã, ông ta chắc là đang rất hoảng loạn. Thời gian này đủ để chúng ta hành động để tìm ra manh mối kết tội ông ta. Nhưng... nếu thật sự suy đoán của tôi là sai, vụ tai nạn năm đó chắc chắn là án số khó lý giải.

Lăng Tư Duệ nói, ngã người ra ghế trầm tư trong giây lát.

Thật sự mà nói, hần nghi ngờ Mạc Hải Đường liên quan đến vụ án năm đó, nhưng hết thảy chỉ là suy nghĩ của hần. Hần còn không biết tại sao ông ta lại làm vậy? Những suy nghĩ cứ lòng vòng trong đầu khiến hần rất mệt mỏi.

Cốc Cốc....

Tiếng gõ cửa vang lên khiến Cố Vũ Mặc nhú mày.

Lăng Tư Duệ lãnh đạm nói:

- Vào đi.

Trạch Kha từ ngoài cửa bước vào, cúi đầu chào Lăng Tư Duệ, gật đầu với Cố Vũ Mặc rồi nói:

- Có người gửi cho thiếu gia một bức thư.

- Thư?

- Haha, ai rảnh rồi đi gửi thư cho anh vậy Duệ?

Cố Vũ Mặc cười ha hả trêu chọc Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ mặt lạnh nhận lấy phong thư từ tay Trạch Kha, từ từ mở ra.

" Đến gặp tôi vào tối mai. Tôi sẽ nói anh biết tất cả mọi chuyện ".

Trong thư chỉ vụn vụn hai câu, Lăng Tư Duệ đọc xong, có chút sững người.

Cố Vũ Mặc ngó mắt vào, vừa vặn cũng nhìn thấy nội dung. Anh kinh ngạc kêu lên:

- Không phải gài bẫy anh chứ?

Trạch Kha ở bên cạnh lúc này cũng nhìn vào, sau đó vẻ mặt có chút lo lắng nói:

- Thiếu gia, rất có thể là bấy.

Người im lặng nhất chính là Lăng Tư Duệ, ánh mắt hần khiến người ta khó đoán được tâm tư.

- Duệ, anh không phải định đi..

- Đúng.

Cố Vũ Mặc chưa nói xong thì Lăng Tư Duệ đã ngắt lời. Hần muốn đi. Cho dù chỉ là một tia hi vọng, hần cũng muốn thử.

- Nhưng mà...

Trạch Kha một bên ấp úng muốn nói cái gì đó. Lăng Tư Duệ dường như hiểu được suy nghĩ của anh, khẽ nói:

- Tôi sẽ không có chuyện gì. Các người đừng quá lo lắng.

- Tôi có thể đi cùng anh không?

Cố Vũ Mặc nói, nhìn hần.

- Không cần. Đây là chuyện của tôi.

Lăng Tư Duệ biết, nếu đây là một cái bẫy, những người đi cùng hần sẽ bị liên lụy. Một mình hần đi là được rồi. Hần không muốn người khác vì hần mà liều mạng nữa.

- Thiếu gia, như vậy không ổn.

- Hết chuyện rồi. Các người ra ngoài đi.

Lăng Tư Duệ xoay người hướng vào máy tính. Không thèm quan tâm đến hai con người kia nữa.

Biết mình bị đuổi, Cố Vũ Mặc bấu môi cùng Trạch Kha ra ngoài.

Bên ngoài văn phòng Tổng giám đốc, hai người đàn ông thì thầm to nhỏ.

- Trạch Kha, anh nghĩ sao?

- Đương nhiên là đi theo bảo vệ thiếu gia.

- Vậy... chúng ta...

- Hai người làm gì vậy?

Đồng Ngạc Ngạc từ đâu lù lù xuất hiện khiến hai người kia giật mình. Cố Vũ Mặc suýt nữa hét lên nhanh chóng bị Trạch Kha bịt miệng lại.

- Sao thế? Có gì mờ ám phải không?

Đồng Ngạc Ngạc nghi ngờ nhìn hai người bằng nửa con mắt.

- Không có gì đâu. Cô Đồng.

- Đúng đúng. Bọn anh chỉ đang bàn chuyện chính sự.

- Chuyện chính sự gì mà lên lút như vậy. Tôi hù hai người còn giật mình. Người ta nói có tật giật mình đấy.

- Ờ... thì bọn anh có chuyện quan trọng nên mới lên lút.

- Vậy à?

Đồng Ngạc Ngạc có chút tò mò nhưng mà thôi. Cô còn vào thăm Lăng Tư Duệ nữa, hiếm lắm mới có chút thời gian gặp hần.

- Vậy tôi vào gặp Duệ đây. Hai người bàn nhau tiếp đi.

- Tạm biệt cô Đồng.

- Đi thông thả.

Sau khi Đồng Ngạc Ngạc đi vào phòng, Cổ Vũ Mặc mau chóng kéo Trạch Kha đi:

- Tìm nơi khác nói chuyện.

- -----

Công ty Tổng Thụy

- Đây là sao?

Tổng Giai Ninh tức giận đập tập ảnh xuống bàn, hình ảnh về Tổng Nhất Hàn và Từ Ái Huyền trong nhà hàng hiện ra rõ nét.

- Ha, lại chuyện gì nữa đây? Triệu Ngôn Hy lại đi mách lẻo với ba sao?

Tổng Nhất Hàn cười nhếch mép nói.

- Nhất Hàn, tại sao con cứ làm trái ý ba? Mấy đứa nhà nghèo kia thì có gì tốt. Bọn nó chỉ lợi dụng con thôi..

- Đủ rồi. Ba! Con thật sự không nhịn nổi nữa. Ba lúc nào cũng làm theo ý mình. Tại sao ba không để ý đến cảm nhận của con?

Tổng Nhất Hàn cười khổ nói, ánh mắt thoáng tia bi thương.

- Ba làm vậy là vì tốt cho con thôi. Con trai...

- Ha, tốt sao? Gia đình Triệu Ngôn Hy kia chưa chắc tốt như ba nghĩ.

- Con nói vậy.... là ý gì?

- Ý gì? Ba đến bây giờ còn bị bọn họ làm mờ mắt sao?

- Nhất Hàn, con đang nói gì vậy?

- Tự ba nghe đi.

Tổng Nhất Hàn bật đoạn ghi âm mà anh tình cờ thu được. Hôm đó, anh từ chối lời mời tiệc của Doãn gia, nhưng lại bị Ứng Đại Siêu kéo đến. Chính vì không muốn đi nên khi đến Doãn gia, Tổng Nhất Hàn tìm một không gian yên tĩnh để tránh bị người khác làm phiền. Không ngờ, anh vô tình nhìn thấy Triệu Khắc Hùng - Ba của Triệu Ngôn Hy và Doãn Phi - Chủ tịch tập đoàn Doãn Thị đang nói chuyện với nhau. Nơi bọn họ trò chuyện không có ai cả, chỉ có Tổng Nhất Hàn đang đứng phía sau lưng cách họ một khoảng.

Triệu Khắc Hùng nâng ly rượu lên cùng vào ly của Doãn Phi, cười nửa miệng nói:

- Lão già Tổng Giai Ninh kia đúng thật là ngu ngốc. Nghe tin muốn làm thông gia với tôi thì hai mắt sáng ra như hổ đói.

- Haha, phải ngu ngốc như thế thì kế hoạch của anh mới thuận lợi đúng chứ, anh thông gia.

- Đúng. Đúng. Đến khi tôi lừa được tài sản Tổng gia, con gái tôi sẽ cùng con trai Doãn Thiên của anh kết hôn. Hai ta đến lúc đó đều có lợi.

- Nhưng mà anh cũng phải cẩn thận. Tài sản Tổng gia không phải ít, muốn lừa ông ta phá sản, phải có mưu kế.

- Đừng lo. Con gái tôi chính là viên trân châu sáng giá nhất. Đợi đến khi Tổng Nhất Hàn kia bị nó mê hoặc, mọi việc đều sẽ trở nên dễ dàng.

- Haha, tôi chờ anh thành công. Cùng ly nào.

- Ủ.

Hai người đàn ông thoải mái nói chuyện mà không hề biết cuộc đối thoại đó đã bị Tổng Nhất Hàn thu âm lại. Anh nghiêng răng, tức giận nắm chặt tay rồi xoay người rời đi. Không để lại bất cứ dấu hiệu khả nghi nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngu Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Nước mắt... Tổng Nhất Hàn

- Không.... không... thế nào....

Tổng Giai Ninh như không tin vào tai mình. Ông kinh ngạc không thốt nên lời nhìn Tống Nhất Hàn.

- Người giàu có không phải ai cũng tốt như ba nghĩ.

Tống Nhất Hàn nói xong, sải bước rời đi. Anh không muốn ở lại thêm một giây phút nào nữa. Anh muốn ba của anh hiểu được bộ mặt thật của đám người nhà giàu mà ba thường hay ca tụng. Đây là bài học để ông ấy nhận ra, lỗi lầm của chính ông ấy.

- Nhất Hàn.....con...

Tổng Giai Ninh cố gọi nhưng Tống Nhất Hàn đã đi khuất. Ông khó chịu ôm ngực. Bệnh tim hình như đã tái phát. Ông đưa tay lục lọi hộp thuốc nhưng lại vô tình làm nó rớt xuống đất.

Lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên.

Tổng Giai Ninh không gắng gượng nổi ngã phịch xuống đất. Nghe tiếng động lạ, người từ ngoài cửa mau chóng chạy vào. Nhìn thấy chủ tịch nằm dưới đất, Từ Ái Huyền hoảng hốt chạy lại. Cô nghe mọi người nói chủ tịch bị bệnh tim. Không lẽ hiện tại là đang phát bệnh sao?

- Thuốc.... thuốc của tôi....

Nghe ông mấp máy nói, cô mau chóng nhìn xung quanh tìm thuốc. Lọ thuốc bị lăn xuống đất nằm trong góc khuất dưới ghế. Từ Ái Huyền mau chóng đưa tay vào đề lấy. Nhưng khe hở đó quá nhỏ, tay cô len lỏi vào đến mức chảy máu. Sau khi lấy được rồi, cô mau chóng đưa viên thuốc cho ông, còn cho ông uống một ít nước.

Tổng Giai Ninh sau khi uống nước thì ngất đi. Từ Ái Huyền lúc này mới la lớn gọi mọi người đến giúp. Tin tức Tổng Giai Ninh bộc phát bệnh tim khiến mọi người một phen náo loạn.

- -----

Ở một nơi khác....

- Gia Lệ.... Gia Lệ....

Mạc Hải Đường từ ngoài chạy vào phòng, ông hô hoán gọi tên Mã Gia Lệ.

Bà đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng ông, ánh mắt bà lộ rõ vẻ chán ghét.

- Em đây rồi. Gia Lệ... Gia Lệ của anh...

Mạc Hải Đường nhìn thấy bà, ánh mắt thoáng phát ra tia sáng. Ông ta chạy lại, định ôm chầm lấy bà thì cánh tay bỗng chạm vào khoảng không.

Bà tránh né ông.

- Gia Lệ, em sao vậy?

- Kinh tởm.

Khoé miệng bà phun ra hai chữ, sau đó lại tiếp tục hướng mắt nhìn xa xăm.

- Ha. Ha... Ha... Ha.... Kinh tởm. Bà mắng tôi kinh tởm sao?

Mạc Hải Đường đột nhiên cay độc, không còn dáng vẻ ôn hoà như ban đầu.

- Thì sao? Ông giết tôi đi. Giết tôi đi. Tôi thà chết cũng không muốn ông đụng vào tôi.

Mã Gia Lệ cười khẩy, ánh mắt nhìn ông đầy thù hận.

- Hahaha, giết bà, đừng nghĩ tôi không dám động thủ. Hết đường rồi, lần này, Mạc Hải Đường tôi cái gì cũng dám làm.

Mạc Hải Đường tiến đến, đưa tay bóp chặt cổ Mã Gia Lệ. Nhìn bà đau đớn gẫy gụa, ông bỗng nở một nụ cười thê lương:

- Gia Lệ, anh yêu em. Rất yêu em. Sao em không chịu hiểu? Tại sao....

Buông tay khỏi cổ bà, Mạc Hải Đường ngồi phịch xuống đất. Ông thống khổ lấy hai tay đan vào tóc.

Mã Gia Lệ ôm ngực cố hít thở không khí, bà ho sặc sụa đến đỏ mặt, thấp giọng nói:

- Mạc Hải Đường, ông chưa bao giờ hiểu, yêu một con người thật sự là như thế nào. Ông nói yêu tôi, nhưng cách ông thể hiện chẳng khác nào một con thú. Một con thú mất nhân tính. Đây không gọi là tình yêu, đây là sự điên rồ của chính ông.

- Điên rồ... Ha. Hahaha... Em bảo anh điên rồ... còn không phải là vì em...

- Mạc Hải Đường, cả đời này tôi chỉ yêu một mình Lăng Tư Vũ, cho dù anh ấy không còn sống trên đời này, trái tim tôi cũng vĩnh viễn thuộc về anh ấy.

- Tại sao.... Tại sao... Tôi làm mọi cách... để có được em. Vì muốn tất cả mọi thứ liên quan đến người đàn ông đó biến mất mà tôi đã đánh đổi rất nhiều. Tôi muốn em toàn tâm toàn ý ở cạnh tôi. Muốn em toàn tâm toàn ý yêu tôi. Vậy mà, em đến một chút cũng không động tâm. Em rút cuộc muốn tôi làm cái gì nữa thì em mới yêu tôi.

Mạc Hải Đường nhìn bà, ánh mắt như hắt lên tia máu.

- Những việc mà ông làm, ông có chắc đó là tình yêu không? Yêu một người là muốn người ấy vui vẻ, muốn người ấy hạnh phúc, muốn người ấy luôn nở nụ cười. Còn ông, ông hại chết chồng tôi, ông giam cầm, đánh đập, chửi mắng tôi, khiến tôi đau thấu đến tận tâm can. Những cái đó gọi là yêu sao? Mạc Hải Đường, ông làm rồi. Đó là sự ích kỉ. Ông đang ích kỉ muốn chiếm đi hạnh phúc của tôi, ông muốn khiến tôi đời đời kiếp kiếp bị trói buộc bên cạnh ông, mãi mãi chẳng thể nhìn thấy tia sáng của hạnh phúc.

Mã Gia Lệ bi thương nói, ánh mắt tràn đầy căm hận nhìn Mạc Hải Đường.

Mạc Hải Đường bị những lời nói của bà làm cho thất thần. Ông im lặng một lúc rồi đứng dậy rời đi, để lại Mã Gia Lệ chỉ biết cười khổ.

Ông ta... cuối cùng vẫn không hiểu được...

- -----

Bệnh viện Trung tâm thành phố

- Ba tôi bị làm sao?

Tổng Nhất Hàn từ ngoài chạy vào, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng. Bàn tay nắm chặt tay Từ Ái Huyền. Ban nãy vì mất khống chế nên anh mới bỏ đi, không nghĩ khi đó ba anh lại xảy ra chuyện.

- Khi nãy Trưởng phòng kêu tôi đưa văn kiện đến cho chủ tịch. Tôi gõ cửa thì nghe trong phòng có âm thanh lạ. Vì vậy tôi đã đẩy cửa đi vào, sau đó... nhìn thấy chủ tịch ngã dưới ghế.

Từ Ái Huyền vì tay bị nắm chặt mà nhăn mặt, cô kể lại sự việc cho Tổng Nhất Hàn nghe.

Tổng Nhất Hàn nhìn vào cánh cửa đang cấp cứu, vô lực buông thõng tay.

- Là lỗi của tôi. Tôi không nên khiến ba tôi kích động... Không nên...

Từ Ái Huyền nhìn đáng vẻ tự trách của anh, đau lòng an ủi:

- Chủ tịch sẽ không sao. Anh đừng tự trách mình như vậy.

- Tôi...

- Ai là người nhà bệnh nhân.

Giọng bác sĩ vang lên khiến Tổng Nhất Hàn vội vàng chạy lại.

- Là tôi.

- Anh đừng lo lắng. Nhờ uống thuốc kịp thời mà bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch. Chỉ cần tịnh dưỡng một vài ngày là có thể xuất viện. Anh đi làm thủ tục nhập viện cũng như đóng tiền viện phí đi. À... đừng nên kích động bệnh nhân. Nhớ nhé.

- Vâng cảm ơn bác sĩ.

Tổng Nhất Hàn nghe được tin ba anh không sao, nhẹ nhàng thở hắt ra.

Từ Ái Huyền nhìn anh, khoe miệng cũng khẽ nở nụ cười. Không sao rồi, anh ấy sẽ không cảm thấy tự trách nữa.

Tổng Nhất Hàn sau khi cúi chào bác sĩ thì mau chóng đến nhìn ba anh ở phòng hồi sức. Ông ấy vẫn chưa tỉnh lại.

Tổng Nhất Hàn thật sự rất sợ. Anh sợ cái cảm giác mất đi người thân. Sợ cái cảm giác cô đơn lạc lõng. Mẹ đã mất, ông ấy chính là người thân duy nhất của anh. Anh không muốn mất đi ông ấy. Thật sự không muốn. Cảm giác ban nãy, rất đáng sợ. Nó giống như cảm giác anh bất lực nhìn mẹ anh trút đi hơi thở cuối cùng. Nó khiến tim đau đớn như bị bóp nghẹn.

- Không sao rồi. Anh đừng lo lắng quá.

Từ Ái Huyền ở phía sau nhẹ nhàng vỗ vai anh. Cô nhẹ nhàng an ủi.

Đột nhiên, Tống Nhất Hàn xoay người lại ôm chầm lấy cô, đầu anh gục xuống vai cô, hai tay giữ chặt cô như một đứa trẻ hoảng loạn bị lạc mẹ.

Anh im lặng, không nói gì. Từ Ái Huyền sững sờ nhìn anh, hai tay cứng đờ không biết có nên ôm lấy anh hay không. Một thoáng do dự của cô ngay lập tức bị Tống Nhất Hàn đánh bay.

Cả người anh run run, một thứ ấm nóng nhẹ nhàng thấm vào da thịt cô.

Nước mắt....

Tống Nhất Hàn đang khóc sao?

Từ Ái Huyền đưa tay ôm lấy anh vỗ vỗ, nhẹ giọng nói:

- Đừng khóc. Mọi chuyện ổn rồi.

Tống Nhất Hàn không đáp, tiếng khóc của anh không thôi khiến Từ Ái Huyền đau lòng.

- Có tôi ở đây. Tôi sẽ bên cạnh anh.

Tống Nhất Hàn dù khóc nhưng vẫn nghe được lời cô nói. Lòng anh, hiện tại có cái gì đó len lỏi vào. Nó rất ấm áp. Nó khiến anh yên tâm. Rất yên tâm.....

- -----

Công ty Lăng Duệ...

Giờ ăn trưa...

- Duệ, măng tây này ăn rất ngon đó.

Đồng Ngạc Ngạc vừa ăn vừa hướng đến Lăng Tư Duệ cười vui vẻ. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đắm chiêu của anh, nụ cười trên mặt cô tắt ngấm. Cô lo lắng hỏi:

- Duệ, anh sao vậy? Duệ...

Lúc này đây Lăng Tư Duệ mới liếc mắt nhìn cô, anh cười nhẹ:

- Anh nghe.

- Anh sao vậy? Có chuyện gì giấu em đúng không?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hẩn thăm dò, bất mãn nói.

- Không có. Em bảo măng tây này rất ngon à. Thế thì ăn nhiều vào.

Lăng Tư Duệ gấp măng tây bỏ vào chén cô, cười trấn an.

- Anh rất lạ.

- Anh thì có gì lạ. Em quá đa nghi rồi, ngốc ạ.

Lăng Tư Duệ phì cười, thuận tay xoa đầu cô.

- Anh lúc nào cũng như vậy. Có chuyện gì mà không thể nói cùng em chứ?

Đồng Ngạc Ngạc bực bội nói, có chút không vui.

- Đừng bướng. Em mà cứ nghĩ như vậy thì anh sẽ rất đau lòng.

Lăng Tư Duệ trước sau vẫn một mực ôn nhu trấn tĩnh cô. Hẩn không muốn cô gặp nguy hiểm, chính là như vậy.

- Đau lòng gì chứ? Em mới phải là người đau lòng đây nè.

Đồng Ngạc Ngạc gấp mắng tây trong chén lên ăn, nhai nhai thể hiện sự phẫn nộ của chính mình.

- Đau lòng vì em không tin tưởng anh.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, ánh mắt thập phần cung chiêu. Cô chính là bảo bối của hắn, là người hắn không thể tổn thương.

- Hừ.... Xem như là tin anh đi.

Đồng Ngạc Ngạc tuy nói như thế nhưng trong lòng vẫn có tia bất an.

- -----

Biệt thự Khương gia

- Con định làm gì hả con trai?

Vương Hân ngồi nhìn con trai, ánh mắt tội lỗi cùng xấu hổ lên tiếng.

- Con sẽ đến gặp anh ấy để nói hết tất cả mọi chuyện. Con không thể để ba dấn thân vào tội lỗi nữa.

Khương Chính Huy nói, lần này anh đã quyết tâm rồi. Ba anh đã gây ra quá nhiều tội lỗi, anh không thể ngoảnh mặt làm ngơ để ông ấy phạm sai lầm nữa.

- Nhưng.. ba con sẽ phải đi tù..

Vương Hân nói đến đây, nước mắt ứa ra sắp khóc.

- Mẹ... Lỗi lầm của ba, cho dù có đi tù cũng không thể rửa sạch được tội.

Khương Chính Huy nói, ánh mắt thoáng tia thống khổ. Cậu trước nay luôn tự hào về ba, về gia đình cậu. Nhưng cậu không ngờ, mọi chuyện lại trở nên như vậy. Nếu có thể giúp ba cậu giảm bớt đi tội lỗi, bằng mọi cách, cậu sẽ cố gắng hết sức để làm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Tù hôn

Sự việc cứ trôi qua êm ả đến sáng hôm sau...

Bệnh viện Trung tâm Thành phố...

Tổng Giai Ninh cử động ngón tay, hai mắt dần dần mở ra. Lúc này, ông cảm nhận được có một bàn tay đang nắm lấy tay mình.

Thì ra là Tổng Nhất Hân. Anh đã ngủ bên cạnh ông cả đêm.

Tổng Giai Ninh nhìn con trai mình, đau lòng lấy tay xoa xoa mái tóc Tổng Nhất Hân. Ông quả thật là sai rồi, ông bị tiền bạc làm cho mờ mắt. Kể cả hạnh phúc của con trai mà cũng muốn lấy tiền bạc trao đổi. Người làm cha như ông quả thật không xứng đáng.

- Ba, ba tỉnh rồi.

Tổng Nhất Hân cảm nhận được hơi ấm của ông, bất chợt tỉnh giấc, anh vui mừng gọi ông.

- Ủ, ba không sao.

Tổng Giai Ninh cười hiền từ, hình như lâu lắm rồi, ông chưa bao giờ cười với con trai mình như vậy.

- Là con không đúng, nếu lúc đó con không bỏ đi, ba sẽ không..

- Không phải lỗi của con, con trai. Là ba không tốt, là ba lúc nào cũng ép buộc con.

Tổng Giai Ninh nhìn anh, đau lòng nói. Ông cảm thấy hối hận vì thời gian qua đã ép buộc anh làm theo ý ông.

- Ba, mọi chuyện qua rồi. Con chỉ xin ba, hãy cho con tự mình lựa chọn người con yêu.

- Ba hiểu rồi. Hôn ước kia, ba sẽ nói với Triệu Khắc Hùng.
- Cảm ơn ba đã hiểu con. Thôi, để con đi mua bữa sáng cho ba.

Anh toan định bước đi thì Tổng Giai Ninh nói.

- Khoan đã. Con và cô gái Từ Ái Huyền kia, thế nào rồi?

Nghe ông nhắc đến Từ Ái Huyền, Tổng Nhất Hàn có chút giật mình. Sao ông lại hỏi quan hệ của anh và cô nhỉ?

- Cô ấy và con vẫn bình thường như trước đây.

Anh đáp, không hiểu hàm ý sâu sa trong câu hỏi của Tổng Giai Ninh.

- Con bé đó cũng tốt. Hôm trước là nó giúp ba, nếu không có nó giúp đỡ, ba có lẽ đã mất mạng rồi.

Tổng Giai Ninh hỏi ngược lại, cảm giác cô gái này không tệ. Nếu làm con dâu Tổng gia thì cũng thật tốt.

- Ba đừng nói lung tung. Thôi con đi mua bữa sáng, ba đợi ở đây nhé!

Tổng Nhất Hàn nói xong thì rời đi, để lại Tổng Giai Ninh với gương mặt ôn hòa.

- -----

Công ty Lăng Duệ

- Cậu sao vậy Ngạc Ngạc?

Trần Nhuệ nhìn Đồng Ngạc Ngạc thần thờ một bên, lo lắng hỏi.

- Mình đang có rất nhiều suy nghĩ hỗn loạn.

Đồng Ngạc Ngạc chán nản đáp lời.

- Sao thế? Cậu gặp chuyện gì sao?

- Không phải là mình. Đạo gần đây, mình thấy Duệ rất lạ. Anh ấy giống như có chuyện gì đó không muốn nói với mình.

Nhắc đến Lăng Tư Duệ, ánh mắt Đồng Ngạc Ngạc ánh lên tia lo lắng.

- Tổng giám đốc có khi vì chuyện công việc khó nói nên mới không nói với cậu. Yên tâm đi nào, đừng lo lắng quá.

Trần Nhuệ với suy nghĩ đơn giản an ủi Đồng Ngạc Ngạc.

- Vì chuyện công việc thật à?
- Đương nhiên rồi. Cậu không thấy chúng ta cũng rất bận rộn sao?
- Ừ nhỉ?

Đồng Ngạc Ngạc khẽ thở dài. Im lặng tiếp tục làm việc.

- -----

Quay trở lại bệnh viện...

Sau khi Tổng Nhất Hàn rời đi mua thức ăn thì hai vị khách không mời mà đến đột ngột xuất hiện.

Triệu Khắc Hùng cùng Triệu Ngôn Hy bước vào phòng bệnh của Tổng Giai Ninh, gương mặt hoà nhã nhẹ mỉm cười:

- Anh Tổng, anh sao rồi?
- Chào bác ạ.

Triệu Ngôn Hy sau lời hỏi thăm của cha thì cúi đầu chào Tổng Giai Ninh.

Tổng Giai Ninh nằm trên giường bệnh, nhìn hai người bọn họ bằng ánh mắt không có chút thiện cảm. Ông cố dựng người ngồi dậy.

Triệu Khắc Hùng nhìn thấy, toan giúp ông thì ông gạt phăng cánh tay.

- Không cần. Tôi tự làm được rồi.

Triệu Khắc Hùng bị ông cự tuyệt ý tốt, có chút không vui nhàu mày.

- À, hôm nay tôi đến đây chủ yếu để thăm anh. Sau là bàn về chuyện hôn lễ của hai đứa...

- Anh Triệu, tôi có chuyện muốn nói thẳng với anh.

Tổng Giai Ninh chưa đợi Triệu Khắc Hùng nói xong, đã vội ngắt lời.

- Chuyện gì mà trong anh có vẻ nghiêm trọng vậy?

- Về hôn ước của hai đứa, tôi quyết định từ hôn.

- Từ hôn?

Triệu Ngôn Hy giật mình hét lên, sau đó cô biết mình vô ý, vội vàng lấy tay bịt miệng lại.

Triệu Khắc Hùng cũng ngạc nhiên không kém, ông ta tròn tròn mắt nhìn Tổng Giai Ninh, giọng nói có chút tức giận:

- Anh Tổng, anh nghĩ con gái tôi là cái gì, muốn đính hôn thì đính hôn, muốn từ hôn thì từ hôn sao?

- Triệu Tổng, con gái anh là cành vàng lá ngọc, vẫn nên đính hôn cùng Doãn gia thì hơn?

Tổng Giai Ninh cười nhếch mép nói, ánh mắt quan sát sắc mặt hai con người kia.

Triệu Khắc Hùng và Triệu Ngôn Hy nghe đến Doãn gia, cả hai đều tái mặt. Triệu Khắc Hùng run run nói:

- Anh... anh biết...

- Đúng. Tôi biết tất cả. Triệu Tổng xem ra quá xem thường lão già như tôi rồi.

- Không... không thể nào... Đâu phải muốn nói từ hôn là từ hôn...

- Thế bác Triệu muốn thế nào đây? Muốn ba cháu xem mọi chuyện như không có gì xảy ra à?

Tổng Nhất Hàn từ ngoài cửa đi vào, cười khề nói.

Triệu Ngôn Hy nhìn thấy Tổng Nhất Hàn, lập tức chạy đến bám lấy anh, giả vờ khóc thút thít:

- Hàn, người ta là thật lòng yêu anh mà. Tại sao lại từ hôn với em?

- Yêu? Nực cười nhỉ?

Tổng Nhất Hàn cười nguy hiểm, tay bật đoạn ghi âm lần trước lên.

Nghe đoạn ghi âm, Triệu Ngôn Hy giật mình lùi lại. Triệu Khắc Hùng bất kinh thất sắc, run run không nói lên được lời nào. Ông không nghĩ trong tay Tổng Nhất Hàn có bằng chứng.

- Các người còn gì để nói không?

Triệu Khắc Hùng không đáp, xấu hổ nắm tay Triệu Ngôn Hy kéo đi.

Tổng Nhất Hàn nhìn theo, chỉ cười khề, lấy đồ ăn đưa cho Tổng Giai Ninh. Cuối cùng anh cũng giải quyết được đám người kia rồi.

- -----

Công ty Tổng Thụy

Sau khi Tổng Nhất Hàn rời khỏi bệnh viện liền đi đến công ty. Đang đi đến văn phòng thì một cú va chạm khiến anh ngã nhào.

Từ Ái Huyền do vội vàng chạy nên không cẩn thận va vào anh. Cô nhăn mặt, cúi đầu xin lỗi rồi rít, mau chóng nhặt giấy tờ dưới đất lên. Bản thân cũng không để ý người va phải là Tổng Nhất Hàn.

Tổng Nhất Hàn nhận ra cô, cúi người giúp cô nhặt lại văn kiện. Anh khề nói:

- Không sao. Cô đang vội à?

Nghe giọng nói quen thuộc, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tống Nhất Hàn, Từ Ái Huyền có chút ngại:

- Xin lỗi Tống giám đốc, tôi đang vội đưa văn kiện đến phòng thiết kế.

- À, tôi nay cô rảnh không? Tôi muốn mời cô đi ăn tối để cảm ơn.

Tống Nhất Hàn nhìn cô, khẽ cười nói.

- Tôi nay... tôi..

Từ Ái Huyền bối rối. Cô thật sự không biết phải làm sao. Chuyện lần trước vẫn khiến cô lo lắng. Nhờ đâu, Triệu tiểu thư lại hiểu lầm..

- Sao thế? Cô bận à?

Tống Nhất Hàn nghiêng đầu hỏi.

- À... tôi bận... Xin lỗi anh.

Từ Ái Huyền rụt rè nói, tránh ánh mắt của anh.

Tống Nhất Hàn nhìn cô như vậy, chỉ khẽ gật đầu xem như đã hiểu, anh nói:

- Vậy hẹn cô lần sau vậy.

- Vậy tôi xin phép đi trước.

Từ Ái Huyền cúi đầu chào rồi bước nhanh đi, có trời mới biết, tim cô đập loạn đến cỡ nào.

- -----

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thấp thoáng cũng đã đến tối. Ở biệt thự Lăng gia, Lăng Tư Duệ đang ăn tối cùng Đồng Ngạc Ngạc thì điện thoại đột ngột rung lên.

Nhìn thấy cuộc gọi không tên, hắn cầm điện thoại bước ra ngoài. Đồng Ngạc Ngạc nhìn biểu hiện kì lạ của hắn, nhú mày thắc mắc. Không biết hắn lại nghe điện thoại của ai vào giờ này.

Một lát sau, Lăng Tư Duệ xuất hiện cầm theo áo khoác, hắn nhìn Đồng Ngạc Ngạc cười nhẹ, ôn nhu nói:

- Anh ra ngoài một lát.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này ngẩng mặt lên, có chút không vui đáp:

- Anh đi đâu vậy?

- Có công việc đột xuất. Em ở nhà nhớ ngủ sớm. Đừng đợi anh.

Lăng Tư Duệ bước đến xoa đầu cô, dịu dàng hôn lên trán cô một cái rồi rời đi.

Đồng Ngạc Ngạc bị nụ hôn của hắn làm cho hoá đá. Lúc cô định thần lại thì hắn đã đi mất hút sau cánh cửa. Cô khẽ thở dài, buồn bã cúi mặt xuống bàn. Bản thân lo lắng không biết hắn bận công việc gì.

Trạch Kha lúc này đang ngồi ở góc khuất, nhìn bóng dáng Lăng Tư Duệ lái xe rời đi thì mau chóng gọi điện thoại cho Cố Vũ Mặc. Sau đó, anh cũng mau chóng lái xe đuổi theo xe Lăng Tư Duệ.

- -----

Ở siêu thị..

Từ Ái Huyền khi từ chối lời mời của Tống Nhất Hàn thì tối hôm đó, cô tự mình đến siêu thị mua thức ăn.

Sau một hồi chọn lựa, Từ Ái Huyền cuối cùng cũng mua xong. Cô đến quầy thanh toán rồi xách giỏ đồ rảo bước về phòng trọ.

Trên đường đi, Từ Ái Huyền gặp một bé gái. Bé gái đứng bên vệ đường, vừa khóc vừa đòi mẹ.

Cô nhìn thấy đứa trẻ bụ bẫm kia, vội vàng tiến lại hỏi thăm:

- Cô bé, mẹ em đâu?

Bé gái nghe giọng Từ Ái Huyền, tay bụ bẫm chùi chùi mũi, thút thút nói:

- Em bị lạc mẹ. Huhu... Chị ơi... em muốn tìm mẹ...

Từ Ái Huyền nhìn dáng vẻ đáng thương của bé gái, mềm lòng nói:

- Em có nhớ số điện thoại của mẹ không? Chị sẽ gọi mẹ đến cho em. Ngoan. Đừng khóc.

- Dạ.....em...

- Chuyện gì vậy?

Giọng nói quen thuộc vang lên khiến Từ Ái Huyền ngỡ ngàng.

Tổng... Tổng giám đốc....

Sao anh ấy lại ở đây?

- À...

Cô chưa kịp nói thì Tổng Nhất Hàn đã đi đến bên cạnh bé gái. Anh khụy một chân, bàn tay đưa lên lau nước mắt cho cô bé, dịu giọng:

- Bé con, sao lại khóc thành ra thế này? Em lạc mẹ sao?

Giọng nói dịu dàng của anh khiến trái tim Từ Ái Huyền rung động mãnh liệt.

Cô đưa tay trấn an nhịp tim đang đập loạn của mình, đôi mắt có chút mờ màng nhìn khung ảnh tuyệt đẹp kia.

- Đi thôi, Từ Ái Huyền.

Tổng Nhất Hàn nắm tay bé gái, nhẹ giọng gọi cô.

- À hả, đi đâu?

Từ Ái Huyền bị giọng anh làm cho giật mình, ngơ ngác hỏi.

- Cô nhìn xem.

Tổng Nhất Hàn chỉ tay sang đối diện đường.

- Ở đó có khu vui chơi, mẹ của bé gái này chắc đang ở trong đó.

- Hức... mẹ... mẹ bảo đi mua kem cho em... Em... không.... thấy mẹ.... nên mới chạy ra đây.

Bé gái được Tổng Nhất Hàn nắm tay, thút thút ngẩng mặt lên nói.

- Vậy giờ chúng ta đi tìm mẹ nhé, chịu không?

Từ Ái Huyền mỉm cười nhìn cô bé, nụ cười dưới ánh trăng trở nên thật đẹp.

Tổng Nhất Hàn có chút ngây người nhìn cô, trong đầu ngưng đọng lại hình ảnh ban nãy. Thật sự... rất xinh đẹp.

- Vâng ạ.

Giọng của bé gái kéo anh trở về thực tại.

- Vậy đi thôi nào.

Thế là 3 người, 2 lớn, 1 nhỏ, cùng nhau tiến vào khu vui chơi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Khương Chính Huy

Cục cảnh sát...

- Thiếu gia, tôi tới trễ rồi. Cậu không sao chứ?

Thiết Vũ Hoành - trợ lý của Âu Dương Minh vừa từ nước ngoài trở về, liền hấp tấp đi đến cục cảnh sát.

Âu Dương Minh nhìn Thiết Vũ Hoành, khóe miệng nhếch lên cười khò:

- Tôi thua rồi. Thua cái tên Lăng Tư Duệ đó. Ha. Haha...

- Thiếu gia, cậu đừng như vậy. Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu mà.

Thiết Vũ Hoành đau lòng nói. Thật ra, trong lòng Thiết Vũ Hoành luôn tồn tại một thứ tình cảm gì đó không nên có. Anh biết, thứ tình cảm này có thể là sai trái, nhưng anh không khống chế được trái tim mình. Trước đây, chỉ cần là việc khiến Âu Dương Minh vui vẻ, chuyện gì Thiết Vũ Hoành cũng dám làm. Nhưng, có lẽ, anh đã quá sai lầm khi để thiếu gia đi vào con đường tội lỗi.

- Làm lại từ đầu?

Âu Dương Minh cười khê. Đã quá muộn rồi nhỉ?

- Thiếu gia, dù có chuyện gì, tôi vẫn ở bên cạnh cậu mà. Cậu đừng đau lòng, được không?

Thiết Vũ Hoành nhìn Âu Dương Minh tha thiết, ánh mắt chứa đựng một tình cảm khó nói.

Âu Dương Minh ngược mắt nhìn Thiết Vũ Hoành, nở nụ cười nhạt:

- Vũ Hoành, anh không thể ở bên tôi cả đời. Hiện tại, tôi cho phép anh rời khỏi tôi. Từ nay về sau, Vũ Hoành anh không còn nợ Âu gia cái gì cả. Sau này, cũng không cần đến đây. Đi đi.

Thiết Vũ Hoành nghe xong, trái tim như bị bóp nghẹn, tròng mắt có chút ươn ướt. Anh nói, chất giọng như sắp khóc đến nơi:

- Thiếu gia, tôi không muốn rời đi. Tôi đã từng thề, suốt đời này sẽ ở bên cạnh cậu để bù đắp lại những gì mà tôi nợ cậu. Tôi...

- Vũ Hoành, tôi đã nói, từ nay về sau, anh không còn nợ Âu...

Âu Dương Minh chưa nói xong thì Thiết Vũ Hoành đã chồm tới hôn một cái vào môi hắn:

- Thiếu gia, tôi thích cậu. Cả đời này, một bước cũng không rời khỏi cậu.

- Vũ Hoành, anh...

Âu Dương Minh ngạc nhiên tột độ, không nghĩ đến Thiết Vũ Hoành ngày thường ngoan ngoãn nghe lời lại hành động như vậy.

- Thiếu gia, tôi biết tình cảm này là sai, cũng không mong cậu đáp trả. Tôi chỉ mong được ở cạnh cậu mà thôi.

Âu Dương Minh im lặng một lúc lâu, vẻ mặt có chút không tin vào sự thật hiện tại. Hắn nhìn Thiết Vũ Hoành, đắn đo trả lời:

- Vũ Hoành, anh có biết, những lời mà anh nói sẽ có kết quả thế nào không?

Thiết Vũ Hoành nghe đến đây, tròng mắt phấp phồng. Anh biết, nếu anh nói ra, thiếu gia có thể sẽ xa lánh anh, có thể... sẽ ghét anh.

- Tôi... biết...

Âu Dương Minh nhìn bộ dạng kia, cười nhẹ một cái:

- Vũ Hoành, kết quả của câu nói đó, một đời này, anh mãi mãi thuộc về tôi. Nên ghi nhớ kĩ.

- Thiếu gia, cậu...

Thiết Vũ Hoành tròn trĩnh mắt không tin.

- Đúng. Tôi cũng thích anh.

Âu Dương Minh nói xong, nhìn anh cười dịu dàng. Quả thật, Âu Dương Minh cũng có một loại cảm giác kì lạ đối với Thiết Vũ Hoành. Chỉ là, hắn không biết phải đối mặt như thế nào nên mới tìm cách tránh né, đuổi anh sang nước ngoài. Nhưng hiện tại, anh nói thích hắn, điều đó làm hắn rất vui. Thật sự,

đây là điều hạnh phúc nhất hần từng có.

- -----

Ở một nhà hàng sang trọng

Lăng Tư Duệ bước vào, ánh mắt báo sẵn sắc bén quan sát xung quanh. Lúc này, điện thoại hần đột ngột rung lên.

Tín nhắn

"Tôi ở góc khuất bên trái, người mặc áo khoác đen"

Lăng Tư Duệ đọc xong, lia mắt tìm kiếm, khi xác định được người mặc áo khoác đen, hần chậm chậm tiến lại.

Lúc này, Trạch Kha và Cố Vũ Mặc cũng vừa kịp tới. Nhìn thấy Lăng Tư Duệ đang tiến đến góc khuất, hai người họ nhìn nhau, sau đó cũng chia ra nấp ở phía sau bàn Lăng Tư Duệ, đề phòng có người phục kích.

- Anh đến rồi.

Người mặc áo khoác đen nhìn thấy Lăng Tư Duệ, khẽ cười nhẹ.

- Cậu là...

- Tôi là Khương Chính Huy, con trai của Khương Viễn.

Nghe đến con trai Khương Viễn, Lăng Tư Duệ có chút sững sờ. Rốt cuộc, đây có phải là cái bẫy mà Khương Viễn muốn dụ hần vào hay không?

- Nói vào vấn đề, tôi muốn biết tất cả mọi chuyện.

Lăng Tư Duệ tuyệt nhiên không có thiện cảm với Khương Chính Huy, hần lạnh giọng.

Khương Chính Huy dường nhiên hiểu được thái độ của Lăng Tư Duệ, cậu lấy cuốn sổ từ túi áo ra, đặt lên bàn.

- Anh đọc rồi sẽ biết.

Lăng Tư Duệ cảnh giác nhìn Khương Chính Huy, tay đặt lên cuốn sổ kéo về phía mình.

Hần chậm chậm mở ra, ánh mắt có chút kinh ngạc khi đọc những dòng chữ ở trong đó.

- Đây là nhật kí của ba tôi.

Lăng Tư Duệ dường như không chú ý đến mọi thứ xung quanh. Càng đọc, sắc mặt hần càng trầm xuống. Hàn khí từ người toát ra khiến người nhìn phát run. Khương Chính Huy cũng không ngoại lệ. Đối diện với người đàn ông này, cậu có chút không thích ứng được với khí chất toát ra từ người anh ta.

Sau một lúc, Lăng Tư Duệ đóng cuốn sổ lại, hần ngẩng mặt lên, ánh mắt như vuron chút tơ máu. Thì ra, thì ra suy đoán của hần là đúng. Khương Viễn và Mạc Hải Đường, hai người họ đã cấu kết với nhau để hãm hại ba hần. Còn mẹ hần thì bị Mạc Hải Đường bắt giữ. Hết thấy mọi chuyện, đều liên quan đến Mạc Hải Đường. Ông ta....quả thật là quá độc ác.

Một cỗ tức giận dâng lên khiến Lăng Tư Duệ không nhin được siết chặt tay, móng tay hần đâm sâu vào da thịt đến bật máu.

- Mẹ tôi đang ở đâu?

Giọng nói lạnh lẽo cất lên khiến Khương Chính Huy ngây người một lúc. Cậu hắng giọng, e dè trả lời:

- Lăng thiếu gia, chuyện này... tôi thật sự không biết. Tôi đến đây gặp anh, là muốn nói với anh mọi chuyện. Tôi muốn đền bù lỗi lầm mà ba tôi đã gây ra cho anh. Tôi biết cho dù gia đình tôi có chết, cũng không thể văn hồi được mọi thứ. Chỉ mong, anh mau chóng tìm được Mã phu nhân, được đoàn tụ cùng bà ấy.

Lăng Tư Duệ nghe Khương Chính Huy nói, gương mặt không biểu lộ cảm xúc gì, hần khẽ mấp máy môi:

- Cảm ơn cậu đã nói cho tôi biết. Nhưng ba cậu, ông ta chắc chắn sẽ không thoát tội.

Lăng Tư Duệ nói xong, hần lạnh lùng đứng dậy rời đi. Nhưng chưa được ba bước, Khương Chính Huy nói vọng từ phía sau:

- Lăng thiếu gia, tôi thật sự không muốn ba tôi tiếp tục phạm sai lầm. Vì vậy, lời cảm ơn của anh, tôi không có tư cách để nhận. Anh hãy cẩn thận.

Lăng Tư Duệ không xoay người lại, chỉ lạnh nhạt đáp một chữ "được".

Khương Chính Huy nhìn theo bóng anh rồi đi, gương mặt có chút phức tạp. Cậu mong, mọi chuyện sẽ trở về quỹ đạo của nó.

Lúc Lăng Tư Duệ bước ra cũng là lúc Cố Vũ Mặc và Trạch Kha đuổi theo sau. Xem ra lần đi này của Lăng Tư Duệ không phải là một cái bẫy. Làm họ cứ lo lắng mãi không thôi.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Lăng Tư Duệ lạnh giọng nói:

- Tôi phát hiện ra hai người từ lâu rồi. Ra đi.

Nghe hẳn nói vậy, Cố Vũ Mặc mặt dày chạy lên:

- Ủầy, Duệ, tôi nói anh nghe, không phải vì lo lắng cho anh thì tôi và Trạch Kha đâu có đích thân đến đây.

- Đúng vậy, thiếu gia.

Trạch Kha một bên đáp.

Lăng Tư Duệ không đáp, hẳn im lặng suy tư cái gì đó. Điều này khiến Cố Vũ Mặc nhú mày thắc mắc.

- Duệ, trong cuốn sổ kia có gì?

Lăng Tư Duệ nhìn Cố Vũ Mặc, nói:

- Suy đoán của chúng ta là đúng. Mạc Hải Đường đã cấu kết với Khương Viễn hãm hại ba mẹ tôi. Mẹ tôi hiện tại đang bị ông ta bắt giữ.

- Vậy.... nguyên nhân...

- Ông ta yêu mẹ tôi. Khương Viễn đã viết như thế...

Lăng Tư Duệ hồi tưởng lại dòng nhật kí, ánh mắt có chút mơ hồ.

"....Mạc lão đại vì yêu bà chủ, đã ráp tâm lên kế hoạch hãm hại ông chủ..."

- Tình yêu mù quáng sao?

Cố Vũ Mặc cau mày nói.

- Vậy hiện tại bà chủ đang ở đâu?

Trạch Kha cũng khó hiểu hỏi.

- Khương Chính Huy không biết nơi Mạc Hải Đường bắt giữ mẹ tôi. Nhưng tôi nghĩ, Khương Viễn ông ta chắc chắn biết.

Lăng Tư Duệ lạnh lùng nói, chỉ cần nhắc đến tên hai người kia, hẳn hẳn không thể bắt họ phải trả giá ngay lập tức.

- Duệ, giờ chúng ta đã biết được tất cả mọi chuyện, nhưng phải hành động cẩn thận. Mẹ anh đang trong tay Mạc Hải Đường, nếu chúng ta để lộ sai sót, ông ta sẽ không dễ dàng để chúng ta bắt được.

- Tôi tự biết cân nhắc. Hai người, trở về đi.

Lăng Tư Duệ nói xong, xoay gót bước đi.

Cố Vũ Mặc và Trạch Kha nhìn hẳn rồi đi, hai người cũng bắt đầu ly khai. Màn đêm khiến con người trở nên thật cô độc.

- -----

Quay lại chỗ Từ Ái Huyền và Tống Nhất Hàn..

Hai người bọn họ cuối cùng cũng giúp bé gái kia tìm lại mẹ. Từ Ái Huyền thấy mọi chuyện đã giải quyết xong, bản thân muốn ngó ý rồi đi thì Tống Nhất Hàn đột ngột lên tiếng:

- Cô ở gần đây sao?

- À, vâng. Tôi ở khu trọ gần đây.

Từ Ái Huyền đáp, có chút ngại.

- Tôi nay định mời cô đi ăn tối, nhưng vì cô từ chối nên tôi đến đây thăm người thân. Dì út tôi cũng ở gần đây.

Tổng Nhất Hàn nói, khẽ cười nhẹ.

- Tôi xin lỗi Tổng giám đốc... tôi...

- Cô đang tránh tôi à?

Tổng Nhất Hàn nhìn cô hỏi.

- Đâu... đâu có... tôi vì sao phải tránh... Tổng giám đốc...

Từ Ái Huyền bị nói trúng tim đen, lắc đầu nguầy nguậy.

- Tôi đã từ hôn rồi.

Anh nhìn cô, khẽ nói. Anh biết cô lo lắng điều gì. Chuyện lần trước có lẽ khiến cô sợ hãi khi tiếp xúc với anh. Điều này khiến Tổng Nhất Hàn có chút khó chịu.

- Từ... từ hôn... với Triệu tiểu thư sao?

Từ Ái Huyền có chút không tin vào tai mình, cô lấp bắp hỏi lại.

- Ủ. Tôi không thích cô ta.

Từ Ái Huyền nghe như vậy, bản thân vừa vui vừa buồn. Cô vui vì Tổng Nhất Hàn không phải là hôn phu của người khác, buồn vì... anh ấy đã có người trong lòng rồi. Cái người mà lần trước anh kể với cô...

- Cô sao vậy?

Thấy Từ Ái Huyền im lặng không đáp, Tổng Nhất Hàn cất giọng hỏi.

- Tôi... không sao...

Từ Ái Huyền nhìn anh cười nhẹ, nụ cười phảng phất một chút bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngư Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Ăn tối cùng Tổng giám đốc

"Ọt... Ọt"

Bầu không khí im lặng bị tiếng động của ai kia phá vỡ.

Tổng Nhất Hàn có chút ngại gãi gãi đầu.

- Anh đói bụng sao?

Từ Ái Huyền bị âm thanh kia làm cho buồn cười, cô nhẹ giọng hỏi.

- À... có một chút...

- Trọ tôi cũng ở gần đây, nếu không ngại, anh có thể đến ăn tối cùng tôi.

Từ Ái Huyền đo mặt ngờ ý. Dù sao tối nay cô cũng mua thức ăn hơi nhiều, có người ăn cùng vẫn thích hơn.

- Vậy tôi không khách sáo.

Tổng Nhất Hàn cũng cười cười đáp.

- -----

Biệt thự Lăng gia...

Lăng Tư Duệ lái xe trở về biệt thự, hần bước vào phòng. Căn phòng thoang thoang hương hoa khiến hần có chút dễ chịu.

Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng bước chân, nhỏ giọng nói:

- Anh về rồi sao?

Lăng Tư Duệ nghĩ hần là nguyên nhân đánh thức Đồng Ngạc Ngạc, bản thân có chút áy náy:

- Ủ. Anh làm em tỉnh giấc à?

- Không phải. Em đợi anh.

Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, ánh mắt Đồng Ngạc Ngạc tỏa sáng lấp lánh, cô ngồi dậy dựa lưng vào tường, hai tay ôm gối, nhìn chăm chú bóng dáng cao lớn của Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ không đáp, hần từ từ tiến lại chỗ cô, ngồi xuống, ánh mắt báo săn trong đêm tối toát ra tia sáng ôn nhu kì lạ.

- Ngạc Ngạc, anh xin lỗi. Anh có chút chuyện.

- Nói em nghe, được không?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hần, khẽ hỏi.

- Không có gì đâu. Một số chuyện công ty thôi. Anh không muốn em lo lắng.

Lăng Tư Duệ cất lên thanh âm trầm trầm, bàn tay ôn nhu xoa đầu cô.

- Anh nói dối. Em biết là anh có chuyện giấu em. Nhưng bây giờ anh không nói, em sẽ không hỏi.

Đồng Ngạc Ngạc có chút ủy khuất nói, mặt xụ xuống không thèm nhìn hần.

- Ngoan. Đi ngủ đi. Anh đi tắm.

Lăng Tư Duệ đứng dậy hôn nhẹ lên trán cô, sau đó xoay gót bước vào phòng tắm.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hần rồi đi, buồn bực nằm xuống lấy chăn trùm kín đầu. Đáng ghét. Hần chính là không muốn nói cô nghe. Đã vậy, cô không thèm quan tâm hần nữa. Đồ atula đáng ghét.

- -----

Trong khi cặp đôi chính của chúng ta đang sắp yên giấc ngủ thì có hai con người vẫn chưa ăn tối.

Tổng Nhất Hàn lần đầu tiên đến phòng trọ của Từ Ái Huyền, bản thân có chút ngại. Phòng này không lớn, vừa đủ cho một người sinh hoạt. Mọi thứ được sắp xếp rất ngăn nắp, gọn gàng. Bên trong còn thoang thoang mùi oải hương.

- Thật ngại quá, anh ngồi ở đây nghỉ ngơi một lát. Tôi vào làm cơm.

Từ Ái Huyền đặt tách cà phê lên bàn, đưa tay mời Tổng Nhất Hàn ngồi.

- Không sao. Tôi sẽ vào giúp cô.

Tổng Nhất Hàn nói xong, cảm giác hình như mình vừa nói điều không nên nói. Anh vẫn nhớ, lần làm cơm tối cùng Lăng Tư Duệ, một thảm họa đã xảy ra. Nhưng mà anh đã lỡ nói rồi, chẳng lẽ rút lại lời. Như thế thật mất mặt.

- Anh biết nấu ăn sao?

Từ Ái Huyền ngạc nhiên hỏi.

- À... cái này... tôi... một chút...

Tổng Nhất Hàn định trả lời là không biết. Nhưng bản thân lại quá sĩ diện. Thôi thì phóng lao thì phải theo lao thôi. Anh gãi gãi đầu cười trừ.

Từ Ái Huyền cũng không phát hiện ra điểm khác lạ, cười nhẹ đáp.

- Vậy được thôi.

Thế là hai người cùng vào bếp. Bản thân Từ Ái Huyền không lường trước được đại họa sắp xảy ra.

Lăng Tư Duệ sau khi tắm xong thì bước ra, hần nhìn Đồng Ngạc Ngạc cuộn người vào chăn như con nhộng thì lắc đầu cười khỏ. Nữ nhân ngốc, lại giận dỗi hần rồi.

Lăng Tư Duệ bước lên giường, vì cô đang xoay lưng lại với hần nên hần ôm cô từ phía sau, cánh môi khẽ mấp máy:

- Ngoan. Mở chăn ra.

Đồng Ngạc Ngạc nằm trong chăn lắc đầu nguầy nguậy:

- Không muốn.

- Ngạc Ngạc, nghe lời.

Lăng Tư Duệ nhẹ giọng dỗ dành. Hần cảm thấy, hần dạo này rất cưng chiều cô. Sùng đến mức không phân biệt phải trái rồi. Mà Đồng Ngạc Ngạc từ lâu đã rất bướng, cô ăn mềm không ăn cứng. Vì vậy, khi nghe những lời dịu dàng của Lăng Tư Duệ, cô có chút động tâm.

- Đừng nháo nữa. Ngạc Ngạc.

Lăng Tư Duệ dịu giọng, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Đồng Ngạc Ngạc cuối cùng cũng đầu hàng, cô từ cái chăn chui ra, nhìn đầu Lăng Tư Duệ đã gục bên gối, cô xoay người trở lại, đầu vùi đầu vào ngực, hần, hai tay ôm chặt hông Lăng Tư Duệ.

- Ngủ ngon, Duệ.

Đồng Ngạc Ngạc nhỏ giọng thì thầm. Lăng Tư Duệ nghe thấy, cánh môi mỏng khẽ cong lên, bàn tay hần càng siết chặt cô. Bảo bối của hần, hảo mộng a...

Trở lại với cặp đôi Hàn Huyền

- Tổng Nhất Hàn, anh giúp tôi thái thịt bò đi.

Từ Ái Huyền đưa thịt bò cho Tổng Nhất Hàn, sau đó cô đi lấy một cái nồi để bắt nước. Vì có Tổng Nhất Hàn nên Từ Ái Huyền muốn nấu lẩu.

Tổng Nhất Hàn nhìn khối thịt bò mà Từ Ái Huyền đưa cho, có chút chần chừ.

- Cái này... à... dao ở đâu.

- Dao ở trên kệ tủ. A, Tổng giám đốc, tôi quên mua ớt bột rồi. Anh đợi tôi một lát, ở gần trợ có bán.

Từ Ái Huyền vội vàng xỏ dép chạy ra ngoài. Lẩu mà thiếu gia vị thì không ngon nữa. Hôm nay là lần đầu Tổng giám đốc đến ăn tối ở nhà cô, vì vậy, cô phải nấu món này thật ngon. Phải ghi lại điểm tốt trong mắt Tổng giám đốc mới được.

Tổng Nhất Hàn nhìn Từ Ái Huyền chạy ra ngoài, có chút ngớ người. Anh lấy tay gãi gãi đầu. Phải làm sao đây nhỉ?

Sau 5 phút thì Từ Ái Huyền trở về. Cô vừa vào bếp thì đã thấy Tổng Nhất Hàn nhăn mặt. Vội liếc mắt nhìn xuống thì thấy chất lỏng đỏ rực chảy ra từ tay anh. Hoảng hốt, Từ Ái Huyền vội vàng chạy lại.

- Tổng giám đốc, anh sao vậy?

- A, không có gì đâu.

Tổng Nhất Hàn đưa tay đến vòi nước rửa vết thương, cười xấu hổ.

- Anh bị thương rồi.

Từ Ái Huyền nhìn dáng vẻ xấu hổ của Tổng Nhất Hàn, có chút suy nghĩ. Hình như Tổng giám đốc không biết nấu ăn thì phải?

- Vết thương nhỏ. Không vấn đề. Để tôi giúp cô...

Tổng Nhất Hàn chưa nói xong thì Từ Ái Huyền đã kéo anh lên ghế ngồi. Cô không nói gì, xoay người lục lọi dụng cụ y tế.

Tổng Nhất Hàn nhìn Từ Ái Huyền băng bó vết thương cho mình, chỉ cảm thấy buồn cười. Vết thương nhỏ này thì có là gì. Cô đâu cần phải sốt sắng như

vậy.

Sau khi băng bó xong, Từ Ái Huyền nhìn Tống Nhất Hàn, ái ngại nói:

- Tổng giám đốc, anh có phải là không biết nấu ăn hay không?

Bị cô nhìn ra, Tống Nhất Hàn chỉ biết gật đầu cười trừ. Haizzzz, còn nói là không muốn mất mặt. Hiện tại, anh thật muốn chui xuống hố để trốn.

Nhìn dáng vẻ của anh, Từ Ái Huyền buồn cười nói:

- Tổng giám đốc, anh ở đây nghỉ ngơi đi. Tôi sẽ nấu xong nhanh thôi.

Tống Nhất Hàn dù không muốn nhưng vẫn phải miễn cưỡng thừa nhận sự thật. Anh không biết nấu ăn!

Thời gian trôi qua, thấm thoát đã 10h tối. Từ Ái Huyền bê nồi lẩu đang bốc khói nghi ngút ra bàn, sau đó gọi Tống Nhất Hàn đang gục ở một bên. Có lẽ anh ấy rất mệt.

Tống Nhất Hàn bị cô gọi dậy, có chút áy náy nói:

- Thật ngại quá, tôi ngủ quên mất.

- Không sao. Chúng ta có thể ăn rồi. Từ Ái Huyền cười nhẹ, lấy bát đũa đưa cho Tống Nhất Hàn.

Anh nhận lấy, mỉm cười nhìn cô.

- Món lẩu này thật sự rất ngon nha. Từ Ái Huyền, cô nấu ăn rất giỏi đấy.

Tống Nhất Hàn vừa ăn vừa xuýt xoa khen ngon. Hương vị này, anh chưa từng nếm qua. Nó có cảm giác rất đặc biệt.

Từ Ái Huyền được anh khen, cười vui vẻ. Buổi tối hôm nay được ở cùng Tống Nhất Hàn, cô cảm thấy rất hạnh phúc. Kể cả ở khu vui chơi, dù có chút mệt khi tìm mẹ cho bé gái bị lạc. Nhưng khi nhìn thấy nụ cười ấm áp của Tống Nhất Hàn, Từ Ái Huyền dường như rất mãn nguyện.

- À, Từ Ái Huyền...

Tống Nhất Hàn đột ngột gọi cô.

- Sao vậy Tổng giám đốc?

Cô tròn mắt không hiểu lý do anh gọi cô.

- Tôi rất cảm ơn cô chuyện cô đã giúp ba tôi. Tôi đã nghe ông ấy kể lại rồi. Cảm ơn cô rất nhiều.

Tống Nhất Hàn nhìn vào mắt cô, ánh mắt tràn ngập cảm kích. Đúng. Anh đang cảm thấy, anh nợ cô một ân huệ.

Từ Ái Huyền nghe anh nói vậy, cười nhẹ đáp:

- Anh không cần cảm ơn tôi đâu Tổng giám đốc. Nếu không phải chủ tịch mà là một người khác, tôi cũng sẽ giúp đỡ như vậy.

Tống Nhất Hàn nghe Từ Ái Huyền nói vậy, cũng nở nụ cười. Cô ấy đúng là một cô gái tốt.

Từ Ái Huyền bị nụ cười của Tống Nhất Hàn làm cho ngây ngốc, khoe miệng cũng cong lên cười hạnh phúc. Tổng giám đốc quả thật là có sức hút.

- Sao cô cứ cười mà không ăn vậy?

Tống Nhất Hàn vừa ăn vừa nhướn mày nhìn cô hỏi.

- Tôi ăn đây. Cảm ơn anh, Tổng giám đốc.

Câu cảm ơn của Từ Ái Huyền khiến Tống Nhất Hàn có chút thắc mắc. Rõ ràng anh mới là người cảm ơn cô. Nhưng mà anh đang đói. Mặc kệ, ăn trước rồi tính sau. Nghĩ là như vậy, nhưng Tống Nhất Hàn anh sau khi ăn xong cũng quên mất chuyện cô nói cảm ơn mình. Anh giúp cô thu dọn bát đĩa rồi tạm biệt quay về bệnh viện thăm ba anh một lát. Thật ra Tống Nhất Hàn đã thuê người chăm sóc cho Tống Giai Ninh, nhưng bản thân anh vẫn không yên tâm. Vì vậy, sau khi rời khỏi nhà Từ Ái Huyền thì anh mau chóng lái xe đến bệnh viện. Dù trời đã rất khuya.

- -----

Ở biệt thự giam cầm Mã Gia Lệ

- Mạc lão đại, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?

Khương Viễn cúi đầu hỏi. Mấy ngày nay, Mạc Hải Đường và ông ở lý trong biệt thự này. Không ra ngoài, cũng không liên lạc với ai ở bên ngoài. Một trong hai người biết rõ, nếu một trong số họ bị bắt, chắc chắn cả hai sẽ không thoát được. Kế hoạch hiện tại vẫn là án binh bất động.

Mạc Hải Đường ngồi trên ghế, gương mặt ông mới mấy ngày bị truy nã đã trở nên già hơn. Râu trên cằm mọc dài ra, tóc lởm chởm vài sợi bạc, trông mắt có vài tơ máu. Bộ dạng thật sự rất lồi thối, lếch thếch. Ông cau mày, khẽ cười lạnh:

- Đến đường cùng rồi, tao sẽ bất chấp tất cả. Điểm yếu của thằng nhóc đó... là mục tiêu của tao. Hahaha....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Nỗi sợ của Lăng Tư Duệ

Sáng hôm sau....

Lăng Tư Duệ đã dậy từ sớm. Hôm nay là chủ nhật, hắn sẽ không đến công ty.

Ngoài hoa viên, mùi hương của hoa bách hợp thoang thoảng xộc vào mũi hắn. Lăng Tư Duệ ngồi trên ghế, chiếc bàn được thiết kế theo phong cách hoàng gia phương Tây. Hắn nâng tách cà phê lên miệng, tạo nhả uống một ngụm. Vị đắng chát của cà phê khiến đầu lưỡi hắn tê dại.

Trong lòng Lăng Tư Duệ tràn ngập phiền não. Mạc Hải Đường đã đến đường cùng, ông ta có thể sẽ làm ra những chuyện điên rồ mà hắn không ngờ tới. Hiện tại mẹ hắn đang ở chỗ ông ta. Tin tức về Khương Viễn cũng theo gió mà bay. Lăng Tư Duệ không có một đầu mối thông tin nào. Nếu muốn tra ra được chỗ mà Mạc Hải Đường, hắn chắc chắn cần rất nhiều công sức.

Đang trầm tư suy nghĩ thì một cái ôm chèoàng vào cổ hắn.

- Dậy rồi à?

Lăng Tư Duệ không nhìn cũng đoán được là ai.

Đồng Ngạc Ngạc buông cổ hắn ra, chậm chậm tiến đến một chiếc ghế ngồi xuống. Cô mặc trên người bộ váy ngủ màu trắng tinh khôi, có chút rộng, gương mặt xinh đẹp khẽ cười tình nghịch:

- Em đương nhiên là dậy rồi. Mà anh lại trầm tư cái gì vậy?

Lăng Tư Duệ nhìn cô, trông mắt tràn ngập dịu dàng, hắn đáp:

- Không có gì.

Đồng Ngạc Ngạc đương nhiên biết hắn sẽ không nói. Dù có chút không cam tâm, nhưng cô biết làm sao bây giờ. Haizzzz..

- Em biết anh sẽ trả lời như vậy. Duệ, dù có thế nào, em vẫn bên cạnh anh. Vì vậy, đừng quên đi sự tồn tại của em.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hắn bằng ánh mắt chứa chan tình cảm. Cô biết hắn có chuyện khó nói. Cũng có thể, hắn không muốn cô phải bận tâm, không muốn cô phải lo lắng bất cứ cái gì. Nhưng mà, Lăng Tư Duệ là mạng sống của cô. Cô muốn cùng hắn san sẻ mọi thứ, muốn cùng hắn vượt qua những khó khăn.

Lăng Tư Duệ nghe những lời nói của Đồng Ngạc Ngạc, đáy lòng như được rót mật. Hắn làm sao có thể quên đi sự tồn tại của cô được chứ. Đồng Ngạc Ngạc là bảo bối, là thứ mà hắn không thể đánh mất. Cho dù cả thế giới có quay lưng lại với hắn, thì hắn cũng không cần ai cả, hắn chỉ cần một mình cô.

- Ngạc Ngạc, anh yêu em.

Đột nhiên nói ra câu nói đó, Lăng Tư Duệ khiến Đồng Ngạc Ngạc đỏ mặt. Cô cũng lí nhí nói theo:

- Em cũng yêu anh, Duệ.

Dưới bầu trời bao la, hai con người tựa như hai thể giới lại hòa chung một nhịp đập. Nhịp đập mạnh mẽ của tình yêu chân chính, của hai trái tim cùng chung một cơ thể. Trong mắt họ, chỉ duy nhất xuất hiện gương mặt của đối phương. Họ cùng nhìn nhau, đọc được suy nghĩ trong mắt nhau, rồi cùng nhau nở nụ cười.

Có một lời bài hát, chỉ cần một ánh mắt, ta đã biết ta chọn đúng người. Nhưng mà... Đồng Ngạc Ngạc và Lăng Tư Duệ đã tìm được nhau không chỉ bằng một ánh mắt mà còn bằng cả trái tim mà đối phương dành cho họ.

- -----
Hôm nay, Đồng Ngạc Ngạc giúp Trịnh Quang chuẩn bị bữa sáng.

- Ông ơi, ông có vẻ không vui.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn Trịnh Quang nhú mày hỏi.

Trịnh Quang đang chiên trứng, xoay đầu nhìn cô cười hiền:

- Đâu có. Ông chỉ đang lo lắng chút chuyện thôi.

Thiếu gia mặc dù không truy cứu chuyện ông giấu giếm năm đó nhưng có lẽ vẫn chưa thể tha thứ được cho ông. Đạo gần đây, ngài ấy dường như không nói chuyện cùng ông. Điều này làm ông hết sức khổ tâm. Nhưng chuyện quan trọng hơn, chính là mọi việc đã được sáng tỏ. Trịnh Quang biết được tất cả từ Trạch Kha. Đây mới là điều ông lo lắng thật sự. Ông không biết, Mạc Hải Đường kia sẽ mưu tính cái gì.

- Ông và Duệ cứ là lạ. Nhưng cháu hỏi thì lại không ai nói cháu biết.

Đồng Ngạc Ngạc ủy khuất nói, dường như trong giọng nói còn có chút không cam tâm.

- Không có chuyện gì đâu, cháu thái cả chua và rau cho ra đĩa đi, ông chỉ cháu cách trộn salad.

Trịnh Quang chiên xong trứng, cười nhẹ đôi mắt. Ông hiểu ý thiếu gia, chuyện này vẫn không nên nói cho Ngạc Ngạc nghe thì hơn.

- Vâng.

Đồng Ngạc Ngạc hết cách, ngoan ngoãn nghe lời Trịnh Quang chuẩn bị bữa sáng.

Sau khi thức ăn đã bày biện trên bàn, Lăng Tư Duệ từ trên cầu thang bước xuống. Nhìn thấy hấn, Trịnh Quang vội nói:

- Thiếu gia, mời ngài ăn sáng.

Trịnh Quang nói xong định xoay người rời đi thì Lăng Tư Duệ gọi ông lại:

- Trịnh Quang, cùng ăn sáng đi.

Chỉ một câu nói của Lăng Tư Duệ, Trịnh Quang đã vui đến mức suýt rơi lệ. Thiếu gia hình như hết giận ông rồi.

- Còn không mau ngồi xuống.

Lăng Tư Duệ thấy Trịnh Quang cứ đứng đó, cau mày gắt nhẹ.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này từ bếp bê nước cam ra, nghe giọng Lăng Tư Duệ có chút gắt thì không hài lòng chen vào:

- Duệ, anh đâu cần phải gắt gỏng như vậy.

Lăng Tư Duệ nhìn thấy cô, cười dịu dàng nói:

- Em bây giờ đã dám tỏ thành kiến với anh rồi à?

- Em đâu có. Ông ơi, ông ngồi đi.

Đồng Ngạc Ngạc cười hì hì đặt nước cam xuống, kéo ghế cho Trịnh Quang ngồi. Cô đương nhiên là hiểu tính Lăng Tư Duệ, hấn rất không kiên nhẫn với người khác.

Trịnh Quang nhìn thấy không khí ấm áp của buổi sáng, cười hiền chen vào một câu:

- Ngạc Ngạc, tính khí thiếu gia từ nhỏ đã như vậy rồi. Ông còn nhớ lúc nhỏ...

- Trịnh Quang, ăn sáng đi.

Lăng Tư Duệ trầm mặt ngắt lời. Chuyện lúc nhỏ của hấn... đương nhiên là chuyện hấn cảm thấy rất mất mặt. Không thể cho Đồng Ngạc Ngạc biết được.

Đồng Ngạc Ngạc nghe như thế, tò mò nhìn Trịnh Quang:

- Là chuyện gì vậy ông?

- Haha, không có gì đâu. Thiếu gia khi còn nhỏ cũng rất không kiên nhẫn như vậy.

Trịnh Quang mỉm cười hồi tưởng lại quá khứ. Năm tháng khiến Lăng Tư Duệ trưởng thành hơn rất nhiều, hắn không còn là đứa trẻ năm xưa nữa. Sự thay đổi của hắn ban đầu khiến Trịnh Quang lo ngại, ông sợ sẽ không ai có thể bước vào thế giới của hắn, cùng hắn gầy dựng hạnh phúc. Nhưng bây giờ nghĩ lại, là ông quá lo xa rồi. Vẫn có một Đồng Ngạc Ngạc ngốc nghếch lạc vào thế giới của hắn, khiến hắn thay đổi quy tắc của chính mình. Hắn cho phép cô tồn tại trong tim hắn, cho phép cô chiếm một vị thế quan trọng mà không ai thay thế được. Điều đó khiến Trịnh Quang rất vui mừng. Đồng Ngạc Ngạc, cô gái này chính là tia sáng ấm áp làm tan chảy khối băng lạnh trong lòng thiếu gia.

Đồng Ngạc Ngạc nghe Trịnh Quang nói vậy, khẽ cười khúc khích. Trong đầu cô đang liên tưởng đến hình ảnh Lăng Tư Duệ tròn vo mũm mĩm không kiên nhẫn.

Nhìn thấy cô cứ ngây ngốc cười mãi, Lăng Tư Duệ có chút không vui cau mày:

- Ngạc Ngạc, mau ăn sáng đi. Lát nữa, anh muốn dẫn em đến một nơi.

- Đi đâu vậy?

Đồng Ngạc Ngạc tròn mắt hỏi.

Lăng Tư Duệ trước câu hỏi của cô chỉ cười không đáp. Hắn không nhìn cô, tao nhã ăn bữa sáng của mình, để Đồng Ngạc Ngạc một bên tràn ngập nỗi sợ hãi.

Trịnh Quang nhìn không khí trên bàn ăn, khẽ mỉm cười. Có một chút không khí của gia đình rồi. Ông rất mong chờ ngày bà chủ đoàn tụ cùng thiếu gia. Như thế, ông chủ ở dưới suối vàng có lẽ cũng rất hạnh phúc.

- -----

Sau khi ăn sáng xong, Lăng Tư Duệ đưa Đồng Ngạc Ngạc đến một nơi...

Đồng Ngạc Ngạc tuy rất tò mò nhưng khi nhìn gương mặt nghiêm túc của Lăng Tư Duệ, cô đành nén câu hỏi xuống đáy lòng.

Nhìn xung quanh, Đồng Ngạc Ngạc thật sự không biết đây là nơi nào, cô chỉ thấy trước mặt là một vườn hoa hồng xanh rực rỡ. Mùi hương dịu nhẹ xộc vào mũi khiến cô có chút dễ chịu.

Lăng Tư Duệ nhìn cô, khẽ cười, chất giọng trầm ấm cất lên:

- Ở đây, là mộ của ba mẹ anh.

Đồng Ngạc Ngạc lúc này mới chú ý đến hai ngôi mộ nằm ở cạnh nhau, đáy lòng bỗng chốc chùng xuống.

Cô chậm chậm tiến lại, nhìn di ảnh của hai người, Đồng Ngạc Ngạc cúi đầu lễ phép chào.

- Hai bác, cháu là Đồng Ngạc Ngạc.

Lăng Tư Duệ cũng bước đến chỗ Đồng Ngạc Ngạc, hắn đặt tay lên vai cô, nhẹ nói:

- Có một sự thật mà đến tận bây giờ anh mới biết.

- Sự thật?

Cô thắc mắc nhìn hắn.

Ánh mắt Lăng Tư Duệ chứa đựng một tâm tư khó lý giải. Hắn cười khổ, bất đắc dĩ nói ra:

- Mẹ anh... vẫn còn sống...

- Vậy hiện tại bác ấy đang ở đâu? Còn ngôi mộ này... là tại sao...?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn gương mặt người phụ nữ trung niên xinh đẹp, kinh ngạc hỏi Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ vốn dĩ không muốn nói cho cô nghe. Hắn muốn tự mình giải quyết mọi chuyện xong sẽ nói. Nhưng... nhìn gương mặt không cam tâm của cô, nhìn cách cô lo lắng cho hắn, hắn lại không đành lòng giấu giếm.

- Vụ tai nạn xe năm đó, hết thấy đều là sự sắp đặt của Mạc Hải Đường. Ông ta cùng Khương Viễn phối hợp hại chết ba anh. Sau đó, đem mẹ anh giấu đi nơi khác.

Đồng Ngạc Ngạc nghe Lăng Tư Duệ nói, trái tim nhen nhóm một chút đau nhói. Thì ra là vì chuyện này mà hắn khác lạ mấy hôm nay.

Đồng Ngạc Ngạc ôn nhu nhìn Lăng Tư Duệ, đôi mắt có chút uơu ướt. Cô đưa tay lên chạm vào mặt hắn, đau lòng nói:

- Duệ, vì sao lại giấu em? Em không muốn anh phải đau khổ một mình. Nỗi đau mà anh gánh chịu, em có thể cùng anh san sẻ.
- Ngạc Ngạc, anh không muốn em lo lắng. Anh sợ em sẽ gặp nguy hiểm. Mạc Hải Đường... ông ta là một tên điên.

Nhìn cách Mạc Hải Đường vì yêu mù quáng mà hại chết ba hắn, Lăng Tư Duệ thật sự sợ hãi. Hắn sợ ông ta sẽ xem Đồng Ngạc Ngạc là con mồi tiếp theo. Hắn sợ Đồng Ngạc Ngạc sẽ xảy ra chuyện. Tất cả những hành động của Mạc Hải Đường, Lăng Tư Duệ biết ông ta rất hận sự tồn tại của hắn. Và... ông ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định này cho đến khi ông ta chết đi. Sự đe dọa của ông ta đối với Lăng Tư Duệ không đáng sợ. Đáng sợ nhất chính là ông ta đụng đến những người mà Lăng Tư Duệ coi trọng. Nghĩ đến Đồng Ngạc Ngạc có thể bị liên lụy, đáy lòng Lăng Tư Duệ như thất lại. Hắn mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, ôm thật chặt như muốn cô và hắn hoà làm một, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngủ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Sự xuất hiện của Khương Viễn

Đồng Ngạc Ngạc bị Lăng Tư Duệ ôm chặt, cô vỗ vỗ vai hắn, nhẹ giọng nói:

- Duệ, em không muốn anh chịu đựng một mình rồi tự giãy vò bản thân. Có thể em ngu ngốc, em vô dụng, em không giúp gì được cho anh. Nhưng... em có thể ở bên cạnh cùng anh vượt qua mọi chuyện.

Đồng Ngạc Ngạc hiểu nỗi khổ tâm của Lăng Tư Duệ. Một con người lạnh lùng như hắn, sẽ rất ít khi bộc lộ cảm xúc. Nhưng sự lo lắng của hắn dành cho cô, cô có thể cảm nhận được. Hắn mang đến cho cô một cảm giác tin tưởng và ấm áp.

Lăng Tư Duệ nghe cô nói như vậy, có chút ấm áp len lỏi vào tim. Đúng vậy. Điều hắn cần chính là cô ở cạnh. Hắn cần cô, hắn cần Đồng Ngạc Ngạc, hắn cần bảo bối của hắn.

- Ngạc Ngạc, cảm ơn em đã ở cạnh anh. Cảm ơn em đã tồn tại, đã xuất hiện trước mặt anh và... cảm ơn em đã yêu anh..

Đồng Ngạc Ngạc mỉm cười ôm chặt Lăng Tư Duệ. Người đàn ông này, cô nguyện dùng cả đời để gắn bó.

Có một số chuyện khó nói ra, nhưng khi nói ra rồi, đáy lòng sẽ cảm thấy rất nhẹ nhõm. Một tình yêu có bền vững hay không, chính là nhờ vào yếu tố này. San sẻ cho nhau nghe tất cả, cùng nhau trải qua mọi chuyện, cùng nhau vun đắp hạnh phúc.

- -----

Căn biệt thự u tối..

Mạc Hải Đường ngồi một bên, nhìn ngắm gương mặt ngủ say của Mã Gia Lệ. Chỉ khi ngủ, bà ấy mới không bày ra vẻ mặt chán ghét ông.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn của ai đó, Mã Gia Lệ bất chợt mở mắt. Bà nhìn thấy Mạc Hải Đường, có chút kinh hãi ngồi lùi vào góc tường.

- Ông đến đây là gì?

Mạc Hải Đường nhìn thấy tia cảnh giác trong mắt Mã Gia Lệ, khoé miệng nhếch lên cười khổ:

- Tôi đến gặp bà.
- Thả tôi ra đi, Mạc Hải Đường. Tôi không muốn sống trong sự giam cầm của ông nữa.

Mã Gia Lệ nhìn ông thống khổ nói, 15 năm qua, bà đã chịu đủ rồi. Từng giây từng phút đều bị dày vò, đến cả giấc ngủ cũng phải dè chừng. Bà sợ hãi cảm giác lúc nào cũng nom nớp lo sợ.

Mạc Hải Đường căn bản không để lời nói của Mã Gia Lệ vào đầu, ông nhếch mép cười khẩy, gương mặt trở nên hung ác:

- Gia Lệ, tôi không thể buông tha cho bà. Cả đời này, tôi muốn bà phải ở bên cạnh tôi. Bà hiểu không?

Lắc đầu. Mã Gia Lệ điên cuồng lắc đầu. Bà mệt rồi. Bà không muốn sống trong sự giãy vò này nữa. Nhưng tại sao Mạc Hải Đường không chịu buông tha cho bà. Ông ta đúng là điên rồi.

Trong tình yêu, ai cũng mang trong người sự chiếm hữu. Bản thân luôn muốn đối phương ở bên cạnh mình, muốn đối phương toàn tâm toàn ý yêu mình.

Nhưng mà, cách Mạc Hải Đường làm như vậy là hoàn toàn sai rồi. Bản chất của tình yêu là không thể miễn cưỡng. Ông miễn cưỡng Mã Gia Lệ ở bên cạnh ông như thế, không thể khiến trái tim bà lay động, mà ngược lại còn khiến bà căm ghét ông thêm.

Nếu hỏi Mạc Hải Đường có yêu Mã Gia Lệ không? Câu trả lời là có đấy. Ông thậm chí còn yêu bà rất nhiều. Nhưng... cách yêu của ông là sai. Không ai yêu một người mà làm ra những chuyện điên rồ khiến người ấy tổn thương. Mạc Hải Đường không ngộ ra chân lý đó, ông chỉ biết làm mọi cách để Mã Gia Lệ ở cạnh ông, mãi mãi thuộc về một mình ông. Thế nhưng, cho dù Lăng Tư Vũ hay Lăng Tư Duệ không còn trên đời này, trái tim Mã Gia Lệ vẫn thuộc về bọn họ.

- -----

Biệt thự Khương Gia...

- Ba con dạo này không có tin tức gì cả, phía bên cảnh sát có lẽ vẫn đang truy nã.

Vương Hân đau lòng nói, vẻ mặt có chút tiêu tụy.

- Con đang lo lắng ba lại gây ra chuyện gì điên rồ. Đến lúc ấy tội lại càng thêm tội.

Khương Chính Huy thờ dãi nói, đáy lòng đang lo lắng cho Khương Viễn. Nếu ông ấy tự đi đầu thú, có lẽ sẽ giảm được tội danh của mình. Nhưng hiện tại, ông ấy lại biến mất.

Hai người đang chìm đắm trong suy nghĩ thì tiếng chuông cửa vang lên.

Khương Chính Huy nghe tiếng chuông, vội nói:

- Để con đi mở cửa.

Sau khi mở cửa, hình ảnh một người chuyển vào tầm mắt khiến Khương Chính Huy sửng sốt:

- Ba!

Vương Hân nghe thế, vội vàng chạy ra, nước mắt đã đầm đìa trên mặt.

- Khương Viễn, ông đã đi đâu?

Khương Viễn không đáp, bộ dáng lờ lững bước vào nhà. Ông ngồi xuống ghế, tự tay rót cho mình một tách trà. Sau đó háng giọng:

- Tôi cần tiền, bà mau vào lấy cho tôi chút tiền.

- Không được. Ba, ba phải đi đầu thú.

Khương Chính Huy không đồng ý, vội lên tiếng ngăn cản.

Khương Viễn trước lời nói của cậu không hài lòng, nhíu chặt mày:

- Chính Huy, ba hiện tại ra nông nổi này, mày còn muốn ba đi đầu thú. Có phải mày muốn tao chết rục trong tù thì mới vừa lòng không?

- Ba, không phải. Đầu thú sẽ giúp ba giảm bớt tội. Nghe con, được không?

Khương Chính Huy nhìn Khương Viễn, ánh mắt chứa đựng nỗi đau đớn thống khổ.

- Im đi. Mẹ con mày thì biết cái gì? Bộ mày tưởng tao muốn sống chui rúc như này lắm sao?

- Ba, chuyện Mã phu nhân, con đã nói cho Lăng thiếu gia rồi. Anh ấy rất nhanh sẽ điều tra ra thôi.

- Mày.....mày..... thằng bất hiếu...

"Chát"

Một bạt tai giáng xuống mặt Khương Chính Huy.

Vương Hân nhìn thấy vậy, vừa đau lòng vừa xót xa chạy lại ôm con trai:

- Sao ông dám đánh con trai mình? Nó làm vậy là tốt cho ông. Tội danh của ông gây ra, nhà ta có đền mạng cũng không trả nổi. Khương Viễn, ông tỉnh táo lại đi.

Khương Chính Huy ôm má bị đánh, khoe miệng vuron chút máu. Cậu nhìn Khương Viễn, ánh mắt vẫn chứa chan đau lòng:

- Ba, cây kim trong bọc sẽ có ngày lòi ra. Ba không đi đầu thú, một ngày nào đó cảnh sát tìm được ba, tội sẽ càng thêm tội. Mạc Hải Đường có cái gì xứng đáng mà ba phải đánh đổi như thế? Nếu là ông ta cho chúng ta tiền bạc, cho chúng ta được gia thế như ngày hôm nay, nhưng ông ta bắt ba làm những chuyện phi pháp, con đây thà không cần những thứ này. Có tiền thì sao, ba vì tiền mà đánh mất nhân cách của chính mình, ba nghĩ đồng tiền ấy xứng đáng?

- Chính Huy...

Khương Viễn hai tay ôm đầu khổ sở kêu lên. Ông đúng là sai thật rồi. Ông có lỗi, có lỗi với ông bà chủ, có lỗi với Lăng Tư Duệ. Ông đã làm gì chứ? Đã gián tiếp đánh mất đi tuổi thơ của đứa trẻ mười tuổi. Khiến nó mất đi ba, lại không có mẹ ở bên cạnh. Ông còn làm ra những chuyện trái với lương tâm chỉ muốn nhận được tiền. Khương Viễn à Khương Viễn, nhân cách của ông thật sự mục nát rồi. Còn không bằng một con thú. Ít ra, nó còn biết quý trọng đồng loại của mình.

- Không...

Khương Viễn thống khổ chảy nước mắt.

Khương Chính Huy nhìn ông như thế, cũng đau lòng không thôi. Nhưng cậu không có lựa chọn nào khác.

- Ba, ba có muốn đi đầu thú không?

Đợi một lúc lâu mà Khương Viễn không trả lời, Khương Chính Huy lại gọi ông:

- Ba...

- Chính Huy, ba nghĩ thông suốt rồi. Ba sẽ không gây ra tội lỗi nữa. Hôm nay, ba sẽ đi đầu thú.

Khương Viễn nói, mắt nhìn con trai đầy yêu thương. Đứa con này đã trưởng thành rồi. Nó khiến ông ngày càng tự hào về nó.

Vương Hân một bên nhìn hai cha con như thế, trong lòng bỗng chốc ảm áp. Dù Khương Viễn có đi tù, hai mẹ con bà vẫn sẽ bên cạnh ông ấy. Bởi họ là một gia đình.

- -----

Biệt thự Lăng gia

Lăng Tư Duệ đang cùng Đồng Ngạc Ngạc ăn trưa thì Trịnh Quang từ bên ngoài chạy vào, mặt có chút gấp gáp.

- Thiếu gia!

- Có chuyện gì vậy?

Lăng Tư Duệ ngược mắt nhìn Trịnh Quang, lộ ra vẻ khó hiểu.

- Khương Viễn... hấn đến...

Trịnh Quang lau lau mồ hôi, lắp bắp nói.

Lăng Tư Duệ nghe đến hai chữ "Khương Viễn", bàn tay đang cầm nĩa bỗng chốc dừng lại. Hấn im lặng một lúc như đang suy tính. Sau đó lạnh giọng nói:

- Cho ông ta vào.

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hành động của Lăng Tư Duệ, bản thân có chút lo lắng.

Lăng Tư Duệ tao nhã lấy khăn lau miệng, sau đó đứng lên. Hấn hướng Đồng Ngạc Ngạc nở nụ cười trấn an:

- Em ngoan ngoãn ăn xong bữa trưa rồi vào phòng ngủ một lát.

- Em đi cùng anh được không?

Đồng Ngạc Ngạc nhìn Lăng Tư Duệ, có chút mong chờ hấn sẽ đồng ý.

Lăng Tư Duệ nhìn ánh mắt kia của cô, có chút do dự.

- Duệ...

- Được rồi.

Lăng Tư Duệ bắt đầu dĩ đồng ý, sau đó, hai người bọn họ cùng nhau ra ngoài phòng khách, nơi Khương Viễn đã yên vị ở đó.

Khương Viễn cùng Khương Chính Huy ngồi trong phòng khách Lãng Tử Duệ. Nhìn thấy hấn, Khương Chính Huy gật đầu chào.

Lãng Tử Duệ nhìn cậu gật nhẹ đầu, đi đến chỗ của mình ngồi xuống. Đồng Ngạc Ngạc cũng ngồi kế bên Lãng Tử Duệ.

- Mẹ tôi đâu?

Chưa kịp để Khương Viễn bình ổn tâm trạng, Lãng Tử Duệ đã lạnh lùng phun ra một câu, trông mắt hấn lúc này như phát ra tia lửa muốn đốt trụi Khương Viễn.

Khương Chính Huy thấy tình huống không ổn, vội nói:

- Lãng thiếu gia, anh đừng nóng. Ba tôi hôm nay đến đây là muốn tạ tội. Ông ấy sẽ đi đầu thú.

- Hơ, tạ tội? Các người nghĩ tạ tội là được sao? Cho dù các người có làm gì, ba tôi cũng không sống lại được..

Lãng Tử Duệ nhắc đến ba, trông mắt có chút đỏ.

Khương Viễn cúi thấp đầu, Khương Chính Huy cũng im lặng. Khương Viễn biết ông đã sai rồi, cho dù có dập đầu tạ tội thì mọi thứ cũng không thể cứu vãn. Cướp đi tuổi thơ của một đứa trẻ mười tuổi, để nó sống trong cô đơn, lạnh lẽo, không cha không mẹ, để nó gánh chịu mọi khổ đau... Khương Viễn ông cảm thấy tội lỗi của ông đối với Lãng Tử Duệ vô cùng lớn.

- Lãng Tử Duệ, tôi biết tôi sai, tôi rất hối hận... rất hối hận về những gì tôi đã làm. Tôi không xin cậu tha thứ, chỉ xin cậu cho tôi một cơ hội để tạ tội. Sau đó, muốn đánh muốn giết tùy cậu. Tôi nguyện lấy mạng mình đổi mạng cho ông chủ.

Khương Viễn nhìn Lãng Tử Duệ đau khổ nói, dường như có chút van xin.

Câu nói của ông khiến mọi người có mặt sững sờ.

Lãng Tử Duệ im lặng một lúc. Hấn đương nhiên không thể tha thứ cho tội lỗi của ông ta. Nhưng hấn có thể làm được gì? Đánh ông ta, giày vò ông ta, hoặc là giết ông ta sao? Những chuyện đó cũng không khiến ba hấn sống lại được?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc*, *Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Sợ hãi

Khương Viễn, tôi muốn biết mẹ tôi đang ở đâu?

Khương Viễn nhìn Lãng Tử Duệ, thấp giọng nói:

- Mẹ cậu hiện tại đang ở biệt thự ngoài cánh rừng phía tây - Du Sơn.

Biệt thự ngoài cánh rừng phía tây?

Lãng Tử Duệ lẩm bẩm.

- Trịnh Quang, báo cho cảnh sát.

Lãng Tử Duệ nói với Trịnh Quang sau đó xoay đầu nhìn Khương Viễn:

- Ông nên đi đầu thú.

- Tôi biết, cảm ơn cậu.

Khương Viễn gật nhẹ đầu đáp, cười khổ. Đã đến lúc ông phải trả giá cho tất cả lỗi lầm của mình.

Khương Chính Huy nhìn Lãng Tử Duệ gấp gấp muốn rời đi, bản thân cùng Khương Viễn đứng dậy, nhìn hấn nói:

- Lãng thiếu gia, tôi hiện tại đưa ba tôi đi đầu thú. Anh phải cẩn thận.

Lãng Tử Duệ nhìn hai người họ, đáp một chữ "được".

Đồng Ngạc Ngạc nhìn hai người kia rồi đi, nhỏ giọng nói với Lăng Tư Duệ:

- Cho em đi cùng, được không?

Lăng Tư Duệ xoay người mặc áo khoác, không nhìn cô đáp:

- Không được, nơi đó rất nguy hiểm, anh không thể đưa em theo.

- Duệ, đưa em theo cùng đi mà.

Đồng Ngạc Ngạc thật sự rất muốn đi theo. Vì cô... lo lắng cho an toàn của Lăng Tư Duệ.

- Không được là không được. Ngạc Ngạc, nghe anh.

Lăng Tư Duệ ôn nhu xoa đầu Đồng Ngạc Ngạc, giọng nói có chút khàn khàn.

Đồng Ngạc Ngạc cắn cắn môi, có chút không cam lòng, nhưng Lăng Tư Duệ đã nói thế, cô cũng không muốn hấn lo lắng cho mình nên đành ngoan ngoãn gật đầu.

Lăng Tư Duệ hôn lên trán cô một cái, nhanh chóng xoay người rồi đi. Hần hiện tại phải liên lạc với Cố Vũ Mặc và Trạch Kha để cùng nhau đến chỗ Mạc Hải Đường.

- -----

- Khốn kiếp, Khương Viễn dám phản bội tao sao?

Mạc Hải Đường đập tay xuống bàn, cái bàn có chút rung chuyển do bị tác động. Tròng mắt Mạc Hải Đường đỏ ngầu giận dữ.

Tên thuộc hạ trước sự giận dữ của ông thì sợ hãi co rúm người lại, run run nói:

- Tôi bám theo hấn và tận mắt nhìn thấy hấn đến biệt thự Lăng gia. Sau khi thấy hấn vào đó, tôi vội chạy về đây để báo cho ngài.

- Con mẹ nó Khương Viễn, tao không nghĩ nó lại dám đâm sau lưng tao.

Mạc Hải Đường gầm lên, ánh mắt nheo lại như đang suy tính cái gì đó.

Chắc chỉ trong chốc lát nữa, cảnh sát sẽ tới đây để bắt ông. Haha, kết thúc sao? Không được. Ông không cho phép điều đó xảy ra. Vì cái gì, vì cái gì mà bọn họ lại có được hạnh phúc? Trong khi Mạc Hải Đường ông phải đánh đổi nhiều thứ như vậy.

Không thể. Gia Lệ, bà ấy không thể rời khỏi ông. Lăng Tư Duệ sẽ đến mang bà ấy đi. Không. Ông không muốn. Phải có cách. Phải có cách để đe dọa Lăng Tư Duệ.

Mạc Hải Đường bần thần ngồi thụp xuống, tóc tai rối xù, miệng run run lắm bầm:

- Đúng rồi... Bạn gái của thằng oắt con đó... Bạn gái của nó... Hahaha.... Có cách rồi... Có cách rồi...

- -----

- Duệ, theo như những gì anh nói thì mẹ anh hiện tại đang bị Mạc Hải Đường bắt nhốt ở Du Sơn?

Cố Vũ Mặc cau mày hỏi.

- Đúng.

Lăng Tư Duệ không áp chế được sự gấp gáp trong lòng mình. Hần hiện tại rất muốn gặp mẹ của hấn.

- Thiếu gia, Trịnh Quang vừa gọi điện thoại cho tôi. Ông ấy nói đã báo cảnh sát, nhưng với tình hình hiện tại, cảnh sát không cho phép chúng ta hành động riêng lẻ. Họ cần thời gian để bố trí cục diện hành động.

Trạch Kha lo lắng nhìn Lăng Tư Duệ.

- Nhưng...

- Duệ, anh cần bình tĩnh. Trạch Kha nói đúng, hiện tại chúng ta không nên hành động riêng lẻ. Với tình hình này, tôi nghĩ chúng ta nên kiên nhẫn chờ đợi thông báo bên phía cảnh sát.

Cố Vũ Mặc trấn an Lăng Tư Duệ.

Lăng Tư Duệ tuy rất cố chấp, nhưng hấn biết, nếu hấn liều mạng đến đó, có thể sẽ khiến cục diện càng trở nên rắc rối. Hiện tại, chỉ có thể ngồi chờ.

- -----

Thời gian Lăng Tư Duệ rời khỏi nhà cũng đã hơn 2 tiếng đồng hồ. Đồng Ngạc Ngạc trong lòng nóng như lửa đốt, đứng ngồi không yên. Cô cứ đi qua đi lại, tay cầm chặt điện thoại như chờ đợi cuộc gọi từ Lăng Tư Duệ. Bản thân đang vô cùng rối rắm thì tiếng chuông cửa vang lên.

Đồng Ngạc Ngạc nghe tiếng chuông, có chút mừng rỡ. Cô cứ tưởng là Lăng Tư Duệ đã trở về nên gấp gấp chạy ra mở cửa.

Nhưng người ở ngoài cổng không phải là Lăng Tư Duệ, hấn nhìn thấy cô, trầm giọng nói:

- Cô Đồng, có bưu phẩm gửi đến, mời cô ra nhận.

- Bưu phẩm?

Đồng Ngạc Ngạc vẫn chưa mở cửa, cô nghi hoặc nhìn người kia. Ai lại gửi bưu phẩm đến cho cô?

- Cô Đồng, mời cô kí nhận. Tôi còn phải đến nơi khác gửi hàng.

Người mặc trang phục nhân viên bưu điện có chút không kiên nhẫn nhìn cô.

Đồng Ngạc Ngạc mở mọt mở cửa. Thế nhưng, khi cô chưa kịp định hình lại thì đã bị một lực mạnh tác động. Người đàn ông sấn tới bịt chặt khăn gây mê lên miệng cô.

Đồng Ngạc Ngạc vùng vẫy rồi từ từ ngất đi. Lúc này, Trịnh Quang vừa kịp về, nhìn thấy Đồng Ngạc Ngạc bị một người khác lôi đi, ông hốt hoảng chạy đến. Nhưng đã quá muộn, chiếc taxi kia đã chạy rất xa.

Thiếu gia vì lo lắng cho Đồng Ngạc Ngạc nên bảo ông không cần ở lại sở cảnh sát, về nhà cùng cô. Không nghĩ đến lại xảy ra loại tình huống không lường trước này. Trịnh Quang có chút rối rắm. Ông lấy điện thoại ra gấp gấp gọi cho Lăng Tư Duệ.

- Thiếu gia, Ngạc Ngạc bị người khác bắt đi.

Nghe giọng nói hốt hoảng của Trịnh Quang ở đầu dây bên kia, Lăng Tư Duệ như không tin vào tai mình.

Ngạc Ngạc... Bắt đi...

Mạc Hải Đường, ông ta chắc chắn là người ra tay. Không được. Hấn phải đi tìm Ngạc Ngạc. Hấn phải đi tìm cô, hấn không thể để Mạc Hải Đường làm tổn thương Ngạc Ngạc.

Trịnh Quang không nghe thấy thanh âm Lăng Tư Duệ hồi đáp, trong lòng ngày lúc càng rối rắm.

Cố Vũ Mặc và Trạch Kha ở bên kia, nhìn biểu tình sợ hãi của Lăng Tư Duệ, có chút không dám tin. Rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?

- Duệ, chuyện gì vậy?

- Ngạc Ngạc, tôi phải đi tìm em ấy. Mạc Hải Đường ông ta thật sự ra tay rồi.

Lăng Tư Duệ thất thần đánh rơi điện thoại, hấp tấp lấy áo khoác chạy đi.

Cố Vũ Mặc và Trạch Kha nghe vậy, mau chóng giữ hấn lại:

- Không được. Hiện tại tình hình không thuận lợi để chúng ta tự ý hành động. Về phía cảnh sát cũng chưa báo tin.

- Cố Vũ Mặc, tôi sợ Ngạc Ngạc bị người khác làm tổn thương. Tôi không thể ngồi đây chờ đợi. Tôi sợ.

Lăng Tư Duệ mất bình tĩnh gào lên. Đây là lần đầu tiên hấn không không chế được bản thân. Lòng hấn nóng như lửa đốt, hấn hận chính mình để cô ở nhà một mình. Nếu như hấn mang cô theo, Mạc Hải Đường sẽ không có cơ hội ra tay. Là hấn. Tất cả là tại hấn.

Ngạc Ngạc....

- Thiếu gia, ngài bình tĩnh đi. Cô Đồng sẽ không sao mà.

Trạch Kha lên tiếng trấn an, bản thân cũng không biết làm thế nào để khuyên nhủ Lăng Tư Duệ. Anh biết cô Đồng là người quan trọng nhất với hấn. Với tình hình này, làm sao không lo lắng cho được.

- Lăng Tư Duệ, hiện tại anh phải thật bình tĩnh. Tôi dám chắc, Mạc Hải Đường sẽ không làm gì Đồng Ngạc Ngạc. Ông ta chỉ muốn xem phản ứng sợ hãi của anh mà thôi.

Cố Vũ Mặc một bên lý giải.

- Vậy tôi phải làm sao?

Lăng Tư Duệ có chút khó sở nói.

- Thiếu gia, bên phía cảnh sát vừa thông báo, chúng ta có thể đi rồi.

Trạch Kha vừa nhận được cuộc gọi từ cảnh sát, mau chóng báo tin cho Lăng Tư Duệ.

- Được.

Lăng Tư Duệ dường như đã giữ được bình tĩnh, hần đáp lời Trạch Kha. Ngạc Ngạc, đợi anh.

- -----

Căn biệt thự ngoài rừng sâu

Đồng Ngạc Ngạc mơ màng tỉnh dậy, đầu óc có chút choáng váng. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh, ánh mắt có chút mơ hồ. Đây là đâu?

- Tỉnh rồi sao?

Giọng nói khàn khàn cất lên khiến Đồng Ngạc Ngạc giật mình, cô nheo mắt cố nhìn rõ đối phương.

Mạc Hải Đường nhìn cô, ha ha cười cợt nhả:

- Mày có lẽ không biết tao.

- Mạc Hải Đường?

Đồng Ngạc Ngạc đã nghe Lăng Tư Duệ nhắc rất nhiều đến ông ta. Hiện tại bị bắt đến đây, ngoại trừ người có mối hiềm khích với Lăng Tư Duệ thì không còn ai rảnh mà đi bắt cô.

- Nói đúng rồi. Mày biết vì sao tao bắt mày đến đây không?

- Vì sao?

Đồng Ngạc Ngạc hỏi lại.

- Vì mày là điểm yếu của Lăng Tư Duệ.

Mạc Hải Đường dường như rất thích thú khi nhắc đến hai chữ "điểm yếu".

- Mạc Hải Đường, cho dù tôi có là điểm yếu của Lăng Tư Duệ thì tội ác của ông cũng không thể không bị pháp luật xử phạt. Ông quá ác độc rồi.

Đồng Ngạc Ngạc cư nhiên không sợ hãi trước Mạc Hải Đường.

- Haha, ác độc. Mày biết cái gì mà nói. Tao đã làm tất cả vì tình yêu, vì Mã Gia Lệ. Những chuyện tao làm, đều là vì muốn có một kết cuộc tốt đẹp. Người ta có quyền được hạnh phúc, chẳng lẽ tao thì không được sao?

Mạc Hải Đường có chút thống khổ nói.

- Mọi người đều có quyền được hạnh phúc nhưng... không ai được cái quyền cướp đi hạnh phúc của người khác.

Đồng Ngạc Ngạc mạnh miệng đáp lời ông ta.

Mạc Hải Đường trước câu nói của cô thì nhú chặt mày.

- Tao cướp thì đã sao? Tao vì bà ấy mà làm nhiều chuyện như vậy. Vì sao bà ấy một chút cũng không động tâm với tao? Vì sao?

- Mạc Hải Đường, ông căn bản không hiểu thế nào là yêu một người. Ngay từ đầu ông đã yêu sai cách. Sự sai lầm của ông khiến người khác phải đau khổ, khiến họ mất đi hạnh phúc vốn có.

- Tao không cần mày giảng đạo lý. Tao không cần. Nếu trên đời này không tồn tại Lăng Tư Vũ, không tồn tại đứa con hoang kia, Mã Gia Lệ chắc chắn chỉ yêu một mình tao.

Mạc Hải Đường cười như không cười.

- Mạc Hải Đường, tôi thật sự không biết trong đầu ông nghĩ gì? Ông không hiểu hay là không muốn hiểu. Tình cảm của di ấy không dành cho ông, mãi mãi cũng không hướng đến ông. Cho dù ông có cưỡng ép thì cũng không mang lại kết cục tốt đẹp. Buông tha cho di ấy, không được sao?

- Câm miệng. Con nít ranh như mày thì biết cái gì?

Mạc Hải Đường bị cô làm cho tức giận, ánh mắt đỏ ngầu trong rất đáng sợ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Kết thúc

Lão đại, không xong rồi. Cảnh sát đã đến.

Tên thuộc hạ từ ngoài chạy vào hốt hoảng nói.

Mạc Hải Đường cười lạnh, biểu tình lãnh khốc đi đến kéo Đồng Ngạc Ngạc.

- Mau đi theo tao.

Mạc Hải Đường đưa Đồng Ngạc Ngạc đến căn phòng giam giữ Mã Gia Lệ. Nếu đã không còn đường lui, ông cũng sẽ không buông tha cho bọn họ. Ông muốn bọn họ phải chôn cùng ông.

Mã Gia Lệ đang thất thần, nhìn thấy Đồng Ngạc Ngạc thì hoảng hốt:

- Mạc Hải Đường, ông muốn làm gì?

- Haha, đây là bạn gái của con trai bà đấy. Sao, xứng đôi lắm nhỉ? Đáng tiếc, sắp phải chôn cùng chúng ta rồi.

Mạc Hải Đường cười ha hả, giọng điệu bất cần khiến người ta căm ghét.

Câu nói của Mạc Hải Đường khiến Đồng Ngạc Ngạc và Mã Gia Lệ sửng sốt. Ông ta điên rồi. Ông ta thật sự điên rồi.

- Ông điên rồi. Mau thả con bé ra. Đây là chuyện của tôi và ông. Có chết thì tôi chết cùng ông. Đừng lôi kéo những người vô tội vào nữa.

Mã Gia Lệ thống khổ nói. Bà thật sự hết hi vọng rồi, con trai bà, cô gái vô tội này đều xứng đáng có được một cuộc sống an ổn.

- Di, đừng lo. Duệ sẽ đến cứu chúng ta mà. Di đừng phí lời với loại người như ông ta.

Đồng Ngạc Ngạc tiến về phía Mã Gia Lệ ôm lấy bà trấn an.

- Haha, nếu tôi đã không có được hạnh phúc thì các người đừng mơ tưởng.

Sau câu nói của Mạc Hải Đường, cảnh sát từ bên ngoài chạy vào bao vây ông.

- Mạc Hải Đường, ông đã bị cảnh sát bao vây.

Lăng Tư Duệ bước lên lạnh lẽo nói. Tầm mắt hắn rơi vào hai người quan trọng nhất cuộc đời hắn, bản thân có chút xúc động muốn khóc. Bọn họ không sao hết.

Mã Gia Lệ nhìn thấy Lăng Tư Duệ, nước mắt bỗng chốc chảy ra. Bà được Đồng Ngạc Ngạc ôm, cứ dựa vào người cô mà rơi lệ. Con trai bà... đã lớn như vậy rồi sao?

- Tới nhanh vậy.

Mạc Hải Đường không biết lấy đâu ra một cái máy kích nổ, ông ta cười ghê sợ.

- Ông muốn làm gì?

Lăng Tư Duệ có chút cảnh giác.

- Duệ, đó là máy kích nổ. Ở đây có đặt bom sao?

Cố Vũ Mặc kinh hãi hô lên khiến mọi người có mặt trong căn phòng tái mặt.

- Mạc Hải Đường, ông hãy mau giơ tay đầu hàng. Nếu không chúng tôi sẽ không nương bộ.

Cảnh sát trưởng tay cầm súng hướng đến Mạc Hải Đường ra lệnh.

- Hôm nay các người chặn đường sống của tôi. Tôi phải bắt các người chôn cùng.

- Mạc Hải Đường, những gì cần nói tôi cũng đã nói rõ với ông. Hiện tại, tôi muốn lặp lại một lần nữa. Ông nghe cho rõ. Cho dù, Lăng Tư Vũ có chết đi, trái tim tôi cũng chỉ mãi mãi thuộc về ông ấy, chỉ một mình ông ấy mà thôi.

Mã Gia Lệ thoát khỏi cái ôm của Đồng Ngạc Ngạc, đối diện với Mạc Hải Đường nói rõ. Ánh mắt bà kiên quyết khiến Mạc Hải Đường sững sờ.

Nhân lúc ông phân tâm, hai vị cảnh sát đã ra đòn tấn công rồi còng tay ông lại.

Mạc Hải Đường nhìn Mã Gia Lệ, trái tim đau nhói như rỉ máu. Sai? Ông đã sai thật rồi sao? Ông làm mọi cách chỉ để được ở cạnh bà ấy. Nhưng mà... tất cả đều khiến bà ấy ngày càng trở nên căm ghét ông...

- Gia Lệ...

Mạc Hải Đường cất giọng gọi Mã Gia Lệ.

- Đến cuối cùng, bà vẫn không có chút động tâm nào sao?

Mã Gia Lệ nhìn Mạc Hải Đường đầy căm hận. Với những gì ông ta làm với bà, ông ta còn không ngại miệng mà nói ra hai chữ động tâm sao?

- Không.

Chỉ một tiếng đáp của Mã Gia Lệ cũng đã khiến đáy lòng Mạc Hải Đường vụn vỡ. Ông mặc kệ bản thân bị cảnh sát lôi đi, ánh mắt có chút vô hồn.

Tình yêu của Mạc Hải Đường đối với Mã Gia Lệ chính là yêu đến mức điên cuồng. Ông ta bị sự chiếm hữu của bản thân làm cho mù quáng đến mức gây ra những tội ác khó tha thứ.

Sau khi Mạc Hải Đường bị bắt đi, Lăng Tư Duệ tiến về phía Mã Gia Lệ. Hắn nhìn gương mặt bà, vô thức đỏ mắt.

- Mẹ...

- Duệ Nhi, con trai của mẹ.

Lăng Tư Duệ nhào vào lòng Mã Gia Lệ ôm chặt lấy bà. Mười lăm năm, hắn mới có thể cảm nhận được vòng tay ấm áp này. Đây là mẹ của hắn. Là người mà hắn cực kì trân trọng.

- Mấy năm qua con chịu khổ rồi.

Mã Gia Lệ đau lòng xoa đầu con trai, đôi mắt đã đỏ hoe từ bao giờ. Bà khóc, nước mắt nhẹ chảy trên gương mặt phúc hậu. Đây là nước mắt của hạnh phúc.

- Không. Mẹ mới là người chịu khổ. Là con không tìm ra mẹ sớm hơn.

Đứng trước khung cảnh ấy, mọi người trong căn phòng đều cảm động. Cuối cùng thì mọi chuyện cũng kết thúc rồi.

- -----

Sáng hôm sau...

Biệt thự Lăng gia...

- Bà chủ sao không ngủ thêm?

Trịnh Quang nhìn thấy Mã Gia Lệ ở hoa viên tía lá cho khóm hoa hồng xanh, cúi đầu cung kính hỏi.

- Tôi muốn dậy sớm để hít thở bầu không khí trong lành này.

Mã Gia Lệ nhìn Trịnh Quang, khẽ cười. Bị Mạc Hải Đường bắt nhốt, bà chưa ngày nào được tự do như hôm nay. Cảm giác hòa mình vào thiên nhiên như thế này thật sự rất tuyệt.

- Trịnh Quang, cảm ơn ông mấy năm nay đã chăm sóc cho con trai tôi. Là một người mẹ, tôi cảm thấy rất hổ thẹn với bản thân.

Mã Gia Lệ nghĩ đến tháng ngày dài đằng đẵng kia, lại tự trách chính mình. Duệ Nhi đáng ra phải có một cuộc sống giống như những đứa trẻ bình thường.

- Bà chủ đừng nói thế. Tôi xem thiếu gia như cháu ruột của mình. Chăm sóc ngày ấy đương nhiên là bổn phận của tôi.

Trịnh Quang không muốn bà chủ tự trách chính mình. Chuyện đã qua, hãy để cho nó qua đi. Quan trọng vẫn là hiện tại, là tương lai, quá khứ như thế nào đã không còn quan trọng nữa rồi. Hiện tại bà chủ và thiếu gia đã đoàn tụ, đây là điều khiến Trịnh Quang vui nhất.

- Mà con bé kia, nó với Duệ Nhi..

- Bà chủ đừng lo, Ngạc Ngạc rất tốt. Nhờ cô bé mà thiếu gia mới có thể mở rộng lòng mình. Không còn lạnh lùng như trước đây nữa. Tôi cảm thấy, cô bé kia thật sự là phúc tinh của chúng ta.

Trịnh Quang nhắc đến Ngạc Ngạc, ánh mắt tràn ngập ngôi sao.

Mã Gia Lệ nghe xong, có chút tò mò:

- Thì ra con bé tên Ngạc Ngạc sao? Cái tên cũng thật đáng yêu. Nhưng trước đây Duệ Nhi rất lạnh lùng sao?

- Đúng vậy. Để tôi kể bà chủ nghe....

Thế là cả buổi sáng, Trịnh Quang ngồi kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra, say sưa đến mức quên cả nấu bữa sáng. Cuối cùng, người vào bếp là Lăng Tư Duệ và Đồng Ngạc Ngạc. Đây thật sự là nỗi đau của Ngạc Ngạc nha. Cô bị Lăng Tư Duệ sai vặt chạy đi chạy lại đến vỡ cả chân. Hai người họ bận rộn nấu nướng, không hề biết rằng đằng sau bức tường kia là hai người già đang rình mò.

- Bà chủ thấy chưa, thiếu gia bây giờ cười nhiều hơn trước.

Trịnh Quang lấp ló cái đầu bạc trắng thì thầm.

Mã Gia Lệ nhìn một màn nấu nướng của con trai và con dâu, hết sức vừa ý. Cô con dâu này, bà chấm ròi nha.

Bữa ăn sáng ở Lăng gia trôi qua hết sức yên bình. Mã Gia Lệ vui vẻ gấp thức ăn cho Đồng Ngạc Ngạc, cười đến sáng lạn. Cô con dâu này thật là hợp ý bà, lại ngọt ngào trong rất đáng yêu. Lần này bà phải nhanh chóng đẩy thuyền mới được.

Lăng Tư Duệ nhìn hai người bọn họ, đáy mắt cũng tràn ngập ý cười. Đây thật sự là cuộc sống hắn mong muốn. Ngạc Ngạc, em thật sự là ngôi sao may mắn của anh.

- -----

Công ty Tổng Thụy...

Tổng Nhất Hàn ngồi kiểm tra văn kiện, có chút mệt mỏi xoa xoa thái dương. Lần ra mắt sản phẩm lần này của công ty phải thật đảm bảo, nếu không doanh thu sẽ không cao.

Bản kế hoạch của phòng thiết kế thật sự làm anh rất hài lòng. Đặc biệt là Từ Ái Huyền, bản thiết kế vòng tay của cô quá mức hoàn hảo. Tổng Nhất Hàn đã nhìn qua, xem xét kỹ đến mức không phát hiện ra lỗi sai nào. Cô có lẽ là nhân tài của Tổng Thụy.

Nghĩ đến Từ Ái Huyền, Tổng Nhất Hàn lấy điện thoại ra gọi điện cho phòng thiết kế.

- Gọi Từ Ái Huyền lên phòng gặp tôi.

- Vâng.

Đầu dây bên kia đáp xong, 5 phút sau Từ Ái Huyền đã có mặt. Cô gõ cửa phòng, bản thân có chút hồi hộp không biết sao mình lại bị gọi.

- Vào đi.

- Tổng giám đốc gọi tôi.

Đẩy cửa vào, Từ Ái Huyền cúi đầu hỏi.

Tổng Nhất Hàn nhìn cô, phì cười trước bộ dạng sợ sệt kia.

- Ngồi đi, đừng căng thẳng. Tôi có chuyện muốn bàn bạc với cô.

- À vâng.

Từ Ái Huyền ngồi xuống, len lén nhìn mặt Tổng Nhất Hàn.

- Bàn thiết kế vòng tay của cô thật sự rất hoàn hảo, tôi muốn đem nó làm sản phẩm chính của buổi ra mắt sản phẩm lần này. Cô thấy sao?

Tổng Nhất Hàn nghiêm túc nói.

- Tôi... Tổng giám đốc... Kì thật tôi thấy nó vẫn còn nhiều sai sót...

Từ Á Huyền nhẹ nói. Cô chưa bao giờ nghĩ thiết kế của mình sẽ được chọn làm sản phẩm chính.

Nghe cô nói vậy, Tổng Nhất Hàn lập tức nhíu mày:

- Từ Á Huyền, tôi nhìn ra được cô có năng lực. Đề nghị này của tôi cũng là muốn cho cô một cơ hội tỏa sáng. Nếu cô không biết nắm bắt như vậy thì làm sao có thể thành công được.

- Nhưng mà... tôi...

- Không nhưng gì hết. Tôi đã chọn thiết kế của cô rồi. Nên tự mình chuẩn bị cho tốt. Đừng để tôi thất vọng.

Tổng Nhất Hàn nói, ánh mắt tin tưởng hướng đến Từ Á Huyền. Cô gái này, luôn khiến anh có một điểm đặc biệt muốn chú ý. Cũng chẳng biết lý do tại sao.

- Vậy tôi sẽ cố gắng. Cảm ơn anh, Tổng giám đốc.

Từ Á Huyền nhìn Tổng Nhất Hàn cười nhẹ. Cô thật sự không có đủ can đảm đảm nhận việc đó nếu Tổng Nhất Hàn không tin tưởng cô. Nhưng vì sự tín nhiệm của anh, cô cảm thấy bản thân rất vui vẻ, rất hạnh phúc. Thật sự, cô rất muốn có được sự tin tưởng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Ngụ Ngốc, Tôi Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.